

Giới thiệu Trọng Sinh Chi Đại Giới

Trọng Sinh Chi Đại Giới của tác giả Dạ Dịch là một câu chuyện về nhân vật xấu số của một sinh viên đại học sau khi tốt nghiệp.

Anh là Tô Nham. Sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp thì đã bị hãm hại bởi ba nhát dao vào ngực, xác nằm ở đó suốt hai mươi lăm ngày mới được phát hiện, không nhầm mắt, để lộ một khuôn mặt hốc hác lộ ý muốn báo thù. Đến giờ vẫn chưa tìm được hung thủ ?

Liệu linh hồn của cậu sinh viên ấy sẽ đi đến đâu ? Anh sẽ trọng sinh đến thế giới như thế nào ?!!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kim niên thập ngũ (Năm nay mười lăm)

Thành phố D khu nam, vào lúc giữa trưa, mưa to tầm tã, sấm sét vang trời.

Nhà xưởng bỏ hoang, trong đây cảnh giới, một đám cảnh sát đang dầm mưa làm việc.

“Người chết nam, tuổi trên dưới hai mươi, xem quần áo hẳn là sinh viên. Phán đoán ban đầu, thời gian tử vong khoảng mười lăm ngày trước, nguyên nhân tử vong là do ngực bị đâm ba nhát dao.”

Pháp y nghiêm túc nói ra phán đoán ban đầu, nhân viên cảnh sát mặt trắng vân vân quanh thi thể chụp ảnh, tìm kiếm dấu vết để lại.

Thi thể vẫn vẹo nằm ngửa, mắt mở to như chuông đồng không nhắm lại, ruồi muỗi vo ve bầu quanh y, tham lam hưởng thụ thi thể nọ, thật lâu không chịu bay đi.

“.....Tin tức hôm nay, thi thể nam phát hiện mười ngày trước tại nhà xưởng bỏ hoang đã được xác định danh tính, người bị hại là nam, Tô Nham, hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học D Thi thể tạm thời không có người nhận.....”

Tô Nham chết trong mùa hè tốt nghiệp đại học oi bức nọ.

Ruồi bọ bầu đầy thi thể, ai cũng không nhớ rõ y.

Người chết như đèn tắt, yêu cũng được hận cũng được, không cách nào bận lòng.

Nếu như nhân sinh có thể lặp lại.

Ta sẽ không tiếc đại giới.....

Giữa tháng 8, nắng gắt cuối thu hoành hành.

Tô Nham bị cảm nắng mới khỏi, theo cha mẹ trở về mái nhà nhỏ ẩm áp. Tô Nham trầm mặc đi vào bếp cắt miếng dưa hấu, ngồi trên ghế sa lon cũ kỹ trong phòng khách chậm rãi gặm, cả hạt dưa cũng không nhả ra một cái.

Tô Nham im lặng, cha mẹ đã tới cực điểm cũng im lặng.

Một nhà ba người chịu đựng dưới bầu không khí quỷ dị đến khi màn đêm buông xuống, mẹ tựa hồ không có dự định đi làm cơm tối. Tô Nham đã đói bụng, lục lọi một gói mì tôm hút soàn soạt vào bụng, ăn đến đầu đầy mồ hôi.

Cha tựa hồ đã có quyết định, vì vậy đứng dậy dúi tắt tàn thuốc, từ trong túi áo móc ra một cái thẻ đưa tới trước mặt con mình. Tô Nham ngẩng đầu nhìn cha, tiện tay lau mồ hôi trên đầu mũi.

“Nham Nham, trong cái thẻ này có 30 vạn, đủ cho con học xong cao trung và đại học. Giờ con lớn rồi, nên học cách để sống một mình. Chờ cha tới thành phố A yên ổn rồi, sẽ cho con một chiếc điện thoại. Có chuyện gì con còn có thể tìm mẹ.”

Nữ nhân trầm mặc nửa ngày rốt cục không vui lên tiếng: “Anh một mình hưởng thụ những ngày thanh thoi vui vẻ, chỉ biết đem con vứt cho tôi. Dựa vào cái gì có chuyện lại tìm tôi, rốt cuộc ai là cha hả? Tôi đã mua vé máy bay ngày mai, nhất định phải đi. Nham Nham, mẹ không như cha con có nhiều tiền tiết kiệm như vậy, đây là một chút để lại cho con, từ nay về sau nếu mẹ sống tốt sẽ gửi tiền thêm cho con. Nham Nham..... Đừng trách mẹ.” Nữ nhân buông sở tiết kiệm, lau nước mắt, nhần tâm quay người trở về phòng, chốc lát liền kéo vali theo vung tay rồi đi.

“Xú bà nương này thật sự nhẫn tâm, phil!” Phụ thân phun một cái, liếc mắt nhìn đứa con trầm mặc, nét mặt già nua không khỏi có chút xấu hổ, vội ho một tiếng, muốn nói lại thôi.

Phụ thân rất nhanh cũng thu thập hành lý, lúc đi ra thấy con trai còn ngồi đó, tiện thể nói: “Nham Nham, nam nhân phải đi vào đời, phải sống cho đặc sắc sống để thành công, nam nhân hèn nhất tầm thường không phải nam nhân tốt. Đây là kỳ ngộ thiên tai nan phùng[1] của cha, sau này nếu cha phát đạt, sẽ không thiếu phần phúc cho con. Con hảo hảo học tập, cha có rảnh sẽ đến nhìn con.” Nam nhân nói xong, ly khai căn phòng nhỏ bé tồi tàn đã chen chúc mấy chục năm nay.

Tô Nham nghe thấy tiếng cửa chính đóng, lúc này mới ngẩng đầu. Ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh nhìn căn phòng vắng vẻ, trào phúng cười.

Các người có biết hay không, Tô Nham mãi cho đến chết, cũng không có người đến nhận xác.

Cha mẹ sinh y nuôi y mấy chục năm, vốn tưởng là điều quan trọng nhất trong cuộc đời, kết quả sự thật lần lượt đã kích khiến y á khẩu không trả lời được, nếu không phải cha mẹ đột nhiên rời đi, thì sao một hài tử mười lăm tuổi lại trở nên trầm mặc ít nói.

Nếu như không phải bắt đầu mọi chuyện thế này..... thì sao Tô Nham lại đi đến con đường không bình thường như thế.

Tô Nham xoa ngực, ở đó có một ấn ký hồng sắc hình đồng tiền, mơ hồ mang một chữ ‘Tôn’.

Tô Nham nhắm mắt lại, lặng yên nhập phủ[2].

Một bên gió nhẹ mây bay, trời cỏ xanh biếc, khe núi thác nước, nước hồ lăn tăn. Còn bên kia lại bị một luồng khói hồng bao phủ, mờ mờ không rõ, khói hồng cuộn cuộn, quý dị phi thường. Tô Nham biết rõ, thế giới không gian nhỏ bé kỳ diệu này, chỉ có người trong khói hồng, không thể di chuyển. Tô Nham vừa tiến đến, trong khói hồng liền truyền đến một tiếng cười quỷ quái: “Khắc khắc khắc khắc, Nham Nham, cảm giác sống lại tuyệt diệu không?”

“Tuyệt, rất tuyệt.” Tô Nham nhếch miệng cười, lạnh lùng và oán hận lưu động trong đôi mắt, nhưng lại lập tức trôi qua.

“Khắc khắc, sống lại thành công, chuyện ngươi đáp ứng ta khi nào thì bắt đầu?”

Tô Nham sờ sờ túi quần lấy ra một gói thuốc lá rút ra một điếu rồi châm lửa. Nghiêng người nằm trên thảm cỏ tươi xanh, thật lâu mới cất tiếng: “Cụ thể muốn ta làm cái gì. Nếu ta đã đáp ứng thì sẽ không đổi ý, giá gì cũng không sao.”

Khói hồng hưng phấn quay cuồng, tiếng cười càng thêm tùy tiện: “Khắc khắc khắc khắc, hôm nay động phủ này bị khói hồng xoi tái hơn phân nửa, may mắn linh tuyến chưa cạn. Việc ngươi phải làm chính là làm tăng linh khí ở nơi đây, thẳng đến linh khí tiêu diệt toàn bộ khói hồng mới thôi.....”

Tô Nham lẳng lặng nghe thanh âm nóng nảy kia cần nhẫn tự thuật, nói hai giờ mới xong. Lúc này Tô Nham cũng minh bạch nhiệm vụ của mình.

Tô Nham vỗ vỗ bụng đứng dậy, hít sâu nói: “Không khí nơi này chính là linh khí? Thật sự sạch sẽ. Ở lại lâu, bản thân giống như cũng được gột rửa. Đi, chuyện ngươi bàn giao đầu tiên ta sẽ đi làm ngay bây giờ.”

Tô Nham ra khỏi động phủ, cầm cái thẻ cha lưu lại xuất môn.

Tô Nham đầu tiên mua một cái điện thoại, y năm nay mười lăm, mừng 1 tháng 9 bắt đầu nhập học cao trung[3]. Đời trước lúc học trung học, trong lớp người có điện thoại rất ít ỏi, tối thiểu thì lúc ấy y không có, mãi cho đến khi lên đại học mới mua. Khi đó tiền cha mẹ lưu lại cho y, y căn bản không dám dùng bấy. Trong lòng đơn thuần kỳ vọng một ngày nào đó cha mẹ sẽ trở về.

Nhìn đường đi vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm, Tô Nham có chút hoảng hốt.

Thấy bên này vẫn là một dãy nhà gác mái tồi tàn thấp bé, vậy mà vài năm sau lại trở thành đường dành riêng cho người đi bộ náo nhiệt nhất.

Còn bên kia, sau này sẽ là các tòa nhà san sát, dân chúng vất vả cả đời cũng mơ tưởng được sống trong đó.

Cái này cái này cái này, cái kia cái kia cái kia, cuối cùng đều bị thời gian thay thế.

Tô Nham đứng ở đầu đường nóng bức ngăn người, người đến người đi ngựa xe như nước. Y thật sự sống lại, sống lại năm mười lăm tuổi.

Đón taxi, Tô Nham thẳng tiến chợ bán ngọc.

Tô Nham hai đời đều không sờ qua ngọc, dốt đặc cán mai đối với ngọc.

Chợ ngọc thành phố C là dạng gì, đây là đầu y thấy được.

Tô Nham miết miệng, nhìn quét qua các loại ngọc chung quanh, chỉ xem giá tiền thì chẳng còn hứng thú.

Có vài cửa hàng cũng khang trang bề thế, lại có vài quán giống như quán ven đường. Trong mắt Tô Nham, tất cả ngọc khí đều không có gì khác nhau.

Thanh âm quen thuộc vang vọng trong đầu: “Đi phía trước quẹo trái, có một cảm giác không tồi.”

Đó là một cửa hàng ngọc khí mỹ lệ, lão bản trông thấy đi vào là một thằng nhóc mười mấy tuổi, liền tiếp tục xem tạp chí của mình không thèm chào y một tiếng.

Tô Nham trực tiếp đi đến ngọc khí được chỉ định trước mặt. Cách một tấm thủy tinh, Tô Nham thấy rõ một cái Ngọc Yên chùy[4] nhỏ đặt trên đệm, cùng với bản giá viết có rất nhiều số không trên đó: “Lão bản, cái Ngọc Yên chùy này thấp nhất có thể cho giá bao nhiêu?”

Lão bản cũng không ngần ngại lên nói: “Thấp nhất chính là giá kia, sáu mươi vạn.”

Tô Nham quay đầu xuất môn, trong đầu thanh âm khắc khắc nói: “Nham Nham, ngươi không nghe lời, ngọc kia rất không tồi, vì sao không mua cho ta?”

Tô Nham mỉm cười nói: “Hiện tại bán ta cũng không đáng sáu mươi vạn, không có tiền.”

“Không có tiền? Ta thấy thứ trong đó quá mắc tiền, sao ngươi không đập bể thủy tinh cướp luôn !”

Tô Nham ha ha nói: “Ta chưa nói sống lại muốn làm tội phạm cướp bóc. An tâm một chút chứ vội, chậm rãi nghĩ biện pháp. Ngươi nhanh chỉ ngón tay ra, còn có miếng ngọc nào thấy tốt không? Tốt nhất là hàng vỉa hè “

Thanh âm kia ưỡn oải nói: “Đi lên phía trước, một mực đi phía trước, tốt, ở trong này.”

Tô Nham xem xét tiệm này, hảo rách nát, lập tức miệng cười rặng rờ bước vào trong, chỉ vào miếng ngọc nhỏ hình con cá vô cùng tầm thường hỏi: “Lão bản, cái này bán thế nào?”

“Năm nghìn cho mày lấy ”

“Ngọc này vừa xem thì biết là giả mà bán năm nghìn, hai ngàn bán không?”

“Không bán.”

Tô Nham nhún vai :“Không bán thì thôi.” Xoay người rời đi.

“Ai ai ai, tiểu mao tiểu tử sao lại nóng nảy thế, hai ngàn liền hai ngàn, tao bán lỗ vốn cho mày.”

Chỉ đại hai ngón tay đã là hai ngàn, Tô Nham không vui tiến vào xe taxi, thanh âm kia cần nấn nói:“Ngọc này kém xa so với Yên chùy kia, ngươi lập tức nghĩ biện pháp cầm về cho ta.”

Tô Nham bật cười: “Thật ngại, lúc ta sống lại quên ghi lại vé xổ số, cũng không hiểu gì về cổ phiếu, sáu mươi vạn kia của ngươi thật chắc là không thấy bóng dáng đâu.”

“ Sáu mươi vạn rất nhiều? ”

“Với ta mà nói là rất nhiều. Những năm này, nhà nào có hơn sáu mươi vạn, cũng có thể coi là triệu phú rồi.”

“Ngươi có bao nhiêu tiền?”

“Hai lão lưu lại ba mươi lăm vạn, còn cái phòng nát kia đại khái trị giá hơn mười vạn.”

“Khắc khắc khắc khắc, ngươi thực mặt rệp.”

Tô Nham tiếp theo đi chợ tranh hoa điều (tranh hoa và chim), cái gọi là chợ tranh hoa điều, chính là nơi bán sinh vật sống

Buổi chiều oi bức, khách hàng chợ tranh hoa điều rất ít. Tô Nham qua lại không ngừng trong đó, một hơi mua hạt giống hoa cùng chim hết hai ba ngàn. Tiếp đó đi chợ nông mậu mua hạt giống rau dưa, cá con, giun, cua, tôm. Trạm cuối cùng là chợ vật nuôi, chó mèo chuột thỏ, rắn, côn trùng, chuột, kiến, vật sống có thể nghĩ đến, đều mua về, để vào động phủ.

Bận đến trời tối mới về nhà, Tô Nham mệt mỏi đến không muốn nhúc nhích, tiến vào động phủ nằm trên cỏ chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ đến khi tỉnh, Tô Nham nhìn động phủ đại biến trước mắt, có chút kinh ngạc, nói:“Ngươi nhanh như vậy liền chuẩn bị xong rồi?”

“Khắc khắc, đây là động phủ của ta, hết thấy nắm trong tay ta.”

Chỉ thấy tất cả hạt giống đều được phân loại hảo, những động vật kia cũng phân chia khu vực đàn xếp ổn thỏa, vui vẻ chạy khắp nơi.

“Linh tuyến không ngừng, chúng nó được hấp thu linh khí sau đó sinh ra linh khí vòng đi vòng lại, tuần hoàn như thế, một ngày nào đó chúng đều biến thành linh vật, đến lúc đó khỏi hồng sẽ chậm rãi tiêu tán.”

Tô Nham ngơ ngẩn gật đầu, những điều này y không hiểu. Y chỉ cần nhớ kỹ, cơ hội có thể sống lại lần nữa là người này cho là đủ rồi.

Tô Nham đi ra ngoài ăn cơm tối, trở về tiến vào động phủ nghỉ ngơi, trong động phủ thời tiết dễ chịu, còn có thác nước và hồ, là nơi du ngoạn tốt. Tô Nham dưới thác vọc thật lâu mới sáng khoái lên bờ nghỉ ngơi, thanh âm kia nói: “Hôm nay các loại hoa chim cá trùng trong động phủ này cũng coi như đầy đủ hết, chính là thiếu thứ quan trọng nhất là người, ngươi chừng nào thì bắt vài người dẫn về, tốt nhất là con nít, con nít thiên tư cao, nếu tu luyện

chút, sau này có thể trở thành trợ lực của ta.”

Tô Nham buồn cười nói:“Ta sống lại không tính đi buôn bán trẻ em.”

“Nham Nham, người thật không nghe lời. Đúng rồi, người tu luyện trước xem thế nào?”

Tô Nham cũng không cự tuyệt:“Làm như thế nào cũng được, nói đi.”

Một giờ sau, toàn thân Tô Nham đầy vết bầm đen kịt. Tô Nham bình tĩnh sờ soạng, đầy mồ hôi sền sệt, dính dính buồn nôn.Những vật này rõ ràng là trong thân thể một người xuất ra, sao lại ô uế như thế. Tô Nham nhảy vào dưới thác nước muốn rửa sạch, ngón tay nắm chặt chảy ra máu, bầm, bầm, dơ bẩn, vì sao lại dơ bẩn như vậy, đáng ghét như vậy! Người còn không bằng một thân cây, không bằng một đóa hoa, nhìn cái cây này xanh tươi biết bao, cảnh hoa kia cao quý lấp lánh biết bao. Tô Nham cơ hồ chà xát rách da mới từ trong nước đứng dậy, lúc này đã thở hồng hộc, thân thể như nhũn ra.

“Kiên trì hai ba ngày liền bài xuất sạch sẽ.” Thanh âm kia bình tĩnh nói, Tô Nham lại cảm giác mình bị đôi mắt nọ chăm chú nhìn.

Kiên trì như thế ba ngày, thân thể Tô Nham rút cuộc bài xuất không ra dơ bẩn nữa, Tô Nham thoải mái nằm, một con chó nhỏ vây quanh y hưng phấn đảo quanh, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi liếm mặt Tô Nham. Tô Nham vuốt đầu chó nói thầm:“Làm sao bây giờ, ta lại không muốn đi ra.”

Tô Nham lúc này tai thanh mắt sáng quá mức. Trước kia cảm thấy miễn cưỡng còn có thể sống trong căn phòng nhỏ kia, lúc này trong mắt y đó chính là một nơi vi khuẩn chồng chất, bần thiêu không cách nào coi nhẹ. Tô Nham thống khổ nói: “Từ nay về sau trong mắt ta chính là mấy thứ này thôi sao?” Trên đời này vật gì không có vi khuẩn, bần ghê, cả người đi đi lại lại bên ngoài cũng có.

Tô Nham mua một cái mắt kính làm ra vẻ, chặn tất cả dơ bẩn. Nhưng y vẫn lấy tiền thỉnh người đến hung hăng cọ rửa mấy lần trong ngoài nhà, toàn bộ đồ dùng trên giường đều đổi thành hàng mới.

Lắp đặt hảo máy tính vừa mua, Tô Nham hiếu kỳ tìm tòi tin tức. Hiện tại máy tính còn đắt tiền, học sinh cao trung học tập túng thiếu, có máy tính cũng là số ít, internet còn chưa phát triển, ngay cả mua sắm trực tuyến cũng mới khởi bước, chờ vài năm sau khác biệt rất lớn.

Tô Nham đi dạo trên mạng, nhiều tin tức bị y quên lãng đều được một nhớ tới lần nữa.

Y cân nhắc dùng biện pháp gì để kiếm tiền, việc làm ăn thích hợp với một học sinh trung học. Sáu mươi vạn rất khó kiếm, nhưng đã trở thành mục tiêu của y.

Cách khai giảng còn hơn mười ngày, Tô Nham nhàn rồi vẫn hoàn nhàn rồi, vì vậy khóa cửa, chạy đi du lịch .

Nơi Tô Nham muốn đi đầu là khu du lịch sơn lâm có thảm thực vật tươi tốt, thí dụ như Trương gia giới[5], Thần Nông giá[6], các ngọn núi nổi tiếng v.v..v, du lịch là thứ yếu, trộm thảm thực vật tự nhiên mới là chính.

Tô Nham một mình hành tẩu trong rừng Thần Nông giá, y đã hoàn toàn đi sâu vào khu vực nguy hiểm, nhưng không có chút sợ hãi nào.

Chung quanh đã không có người dư thừa, dưới chỉ thị Tô Nham lựa chọn, đem từng gốc từng gốc hoa cỏ nhét vào không gian.

“Nơi này thật không sai, linh khí càng lúc càng tinh khiết, cây cối sinh trưởng cũng lâu dài, hơn nữa linh khí đủ, đợi một thời gian, tuyệt đối có thể trở thành linh mộc tại động phủ của ta.”

Tô Nham nghe vậy trong lòng cũng vui vẻ, như vậy mình chạy tới hái thực vật, tuy mệt mỏi chút nhưng dễ chịu hơn nhiều so với dùng tiền mua. Hơn nữa chất lượng của thực vật nơi này cũng tốt hơn mấy thứ y mua kia, dù sao thì môi trường có khác biệt mà.

“Mầm nhỏ phía trước thiên tư không tệ, nhanh đi nhanh đi.”

“Hào.”

“Cánh rừng này cũng không thiếu động vật hoang dã, Nham Nham, xin người đó.”

Tô Nham cười khổ nói:“Người cũng đừng muốn quá nhiều, chúng ta nán lại Thần Nông đến cuối tháng tám a, chờ sau này nghỉ thì đi Tây Song Bản Nạp (Xishuangbanna)[7], Sanya[8], đại tiểu hưng an lĩnh[9], có cơ hội ta còn có thể đi Amazon, chỗ đó khẳng định sẽ thu hoạch lớn.”

Đêm sau, Tô Nham liền vào động phủ nghỉ ngơi.

Lúc y đi ra đã nghĩ rất chu đáo, đem lò than và nồi ném vào không gian, như vậy sẽ có thể nấu ăn theo ý muốn.

Rau củ trái cây chín trong không gian nhiều không kể xiết, có rất nhiều nguyên liệu.

Không gian này rất thần kỳ, chỉ cần Tô Nham mang hạt giống vào, sau đó có thể sinh sôi nảy nở vô tận, nhưng cũng có thể thay đổi giống, vô luận hoa cỏ hay là động vật, mỗi thứ đều nhìn rất khỏe mạnh xinh đẹp, thu hút ánh mắt người khác.

Thí dụ như hạt thóc y mang vào lúc trước, hôm nay sau khi lớn hạt hạt to đủ, hương thơm mê người. Tô Nham tùy tiện nấu lần đầu khiếp sợ không thôi, một hơi ăn hơn hai chén lớn.

Tuy nguyên liệu rất nhiều, nhưng Tô Nham rất ghét xuống bếp, để khỏi phiền phức, mỗi ngày chỉ làm một món ăn đơn giản. Một món cà chua xào trứng gà, cà canh cũng không nấu, thật sự là tởn thất.

Nửa tháng ngắn ngủi qua lại các khu rừng rậm, Tô Nham phát hiện mình cao hơn gần ba centimet, tứ chi thon dài hữu lực, toàn thân từ đầu đến chân, không có một chút tỳ vết nào. Hơn nữa y mơ hồ cảm thấy đã đạt đến tiêu chuẩn ti lệ hoàng kim, cả tóc cũng mượt hơn trước, thậm chí móng tay cũng trơn bóng hơn người thường.

Màu da trời sinh của y không tính là trắng, chỉ gần với màu lúa mì, vì vậy màu da ban đầu liền giữ nguyên vô cùng hoàn mỹ. Tô Nham dị thường thoả mãn, theo xu hướng này y hẳn có thể cao đến một mét tám năm, hiện tại đã một mét bảy tám rồi.

Mấy chục giống cây ngắt về từ Trung gia giới, Thần Nông giả mang vào không gian, trong khoảng thời gian ngắn trở thành một khu rừng nguyên thủy trong không gian, hôm nay Tô Nham đi vào, có thể rõ ràng cảm giác được linh khí bên trong nồng đậm hơn trước kia, mà khói hồng thì tiêu tán một chút.

Nán lại Thần Nông giả như thế đến cuối tháng tám, Tô Nham quyết định thu tay lại, thực vật thu hoạch phong phú, động vật cũng rất ít. Những động vật hoang dại kia quá xảo trá, muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp, đừng không đến chúng nó, nên chẳng cách nào mang vào không gian. Tô Nham mệt chết một sống chỉ tóm được một con thỏ hoang, hươu, và một con rắn xui xẻo mà giẫm phải trong rừng. Kết quả này chộc giận người nọ gần chết, suốt ngày cần nham Tô Nham vô dụng, hết lần này tới lần khác Tô Nham không so đo với gã, gã cũng không cãi được. Tô Nham lại thuận đường bắt không ít ong mật bướm kiến ném vào, còn có các loại sâu cùng thảo được ngẫu nhiên nhìn thấy.

Đương Tô Nham ra khỏi rừng Thần Nông giả ngày ấy, đã là 1 tháng 9. Tô Nham bắt đắc dĩ, chạy tới trường học báo danh đã là 2 tháng 9. Hoàn toàn đến muộn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cao nhất • (Lớp mười)

Lê Hoa nằm trong khu vực thành phố C, được coi là trường trường cấp ba nằm trong top 5 của thành phố C, điều kiện trường học cũng không tệ lắm.

Tô nham thi đậu vào trường cấp 3 này với số điểm khá bình thường chỉ coi là trung đẳng. Sau khi tìm được giấy báo danh rồi đóng học phí, chủ nhiệm Mã Ân đứng lúc ở bên cạnh, không quá vui vẻ nói: “Trò Tô Nham là học sinh ở lớp thầy, tại sao hôm nay mới đến? Tất cả mọi người đã học một ngày rồi, đi nhận sách trước với thầy.”

“Cám ơn thầy Mã” Tô Nham đi theo sau thầy Mã vào kho sách, thầy Mã nói chuyện lạnh nhạt nhưng kỳ thật lòng dạ rất tốt, thầy vừa dẫn đường vừa chỉ vào tầng lớp học: “Lớp số 7 chúng ta ở tòa đó, cuối lầu hai bên phải. Hiện giờ đang học tiết số học thứ hai. Nhìn phiếu điểm của trò, số học là điểm mạnh phải không?”

“Dạ. Em thích số học.”

“Không sai.”

Hai người nói chuyện phiếm, không bao lâu đã nhận đủ sách. Tô Nham là học sinh đến cuối cùng của lớp số 7, chủ nhiệm liền tự mình dẫn y đến phòng học, tiện thể đến gặp mặt để các học sinh quen mình luôn.

Lần nữa bước vào vườn trường quen thuộc, nhìn thấy thầy giáo quen thuộc, phòng học quen thuộc, còn có các học sinh quen thuộc, Tô Nham nở nụ cười hết sức hàm súc sau lưng thầy Mã.

Mã Ân đứng trước cửa ra vào vẫy tay với thầy số học đang dạy, thầy số học lập tức dừng lại tự giác lui đến cạnh bục giảng.

Mã Ân chỉ vào bàn trống cuối phòng nói: “Tô Nham ngồi chỗ đó, vị trí đó hai ngày nữa sẽ điều chỉnh lại.”

Tô Nham ôm sách lặng lẽ đi tới cuối phòng học, chỗ trống còn lại nằm cuối tổ ba gần bảng đen phía sau. Kỳ thật đó là một vị trí tốt, bình thường rất nhiều nam sinh thích nhưng Tô Nham hiểu tại sao chỗ đó không có người ngồi. Bởi vì bên cạnh có một nữ sinh tên là Trần Yến, đích thị là một đại khủng long[1]. Tô Nham bình tĩnh ngồi xuống, trong phòng xôn xao, tất cả đều là tiếng các nữ sinh lú lú, vô số ánh mắt nóng bỏng đuổi theo Tô Nham nhỏ giọng nói thầm các loại từ như ‘Đại soái ca’[2] ‘Mỹ nam tử’.

Loại chú ý này đời trước y cũng trải qua, chỉ là mở đầu của tất cả mà thôi, bởi vì soái cho nên được người ta tán dương, bởi vì không thích nói chuyện cho nên được thêm danh hiệu ‘Khó’[3].

Chủ nhiệm nhanh chóng rời khỏi, thầy số học tiếp tục giảng bài hơn nửa nhiệt tình nói với Tô Nham: “Thầy lấy ví dụ trong sách mẫu mà dạy, trò có gì không hiểu tan học có thể tìm thầy.”

Tô Nham gật đầu, lật sách số học mới tinh ra, viết tên của mình lên sau đó lẳng lặng đọc. Số học là điểm mạnh của y, lúc học đại học đã không ít lần làm thêm gia sư dạy toán. Lúc này thoát nhìn cũng chả có chút lả lẫm nào, đều là tri thức quen thuộc ghi tạc trong lòng. Lúc trước tốt xấu gì thì y cũng thi đậu đại học, thành tích các môn đều khá tốt, thậm chí cả Anh văn môn duy nhất y ghét, lúc đại học vì theo đuổi trò chơi lập trình cũng bù lại rất nhiều, tốt nghiệp Anh ngữ cấp sáu. Hôm nay học lại lớp mười, Tô Nham không có chút áp lực.

Ngày 2 tháng 9, trường học còn chưa khai giảng hoàn toàn, vẫn có học sinh chậm trễ đến báo danh. Bởi vậy sáng hôm nay trọn bốn tiết đều là số học. Thầy số học thấy học sinh đã đủ, liền không kéo dài nữa, đẩy nhanh tiến trình giảng bài hơn. Tiết thứ ba nghỉ giữa giờ, Tô Nham gục xuống bàn nhàm chán ghi ghi vẽ vẽ tranh, thầy số học bước tới nhiệt tình hỏi: “Trò này, trò tới trễ, mất một chút kiến thức, nghe có hiểu không?”

Thầy số học là lão nhân hơn sáu mươi tuổi, rất nghiêm túc nhưng cũng hết sức hòa ái, là thầy giáo Tô Nham thích nhất trong đời học sinh cấp 3.

Tô Nham nghe vậy vội nói: “Em nghe đều hiểu.”

“A, vậy thì tốt rồi.” Thầy số học hỏi xong đang định đi, đột nhiên mấy nữ sinh chạy tới cười hi hi hỏi: “Thầy đang giảng bài sao? Chúng em cũng muốn nghe.” Nói đến đây, một đám ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Tô Nham, nháy mắt ra hiệu với nhau xô xô đẩy đẩy. Rõ ràng là muốn làm quen với Tô Nham.

Thầy số học lớn tuổi, dạy học cả đời sao lại không hiểu mấy về mặt này. Trò Tô Nham cao lớn đẹp trai, chính là đối tượng truy đuổi hiện tại của đám nữ sinh.

Lão nhân bắt đầu đi lắc đầu rồi đi, đám nữ sinh lại không chịu đi lá gan lớn hỏi: “Cậu gọi Tô Nham à? trước kia tốt nghiệp trường cấp 2 nào? học ở trường hay ở nhà vậy?”

Tô Nham nghiêng đầu một cái, chống đầu không đếm xỉa những nữ sinh này, lấy điện thoại di động ra nhàm chán loay hoay.

“Oa, cậu có điện thoại a, cái này là Nokia 5510 phải không? Thật đẹp quá.”

Nữ sinh kia nói nửa ngày, không ngờ Tô Nham hoàn toàn không để ý lập tức cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, rầu rĩ bỏ đi.

Tô Nham nhìn như nhàm chán nằm sấp, kỳ thật đang nói chuyện phiếm với người trong không gian.

“Đây là trường học? Thật náo nhiệt, ai nha nha, thật nhiều người thật nhiều thanh niên, Nham Nham mau giúp ta bắt vài đứa vào nhanh.”

Tô Nham yên lặng nói: “Không buồn người, khát nước, hái quả cà chua cho ta.”

Một quả cà chua đỏ tươi mọng nước xuất hiện trong học bàn của Tô Nham. Tô Nham lấy ra lập tức nhét vào miệng, nước cà chua dồi dào là ‘Hoa quả’ Tô Nham thích nhất. Vui sướng hài lòng gặm xong, tiết thứ tư bắt đầu.

Tô Nham ngồi thẳng người, nữ sinh bên cạnh đột nhiên tiếp cận nói: “Minh tên là Vạn Phương, Tô Nham mang cà chua đến trường học hả? Còn nữa không?”

Tô Nham sững sờ, đại khủng long Trần Yên cư nhiên không thấy, mà chuyển thành mỹ nữ Vạn Phương của lớp. Tô Nham ngửa đầu nhìn quét phòng học, thấy Trần Yên bị điều đến hàng thứ ba tổ 2. Trần Yên vì xấu xí, học cấp 3 đặc biệt tự ti tự bế chưa từng có bạn. Thậm chí không có học sinh nào thiện ý nói chuyện với cô mấy câu, hơn nữa thành tích bình thường, tính cách thiếu hụt, bình thường hỏi nửa ngày nhảy không ra mấy chữ, giáo viên cũng không thích cô, phiếu đánh giá của cô còn không bằng mấy tên học sinh lưu manh, đi đâu cũng bị người khác ghét bỏ. Tô Nham nhớ rõ lớp 11 đời trước, có một nam sinh vì bất mãn thầy giáo sắp già đến ngồi cùng bàn với Trần Yên, về sau táo bạo phát giận bừa bãi, quậy phá lật bàn đập ghế nghỉ học. Cuối cùng thầy không thể không thỏa hiệp, bởi vậy trong thời gian học cấp 3, Trần Yên luôn một mình ngồi trong góc tối căn phòng.

Tô Nham nhìn qua bóng lưng Trần Yên lăm vào kí ức, đột nhiên nghe có người hô lớn: “Tô Nham, Tô Nham, đi lên làm bài.”

Tô Nham như bật tỉnh từ cơn mộng, nguyên lai là thầy số học chọn học sinh lên bảng giải bài, tổng cộng bốn bài sau bài học Tô Nham giải đề cuối cùng.

Cơ hồ viết đáp án ngay lập tức, Tô Nham trở lại bàn, lúc đi ngang qua hàng thứ hai tổ bốn, khóe mắt khẽ cười lên.

“A a, nhìn gần càng soái, thật cao chân thật dài nha.” nữ sinh Dư Thông hàng thứ hai hưng phấn nói thầm. Trần Oản Oản ngồi cùng bàn không chớp mắt nhìn bảng đen, không cho là đúng nói: “Soái ca không thể ăn, đúng là không thích nhìn nam sinh này, một cái điện thoại di động rách nát thì lấy ra khoe khoang.”

Dư Thông thề lười không dám nhiều lời, nhìn lên nửa gương mặt xinh đẹp của Trần Oản Oản, trong lòng căm giận, Trần Oản Oản người này quá tự phụ chỉ cho mình khoe khoang không thích nhìn người khác khoe khoang. Mà Trần Oản Oản lớn lên rất xinh đẹp, được công nhận là bông hoa của lớp. Tiểu hoa hậu mới tới giảng đường hơn nửa vóc dáng cao gầy thon dài, khác với đại đa số các nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn miền nam. Hơn nữa cha cô là quan chức lớn của thành phố C, thành tích bản thân lại đứng nhất lớp, thật sự thứ gì tốt cũng bị cô ta chiếm ưu tú đến mức tìm không ra khuyết điểm gì để chế nhạo.

Thầy số học rất hài lòng bài giải trên bảng, lần lượt giảng giải một lần. Cách lúc tan học còn nửa tiết, thầy số học liền lấy giấy điểm danh ra đọc lướt qua, muốn các học sinh tự học. Ông tìm được Tô Nham trong trang giấy, điểm trung khảo số học của Tô Nham là tối đa. Lão nhân thoải mái cười cười, quẹt một câu lên tên của y đánh dấu ‘Cán bộ số học’.

Tô Nham nhàm chán, tập trung tinh thần xoạt xoạt viết một đồng mặt mã lập trình trò chơi rậm rạp chằng chịt lên giấy. Dựa vào trí nhớ không ngừng ghi chép, một lát liền viết nửa quyển vở, Vạn Phương bên cạnh giật mình hỏi: “Bạn viết cái gì vậy? Viết tiếng anh à?”

Tô Nham trực tiếp ngăn chặn âm thanh dư thừa đầu bút không ngừng chuyển động, cả tiếng chuông tan học vang lên cũng không nghe thấy. Chờ y một hơi viết xong mới phát hiện đã tan học, nên ăn cơm trưa.

Đi từ nhà Tô Nham đến trường học cũng hết nửa tiếng, Tô Nham có thể cỡi xe đạp về nhà, nhưng y không có dự tính về nhà nấu cơm, cũng không muốn ăn ở căn tin. Tìm được lớp học cũ bỏ không, ở nơi không người tiến vào không gian tùy ý xào đĩa đậu cô-ve nhét đầy bụng, nằm lên giường ngủ trưa. Đúng vậy, Tô Nham đã mua giường mới mang vào, ăn uống nghỉ ngơi đều ở trong này. Căn nhà tồi tàn kia trở thành vật trang trí.

Buổi chiều hai giờ thi bắt đầu học, Tô Nham trở lại phòng học lúc một giờ bốn mươi phút, còn chưa đi vào đã nghe được tiếng ồn ào.

“Mày phải mang cái bàn đi, lão tử một giây cũng không muốn chờ mày!” nam sinh mập mạp cao lớn hỏn hển rống giận, trước mặt gã là cái bàn và đồng sách vở bị lật tung mà Trần Yên còn đang ngồi chồm hóm nhặt sách.

Sau khi đứng dậy Trần Yên lại đem cái bàn trở lại chỗ cũ, mập mạp lập tức tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Khùng long chết tiết mày muốn ăn đòn có phải không? Mày cho rằng là con gái thì lão tử không dám đánh hả?”

Trần Yên không nói lời nào, cầm bút làm bài tập. Mập mạp tát một cái, xé sách vở của Trần Yên, lại hất tung trên mặt đất. Trần Yên toàn thân cứng ngắt vẫn không nhúc nhích, cứ im lặng không phản kháng, nhưng Tô Nham đã thấy mắt cô ẩm ướt sắp khóc, chỉ có điều vẫn đang cố nén lại mà thôi.

Mập mạp lại ra tay, vòng người quay xung quanh chuẩn bị để xem tuồng.

Lâm Cường đeo mắt kính điển hình của học sinh trí thức thay mặt cao giọng nói: “Vương Hồ cậu thôi đi, phát cáu với nữ sinh cái gì. Chỗ ngồi chỉ hôm nay mà thôi, chủ nhiệm nói ngày mai sẽ đổi mà.”

Vương Hồ cả giận nói: “Lão tử một giây cũng không muốn nhịn! Mày có biết nó đáng ghét cỡ nào không, thấy là tởm rồi vừa xấu lại vừa thối, MB[4] sao lại có thứ đàn bà như vậy chứ, sao không đi chết đi. Mày nói dễ nghe quá, sao không ngồi với nó đi? Đến, tao với mày đổi chỗ ngồi.”

Lâm Cường nghe gã nói một trận, rõ ràng là không cam chịu. Vương hồ thấy thế còn ồn ào lợi hại hơn: “Khùng long chết tiết ai cũng sợ mày, chúng ta thật là xui xẻo, cứ nhiên phân chung lớp với mày.” Lập tức có nam sinh khác ồn ào, nữ sinh che miệng cười khúc khích.

Vương Hồ thâm thương đau xót kêu: “Huynh đệ nào thương hại tao, cứu tao với!”

Đám người cười vang, Trần Yên đến giờ cũng không nói lời nào, tựa như một tên đầu gỗ lẳng lặng ngơ ngác ngồi cúi thấp đầu. Mái tóc khô vàng che khuất ánh mắt cô, bàn tay tái nhợt nắm lấy cây bút máy nhỏ đến không thể nhỏ hơn làm bài. Ông tay áo bắn thiu phát qua một cái, mơ hồ thực sự có thể nghĩ thấy mùi lạ. Trần Yên không chỉ khủng long, gia cảnh còn dị thường bản hàn, phóng mắt nhìn lại thì không có một điểm sáng nào.

Đời trước Trần Yên cũng như vậy, vĩnh viễn cúi thấp đầu, vĩnh viễn làm bài, chỉ có lúc giáo viên bảo cô trả lời mới mở miệng nói chuyện, thành tích vĩnh viễn không lên.

Kỳ thật khi đó Tô Nham còn trẻ, cũng rất khinh suất, đối với nữ sinh như Trần Yên cũng khinh bỉ không thôi. Về sau lúc thi đại học phát sinh một sự kiện làm y thay đổi cách nhìn.

Hôm nay bắt đầu lại lần nữa, thay đổi góc độ nhìn Trần Yên, tâm tình cũng không giống vậy. Trần Yên là học sinh chịu khó chỉ là hơi vụng về ngốc nghếch một chút. Bọn họ đều là người cùng tuổi, địa vị giống nhau có tư cách gì đi cười nhạo người khác, dùng việc khi dễ người khác để mua vui.

Đám người khiếp sợ nhìn Tô Nham đem bàn của Trần Yên đến bên cạnh mình, Vạn Phương kinh ngạc đến mức cả lời ngăn cản cũng nói không được.

“Ngồi ở đây.” Tô Nham nói với Trần Yên.

Trần Yên trừng lớn mắt, muốn nói cảm ơn nhưng nửa ngày cũng không nặn ra được.

Ầm ỉ như vậy, rất nhanh liền lên lớp.

Chủ nhiệm là thầy ngữ văn, hôm nay cũng không tính giảng bài. Thầy đi vào vội vàng nói: “Hiện tại mọi người đến đông đủ, chúng ta mở ra một lớp, tuyển ra ban cán bộ đại biểu, điều chỉnh chỗ ngồi, sau đó chính là tổng vệ sinh. Tối hôm nay không học, sáng sớm ngày mai sáu giờ bốn mươi đi học sớm, chính thức khai giảng! Bắt đầu từ ngày mai còn có giờ học tối, tối sáu giờ rưỡi đến 9 giờ rưỡi, thời khóa biểu cũng phát ra, thầy dán ở trong này mọi người chú ý xem”

Lê Hoa không phải trường cấp 3 tốt nhất, nhưng trường học quản lý có phần nghiêm khắc. Nếp sống xem ra không phức tạp như những trường cấp 3 khác. Vụng trộm yêu sớm, ngẫu nhiên đánh nhau chính là cực hạn trong trường.

“Lớp trưởng Lâm Cường, lớp phó Trần Oản Oản, cán bộ học tập.....” Thầy công bố từng người, đọc đến: “Cán bộ số học Tô Nham.” Tô Nham phía sau ngẩng đầu, toàn bộ học sinh đều nhìn y, rất nhiều nữ sinh hưng phấn cười nhẹ, nam sinh thì có hâm mộ, có đổ kị, cũng có căm hận.....

An bài tốt ban cán bộ, tiếp theo là điều chỉnh chỗ ngồi. Sĩ số toàn lớp là lẻ, thầy an bài nam nam, nữ nữ cùng bàn để tránh chuyện yêu sớm phát sinh, nhưng nhất định có một bàn là nam nữ cùng ngồi.

Tô Nham vóc dáng coi như cao, điều chỉnh chỗ ngồi lần nữa là hàng thứ hai từ dưới lên. Nữ sinh ngồi trước y còn chưa kịp cao hứng, Tô Nham đã chủ động nói: “Thầy ơi, em ngồi cùng Trần Yên.”

Chủ nhiệm sững sờ, thầm nghĩ học sinh này chủ động như vậy, chẳng lẽ thích Trần Yên rồi sao? Thầy nhìn bộ dáng Trần Yên, cảm thấy khả năng không lớn. Vừa vận học sinh ngồi cùng bàn với Trần Yên đang bất mãn, thầy liền đáp ứng. Tô Nham vì vậy lại cùng Trần Yên trở lại vị trí góc cuối. Nữ sinh toàn lớp bốp cổ tay không thôi, hâm mộ đổ kị với Trần Yên nhưng đồng thời lại thờ phào nhẹ nhõm nghĩ Tô Nham chỉ là lòng dạ tốt, tuyệt đối sẽ không yêu Trần Yên các cô còn hi vọng.

Tổng vệ sinh đến bốn giờ rưỡi, toàn lớp tan học.

Tô Nham khóa kỹ xe đạp tại cư xá mới lên lầu, bác gái quét phố vội vàng chạy tới, đứng trước mặt Tô Nham thở hồng hộc nói: “Tiểu Nham, con tan học há?”

“Dạ.” bác gái này là dì Từ hàng xóm, hai bên đều quen thuộc. Kỳ thật tuổi bác gái cũng xấp xỉ mẹ Tô Nham, nhưng áp lực cuộc sống làm người phụ nữ này già rất nhanh, mới bốn mươi tuổi mà thoạt nhìn như bà ngoại.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là..... Đồ vứt đi sau này của con, có thể để cho dì không?” Dì Từ tha thiết nhìn Tô Nham.

Tô Nham sững sờ, trong lòng lúng túng. Một mình y trong nhà, hơn phân nửa là trong không gian, nói thật không có đồ gì bỏ đi. Tô Nham gật đầu: “Có thể a, dì cứ tùy ý.” Thiếu chút nữa quên ném vài thứ bỏ đi, nếu trường kỳ không vứt đồ, có người sẽ nghi ngờ, còn có nước và điện. Đặc biệt là nước trong nhà, Tô Nham gần như không chạm đến.

“Cám ơn Tiểu Nham, đúng rồi, gần đây sao không thấy ba mẹ con?”

“Bọn họ ly hôn, đều tự đi tái hôn rồi.”

“A?” Dì Từ hết sức sững sờ, hoàn toàn không ngờ là thế, còn tưởng đôi vợ chồng trẻ người ta đi du lịch rồi.

Tô Nham không nói thêm lời nào, xoay người lên lầu.

Tiến vào không gian tắm rửa ăn cơm, Tô Nham trở lại gian phòng lên mạng, dùng qq[5] gia tăng không ít bạn bè, tất cả đều là bạn liên quan đến chơi, lập trình v.v, lúc này người sử dụng qq tuy không phổ biến như những năm sau, nhưng cũng đang dần lưu hành. Mới lạ thú vị trên online tìm được một người có thể trò chuyện đã hiếm, đáng tiếc khung qq còn chưa xuất hiện. Tô Nham có quyết định của mình, không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian, rất nhanh đưa ra hành động, dùng tốc độ nhanh nhất đăng kí một diễn đàn liên quan đến trò chơi, hơn nữa bắt đầu bắt tay vào chế tác websites của mình. Đồng thời cũng gia nhập diễn đàn nhiều người để nói chuyện phiếm.

Đời trước tuy y tinh thông lập trình thích chơi game, nhưng hiện giờ thời gian lùi lại, rất nhiều phần mềm máy tính nhanh và tiện còn chưa xuất hiện. Hơn nữa internet khác biệt rất lớn, có rất nhiều khác biệt. Nhận thức bạn bè hợp nhau về sở thích, thứ nhất giải sấu thứ hai hiểu biết tình huống hiện nay, cân nhắc tầm vài ngày, những khác biệt kia liền biến mất. Bất kể là quá khứ hay hiện tại, Tô Nham vẫn là Tô Nham, thứ y yêu thích không thay đổi, nhiệt tình cũng không thay đổi, muốn làm trò chơi, muốn tìm tòi lập trình. Thời gian lùi lại điều kiện lạc hậu, nhưng cũng tạo nên hoàn cảnh và cơ hội rất tốt, trò chơi hiện tại còn có không gian phát triển rất lớn, không gian y có thể phát huy càng rộng lớn hơn.

Ngoại trừ trò [truyền kỳ] Tô Nham còn đang chơi, hiện giờ trong nước thịnh hành nhất là Võng Du.

Y cảm giác mình có đầy mộng tưởng muốn thực hiện, thế nhưng trừ ý kiến và kỹ thuật còn phải có tiền vốn. Đây là chuyện nhức đầu nhất. Cho dù sống lại cũng không có biện pháp phát đạt dễ dàng, ai bảo y không nhớ rõ vé xổ số trúng thưởng.....

Chiến Thần: Chú em muốn làm ăn? Nhà chỉ có bốn bức tường, chỉ có hoa quả rau dưa hoa hoa thảo thảo gà vịt cá ngỗng đầy sân nhỏ?

Nham thạch: Ukm

Chiến Thần: Diện tích lớn không? Sinh sản nhiều không

Nham thạch: nhiều, phẩm chất cũng tốt.

Chiến Thần: gg [6], quyết đi bán rau đi a.

[1] khủng long: là một tiếng lóng của trung quốc nói về những cô gái xấu xí.

[2]Đại soái ca = anh đẹp trai, nhưng Vân thích để nguyên thể này cho nó hay

[3]Khóc: có thể hiểu là mẫu người đẹp giai mà lạnh lùng, ít nói, nhìn rất ngầu.

[4]MB: một câu chửi tục, tiếng Anh của nó là Motherfucker, nghĩ tiếng việt là L*n mẹ đấy.

[5]qq: một chương trình chat, cũng giống như yahoo, được sử dụng chủ yếu bên trung đây

[6] gg= anh, ca ca (ko phải google đâu nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thái thị tràng (Chợ rau)

Tô Nham cười cười, hoa quả rau dưa chín muồi trong không gian tuy đã là ưu phẩm nhưng một ngày nào đó chúng sẽ héo úa, nếu không sớm hái sẽ lãng phí. Kỳ thật lấy ra bán sỉ là tốt nhất, nhưng đi thực hành lại đủ chuyện phiền toái. Bán sỉ loại thương phẩm này, bình thường người mua đều tự mình đến xem hàng, nhìn về ngoài một cái rồi nếm thử mùi vị. Y phải làm thế nào để người mua xem, chuyện không gian không thể tiết lộ.

Nghĩ tới nghĩ lui Tô Nham rất dứt khoát, thứ bảy tuần đầu sau khai giảng là ngày nghỉ, sáng sớm năm giờ Tô Nham liền tìm đến thị trường nông mậu, lặng lẽ nhìn người bán kẻ mua chung quanh đang nói chuyện làm ăn. Các con buôn vất vả nửa đêm nửa hôm liền chạy tới nơi này mua rồi lên hàng, còn có các thợ vận chuyển sớm đã canh giữ bên cạnh. Cả chợ buôn một mảnh ẩm ướt âm u, các loại mùi lạ tràn ngập, tạp âm chói tai, náo nhiệt bận rộn không gì sánh bằng. Từng xe từng xe rau dưa tươi ngon được chở đi, lớn giọng ồn ào tranh cãi không ngừng, chỉ có Tô Nham yên tĩnh sạch sẽ cao ngất nổi bật, đương nhiên cũng không ai chú ý đến y. Ở chỗ này quan sát nửa ngày, sáu giờ rưỡi Tô Nham chạy tới chợ rau gần nhất, năm nay các anh trai quản lý thành phố còn chưa hưng tàn lắm, quản lý chợ cũng không nghiêm khắc coi tất đất tất vàng bằng vài năm sau, muốn bán bó rau cũng có áp lực.

Lúc này chợ có quy tắc sạp rau, cũng có rất nhiều lái buôn không theo quy củ lợi dụng chỗ trống bày quầy bán dọc theo con đường.

Tô Nham học theo mấy người bán rau kia lợi dụng chỗ trống mang theo hai rổ rau tươi thật lớn cướp được vị trí trong góc, lấy cái ghế xếp nhỏ ra ngồi xuống bắt đầu bán rau.

Hiện tại vừa bảy giờ, người đến mua thức ăn không nhiều lắm, ra ra vào vào phần lớn là khách hàng có nhu cầu nhiều.

Chịu đến tám giờ, chợ càng náo nhiệt hơn, hôm nay là ngày nghỉ thứ bảy, không ít vợ chồng sáng sớm dắt tay nhau ra ngoài tiện thể mua thức ăn luôn.

Tô Nham giành vị trí không tốt, đợi nửa ngày không có người hỏi thăm. Các bác gái đại thẩm đại gia[1] cũng bày quầy cạnh y đều thạo hơn, căng giọng tận tình thuyết to đoạt khách. Có rất nhiều khách hàng thích mua thức ăn của mấy sạp nhỏ, cảm thấy đồ trên sạp bọn họ tươi hơn. Nhưng điều này nêu ở vùng lân cận ngoại thành thì còn đúng, chứ trong thành phố thì rõ nhầm nhứ. Nguồn rau của mấy sạp bán nhỏ này cũng là mua sỉ về bán lại, lấy đâu ra mà người ngoài cứ nghĩ là nhà họ tự trồng. Trồng chỗ nào? Đất đâu mà trồng?

[1]đại gia ở đây hiểu theo nghĩ những người đàn ông lớn tuổi

Chỉ có số ít là từ nông thôn xa xôi đánh xe tới bán, nhưng dạng này đặc biệt ít, sớm đã bị khách hàng cố định nhìn chăm chăm, nguồn tiêu thụ quả thực tốt. Tô Nham đôi trước quen biết một người bán cá tại chợ rau gần cư xá nhà mình, người đó ở nông thôn Thành phố C nuôi cá ngay hồ Yên Tử. Hồ Yên Tử là hồ nước ngọt tự nhiên nổi danh của thành phố C, cá chỗ ấy bán ra là sản phẩm nổi tiếng trong thành phố này, đáng tiếc chỗ đó còn chưa khai phá giao thông không tiện. Vài năm sau sau khi khai phá, thành lập làng du lịch, thành khu cá ngon nổi danh, rất nhiều kẻ có tiền đi ô-tô đến đó ăn cá.

Tô Nham nhìn các sạp nhỏ khác nhiệt tình thuyết to, cái mặt già này hơi đỏ lên. Mấy lần muốn há mồm học theo, lại xấu hổ không phát ra được âm thanh nào. Tô Nham ảo não, buôn bán thật sự là kỹ năng sống, thảo nào nói không phải ai cũng có thể làm ăn.

“Khắc khắc khắc khắc, Nham Nham sao người không hô? Người không hô ai chú ý đến cái hốc bà tó của người, ai mua rau của người?”

Tô Nham há mồm “Bán.”

“Khắc khắc, bán cái gì a?”

Tô Nham đề cao thanh âm “Bán rau.”

“Khắc khắc khắc khắc, cười chết ta, không biết còn tưởng người là tiểu cô nương dễ mắc cỡ nữa chứ.”

Tô Nham hừ lạnh một tiếng, đột nhiên khí tức thông, há mồm liền lớn tiếng hô lên: “cà ớt dưa leo cà chua tươi tốt đây, đi qua đi lại nhìn một cái, rau tươi mới nhổ từ đất đây, không ngon không lấy tiền! Mua một cân tặng nửa cân đây!”

Tô Nham tuổi trẻ tiếng nói to, kêu lên một tiếng liền đặc biệt nổi bật lập tức hấp dẫn không ít tầm mắt, nhìn qua lập tức tìm đập lộp bộp. Ôi tiểu lái buôn bán rau đẹp trai như vậy? Lại nhìn sạp rau trước mặt y, những thức ăn kia còn động sương sớm mỗi thứ đều no tròn bóng loáng màu sắc sáng rõ đúng là

rất mê người.

Chậm rãi liền có tốp năm tốp ba người tới hỏi giá tiền, quan sát chất lượng của rau.

Rau của Tô Nham trừ màu sắc tươi ngon còn có một đặc sắc khác, chính là khá lớn đặc biệt đầy đặn. Những rau quả này đều chứa chút linh khí, đáng tiếc người thường nhìn không thấy. Tô Nham gỡ kính mắt xuống lại có thể trông thấy trên rau quả phát ra vàng sáng nhàn nhạt.

Tô Nham ngày đầu tiên cũng không muốn kiếm tiền. Mở khai trương chính là điềm tốt, chỉ cần có người mua y không lo không có khách quay lại. Mua về ném thử cam đoan ăn ngon chắc chắn họ sẽ quay lại

Cả mua lẫn tặng, hai rổ rau dưa bán suốt tới trưa cũng không hết, Tô Nham đau lưng, một chút rau còn lại trực tiếp mang về nhà.

Trên đường vào cư xá Tô Nham đụng phải dì Từ quét đường, nữ nhân đáng thương còng lưng xuống như một bà lão. Chồng trước bỏ bà mà đi, con gái ra ngoài làm công năm năm không có tin tức. Số bà không tốt nhưng tính tình lại rất tốt bụng, là nữ nhân thành thật. Tô Nham dừng lại một lát, đem rau quả dư thừa cho bà: “Dì Từ, những rau quả này cho dì mang về ăn.”

Dì Từ kinh hãi: “Tiểu Nham con sao lại phí tiền mua thức ăn cho dì, chính con cũng phải ráng ăn đi, thằng nhỏ ngốc nghếch. Ba mẹ con bọn họ…… Con một người phải chiều cố kỹ lưỡng bản thân, nhất thiết phải nhớ học cách tự làm cơm đừng chạy ra ngoài ăn cũng đừng mỗi ngày ăn những vật như đồ ăn vặt mĩ ăn liên kìa, mấy đứa nhỏ tuổi như con đang nhổ giò cao lên, nên ăn nhiều là tốt nhất.”

“Dì hiểu lầm rồi, đây là rau bạn cho con trong nhà con còn rất nhiều căn bản ăn không hết. Bểng không chỉ vứt đi thôi.” Nói xong làm bộ muốn ném vào thùng rác, dì Từ vừa thấy liền đau lòng hô to: “Đừng a!”

Tô Nham cười ha hả, thành công giao rau quả cho dì Từ, trở về nhà trong tiếng cảm ơn của dì Từ.

Ngày hôm sau Tô Nham sáu giờ liền tiến đến chợ rau, hơn nữa hôm nay mang đến hai bao rau lớn. Tô Nham như ý nguyện cướp được một vị trí tốt hơn so với ngày hôm qua một chút. Ngồi lên chiếc ghế xếp nhỏ móc sữa đậu nành bánh quẩy thơm ngon mua trên đường ra hưởng dụng, lão thái thái cách vách mỉm cười nói: “Tiểu từ tuổi còn nhỏ sao lại tới bán rau? Giúp mẹ mày coi sạp hử?”

Tô Nham ừng ực một tiếng uống cạn sữa đậu nành, thờ dài nói: “Đâu a, là cháu tự mình muốn làm chút sinh ý kiếm phí sinh hoạt. Ba mẹ cháu ly hôn đều có tương lai riêng rồi.”

“Gi? Cha mẹ đều không muốn mày?” Lão thái thái vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, giận đến lông mày nhướng cao.

“Chính là như vậy a. Lão cha muốn làm ăn lớn cần chỗ dựa vững chắc, mẹ tuổi trẻ xinh đẹp truy đuổi mùa xuân thứ hai, cháu một thằng nhóc lớn thế này rồi cũng không thể mang theo tái hôn.”

“Bây giờ một số người càng ngày càng tệ hại, nếu con trai con dâu nhà tao vứt cháu nội tao mặc kệ, tao không quát chết chúng mới là lạ!” Lão thái thái tức giận bất bình, nhìn Tô Nham lại mang theo triu mến và đồng tình. Nhìn đứa nhỏ này cùng cháu nội mình tuổi không chênh lệch lắm, lại rất anh tuấn, hiểu chuyện không sợ khổ. Chớ xem thường bán rau, hiện giờ một số thanh niên làm không được, cháu nội bà sẽ không cam tâm tình nguyện xem sạp. Nó nói bán rau mất mặt, trong trường dễ bị người ta chê cười.

Tô Nham cứ lăm bắm với lão thái thái như vậy suốt nửa ngày, trong câu chữ lại phát hiện một việc nhỏ. Nguyên lai nguồn cung cấp của lão thái thái này căn bản không cần tốn một nửa số vốn. Không phải là nhà mình trồng cũng không phải lấy từ thị trường nông mậu mà là mỗi nửa đêm thức dậy tiến vào thị trường nông mậu, Sau đó ở cửa các xe bò lên hàng xuống hàng mua vào mua ra, lên lút ‘Nhặt rau’, từ nhặt đến trộm. Số lượng rau dưa thị trường nông mậu rất nhiều, sáng sớm là thời điểm bận rộn nhất đúng là dễ dàng lợi dụng sơ hở, phụ cận không ít người nghèo khổ vì tiết kiệm tiền mua thức ăn. Vì vậy tần tần khổ khổ tiến vào thị trường nông mậu nhặt một ít đồ ăn thừa. Vị Lão thái thái này lớn tuổi, cũng rất khôn khéo, chọn một vài vị trí tốt mỗi ngày đi chợ rau kiểm hơi rau nhặt đều chỉnh sửa một phen sau đó vung nước lên, bày ra rồi bán, thế có khác nhau gì chứ? Tuy số lượng ít một chút, nhưng không cần tiền, chỉ cần bán đi là kiếm được lãi ròng, mỗi ngày tích góp từng tí một, cũng có một ít thu vào. Lão thái thái ngoại trừ bán rau, bình thường còn tới chỗ nhặt mót, bán chút ít chai lọ và đồ cũ.

“Tao lớn tuổi không biết chữ, lại không có sức khỏe, bản thân không tìm chút biện pháp kiếm vài đồng tiền, ai sắc mặt tốt với tao. Con trai con dâu cũng không sung túc gì, sống được đã là khó a.” Lão thái thái ôm cánh tay lắc đầu cảm thán.

Tô Nham nhẹ nhàng nói: “Qua hai năm thì tốt rồi.” Qua hai năm vùng này sẽ quy hoạch, chỉ cần có nhà ở có hộ khẩu, quy hoạch xong liền phát đạt .

Hai người trò chuyện giết thời gian, Tô Nham ghénh đòn vị khách hàng đầu tiên hôm nay, đó là một người khách lạ. Gần đây trí nhớ của Tô Nham tăng nhiều, xem lướt qua mặt một người sẽ không quên cho nên tất cả những người mua rau chỗ y ngày hôm qua y đều nhớ rõ. Y muốn nhìn xem tỷ lệ những người hôm nay quay lại cao bao nhiêu.

Khách nhân ngồi xổm xuống bấm véo vài quả rau dưa, nhỏ giọng khen một câu: “Quả to như vậy còn tưởng đã già rồi chứ, không ngờ còn rất non.” Nói thoả nấn nhá vào túi nhựa nắm quả cả chua, một bó ớt to, hai trái dưa leo ba trái cà.

Tô Nham nhanh nhẹn chồm qua lấy tiền, tiễn người khách đầu tiên. Hôm nay giá rau của y không chênh lệch với mọi người lắm, hơn nữa hùi bỏ chuyện mua và tặng.

Sau khi chuyện làm ăn bắt đầu, lão thái thái không cùng Tô Nham nói chuyện nữa. Theo mặt trời càng lúc càng lớn, dòng người tăng nhanh, Sạp rau hai bên Tô Nham sinh ý đều rất tốt, hai sạp đều không ít khách quen. Tô Nham cũng không gấp, lảng lảng nhìn dòng người qua lại, ngẫu nhiên thét to vài

tiếng. Nhân lực hôm nay của y hết sức lợi hại, phát hiện bất kể là lão thái thái hay là các lái buôn khác, kể cả rau trên bàn con buôn chính quy, đều có một tật xấu chung chính là cần thiếu vài lạng, trên cơ bản mỗi cái cân ít nhiều gì cũng có vấn đề.

Tô Nham sờ sờ mũi, xa xa trông thấy khách quen hôm qua y lảng lảng nhìn đối phương. Người nọ nhìn quanh bốn phía trong đám người, chú ý nhìn góc Tô Nham hôm qua bày sạp, thấy trong đó không có Tô Nham tựa hồ rất thất vọng. Đang muốn đi nơi khác tìm Tô Nham giương giọng thét to: “Bán rau đây! Bán rau đây! Rau dưa tươi ngon, coi một cái nhìn một cái đi.”

Khách nhân kia vừa nghe, vội vàng chạy tới cười hi hi ngồi xổm trước mặt Tô Nham: “Tiểu soái ca tôi tin cậu tuyệt đối là bán rau nhà trồng. Mùi vị thật thơm, dưa leo và cà hôm qua tôi mua ngay cả con tôi cũng ăn nhiều hơn một chén cơm lớn. Con tôi đặc biệt kiêng ăn, xưa nay không thích ăn rau, đây là lần đầu ăn đây. Ông xã tôi hôm nay muốn tôi mua nhiều một chút mang về, ha ha.”

Tô Nham gật đầu, vừa giúp đỡ nữ nhân sắp xếp rau khiêm tốn nói: “Rau chỉ là nguyên liệu, xào ăn ngon không vẫn là do trù nghệ của mỗi người. Trù nghệ của đại tỷ đây khẳng định rất tốt.”

Nữ nhân nghe vậy cười càng xán lạn hơn, cà chất đầy túi. Hôm nay còn mua thêm cà chua và cây đậu cô-ve, vui vẻ nói: “Buổi trưa hôm nay nhà tôi có khách đến, đúng lúc mua nhiều thêm một chút cho cậu. Tiểu soái ca ngày mai bán ở vị trí nào?”

Tô Nham mỉm cười nói: “Ngày mai tôi phải đi học không thể ra sạp, chỉ có hai ngày nghỉ mới rảnh.” Hơn nữa khai giảng hơn một tháng, qua ngày 1 tháng 10 cũng sẽ hủy bỏ, biến thành một tháng mới nghỉ hai ngày, bắt đầu đòi học sinh cao trung khổ cực cay đắng.

Nữ nhân nghe vậy kinh ngạc: “Cậu còn đang đến trường? Thực vất vả. Rau của cậu ăn ngon như vậy, không bán thật tiếc, trong nhà không có người giúp cậu ra quán sao?”

Tô Nham lắc đầu, cười nói: “Kỳ thật rau của tôi đều là của thân thích tại nông thôn, tôi làm tiên phong đi ra thử giá thị trường. Tôi về thương lượng với họ một chút, qua khoảng thời gian có lẽ thay người ra sạp, đại tỷ phải chiều cố sinh ý sạp tôi nha.”

“Ai nha vậy thì quá tốt, nhất định nhất định. Rau nhà cậu quá ngon, cái nào cũng lớn hơn người khác một chút màu sắc cũng đẹp nữa.”

Nữ nhân nhàn nhả nói vài câu rồi đi, tiếp đó khách quen tới dần dần tăng nhiều. Tô Nham trong lòng cao hứng, trên cơ bản khách nhân hôm qua đều nhận định y, nói thẳng từ nay về sau chiều cố sinh ý của y. Khách lạ cũng dần nhiều lên, buổi sáng còn không có hết, hai túi rau lớn hôm nay đã không còn. Tô Nham thoả mãn thu quây, cười xe đạp về nhà.

Tại đầu phố đụng phải đi Từ quét đường lần nữa, Tô Nham chào hỏi. Di Từ tha thiết nói: “Rau hôm qua Tiểu Nham tặng đi thật ngon, ăn sống cũng rất giòn. Hôm qua con cho đi nhiều như vậy, một người đi có thể ăn được vài ngày, thật sự cảm ơn con.”

Di Từ người này cực kỳ tiết kiệm, chút đồ ăn thừa ngày hôm qua bà phóng chừng có thể ăn trong một tuần. Bây giờ người thành thật đều sống không như ý, người thành thật cũng càng ngày càng ít. Di Từ sống rất bản hàn, nhưng bà lại đặc biệt nhiệt tình nhà ai có chuyện đều tình nguyện hỗ trợ, dùng lời nói vài năm sau rất lưu hành để hình dung, chính là một thánh mẫu.

Thánh mẫu có gì không tốt, có thể gặp được thánh phụ thánh mẫu trong hiện thực là phúc khí.

Thứ hai Tô Nham phải lên khóa, bán rau tuyệt đối không được.

“Không bằng từ nay thỉnh đi Từ giúp ta ra sạp, ta cho đi ấy tiền công. Nhưng ta phải giải thích nhập hàng thế nào, ta nói cái không gian này của người thật bất tiện, giấu giấu diếm diếm cứ như ăn trộm, bán rau dễ lắm ư, sáu mươi vạn rất khó kiếm a.”

“Người có thể cho nữ nhân kia tiến vào không gian hái rau luôn.”

“Người lừa ai đấy, đi vào còn không bị người bắt luôn à, ta không buôn người.”

“Khắc khặc, bị người phát hiện. Vậy người tự tìm cách đi, chớ nói chuyện bán rau với ta a.”

“..... Ta vất vả thế là vì ai.” Tô Nham khinh thường nói.

Giờ học sáng vừa kết thúc, lớp học không ít học sinh tuôn ra đi mua bữa sáng. Tô Nham sờ vào học bàn, lấy ra quả cà chua chậm rãi gặm. Vạn Phương lại kiên trì tiếp cận qua đó nói chuyện: “Luôn thấy cậu ăn cà chua, Tô Nham rất thích cà chua hả”

Tô Nham liếc nhìn cô một cái, không trả lời.

Vạn Phương nén buồn bực trong lòng, nhòai người lên mép bàn Tô Nham nói: “Tô Nham trừ thích ăn cà chua, còn thích ăn thứ gì không? Mình biết có một quây cơm sáng ăn rất ngon, đặc biệt thang bao[2] của họ ăn có thể nuốt mất cả đầu lưỡi, có điều mà cách trường hơi xa, nhưng cách nhà mình rất gần, mai mốt mình mang bữa sáng cho cậu được không?”

[2]Thang bao (汤包): một loại bánh bao lớn chứa súp trong nhân khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ. Hình dạng như thế này

Một nữ sinh chủ động nói giúp nam sinh mang bữa sáng, ý tứ rất rõ ràng, cũng hiếm khi cô_ một mỹ nữ nói ra những lời này. Đại đa số mỹ nữ đều rất cao ngạo, nếu không thì rụt rè thẹn thùng, cho dù thích một nam sinh cũng không nhất định chịu chủ động thổ lộ cứ như mình thổ lộ liền bị mất mặt. Đường nhiên cũng không có bao nhiêu nam sinh như Tô Nham không cảm nhận được, đối với lời thổ lộ của mỹ nữ lại thờ ơ.

Tô Nham có phần bất đắc dĩ, y không có ấn tượng gì với Vạn Phụng, cũng không biết người này. Nhưng hiện tại y không ghét Vạn Phụng, thậm chí nhìn thuận mắt hơn so với nhiều nữ sinh khác, tán thưởng quyết đoán và dũng khí của cô. Thang bao Vạn Phụng nói y rất muốn ăn, nhưng không thể để Vạn Phụng mang đến, nếu để Vạn Phụng mang theo quan hệ hai người bọn họ liền thay đổi sẽ làm cho người ta hiểu lầm.

“Cô nói địa chỉ đi, sau này tôi tự đi mua.” Tô Nham nói xong liền lấy bút ra chuẩn bị ghi địa chỉ.

Vạn Phụng sững sờ, không kịp cảm nhận thất vọng bị cự tuyệt, đã đắm chìm trong vui sướng vì Tô Nham rốt cục chịu nói chuyện với cô. Vội vàng ríu rít nói địa chỉ lại liên tục dùng các loại từ ngữ tốt đẹp đi tán dương thang bao chỗ ấy ăn ngon cỡ nào, làm quảng cáo miễn phí thế này, thực thích hợp.

Tô Nham nhin không được cười lên, Vạn Phụng sắc mặt đỏ bừng tiếp đó cũng cười ngây ngô vài tiếng ha ha nói: “Mình nói thật, không có khoác lác.”

Tô Nham mỉm cười, từ học bàn móc ra một quả cà chua đưa cho Vạn Phụng: “Cảm ơn cô giới thiệu, ngày mai tôi sẽ đi thử xem.”

“A, cái này, cái này, cho mình?” Vạn Phụng thụ sùng nhục kinh cầm quả cà chua.

“Ồ, có thể mỹ dung.” Tô Nham cười nói.

“Cảm ơn!” Vạn Phụng mừng rỡ, đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa Tô Nham, tuy loại khoảng cách mờ hồ này không có liên quan gì đến tình yêu, nhưng lòng cô vẫn thấy vui sướng. Nam sinh đầu tiên mình rung động cho dù chỉ có thể làm bạn cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc. Hơn nữa chỉ cần Tô Nham còn chưa có người trong lòng, cô vẫn có cơ hội, quả nhiên chủ động một chút sẽ tốt hơn. Lúc nên ra tay thì ra tay, người khác muốn cười thì cười đi cứ đi con đường của mình mặc kệ người ta nói gì!

Lúc chuông vào học vang lên, Tô Nham cầm một quả táo cho Trần Yến ngồi cùng bàn.

Hai người bọn họ ngồi cùng bàn một tuần, một câu cũng chưa nói.

Trần Yến luống cuống tay chân tiếp quả táo, đã quen Tô Nham đưa tặng thế này cô yên lặng nhận, bỏ vào học bàn.

Tô Nham nhìn nhìn sắc mặt dinh dưỡng không đầy đủ của cô, dặn dò: “Đây là cho cô ăn, cô đừng lấy về cho người nhà ăn, hiểu không?”

Trần Yến cuống quýt gật đầu, càng khẩn trương hơn. Bởi vì hoa quả Tô Nham mỗi ngày cho cô lúc trước, cuối cùng cô vẫn mang về cho người nhà ăn.

“Tan học cô ăn cho tôi xem.” Tô Nham giải quyết dứt khoát.

“.....” Trần Yến yên lặng không nói.

Tô Nham kỳ thật không phải người kiên nhẫn, có đôi khi rất nóng Trần Yến. Động vào người không tốt câu thông như vậy, thật làm cho người ta nản lòng. Nếu không phải sự kiên trì trước làm y cảm thấy thiếu Trần Yến một nhân tình, hiện tại thật không kiên nhẫn mà quan tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trọng phùng • Gặp lại

Trần Yến thật sự không nỡ ăn hoa quả Tô Nham cho. Những hoa quả kia tuy mỗi ngày chỉ có một nhưng bất kể là táo hay lê mỗi quả đều vừa to vừa tròn, màu sắc xinh đẹp mọng nước. Mỗi khi Tô Nham gặm cắn hoa quả ở bên cạnh, cô nghe thấy tiếng ứa nước liền không nhịn được nuốt nước miếng, nghĩ thầm hoa quả xinh đẹp như vậy phỏng chừng rất mắc. Cô thấy Tô Nham ăn mặc rất đẹp, còn có điện thoại, cả xe đạp cũng đặc biệt suất khí, suy nghĩ trong nhà Tô Nham nhất định rất có tiền. Không giống nhà cô, một cái ổ rách nát chen chúc trong căn phòng u ám năm mươi ô vuông. Già cần trị bệnh, nhỏ cần ăn học. Cha không có trình độ chỉ có thể làm khuôn vác giá rẻ, mẹ làm bảo mẫu cho người ta, mỗi ngày làm thuê bị bà chủ mắng, mẹ trong lòng tức giận về đến nhà liền mắng cô cho hả giận. Cô biết mẹ áp lực rất lớn trong lòng khó chịu, mắng cứ mắng đi không sao cả. Hoàn cảnh gia đình như thế hận không thể một phen tiền cất thành năm phần để dùng, ăn trái cây cũng ngại lãng phí, ngẫu nhiên mua hoa quả rẻ cũng cho đám em trai em gái và ông bà ăn. Mẹ mỗi lần đều nói: “Mày là chị cả, phải biết nhường nhịn.”

Hoa quả Tô Nham cho nhìn rất hấp dẫn nhưng cô vẫn nghĩ đến đệ đệ muội muội trong nhà không nỡ ăn vào miệng. Gần đây vì mỗi ngày mang một quả về nhà đệ đệ muội muội đều đặc biệt vui vẻ, cha thì chờ ở cửa trông mong cô về.

Tô Nham không ngờ mình cơ hồ dùng đến ngữ khí uy hiếp muốn Trần Yến ăn hết trước mặt, Trần Yến cư nhiên không thẹn để ý tới y.

Tô Nham không biết mỗi một cảm rằm tối trưa, Trần Yến bảo trì tác phong, vẫn im lặng.

Tô Nham không còn lời nào để nói trong lòng hết sức buồn bực.

Giữa trưa tiếng chuông vang lên, Trần Yến tùy tiện thu thập hai quyển sách cất vào túi nhựa, đặt quả táo vào cùng một chỗ, còn có chai nước nhựa trống không vào. Trần Yến mỗi ngày đều mang nước trong nhà đến uống giữa trưa về nhà ăn cơm lại lấy thêm nước.

Trần Yến cười xe đạp cũ mềm về nhà, Tô Nham theo sau.

Nhà Trần Yến cách trường học cũng không xa, nhưng chỗ ăn ở đặc biệt kém, cả tòa lầu rách nát như sắp sập. Nhà cô ở lầu một, vừa trở về đã bị đệ đệ muội muội vây quanh Trần Yến thuần thực giao quả táo ra, đệ đệ muội muội phân chia táo không có phần của Trần Yến.

Tô Nham nghiêng đầu cách đó không xa nhìn một hồi lập tức về trường.

“Khắc khắc, cái phòng này còn tà to hơn nhà của người, kiến trúc ở đây của các người thật không có mỹ cảm gì hết.”

Tô Nham bĩu môi: “Nhà của ta ở bậc trung, đương nhiên không tồi. Bây giờ ta có ba mươi lăm vạn gửi ngân hàng cũng thuộc loại ‘Kẻ có tiền’, ha ha, không phải nhà ai cũng có sổ gửi ngân hàng đâu nha.”

“Vậy người đi mua ngọc cho ta đi.”

“Bán rau dê! Bán rau dê! Rau quả tươi ngon, coi một cái nhìn một cái nè.” Tô Nham vừa đạp xe vừa lớn tiếng hét to, người qua đường bật cười rộ.

“..... Nhớ phải bán rau kiếm tiền mua ngọc cho ta đó.” Thanh âm kia u oán thờ dài.

Tô Nham biết rõ không lay chuyển được Trần Yến cố chấp, y liền thay đổi sách lược nhắm vào chai nước của Trần Yến.

Buổi chiều Trần Yến mang nước đi học, Tô Nham bắt lấy thời cơ lúc cô WC trộm đem linh thủy trong không gian rót vào một chút phân lượng chừng hai thìa.

Trần Yến không hề phát giác, buổi trưa uống hết chai nước, Tô Nham đắc ý cười trộm.

“Thân thể cô bé này là kém cỏi nhất trong lớp các người đấy.”

Lúc trước cũng vì một câu như vậy của chủ nhân không gian, Tô Nham mới quyết định phải tìm biện pháp trợ giúp Trần Yến. Trái cây rau củ trong không gian ăn có ích với thân thể. Trần Yến đã không chịu ăn chỉ có uống nước, ngược lại càng trực tiếp hiệu quả sẽ nhanh hơn.

Tô Nham tâm tình thật tốt, sau khi tan học huyết sáo về nhà ăn cơm tối. Ăn xong bèn đến nhà dì Từ thăm hỏi.

Dì Từ đúng lúc đang ăn cơm, một chén cơm trắng, một chén rau trộn dưa leo, một buổi cơm tối vô cùng đơn giản.

“Tiểu Nham sao con tối đây? Ăn cơm chưa con, đi đi mở quạt điện.” Dì Từ nhiệt tình bắt chuyện, vội vàng cho y chén nước đun sôi để nguội. Định tìm thứ gì đó mời Tô Nham ăn, kết quả trong nhà cái gì cũng không có cả dưa hấu cũng không mua.

“Dì Từ đừng gấp, con tìm đi có chuyện thương lượng.”

“A a a, con cứ nói, có gì cần giúp đỡ cứ tìm dì, dì nhất định cố hết sức.”

“Con muốn mua một cái quầy bán rau, nguồn cung cấp con đã có, nhưng con phải lên lớp nên không rảnh xem quầy. Con muốn thỉnh dì giúp con bán, tiền lương một ngàn tám, ngày lễ ngày tết có phúc lợi, cuối năm có tiền thưởng, dì cảm thấy thế nào?”

“Gi?” Dì Từ còn tưởng nghe lầm, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Tô Nham kiên nhẫn lặp lại lần nữa, hơn nữa cẩn thận giải thích: “Nhập hàng để con làm, dì chỉ cần giúp con xem quán là được. Dì yên tâm, rau của con tuyệt đối ăn ngon, sinh ý sẽ không kém. Đương nhiên nếu cần rau quả sử dụng để nấu ăn dì có thể tùy tiện lấy.”

“Tiểu, Tiểu Nham a! Con con nói nói thật? Con muốn làm ăn? Con mới bao nhiêu a?” Dì Từ rất cục thanh tỉnh, trừng to mắt không tin tưởng lắm nhìn qua Tô Nham.

Tô Nham nghiêm túc nói: “Dì, lớn như con làm công bên ngoài cũng không ít.”

“.....” dì Từ khê giạt mình, cũng đứng, chính con của bà..... Tốt nghiệp tiểu học đã ra làm bảo mẫu, giúp người ta trông con, bốn trăm đồng một tháng. Làm bảo mẫu hai năm, con bé kia liền thôi việc không làm, về sau làm công khắp nơi. Sau đó lại đi, một năm gọi điện bà hai ba lần báo bình an còn chưa bao giờ nói mình ở đâu, cũng không nguyện ý trở về thăm bà, càng không cho bà một phân tiền. Năm nay con bé đã mười sáu, thành con gái lớn rồi, hàng xóm láng giềng sau lưng nói bấy hết sức khó nghe, nói con gái bà ở ngoài bán thân. Bà không tìm thấy con gái, cả hơi sức phản bác cũng không đủ.

Dì Từ trấn định lại, thở dài nói: “Tiểu Nham, con muốn làm thì dì nguyện ý giúp. Nhưng mà tiền lương quá cao chính con còn chưa lời mấy đồng. Tiền lương này không có lời, con cho dì tám trăm là được rồi, dì quét đường còn không có nhiều như vậy.”

Tô Nham lắc đầu: “Đi đáp ứng là được rồi. Một thằng nhóc như con muốn thuê người không dễ, sợ người khác gạt con khi dễ con. Di là người thành thực hiếm thấy mà chút tiền lương này cũng đủ cho đi kiếm lời. Hai ngày nữa con mua quây rau lại đến tìm di.”

“Hào..... Di chờ con.”

Tô Nham cất bước, Di Từ còn cảm thấy như đang nằm mơ.

Thẳng đến một tuần sau, Tô Nham đến tìm hiểu lần nữa.

Tô Nham xin nghỉ vài ngày rốt cục đã mua được quây hàng, bây giờ không phải đầu năm cũng không phải cuối năm, mua quây có chút khó khăn, tìm mọi cách hỏi thăm mới mua được một cái quây do người khác nhượng lại.

“Di con đã mua quây rồi, sáng mai con liền mang đi qua đó.”

“Con mua thiệt hả?”

“Đương nhiên.”

“..... Con thằng nhóc này, nói làm là làm, mai sau nhất định sẽ có tiền đồ.”

Sáng sớm hôm sau, Tô Nham dẫn theo hai bao rau cùng Di Từ tiến vào chợ rau, có hàng rau thuận tiện rất nhiều, lại không sợ vị trí bị giành, chỉ cần một năm giao mấy ngàn là được.

Hai người hợp lực phân loại rau dưa xong, Di Từ lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng: “Thật đúng là..... Con định giá đi rồi đi xem cho con, con nhanh đến trường đi thôi.”

Tô Nham vội vàng xuất ra mức giá vừa phải, giá cả hơi cao hơn các hàng khác một chút, nhưng cân của y không gian lận tuyệt đối đủ cân đủ lượng.

Hai người trao đổi một phen, thời gian chậm rãi chuyển dời Tô Nham yên tâm bỏ lại hàng rau, quay lại trường đi học.

Có Di Từ giúp đỡ bán rau, Tô Nham liền an tâm đến trường. Y chỉ cần sáng sớm mỗi ngày đem rau đưa đến nhà Di Từ, sau đó Di Từ đạp xe ba bánh đi ra chợ rau. Di Từ một người xem sạp cũng không dễ dàng. Bữa sáng ăn ở nhà, thuận tiện làm tốt cơm trưa cất vào bình giữ nhiệt mang đến chợ rau, như vậy giữa trưa cũng không trễ nãi. Lượng rau của họ mỗi ngày đều là hai bao tải, Di Từ ban đầu xem hàng, bán hết cần gần một ngày. Nhưng thời gian trôi qua, khách quen của họ tăng nhiều, rau bán càng lúc càng nhanh. Đến một tuần sau, hai bao rau lớn đến mười giờ trưa là bán hết.

Hai ngày nghỉ ngơi, Tô Nham đi ra chợ rau hỗ trợ, Di Từ hưng phấn không thôi nói: “Rau con nhập bán rất tốt, khách hàng đã ăn, đều nguyện ý quay lại chiều cổ sinh ý. Hiện tại bán rau càng lúc càng nhanh, Tiểu Nham a, con có thể nghĩ biện pháp nhập hàng thêm không? Tôi thiếu đến tối mới kết thúc công việc, sáng sớm mua rau nhiều hơn, buổi tối cũng không thiếu, bỏ qua thời gian phí phạm kia a.”

Tô Nham cắn bánh trứng gà hàm hồ gật đầu nói: “Được a, đợi tí nữa con đi nói.”

Di Từ dễ sát vào Tô Nham lỗ tai nói nhỏ: “Hai bên vách rất nhiều hướng di hỏi nơi nhập hàng, hỏi di có phải kéo rau từ nông thôn đến không, di chưa nói.”

“Ha ha, di cứ nói không biết.”

Sinh ý chậm rãi tốt lên là tất nhiên, Tô Nham không chút hoài nghi nào, thứ tốt không sợ bán không được. Doanh thu bán rau không thể phát nhanh, nhưng ngày ngày tích lũy như vậy, thu vào một năm sẽ rất khả quan đến lúc đó có thể mua ngọc.

Sáng sớm chủ nhật, Tô Nham đạp xe ba bánh kéo bốn bao rau dưa tươi ngon lớn đến chợ. Di Từ mặt mày hớn hờ, trong lòng an tâm rất nhiều. Tô Nham sinh ý tốt như vậy, tiền lương một tháng của bà là một ngàn tám, cầm liền thoải mái chút, trước đó cứ sợ sinh ý không tốt làm Tô Nham bị thiệt.

Chủ nhật cùng Tô Nham bán rau, có một đại soái ca làm chiêu bài hấp dẫn không ít khách nữ lạ lẫm.

“Di uống miếng nước nghỉ một chút, buổi trưa chợ ít người, con coi một mình là được rồi.” Hai người nhìn đến giữa trưa, Tô Nham đem một chai nước khoáng cho Di Từ, Di Từ ồ ồ uống non nửa bình, bật hơi nói: “Tháng chín a, khô nóng khó chịu quá. Chờ đến tháng mười mới hạ nhiệt độ.”

Tháng mười, Tô Nham giặt mình, trong đầu nhớ lại khuôn mặt lạ lẫm lại quen thuộc.

“Tiểu Nham, thừa dịp hiện tại nhàn rồi tranh thủ thời gian ăn cơm.” Di Từ mở ra hai bình giữ ấm, đem bên trong một cái dưa cho Tô Nham.

Hai phần cơm trưa đều là Di Từ sáng sớm làm. Tô Nham vốn muốn cự tuyệt nhưng trong lúc vô tình ăn món ăn Di Từ làm, thèm đến mức nuốt nước miếng ừng ực, cái gì gọi là mỹ vị! Đây mới là mỹ vị! Những thức ăn y làm trước kia, chỉ có thể gọi là thức ăn ăn không chết được mà thôi.

Tô Nham nặn ra nụ cười, vội vàng lấy đồ ăn ra từng ngum từng ngum cắn. Rau dưa phẩm chất tốt nhất, phối hợp với trù nghệ tương đối khá, vào miệng quả là cực phẩm. Tô Nham ăn cơm cấp tốc, hai ba gắp là hết sạch, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Di, buổi tối con muốn ăn thịt kho tàu sườn lợn và tỏi giã nắm hương, còn có cà tím xào, sau đó súp trứng cà chua, sườn lợn đợi tí con đi mua.”

“Được rồi, buổi tối làm cho con.” Hai người vì ra quán, cơm tối cần bản sau bảy giờ mới ăn. Tô Nham quyết định từ nay về sau mỗi sáng sớm mang cơm đi trường học, cơm giữa trưa, cơm tối phải đi ăn ở nhà đi Từ.

Hàng rau chậm rãi đi vào quỹ đạo, lượng nhu cầu từ từ gia tăng. Tiếp tục như vậy, y rất nhanh có thể mua được ngọc làm cho người nợ thoải mái.

Thời gian cứ như vậy đến tháng mười, bảy ngày nghỉ Quốc Khánh dài hạn, thời gian nhàn nhã cuối cùng của lớp mười.

Tô Nham trước đêm 1 tháng 10 chất hàng hóa vào phòng Di Từ, cả phòng đầy rau dưa, đồng này cũng đủ Di Từ bán bảy ngày.

Màn đêm buông xuống Tô Nham liền lên xe lửa đến Phúc Kiến Phúc Châu, trạm đến đầu tiên của y là Vũ Di Sơn thịnh truyền đệ nhất danh trà đại hồng bào của thế giới.

Vườn ven hơn sáu cây đại hồng nổi tiếng trong và ngoài nước, sống đã hơn ba trăm năm. Hơn nữa trong Vũ Di Sơn còn rất nhiều thực vật lâu đời, đại hồng bào là mục tiêu đứng đầu của y, chỉ cần trộm lấy một đoạn cành là đủ rồi, đoạn cành dựa vào linh tuyến vận đấp không sợ nuôi không tốt. Ngày đến cảnh khu (danh lam thắng cảnh) Vũ Di sơn, Tô Nham trong lúc du ngoạn liền lên vào không gian, thẳng đến nửa đêm người đi nhà trống, y mới đi ra, lặng lẽ mò tìm đến cây trà bên cạnh vách núi lấy xong đoạn chạc cây liền thu tay lại.

“Mấy cây trà này quả thực rất linh, nhưng tuổi lớn rồi.”

Tô Nham nghe vậy dừng lại, tiện tay liền tưới cho mấy trà đồ rất nhiều nước linh tuyến. Lúc này mới tìm vị trí tiến vào không gian nghỉ ngơi, ngày hôm sau du khách tới thăm quan, y thoải mái đi ra ly khai cảnh khu Vũ Di sơn.

Vũ Di Sơn là ranh giới giữa Phúc Kiến và Giang Tây, đây núi diện tích lớn, cây cối sát biên giới nhiều trong đó không thiếu cỏ mộc còn có rất nhiều dã vật.

Tô Nham từ tuyến lộ này đi dãy núi Giang Tây, thu hoạch không ít linh mộc, trong đó có không ít cây quả đại Tô Nham mừng rỡ phi thường. Tối thú vị chính là lúc Tô Nham chuẩn bị rời đi Giang Tây, nhìn thấy trong nhà một nông hộ hai con hoảng hoang người ta vừa bắt được chuẩn bị giết bán. Thịt hoảng hoang có thể bán mấy chục đồng một cân hương vị rất tuyệt. Đời trước Tô Nham có may mắn nếm qua hai lần, cái này thấy vội vàng ra tay mua con hoảng sống, cao hứng vô cùng đi thẳng đến cỏ thụ ngàn năm nổi tiếng ở Giang Tây.

Cỏ thụ đã ngoài ngàn tuổi trong nước có không ít, giống hiếm được bảo hộ Tô Nham cũng không dám trộm, chỉ có thể lấy nửa đoạn cành để vào không gian bồi dưỡng. Ươm cỏ thụ ngàn năm làm cho linh khí trong không gian tăng nhiều, như người nợ nói, mẫu thân người ta đã thành tinh hài tử sẽ không kém chút nào.

Đoạn cành trong không gian hấp thụ tốt nên lớn rất nhanh, một ngày không thấy quét mục tương khán [lau mắt mà nhìn, không nhìn như con mắt như xưa], cũng không biết người nợ làm như thế nào, một cái cây sau khi lớn lại được gây trồng thành cả khu rừng. Linh khí trong không gian càng dồi dào khói hồng dần dần nhạt đi.

“Linh mộc vùng trồng đã hơn ngàn năm, so với ngọc bội sáu mươi vạn thì sao?”

Người nợ cười quái dị nói: “Khắc khắc, hai cái khác nhau. Ngọc, nói là vật còn sống cũng không phải. Những hoa cỏ cây cối này, mầm tốt có thể thành tinh, nhưng người xem những rau dưa kia, xác suất có thể thành tinh thật sự là..... gần như không có. Ngẫu nhiên mới xuất hiện một bông quý, ngàn năm hiếm thấy! Cỏ mộc thì đỡ, tôi thiếu sống càng lâu ở chỗ này của ta. Nhưng nếu có gì xui xẻo, cuối cùng có một ngày cũng sẽ chết đi. Chỉ có linh thạch là khác, có thể trường tồn cùng Thiên Địa.”

Tô Nham cái hiểu cái không: “Nói như vậy ngoại trừ ngọc, linh thạch khác cũng có thể?”

“Àn, nhưng đá có linh tính cực nhỏ, ngọc xem như là một vật tự nhiên trong trời đất, thích hợp nhất trên đời.”

“A, lần sau chúng ta đi Vân Nam đi, chỗ đó sản xuất ngọc.”

Trạm tiếp theo sau Giang Tây là Quế Lâm, phong cảnh chỗ đó rất tuyệt, còn có một cây đa hơn ngàn năm, bên thường ngoạn bên làm việc ngày nghỉ trôi qua tương đối khá.

Trong bảy ngày màn trời chiếu đất này, Tô Nham không có chút rám đen nào, làn da vẫn mang màu gốc, thân thể cũng không có cảm giác uể oải trong lòng đặc biệt thỏa mãn đầy đủ. Một người có thể lúc rảnh đi ra ngoài chơi đùa một chút, thật là chuyện hạnh phúc. Đời trước cũng không phải không có tiền du lịch, nhưng thời gian vĩnh viễn không đủ, chơi cũng không thoải mái như vậy. Hôm nay gạt tất cả lo lắng qua một bên, trong lòng lại cảm thấy an bình.

Ngày bảy tháng mười năm giờ chiều, Tô Nham lưng đeo túi du lịch cực lớn buông rương hành lý về đến nhà, dọn dẹp xong mang quả đặc sản và một phần tiền lì xì Quốc Khánh có ý mua cho đi Từ đi bán phóng. Di Từ nhiệt tình mời y vào nhà, vui vẻ nói: “Di tính đến hôm nay con sẽ về, đi mua mấy món ăn mặn, vừa vận chuẩn bị tốt lập tức ăn cơm.”

“Cám ơn đi, đây là lễ vật cùng tiền lì xì tặng cho đi, ngày Quốc Khánh vất vả đi quá!”

“Khách khí với đi làm gì, lễ vật đi nhận lấy tiền lì xì thì khỏi a.” Di Từ khước từ, Tô Nham kiên trì, tiền lì xì là hai ngàn xem như là phí vất vả một tháng nay, Di Từ mỗi ngày coi hàng, không nghỉ ngơi ngày nào cũng chưa nói còn chưa từng phản nản lấy một lời. Hơn nữa bà là người thành thật, bán rau một

đồng cũng không bỏ túi hiện giờ biết đến đâu tìm người như vậy.

Di Từ không lay chuyển được, tiền lì xì vẫn phải nhận lấy. Tăng thêm tiền lì xì, bà làm việc một tháng thu vào tới ba nghìn tám, trước nay chưa từng thu nhập cao như thế. Trong tiểu khu này, thật không có vài người có tiếng lương hưu như vậy.

Đêm hôm nay Tô Nham hơi mất ngủ, hôm sau năm giờ đứng dậy rửa rau, tiếp đó phờ phạc cười xe đến quán bánh bao quá sớm, trước giờ học một phút đã chạy kịp vào phòng. Vô tri vô giác vượt qua giờ dò bài và tập thể dục buổi sáng. Đang học được nửa tiết tiếng anh thì thầy chủ nhiệm tiến vào cắt đứt.

Mã Ân mỉm cười nói:“Các học sinh yên lặng một chút, hôm nay lớp chúng ta gia nhập thêm một người bạn mới. Em ấy là học sinh chuyển từ thành phố A tới, Lương Khuê.”

Thân ảnh cao lớn đi vào phòng học, vóc dáng một mét tám lăm, khuôn mặt tuấn tú cực giống minh tinh nào đó đang nổi tiếng, một thân quần áo hàng hiệu thể thao sạch sẽ bắt mắt, áo khoác tùy tiện kéo rộng, mp3 hàng hiệu treo trước ngực, khoe miệng hơi nhếch lên, đứng cả lớp phát phờ, chỉ cần liếc một cái liền nhìn ra nam sinh này có vài phần hư hỏng. Tiểu dung luôn mang nét xấu xa kia, làm cho một đám nữ sinh tim đập liên hồi như nai con hoảng hốt. Cả Trần Oân Oân luôn cao ngạo lạnh lùng cũng giật mình, nhìn học sinh chuyển trường như không cách nào chuyển mắt đi được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: học sinh chuyển trường

“Wow, cậu í giống Lâm Trường Không quá, cứ như hoàng tử vậy a!”

“Đây mới là giáo thảo[1] a!”

[1] giáo thảo: là từ ngữ của học sinh Đài Loan chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường, có thể hiểu là hot boy

Lâm Trường Không, thần tượng minh tinh đang nổi hiện nay, đóng phim thần tượng một lần là nổi tiếng, vai diễn là quý công tử như hoàng tử. Không có học sinh cấp ba nào không biết Lâm Trường Không, nữ sinh mười người đã có tám người đều là fan của Lâm Trường Không.

Lương Khuê, một học sinh cấp 3 rất giống minh tinh Lâm Trường Không. Năm đó cũng như thế này, ngày đầu tiên chuyển đến đã thành tin tức lớn nhất, hấp dẫn vô số ánh mắt nóng bỏng của cả nam lẫn nữ.

Năm đó dù Tô Nham, người cũng được xưng là một trong mấy đại giáo thảo, đối diện với Lương Khuê cũng trở nên ảm đạm vô quang. Không phải Tô Nham không đủ soái, trách là trách sao mặt Tô Nham không giống minh tinh.

Các nữ sinh sùng bái thần tượng, mù quáng truy đuổi Lương Khuê, nhiệt tình đến mức làm thầy Mã tức đến mặt tái mét.

Lương Khuê lộ nụ cười bí bí (vô lại), giương giọng nói:“Tôi tên là Lương Khuê, nói rõ trước nha, tôi không có bất cứ quan hệ nào với Lâm Trường Không, ông không biết tôi, tôi cũng vậy không biết ông. Ai gọi tôi thành Lâm Trường Không, tôi không khách khí à nha.” Hắn cười nói xong hai con ngươi xinh đẹp nhìn quét qua cả phòng, khi nhìn thấy mấy mỹ nữ, ánh mắt rõ ràng lộ ra ánh sáng hưng phấn, tầm mắt nóng rực cuối cùng nhìn thẳng vào bóng hoa của lớp, Trần Oân Oân. Trần Oân Oân thẹn thùng gục đầu xuống tai đỏ cả lên, lòng bàn tay khăn trương đến xuất mồ hôi.

“Đem bàn của em chuyển vào, ngồi trước hàng cuối .Hôm nào lại điều chỉnh vị trí.” Chủ nhiệm ôn hòa nói.

Lương Khuê khách khí nói:“Không cần cố ý đổi chỗ ngồi cho em, vóc dáng em cao, ngồi sau cùng là ổn nhất.”

Thầy Mã thoả mãn gật đầu, chỗ ngồi của Lương Khuê rơi vào bên cạnh Tô Nham, cách Tô Nham vèn vèn chỉ có một đường đi.

Vị trí trống bên cạnh nhiều ngày có thêm một người, Tô Nham tựa hồ không hề vì thế mà thay đổi, cầm bút xoạt xoạt viết cái gì, tất cả đều là lập trình người khác xem không hiểu. Ai cũng không biết trong đầu y nghĩ đến cái gì, khi đó cũng giống như bây giờ, ngay cả Lương Khuê tự giới thiệu cũng không thêm đề ý chỉ biết rằng ngồi cùng bàn với y trừ Trần Yên lại xuất hiện thêm một nam sinh.

Thầy Mã vừa đi, tiết này cũng đúng lúc kết thúc. Tiếng chuông vang lên, Tô Nham không nhúc nhích.

Lớp học hết sức náo động, một đám người hiếu kỳ nhìn qua Lương Khuê, Lương Khuê rất thích cười, người thông minh lại ưa gây rối, là học sinh xấu trong trường. Nhưng dù như thế, người yêu mến hắn vẫn nhiều không kể xiết.

Lương Khuê nhân duyên vô cùng tốt, trong nháy mắt đã hoà mình cùng rất nhiều bạn học. Loại bản lĩnh này không phải ai cũng có thể làm được, tỷ như Tô Nham. Khai giảng một tháng, số lần mở miệng nói chuyện có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trước đó, y một mực đắm chìm trong bi thương và

phần nộ do cha mẹ rời đi, buồn bực sầu não nên trầm mặc ít nói, không muốn phản ứng bất kì ai. Bởi vì y cứ như thế nên bị các nữ sinh gọi là ‘Khốc[2] ca’.

Khốc : chỉ sự lạnh lùng, lãnh đạm nhưng lại rất thu hút người khác, có thể hiểu như từ cool a~

Mà hiện giờ, là y cố ý làm

Tiết thứ hai là số học, thầy giáo cầm một xấp bài thi cười nói:“ Phát thành tích thi cuối ngày 30 tháng 9 ra, thành tích tổng thể không tệ. Giờ thầy đọc tên ai thì người đó lên nhận, Tô Nham, điểm tối đa, đứng đầu toàn lớp.”

Thầy thoả mãn nhìn Tô Nham đứng lên, Tô Nham mặt không biểu tình đi đến bục giảng nhận bài thi, phía dưới không ít tiếng kinh hô. Điểm tối đa số học không khó, nhưng cũng không dễ. Hơn nữa bởi vì là bài kiểm tra đầu tiên sau khai giảng, trong đề có sáu phần là nội dung số học cấp ba một tháng nay còn bốn phần là trụ cột cấp hai.

“Tên thứ hai Trần Oản Oản, 119 điểm”

Bài thi số học lần này là do tất cả giáo viên số học năm thứ nhất của cấp 3 ra đề, điểm tối đa là 120.

Trần Oản Oản cắn răng, cách điểm tròn còn kém một mà thôi, trong lòng cực buồn, rầu rĩ không vui cầm bài thi trở về vị trí. Lúc làm bài cô không cảm thấy chút khó khăn nào, sao lại bị trừ một điểm? Trần Oản Oản nhìn chăm chăm vào bài thi hận không thể trừng ra một lỗ thủng.

“Tiếp theo Lâm Cường, 119 điểm”

Lớp trưởng Lâm Cường thở phào đi lên đài. Làm trưởng lớp 119 cũng đủ nhìn rồi, về phần Tô Nham điểm tối đa kia, Hừ, người ta là cán bộ số học mà, tất nhiên phải thế rồi.

Nụ cười của thầy toán liên tục không giảm, tâm tình hiển nhiên rất tốt.

Kế Lâm Cường, lại có ba người được 119 điểm, tám người 118, tổng thể thành tích rất tốt.

Phát xong tất cả bài thi, thầy cười nói:“Cuộc thi lần này không tệ, chúng ta đứng đầu toàn bộ năm nhất. Mặt khác lớp 10/1, lớp 10/3, lớp 10/7, chỉ có một em được tối đa. Trần Oản Oản, Lâm Cường hai em quá qua loa, đề nhận xét đơn giản như vậy lại để sai, bị mất một điểm uống phí. Thầy nói một chút về bài nhận xét này, đây là bài nhiều người sai nhất!”

Thầy toán nghiêm túc cầm phấn bắt đầu giảng bài, học sinh phía dưới cùng lúc im lặng.

Một tiết qua rất nhanh, thầy vừa đi đầu Tô Nham lập tức nhào lên, ghé vào mặt bàn nằm ngủ. Quay đầu về phía Lương Khuê, Lương Khuê bị một đám bạn học vây quanh, tụ cùng một chỗ nói giỡn líu ríu, Tô Nham căn bản không ngủ được. Thỉnh thoảng có người không cẩn thận đụng vào bàn y, làm rơi sách của y, câu thực xin lỗi liên miên nghe không ngớt. Khuôn mặt Tô Nham lạnh lẽo, không nói một lời. Dần dần đám học sinh chen chúc bên người Lương Khuê không dám tới gần Tô Nham nữa, chỗ Tô Nham dần trống không.

Lương Khuê bị vây quanh nhìn qua chỗ trống duy nhất kia, nơi đó chính là phía sau Tô Nham, mái tóc ngắn mềm mại hết sức mượt mà rũ lên bàn, Lương Khuê trong lòng buồn bực. Người bạn này nằm cạnh gần như vậy, sao lại không nói chuyện với hắn?

Lương Khuê hơi nghiêng người, một tay khoát lên mép bàn Tô Nham, cười nói:“Người đứng đầu, làm quen một chút, chúng ta chính là ngồi cùng bàn a, ha ha.”

Tô Nham ngẩng đầu lạnh lùng liếc hắn một cái, nụ cười mỉa mai như có như không. Đứng lên, đút tay vào túi quần chậm rãi đi khỏi phòng học, chẳng thèm đoái hoài đến Lương Khuê tươi cười.

“.....” Lương Khuê xấu hổ thu tay lại trong lòng khinh thường. Mày là cái quái gì, nói chuyện với mày mà còn phớt lờ người ta, đùa gì vậy hử.

Có nữ sinh nhìn ra bầu không khí xấu hổ, vội vàng giải thích:“Lương Khuê đừng để ý, Tô Nham luôn thế đấy, không thích để ý người khác, cho dù là mỹ nữ cũng không phản ứng, lạnh như băng, nhưng mà rất khốc, ha ha.”

Lương Khuê hừ một tiếng, lại có nữ sinh nhỏ giọng nói:“Tô Nham rất đặc biệt với Trần Yến, chủ động đề nghị ngồi cùng bàn với Trần Yến. Không biết trong lòng nghĩ cái gì.”

Lương Khuê mờ mịt hỏi:“Ai là Trần Yến?” Thăm nghĩ nữ sinh được loại khốc ca làm ra vẻ này đặc biệt chiều cổ, nhất định là một đại mỹ nữ.

Mọi người nhất tề đưa ngón tay chỉ vào Trần Yến đang cúi đầu làm bài, Lương Khuê thử kêu lên:“Trần Yến?”

Trần Yến nghiêng đầu sang, nhìn vào Lương Khuê.

Lương Khuê quá mức sợ hãi, khoa trương kêu lên:“Không thể nào! Xấu như vậy! Siêu cấp đại khủng long!”

Mọi người bên cạnh cười vang, đều phụ họa: “Đúng vậy, chính là nó đấy, xấu thì thôi đi. Cậu không biết, trời nóng mà nó cứ nhiên mặc một bộ đồ ba ngày không đổi, một đôi giày mang mấy tháng không chà, trên người đều là mùi lạ. Tô Nham bề ngoài lạnh như băng, nhưng tớ cảm thấy anh ấy lòng dạ rất tốt, chỉ đồng tình Trần Yến mà thôi.”

“Cô ta còn có chút thần kinh, có người nghe thấy cổ lắm bầm lều bầu, kì quái dọa người a.”

“Hơn nữa đặc biệt dấn dích thị là đầu gối, thầy giáo bảo cô ta trả lời câu hỏi thật lâu sau cũng không đáp được.”

Lương Khuê hiếu kỳ nghe đoàn người nghị luận khủng long muội Trần Yến, không khỏi hiếu kỳ dò xét Trần Yến. Thấy quần áo cô toàn là hàng kém chất lượng không biết có từ niên đại nào, trời ơi, trên chân cứ nhiên là loại giày kháng chiến quê mùa cũ kĩ! Loại giày này cứ nhiên còn mua, cô ta thật trâu bò! Còn có cái quần dài màu xanh, trông thấy qua trên người nữ diễn viên sấm vai thanh niên trí thức xuống nông thôn trên TV. Lương Khuê càng xem càng khiếp sợ, nghẹn cười run rẩy không thôi. Dò xét nửa ngày, Lương Khuê đột nhiên sững sờ, nhìn chăm chăm vào bên mặt và phần cổ của Trần Yến nói: “Da cô ấy rất đẹp.”

Các nữ sinh vây quanh không tin, đều đem tầm mắt dời đi nhìn thẳng vào làn da Trần Yến, trắng nõn bóng láng, nhìn đúng là rất tốt.

Có nữ sinh khinh thường nói: “Đó là tái nhợt dạng bệnh hoạn a, nhìn mỗi ngày nó ăn không ngon khăng định dinh dưỡng không đầy đủ.”

Trần Oản Oản hàng thứ hai tổ ba quay đầu lại nhìn đám người sau phòng học kia, nghe tiếng các nữ sinh vui cười náo nhiệt, Trần Oản Oản nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt tái nhợt. Một đám háo sắc không có não, trông thấy soái ca liền ồn ào léo nhéo vây quanh, đám vô tích sự chết bầm không biết xấu hổ. Mấy thứ đưa tới tận cửa ai mà thèm, Lương Khuê coi trọng những nữ sinh nông cạn kia mới là lạ.

Trần Oản Oản tức giận liếc xéo nửa con mắt, trong lòng lại buồn bực không vui.

Dư Thông ngồi cùng bàn cao hứng bùng bùng chạy từ bên ngoài vào, động gào to hô nói: “Lương Khuê hoàn toàn xứng với giáo thảo nha! Thiệt nhiều học tỷ đều hỏi thăm cậu ấy, thật sự được hoan nghênh a. Lớp chúng ta thật hạnh phúc, có hai soái ca giáo thảo đẹp mắt.”

Trần Oản Oản nghe vậy càng cáu hơn, buồn bực không tiếp lời. Lấy một cái gương nhỏ từ trong túi xách ra tỉ mỉ quan sát bản thân, vút một sợi tóc trên trán rơi xuống, sửa quần áo, nhìn trái nhìn phải đã hoàn mỹ vô khuyết lúc này mới yên tâm đặt gương xuống.

“Lương Khuê, cậu có bạn gái chưa?” đằng sau phòng học, có một nữ sinh lớn tiếng hỏi.

Trần Oản Oản toàn thân cứng đờ, chỉ nghe Lương Khuê cười trả lời: “Không có, nữ sinh trường học trước của tớ đều xấu xí, không có một nửa xinh đẹp như cậu.”

Nữ sinh kia nghe vậy sứt nửa đồ mặt té xỉu, đầu óc sung huyết nói: “Lương Khuê, mình.”

“Các cậu đem phòng học trở thành cái gì? Ầm ầm còn giống cái gì nữa, có rất nhiều bạn đang chăm chỉ học tập. Các cậu đừng quấy rầy những người khác.” thanh âm lạnh như băng của Trần Oản Oản vang lớn khắp phòng, cô là lớp phó _ có quyền quản thúc kỷ luật.

Mặc dù còn có tiếng lắm bầm nói thầm bây giờ là giờ tan học, nhưng đoàn người vẫn buồn bực trở lại vị trí.

Trần Oản Oản nhìn chăm chăm vào đám người rời khỏi Lương Khuê rồi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thần nhiên liếc nhìn Lương Khuê một cái, rồi quay đầu tiếp tục xem sách của mình.

Cái liếc thần nhiên phong tình kia, có thể mê hoặc hàng loạt nam sinh huyết khí phương cương. Lương Khuê tim đập rộn lên, hưng phấn không thôi vội vàng lôi kéo nam sinh trước bàn truy vấn: “Mỹ nữ kia gọi là Trần Oản Oản đúng không? Có bạn trai chưa?”

Nam sinh ngẫm hiểu cười nói: “Ha ha, cô ấy là lớp phó, tiểu hoa hậu giảng đường của năm nay, rất đẹp a nhưng hình như chưa có bạn trai. Không ít nam sinh lớp lớn theo đuổi, nhưng cô ta không có phản ứng.”

Lương Khuê nghe vậy càng mừng rỡ, nhìn chăm chăm vào bóng hình xinh đẹp của Trần Oản Oản. Từ sau lưng xem cũng đẹp, tóc dài mềm mại, thân hình yêu điệu, đứng xa mà tựa hồ có thể ngửi thấy hương thơm, hơn nữa tính cách như vậy thật đúng khẩu vị của hắn.

Sau khi vào, Lương Khuê một bên nghe giảng bài một bên suy nghĩ đến bóng hình xinh đẹp của Trần Oản Oản, gương mặt đầy nụ cười xấu xa.

Tô Nham ngồi bên cạnh dùng khước mắt cũng có thể trông thấy bộ dáng quý quái hèn mọn của người này, trong lòng hừ lạnh, làm ra vẻ đang nghe giảng lén lút ghi một đồng ngôn ngữ lập trình.

Đột nhiên, điện thoại rung lên, thầy Mã tuy không nghe thấy, nhưng Lương Khuê sát bên tất nhiên nghe được không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nham.

Tô Nham giấu điện thoại sau chõng sách cao cao rồi đọc tin nhắn, nội dung tin là một người bạn yêu thú cưng liên hệ mấy lần trên mạng gần đây, Tô Nham hỏi hắn chuyện ngao Tây Tạng con. Người này vừa yêu vừa hiểu về vật cưng, phương diện kết bạn cũng nhiều, tin nhắn nói tìm được nơi bán ngao Tây Tạng con rất tốt, chỉ là giá tiền không thấp. Nếu Tô Nham thiệt tình muốn, tranh thủ tự mình đi nhìn xem. Tô Nham vội vàng hồi âm nói sẽ xin nghĩ để đến xem, người nọ lập tức đính kèm địa chỉ.

Tô Nham không nghe giảng bài, tin nhắn làm y vui mừng hít mắt, không thể chờ đợi muốn đi xem ngao Tây Tạng con. Ngao Tây Tạng, một giấc mộng

nhiều năm, bao nhiêu nam nhân khát vọng một con ngao Tây Tạng hung mãnh trung thành. Nuôi sủng vật, nên chọn ngao Tây Tạng! Đáng tiếc mọi người sinh hoạt tại đô thị lớn phồn hoa, điều kiện nuôi ngao Tây Tạng bị tước đoạt. Một đô thị lớn khó thích hợp hoàn cảnh sống của ngao Tây Tạng. Ở ngao Tây Tạng rất khó làm, hơn nữa ngao Tây Tạng hung hãn rất dễ phòng người lạ, nhốt trong tiểu khu ảnh hưởng quá lớn đối với hàng xóm nên không được hoan nghênh. Thứ hai ngao Tây Tạng phẩm chất tốt rất thưa thớt, giá cả đắt đỏ cho dù hiện tại sủng vật không đặc biệt thịnh hành trong nước nhưng giá ngao Tây Tạng cũng chẳng rẻ rẻ tí nào, nhà bình thường căn bản không đủ sức mua. Các giống chó mèo nước ngoài dịu dàng ngoan ngoãn đẹp dễ đi vào nhà dân bình thường hơn.

“Này, cho tôi mượn điện thoại chơi, trong đó có trò chơi không?” Lương Khuê nhỏ giọng nói.

Tô Nham chỉ làm như không nghe thấy, mắt cũng không chớp một cái, đang làm gì thì tiếp tục làm tiếp.

Lương Khuê trong lòng con tức, chủ động nói chuyện lấy lòng người này lại không lĩnh tình lần nữa, shit, thật coi mình là khố ca à, khố[3] ca thì có.

[3] khố: khố = underwear, gần âm với khố ca nên Khế ca nói lái qua để trêu chọc.

Lương Khuê yên lặng hừ một tiếng, nghênh ngang móc điện thoại đi động của mình ra chơi trò Tetris.

Di động của hắn cũng là hàng hiệu, hơn nữa là đắt tiền nhất. Giá tiền còn cao hơn so với cái của Tô Nham vì có mang theo chức năng cameras, điện thoại có thể chụp ảnh hiện giờ cũng không nhiều, trong tầng lớp học sinh càng ít.

Lương Khuê chính là cố ý khoe khoang nghĩ áp chế ngao khí của Tô Nham, thâm nghĩ mày có cái điện thoại rách nát mà đắc ý thế à, của tao càng tuyệt hơn mày nhiều.

Lương Khuê dương dương đắc ý, thiếu điều lỗ mũi cũng phun khí. Chơi trò Tetris đang vui vẻ, đột nhiên một bóng tối bao trùm lên trên, bàn tay thô ráp của thầy giáo dịu dàng cầm điện thoại của hắn, chậm rãi rút khỏi lòng bàn tay hắn, cổ họng Lương Khuê nghẹn lại trơ mắt đuổi theo điện thoại của mình lác lác qua lại. Đáng tiếc điện thoại thân yêu đã bị thế lực tà ác bỏ vào túi áo của mình triệt để chui vào trong bóng tối.

“Thầy Vương, Em sai rồi.” Lương Khuê vẻ mặt cầu xin chủ động nhận sai. Trong lòng thầm mắng xui xẻo cực độ, Tô Nham đáng hận. Nếu không phải y keo kiệt, hắn như thế nào lại đi học cố ý chơi điện thoại.

Thầy Vương là thầy hóa, là đại thúc rất ôn hòa, thích cười không có uy thế, bởi vậy rất nhiều học sinh không sợ ông.

Nhưng hiện tại điện thoại bị lấy, Lương Khuê chỉ có thể chịu thua nhận sai. Âm thầm mừng rỡ không phải tiết toán của lão đầu kia, lão nhân kia mới là thế lực tà ác bực nhất, thứ gì bị tịch thu khi lên tiết mà muốn cầm lại à? Vậy thì nghe lời ông, muốn mi thi 100 điểm thì không thể thi 99 điểm, thiếu 1 điểm cũng đừng nghĩ lấy lại cái gì hết.

Thầy Vương vẫn mỉm cười như trước, ôn ôn hòa hòa nói chuyện phiếm: “Cái điện thoại này của em nhìn rất mắc, bao nhiêu tiền?”

Lương Khuê nói: “Hơn ba nghìn gần bốn ngàn, điện thoại đời mới, hiệu quả âm nhạc tốt còn có chức năng chụp ảnh.”

Thầy Vương cả kinh: “Mắc như vậy à, điện thoại cả thầy cũng không xài nổi.” Nói xong đưa điện thoại trả lại cho Lương Khuê, điện thoại mắc như vậy ông không dám tịch thu không biết còn tưởng thầy giáo chiếm tiện nghi của học sinh.

“Cảm ơn thầy.”

“Đi học đừng chơi nữa, dụng tâm nghe giảng bài.”

“Biết ạ, không có lần sau.”

Thầy Vương gật đầu, tiếp tục giảng bài. Lương Khuê hướng phía một đám nữ sinh lo lắng cho hắn nở nụ cười xán lạn, các nữ sinh đều che miệng, còn nhún nhún. Lương Khuê chú trọng dán mắt vào phản ứng của Trần Oản Oản, Trần Oản Oản không cười, nhưng tựa hồ cũng rất ân cần nhìn hắn. Lương Khuê trong lòng kích động, có hi vọng nha!

“Phụt.”

“.....” Lương Khuê sắc mặt cứng đờ, quay đầu trừng mắt nhìn Tô Nham đang cười nhạo, cắn răng nói: “Cậu cười tôi hử?”

Tô Nham hoang mang hỏi: “Cái gì?”

“.....” Chẳng lẽ nghe lầm? Lương Khuê không tin nhìn chòng chọc vào Tô Nham.

Tô Nham lắc đầu, lơ đãng móc ra một quả cà chua, khom đầu trộm nhét vào miệng, hơn nữa phát ra tiếng phụt phụt nho nhỏ, ý là tôi đang ăn cà chua, thật không có cười cậu à nha.

Lương Khuê trừng to mắt, chuyển đề tài tha thiết vờn tay: “Còn không? Cho tôi một quả! Bữa sáng tôi chỉ ăn có bát cháo giờ rất đói.”

Tô Nham không thèm nhìn, tiếp tục ăn.

“Hê này, đừng nhỏ mọn như vậy cho tôi một quả, lần sau tôi trả cho cậu mười quả luôn.” Lương Khuê không bỏ cuộc.

Tô Nham không nhúc nhích tí nào, bập một cái quả cà chua lớn cũng sắp ăn hết.

Lương Khuê nổi trận lôi đình, sọt đứng lên nói: “Thưa thầy! Tô Nham ăn cà chua trong lúc học ạ!”

Lách cách, phấn thầy Vương đang viết gãy thành hai đoạn, hết cách đành đi xuống: “Các em có để tôi yên hay không hả, Tô Nham, em đứng lên.”

Tô Nham kéo căng gương mặt lạnh đứng lên nhưng quả cà chua chưa ăn hết bị y vung trộm bỏ vào không gian, cho dù thầy mọc thêm mười đôi mắt cũng tìm không thấy chứng cứ! Hừ, chờ xem nhìn mĩ cáo trạng, không có chứng cứ chính là vô nghĩa.

Lưng Tô Nham thẳng tắp, “Em không có.” Một bộ dáng chính khí lẫm nhẫm, thầy giáo không khỏi sững sờ.

Lương Khuê vội nói: “Cậu ấy ăn! Không tin xét học bản, cậu ta còn chưa ăn xong nhất định là ném vào trong đó.”

Thầy giáo xoay người lại kiểm tra bàn của Tô Nham, kết quả trong học bản thật sự không có cà chua.

Tô Nham đắc ý, Lương Khuê kiên quyết không tin đẩy thầy ra kiểm tra bàn của Tô Nham, lục lọi mấy lần cũng không tìm thấy. Cuối cùng Lương Khuê chỉ vào miệng Tô Nham cho thầy xem: “Thầy xem miệng cậu ấy còn dính cà chua! Khóe miệng hồng hồng chính là chứng cứ! Thầy để sát vào người cậu ấy người người xem còn có mùi cà chua.”

“.....” Tô Nham theo phản xạ liếm liếm khóe miệng đôi môi trơn bóng ánh nước lộ ra vài phần hấp dẫn, Lương Khuê đắc ý nhìn thầy giáo.

Thầy Mã không vui khề nói: “Tốt lắm. Hai em đều đứng nghe giảng bài cho tôi, đừng gây chuyện nữa.”

“Vi sao cả em cũng.....” Lương Khuê muốn phản bác, nhưng nghĩ đến chuyện cái điện thoại lập tức im bặt.

Tô Nham khinh thường hừ nhẹ, gây ông đập lưng ông, người này vẫn thích làm mấy chuyện ngu xuẩn ấu trĩ như thế.

Lương Khuê giận đến méo mồm, vì sao hắn cảm thấy đứng trước Tô Nham mình đặc biệt nản lòng, một chút lợi ích cũng không chiếm được. Càng nhìn Tô Nham càng không vừa mắt tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: cáo trạng

Giữa trưa tan học, các học sinh ùn ùn kéo ra ngoài, mở hết hỏa lực phóng đi lấp cho đầy bụng. Giờ học sáng quá sớm, mọi người căn bản ăn điểm tâm trước 7 giờ, nhịn tới 12h trưa, đói bụng đến ngực dán vào lưng.

Tô Nham nhanh chóng lấy bình giữ ấm ra, nước miếng chảy ròng ròng dọn thức ăn lên, món ăn hôm nay mang đến có dầu xối cà, rau trộn dưa leo, cá kho, thịt băm sốt tỏi, y đặc biệt mua bình giữ ấm thật lớn, một bữa cơm ăn thỏa mãn dị thường. Trù nghệ của di Từ thật không chê vào đâu được, đặc biệt hợp khẩu vị của y.

Vuốt cái bụng căng tròn, Tô Nham thở hắt ra, tựa lưng vào ghế chợp mắt. Nghi ngại như thế nửa giờ, bụng dễ chịu hơn rất nhiều, Tô Nham cảm điện thoại đi khỏi phòng học, ghé vào lan can hành lang bấm điện thoại: “Chào, em là Nham Thạch. Phi ca anh ăn chưa?”

Bạn trên mạng Trời Cao Mực Chim Bay[1] cười mở cười to: “Anh đang ăn, có phải muốn hỏi chuyện ngao Tây Tạng không? Thạch Đầu chú em yên tâm, ngao Tây Tạng con anh tự đi coi, người bạn kia của anh lại giống ngao Tây Tạng rất thành công, một ổ sinh sáu con, đều rất khỏe mạnh, ngao Tây Tạng của bạn anh là Tây Tạng thuần chủng giá cao mua lúc trước, lần này lại giống cũng lấy rất nhiều tiền cổ ý đi tìm giống Tây Tạng tốt, lứa con sinh ra đủ để em chọn. Em lúc nào rảnh thì tới nhìn xem, hài lòng hay không nhìn rồi nói sau.”

[1] Đây là nick của Phi ca, còn về nghĩa thì nó trích từ câu “Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhâm điều phi” (《tây du ký》 hồi tám mươi ba) dùng để hình dung chỗ hữu dụng của anh hùng, trong trời đất rộng lớn, thì tho tài năng, dồi sức phát huy thông minh tài trí, có thể ví dụ như cuộc nghị luận không có trung tâm, lan man.

Tô Nham liên tục không ngừng nói: “Được, thứ bảy em qua.”

Khai giảng đến nay Tô Nham xin nghỉ rất nhiều lần, chủ nhiệm đã không vui. Nhưng Tô Nham không có biện pháp, chỉ có thể xin nghỉ lần nữa. Chủ nhiệm vốn không chịu phê chuẩn, Tô Nham nói cha mẹ mình ly hôn, hiện giờ người cha giám hộ trên danh nghĩa muốn thứ bảy trở về thăm y, chủ nhiệm đành miễn cưỡng chấp nhận. Về thành tích Tô Nham là đứng đầu, thầy không hy vọng Tô Nham vì chuyện trong nhà ảnh hưởng đến thành tích, hài tử tuổi này thường rất nhạy cảm, không may liên sa sút thành học sinh hư hỏng, cao trung cần dốc sức học, nhưng thầy không dám bức chặt Tô Nham quá, hài tử có đôi khi cần thư giãn, đặc biệt là Tô Nham, một đứa con trong gia đình như thế. Tô Nham bình thường quá mức trầm mặc ít nói, điểm này đã

khiến thầy chú ý, thầy cân nhắc lúc nào thay Trần Yến đến chỗ khác, bằng không nếu Tô Nham càng lúc càng noi theo Trần Yến, vậy thì hỏng bét. Trần Yến thấy có nghe qua, từ nhỏ đã mang tính cách như thế rồi, muốn thay đổi rất khó. Nhưng Tô Nham thì khác, Tô Nham lúc học sơ trung hoạt bát sáng sủa, cũng vì cha mẹ ly hôn mới thành như vậy, hào hào khuyên bảo em, vẫn có hi vọng cứu vãn. Lần đầu tiên giữ chức chủ nhiệm, thành tích, kỷ luật, tâm lý, lẫn phụ huynh, hết thầy đều phải quan tâm đến, làm chủ nhiệm áp lực rất lớn a.

Thứ bảy Tô Nham ngồi xe lửa đến Thành phố B.

Điện thoại liên lạc với Tiểu Phi, Tiểu Phi sẽ đón y ở nhà ga, sau đó cùng đến xem ngao Tây Tạng.

Tô Nham quét mắt liền nhìn thấy Trương Phi giờ tắm biển trên sân ga, vội vàng cười đi qua: “Xin chào, em là Tô Nham.”

Trương Phi sững sờ, lập tức mừng rỡ, vỗ bả vai Tô Nham nói: “Nên đánh! Anh thật không ngờ Thạch Đầu đẹp trai như vậy, oa, mê chết bao nhiêu muội muội rồi. Cái gì mà Thạch Đầu, dùng cái thứ nick hồng bét này lừa gạt anh, anh còn tưởng chú là một ngốc từ đầu gối đeo cặp kính mắt dày như đít chai nữa chứ.”

“Phi ca đừng trêu chọc em, em đường xa đến có phải anh cần mời khách hay không, dẫn em đi nếm thử vài món ăn đặc sản địa phương anh đi.”

“Không vấn đề gì, chú muốn ở chỗ anh đây cũng OK.”

“Không được, em chỉ có một ngày nghỉ hôm nay.”

“Ôi, sinh viên bây giờ bận rộn như vậy?”

Tô Nham cười không nói, y cố ý ăn mặc trưởng thành một chút, thoát nhìn như một sinh viên, ra ngoài để làm việc hơn.

Nhà Ngao Tây Tạng cách trung tâm thành thị rất xa, vị trí tại vùng ngoại thành, chủ nhân nhà này hẳn rất có tiền đi, lấy nguyên một cái biệt thự cho ngao ở, dụng tâm với ngao Tây Tạng còn hơn cả vợ con.

Trương Phi thuê chiếc xe tải mang theo Tô Nham thẳng đến vùng ngoại thành, chủ nhân ngao Tây Tạng chờ lâu ngày là một người đàn ông trên dưới bốn mươi, ông lễ độ hướng hai người gạt gạt đầu, khách khí nói: “Đã ăn cơm chưa? Nếu không ăn ở đây đi.”

“Uy thúc khách khí, chúng ta xem ngao Tây Tạng trước, cái khác nói sau.”

Ngao Tây Tạng đang hóng mát dưới một cây đại thụ sau hậu viện biệt thự, ngao Tây Tạng mẹ uy vũ khổng lồ liếc nhìn sau lại chăm chăm vào ánh mắt của Tô Nham, Tô Nham kích động nói: “Thực con mẹ nó khóc! Quá uy vũ! Thiệt mạ vàng là giống ngao Tây Tạng tôi thích nhất.”

Dưỡng dục ngao Tây Tạng nhiều năm được tán thưởng, Uy thúc đặc ý gạt đầu nói: “Ngao Tây Tạng của tôi không chỗ chê, năm đó lão từ dùng nhiều tiền từ Tây Tạng mua về, lần này mang đi lai giống đã dùng hơn mười vạn. Mấy thằng nhóc này tôi quả không nỡ bán chút nào, nhưng sáu con quá nhiều, gánh nặng quá lớn, chỉ có thể bán đi bớt. Tiểu huynh đệ tôi thấy cậu còn là học sinh, ngao Tây Tạng cũng không phải vật bình thường, cậu có thể nuôi không? Đừng nói là nuôi trong ký túc xá học sinh đấy.” Nam nhân tựa hồ không yên tâm sợ mấy thằng nhóc của mình sau khi bán đi sẽ chịu ỳ khuất.

Tô Nham bật cười, lập tức nói: “Đương nhiên không phải nuôi trong trường, là nuôi ở nông thôn, ngài cứ yên tâm, đất quê tôi nhiều vô số kể, nhà cửa còn lớn hơn biệt thự này của ngài, tôi còn đặc biệt nuôi gà vịt làm thức ăn dự trữ cho ngao Tây Tạng nữa là. Bình thường tôi đến trường, có người nhà giúp trông nom.”

Nam nhân buồn bực, một sinh viên ở nông thôn sao mua nổi ngao Tây Tạng, nam nhân nói tiếp: “Lượng cơm Ngao Tây Tạng ăn đặc biệt nhiều, thịt mỗi ngày ăn cũng không phải người thường có thể gánh vát nổi, cậu cần suy nghĩ kỹ, thúc thúc không muốn hại cậu.”

“Cám ơn Uy thúc nhắc nhở, tôi đã suy nghĩ vài năm rồi.”

“Vậy thì thành giao, sáu con đều ở đây, con kia đã có người chọn, năm con còn lại tùy cậu chọn.” Uy thúc châm điều thuốc tùy Tô Nham đến xem

Trương Phi đứng bên cạnh Tô Nham cùng xem mấy chú chó con đen bóng, Tô Nham là Trương Phi giới thiệu tới, Trương Phi cũng không muốn Tô Nham mua phải thứ phẩm, liền nghiêm túc chỉ vào mấy con chó nhỏ nói: “Mua ngao Tây Tạng phải chọn tinh thần, ừ rồi không có tí sức lực không được, quá hoạt bát cũng không xong, ngao Tây Tạng là vật nuôi có ti lệ bị đại rất cao, bệnh một cái lập tức rắc rối lớn, mấy con này của Uy thúc cũng không tệ, nói tốt nhất chính là con này, mắt sáng, tinh thần tốt, lông mượt, lợi, đầu lười, tai đều không có dị dạng, con này rất tuyệt.”

Tô Nham ôm lấy chú chó cẩn thận dò xét, trong đầu có một thanh âm nói: “Khắc khắc, người mua thứ đồ chơi này không bằng mua sư tử đi, thứ này đội lốt sư tử thôi.”

Tô Nham đang cao hứng lập tức buồn bực, nói: “Sư tử đương nhiên đỉnh nhất, nhưng mẹ nó có người dám bán mới nói, mà có người bán còn phải dám mua, không hiểu thì đừng lên tiếng, không nói cũng chẳng ai bảo người cầm đầu.”

“Khắc khắc, người dám mắng ta.”

“Hừ, đừng đùa. Giúp ta nhìn xem con nào tốt nhất.”

“Con trên tay người khỏe mạnh nhất, nhưng cái con gần nhất bên kia căn cốt tốt nhất, có tiềm lực.”

Tô Nham lập tức nhìn sang bên gần nhất, con này là con không có tinh thần nhất, nhìn có điểm nhược.

“Thân thể nó hơi yếu ớt, bắt quá sống ở chỗ ta vài ngày tin chắc chắn sẽ sinh long hoạt hổ(khỏe như rồng như hổ), bệnh gì cũng hết.”

Tô Nham nghe vậy gật đầu, chỉ vào con yếu nhất:“Uy thúc, tôi muốn con này, thúc ra giá đi.”

Uy thúc và Trương Phi đều sửng sốt, Trương Phi kéo Tô Nham nhỏ giọng nói:“Chú đàn hã, con này mang bệnh đấy, nuôi không ổn đâu.”

Cả Uy thúc cũng nói:“Tuy chúng đều là anh em chung ô, cha mẹ đều là giống ưu, nhưng các anh em hơi khác nhau, tôi cũng không lừa cậu, chất lượng của con này là tồi nhất, tôi vốn định tự mình nuôi luôn, bán cho cậu có điểm không hiền lành nga.”

“Đừng lo, ông nội tôi có chút nghiên cứu đối với thú cưng, bị bệnh không bị bệnh đều có biện pháp nuôi, ha ha, giờ tôi mua về, một tháng sau tôi cho thúc xem ảnh của ngao Tây Tạng, đảm bảo sinh long hoạt hổ.”

Uy thúc nghe xong mỉm cười:“Té ra trong nhà có bảo(lời nói kính trọng để gọi gia quyến của người khác), vậy thì thành giao, tôi bán rẻ cho cậu. Cậu muốn gửi vận chuyển hay thế nào, ngồi xe lửa không thể mang thú cưng theo. Gửi vận chuyển phải sớm một tuần, vừa vận mấy tháng nhóc này tôi tiêm vắc-xin phòng bệnh hết rồi.”

“Không sao, tôi thuê chuyển cao tốc đặc biệt trở về.”

Bàn bạc rất như ý, Uy thúc thỉnh bọn họ ăn cơm trưa, Tô Nham đến ngân hàng gần nhất lấy ba vạn giao cho Uy thúc, ba vạn một con ngao Tây Tạng con, giá tiền coi như vừa phải.

Lúc gần đi uy thúc giao cho Tô Nham một quyển bút ký đóng mộc [Những điều cần lưu ý khi dưỡng dục ngao Tây Tạng], cho Tô Nham cách liên lạc, dặn dò:“Nếu gặp phải vấn đề nan giải gì nhất định phải tìm tôi.”

“Nhất định nhất định.”

Tô Nham từ biệt Uy thúc và Trương Phi, ôm tằm ngao Tây Tạng đến trạm xe lửa, lặng lẽ để ngao Tây Tạng vào không gian, Tô Nham thoải mái về nhà.

Trong không gian có gà có vịt thịt các loại động vật, tiểu ngao Tây Tạng muốn ăn cái gì cũng có. Trong hoàn cảnh nơi đây, càng không cần lo nó sinh bệnh, nó sẽ có được sự phát triển tốt nhất.

Có ngao Tây Tạng, Tô Nham lại phát sầu chuyện đặt tên cho nhóc ta.

Kết thúc giờ học tối về nhà lên mạng, Tô Nham cùng Chiến Thần Vồng Du thảo luận đến sôi sục ngất trời.

Chiến Thần: Hao Thiên khuyến thế nào?

Nham thạch:.....

Chiến Thần: Nhị Lang thần cũng tốt, dũng mãnh phi thường!

Nham thạch:.....

Chiến Thần: Vô địch thiên hạ thì sao?

Nham thạch: Chiến Thần! Vậy đi, cái tên này, soái đến không thể xoi mói gì sất!

Chiến Thần: Shit, coi chừng ông đây dạ tập mi đấy. (dạ tập: đột kích ban đêm)

Nham thạch: Mở cửa chờ mong nha.

Chiến Thần: Có cần yd như vậy không hử! A a, mau đưa tám ảnh của Chiến Thần truyền kì tuyệt diệu ra đây xem nào, ngao Tây Tạng a, gg thực hâm mộ mi, lão tử cũng muốn nuôi một con! (yd:dâm dăng)(gg: ca ca, anh đây)

Tô Nham vui vẻ đáp ứng, lấy máy ảnh kỹ thuật số ra tiến vào không gian, vui sướng quay chụp tất cả góc độ của Tiểu Chiến thần, ngao Tây Tạng khỏe mạnh đều rất trung thành, cả đời chỉ nhận một chủ nhân, hơn nữa căn bản chỉ nhận nam chủ nhân, khinh thường nữ chủ nhân. Ngao Tây Tạng là Mục Dương khuyến(chó chăn cừu) trung thành nhất của mục dân, một con ngao Tây Tạng trưởng thành, thậm chí có thể trông coi an toàn của toàn bộ lạc. Ngao Tây Tạng thuộc loại vật nuôi không thích kêu to, lặng lẽ ít sủa, khí thế bức người. Các chủ nhân thích nó, chính là thích khí thế loại này. Tiểu Chiến thần trông thấy Tô Nham xuất hiện, chỉ lặng lẽ đi đến đứng cạnh y, Tô Nham sờ sờ đầu Tiểu Chiến thần:“Đi chơi đi, từ nay về sau trong này sẽ là nông trường của mi, hôm nào ta sẽ mua một ít dê con về cho mi, ha ha. Có cơ hội lại mua một con ngao Tây Tạng cái về làm bạn với mi.” Về phần ngao cái, Tô Nham đã hỏi thăm rồi, tìm được giống tốt nhất định sẽ mua. Như vậy hai con ngao Tây Tạng thuận lợi sinh sôi nảy nở, bằng không sau này sẽ vì lai giống mà chạy ngược chạy xuôi chết lên chết xuống cho mà xem. Kỳ thật y rất muốn đi Tây Tạng một chuyến, thế nhưng tạm thời không có thời gian.

Tô Nham ra khỏi không gian, đem ảnh gửi cho bạn trên mạng.

Chiến Thần: Tiểu ngao Tây Tạng thật đáng yêu, nhưng ngao Tây Tạng trưởng thành coi đã con mắt hơn, nhỏ như vậy cũng không đủ xem.

Nham thạch: Anh nha khi còn bé đảm bảo còn kém hơn cả chiến thần.

Chiến Thần: Thôi đi anh ơi, khi còn bé anh giỏi hơn Chiến Thần nhiều

Nham thạch: Hiểu, là Chiến Thần tệ lậu nhất chứ gì.

Chiến Thần:.....

Cuộc sống của Tô Nham có thêm một sự kiện, mỗi ngày phải tiến vào không gian cùng Tiểu Chiến trao đổi, kỳ thật trong không gian y còn có rất nhiều mèo chó, nhưng chỉ có ngao Tây Tạng là y yêu nhất.

Chủ nhân không gian thần thông quảng đại, hẳn nói ngao Tây Tạng ưu tú nhất chính là nguyên sản ngao Tây Tạng, nguyên sản ngao Tây Tạng sống trong điều kiện rất rét lạnh, bởi vậy hẳn có ý phân chia một khu vực cho Tiểu Chiến thần, khu vực kia băng tuyết ngập trời, thực vật cũng là loài sống trong trời đông giá rét. Đương nhiên còn vớt không ít các động vật khác vào làm mồi cho ngao Tây Tạng. Có điều kiện thích hợp nhất, hơn nữa còn có linh khí của linh tuyến, Tiểu Chiến thần phát triển khỏe mạnh nhanh chóng, cơ hồ mỗi ngày mỗi khác, chậm rãi, bộ lông càng lúc càng giống sư tử.

Có ngao Tây Tạng, tâm tình Tô Nham trở nên rất tốt. Ở trường thường xuyên trộm cười một người, hoặc là xem điện thoại bật cười. Tuy vậy, y vẫn không thích nói chuyện với bạn học.

Thời tiết dần chuyển lạnh, giờ học sáng và tối đều có điều chỉnh, giờ học sáng đổi thành bảy giờ mười lăm, buổi tối chín giờ lẻ năm mới kết thúc. Cao trung là kiếp học tập mệt nhất, mặc dù vừa lên lớp mười, nhưng cứ vài ngày lại có bài kiểm tra phải làm, các đợt kiểm tra cùng lúc quét tối, các học sinh kêu khổ thấu trời xanh.

Bình thường lớp sáng và tối đều bắt bọn họ phải học thuộc bài, các môn khoa học, kể cả lịch sử chính trị, đều phải thuộc hết. Đây là chỗ hỏng khi chưa chia lớp, đáng tiếc, trường của họ tới năm hai mới có bang khoa học tự nhiên.

Cuối tháng mười, lớp lịch sử buổi tối.

Trong phòng học ơng ơng tiếng học bài, ồn ào không thôi.

Thầy lịch sử nói, hôm nay học sinh nào không thể học thuộc nội dung thầy chỉ định, thì chép phạt hai mươi lần.

Lương Khuê trốn sau đồng sách lên mắng thầy lịch sử đầu bị lừa dối, hẳn ngồi nghiêm chỉnh, nhìn sách giáo khoa oa oa đọc lâu lâu, trên thực tế lại ngồi ngâm văng tục: “Fuck, thứ béo phì chết bầm con lừa thôi ăn no rồi việc lông dài không đến lưng a, muốn lão tử thuộc lịch sử, nào ông bị cửa kẹp hà, lão tử sau này là học sinh khoa học tự nhiên a! Học lịch sử mẹ vợ ông nha, đáng đời bị ế vợ, vợ ông chạy vào lịch sử tìm lão công, tìm Trụ vương cũng tốt hơn tìm con lừa béo như ông có hiểu hay không! Lại bắt lão tử học lịch sử thì đừng mong cưới được vợ có hiểu không, rốt cuộc có hiểu không!!! Ông lúc nào mới có thể hiểu rõ a!”

“Thưa thầy! Lương Khuê đang mắng thầy! Cậu ta mắng thầy bị ế vợ.”

Lương Khuê lăm lăm mắng thầm đang hăng say, nghe vậy sợ tới mức nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng chỉ vào Tô Nham đang hết sức nghiêm túc cáo trạng: “Mày mày mày vu oan cho tao!”

Thầy lịch sử cũng không phải thầy hóa, vừa tốt nghiệp trường sư phạm không bao lâu, tuổi trẻ khí thịnh, hơn nữa chưa lập gia đình, con tức từ từ tuôn trào, sải bước vọt tới trước mặt Lương Khuê: “Em đi ra cửa đứng phạt cho tôi! Thuộc rồi mới tìm tôi, học không xong chép 30 lần tiết lịch sử tiếp theo giao cho tôi.”

“.....” Ông nhất định phải chết! Đời này làm quang còn luôn a! Con lừa béo chết tiệt! (quan côn: người độc thân, còn đồ, người thức thoi)

Lương Khuê nghiêng răng nghiêng lợi lòi theo sách lịch sử đã văng ghế đi ra, sôi máu đá tung cả cửa, thầy sử chạy theo sau hẳn giận dữ: “Em còn đá ghế! Em còn đập cửa! Em nổi giận với thầy, em mắng thầy còn đạo lý gì nữa!”

Lương Khuê như vậy cứ như sẽ tức giận rồi đi, thầy sử vội vàng ra ngoài thì thấy hẳn không đi, mà đang tâm không cam lòng không muốn đứng trong hành lang dưới con gió đêm nung ngọn đèn mà học bài, còn có ý đọc đặc biệt lớn, thanh âm lẫn át tất cả mọi người trong phòng.

Thầy sử khẽ nói: “Đọc nhỏ lại cho tôi, đừng ồn đến lớp bên cạnh.”

Lương Khuê nhỏ giọng, nhỏ còn hơn tiếng muỗi kêu. Thầy sử giận đến á khẩu không trả lời được, hừ hừ trở về phòng học.

Trong phòng không ít nữ sinh chán ghét Tô Nham cáo trạng, nói nhỏ bảo Tô Nham nói bậy, mặt Trần Oản Oản như dao nhỏ hết sức lạnh lùng, hận không thể dùng ánh mắt giết quách Tô Nham cho xong.

Tô Nham mặt không biểu tình, nhàn nhã lật sách lịch sử xem.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Trương Vĩ

Thầy lịch sử nhìn Tô Nham càng ngày càng thuận mắt. Tô Nham sớm đã học thuộc lòng nội dung trong tiết học. Lúc này y tùy tiện làm gì cũng được, chỉ cần không ảnh hưởng đến những bạn học khác.

Tô Nham thật vui vẻ. Kỳ thật đời trước y cũng rất chán thầy lịch sử, lý do cũng y như Lương Khuê _ rõ ràng không có ý định học môn xã hội nhưng mỗi ngày bị bắt phải học lịch sử, giận đến nỗi cũng phát đau. Bọn họ thích khoa học tự nhiên, chán ngấy nên cứ học như vẹt.

Lúc này Tô Nham gặp may mắn bởi vì có không gian, thân thể hiện tại của y cực kì khỏe mạnh, trí nhớ đặc biệt tốt, tuy không bằng thần tiên xem qua là nhớ nhưng cơ bản đọc nội dung hai ba lần là có thể ghi tạc trong đầu, thuộc lâu lâu. Thí dụ như tất cả thể văn ngôn trên sách ngữ văn, y đã nhớ kỹ toàn bộ, một chữ cũng không sót. Hơn nữa cả chữ phiên âm cũng nhớ kỹ, ý của từng chữ đều nhớ rõ.

Lúc sắp kết thúc giờ học buổi tối, Lương Khuê được thầy giáo thả cho vào.

Lương Khuê ham chơi nhưng quả thật rất thông minh, nghiêm túc mà học. Những nội dung này đối với hắn mà nói là không khó, học bài vẫn thoải mái hơn so với chép phạt mà.

Lương Khuê mặt lạnh trở lại chỗ ngồi, hung dữ nhìn chòng chọc vào Tô Nham.

Cho dù không nói chuyện Tô Nham cũng rõ ràng ý của hắn: Cứ chờ coi.

Tiếng chuông vang lên, Tô Nham thu dọn đồ đạc muốn đi gấp, Lương Khuê chặn ngang giữ chặt y: “Lần sau cậu còn đi méc thế, tôi không khách sáo với cậu đâu.”

Tô Nham dùng giấy sách không chút lưu tình ngăn tay hắn lại, khẽ cười nói: “Lần sau cậu còn đi méc thế, tôi cũng không khách sáo với cậu đâu.”

“Cậu.....” Lương Khuê nghẹn họng _ người này là lấy giấy ông đập lưng ông, té ra là trả thù hừ!

Lương Khuê không chịu nhận thua, cãi lại: “Ông đây chẳng thêm mắm leo, lần trước là nói giỡn với cậu thôi không được sao? Mẹ nó mà cậu lại cho là thật, so đo chuyện bé xít.”

Tô Nham không phản bác, cấp sách rời đi.

Lương Khuê tức giận chửi tục vài câu, cảm cấp đang chuẩn bị đi lại nhìn thấy Trần Oản Oản ngăn người đứng ở cửa.

Lương Khuê lập tức thay đổi sắc mặt, thay một khuôn mặt tươi cười mê người nói: “Vẫn chưa về à?”

Trần Oản Oản thân nhiên nói: “Bạn về cùng trước kia với tôi dời tới nhà ngủ tập thể rồi.”

Đến đây còn nói gì nữa, Lương Khuê lập tức nói: “Con gái đi đường ban đêm không an toàn, tôi tiễn cậu về nhà.”

“Không cần, một mình tôi cũng được rồi.” Trần Oản Oản quật cường nói, nói xong xoay người đi xuống lầu.

Lương Khuê vội vàng theo sau, lúc này nếu nghe lời mỹ nữ bỏ mặc cô đi một mình thì cũng quá ngu xuẩn rồi.

Gió đêm rất lạnh, hai người một trước một sau đi dưới ánh đèn đường, ai cũng không nói lời nào.

Trần Oản Oản mặc quần bò, tóc dài rối tung, chỉ có một cái kẹp tóc đáng yêu lóe sáng. Làn gió mang theo mùi thơm nhàn nhạt trên người cô làm Lương Khuê sáng khoái tinh thần.

Đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, Lương Khuê vội nói: “Cậu chờ một chút.” Rồi nhanh chóng chạy vào mua một túi bánh ngọt cùng một chai trà xanh đưa cho Trần Oản Oản: “Học một ngày rất mệt mỏi, ăn một chút gì a.”

Trần Oản Oản không chịu nhận: “Không cần, tôi muốn ăn sẽ tự mua. Buổi tối ăn bánh ngọt dễ béo phì.”

Lương Khuê ha ha nói: “Cậu một chút cũng không mập, dáng người rất thon thả, ăn đi đừng lo. Nếu cậu không ăn tôi chẳng biết làm sao, tôi chưa bao giờ ăn đồ ngọt.”

Trần Oản Oản hơi đỏ mặt rồi nhận lấy bánh, dịu dàng nói: “Cám ơn bánh ngọt của cậu, lần sau mình mời cậu ăn KFC (Kentucky Fried Chicken).”

“Tốt, cậu cũng đừng quên.”

“Ừ.”

“Ha ha, thật tốt quá, thật là vinh hạnh của tôi mà.”

“Câu tâm tình khá hơn chút nào chưa?” Trần Oản Oản chuyển đề tài, lo lắng hỏi thăm.

Lương Khuê sững sờ, rồi nhớ ra cô ấy đang nói chuyện phạt đứng, rầu rĩ lắc đầu: “Tôi không sao, dù sao không phải lần đầu tiên làm thầy tức giận.”

Trần Oản Oản nói: “Thầy lịch sử tính khí táo bạo, không thích phân rõ phải trái. Không hỏi một tiếng đã phạt cậu đứng thật không công bằng. Tô Nham nói cậu mắng thầy, vừa rồi những người khác có ai nghe thấy đâu, tôi thấy rõ là cậu ta vu oan cho cậu. Bằng không ngày mai mình đi tìm thầy nói, có hiểu lầm thì phải tháo gỡ.”

Lương Khuê sờ sờ cái mũi, ho khan: “Tôi không so đo với hân, một chút chuyện nhỏ không cần để ý. Cậu đừng lo lắng, học sinh ăn nhau là ở thành tích, cuộc thi này tớ nắm chắc mà.”

Trần Oản Oản yên tâm gật đầu, hai người chậm rãi sóng vai mà đi, hận đường về nhà sao không vĩnh viễn kéo dài, không có điểm cuối.

“Đến rồi, cậu mau trở về trường học đi, ngày mai gặp. Hôm nay thật cảm ơn cậu.”

“Ngày mai gặp.”

Trần Oản Oản phát phát tay, hất mái tóc dài lên rồi đi chậm chậm vào cư xá, chỉ để lại cho Lương Khuê một bóng lưng yếu điệu xinh đẹp.

Tô Nham về nhà sau giờ học khuya, giày còn chưa đổi thì Di Từ đã tìm đến nơi.

“Tiểu Nham, hàng rau của chúng ta làm ăn càng ngày càng tốt, chung quanh không ít người nhìn mà thèm. Hôm nay có một ông chủ lớn nói muốn tìm con nói chuyện bán rau, còn để lại một tờ danh thiếp gì đây.” Di Từ đưa danh thiếp qua, Tô Nham tiếp nhận xem xét. Trên đó viết quán ăn Từ Đăng Hoa, chủ tịch Trương Vĩ, cùng với cách liên lạc.

“Người nọ là ông chủ, nói nếu con có ý muốn liền gọi điện thoại cho ông.”

Tô Nham gật đầu: “Biết ạ, con điều tra trước đã, đi đi nghỉ đi.”

“Ừm, con cũng đi ngủ sớm một chút. Học sinh các con cũng rất khổ, nửa đêm mới tan học trời còn chưa sáng đã phải dậy, thật khó cho các con.”

“Ha ha, chỉ ba năm thôi, chịu đựng xong rồi sẽ qua mà.”

“Cũng đúng, những năm này không lên được đại học thì sao tìm được việc làm.” Di Từ cảm thán rồi đi, trong lòng nghĩ đến đứa con gái không lớn hơn Tô Nham bao nhiêu. Con bé đáng thương chỉ học xong tiểu học, đều do người mẹ này vô dụng.

Quán ăn Từ Đăng Hoa, địa chỉ cách chợ rau của bọn họ không xa.

Giữa trưa ngày hôm sau, Tô Nham cố ý cưỡi xe qua đó xem. Từ Đăng Hoa là quán ăn mới mở, còn chưa bắt đầu buôn bán, nhìn vẻ ngoài cảm giác là quán ăn trung đẳng, hơn nữa tên gọi này Tô Nham trước kia cũng chưa nghe qua. Quán ăn nổi danh ở Thành phố C không ít, chi nhánh cũng nhiều, cơ bản y đều biết.

Tô Nham đi qua, quán ăn còn chưa khai trương nhưng đã có bảo vệ canh giữ ở cửa ra vào.

Tô Nham lễ phép nói: “Xin chào, xin hỏi quán ăn này của các bác khi nào thì khai trương?”

Bảo vệ thấy Tô Nham là một học sinh cao trung sạch sẽ ngăn nắp, mỉm cười nói: “Quản lý nói muốn khai trương vào 28 tháng 10 âm lịch, cậu muốn đặt com?”

“Ha ha, cháu chỉ thấy quán ăn mới nên ngạc nhiên thôi, Từ Đăng Hoa sao?? Chưa từng nghe nói qua, có đại lý bên ngoài không ạ?”

Bảo an nói nhỏ: “Nói nhỏ cho cậu biết, ông chủ chúng tôi là nhị thế tổ^[1] có tiền, lập nghiệp bằng tiền của cha mẹ ông. Quán ăn này là đầu tư lần đầu đây.”

[1] Nhị thế tổ: Mấy anh công tử chỉ biết ăn chơi trác táng, giàu là nhờ vào đời cha làm ăn gầy dựng ấy.

“A, khó trách, lắp đặt thiết bị rất hợp với sở thích của người tuổi trẻ. Không sai, sau này khai trương đến nếm thử món ăn trong này, cảm ơn bác.”

Người tuổi trẻ lập nghiệp, lần đầu tiên bán quán ăn.

Tuy còn chưa nhìn thấy người nhưng một ông chủ bằng lòng đi chợ bán rau điều tra, chứng minh người nọ rất nghiêm túc. Còn hơn giao tiếp với đám lão nhân cáo già, ông chủ còn trẻ càng hợp sở thích với của Tô Nham. Cho dù y đã sống hai đời, cũng phải đề phòng bị người ta hãm hại.

Tô Nham bấm điện thoại, tiếng nói trầm thấp của Trương Vĩ truyền đến:“Vị nào vậy?” Quả thật là người tuổi trẻ mới hơn hai mươi, bên kia tiếng ồn hỗn loạn _ có vẻ đang ở quán rượu.

“Ông chủ Trương xin chào, muốn mua rau không?” Tô Nham thẳng thắn trực tiếp cười lớn. Có thể tưởng tượng thần sắc sừng sốt của ông chủ Trương ở đầu dây bên kia.

Trương Vĩ đang cùng người ta uống rượu đột nhiên nghe mua rau quả thật sự ngăn cả người, ngây người hồi lâu mới kịp phản ứng.

“Anh là ông chủ Tô bán rau hả?” Trương Vĩ đi ra gian ngoài hỏi. Ngày hôm qua hắn từ chỗ Di Từ nghe được họ của Tô Nham.

“Vâng, tôi là Tô Nham. Ông chủ Trương hình như đang bề bộn nhiều việc, uống nhiều rượu, bây giờ có thể nói chuyện chính sự không? Bằng không lần sau liên lạc vậy.”

“Không cần, tôi rất tinh táo. Mạo muội hỏi anh, anh nhập rau từ nơi nào? Tôi ở các chợ nông mậu lớn đều không tìm được rau tốt như chỗ anh.”

“Ngoại trừ chợ còn có nông thôn nhưng điều này thuộc về cơ mật buôn bán, xin cho phép tôi giữ bí mật. Anh đã làm điều tra thị trường, hẳn cũng ném qua rau của tôi rồi, ăn ngon không tự anh hiểu, rau tốt quan trọng hơn cả đầu bếp xuất sắc, không sợ giữ không được khách hàng sành ăn. Nếu anh có ý đặt rau dưa và trái cây, chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện vào ngày khác.”

Trương Vĩ không khỏi bật cười:“Nghe khẩu khí cường ngạnh của anh, có vẻ như thiếu một hộ khách như tôi cũng chẳng hề gì?”

“Anh có thể hiểu thế đi, ai bảo tôi có thương phẩm ưu tú nhất chứ.”

“Thực tự tin đi, làm phiền đến Nhất Phẩm Cư tám giờ đêm nay nói chuyện.”

Tô Nham biết hiện tại xin nghỉ rất khó khăn.

Lớp học tối, đúng lúc là thầy hóa tính tình dễ dãi.

Tô Nham ngồi nửa tiết, đột nhiên thống khổ rên rĩ ngã lên mặt bàn rên rĩ.

Trần Yến ngồi cùng bàn phát hiện đầu tiên, bối rối kéo kéo Tô Nham:“Cậu, cậu làm sao vậy?”

Tô Nham rên càng quá mức, Lương Khuê vốn đang nói chuyện phiếm gửi tin nhắn, nghe thấy cũng chú ý tới.

Mất hứng liếc xéo Tô Nham:“Ồi, ăn vụng cà chua nên đau bụng chứ gì? Thật sự là tự làm bậy không thể sống mừ.”

Tô Nham thống khổ kêu đau không ngừng, mồ hôi lạnh trên trán đều ướt đầm.

Thầy hóa bối rối chạy tới:“Tô Nham em không thoải mái ở đâu?” Nói xong vội vàng vuốt trán Tô Nham, trán Tô Nham lạnh buốt, đều là mồ hôi lạnh. Tuy không phải phát sốt nhưng tình hình thoạt nhìn không ổn.

Thầy hóa vội hỏi:“Lớp trưởng, lớp trưởng đâu, bảo vài nam sinh đưa Tô Nham đến phòng y tế coi sao.”

Trường học cách bệnh viện hơi xa, phụ cận lại có phòng y tế.

Lớp trưởng Lâm Cường vốc người nhỏ, đi tới khó xử nói:“Lương Khuê cậu giúp công Tô Nham, chúng ta cùng đi.”

“Tôi? Dựa vào cái gì là tôi hử? Không phải tiêu chảy chứ, thấy ổn hà.” Lương Khuê sờ sờ mũi không khách khí nói.

“Lương Khuê! Giữa các bạn học phải có tình hữu nghị, bây giờ tình huống gì mà em còn tranh hơn thua.” Thầy giáo giận dữ mắng.

Lương Khuê nghẹn lời, không tình nguyện tóm Tô Nham dậy, cười lạnh:“Anh đây công chú mày đi nhà vệ sinh ngồi chồm hổm, xả một cái chắc chắn hết đau. Đáng đời chú mày, ăn vụng cà chua nhiều quá nên ông trời trừng phạt đấy.” Nỗi hận kia của hắn, Tô Nham hàng ngày đều ăn cà chua, buổi sáng ăn một quả, buổi chiều ăn một quả, buổi tối còn ăn một quả! Nhà nhà ăn có một mình mình chẳng quan tâm đến người khác chút xíu nào. Mỗi lần nhìn Tô Nham ăn say sưa ngon lành, Lương Khuê bụng đói sôi ồ ột. Về sau Lương Khuê cũng mua cà chua, nhưng phát hiện không ngon chút nào. Cà chua hắn mua mùi vị tựa hồ khác của Tô Nham hoàn toàn. Nhưng lại không tiện hỏi Tô Nham mua chỗ nào, mỗi ngày chỉ có thể giương mắt nhìn thèm thường.

Lương Khuê công Tô Nham thoải mái ra khỏi phòng học, lớp trưởng Lâm Cường vội vàng đi theo phía sau. Lớp học không ít nữ sinh đều thay Tô Nham lau mồ hôi lạnh, thầm mến Tô Nham càng sốt ruột không thôi. Vạn Phương yêu mến Tô Nham là công khai, cô không chút che giấu, đứng lên trực tiếp nói với thầy giáo:“Thầy ơi, nam sinh bọn họ đều rất qua loa, em đi theo phối hợp được không ạ? Hơn nữa không biết bọn họ có mang theo ví không nữa.”

Thầy hóa nghe vậy nghĩ cũng đúng, đang muốn đáp ứng Vạn Phương thì Trần Oản Oản đứng lên nói:“Em đi là được rồi ạ , em là lớp phó.”

“Ồ, Trần Oản Oản em đi, Vạn Phương em ngồi lại đi.”

Trần Oản Oản cảm ví, khí định thần nhàn[2] đi ra phòng học. Vạn Phương buồn rầu không thôi, đó là cơ hội tốt quan tâm đến Tô Nham, cứ bỏ lỡ như vậy sao.

[2] khí tức ổn định, thần sắc thư thái

Trần Oản Oản chạy đuổi theo Tô Nham ba người, Lương Khuê vừa mừng vừa sợ nói: “Sao cậu theo tới rồi?”

Trần Oản Oản nghiêm mặt nói: “Tớ là lớp phó, có trách nhiệm quan tâm đến bạn Tô Nham”

“Đi một chút đi, nhanh lên, tớ thấy Tô Nham rất khó chịu đấy.” Lâm Cường thúc giục Lương Khuê.

Bốn người ra khỏi vườn trường, thẳng đến phòng khám bệnh mà đi.

Tô Nham giả bệnh ảo não không thôi _ không ngờ theo tới nhiều người như vậy. Lương Khuê chồm vào thì thôi đi, y có biện pháp đuổi hẩn cút, cả Lâm Cường y cũng có thể mua chuộc nhưng Trần Oản Oản con nhỏ này thì khó nói.

Mất thấy phòng khám bệnh sắp đến, Tô Nham đang sốt ruột thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Tô Nham vội nghe, ông chủ Trương đầu kia nói: “Ngài Tô còn nhớ bữa tiệc tám giờ không? Tôi đã đặt một nhĩ gian[3] rồi.”

[3] nhĩ=trang nhĩ, gian=phòng

“Ba ba hả, con không khỏe..... Đau bụng, đại khái lại viêm ruột, ba tới trường dẫn con đi bệnh viện à? Dạ, con chờ ba trước cổng nghen.....”

“.....” Trương Vĩ há hốc mồm, nghe thanh âm thì là ông chủ Tô, bởi vì tiếng của Tô ông chủ còn rất trẻ nên lúc ấy hẩn cảm thấy rất bất ngờ, trí nhớ khắc sâu. Ba ba nào, đau bụng gì?

Tô Nham treo điện thoại, suy yếu nói với bọn người Lương Khuê: “Các cậu cứ để tôi lại chỗ này đi. Tôi bị viêm ruột, bệnh cũ, bệnh án của tôi trong nhà, ba tôi lập tức phái người tới đón tôi đi bệnh viện, không cần làm phiền các cậu.”

“Sao có thể bỏ cậu một người chờ ở chỗ này, chi bằng đi phòng khám bệnh coi trước xem sao?”

Tô Nham lắc đầu: “Tôi không tin phòng khám bệnh, không có bệnh cũng làm ra bệnh..... Tôi có thể kiên trì..... Các cậu đi đi, nếu không một mình lớp trưởng ở lại giúp tôi là được rồi.”

Lâm Cường đương nhiên gật đầu, Lương Khuê cảm thấy có điểm kì quái nhưng Trần Oản Oản lại rất vui vẻ. Cô cùng đi ra ngoài là để tiếp xúc với Lương Khuê, bây giờ có thể bỏ Tô Nham và Lâm Cường qua một bên, cô và Lương Khuê sẽ có thể giới hai người thôi.

“Chúng mình về trường học trước, các cậu có việc nhớ gọi điện thoại cho tớ biết.” Trần Oản Oản lưu số điện thoại di động của mình lại cho Tô Nham, Tô Nham gật đầu: “Cảm ơn.”

Mỹ nữ phải đi, Lương Khuê đương nhiên đi theo.

Đưa mắt nhìn hai người đi xa, Tô Nham sửa sửa quần áo, trung khí[4] mười phần nói với Lâm Cường: “Tớ khỏe lắm, không có ý lừa các cậu. Phiên lớp trưởng giúp tớ giữ bí mật, lần sau mời cậu đi ăn KFC.”

[4] Đông y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hoá thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể, trong ngữ cảnh này ý nói Bon Tô Nham đổi giọng điệu khỏe khắn chẳng thấy chút xiu đau bụng nào

“A..... Cậu giả bộ?” Lâm Cường trợn mắt.

“Ngại quá, thật sự tớ có việc gấp, nhưng lại không thể xin nghỉ, cho nên..... trưởng lớp nhất định phải giúp tớ giữ bí mật, thiếu cậu một nhân tình hen.”

Lâm Cường thở ra, đành nói: “Hại tớ lo lắng nửa ngày, quên đi, giúp cậu giấu diếm một lần.”

“Cám ơn! Lần sau nhất định mời cậu ăn cơm!” Tô Nham vội vàng rời đi.

Xe đạp ở trường học không thể lấy, Tô Nham đành đến ven đường đón xe về, vào nhà thay đổi một thân tây trang bằng tốc độ nhanh nhất, mang mắt kính viền vàng càng lộ vẻ trưởng thành. Biến thân một cái, lập tức từ học sinh cao trung biến thành thanh niên, như một tinh anh tri thức.

Tô Nham cầm một giỏ hoa quả, ngồi taxi trực tiếp đến Nhất Phẩm Cư.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: KFC (Kentucky Fried Chicken)

Trương Vĩ từ nhỏ đã sống sung sướng, ăn khắp đại giang nam bắc, trong nước ngoài nơi nơi đều từng đi qua, nhưng hắn không ngờ rằng trong khu chợ bán rau ẩm ỉ kia lại có thứ rau dưa mê người như vậy.

Lần đầu tiên hắn kinh doanh nhà hàng, xuất ra một trăm hai mươi phần trăm nghiêm túc, muốn làm có quy mô, muốn biểu lộ năng lực của mình. Cho nên hắn không sợ mệt mỏi tí nào, tự mình đi chợ nông mậu điều tra các loại rau dưa trái cây, cân nhắc nhà hàng của mình làm cách nào để bày ra điểm mạnh, làm cách nào để lưu lại thực khách. Mua rau là cửa ải mấu chốt, có những quán ăn ăn xén ăn bớt từ việc mua rau cải, quán chế không nghiêm một chút thậm chí xuất hiện chuyện mua rau thối, cá ngất ngư sắp chết. Bình thường nhà hàng đều tận lực thuê người quen để mua rau _ tốt nhất là người thân, như vậy mới có thể xem xét tốt chuyện nhập hàng. Mà đương nhiên chính mình ra ngựa thì không còn gì tốt hơn.

Rau của Tô Nham là hắn mua được trong lúc vô tình, hàng rau này cách nhà trọ hắn đang nán lại không xa. Cách vách có đôi vợ chồng trẻ cùng một cậu con trai bị bệnh kén ăn. Từ miệng bọn họ biết được hàng rau tuyệt thế này, khoa trương muốn chết luôn, cái gì ăn rồi có thể mỹ dung, cả tật xấu kén ăn của thằng con cũng chữa hết. Trương Vĩ hoàn toàn không tin bèn ôm tâm tính nhàm chán đi chợ rau, cơ hồ liếc mắt một cái liền tìm thấy đóa hoa tuyệt thế kia, bởi vì đó là gian hàng nhiều khách nhất.

Trương Vĩ tự hỏi, thâm nghĩ chẳng lẽ rau dưa hàng này thực sự có công năng thần kỳ như thế.

Ôm suy nghĩ muốn thí nghiệm tùy ý mua mấy thứ về nhà nấu cơm, trong lòng biết rõ tài nấu nướng của mình _ bình thường không có gì lạ. Nhưng hôm nay lại vì rau dưa tốt, món ăn ra nổi hình như nhiều hơn vài hương vị ngọt ngào, đặc biệt kinh điển, hắn hoài nghi trừ nghề của mình chẳng lẽ được nâng cao trong nháy mắt.

Kiên trì ăn rau của quầy này một tuần, Trương Vĩ cũng tin rau quầy này quả thật có công hiệu mỹ dung. Da trên mặt hắn trở nên bóng láng, hơn nữa cả chứng táo bón cũng được chữa khỏi. (beta : quảng cáo làm mình cũng muốn thử 7 dạo này ngủ ít, lại hay bia bọt ăn uống với các sếp mặt đen hẳn đi, trông kinh vãi =3=)

Nếu đặt mua rau dưa của quầy này, nhất định có thể hấp dẫn rất nhiều khách hàng _ Trương Vĩ tin tưởng vững chắc.

“Ngài Trương xin chào, tôi là Tô Nham. Thật ngại để anh đợi lâu.”

Một thân tây trang trắng thơm, một thanh niên nhã nhặn anh tuấn bước vào phòng khiến hai mắt Trương Vĩ tỏa sáng. Hóa ra người bán rau này là thành phần tri thức.

“Ông chủ Tô không có muộn, mời ngồi.” ấn tượng đầu tiên của Trương Vĩ đối với Tô Nham rất tốt. Hắn vốn cho rằng sẽ là một con buôn thiếu văn hóa không phân rõ phải trái nhưng không ngờ ông chủ Tô trẻ tuổi nhã nhặn như vậy, nhìn rất có văn hóa.

Trương Vĩ tự mình rót chén trà nóng cho Tô Nham.

Tô Nham nhấp môi, cười nói: “Hương vị đậm đà, thuần mà không đậm, đậm mà không chất, nham trà tốt nhất ở Vũ Di sơn, không hổ là nhất phẩm cư.”

Trương Vĩ vui mừng nói: “Ồ hóa ra ông chủ Tô là cao thủ trong ngành trà, tôi không hiểu trà, chỉ đi theo gia phụ học sơ.”

“Đâu nào, tôi chỉ biết trà Vũ Di sơn mà thôi, ha ha.” Tô Nham cười nói, trong không gian nuôi trồng các loại danh trà Vũ Di sơn, cho dù không hiểu giờ cũng đã hiểu.

Trương Vĩ vội phục vụ mang thức ăn lên, thức ăn liên tục được mang lên.

Trương Vĩ chỉ vào một đĩa nấm hương bông cải xanh nói: “Tôi nếm qua rất nhiều món ăn của các cửa hàng, hương vị của Nhất phẩm cư coi như là nơi làm tôi thỏa mãn nhất thành phố C. Nhưng đĩa nấm hương bông cải xanh này, nếu dùng nấm hương bông cải xanh của hàng nhà anh thì hương vị có thể tăng lên vài phần. Ông chủ Tô, tuổi trẻ mà đã có bản lĩnh như vậy, thật muốn biết anh có bí phương gì?”

Tô Nham cười tươi: “Loại món ăn đó có cái gì độc môn bí phương, tìm giống tốt, dùng nước sạch, nắm đúng thời cơ, đây là bí phương tốt nhất.”

“Anh nói không sai _ rau mà, không rời đất đai không xa nguồn nước và tiết trời, ông chủ Tô có thể nắm bắt tất cả, thật sự là cao nhân. Anh có độc môn bí mật gì tôi cũng không hỏi nhiều, chúng ta đến nói chuyện làm ăn. Menu của quán đã định xong, tôi y theo menu đặt hàng những loại rau dưa này với anh, anh muốn tôi mỗi ngày phải người tôi lấy cũng được, hay anh phải người đưa hàng đến cũng ok.”

Tô Nham tiếp nhận tờ danh sách Trương Vĩ đưa. Trên đó liệt kê hơn mười loại rau dưa, quán ăn khác nhau menu cũng khác nhau, nhu cầu rau dưa cũng thay đổi. Tô Nham thấy những rau dưa trên đó y đều có, gật gù gật đầu: “Anh cho thời gian cụ thể, từ nay mỗi ngày tôi đưa hàng cho anh. Về giá tiền tôi cũng chẳng có ý nâng lên, giá từng mùa của chợ nông mậu bán thế nào tôi bán cho anh giá đó. Bảng báo giá tôi sẽ đưa lên định kỳ, một tháng kết sổ sách một lần.”

Trương Vĩ mừng rỡ: “Ông chủ Tô thật là người sáng khoái, không ngại thì từ nay chúng ta kết giao bằng hữu?”

“Đó là vinh hạnh của tôi, Trương đại thiếu gia.” Tô Nham trêu ghẹo nói.

Trương Vĩ cười khỏ: “Cũng đừng gọi tôi như thế, rất khó nghe.”

“Ha ha, bao nhiêu người hâm mộ anh, có thể làm thiếu gia cũng là người có phúc khí.”

Trương Vĩ giả hoạt cười: “Lúc này không biết thằng nhỏ nào không hiểu chuyện nhận thân bậy bạ, cứ nhiên kêu tôi là ba ba. Tôi cả vợ cũng không có, lại chạy ra một đứa con trai già khăng.”

“Phụt..... Trương thiếu gia thực xin lỗi, kỳ thật lúc ấy tôi vừa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng trong mộng, anh nên tin.” Tô Nham thành khẩn nói dối.

“Tôi không so đo với anh, uống rượu uống rượu. Ngày mai tôi sẽ nghĩ kỹ hợp đồng rồi tìm anh.”

Tô Nham khẽ nhủ mày: “Trưa mai tôi chờ ở quán ăn của anh.”

“Được.”

Bàn bạc với Trương Vĩ rất thuận lợi, kỳ thật tuổi hai người cũng xấp xỉ cho nên chủ đề có thể nói dĩ nhiên khá nhiều. Trừ chuyện làm ăn ra, cái gì cũng có thể tán dóc chút chút, trò chuyện trò chuyện, cuối cùng chuyển thành bằng hữu hứng thú hợp nhau thật sự.

Thăng đến gần mười giờ, hai người mới rời khỏi Nhất phẩm cư.

“Tôi lái xe tới, đưa anh về luôn thế.” Trương Vĩ vẫy chìa khóa ra nói với Tô Nham, Tô Nham lắc đầu: “Đừng, anh uống không ít rượu, tôi cũng chẳng dám ngồi xe anh.”

“Ai ai, thật không nể mặt.” Trương Vĩ òn ào.

Tô Nham cười đưa rổ hoa quả qua: “Giỏ hoa quả này anh lấy về ném thử, có cảm tưởng gì lần sau nói cho tôi biết.” Tô Nham cười thần bí, không đợi Trương Vĩ hỏi nhiều, xoay người đón một chiếc taxi biến mất trong bóng đêm.

Trương Vĩ mang theo hoa quả nói thầm: “Tặng tôi hoa quả?” Lắc lắc cái đầu đã phát nhiệt, Trương Vĩ loạng cha loạng choạng đi đến bãi đỗ xe.

Tô Nham về nhà lên mạng lướt qua thông tin, tra tìm rất nhiều hạt giống rau dưa trái cây. Chủng loại rau củ trồng trong không gian cũng không đủ lắm, có vài giống mua không được ở thành phố C nên Tô Nham đặt một ít hạt giống rất lạ trên mạng, rất nhiều loại nghe cũng chưa từng nghe qua.

Đêm đã khuya, Tô Nham tiến vào không gian đi ngủ.

Ngao Tây Tạng Tiểu Chiến thần mỗi lần thấy Tô Nham đi vào, sẽ đi đến bên người Tô Nham trước. Tô Nham ngủ nó lập tức canh giữ một bên, Tô Nham đi nó mới chịu đi chơi.

Bây giờ Tiểu Chiến thần đã có thể gọi là đại chiến thần, uy phong lẫm lẫm mạnh mẽ như sư tử, mỗi ngày đều phát triển khỏe mạnh. Tô Nham rất vui mừng, lại phát sầu vì chuyện tìm vợ cho Chiến Thần.

Ký kết hợp đồng với Trương Vĩ rất thuận lợi, thứ bảy vẫn đi học nhưng bốn giờ rưỡi chiều là có thể tan học. Hơn nữa thứ bảy không có lớp học buổi tối, là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi hiếm hoi của các học sinh.

Mỗi buổi chiều thứ bảy, các thiếu niên thiếu nữ xao động bất an cứ như đánh huyết kê[1]. Tiếng chuông tan học vừa vang lên, học sinh lao khỏi phòng học như ong vỡ tổ. Các nữ sinh hẹn nhau đi dạo phố mua sắm, các nam sinh đi chơi bóng, đi quán internet, đi trường nào nhiệt.

Mà hôm nay đúng lúc là 28 tháng 10 âm lịch, Tô Nham giữa trưa sai người đưa một cái lẵng hoa chúc mừng quán Từ Đường Hoa khai trương, Trương Vĩ gọi đến mời y đi uống rượu, Tô Nham tìm lý do cự tuyệt.

Phòng học chỉ còn lại Tô Nham và Lâm Cường. Lâm Cường đầy mặt hồng quang cười ha hả nói: “Ai nha, tớ còn tưởng cậu nói giỡn, không ngờ cậu thật sự mời tớ đi ăn KFC? Vậy thì ngưng chết được, Tô Nham cậu quá khách khí.” miệng nói như vậy nhưng Lâm Cường lại thêm chầy cả nước bọt. Hiện tại lưu hành một câu nói, ăn KFC đều là người có tiền. Học sinh cao trung không phải không có tiền mua một cái Hamburger nhưng tiền mua một cái

Hamburger có thể ăn hai bữa cơm canh, hơn nữa có thể ăn rất no rất no bụng, một cái Hamburger không thể sánh bằng. Hơn nữa KFC gần nhất cách cao trung Lê Hoa tương đối xa, muốn đi ăn còn phải đón xe buýt, các học sinh làm sao có thời giờ.

Tô Nham thu dọn cặp sách, vỗ vỗ túi tiền trong túi quần: “Nói mời cậu ăn không phải lừa cậu, chúng ta đi thôi.”

“Ha ha ha, tất cả mọi người nói cậu lạnh lùng không ở chung nổi, thì ra cậu rất tốt.”

Tô Nham buồn cười: “Tớ đang mua chuộc đấy, cậu nhìn không ra sao? Những bạn học khác cũng không phải lớp trưởng, không có gì đáng nói.”

“Ha ha, cậu cứ mua chuộc tớ hồi lộ tớ đi! Từ nay về sau tớ bảo kê cho cậu.” Lâm Cường vỗ ngực khoa trương nói, Tô Nham mỉm cười.

Hai người lên xe buýt, Lâm Cường cứ như hôm nay mới quen biết Tô Nham, bỗng chốc biến thành kẻ ba hoa, đặc biệt nói nhiều.

Từ tin quốc tế nói đến tin trong nước, từ tin thể thao nói đến tin giải trí. Từ trường học bà tám đến cả giáo viên nào đó, cuối cùng còn nói đến Tô Nham.

“Tô Nham, ba mẹ cậu làm nghề gì vậy?” Lâm Cường dùng ngữ khí có phần hâm mộ hỏi, mắt quét nhìn quần áo của Tô Nham _ một thân Nike, giày thể thao trên chân đặc biệt soái. Nghĩ thầm điều kiện trong nhà Tô Nham hẳn định rất tốt.

Tô Nham không đếm xỉa tới nói: “Không biết, tớ ở một mình.”

“Ba mẹ cậu công tác ở nước ngoài?”

“Đi tái hôn hết rồi, không có liên lạc.”

Lâm Cường thiếu chút nữa sặc, cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Hai đại nam hài cùng đi KFC có phần bất mắt, đặc biệt là Tô Nham, cơ hồ trong nháy mắt khiến không ít nữ sinh chú ý.

Tô Nham rút ví ra hỏi Lâm Cường: “Cậu muốn ăn gì cứ tự mình chọn”, một bên bỏ tiền một bên chen vào xếp hàng. Hôm nay là thứ bảy, trong KFC chật kín người.

Lâm Cường liếc nhìn mấy tờ tiền trong ví Tô Nham, không cần lo ăn nhiều quá Tô Nham trả không nổi. Lâm Cường cười ha ha, không khách khí chọn rất nhiều, kêu ba cái Hamburger. Khi hai người cầm món ăn ngồi xuống, Lâm Cường cảm thấy mỹ mãn nói: “Tớ muốn ăn no lại mang về nhà, buổi tối không cần ăn cơm luôn.”

Tô Nham lắc đầu, KFC ăn nhiều rất ngấy, y nhiều lắm chỉ ăn một cái Hamburger liền ngán. Tô Nham chậm rãi gặm khoai tây chiên, cầm điện thoại nói chuyện phiếm với người ta. Lâm Cường không lời nói thừa, biến thành con rắn hầu ăn, cầm Hamburger từng ngậm từng ngậm nhét vào, ăn say sưa ngon lành. Lâm Cường phồng má khó khăn nuốt, chợt thấy hai người quen thuộc đẩy cửa mà đi. Phía trước là Lương Khuê, đằng sau là Trần Oản Oản, tổ hợp này đáng sợ đến mức làm Lâm Cường bị nghẹn, lập tức hai mắt trắng dã, ho đến trời long đất lở, tay phải liều mạng dấm ngực. Tô Nham đã gạt mình, đi qua vỗ một cái vào lưng hắn, Lâm Cường lập tức thông thuận, đoạt lấy lon coca cola uống ừng ực.

Tô Nham thờ dài: “Ăn gì cũng đừng hăm như vậy, nếu xuất hiện tin tức học sinh cấp 3 mười lăm tuổi bị Hamburger làm sặc chết tươi, học sinh cấp 3 cả nước đều bị ề mặt đấy.”

Lâm Cường thờ dốc, lòng còn sợ hãi nói: “Tớ là bị hù dọa mà, Tô Nham cậu xem đó là ai.”

Tô Nham quay đầu lại, nhìn thấy Lương Khuê và Trần Oản Oản.

Lâm Cường nhỏ giọng nói: “Trần Oản Oản cư nhiên lại hẹn hò với Lương Khuê, tớ còn tưởng người như cô ấy không có dự định tìm bạn trai. Trước kia nhìn thấy nam sinh tới gần cứ như nhìn thấy nước mũi, cao ngạo quá trời. Lương Khuê nhìn cứ như hoa hoa công tử không đáng tin chút nào.” (hoa hoa công tử = playboy)

Tô Nham thu hồi tầm mắt gặm khoai tây, không phản ứng đến Lâm Cường.

Lương Khuê mua xong, dịu dàng mang theo Trần Oản Oản tìm chỗ trống. Kết quả chuyển một vòng không thấy bàn nào trống, đột nhiên thấy Tô Nham và Lâm Cường, bàn Tô Nham vừa vịn còn lại hai vị trí không người.

“Chào, hai cậu cũng tới ăn KFC à, thật là khéo ghen.” Lâm Cường tiếp lời đầu tiên.

Lương Khuê bưng chén đĩa tới, tính ngồi vào chỗ này.

Trần Oản Oản nhủ mảy, chần chờ một chút, thấy chung quanh thật sự không còn vị trí dành miễn cưỡng đuổi theo.

“Không thể tưởng được hai người quan hệ tốt như vậy.” Lương Khuê liếc xéo Tô Nham, nói với Lâm Cường.

Lâm Cường cười nói: “Tô Nham ở chung rất tốt, chỉ là không thích nói chuyện thôi.”

Lương Khuê lờm một cái, sẵn sốc giúp Trần Oản Oản mở sốt cà chua, đưa giấy ăn qua.

“Cám ơn.” Trần Oản Oản rất có tổ dường, động tác nhả nhận ưu nhã, ngón tay thon dài bóc khoai tây lên yếu điệu ăn, nho nhã làm Lâm Cường xôn cả con mắt.

Lương Khuê lại rất hưởng thụ, mỹ nữ ăn cái gì cũng đầy phong tình, hẳn thích thế .

“Trần Oản Oản cậu cũng phải cẩn thận, quen bạn trai âm thầm chút, ngàn vạn lần đừng để chủ nhiệm phát hiện.” Lâm Cường hạo tâm nhắc nhở. Hẳn là lớp trưởng, mà Trần Oản Oản là lớp phó, hai người đều là người chủ nhiệm chọn. Chủ nhiệm nếu biết Trần Oản Oản yêu sớm, nhất định sẽ rất thất vọng.

Động tác cắn khoai tây của Trần Oản Oản dừng lại, thần sắc lạnh lùng, thanh âm không hề phập phồng nói:“Đừng nói bậy bạ, tôi và Lương Khuê chỉ là bạn, cái gì yêu sớm chứ, hoàn toàn không có. Chỉ có điều thiếu cậu ấy một nhân tình, mời cậu ta đi ăn KFC thôi.” Nói xong, Trần Oản Oản dùng khoe mặt chú ý phản ứng của Lương Khuê. Lương Khuê nghe xong có phần mất hứng, hẳn làm cũng đủ rõ ràng, sao đến miệng Trần Oản Oản liền thay đổi. Hơn nữa thỉnh ăn KFC chỉ là ngụy trang thôi, hẳn làm sao có thể để mỹ nữ mời khách, xuất tiền chính là hẳn mà.

Lâm Cường sững sờ, chợt nói:“Nguyên lai là như vậy, nói như vậy cũng giống như tớ và Tô Nham rồi, ha ha, Tô Nham thiếu tớ một cái nhân tình, cho nên tớ bắt cậu ấy đãi ăn KFC.”

Lời Lâm Cường nói làm sắc mặt Trần Oản Oản càng khó xem, cô hơi cắn răng còn Lương Khuê buồn phiền im lặng. Cô yêu Lương Khuê, Lương Khuê rõ ràng cũng yêu cô, vì sao Lương Khuê không nói trắng ra. Anh ấy không chủ động nói rõ, cô một nữ sinh sao có thể không biết xấu hổ nói ra chứ.

Tô Nham im lặng hồi lâu cười khê cắt đứt Lâm Cường:“Lớp trưởng cậu đừng đoán mò. Lớp phó thông minh xinh đẹp, bao nhiêu nam sinh theo đuổi cô, cậu xem Lương Khuê tên này ngu ngốc thiếu chất xám, biết cười ngây ngô biết bao ăn là vô dụng. Theo đuổi nữ sinh nha, nam sinh phải chủ động thổ lộ, cậu không nói sao nữ sinh người ta không biết xấu hổ thừa nhận quan hệ được. Không phải mỗi nam sinh đều có vận may gặp được nữ sinh chủ động thổ lộ.”

Lâm Cường bừng tỉnh, vỗ giò nói:“Thì ra là thế. Nói nửa ngày thì ra Tô Nham cậu đang khen bản thân đấy à? Vạn Phương người ta chủ động tìm cậu tỏ tình, cậu sao một chút chủ động cũng chẳng có.”

Tô Nham buông tay:“Cô ấy có quyền thổ lộ, tớ có quyền cự tuyệt, tớ không có hứng thú với chuyện yêu sớm.”

Hai người tán gẫu xung quanh chủ đề tỏ tình, Lương Khuê bên kia nghe xong lời của Tô Nham lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói cả buổi là thiếu một cửa định đoạt. Lương Khuê không khỏi nhìn về phía Trần Oản Oản, hẳn lớn lên đẹp trai thành tích tốt gia cảnh lại cao, cấp 2 liền yêu sớm nhiều lần. Nhưng hẳn đúng là chưa từng thổ lộ qua. Yêu mến nữ sinh nào liền trực tiếp hẹn đi ăn cơm xem phim thì thành. Đều cùng nhau song nhập hoa tiền nguyệt hạ[2] rồi, còn chưa coi là xác định quan hệ?

Lương Khuê cân nhắc một phen bèn hiểu sự khác biệt này là do các cô gái miền nam rất uyển chuyển kín đáo, rụt rè thẹn thùng, hơn nữa dị thường chăm chỉ.

Anh mà không nói rõ, đừng nghĩ người ta thừa nhận là bạn gái của anh.

Lương Khuê buông lỏng cười cười, tâm tình chuyển tốt, ân cần hiến tặng sự săn sóc dịu dàng cho Trần Oản Oản, hơn nữa nhỏ giọng nói:“Buổi tối chúng ta cùng đi xem phim được chứ?”

Trần Oản Oản trầm mặc gật đầu, sắc mặt hơi đỏ lên.

Lương Khuê từ bên mặt thấy rõ ràng lập tức mở cò trong bụng. Bộ dạng Trần Oản Oản thẹn thùng thật đáng yêu quá, chỉ cần buổi tối cùng đi xem phim, sau đó dâng tặng hoa hồng, nói một câu làm bạn gái của anh đi _ chuyện chỉ đơn giản thế thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nguyên đán

Lương Khuê và Trần Oản Oản thành công yêu sớm, rất nhanh trở thành bí mật công khai của lớp thậm chí là cả trường.

Không ít nam sinh theo đuổi Trần Oản Oản sau khi biết tình địch là Lương Khuê liền thấy hết hy vọng, muốn đẹp trai như Lương Khuê rất khó, giống mình tình lại càng khó hơn. Hơn nữa không ít người cảm thấy họ rất xứng đôi, hai người đều xinh đẹp, thành tích tốt, trong nhà có tiền, đúng là trời sinh một đôi.

Nghe nói lần nghỉ nào đó, có người trông thấy Lương Khuê lấy một chiếc xe xa xỉ trên trăm vạn đi hẹn hò với Trần Oản Oản. Tạm thời không nhắc vấn đề Lương Khuê còn vị thành niên có bằng lái xe hay không, chỉ cái xe thôi đã làm đui mắt người ta rồi. Đầu năm nay có thể mua được xe trên trăm vạn mới gọi là giàu có. Đến vài năm sau cũng có thể xem như con ông cháu cha[1].

Tô Nham nghe thế tin tức lúc thờ dài _ đầu thai là kỹ năng sống, thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Lớp mười học trường kì trong nháy mắt đã đến mùa đông gần đến tết nguyên đán.

Tô Nham mặc áo lông dày vào Nhất phẩm cư, Trương Vĩ sớm đã chờ ở đó.

Vừa vào phòng, toàn thân nóng lên.

Tô Nham cởi áo lông ra thờ hát:“Thật ngại để anh đợi lâu.”

Trương Vĩ trừng mắt nhìn chăm chăm vào Tô Nham, Tô Nham sờ sờ mặt:“Sao thế?”

Trương Vĩ hít sâu: “ Cậu hôm nay quên ngựa trang đấy. ”

“.....” Tô Nham câm nín.

Trương Vĩ bật cười:“Không thể tưởng tượng tôi lại ký hợp đồng với một học sinh trung học.”

Tô Nham ho nhẹ:“Có chứng minh thư là được rồi mà. Tôi với anh ký kết lúc vừa tròn mười sáu, pháp luật quy định công dân trên mười sáu tuổi chưa tròn mười tám tuổi, dùng sức lao động của mình thu vào để làm nguồn sống, coi là người có đầy đủ năng lực để thực hiện hành vi dân sự. Tôi có năng lực này là đủ rồi _ Hừ, anh muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật tôi cũng không sợ, ba mẹ tôi không thực hiện trách nhiệm người giám hộ, tôi chỉ nuôi mình mà thôi. Mà hóa ra anh đã sớm biết à, vừa vặn sau này tôi cũng chẳng muốn ngựa trang.”

Trương Vĩ nghe xong quả thực dở khóc dở cười, Tô Nham nói y hệt lời trợ lý của hắn.

Trương Vĩ có chút tức giận, cảm thấy bị lừa gạt. Lúc trước sao lại không chú ý tới điểm này, lúc ấy nếu biết rõ phỏng chừng sẽ coi thường Tô Nham..... Đây là nguyên nhân Tô Nham muốn ngựa trang sao. Suy nghĩ như vậy, Trương Vĩ lại thoải mái.

“Ba mẹ cậu không quản cậu à?” Trương Vĩ chuyển chủ đề khác.

“Sau khi tái hôn đều tiêu sái ra đi, một người muốn dựa vào nữ nhân có quyền để thành người thành công, một người chỉ nhận tình yêu không nói đạo lý. Mặc kệ người nào mang theo cục nợ như tôi đều ngại vương bận.”

Trương Vĩ khinh thường lắc đầu:“Dựa vào ai không bằng dựa vào chính mình, tình yêu không thể coi như cơm để ăn. Cậu tuổi còn nhỏ đã giỏi như thế, có lẽ sẽ thành công sớm hơn cả cha cậu. Tuổi trẻ là vốn liếng lớn nhất của cậu.”

“Nể mặt tôi thế sao? Đa tạ.”

Hai người nâng ly cùng, trong mắt đều hàm chứa vui vẻ.

Sau khi cơm nước no nê mỗi người một ngủ. Gần thi cuối kỳ cho nên Tô Nham cũng hao tổn tâm tư, đem toàn bộ mấy thứ đã học trong học kỳ học thêm hai lần, tranh thủ thực hiện vạn vô nhất thất. (không chút sơ hở, chắc chắn)

Còn có tiệc tối Nguyên đán cần chuẩn bị một tiết mục, Tô Nham hao tổn tâm trí, không biết nên biểu diễn cái gì, múa cột(=.)? Cái này lúc học đại học y nhảy cũng ôn lắm. Ngẫm lại thì thôi đi, tiệc tối nguyên đán cao trung không phải tiệc tối đại học, nếu thật sự nhảy phỏng chừng sẽ hù chết chủ nhiệm mất. Tô Nham bật cười hi hi, trực tiếp đi đến nhà Di Từ.

Di Từ chờ đã lâu, thấy y vào nhà vội nói:“ Cửa hàng lần trước con hỏi đi đã hỏi thăm dùm con rồi. Ông chủ này quả là muốn chuyển nhượng cửa hàng, ông làm ăn không tốt lắm, không làm nổi nữa.”

Tô Nham gật đầu _ cửa hàng y nhìn trúng ngay tại cửa ra vào của chợ rau. Cửa hàng này đang bán các loại thương phẩm gạo thóc dầu muối, sức cạnh tranh quá lớn, rất khó duy trì.

“Phiền toái Di Từ, Di Từ giúp con nói với họ là thuê trước một năm, chờ con nghỉ đông liền khai trương.”

“Di nói?”

“Dạ, con phải làm phiền di lần nữa vì con chưa đủ mười tám, không thể xin giấy phép buôn bán, chỉ sợ cục công thương không để cho con bán. Cha con lại không ở nhà, chỉ có thể dùng thân phận của di. Di yên tâm, quán hoa quả này sau khi khai trương, con sẽ không phát tiền lương của di, mà di có thể lấy đi 5% tiền lời. Tiền lương quầy rau con vẫn phát cho di. Những người khác con thật sự không tin được, di cảm thấy được chứ?”

Di Từ ngây dại, đầu óc sững sờ nửa ngày không ổn định.

“Cái này cái này..... Sao có thể chứ? Di không xuất tiền, con cần gì chia hoa hồng cho di, di không thể nhận được.”

“Yêu cầu của con xác thực rất quá đáng. Nhưng con cũng cũng chẳng còn biện pháp nào tốt hơn, bằng không quầy hoa quả chỉ có thể chờ con mười tám mở lại.”

“Không, đi không có ý này, thuê cửa hàng, tiền vốn, đều là con ra, đi sao có thể không biết xấu hổ bắt con chia hoa hồng.” “Đi Từ thấp thỏm bắt an.

Tô Nham mỉm cười _ nếu là người lớn khác, suy nghĩ hiện tại đại khái là mình có thể bị lừa hay không, nếu gặp chuyện không may có phải thay Tô Nham chịu trách nhiệm hay không. Hoặc nghĩ làm cách nào lừa gạt một đứa bé như Tô Nham, nuốt hết tiền lời trong tiệm.

“Đi có thể hảo hảo ngắm lại, hoa quả của con có thể bán tốt hơn cả rau dưa. Đặc biệt giờ là cuối năm lập tức sắp tới năm mới, sinh ý tuyệt đối có thể bùng cháy. Kỳ thật hàng rau của con năm sau phỏng chừng còn phải làm phiền đi, lúc trước con là nhờ kẻ thứ ba thuê hàng rau, luôn lách sơ hở. Sang năm phải ký lần nữa, bằng không chỉ có thể đóng cửa.”

“A, sao lại như vậy.”

“Đi đừng vội, nghỉ ngơi đi thôi, nghĩ kỹ cho con đáp án.”

Xin giấy phép buôn bán khác với ký kết hợp đồng, mười sáu tuổi có thể ký hợp đồng nhưng chưa mười tám tuổi cục công thương tuyệt đối sẽ không cho buôn bán, trừ phi có người giám hộ ra mặt.

Người giám hộ không biết chạy tới nơi nào rồi, Tô Nham chưa bao giờ tính liên lạc với ông ta.

Tô Nham tiến vào không gian chơi đùa cùng Chiến Thần. Mọi người đều nói tính tuân lệnh của ngao Tây Tạng không tốt lắm, thiên tính hung mãnh của ngao Tây Tạng khiến nó không cách nào huấn luyện thành quân khuyển, hơn nữa không thông minh bằng quân khuyển. Nhưng Chiến Thần đại khái do điều kiện sống, đặc biệt thông minh, Tô Nham cố ý huấn luyện nó thành quân khuyển, Chiến Thần rất giỏi, Tô Nham nói, Chiến Thần đều có thể nghe hiểu. Tô Nham biết đây là ưu thế không gian tặng cho Chiến Thần, có một ngao Tây Tạng thông minh đương nhiên càng hoàn mỹ.

“Chiến Thần gần đây hình như không lớn nữa, trưởng thành rồi sao?”

“Khắc khắc , đây chính là cực hạn của nó, nói toạc ra sư tử giả dù sao cũng không phải sư tử. Nếu là sư tử, ta có thể khiến nó càng uy mãnh cao lớn hơn, hảo hảo bồi dưỡng còn có thể trở thành thần thú.”

“Ngươi khoác lác vừa thôi, có bản lĩnh này sao ngươi không đem cái trắng biến thành cái trắng bằng ngọc, biến ta thành Tôn Ngộ Không đi?”

“Khắc khắc khắc khắc, Nham Nham thiết là ngọc, cái trắng làm sao có thể lớn thành cái trắng ngọc, ngọc bức!” (đần độn)

“..... Fuck, ngươi cái tốt thì không học toàn đi học mấy thứ thô tục.”

“Khắc khắc, ngươi lên máy vì tính nói chuyện phiếm cùng người khác không phải đều mắng người như vậy sao? Ta chửi đấy ngươi làm gì ta?”

“Không làm gì, cái thứ thế lực tà ác!”

“Nếu ngươi muốn biến thành Tôn Ngộ Không không thể trông cậy vào ta, phải tự ngươi cố gắng. Ta cho ngươi cơ hội và điều kiện này nhưng ngươi tựa hồ chẳng biết tự giác, khẩu quyết dạy ngươi lúc đầu ngươi luyện tập thế nào rồi ??? ”

“Ngọc bức mới luyện, luyện đến cuối cùng ta liền biến thành ngươi, khinh bỉ ngươi đấy.” Tô Nham giơ ngón tay giữa lên hướng về phía hồng vụ không mặt mũi không hình thù, khoe miệng kiêu ngạo giương lên. Hồng vụ tức giận đến kịch liệt quay cuồng, “Nham Nham! Ta muốn đại diện cho trắng sáng giáo huấn ngươi.”

“Nói ngươi đần còn không tin, học ba cái câu nói vô bổ này. Chẳng muốn nói với ngươi nữa, ta đi ngủ.”

Lễ Giáng Sinh kích tình phi dương thoáng cái trôi qua, Nguyên đán thêm lượng đăng tràng[2].

Đối với các học sinh không yêu đương mà nói, Nguyên đán thú vị hơn lễ Noel. Lễ Giáng Sinh không cho nghỉ, mà Nguyên đán lại có tiệc tối! Hơn nữa sau tiệc tối còn có ba ngày nghỉ ngơi.

Toàn trường đều sôi sục khí thế chuẩn bị tiệc tối Nguyên đán. Tiệc tối nguyên đán của cao trung Lê Hoa là mỗi lớp tự tổ chức, chỉ mấy tiếng buổi tối mà thôi, chơi vui chính là do không khí.

Buổi sáng cùng ngày tiệc tối Nguyên đán, ủy viên văn nghệ tới gần Tô Nham: “ Tô Nham đẹp giai, tiết mục của cậu rất cuộc có định chưa, toàn lớp còn kém mấy người các cậu con sâu làm rầu nồi canh đó nghe.” ủy viên Văn nghệ chọc vào tên vài người trống không trên bàn luyện tập, trong đó có Tô Nham, Trần Yên, còn có vài nữ sinh rất hướng nội.

Tô Nham liếc nhìn danh sách, thấy tiết mục của Lương Khuê chọn là [thích em] của beyond, điều này vẫn không thay đổi, giống như đực đòi trước. Khác chính là đòi trước Tô Nham căn bản không có biểu diễn, nhưng lúc này y lại có chút ngửa ngáy.

Chỉ chốc lát, ủy viên văn nghệ cầm bản luyện tập cảm thấy mỹ mãn tiêu soái bước đi . Về phần Trần Yên, không ai trông cậy cô biểu diễn, không hỏi tốt hơn, thiếu một người cũng không kém đi mấy.

Xế chiều hôm đó, toàn lớp đều bận rộn trang trí phòng học chờ đêm đến. Lớp trưởng Lâm Cường cầm quỹ lớp kéo Tô Nham cùng đi mua đồ, phải có hoa quả, có hạt dưa kẹo các loại thức ăn vvv. Kỳ thật tiền quỹ rất eo hẹp, mỗi người trong tiệc tối chỉ có thể được chia một quả cam, một vốc hạt dưa thêm vài cái kẹo. Chủ yếu đều là các học sinh tự mình mang đến góp phần, ý đồ làm náo nhiệt .

Lâm Cường không chỉ dẫn một mình Tô Nham theo mà còn mang theo hai nam sinh, để mua nhiều thứ quá thì bắt họ làm cu li luôn. Lâm Cường người này am hiểu tính toán tỉ mỉ, hỏi giá cam từng hàng từng hàng một, một đường đi đi qua đi lại hết cả tiếng đồng hồ còn chưa vừa mắt.

Tô Nham không nhịn được nói: “Rốt cuộc cậu có mua hay không, trời sắp tối rồi.”

“Mua! Đương nhiên phải mua!” Lâm Cường bắt đầu đi, đành chọn lấy hàng hoa quả rẻ nhất. Chọn chọn lựa lựa xác định không có quả cam nào nát mới thờ phào: “Còn gì nữa không, bao nhiêu tiền?”

Ông chủ quán hoa quả nói: “Tổng cộng năm mươi tám đồng.”

Lâm Cường đau ruột, vơ tay lấy tiền, móc quần lộn đến đáy, tiền cũng chẳng thấy đâu. Lâm Cường trừng to hai mắt, kinh hãi nói: “Tiền của tôi đây?”

Hai học sinh còn lại nóng nảy giúp Lâm Cường lục lọi tìm kiếm, nhưng đừng nói tiền quý mất, cả tiền tiêu vặt của Lâm Cường cũng mất. Lâm Cường lập tức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, vờ mặt cầu xin nói: “Toàn bộ tiền bị mất! Làm sao bây giờ, xong đời, tiếc tối lập tức bắt đầu rồi.”

“Sao cậu không cẩn thận thế.” Đồng học vội la lên.

“Không có tiền? Cam kia không thể bán.” ông chủ quán hoa quả tiếc hận nói.

“Trên người các cậu có mang theo tiền không? gom góp trước xem có đủ hay không.” đồng học khác nói rồi xuất ví tiền của mình ra. Ví này cũng là người nghèo, trong ví moi moi vết vết chỉ có hai mươi đồng.

“Tớ chỉ còn tiền xe về nhà ngày mai!” đồng học gấp gấp tức giận nói. Tiệc tối hôm nay, ngày mai nghỉ nên bọn nội trú bọn họ đều không còn bao nhiêu, có người cả tiền xe cũng là đi mượn.

Tô Nham im lặng lấy ví móc ra ba trăm đồng đưa cho Lâm Cường: “Củ đủ hay không?”

Lâm Cường hai mắt đầm lệ rung rung ôm cổ Tô Nham: “Tô Nham! Tớ dù có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp cậu! May mắn cậu là khoản cao có tiền!”

“Muốn lấy thân báo đáp hay không?” Tô Nham nháy mắt trêu ghẹo nói.

Lâm Cường ân ân gật đầu: “Được chứ được chứ, Tô đại khoản ca[3] yêu thương nhưng nhớ nào có chuyện không cần, không chừng tớ còn được hưởng sái người giàu có cũng nên.” Lâm Cường cười ha ha, sáng khoái trả tiền mua cam.

Bốn người tiếp tục mua trái cây ăn vặt, mỗi người khiêng một đồng lớn trở về trường, cả xe cũng không nổ đon.

Trở lại phòng học, Lâm Cường khẩn cấp xông vào chỗ ngồi tìm ví tiền của mình, nhưng kết quả rất thất vọng. Ví của hắn xác thực bị mất, cũng không để quên trong phòng. Lâm Cường buồn bực không thôi, bị mất tiền quý, trách nhiệm này hắn phải chịu. Tiền mượn Tô Nham trước sau cũng phải hoàn lại, chỉ có thể dần dần giảm tiền tiêu vặt của mình lại.

Tô Nham nhìn ra hắn đang lo lắng, vỗ vai an ủi: “Tiền của tớ không cần trả vội.”

“Ài, vậy không phản đối nữa, người bạn như cậu tớ kết giao chắc rồi.” Lâm Cường than thở.

Lớp trưởng làm mất tiền quý nhanh chóng truyền khắp lớp học, Lâm Cường không làm gì được. Việc này truyền ra tất có người nói hắn không xứng làm lớp trưởng, nhưng sự tình đã phát sinh tất vào nồm người nhiều chuyện, có thể giải quyết sao? Chỉ lại ôn ào hơn mà thôi.

Sắc trời dần tối, từng lớp giăng đèn kết hoa, các học sinh tập hợp chuẩn bị biểu diễn. Lớp phó Trần Oản Oản cố ý đem ti vi cùng loa trong nhà đến, bằng không trông cây vào chủ nhiệm cũng chỉ có thể quay mặt vào vách tường mà hát, bởi vì nhà chủ nhiệm còn chưa có sản phẩm công nghệ cao có thể ca hát. Năm nay toàn bộ cao trung, thiết bị của rất nhiều lớp đều là mượn từ nhà học sinh có gia cảnh tốt. Đãi ngộ của thầy giáo chờ một hai năm sau mới có thể đề cao.

Lúc tiệc tối bắt đầu đếm ngược, tất cả bàn học đều được dọn thành vòng tròn, mấy nữ sinh chia hoa quả hạt dưa, một bàn một phần.

Hai bên Tô Nham chính là Trần Yến và Lương Khuê. Lương Khuê đang yêu đương tâm tình tốt, Trần Oản Oản chiếm hết đôi mắt, căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của Tô Nham. Tô Nham thành thói dựa vào thành ghế cắn hạt dưa, xem tin tức TV đang chiếu.

Đột nhiên nghe Lương Khuê gào to một câu: “Trần Yến, vì sao trên bàn cậu không có đồ ăn?” Hắn thuần túy hiếu kỳ thôi, không có ý khác.

Trần Yến không lên tiếng, Tô Nham lúc này mới chú ý tới bàn học của Trần Yến tro trụi trống trơn, không có bất kỳ vật gì.

Tô Nham lập tức cảm tức, nhìn quét qua phòng học không thấy Lâm Cường, chỉ thấy Trần Oản Oản đang bận trước bận sau: “Lớp phó, Trần Yến chưa được phân đồ ăn.” Y chỉ vào bàn Trần Yến nói.

Trần Oản Oản nhú mày, trực tiếp lấy ra một quyển vở đi về phía Tô Nham đưa cho y. Tô Nham chẳng biết tại sao mở tập ra, thấy được trên đó ghi lại tiền quỹ mỗi học sinh đã đóng nhưng không có tên Trần Yến.

Trần Oản Oản bình tĩnh nói: “Trần Yến không giao tiền quỹ, tôi cũng không có cách nào.” Nói rồi đi.

“.....” Tô Nham tức cười, không khỏi cười giễu nói: “Chẳng phải chỉ năm đồng thôi sao? Hà tất phải làm ảnh hưởng đến tình cảm như vậy không?”

Trần Oản Oản nghe vậy quay đầu lại: “Cậu nói đúng, chẳng phải một người năm đồng tiền quỹ thôi sao? Chỉ năm đồng thôi hết lần này tới lần khác có người chết cũng không chịu giao, chẳng lẽ tôi phải đi giật à?”

Tô Nham nhún mày: “Điều kiện gia đình Trần Yến cậu lý giải một chút, bao dung một chút không được sao?”

Năm đồng xác thực rất ít nhưng Tô Nham và Trần Yến ngồi cùng bàn một học kỳ, sừng sốt không thấy Trần Yến ăn đồ ăn vặt lần nào, dù chỉ là một gói mì ăn liền năm xu cũng không thấy cô ném qua.

“Đây là hoạt động tập thể, không quan hệ đến điều kiện gia đình. Trần Yến nếu có tự hiểu, phi thường muốn cùng các học sinh chơi đùa vui vẻ, có khó khăn nên nói với tôi sớm chút, hoặc đi nói với thầy ấy. Như vậy bất kể là tôi hay thầy cũng có thể thông cảm cho cô ta, nhưng cô ta kiêu lời không lên tiếng ai biết cô nghĩ thế nào.”

“Làm con gái đừng kì cục như vậy, dù gì cậu và Trần Yến cũng là người cùng họ, đều họ Trần, thông cảm cho cô ấy một cái khó lắm sao?”

Sắc mặt Trần Oản Oản càng khó xem, hân hân rống lên một câu: “Ai cùng họ với nó chứ hả! Xấu cả mặt!”

“Được rồi được đừng cãi nhau.” Lương Khuê đứng dậy đẩy Trần Oản Oản rồi đi chiến trường, trong lòng rất xấu hổ. Trần Oản Oản cư nhiên chỉ vì năm đồng mà tính toán chi li, hẳn mới cảm thấy mất mặt. Nhưng dù sao cũng là bạn gái, không thể không dỗi dằn.

Chiến hỏa tắt Lâm Cường mới tiến vào, Lâm Cường chạy thẳng đến chỗ Tô Nham và Trần Yến nói: “Đồ ăn còn này, tớ đi lấy một phần cho Trần Yến, Tô Nham cậu đừng cãi với Trần Oản Oản, cô ta tính khí đại tiểu thư ấy mà, thấy là phiền, không đáng. Loại sự tình này cậu phải tìm tở chứ, sao lại tìm cô ta.”

Tô Nham khẽ nói: “Không thấy cậu nên mới tìm cô ta, đùa gì thế. Cậu không cần mang thức ăn tới, tớ cho Trần Yến là được rồi, để khỏi có người nói không giao tiền quỹ còn đi hưởng lợi ăn cái gì của tập thể lớp, tội này rất nặng đó.”

Lâm Cường ha ha cười: “Cậu nói cũng có lý.” Lại nhỏ giọng nói với Tô Nham: “Cậu đặc biệt rất tốt với Trần Yến, tớ nói huynh đệ có phải nghĩ không thoáng thực nhìn trúng nữ sinh này chứ?”

“Nói bậy gì đó, không có chuyện như vậy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Lâm Cường khoa trương thở phào rồi chuẩn đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thanh xuân không hối hận

Đúng 7h, chủ nhiệm cùng các thầy bộ môn khác cùng nhau đi đến, các học sinh òa lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Con trai mà chủ nhiệm phải trông cũng mang đến tham gia náo nhiệt. Một đám nữ sinh hét lên nhào tới, hưng phấn nhéo nhéo đũa nhỏ mồm mồm.

Tô Nham theo thường lệ gặm cà chua, bọt nước tung toé, chỉ nghe tiếng thôi đã khiến Lương Khuê ngồi kế bên thèm muốn chết luôn rồi

Bởi vì đồ ăn vặt tiền quỹ mua quá ít quá đơn điệu, Tô Nham buổi tối còn cố ý mang đến đồ ăn vặt khác như khoai tây chiên, khô bò, cá khô cay, còn có hạt hồ trăn lụng lụng.

Tô Nham cầu nhau chia cho Trần Yến một nửa: “Hôm nay cậu phải ăn hết, đừng nói mang về.”

Trần Yến dừng một chút, cầm khoai tây chiên lên.

Lương Khuê tám tám nhìn hai người, không nhịn được nhỏ giọng nói: “Tô Nham, tôi nên nói gì đây, rốt cục cậu thích Trần Yến chỗ nào?”

Tô Nham không để ý hẳn, Lương Khuê u oán nói: “Cậu người này làm chuyện thiệt mất cảm tình. Đã chia cho Trần Yến thì dù thế nào cũng phải chia chút cho tôi chứ. Tôi không cần cái khác, chỉ muốn ném thử cà chua của cậu thôi.”

Tô Nham cười lạnh, cố ý lấy ra một quả cà chua đỏ tươi thật to quơ quơ trước mắt Lương Khuê, Lương Khuê nuốt nước miếng muốn đoạt. Tô Nham giật lại đến miệng, ngao ô cắn một miếng lớn, sau đó gợn quả cà chua đã bị cắn lên: “Thiệt là ngại quá đi quả cà chua cuối cùng bị tôi cắn một cái rồi.”

Ánh mắt Lương Khuê rụt lui đột nhiên phóng ra, hai móng vuốt xẹt qua như tia chớp, cà chua của Tô Nham không cánh mà bay!

Lương Khuê như sói đói ôm cà chua gặm gặm gặm gặm, mấy ngụm mấy ngụm liền tiêu diệt tang vật. Cà bã cũng không chứa lại, còn chưa thỏa mãn liếm liếm ngón tay, hướng về phía Tô Nham cười đắc ý: “Quả nhiên là cà chua ngon.”

Tô Nham mặt không biểu tình nói: “Trong đó có độc.”

“Tôi sớm đã bách độc bất xâm, ha ha ha.” Lương Khuê cười to, cà chua trông mà thêm cả học kỳ giờ cuối cùng cũng được ăn, toàn thân đều phấn khởi. (Đói khát đến độ ấy hà Khuê khuê =.=)

Lương Khuê cười xong bắt đầu truy vấn: “Cậu mua cà chua ở đâu? mùa đông mà còn có vị ngon như vậy, nói cho tôi biết được không? Tôi cho cậu một túi cà chua.”

“Lời này cậu để Trần Oản Oản đến nói từ nay về sau mỗi cuối tuần tôi cho cậu một túi cà chua.”

Mắt Lương Khuê hơi híp lại, khinh thường nói: “Cậu tính toán cái gì, chó đói nghịch với con gái, đặc biệt là bạn gái tôi.”

“Bằng không cậu không khách khí với tôi?” Tô Nham cười nhạt.

“Cậu hiểu là tốt rồi.”

“Cậu yên tâm, tôi chưa bao giờ tính toán chi li với thứ con gái dân đồn.”

“Con mẹ nó mày muốn ăn đập hả! Mãng ai!” Lương Khuê hung hăng vỗ bàn, ánh mắt hung ác trừng Tô Nham

Tuổi trẻ khinh cuồng mới tốt, có thể vì bằng hữu vì bạn gái không tiếc cả mạng sống. Mắt cái gì cũng được nhưng không thể bị mất thể diện cùng khi phách, người khi dễ huynh đệ chính là kẻ thù, nên đánh! Người khi dễ bạn gái cũng là kẻ thù, càng nên đánh! Con trai để bạn gái bị nhục mà không biết bảo vệ không phải đàn ông tốt, là thằng hèn. Làm cái gì cũng không thể làm thằng hèn, thua cái gì cũng không thể thua sĩ diện.

Con tức này, phải ra!

“Thế nào? Muốn đánh nhau phải không?” Tô Nham ngửa đầu khiêu khích Lương Khuê, cười trông cứ như thiếu ăn đòn.

Lương Khuê dễ dàng bị chọc giận, nâng nắm đấm muốn đánh tới, chủ nhiệm rống giận: “Các em đang làm gì, muốn tôi mời phụ huynh hả?”

“Lương Khuê dừng tay!” Trần Oản Oản cũng không biết Lương Khuê tại sao phải đánh nhau, vội vàng chạy tới khuyên hấn.

Lâm Cường lập tức trấn an Tô Nham: “Hôm nay vì những bạn học khác không nên đánh nhau, nhịn một chút đi.”

“Các em có chuyện gì xảy ra?” Chủ nhiệm đi tới giận dữ hỏi.

Lương Khuê cùng Tô Nham đều không lên tiếng, các giáo viên bộ môn đều nói: “Hôm nay đều đừng nóng giận, hảo hảo biểu diễn tiết mục vui chơi. Ủy viên văn nghệ, tiết mục có phải nên bắt đầu hay không?”

Ủy viên văn nghệ vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, bắt đầu đi. Người đầu tiên tiết mục là tiểu phẩm.”

Các học sinh bắt đầu lên đài biểu diễn, không khí dần dần náo nhiệt lên.

Hạng mục biểu diễn nhiều nhất trong đó chính là ca hát, hợp xướng, hát đối, hát đơn, các loại ca khúc êm ái.

Cả thầy giáo cũng hào hứng từng lượt đi lên biểu diễn một lần, thầy lịch sử mập mạp diện mạo vô cùng xấu xí lại khiến người ta mở rộng tầm mắt nhất!

Mập mạp bình thường nóng nảy ai ngờ lúc ông ôm đàn ghi-ta, một bên khảy đàn một bên biểu diễn [Bạch Hoa Lâm] mộc mạc, lại ưu thương mê người như vậy!

TV tĩnh âm, trong phòng học u tối chỉ có một vài tia sáng le lói ánh lên trên người thầy lịch sử. So với ngày thường ông như biến thành người khác, khẽ nhắm hai mắt, ngón tay khêu nhẹ đàn ghi-ta, làn điệu Bạch Hoa lâm du dương tràn ngập, thanh âm hơi lộ vẻ trầm thấp khàn khàn, đem Bạch Hoa lâm diễn tấu có phong tình khác hẳn. Có lẽ là do biểu diễn trực tiếp, Tô Nham cảm thấy càng hay hơn so với nguyên bản, kỳ thật rất nhiều người đều cảm thấy như vậy, bởi vì toàn lớp đều yên tĩnh, còn có nữ sinh không hiểu sao mà bật khóc.

Lúc khúc nhạc chấm dứt, toàn lớp đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt. Tiếng thét chói tai, tiếng hò hét, giờ khắc này, không còn người nào ghi hận chuyện mập mạp đáng ghét này bức người học thuộc bài nữa. Tựa hồ trong nháy mắt, cảm thấy thầy lịch sử tảo bạo đáng yêu dị thường.

Mập mạp cười ha hả tiếp nhận nhiệt tình của các học sinh, gảy một dây đàn ghi-ta bảo đoàn người yên tĩnh, hừ hừ nói: “Các em giờ có nịnh nọt tôi cũng vô dụng thôi, bài tập tôi bố trí ba ngày sau nếu có người không hoàn thành, chộp phạt một trăm lần cho tôi.”

“A ~~~~” Cả đám nhất tề kêu đau, trời ơi, hai bài thi đó! Lịch sử! Lịch sử! Lịch sử còn cả hai bài thi, học sinh tương lai ra sức học khoa học tự nhiên

quả thực muốn trào máu chết cho xong.

“Mập mập cho dù ông biết ca hát già bộ u buồn cũng chỉ có thể làm hàng ế cả đời.” Lương Khuê hung dữ nói thảm, Tô Nham lần này không thèm tỏ giác.

“Các em tiếp tục chơi, tôi muốn đi các lớp khác hát tặng đây.” Thầy lịch sử dương dương đắc ý ôm đàn ghi-ta rời đi.

Mấy giáo viên khác sau thầy lịch sử đặc biệt không có tí sức lực nào. Đại khái đều là người lớn tuổi, hát đều là tuồng « phu thê song song bà già hoàn » nghe không hiểu quái gì, đánh khoái bản, kéo đàn Nhị Hồ, một đám hài tử khóe miệng run rẩy.

Thầy Thê dục lớn tuổi lạ thường, lại biểu diễn một tay đập nát gạch đỏ! Thế nhưng lần đầu đập xuống, gạch vẫn là gạch, lần hai đập xuống, gạch vẫn là gạch, lần ba đập xuống, thầy thê dục vung vung tay tiếc hận nói: “Lớn tuổi, hữu tâm vô lực mà. Nhớ năm đó thầy đập một lần là có thể cắt nát mười khối gạch, cả Thành phố C, không, cả tỉnh không có địch thủ, thanh danh bùng sáng nổi tiếng khắp.....”

Ủy viên Văn nghệ không khách khí túm lấy microphone: “Kế tiếp chính là [thích em], biểu diễn bởi Lương Khuê.”

Toàn lớp vỗ tay, Lương Khuê cười ha hả lên đài, tiếp nhận microphone, bỏ đĩa vào chọn bài, khúc dạo chậm rãi vang lên.

Mưa phùn mang theo cơn gió làm ướt đầm cơn phố hoàng hôn

Xóa đi làn mưa hai mắt vô cơ nhìn lên

Nhìn về phía ngọn đèn cô đơn trong đêm chính là dòng hồi ức thương cảm kia

.....

Thích em

Cặp mắt động lòng người

Tiếng cười càng quyến rũ

Nguyễn có thể lại

Khẽ vuốt khuôn mặt đáng yêu nọ.....

.....

Lương Khuê hát thâm tình, tiếng quảng phát âm cũng cực chuẩn, khi hát đến khúc này, Lương Khuê cố ý quay đầu nhìn về phía Trần Oản Oản. Trần Oản Oản hốc mắt đỏ lên vui đến bật khóc, quả nhiên là ứng với câu ‘Cặp mắt động lòng người kia của em.’

Để một cô gái giao trái tim cho bạn có lẽ chỉ cần một câu, hoặc một ánh mắt, hay một ca khúc như vậy, để cô trong những năm tháng tốt nhất của cuộc đời, khuyên tâm bởi cậu chàng đẹp trai nhất trong lòng.

Tình yêu tuổi mười mấy, chính là đơn giản thế đấy.

Ca khúc của beyond có thể dễ dàng làm người ta rung động, chân thật như vậy lại tốt đẹp như vậy. Lương Khuê thích beyond còn có Hoàng Gia Câu, Tô Nham cũng thích beyond như vậy, rất nhiều rất nhiều người thích beyond, bởi vì, bọn họ mang tiếng hát vào tận trái tim.

[Thích em] của Beyond, càng làm người ta cảm động.

Trần Oản Oản thật hạnh phúc , bài hát này là vì cô mà hát.

Bên người cô, còn có bao nhiêu nữ sinh vì ba chữ ‘Thích em’ mà xúc động. Bọn họ vì người nam sinh anh tuấn kia mà động tâm, nhưng các cô, không phải Trần Oản Oản.

Giọng hát Lương Khuê không tệ, ý đồ muốn truyền đạt cho Trần Oản Oản.

Chủ nhiệm vỗ tay nói: “Lớp chúng ta nhân tài thật không ít, không tệ không tệ.”

Tiệc tối tiếp tục, tiếng ca động lòng người, tiểu phẩm tức cười, ma thuật thú vị, cười vui thoải mái vỗ tay nhiệt tình, tuổi trẻ tốt đẹp như vậy đó.

“Nham Nham, người hâm mộ người trẻ tuổi sao? Đừng quên, người cũng giống chúng thôi.”

“Đúng vậy, giờ ta cũng giống như họ..... Chúng ta vẫn còn trẻ.”

Hết thầy giống như giấc mộng, y trở về ban đầu, nhìn thấy đám người kia lần nữa. Thật thần kỳ biết bao.

Ngực Tô Nham khó chịu vì sao sống lại, y sống lại rõ ràng không phải vì muốn gặp những người này, không phải vì muốn cùng vui cười với họ, không phải vì phần vui sướng này, không phải vì giành lại thanh xuân,

Nhưng mà, vì sao y lại cùng bọn họ bật cười, vì sao lại cùng vỗ tay với bọn họ, vì sao cảm thấy, thanh xuân thật tốt.

Những điều này là thanh xuân y đã từng tận lực lãng tránh chưa từng nghiêm túc đi lĩnh hội. Khi đó y phiền muộn tự bế, không nói lời nào không hòa đồng, người khác cười, y trong lòng khổ sở. Ai yêu thương, ai bị đá, ai bị giáo viên mắng, cha nhà ai đột nhiên chết, nhà ai mua xe con, nhà ai nhặt rác, những điều này có liên quan gì đến y. Nhưng trừ y ra, những bạn học khác đều biết. Y không biết, bởi vì y không quan tâm. Y đắm chìm trong bóng tối bị cha mẹ vứt bỏ, dần dần trở nên tê liệt, không còn ánh sáng của tuổi trẻ.

Hiện tại vì sao y thấy được? Vì sao giống như có bằng hữu muốn quan tâm, vì sao có người khiến y giận, có người làm y cười. Bởi vì y để ý, quan tâm, sáp nhập vào tập thể này.

“Nham Nham, bảo ngươi lên sân khấu, Nham Nham Ganbatte! Khắc khắc khắc khắc!”

Tô Nham một đầu hắc tuyến:“Ngươi ở đâu học được điều ngữ gà mờ này.”

“Khắc khắc khắc khắc, chính là ngươi xem [Naruto] lần trước. Ganbatte Ganbatte!”

“Ngươi thứ con vẹt này!”

Tô Nham cắn răng lên đài, học tập uy viên khê nói:“Bạn Tô Nham sao mặt mũi chăm đảm vậy, tôi cũng không bức cậu đâu nha.”

Tô Nham lập tức mỉm cười:“Cậu nhìn lầm đó.”

Tiếp nhận microphone, chọn xong khúc mục, [cà đờ không thay đổi] (nhất sinh bất biến) của Lý Khắc Cần

Đây là ca khúc Tô Nham am hiểu nhất, không vì bất kì kẻ nào mà hát, chỉ vì tiếc tới nguyên đàn. Cậu một mình biểu diễn, chung vui cho cả tập thể lớp.

Trước kia, bài ca tiếng Quảng của Lương Khuê làm cho toàn lớp hâm mộ đổ kị ghen ghét, nhưng bọn họ đến tốt nghiệp cũng không biết, Tô Nham cũng là một ca thủ. Người cha kia của Tô Nham tốt bụng đem đi truyền nổi bật này truyền lại cho y, năm đó cha y chính là dùng tiếng ca để lấy được mẹ. Hai người lúc yêu đương, so với ai cũng lãng mạn hơn. Có lẽ trong xương Tô Nham cũng có phần tế bào thiên phú này.

Tô Nham điều chỉnh tốt tâm tình, thở một hơi thật dài.

Biểu diễn, diễn chính là tình cảm, ca hát, hát cũng là tình cảm. Khi ngươi có được một giọng hát tốt, hãy dùng tình cảm tận tình ca hát! Tiếng ca, là ngôn ngữ thần kỳ nhất.

.....

Một cơn gió lạnh lẽo thoáng qua chiếc khăn choàng

Trong mắt phát ra một tia oán hận

Giống như muốn nói với tôi

Em đời này không thay đổi

Hai đầu lông mày phát đau

Vội vàng ám thiêm.

.....

Tô Nham nhắm mắt lại hát lên ca từ, y như một minh tinh, hát đến chỗ □ cao thì xoay người lại nhìn người xem, đường hoàng mà ần ần hát đầu lên, đôi mắt khép hờ bỗng nhiên mở ra, tầm mắt đảo qua từng người.

Trời xanh khó hiểu oán hận

Cường đại yêu em nhưng khó được như nguyện

Xa nhau mặc dù không thể thay đổi

Nhưng càng quý trọng từng giây trước mắt

Cũng biết xa nhau càng xa

Trong lòng càng nhớ em da diết

Có thể biết cuồng dại một mảnh

Cho dù xa cách cả đời cũng không đổi thay.....

□ phần cuối kéo thật dài làm kích động trái tim mỗi người! ánh mắt chuyên chú nọ, như nghĩ rằng đã được người này yêu thương, cái người trong lòng cho dù xa cách cũng cả đời không thay đổi kia, chính là em. Y nhìn em, em động tâm không? Muốn roi lệ sao? muốn vĩnh viễn không xa rời nhau sao? muốn nói ba chữ em yêu anh!

Trái tim trẻ trung, trái tim xao động, trái tim mông lung, dễ dàng bị bắt làm tù binh.

Dù là nhiều năm sau, bọn họ lớn lên sẽ nói, đây không phải là tình yêu.

Nhưng rung động trong nháy mắt kia, là vĩnh hằng.

“Tô Nham! Em yêu anh!”

Ngây thơ sao? xúc động sao? hormone đang tác quái sao?

Coi như trẻ người non dạ !

Khi Tô Nham bị Vạn Phương kích động xông lên ôm lấy tỏ tình, Tô Nham thừa nhận, y có chút choáng váng.

Toàn lớp đều choáng váng, chỉ có thằng con mồm mồm của chủ nhiệm là lấy cái miệng đầy thức ăn cười lên khanh khách:“Chị gái xấu hổ nha! Nam sinh nữ sinh xấu hổ nha.”

Chủ nhiệm giật mình một cái khôi phục như bình thường, rống cổ lên giận dữ mắng mỏ:“Vạn Phương em ngồi trở lại cho tôi! Lớp trưởng còn không mau tới kéo bọn họ ra!”

Các giáo viên khác xấu hổ không nói, thầm than học sinh thời nay thật sự là không được. Không biết trời cao đất rộng, có chút tuổi mà đã yêu yêu đương đương. Sau này, thứ tình yêu này thì coi vào đâu?

Lâm Cường nén cười kéo Vạn Phương ra, Vạn Phương khóc òa nức nở, bị ép kéo về chỗ ngồi nghẹn ngào khóc nức không ngừng. Tô Nham trấn định trở lại chỗ ngồi.

Toàn lớp đều nhìn nữ sinh gào khóc, phòng học một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng cô nức nở, yếu ớt như vậy, ủy khuất như thế nhưng lại không oán không hối.

Nên nói là thanh xuân không nên hối hận, bao gồm cả tình yêu.

Tô Nham dời mắt đi, chống cằm nhìn chăm chăm vào mặt bàn.

“Khắc khắc khắc khắc, cô bé kia mắt bị đui sao, cư nhiên lại nhìn trúng Nham Nham Nham Nham nguoi thật sự có lỗi ghen, tự nhiên lại ném điện tùm lum.”

“..... Câm mồm”

Vạn Phương tỏ tình xen giữa tiệc tối, nhưng nó vẫn được tiếp tục, sẽ không vì một mình cô mà làm cho những bạn học khác thất vọng ra về. Mỗi trái tim trẻ trung, đều có độc thoại của mình.

Không khí dần khôi phục náo nhiệt, đêm nay là nhiệt liệt, tràn đầy ngây ngô, mập mờ, hữu nghị, tình yêu, mộng tưởng.

Thời gian chậm rãi đến 9 giờ rưỡi, tiệc tối đến hồi cuối.

Tô Nham và Lương Khuê đồng thời đứng dậy đi lên đài, uỷ viên văn nghệ giờ microphone nói:“Hai vị soái ca này lên hát mọi người có chịu không?”

“Hào! Soái!” Toàn lớp ồn ào.

Uỷ viên Văn nghệ ân ân gật đầu:“Tiệc tối đến hồi kết, kế tiếp toàn lớp đại hợp xướng bài hát [anh hùng thật sự], Tô Nham và Lương Khuê lĩnh xướng, sau khi hai người bọn họ ca xong mọi người cùng nhau hát.”

Âm nhạc vang lên, bài ca anh hùng thật sự, hát vang trong đêm yên tĩnh.

Trong lòng tôi đã từng có một giấc mộng

Muốn dùng tiếng ca giúp bạn quên đi tất cả đau buồn

Microphone trở lại trong tay Lương Khuê, Lương Khuê mỉm cười.

Trời sao rục rỡ

Ai là anh hùng thật sự

Những con người bình thường làm tôi cảm động biết bao

.....

.....

Nắm chắc một rung động trong cuộc đời

Cùng bạn bè yêu dấu nhiệt tình ôm nhau

Làm cho lời nói thiết tình cùng nước mắt vui vẻ

Cuộn chảy trong lòng tôi và bạn

.....

.....

A a a a.....

Thanh âm thanh xuân vang tận mây xanh, một lần, một lần, lại một lần.

Toàn lực bước đến giấc mơ trong lòng chúng ta

Cố gắng lên, chỉ cần toàn lực bước tới.

Không trải qua mưa gió làm sao có thể nhìn thấy cầu vồng

Cho dù gặp phải ngăn trở, không cần sợ hãi, cầu vồng sẽ hiện sau cơn mưa.

Không ai có thể dễ dàng dàng thành công

Thanh xuân như nhau, tiếng ca như nhau, không ai có thể dễ dàng thành công.

Chúng ta đều chạy hướng về trường học vào sáng sớm như nhau, chúng ta đều bước đi trong đêm mưa gió như nhau.

Chúng ta vui đầu khổ học bên nhau, chúng ta luôn luôn làm không xong bài tập, chúng ta vĩnh viễn khát vọng được ngủ một giấc say nồng, chúng ta chờ mong ngày nghỉ.

Chúng ta có bằng hữu, chúng ta còn có rất nhiều mối tình đầu nói không nên lời.

Ba năm sau, chúng ta sẽ gặp Diêm vương[1] bên nhau, khi đó, còn có thể cùng nhau hát một bài chứ?

Thừa dịp hiện tại, tận tình mà khóc, tận tình mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phiếu điểm

Sau kì nghỉ tết Nguyên đán, Vạn Phương không còn tìm Tô Nham nói chuyện nữa, hình như cô bỗng chốc đã trưởng thành .

Nhiều năm sau, khi cô nhớ tới khoảng thời gian này, có phải cũng chỉ như mây trôi nước chảy mà nói Năm đó tôi thật ngốc.

Tô Nham dùng trạng thái tốt nhất nghênh đón cuộc thi cuối kì mùa đông, một lúc sau rốt cục chấm dứt, vác túi sách lên nhẹ nhàng đi khỏi sân trường. Gió đông lạnh buốt, hiu hiu thổi đỏ cả gương mặt thiếu niên, trên mặt tuyết để lại dấu chân chậm rãi đi xa của y.

“Tô Nham! Cậu nha, sao lại chạy nhanh vậy! Chờ tôi một chút.”

Bước chân Tô Nham dừng lại, chậm rãi quay đầu.

Lương Khuê vội vàng chạy về phía y, gió lạnh thổi bay mái tóc hơi dài của hắn, đầy sức sống.

Trong hồi ức của Tô Nham, không có mùa đông như vậy, càng không chạm mặt hắn tại nơi đây.

“Tô Nham, thầy chủ nhiệm vừa nói ngày mốt cậu phải trở lại trường giúp phê sửa bài thi, còn có tôi, lớp trưởng và vài người khác. Đừng quên nhé, sáng ngày kia chín giờ tập hợp trong trường.”

Lương Khuê phát phát tay, vội vàng mà đến cũng vội vàng mà đi.

“Nham Nham, vì sao mỗi lần người đối diện với thằng nhóc kia, tim đập đặc biệt không bình thường vậy?”

Bởi vì hắn là mối tình đầu của tôi.

Nghỉ ngày hôm sau Tô Nham trở lại trường. Trường học quanh quẽ chỉ có giáo viên và những học sinh ưu tú của các lớp bạn rợn.

Từng lớp đều gọi vài học sinh tới giúp phê sửa bài thi, nhưng bài thi là tráo nhau. Tô Nham là học lớp 10/2, bài thi phải phê chữa là lớp 10/3.

Bạn học cùng lớp bị gọi tới như Tô Nham còn có Lâm Cường, Trần Oản Oản, Lương Khuê, cán bộ học tập Dư Thông, cùng uỷ viên văn nghệ Lôi Tĩnh Tĩnh.

Vài học sinh cùng tất cả giáo viên bộ môn cùng nhau ngồi trong phòng lớp A2, nghiêm túc so sánh đáp án phê chữa bài thi. Các học sinh chỉ cần phê chữa đáp án đề đồng, như đề đánh giá, đề lựa chọn văn văn, đề khó đề mở đăng sau thuộc về giáo viên, hoàn toàn phân công hợp tác.

Buổi sáng trời qua, giữa trưa có giáo viên mời họ ăn cơm trưa ở căn tin, ăn cơm xong tiếp tục làm việc.

Buôn tẻ vô vị, vừa chán vừa nghiêm, hứng thú duy nhất chính là điểm thi của mình nhưng vì bài thi luân chuyển, ai cũng không biết bản thân thi được bao nhiêu.

Lương Khuê vô cùng hối hận _ lúc trước còn tưởng chơi sẽ vui, không ngờ lại tẻ ngắt. Sớm biết như thế không bằng kéo Trần Oản Oản đi du lịch.

Lương Khuê khoa trương ngáp một cái, khốn đốn dựa vào ghế thờ dài. Trần Oản Oản tức giận cười lờm hắn. Lương Khuê vô tội bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Chán chết được, cơm giữa trưa thật khó ăn, anh chưa ăn no, giờ còn đói đây này.”

“Nhịn một chút sẽ qua.” Trần Oản Oản bất đắc dĩ.

Hai người cẩn thận nói nhỏ, Lâm Cường âm thầm trừng hai người, ghé sát vào Tô Nham nói: “Phiếu điểm năm ngày sau về trường lấy, mấy ngày nghỉ ngơi cậu có tính toán gì không? Nếu không chúng ta tìm vài người bạn đi ra ngoài chơi được chứ?”

“Thời tiết quá lạnh, không muốn chạy ra ngoài. Hơn nữa tớ có chút chuyện nhỏ, phải làm công.” Tô Nham cười nói dối, Dì Từ đã bàn xong tiệm hoa quả, y hận không thể lập tức khai trương. Cuối năm là mùa bán hoa quả đắt nhất, không thể bỏ qua.

“Làm công? Cậu còn lớp mười, có thể làm thêm sao?” Lâm Cường vừa sợ lại hiếu kỳ. Nếu quả thật có việc có thể làm, hắn cũng muốn thử xem để kiếm một chút tiền tiêu vặt, ba trăm đồng thiếu nợ Tô Nham đến nay còn chưa trả.

Tô Nham liếc nhìn một cái liền biết hắn đang nghĩ gì: “Đại khái giúp người khác trông coi quán hoa quả, thế nào? Muốn gia nhập hử? Chỉ có nghỉ đông thôi đây.”

“Có thể sao? nếu có thể tớ lập tức làm, ha ha.” Lâm Cường hưng phấn không thôi.

“Tớ đi về hỏi một chút, chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Thật tốt quá.”

Hai người rì rì nói nhỏ, bụng Lương Khuê thì sôi lên ừng ực. Lương Khuê thống khổ nằm dài lên bàn, lớn tiếng thờ dài: “Thầy ơi~, có thể cho thêm phần cơm không ạ? Mi kiên thúy diện(干脆面) năm đồng một gói cũng được mà, em sắp đói đến chóng mặt rồi. Trời ơi, mới hai giờ rưỡi chiều hà.” Lương Khuê thống khổ kêu rên, đáng thương nhìn chăm chăm thầy giáo.

Thầy cười khê nói: “Đừng lâu bầu nữa, ai bảo trưa em không ăn no bụng.”

“Đồ ăn căng tin kinh quá.....” Lương Khuê nhỏ giọng nói.

“Được rồi, biết đại thiếu gia em gai mắt. Các em đói bụng tự đi cửa hàng mua đồ ăn, cửa hàng có nước sôi có thể nấu mì tôm.”

“A a!” Lương Khuê như con cá chép nhảy bật ra khỏi cửa, người theo sau càng lúc càng nhiều. Đại đa số đều là các nam sinh chưa từng chịu đói.

Lâm Cường cũng kéo Tô Nham đi ra ngoài, hai người ngậm mì xong thì đi đến đại sảnh ký túc xá của giáo sư ngồi xuống ăn, phía sau vách tường này là bồn hoa.

Hai người đang ăn ngon lành, chợt nghe từ bồn hoa truyền ra tiếng cười khanh khách véo von của nữ sinh. Trong đó một người là Trần Oản Oản, người kia là Dư Thông, còn có một nữ sinh lớp khác.

“Lương Khuê vừa đẹp trai lại vừa có tiền, đối xử với cậu lại tốt.” Dư Thông hâm mộ nói.

Nữ sinh kia lại có vẻ mất hứng, không vui nói: “Lớp chúng tớ có một học sinh thấy được điểm của cậu đó. Oản Oản điểm số học của cậu sa sút lắm, lần này điểm tuyệt đối số học không ít, nhưng Oản Oản cậu giống như bị trừ hơn mười điểm.”

Trần Oản Oản sắc mặt tái nhợt: “Có nhìn lầm không? Tớ so sánh đáp án rồi, phía trước tớ đều không bị trừ.”

“Đúng vậy, nhưng đại đề phía sau bị trừ rất nhiều.”

Trần Oản Oản cắn răng không nói, nữ sinh kia đổ thêm dầu vào lửa: “Chủ nhiệm các cậu và chủ nhiệm chúng tớ lúc nói chuyện phiếm còn nhắc tới cậu, nói hoài nghi cậu yêu sớm nên ảnh hưởng tới thành tích, học kỳ sau ban cán bộ cần tuyển lại lần nữa.”

Nữ sinh lại hi hi cười: “Nhưng bạn trai cậu thoát nhìn rất ham chơi, không ngờ thành tích tốt như vậy, cậu ta số học điểm tròn, thật lợi hại. Lớp các cậu còn có Lâm Cường, Tô Nham vài người nữa đều là điểm tối đa. Đúng rồi! Còn có điều đáng kinh ngạc hơn, chính là đại khủng long Trần Yến lớp các cậu, số học lần này của cô ta tiến rất xa. Thứ tự đạt đến vị trí top ten, thầy toán các cậu lúc ấy cao hứng đến chết, lỗ mũi cũng vênh lên trời.”

“..... Không thể nào, thành tích của Trần Yến luôn kém hơn trung bình, số học chưa từng được 100 điểm.” Trần Oản Oản toát mồ hôi lạnh không thể tin nói. Nếu ngay cả Trần Yến cũng thi được đến top ten, chứng minh số học lần này rất đơn giản, nhưng bài thi đơn giản vậy, cô lại bị trừ hơn mười điểm. Sấm sét giữa trời quang! Trần Oản Oản cắn răng, chết cũng không tin đây là lỗi của chuyện yêu sớm! Cho dù cô yêu sớm, nhưng rõ ràng rất chăm chỉ học tập mà.

“Thật sự mà, không tin chờ ngày phát phiếu điểm chính cậu xem. Oản Oản cậu phải cẩn thận vị trí lớp phó bị lấy lại nha.” nữ sinh xa lạ nọ ác ý cảnh báo Trần Oản Oản.

“Hừ!” Trần Oản Oản hừ lạnh, tức giận chạy đi.

Dư Thông lo lắng nói: “Viên Viên sao cậu đã kích cậu ta quá vậy.”

“Tớ cô ý đó, nhìn cô ta rất không vừa mắt. Ai bảo ba mẹ tớ mỗi ngày nói Oản Oản tốt như thế này giỏi như thế kia, muốn tớ học theo Oản Oản. Tớ nói Oản Oản yêu sớm bọn họ còn không tin, không phải nói Oản Oản là học sinh tốt chăm chỉ, cán bộ ưu tú của lớp, thành tích rất tốt rất giỏi. Trước kia cô ta còn đồng đặc nói học kỳ sau phải làm lớp trưởng, xóa chữ phó, ha ha, chỉ sợ cả lớp phó cũng không còn phần nữa rồi.”

“Oản Oản chưa từng chịu thua kém, các cậu cùng lớn lên từ nhỏ, cậu còn không hiểu cậu ta? Quậy quá không tốt.”

“Tớ mặc kệ, ai bảo cô ta sau lưng mắng tớ ngực to mà không có não. Mà cô ta đầu óc tốt tâm nhãn nhiều, biểu hiện ngay thẳng nhưng sau lưng lại thích nhất là đâm thọc người khác. Tớ nghe nói lần Tết Nguyên đán trưởng lớp Lâm Cường các cậu bị mất tiền quỹ có phải không?”

“Ừ, sau đó tìm bạn mượn tiền mua đồ.”

“Chính vậy đó, Oản Oản lại nói cho chủ nhiệm các cậu biết, lái sang nói Lâm Cường lơ là sơ suất, không xứng làm cán bộ lớp.”

Mì nước trong tay Lâm Cường đã lạnh nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Tô Nham trấn an nói: “Chuyện cái rắm ấy đừng để ý.”

Lâm Cường thở ra: “Cô ta có ý gì! Chuyện cô ta cùng Lương Khuê yêu sớm xin tớ giúp giữ bí mật, tớ một mực thủ giữ kín như bưng ai cũng chưa nói. Cô ta lại quay ngược lại, cắn tớ một cái.”

“Nhưng chuyện bọn họ yêu sớm rất nhiều bạn trong lớp đều biết, có lẽ cô ta hiểu lầm cậu mật báo.”

“Cút xéo, rõ ràng là hai người bọn họ quá dính quá kiêu ngạo, coi người khác là đui mù? Chuyện rõ ràng vậy cần tớ làm miệng sao.”

Lâm Cường âm ức trở lại phòng, hung hăng trừng Trần Oản Oản vài lần. Nhưng hắn chỉ có thể nuốt xuống, thật không dám phát giận với Trần Oản Oản. Cha người ta là quan lớn, hắn đặc tội không nổi. Chỉ Lương Khuê trước mắt thôi hắn liên không thể trêu vào.

Thời gian phát phiếu điểm là vào năm ngày sau, vào ngày tuyết hậu sơ tình, ánh mặt trời có phần chói chang.

Một đám học sinh đều về trường xem thành tích, cùng tới còn có phụ huynh. Hôm nay có thành tích nên tiện thể mở hội phụ huynh học sinh luôn.

Tô Nham buổi sáng vừa vào phòng đã bị chủ nhiệm gọi lại, chủ nhiệm thở dài nói: “Thầy đã gọi điện thoại cho cha em, nhưng ông ấy nói bề bọn không muốn đến hội phụ huynh học sinh, em. em bình thường có trò chuyện với cha em không?”

Tô Nham mặt sa sầm nói:“Ông ta chưa bao giờ gọi điện thoại cho em”

“..... Em có thể thử chủ động một chút.”

“Thầy Mã, thấy không cần phí công, em không để bụng chuyện họ có đến hội phụ huynh không.” Tô Nham quay đầu bước đi.

Thầy Mã bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn bảng thành tích toàn lớp tiếc hận nói:“Đáng tiếc.”

Phòng học hôm nay đặc biệt chen chúc ồn ào, các học sinh hoặc ngoan ngoãn hoặc ngượng ngùng hoặc ảo não dẫn phụ huynh của mình tìm vị trí. Các phụ huynh ngồi, các học sinh đứng.

Các phụ huynh gặp mặt, đây đó có vài người quen, mà chưa biết cũng nhanh chóng quen, sáng khoái chào hỏi, nói chuyện con cái nhà mình.

Trong đó phụ huynh lớp trưởng, lớp phó hấp dẫn nhiều ánh mắt phụ huynh khác nhất.

Cha của Lâm Cường không chút thu hút nào, con trai là niềm vẻ vang của ông .

Mẹ Trần Oản Oản như quý phu nhân. Một người đàn bà rất đầy đặn, làn da trắng nõn, đeo vàng mang bạc, ngồi xuống trong đám người như là đến thị sát con gái chủ nhiệm.

Trần Oản Oản ngượng ngùng dính vào người mẹ, dùng ngữ khí làm nũng trước nay chưa từng có nói nhỏ với mẹ mình. Chốc lát dẫu miệng chốc lát cắn môi.

Lương Khuê ngồi trên bàn chót phòng, chống đầu hiểu kỳ nhìn quét qua phòng học, cảm thấy cao trung thành phố C thật biết điều. Cha mẹ hắn ở Thành phố A rất xa, lần này tới tham gia hội phụ huynh chính là anh họ của hắn _ Học sinh năm 3 học viện Hội họa mỹ thuật của thành phố C.

“Hóa ra hội Phụ huynh là như vậy sao.” Anh họ cảm thấy mới lạ nói.

“Phụt, rất hứng thú hả? Em lần đầu tham gia đấy.”

“Ha ha, không tệ. Ai là bạn gái của mày?”

“Ừ, người bên cạnh bà di béo béo đó.” Lương Khuê bừa bãi.

“Rất xinh đẹp, không giống mẹ cô ta.”

“May mà không giống.” Lương Khuê thở phào.

“Chùng nào mày trở về thành phố C ăn mừng năm mới?”

“Ngày mai hoặc ngày mốt, cầm phiếu điểm là có thể đi.”

“Nhớ mua chút thổ sản mang một ít lễ vật trở về nhìn ba mẹ mày, lớn như vậy phải biết thay ba mẹ suy nghĩ. Lễ khinh tình trọng, mày tặng cái gì bọn họ đều cao hứng, sẽ cảm thấy mày trưởng thành hiểu chuyện. Điều này đều đáng vui mừng hơn so với bất cứ điều gì.”

“Dài dòng, biết rồi.”

Chủ nhiệm cùng Lâm Cường ôm một chồng văn kiện tiến đến, chủ nhiệm cao giọng nói:“Cảm ơn các vị phụ huynh có thể tham gia hội phụ huynh trong lúc bận rộn, tôi Mã Ân đại diện toàn bộ học sinh giáo viên toàn trường hoan nghênh các vị!” Chủ nhiệm lớp bắt đầu bài diễn thuyết dài dòng.

Một giờ trôi qua, người nghe không nhận được, chủ nhiệm rốt cục im tiếng.

“Tốt lắm, kế tiếp phát phiếu điểm cùng bài thi. Lớp trưởng, lớp phó, tất cả khoa đại biểu lên một lượt để hỗ trợ phát phiếu điểm”

Tô Nham lên đài nhận xấp bài thi toán thật dày, dựa vào tên mà phát.

Lương Khuê lúc này kỳ quái nói:“Hình như không thấy của phụ huynh Tô Nham thì phải?”

“Ai là Tô Nham?” Anh họ hiểu kỳ.

“Là người đó đó, học sinh ngồi bên cạnh em”

Anh họ mỉm cười:“Mỹ nam tử.”

“Ờ, không đẹp trai như em”

“Mày hùng[1].”

Trong phòng ồn ào náo nhiệt, mấy bàn vui mừng mấy bàn ưu sầu.

Tô Nham nhìn qua phiếu điểm không vui không buồn

Chủ nhiệm ý bảo đoàn người im lặng, cất cao giọng nói: “Chúng ta nắm chặt thời gian tổng kết cuộc thi lần này trước, đợi tí nữa còn có đại hội khen ngợi học sinh giáo viên toàn trường diễn ra tại phòng đa truyền thông. Trước tiên là nói về người có số điểm cao nhất của lớp chúng ta, em Tô Nham!”

Tô Nham đứng lên một mình, các phụ huynh khác không ngừng hâm mộ.

“Phụ huynh của em Tô Nham đều ở xa không đến được, nên vắng họp hôm nay.” Chủ nhiệm mỉm cười nói, tiếp tục nói: “Tổng điểm đứng thứ nhì, em Lâm Cường.”

Lâm Cường cùng cha đứng dậy, các phụ huynh khác đều chúc mừng cha hân, đại thúc mặt đầy hồng quang.

“Tổng điểm đứng thứ ba, em Lương Khuê.” Chủ nhiệm nói rất khí phách, trong lòng lại cảm khái _ Lương Khuê tên học trò này rất ham chơi, không ngờ thành tích tốt như vậy. Đúng là thu hoạch ngoài dự liệu.

Lương Khuê cười hì hì đứng dậy.

“Tổng điểm đứng thứ tư, em Trần Oản Oản.”

Trần Oản Oản lúc trước dùng thành tích đứng đầu tiên vào lớp 10/2, một học kỳ rớt xuống thứ tư. Trần Oản Oản không vui, Trần mẹ mẹ càng không vui.

Chủ nhiệm một mực đọc hết top mười mới dừng lại, cuối cùng đặc biệt nhắc tới: “Lần này tiến bộ lớn nhất toàn lớp chính là em Trần Yến, mong rằng em Trần Yến tiếp tục cố gắng.”

Trần Yến chậm chạp đứng lên, mẹ Trần Yến bất ngờ quá đỗi, mừng rỡ nói một câu: “Đều là nhờ thầy giáo dục tốt.”

“Kế tiếp thỉnh dờn bước đến phòng truyền thông, hiệu trưởng sẽ tự mình phát giấy khen và học bổng. Lần này lớp chúng ta thành tích rất tốt, các vị đồng học xin vui lòng chờ đợi.” Chủ nhiệm cười thần bí.

Đoàn người đều đi hướng về phía phòng đa truyền thông, Lâm Cường hưng phấn chụp vai Tô Nham: “Fuck Tô Nham tổng điểm của cậu hù chết anh đây, tớ lấy đầu ra mà đảm bảo cả khối lớp mười không ai hơn cậu nổi, không biết học bổng bao nhiêu.”

Đa truyền thông là phòng họp lớn nhất toàn trường, lúc này bên trong chật cứng kín người. Lâm Cường dẫn hàng tìm được vị trí lớp mình, chỉ trong chốc lát nhân số đã đến đông đủ. Hiệu trưởng bắt đầu lên đài diễn thuyết.

40 phút sau, lễ trao giải mọi người chờ mong bắt đầu.

Tổng số điểm cao nhất khối lớp 10 cao trung, lớp 10/2 _ bạn Tô Nham, học bổng một ngàn. Bạn Tô Nham, mời lên đài nhận thưởng.

Các học sinh 10A2 ra sức vỗ tay, Tô Nham vừa đứng lên như hạc giữa đàn gà, khối 10 tự nhiên lại có người đẹp trai như vậy!

Vô số nữ sinh hưng phấn hét lên khiến lỗ tai hiệu trưởng bị tra tấn, lông mày thỉnh thoảng run rẩy.

Tô Nham không chút biểu tình tiếp nhận sách vở và một ngàn tiền thưởng, hiệu trưởng nói: “Em Tô Nham có thể nói vài bí quyết học tập của mình một chút để cô vũ cho những bạn học khác được không?”

Tô Nham khẽ nhủ mày, cầm microphone lặng yên vài giây: “Ăn nhiều hoa quả và rau dưa, thân thể tốt, học giỏi.”

Ha ha ha, không ít nam sinh dưới đài nén cười không ngừng.

Hiệu trưởng sững sốt vài giây, ho nhẹ vài tiếng vội vã đẩy Tô Nham xuống: “Tổng số điểm thứ nhì khối lớp 10 cao trung, lớp 10/3

Học bổng thứ hai năm trăm, học bổng thứ ba hai trăm.

Hiệu trưởng tiếp tục nhắc tới: “Kế tiếp là bảy vị trí còn lại trong top mười, tổng cộng có hai mươi học sinh. Thầy đọc đến tên nào mời lên đài, học bổng mỗi người năm mươi nhân dân tệ.”

“Lâm Cường 10A2.... Lương Khuê 10A2....10A3.... Trần Oản Oản 10A2...”

Hai mươi tên học sinh đều lên đài đứng thành một hàng, mười giáo viên đem sách vở và tiền thưởng phát đến tay bọn họ.

Đến chỗ Lương Khuê, Lương Khuê ha ha bật cười, thầy giáo kỳ quái nói: “Vị đồng học này em cười cái gì?”

“Em thật vui sướng, lần đầu nhận học bổng.” học bổng năm mươi đồng, Lương Khuê nín cười đến nội thương.

Sau khi Lương Khuê xuống đài trở lại chỗ ngồi nhào vào bàn đã nhện không được nữa, ôm bụng cười đến toàn thân run rẩy.

Anh họ bắt đầu nói: “Mày ngậm cái mồm lại chút cho tao, tiền tuy ít nhưng cũng là một loại khích lệ. Rất nhiều cao trung không có chế độ học bổng, mày có để nhận là tốt rồi nghe chưa.”

“Em biết, ha ha. Nhưng năm mươi đồng.” Lương Khuê cầm năm mươi đồng mới tinh, cười đến chảy nước mắt.

“Mày ngại ít thì lần sau thi đứng đầu đi, nhận một ngàn sẽ không khó coi.”

“.....” Lương Khuê lặng yên, nhìn về phía Tô Nham. Thành tích của Tô Nham làm hắn kinh ngạc, biết rõ Tô Nham học giỏi nhưng không ngờ lại tốt như vậy, hơn hẳn rất nhiều điểm.

Khối 11 12 kế tiếp bọn họ không thêm quan tâm, Tô Nham lên trốn từ cửa sau, cưỡi xe đạp rời khỏi trường, tính trực tiếp đi đến chợ rau.

Rời nhà trường, quẹo một cái liền không nhìn thấy bóng dáng trường học, nhưng Tô Nham vừa quẹo vào, phía trước xuất hiện vài người, Tô Nham phanh ngay, chân phải đạp đất, ngừng lại.

Tổng cộng năm người, Tô Nham nhận ra bọn họ _ là mấy học sinh cá biệt nổi danh trong trường. Họ đều là lưu manh treo danh bài học sinh, loại người này mỗi trường học đều có vài tên.

“Giao một ngàn học bổng của mày ra đây, Tô Nham đại tài tử à.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nghỉ đông

“Cướp bóc” _ mắt Tô Nham nhướng lên, khóe miệng nhếch cao rồi trực tiếp ấn số 1 trên phím, 110 liên thông. Đây là một thói quen hình thành sau khi thi đại học đời trước của Tô Nham _ 110, 120, 119 các số điện thoại cầu cứu lắp đặt sẵn, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tô Nham cấp tốc nói: “Đường hẻm cao trung Lê Hoa, có người ăn cướp, năm tên lưu manh.”

Tốc độ của Tô Nham rất nhanh, nói điện thoại xong cả điện thoại cũng dứt vào túi áo. Sau đó năm tên lưu manh mới bình tĩnh, tên cầm đầu lập tức cả giận nói: “Mày báo cảnh sát rồi? con mẹ nó mày cứ nhiên báo cảnh sát!” Chúng chuyên ức hiếp các học sinh, đến nay cướp không ít tiền. Nhưng mấy học sinh bị cướp đều ngoan ngoãn để chúng cướp, cho dù phản kháng sau khi bị ăn đòn cũng chỉ đành thỏa hiệp. Nhưng chưa từng có đứa nào trực tiếp báo cảnh sát!

“Ngu dân mới không báo cảnh sát.” Tô Nham cười nhạo.

“Được! Mày lợi hại! Ông mày làm mày không bao giờ có thể lẫn lộn ở Lê Hoa cao trung nữa!” Lưu manh một đám vùng vằng Tô Nham, vài người khác túm lấy xe đạp của Tô Nham.

Tô Nham cúi chân trực tiếp đạp người. Một đạp vừa nhanh chuẩn lại hung ác, chuyên đạp vùng bụng yếu ớt của người khác. Trong chớp mắt ba tên ôm bụng ngã xuống.

Không xa cao trung Lê Hoa có một đồn công an, không bao lâu liền có cảnh sát cười mô tô chạy đến. Tô Nham thu tay lại đúng lúc, tên cầm đầu đám lưu manh cũng cùng lúc đánh một quyền vào cằm y. Tô Nham giả bộ thống khổ ngã xuống.

“Làm gì! Các cậu làm gì!” Cảnh sát xông tới dễ dàng chế trụ tên lưu manh, mấy tên té trên mặt đất cũng bị trói lại.

“Là ai báo cảnh sát?”

“Là tôi, đồng chí cảnh sát.” Tô Nham vượt cái cằm bị thương đứng lên, “Tôi là Tô Nham, Lê Hoa cao trung 10/2, vừa cầm phiếu điểm từ trường về. Bởi vì may mắn nhận được học bổng hạng nhất một ngàn đồng, bị mấy người này chú ý.” Tô Nham nói xong cô ý lấy ra sách vở và một ngàn đồng tiền thưởng mới tinh của mình.

Cảnh sát nhìn thấy giấy xác nhận trên bọc sách nọ, thái độ lập tức tốt hơn nhiều: “Đứng đầu cả khối, thật là khó được.”

“Hôm nay làm phiền cảnh sát đồng chí, bằng không bị đánh vào bệnh viện, một ngàn đồng cũng không đủ tiền thuốc men.”

“Mày! Tô Nham. Mày đã thương huynh đệ của tao, đền tiền thuốc men là mày mới đúng!” Tên lưu manh cầm đầu phần hận trừng mắt nhìn Tô Nham, đồng chí cảnh sát quát: “Câm miệng! Mấy thằng tiểu lưu manh tụi bây không chịu đi học mỗi ngày chạy tới quậy, cho rằng là vị thành niên thì nhà nước không thể làm gì tụi bây hả? Tự nhìn tụi bây, rồi nhìn lại Tô Nham coi. Lưu manh là không có cách nào ngóc đầu dậy, phải hảo hảo đọc sách hảo

hảo cố gắng, tương lai thi đại học mới có tiền đồ. Lãng phí năm tháng vô ích, đúng là con sâu làm rầu nồi canh! Đều mang về cho tôi, thông báo giáo viên và cha mẹ của chúng đến nhận!”

“Tô Nham!” Lâm Cường kinh ngạc khó hiểu chạy từ khua quẹo tới, nghiêm túc nhìn cảnh sát và lưu manh: “Đây là chuyện gì thế?”

“Chuyện nhỏ ấy mà, đã giải quyết.”

Cảnh sát đưa mấy lưu manh rời đi, Lâm Cường không ngừng truy vấn, Tô Nham lơ đãng kể lại một lần. Lâm Cường lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm: “May mà cậu nhanh tay, bằng không bị cướp uổng phí không nói còn bị đánh. Không đúng, mấy đồng phân chuột kia không phải đi theo Vạn Hưng lẩn lộn, cậu sớm chuẩn em đi ra chúng sao lại biết?”

“Đó là ai?”

Lâm Cường nhíu mày, trầm giọng nói: “Thằng anh lưu manh của Vạn Phương.”

“.....”

“Tất nhiên đã sớm chăm chăm vào cậu?”

Tô Nham sững sờ: “..... Không nói chuyện này nữa, sao cậu cũng trốn ra được thế?”

“Nghe tụng chán quá, tớ nói với cha đến nhà cậu chơi, ông để tớ đi ra.”

“Tớ đang muốn đi đến hàng hoa quả, cùng đến không? Lần trước nói chuyện với ông chủ, một ngày năm mươi đồng, cậu làm không?”

“Tớ làm! Ha ha, một ngày năm mươi đồng, mười ngày thì có năm trăm! Thiệt nhiều. Tớ lớn như vậy mà chưa từng kiếm được một đồng nào ! À không, lúc trung học viết văn đăng báo lần đầu, được 30 đồng tiền nhuận bút.”

“Không có thời gian nghỉ ngơi, phải làm đến sáng 30, sáng mừng một tiếp tục mở hàng, tới khai giảng mới thôi.”

“Không thành vấn đề!”

“Vậy lên xe đi.”

Tô Nham chở Lâm Cường thẳng đến chợ rau. Tô Nham đi đến trước bàn rau: “Di Từ, con mang bạn đến, cùng nhau trông coi tiệm hoa quả.”

“A a, như vậy cũng tốt, ngày mai có thể mở cửa. Di đang lo nhân thủ không đủ. Tiểu Nham con mang bạn học qua mau lên.”

Lâm Cường theo đuôi Tô Nham

“Coi hiểu cân điện tử không? Biết tính số không? Biết cách nhận biết tiền thiệt hay giả không?”

“Ồ ờ, nói giỡn hoài, chút việc nhỏ này không làm khó được tớ.”

“Vậy thì không có vấn đề gì. Di Từ là hàng xóm của tớ, người rất tốt, tiền lương mỗi ngày phát một lần.”

“Hóa ra là hàng xóm, thảo nào để nói chuyện như vậy. Thật sự cảm ơn cậu, làm tốt trong nghỉ đông ngay cả học phí tớ cũng có thể kiếm đủ”

“Đó là nhất định, học phí của chúng ta rẻ, không khó kiếm”

Hai người trò chuyện đi tới tiệm hoa quả, Tô Nham mở cửa xếp ra, Lâm Cường nhìn quanh bốn phía: “Cửa hàng này người đến người đi rất gây chú ý, lúc mừng năm mới bán hoa quả sẽ rất được.”

“Trước tiên chúng ta lấy hoa quả ra ghi giá vào, hôm nay sẽ rất bận bịu.” Tô Nham kéo cái giá bằng gỗ, Lâm Cường đi qua hỗ trợ. Lâm Cường hiện tại đầy ngập nhiệt huyết, bắt đầu làm việc toàn thân hăng hái, mồ hôi đầm đìa không ngại mệt mỏi, mặt mũi mang theo nụ cười.

Hai người bắt tri bắt giác bận nửa buổi chiều mới chuẩn bị xong cửa hàng, tất cả hoa quả đều bày biện chỉnh tề, bảng giá chính xác rõ ràng. Trong ngày còn có người tiến vào mua hoa quả, Lâm Cường nhanh nhẹn cân, lấy tiền thối lại rồi ghi sổ, rất nghiêm túc.

Tiệm hoa quả vừa khai trương, khách hàng dần dần nhiều hơn mà đại đa số đều là do Di Từ giới thiệu đến. Danh tiếng rau dưa của Di Từ tốt, những khách nhân lập tức vui rạo rức mua rất nhiều hoa quả mang về.

Lâm Cường không ngờ tiệm hoa quả có sức hút lớn như thế, mới khai trương nửa ngày đã đông đến chết người.

Hai người bận đến trời tối, dòng người trong chợ dần thưa.

Di Từ dọn tiệm nói: “Trời tối, chúng ta trở về ăn cơm đi, sáng mai tới.”

“Dạ, Lâm Cường hôm nay cậu ngủ ở nhà tớ đi, gọi điện thoại nói cho cha cậu. Di Từ trù nghệ rất cao, cho cậu nếm thử món ăn của dì.”

“Cậu vừa nói tớ liền đói bụng, tớ tuyệt đối không đi. Ha ha, cho tớ mượn điện thoại cái coi.”

Nhà Tô Nham, Lâm Cường si mê chơi trò chơi máy tính.

Tô Nham đi ra từ gian phòng, thúc giục:“Đừng chơi nữa, Di Từ bảo chúng ta qua ăn cơm kia.”

“A a a, chờ một chút, con quái vật lập tức chết ngay .”

“..... May mà nhà cậu không có máy tính.” Tô Nham thở dài.

Cường ngánh kéo Lâm Cường đi, hai người tới nhà Di Từ. Vừa vào nhà đã trầm miệng một lời nói:“Thơm quá!”

“Các con đã tới rồi, mau mang món ăn ra đi, còn món súp cuối cùng chuẩn bị xong có thể ăn.”

Lâm Cường rất lạnh lợi, nhanh nhẹn cướp muối xới cơm bung thức ăn trước rồi tự mình đưa đến tay Tô Nham. Đây là biểu đạt lòng biết ơn của hắn.

Tô Nham không khách khí, Di Từ còn chưa ngồi vào bàn y đã lập tức ăn.

Lâm Cường có chút câu nệ, một mực chờ Di Từ lên bàn mới động đũa.

“Đứa nhỏ này đừng khách khí, cứ coi như nhà của mình. Thích cái gì thì ăn cái đó, hôm nay có cá có thịt, nếu không ăn hết hôm sau sẽ không ngon .”

“Dạ, nếm thử cá mè hấp nè, không có xương, rất ngon.”

“Cá mè rất mắc, thức ăn này thật ngon.” Lâm Cường kinh hi với tay gấp miếng thịt kho tàu nhét một miếng, cũng không nghĩ dừng lại.

“Buổi chiều làm ăn được không?” Di Từ hỏi.

“Được lắm ạ, ngày đầu khai trương đã rất bề bộn, tóm lại là cuối năm, người vào chợ rau nhiều. Con cân nhắc còn phải thuê thêm một người nữa. Mấy ngày nữa ra tết mở hàng thì càng đông khách, đến lúc đó hoa quả đều bán thành thùng thành thùng.”

“Tốt , cha tớ mỗi năm mới đều mua vài thùng hoa quả về nhà, đầu năm mang theo chúc tết khắp nơi.” Lâm Cường mơ hồ không rõ nói.

“Đúng, đến lúc đó chỉ sợ bạn không chịu nổi, cho nên tớ muốn thuê thêm một người.”

“Con muốn mời ai? Tốt nhất là người trưởng thành.” Di Từ nói.

Tô Nham nói:“Con có người bạn đặc biệt thành thật, gia cảnh không tốt, thuê cô ấy đến làm thêm còn có thể cải thiện hoàn cảnh khó khăn của cô ấy.”

Lâm Cường gần như ngay lập tức nghĩ ra:“Trần Yến?”

“Ồ.”

“Cổ thành thật thì có thành thật, nhưng mà..... Có thể quá hiền không?” Lâm Cường hàm súc nói.

Tô Nham tự tin cười:“Mọi người đều có thể thay đổi. Cho cô ấy tiền lương, làm cho cô ấy hào hào nói chuyện buôn bán, tuyệt không khó.”

Ngày hôm sau Lâm Cường gọi điện thoại, gọi Trần Yến tới chợ bán rau.

Trần Yến vẫn mang dáng vẻ âm trầm hủ lậu, im lặng nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường chỉ chỉ Tô Nham bận rộn đằng sau:“Là cậu ta mời cậu tới.”

“.....”

“Tớ và Tô Nham làm công trong này, một ngày năm mươi đồng, mười ngày thì năm trăm, tiền lương phát từng ngày. Cậu làm không? Nếu muốn làm thì nghiêm túc chút, tối thiểu lúc khách nhân hỏi cậu, cậu phải trả lời. Giờ tớ hỏi cậu, muốn làm không?”

“..... Muốn.” Trần Yến trả lời, ánh mắt kiên nghị.

Lâm Cường thở hắt:“Vào vào đi, coi cân điện tử hiểu không? Biết cách nhận biết tiền thật giả không?”

“Cân điện tử tôi hiểu, tiền thật giả..... không biết phân biệt.”

“Không sao, cậu không chịu trách nhiệm lấy tiền là tốt rồi.”

Ba học sinh cấp 3 cứ như vậy liên tục bận rộn vây quanh tiệm hoa quả trong những ngày nghỉ đông rét mướt, sinh ý cửa hàng càng ngày càng tốt, càng ngày càng bề bộn. Những ngày cuối năm sắp tới, mỗi ngày đều có người đến mua cả thùng cả thùng. Hoa quả của Tô Nham không chỉ ăn ngon, trong những ngày đông giá rét này còn có một điểm đặc biệt, chính là các chủng loại đặc biệt đầy đủ, rất nhiều lựa chọn. Thí dụ như ô mai, ăn vào mùa đông và xuân hạ, tuyệt đối là hai mùi vị khác nhau. Nhưng ô mai trong tiệm của y không có sai biệt, ngược lại hương vị càng ngọt ngào sảng miệng, nhưng giá tiền hơi đắt. (Ý nói là hoa quả trồng vào 2 mùa thì hương vị khác nhau, ví dụ hoa quả vùng nhiệt đới như Việt nam trồng vào những ngày nắng thường ngọt và ngon hơn)

Nhưng thứ ăn ngon, trước đến giờ sẽ không ngại đắt. Có người không nỡ mua thì tự nhiên có người không tiếc.

Ngoại trừ ô mai, còn có các loại anh đào, quả vải, quả dâu, cây sơn trà, tùy người chọn lựa.

Cha Lâm Cường cực kỳ vui mừng, thật cao hứng Lâm Cường tuổi còn trẻ không sợ vất vả giá lạnh chạy đi làm công kiếm tiền. Vì thế cho nên ông đi báo hết cho thân nhân bạn bè, uy hiếp dụ dỗ lôi kéo một đám thân thích bằng hữu mừng năm mới muốn mua hoa quả chạy tới cổ vũ. Nhưng nhà Lâm Cường cách chợ rau tương đối xa, kéo người nhà qua cũng không dễ dàng.

Giá hoa quả cao hơn rất nhiều so với món ăn, lễ mừng năm mới ngân ngấn không đến một tháng, tiền lời đã dĩ thường khả quan. Kèm thêm giúp nhau tuyên truyền, tiệm hoa quả làm ăn càng tốt hơn. Hơn nữa tết thường mở tiệc cưới, sum vầy ăn bữa cơm đoàn viên, quán ăn mỗi ngày không còn dư chỗ, nhu cầu trái cây rau dưa tăng gấp bội so với trước, hơn nữa giá tiền cũng theo tình hình mà tăng thêm chút.

“Khắc khắc, chừng nào người mới mua ngọc cho ta?”

“Cứ tiếp tục như vậy thì không lâu nữa đâu.”

“Chỗ này của ta còn có đồng rau dưa hoa quả mệnh mông vô bờ, người đều cầm đi bán đi a! Những thứ này bán đi hết, sáu mươi vạn khẳng định có .”

Tô Nham nhìn qua đồng rau dưa hoa quả như biển cả:“Nói nhảm, nếu đem ra hết sẽ rước lấy phiền toái đây, người không hiểu thì đừng nói nhiều.”

“Nham Nham, ta sắp thành hòn vọng phu rồi..... Rốt cuộc còn phải đợi bao lâu.”

“Hơn một ngàn năm người cũng chờ được, kiên nhẫn thêm chút đi.”

Tô Nham mang đồng rau dưa cùng hoa quả gần nhất ra khỏi không gian, rau dưa hoa quả bên này, có linh khí ít nhất. Tô Nham cố ý khống chế để chất lượng rau dưa hoa quả hiện tại đang bán so với ban đầu đã giảm xuống. Đương nhiên hương vị cũng không thay đổi, chỉ là linh khí bao hàm trong đó thay đổi, người khác không phát giác được.

Đây là rau dưa hoa quả hương vị rất tốt phẩm chất khỏe mạnh cam đoan không có bất kỳ chất hóa học nào.

Chỉ chuyện không chứa chất hóa học này, trên thị trường tìm không ra tiệm thứ hai.

Trong nháy mắt bận đến sáng đêm 30, từng nhà thu xếp bữa cơm đoàn viên, ít người chịu đi ra mua đồ.

Trong tiệm quanh quẩn, di Từ dọn tiệm, lấy ra hai phần tiền thưởng phân cho Lâm Cường và Trần Yến:“Đây là tiền thưởng cho các con, coi như là phí tăng ca, đêm 30 còn làm phiền các con, thật sự áy náy. Mừng một tết còn phải phiền các con tới.”

Hai người đôi mắt sáng ngời, Lâm Cường nói trước tiên:“Cám ơn đi! Sáng mừng một con nhất định chạy tới!”

“Cám ơn.” Trần Yến lại cười nói.

Di Từ lập tức nói:“Đã đặt ghế tại quán Từ Đăng Hoa, chúng ta cũng đi ăn bữa cơm đoàn viên nào.”

“Thật vậy sao? Di?” Lâm Cường mừng rỡ, điều kiện gia đình hân bình thường cho nên bữa cơm đoàn viên hàng năm đều ăn trong nhà. Quán lớn căn bản không nỡ vào.

“Ừ, quán ăn này là dùng hoa quả cửa tiệm nhà di, đầu bếp tay nghề lại tốt, ăn đặc biệt ngon.”

Bốn người lên taxi đi vào quán ăn Từ Đăng Hoa, đi thẳng đến phòng đã đặt trước.

Lâm Cường chà xát tay nói:“Lắp đặt thiết bị rất xa hoa, trong bồn kia là cá cảnh nhiệt đới thật à?”

“Là cá hoa đào (桃花鱼), dùng làm cảnh.”

“Thật xinh đẹp.”

Trần Yến càng câu nệ hơn Lâm Cường. Cô một thân rách rưới, lúc tiến vào không ít người chú ý. Tất cả tiền lương, cộng thêm tiền lì xì của cô, đời này lần đầu tiên có nhiều tiền như vậy trên người, nhưng mà cô hoàn toàn không dám mua quần áo mới cho mình.

“Dùng bữa đi, đừng dờ ra như thế chứ.” Tô Nham thúc giục, bốn người Tô Nham chọn tám món ăn và một chai rượu nho.

Có Lâm Cường và y ở đây, không sợ ăn không hết. Dạ dày hai người đều lớn, đặc biệt ăn nhiều.

“Tô Nham chúng ta chạm cốc, chúc cậu năm mới vui vẻ, học giỏi mỗi ngày một tăng!” Lâm Cường nâng ly.

Tô Nham cười cười: “Cậu cho rằng là học sinh tiểu học à, cụng ly! Năm mới vui vẻ. Trần Yến, năm mới vui vẻ.”

Trần Yến cuống quýt nâng ly: “Năm mới vui vẻ.....”

“Trần Yến, tớ mời cậu, chúc cậu năm mới học tập tiến bộ, càng ngày càng xinh đẹp.” Lâm Cường cất cao giọng nói.

Trần Yến cứng ngắc cười cười, nâng ly cụng vào nhau.

“Trần Yến hiện tại càng ngày càng đẹp, cậu không phát hiện sao?”

Lâm Cường gật đầu: “Tớ còn tưởng cậu không phát hiện, tớ sớm đã nhìn ra ghen. Nói như thế nào, Trần Yến vẫn là Trần Yến, nhưng bộ dạng thay đổi không ít. Trần Yến cậu phải chải tóc, để lộ mặt ra, tin chắc không còn người nào nói cậu xấu. Nếu lại thay một bộ quần áo đẹp chút thì càng tốt.”

“.....” Trần Yến cúi đầu, không nói chuyện, nhưng ngón tay khăn trương nắm chặt quần áo.

Di Từ đột nhiên xách ra ba cái gói to đưa cho Trần Yến: “Trần Yến, đây là quần áo đi đặc biệt mua cho con, để con vui vẻ lễ mừng năm mới. Lâm Cường và Tô Nham cũng không có phần, đi chỉ mua quần áo cho con. Đi nhìn con liền nhớ tới con gái mình..... Con đi lúc nào mới có thể trở về mừng năm mới với đi đây.....” Di Từ hai mắt đầm lệ mông lung, thanh âm nghẹn ngào: “Con đi cũng xấp xỉ các con, năm nay mới mười sáu. Nếu năm đó đi kiên cường một chút, giờ đứa nhỏ đó cũng có thể vào trường cao trung với các con..... Đây là lỗi của đi.”

“..... Di là người tốt, một ngày nào đó con gái của đi sẽ nhớ tới đi thôi mà.” Trần Yến hiếm khi chủ động an ủi người khác _ đi Từ cười lớn, xua tay nói: “Không nói chuyện buồn, mọi người ăn, tiếp tục ăn. Trần Yến ngày mai nhớ phải mặc quần áo mới tới.”

“Dạ..... Cảm ơn đi.”

Bữa cơm đoàn viên ăn hai giờ mới xong, Lâm Cường và Trần Yến đều tự về nhà, Tô Nham giục đi Từ về.

Di Từ vừa đi, Tô Nham một mình đứng cửa ra vào quán ăn thờ hắt ra. Hôm nay là giao thừa, khắp nơi đều nhuộm đầy một màu hồng náo nhiệt và mùi hương ẩm áp.

Cửa ra vào nhà hàng đi ra một đoàn người cười cười nói nói, nam nữ già trẻ đều có, xem ra chính là một thế gia vọng tộc đi ra ăn bữa cơm đoàn viên, hay là đại gia đình ba thế hệ đây mà. Người của đại gia đình nọ lướt qua bên cạnh Tô Nham.

Tô Nham loay hoay lưu cái tin nhắn cho Trương Vĩ, xoay người về nhà.

Chờ Trương Vĩ vội vàng đuổi ra, Tô Nham đã không thấy bóng dáng.

Khắp nơi cư xá giăng đèn kết hoa ồn ào náo nhiệt, đám con nít dưới lầu vui đùa âm ỉ chung quanh, nắm một cây pháo nhỏ người truy ta đuổi, mỗi gia đình hạnh phúc đều tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ. Mà những gia đình không hạnh phúc, đều trốn tránh trong bóng tối.

Tô Nham là một, đi Từ cũng là một, bọn họ không phải người bất hạnh nhất mà bọn họ chỉ là hai nhà trong đó mà thôi.

Di Từ chỉ cần nghĩ đến con gái ngực đã phát đau, một mình trốn trong nhà lau nước mắt. Tô Nham sẽ không khóc, độ tuổi đó đã qua lâu lắm rồi, đã sớm quên phần nộ và thương cảm.

Khoảng hai giờ chiều, điện thoại trong nhà vang lên, đầu tiên là điện thoại của cha, ông nói: Nham Nham, cha bận quá, không rảnh ăn tết với con, mình con chơi vui vẻ.

Sau đó là điện thoại của mẹ: Nham Nham, năm mới vui không? thiếu cái gì bảo cha con mua cho. Nói cho Nham Nham một tin tốt nè, mẹ mang thai, sang năm con sẽ có em trai [hoặc gái] .

Trước kia y đáp lại như thế nào? Đập phá tất cả mọi vật trong nhà, hỗn hển nổi điên, đầu năm nguyên rủa ông uống rượu đến chết, nguyên rủa bà sản phụ cao tuổi chết trong bệnh viện. Lời nói ác độc gì cũng mắng ra, cũng không ai nghe thấy nổi phần nộ của y. Nếu nguyên rủa hữu dụng, ông bà kia đã sớm chết rồi.

Hiện tại Tô Nham chỉ trầm mặc ôm Chiến Thần, mở máy tính ra, qq lập lòe không ngừng. Bọn cả nước đều chúc tết y, cãi cọ nói chuyện phiếm vô cùng náo nhiệt.

Màn đêm buông xuống, Trương Vĩ gọi tới. Tô Nham thay quần áo chạy ra khỏi cửa, đêm 30 tết vạn nhà đốt đèn yên vui ẩm áp, Tô Nham đi quán bar _ đó là nơi tốt có thể gây tê liệt thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chúc tết

Trương Vĩ cũng không thích những nơi quá ồn ào, nhưng bằng hữu đã mời hấn mà cha mẹ hấn đều ăn tết ở nước ngoài. Một mình hấn nhàn rồi vẫn hoàn nhàn rồi đành cùng bằng hữu đến đây chơi.

Trong này ồn ào, náo nhiệt, người chen chúc người.

Hoàn toàn bất đồng với chuyện một mình lẳng lặng ngồi trong nhà xem tiết mục cuối năm.

Trương Vĩ gần như ngay lập tức nghĩ đến Tô Nham. Vốn buổi trưa hôm nay hấn đã nghĩ cùng Tô Nham trao đổi xem buổi tối đi chơi chỗ nào, kết quả nhà hàng bận quá, chờ lúc đi ra Tô Nham đã về rồi.

Trương Vĩ bung một ly bia lạnh, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa ra vào.

Tô Nham hình như rất nóng vội, lúc vào cửa đã thở hổn hển như vừa mới chạy cự li dài.

Tô Nham đầu tóc rối bời, mặc một cái Jacket ngắn, chân dài mặc quần jean hoàn toàn khác biệt với bộ dạng thật thà tinh tế lúc trước.

“Tối rất nhanh, uống chút gì không?”

Tô Nham mỉm cười: “Bia lạnh là đủ rồi.”

“A? Không cần rượu còn càng mạnh hơn sao?”

Tô Nham chìa đầu mình: “Trong này đã say đến u mê rồi.”

Mắt Trương Vĩ hơi híp lại, tầm mắt chăm chăm vào gương mặt vui cười của Tô Nham. Có lẽ Tô Nham thật sự đã say, đến ánh mắt cũng thay đổi, lơ mơ hơi nước, ướt át như bị cơn bốc hơi. Lúc cười rõ đặc biệt lạ lẫm, không giống Tô Nham hấn quen biết.

Trương Vĩ còn chưa nghĩ ra chênh lệch thế nào thì Tô Nham đã một ngụm uống cạn ly bia lạnh lớn sau đó đặt mạnh cái ly lên quầy bar, dị thường vang dội. Tô Nham cúi thấp đầu, mái tóc che đi ánh mắt của y, y vẫn không nhúc nhích, như mãnh liệt uống rồi đột nhiên chết lặng. Chủ quầy háo ý nói: “Toilet ở bên phải.”

Tô Nham bỗng nhiên ngừng đầu, tay phải vung lớp tóc trên trán lên, sau đó nhẹ nhàng thờ ra, lộ ra hàm răng trắng trước mặt Trương Vĩ rồi nhếch miệng cười: “Tôi đi nhảy một chút.” Hai tay lưu loát cởi áo khoác, hất lên để vào khuỷu tay Trương Vĩ.

Trương Vĩ tiếp được áo khoác, trầm mặc nhìn thiếu niên mới mười sáu tuổi này chìm vào sàn nhảy. Hấn còn chưa kịp giới thiệu bạn bè của hấn.

Áo somi thuần trắng, cao bồi bó chân, đứng trên đường phố cũng chẳng kinh thiên động địa gì.

Nhưng khi người trẻ tuổi kia linh hoạt nhảy nhót, tứ chi lắc lư, ngọn đèn lập loè xẹt qua người y, ánh sáng lung linh ngăn ngừi trong phút chốc lại phản chiếu rõ ràng vào đôi mắt của người hữu tâm nọ.

Trương Vĩ hơi trợn trừng hai mắt nhìn, tầm mắt bất giác đuổi theo bóng dáng quen thuộc trong sàn nhảy.

Trong góc khuất, có người kinh nghi giờ điện thoại lên, mờ công năng chụp hình ra.

Tô Nham cảm thấy có lẽ trời sinh mình thích hợp với nơi này, không cần rượu cồn, không cần cần thuốc, chỉ cần đi vào âm nhạc đỉnh tai nhức óc, y liền tê liệt. Say sưa, mơ hồ, mồ hôi rơi đến không thể khống chế.

Nơi này chính là Thiên Đường, nơi lớn cười to, cũng không ai để ý đến mi.

Phát tiết, điên cuồng, lời kéo người xa lạ triển miên nồng nhiệt mà hôn, chỉ cần cao hứng.

Thân hình khêu gợi linh hoạt lắc lư, trên mặt treo đầy nụ cười say mê, ánh mắt lại một mảnh trống rỗng. Thậm chí thấy không rõ người điên cuồng múa sát bên là tròn hay dẹt.

Hò hét, thét lên, huyết sáo, hết thấy đều chìm đắm trong âm nhạc tung bùng. Áo somi của Tô Nham sớm đã mất trật tự, có ba nút không cánh mà bay, vạt áo rộng mở lộ ra xương quai xanh và lồng ngực rắn chắc. Móng tay sắc nhọn của các nữ nhân xẹt qua cánh tay y, cặp môi đỏ mọng rục rủa dán lên mặt y. Hai cặp mắt đều trống rỗng như nhau không cách nào đối mặt, tay y lại không chế kỹ thuật nhảy mất trật tự của nữ nhân nọ.

Điện thoại không ngừng chụp ảnh, ảnh chụp từng tấm từng tấm gửi tới nơi xa.

Lương Khuê khóc không ra nước mắt cùng gia gia nãi nãi ba ba mẹ mẹ xem tiết mục cuối năm. Tối nay vốn nên cùng huynh đệ nửa năm không thấy đi ra ngoài cuồng hoan, bây giờ lại bị vây trong nhà, cả mấy tính cũng không cho chơi.

Lương Khuê rầu rĩ nhìn qua ti vi, lật từng miếng từng miếng cam nhét vào miệng. Hiện tại chỉ có ăn và điện thoại nhắn tin mới có thể triệt tiêu buồn chán của hắn.

Điện thoại lại vang lên, là tin nhắn gửi tới.

Lương Khuê lập tức mở ra _ là tin nhắn của anh họ. Lương Khuê nghĩ khẳng định cũng là lời Cát Tường chúc tết, tay ấn một mở, tin nhắn MMS chậm rãi mở ra. Lương Khuê ngẩn ngơ, nửa ngày không biết là ai.

Anh họ: Tại quán bar nhìn thấy cậu học sinh ngoan gọi là Tô Nham kia, thiệt là tình cờ.

Đây là Tô Nham? Lương Khuê trừng to mắt, quả cam bị để qua một bên.

Sau đó không ngừng có ảnh chụp gửi tới, đầy đủ các góc độ của Tô Nham. Tô Nham kêu gọi, xấu xa; Tô Nham một mình nhiệt vũ; Tô Nham cùng người khác hôn nồng nhiệt.

Mặc kệ Tô Nham nào, cũng không phải Tô Nham mà Lương Khuê biết.

Lương Khuê nhìn xem liền nở nụ cười, hồi âm nói: chơi còn điên hơn cả ông đây, nhìn coi.

Anh họ: Đúng vậy, cái eo thùng nước kia của mày mà nhảy thì làm sao có hương vị thế này.

Lương Khuê bĩu môi: Em là MAN, y cần thuốc phải không? Nhìn biểu lộ, chắc chắn.....

Anh họ: Có lẽ thế. May mà tao bắt gặp không phải là Trần Oản Oản.

Lương Khuê giễu cợt nói: thấy thì thế nào?

Anh họ : Mày không phải nói ghét nhất con gái đến quán bar sao?

Lương Khuê: Đúng vậy, cô ấy muốn đi , trực tiếp chia tay thôi.

Anh họ: Tao còn tưởng lần này mày nghiêm túc chứ.

Lương Khuê: Nghiêm túc? Chẳng lẽ kết hôn sanh con, làm sao có thể.

Anh họ: Cũng đúng, mày còn nhỏ, kết hôn còn rất xa.

Chấm dứt cuộc tán dóc với anh họ, Lương Khuê cười hi hi lật coi ảnh chụp đã tải xuống, nhìn kỹ, càng xem càng khiếp sợ. Nói thật hắn luôn không thừa nhận Tô Nham rất tuần tú nhưng bây giờ cũng phải dao động, ngũ quan của Tô Nham xác thực rất đẹp. Đặc biệt bộ dạng trong tấm ảnh, mỗi tấm đều có hương vị khác nhau, càng có mị lực hơn so với học sinh cấp 3 ngoan ngoãn học tập trong phòng. Khí chất của y hoàn toàn bất đồng, như hai loại nhân cách.

Lương Khuê nhìn chăm chăm vào ánh mắt trống rỗng trên ảnh của Tô Nham, nhú mày, bĩu môi khinh thường. Cấp 2 hắn đã từng lên vào xem quán bar nhiều lần, cái gì chơi vui cũng chơi rồi, nhưng duy chỉ không thích cần thuốc, thử qua lần đầu liền không bao giờ đụng nữa. Hắn cảm thấy trò chơi kia đặc biệt không có ý nghĩa, làm cho đầu óc không thể khống chế rất thú vị? Hắn không cảm thấy thú vị, hắn thích tình tảo mà đi tìm kích thích. Tối thiểu hắn không muốn ngày nào đó sau khi tỉnh lại, trong ngực ôm một cô gái xấu xí.

Trương Vĩ vẫn ngâm điếu thuốc nhìn sàn nhảy, thỉnh thoảng thấy có người mới đi xuống, nhưng Tô Nham vẫn rất hăng tợn như không biết mệt mỏi. Trông y như con chim đột nhiên thoát khỏi lồng sắt, điên cuồng hấp thu không khí mới mẻ, tham lam hưởng thụ tự do, rốt cuộc không muốn trở về nữa. Hay là học tập áp lực quá lớn _ Trương Vĩ trầm nghĩ. Một cậu bé mười sáu tuổi, phải tự kiếm tiền nuôi sống bản thân, tự chiếu cố mình, còn phải chú ý việc học, không có cha thương không có mẹ yêu, sao có thể không có áp lực. Giải tỏa áp lực một cách phù hợp cũng không tồi, dù sao cũng tốt hơn so với kiềm nén đến phát điên.

“Vĩ ca, đó là bạn anh à? Tiểu suất ca thật không tệ nhen, dáng vẻ tốt nhảy hay, nhìn cái eo nhỏ, còn có đôi chân dài kia, hơn nữa khuôn mặt, chắc chắn.....”

Trương Vĩ nhú mày, nhú mày lạnh lùng nhìn tên lăm miệng bên người: “Tâm địa méo mó này của mày sớm thu lại đi, đừng lấy ra làm tao buồn nôn.”

“..... Ha ha, tôi nói đùa ấy mà, chỉ nói như vậy mà thôi.....”

Trương Vĩ hừ một tiếng, tiếp tục hút thuốc.

Gã đàn ông trẻ tuổi thờ phào, lập tức trốn đi. Trương Vĩ chán ghét gã không phải ngày một ngày hai, nếu không phải muốn nịnh bợ, gã hà tất phải da mặt dày tiếp cận. Hôm nay thật không nên nhiều chuyện.

Nhưng mà ai bảo gã và Trương Vĩ bất đồng, Trương Vĩ có lẽ chỉ thấy một cậu bé cần giải tỏa áp lực, mà gã lại thấy được một người xinh đẹp, rất hợp khẩu vị của gã.

Trương Vĩ kiên nhẫn bùng ly rượu chờ Tô Nham, các bạn kéo hẳn đi chơi, hẳn đều từ chối.

Hắn biết Tô Nham không cần người khác lo lắng, Tô Nham không có uống rượu, không có cần thuốc, đầu óc thanh tỉnh hơn so với bất kì kẻ nào trên sàn nhảy. Y chỉ là cố tình, muốn say muốn đổ chút mồ hôi mà thôi. Tô Nham không phải một thanh niên sa đọa tính tự chủ kém cỏi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc tiếng chuông 12h đêm 30 vang lên, màn đêm sôi trào lẫn nửa. Cả nam lẫn nữ đều cười vui, dùng phương thức như vậy để chúc mừng năm mới.

12h thoáng cái lướt qua, dần dần rất nhiều người đều rời khỏi nơi này, chung quy bọn họ vẫn có nơi phải về.

Tô Nham chúi chúi mồ hôi trên đầu đi về hướng Trương Vĩ: “Anh tới mà sao không uống say cũng không nhảy một chút?”

Trương Vĩ bật cười: “Chắc là anh già rồi.”

“A, hôm nay chẳng phải là vừa già thêm một tuổi sao, chơi đủ rồi.”

Trương Vĩ gạt đầu, cũng không chào hỏi đám bạn bè, trực tiếp đi ra ngoài cùng Tô Nham.

Trương Vĩ lái xe đưa Tô Nham về cư xá. Trên xe, Tô Nham chỉnh lại quần áo vuốt xuôi tóc tai, hai con ngươi hữu thần rõ ràng, một điểm cũng không giống Tô Nham lúc này.

“Tô Nham, trước kia cậu thường đi quán bar chơi?” Trương Vĩ nhớ tới kỹ thuật nhảy quen thuộc của Tô Nham, nhin không được hỏi.

“Không, đây là lần đầu tiên. Tôi chỉ ngửa chút, muốn thỏa thích nhảy nhót mà thôi.” Tô Nham ha ha nói.

Nghe không ra là thật hay giả, Trương Vĩ nói: “Lần sau anh mang cậu đi quán bar đẳng cấp cao hơn. Người tuổi trẻ chơi đùa không sai, nhưng phải chú ý thân thể, hơn nữa mấy cái chỗ này chơi đùa thì được chứ quen không được mấy ai. Tất cả đều là mấy tên điên cuồng.”

“Không phải anh bảo tôi đi sao?” Tô Nham cười ha ha.

Trương Vĩ sững sờ, cũng nhin không được bật cười: “Anh quên mất, anh một mình ở nhà trọ thật nhàm chán, có người kéo anh đi ra liền chấp nhận. Nếu không có cậu, anh sớm đã rời đi.”

“Tóm lại hôm nay cảm ơn anh, tôi cũng rất nhàm chán. Năm mới vui vẻ, trở về nghỉ ngơi tốt nhé.”

“Ừ, năm mới vui vẻ.”

Tô Nham ngâm mình trong đầm nước dưới thác sung sướng tắm rửa, sắc mặt không thấy một chút mệt mỏi.

“Nham Nham, người lại cao lớn.”

“Hình như là vậy.” Tô Nham thoải mái ra dấu độ cao của mình: “Còn hai năm phát dục, tranh thủ đột phá càng cao.”

“Nham Nham nếu nguyện ý, ta có thể làm cho người cao hơn mấy con khi đột chơi bóng kia.”

“Ha, người già mù chữ thì đừng lắm mồm. Cái gì khi đột chơi bóng? Người ta đều là ngôi sao bóng rổ nổi tiếng khắp toàn cầu, ta lại không chơi bóng rổ, cao như vậy rất vướng bận.”

“Khắc khặc, ta thấy người luôn thích xem khi chơi bóng, còn tưởng người rất hâm mộ chúng.”

Tô Nham buộc áo ngủ rồi một nằm lên giường, miễn cưỡng nói: “Ta ngủ, nhớ tám giờ kêu ta.”

Trong này ngủ một giấc, mỗi một gì đều không cánh mà bay.

Hôm sau, Mừng một tết.

Tô Nham đứng tám giờ thức dậy, bắt tay nấu một nồi phở gà, gà là hôm qua Di Từ đưa tới. Bọn họ ăn tết bằng thứ này, cũng không ăn sủi cảo, mà ăn cái gì cũng được. Rất nhiều nhà đều nấu mì canh gà bánh phở canh gà, mặc kệ sao, ăn ngon là được!

Canh gà rất ngon, bánh phở cũng chính công, Tô Nham ừng ực ăn ba chén lớn, vuốt cái bụng hơi căng phồng rồi cười xe rời nhà.

Mừng một tết mọi nhà đều dậy sớm, hôm nay trong tiểu khu đặc biệt náo nhiệt. Tô Nham trên đường đụng phải không ít người quen, gặp mặt chúc năm mới. Không ít trường bối còn kín đáo đưa cho Tô Nham một ít kẹo Cát Tường. Hai túi áo của Tô Nham bị nhét đầy, tươi cười rạng rỡ đi tới tiệm hoa quả.

“Mọi người chúc mừng năm mới!” Tô Nham cười vang hô.

“Chúc mừng năm mới!” Lâm Cường mặc đồ mới, hồng quang đầy mặt, thanh âm hết sức vang dội.

“Chúc mừng năm mới.” Trần Yến ngượng ngùng nói, Tô Nham thấy cô, huyết sắc: “Thật là nữ đại thập bát biến[1], Trần Yến hôm nay rất đẹp.”

[1]nữ nhân tới tuổi lớn thì thay đổi rất nhiều

Trần Yến rất thẹn thùng, mặt đỏ như cháy máu. Di Từ nhẹ trách mắng: “Hai thằng tiểu tử hư hỏng chúng con đừng khi dễ con gái nhà người ta.”

“Đều là bạn nha, sợ cái gì. Lâm Cường cậu kiếm được bao nhiêu tiền lì xì rồi? Lấy ra chia sẻ chút nào.”

Lâm Cường lập tức giấu về phía sau, “Chút tiền lì xì của tớ còn chưa bằng tiền chiếc xe đạp của cậu nữa, cậu đừng cướp của tớ.”

“Chắc, chỉ cái áo lông này của cậu thôi cũng đáng năm sáu trăm mà, phải không?”

“Ha ha, đúng nha. Năm nay cha tớ đặc biệt vui vẻ, quyết mua áo lông này cho tớ đấy.” Lâm Cường cẩn thận vuốt áo lông, sợ không cẩn thận làm dơ.

Mùng một tết có rất nhiều người đi ra ngoài chúc tết, mua hoa quả là không thể thiếu, nhưng so với năm trước, đã giảm rất nhiều.

Trong tiệm rất nhàn rỗi, Tô Nham lên gác Di Từ trở về nghỉ ngơi, để di ngày thứ năm mới trở ra làm việc. Di bề bộn nửa năm đây là lần đầu nghỉ ngơi, thật sự không dễ dàng.

Di Từ vừa đi, ba thanh niên đánh bài poker ngay trong cửa hàng. Có khách đến liền tiếp đãi, không tiếp tục chơi nữa.

Lâm Cường đề nghị: “Tô Nham, Trần Yến, ngày mai tớ tính đến nhà thầy chủ nhiệm chúc tết, các cậu cùng tớ đi luôn được chứ? Xách chút trái cây biểu đạt tâm ý là được.”

“Được đó, tớ còn muốn đến nhà thầy toán chúc tết. Tớ rất thích thầy, hơn nữa tuổi thầy đã lớn, đi chúc tết cũng cần thiết.” Tô Nham chưa nói vị thầy toán y thích nhất này, tại lớp 11 đột nhiên về hưu, Tô Nham luôn cảm thấy rất tiếc.

“A, như vậy nếu các giáo viên khác biết, có ý kiến gì không?” Lâm Cường khó xử. Chỉ chúc tết chủ nhiệm không có gì còn mấy giáo viên khác rất nhiều, chúc tết toàn bộ, thì phải tốn chi phí rất lớn. Bọn họ gánh không nổi.

“Cũng đúng.” Tô Nham gật đầu, ném ra bốn con 3 nổ bay mấy con ách của Lâm Cường, Lâm Cường kêu thảm thiết. Tô Nham còn chưa kịp cao hứng, Trần Yến chậm rãi vứt xuống hai con già, Lâm Cường cười to.

Tô Nham thở dài: “Vây đi nhà chủ nhiệm thôi.”

Bảy giờ rưỡi sáng hôm sau, ba người mang hoa quả đến nhà thầy chủ nhiệm.

Nhìn thấy ba học sinh đến, Mã Ân mừng rỡ, lập tức bảo ba người vào nhà uống trà còn giục vợ đi nấu mì gà.

“Chúng em không phải đến quá sớm chứ ạ?” Lâm Cường có chút lo lắng, vì trông thấy thằng con béo của thầy Mã còn chưa rời giường.

“Không sớm không sớm, thầy còn vừa tiễn một người bà con. Thầy thực vui mừng, không ngờ lại thấy ba người các em đến chúc tết.”

Mã Ân tới vui mừng chính là Tô Nham và Trần Yến _ hai người này có một đặc điểm chung là không quá hòa mình. Có thể chúc tết giáo viên, cũng là một loại đột phá, đặc biệt Trần Yến làm ông giật mình. Đứa nhỏ này mới nghỉ đông, cảm giác thay đổi không ít _ sáng sủa, ôn hòa, càng giống một học sinh cấp 3.

Vợ thầy giáo hiền lành nấu xong mì gà đưa lên bàn, chuẩn bị cho bọn họ ăn. Nguyên liệu trong phở đủ cả, có mấy cây mì, ba quả trứng gà, hai cái đùi gà, một đồng thịt gà. Tô Nham cười nói: “Cô ơi, ba người chúng em ăn một lần, chỉ sợ ấm đun nhà cô trống không rồi?”

“Đúng vậy đúng vậy, nguyên liệu đủ, mùi thơm ngon, nấu còn ngon hơn mẹ em. Thầy Mã thực có lộc ăn.”

Thầy Mã cười mắng: “Nồi phở của cô các em đã nổi tiếng gần xa rồi nha. Tết ai tới nhà thầy không phải vì ăn phở? yên tâm ăn đi, trong bếp còn mà.”

“Ha ha, vậy chúng em không khách khí.” Lâm Cường mặt dày nói.

“Trưa các em nên lưu lại ăn cơm, ném thử trù nghệ của cô nhé.” Cô ló đầu khỏi bếp hỏi.

“Đừng đừng, ngàn vạn lần đừng, chúng em ăn mì xong thì đi. Chúng em nghỉ đông thì làm thêm bán hoa quả, đợi tí nữa phải đi trông tiệm.”

“A?” thầy Mã hiểu kỳ, hỏi ra được tình huống cũng không phản đối, gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt.”

Ba người đều đói bụng, ăn sạch một tô mì lớn, thỏa mãn thở hắt ra.

Thầy Mã lại lấy quả ăn vặt trong nhà ra chiều đãi họ, còn cắt một ít hoa quả bọn họ xách tới rồi bung ra. Thầy trò cùng nhau nói chuyện hăng say thì chuông cửa vang lên.

Thầy Mã đi mở cửa, Lâm Cường nhỏ giọng nói với Tô Nham: “Chúng ta phải đi a?”

“Ồ, nhiều khách quá thầy sẽ rất bận.”

Cửa trước, thanh âm thanh thúy như hoàng oanh truyền đến: “Chúc mừng năm mới, thầy Mã.”

Trần Oản Oản! Hai người cả kinh.

“Thầy Mã, con gái tôi đã nhờ thầy chiếu cô hơn một năm. Một chút tâm ý, mong thầy Mã không chê.”

“Đâu có đâu có, ngài Trần quá khách khí.”

Mã Ân có điểm bối rối nghênh tiền cha con Trần gia, lễ vật xách trong tay vô cùng phong phú. Ông có đức có tài gì, để vị tiên sinh này lại chúc tết cho ông.

Hai cha con vào nhà, nhìn thấy còn có ba người khách, Trần phụ lập tức nói: “Thầy Mã còn có khách sao, hôm nay thật là quấy rầy.”

Trần Oản Oản cứng đờ, lập tức mỉm cười: “Chúc mừng năm mới, các cậu cũng chúc tết thầy? Sớm biết như vậy chúng ta hẹn trước cùng đi thi tốt rồi.”

“Đúng vậy, sớm biết thế chúng ta cùng đến cho vui. Chúng tớ vừa ăn xong, đang muốn đi. Thầy Mã, cô, cảm ơn khoản đãi, chúng em về trông tiệm ạ.”

Thầy Mã cũng không giữ bọn họ lại, gật gật đầu để họ đi.

Vừa đi xa, Lâm Cường liền không nhịn được nói: “Fuck, Mao Đài a! Thiết Quan Âm[2]! Cái này có tính là hối lộ không?”

[2] rượu mao đài và trà thiết quan âm

Tô Nham mỉm cười: “Tặng mấy thứ này cho hiệu trưởng còn không là gì. Dù sao người khác tặng cho ông, ông lại lấy ra cho con gái nịnh nọt mấy giáo viên, không uống công cũng chẳng phí sức.”

“Có quyền có thế thật tốt.” Lâm Cường thở dài.

“Cũng không phải, cho dù có địa vị lớn hơn, cũng đừng nghĩ một tay che trời.”

Tô Nham cười quay đầu, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua xe của Trần gia, để lại một vết xước nhỏ kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bị đánh

Học sinh cấp 3 cả ngày nghỉ cũng ngắn hơn người khác, mừng tám đã phải nhập học! Mặc kệ bạn có còn đắm chìm trong không khí năm mới không muốn tỉnh lại, vẫn phải về trường học.

Lâm Cường kiếm được tiền tất nhiên không muốn ngừng nhưng hấn và Trần Yến không thể không nghỉ việc sớm một ngày để về nhà chuẩn bị thủ tục nhập học.

Tô Nham cũng phát sầu _ sau khai giảng không rảnh trông tiệm, di Từ cũng không thể phân thân trông coi cả hai bên cho nên Tô Nham đành mướn một người trông tiệm.

Giữa trưa mừng tám tới trường học, lúc này nhân số đều không đến đủ. Tô Nham ló mặt ra một cái rồi về. Sáu giờ tối lại đến thì thấy trong phòng trừ Lương Khuê ra, những người khác đều đến đầy đủ.

Mùa xuân kéo hơi ẩm, cũng mang đến chấn động xôn xao.

Khai giảng năm nay, các học sinh đều đầy mặt vui cười. Trong phòng thi học ầm ầm một mảnh, giáo viên bây giờ mới tới.

Thầy Mã nói trước: “Hiện giờ cả nước, thậm chí toàn bộ thế giới đều có bệnh truyền nhiễm lan tràn, mọi người phải chú ý thân thể, chú ý vệ sinh, không có việc gì thì đừng chạy loạn khắp nơi. Tám giờ thầy phải đi họp, các em tự học nhé. Họp xong thầy sẽ đi qua thông báo cho các em.”

Thầy vừa đi, các học sinh sao chịu tự học. Tất cả cười cười nói nói đàm luận chuyện lý thú của năm mới. Hôm nay là ngày đầu báo danh, chỉ để gặp giáo viên chủ nhiệm, lúc này tất cả chủ nhiệm họp nên mỗi lớp đều ầm ĩ. Không ít học sinh chạy trong hành lang chơi, có gan thì đã lên chuồng vẽ.

Tô Nham hát khê, rung hai chân vui sướng ghi ghi vẽ tranh, gương mặt tuần lã mang theo nụ cười thoải mái.

Bên ngoài có người hô lớn: “Tô Nham có ở đây không?” nữ sinh lạ lẫm từ cửa phòng thò đầu vào hỏi: “Tô Nham có thể đi ra ngoài một chút không? Bên ngoài có người tìm cậu.”

Tô Nham hoang mang, không biết ai lại tìm y. Tô Nham đứng dậy đi ra ngoài, nữ sinh kia ngại ngùng nói: “Đi theo tớ, ngay tại góc cầu thang.”

Tô Nham thờ dãi, nghĩ thầm chẳng lẽ lại có nữ sinh thổ lộ với y? Tô Nham nghĩ như vậy, rất nhiều người trong lớp cũng nghĩ như vậy, Lâm Cường còn nói giỡn với người ngồi cùng bàn: “Nhất định là được nữ sinh các lớp khác coi trọng!” Hắn rất muốn cùng đi ra ngoài xem trò vui nhưng tuy giáo viên không ở đây, hắn vẫn phải khắc chế chính mình. Nếu ngay cả hắn cũng chạy ra, những người khác càng khỏi nói.

Lâm Cường cười hi hi trò chuyện hăng say với người ngồi cùng bàn, kể trong lúc nghỉ đông, hắn và Tô Nham, Trần Yến, ba người bán hoa quả thế nào. Còn nói Tô Nham người này chỉ cần quen thuộc cũng ở chung rất tốt, đặc biệt hào phóng với bằng hữu. Còn nói Trần Yến thay đổi rất nhiều, hiện tại bọn họ đã là bạn tốt.

Cao hứng bừng bừng lại nhai nói liên miên, lời nói còn chưa nói xong trong hành lang đột nhiên truyền ra tiếng động nặng nề. Lan can hành lang làm bằng kim loại, chỉ cần có người đá một cước liền ồm ồm vang lên không ngừng mà thanh âm lúc này chứng tỏ đâu chỉ bị đá một cước, quả thực nặng nề như muốn đứt gãy. Trong phòng vốn rất ầm ĩ, một ít tiếng vang bên ngoài làm cho những người gần cửa ra vào thu nhỏ âm thanh nhìn ra ngoài cửa, phòng học đột nhiên an tĩnh lại. Bên trong yên tĩnh, thanh âm bên ngoài càng truyền vào rõ ràng.

“Ông đây đánh chết mày!” Có người tức giận mắng.

“A a, dừng tay lại! Dừng đánh nữa!” Đây là tiếng của nữ sinh vừa rồi.

Nam sinh cách cửa gần nhất nghiêng đầu xem xét, kinh hãi nói: “Không ổn rồi, Tô Nham đánh nhau với người ta kia!”

“Cái gì?” Lâm Cường vọt đứng dậy chạy ra bên ngoài, nam sinh gan lớn toàn bộ theo đi ra, tiếp theo là Trần Oản Oản và Vạn Phương, Trần Yến!

Góc hành lang lờ mờ, liếc nhìn thì thấy chừng hơn hai mươi người. Chỉ có nữ sinh kia núp ở phía sau sắp khóc, mà những nam sinh kia đều nhìn rất quen mắt _ là các sư huynh 11. Tất cả đều là học sinh sở trường thể dục cao lớn lực lưỡng!

“Tô Nham?” Lâm Cường mặt tái mét tiến đến nâng Tô Nham dậy.

Tô Nham che lấy cái trán chảy máu từ lan can đứng lên, thấy Lâm Cường đến cũng không nói chuyện. Đôi mắt trong suốt lạnh như băng, thẳng tắp nhìn kẻ cầm đầu đám người kia.

“Vạn Hưng.” Lâm Cường trừng mắt nhìn nam sinh cầm đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Vạn Phương một tay đẩy mọi người ra vọt tới trước mặt Vạn Hưng: “Là anh đánh Tô Nham? Vạn Hưng anh không nên quá đáng! Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, anh rút cho tôi! Mau rút đi!”

Vạn Phương điên cuồng hướng về phía Vạn Hưng rống to, quả thực cô giận điên lên. Nhìn thấy Tô Nham bị thương trong lòng vô cùng khổ sở, nhìn thấy hung thủ lại phần hận ý này không gì sánh bằng. Vì sao cô có một người anh như vậy, luôn cho mình rất lợi hại, rất bảo vệ cô, chỉ là loại che chở bạo lực này, cô thừa không có. Cô cảm thấy xấu mặt, thực xin lỗi Tô Nham. Đâu chỉ thực xin lỗi Tô Nham, từ nhỏ đến lớn nam sinh thích cô đều không có kết cục tốt, đều bị Vạn Hưng dùng cú đấm chào hỏi.

Vạn Hưng bị em gái tức giận mắng trọn tròn con mắt, không kiên nhẫn kéo Vạn Phương ra: “Đi qua một bên cho anh, con gái biết cái gì? Tô Nham này anh không giáo huấn nó anh liền không phải Vạn Hưng. Nguyên nhân năm trước làm mất mặt em trước mặt mọi người, về sau còn làm mất mặt ông đây. Nó không phải học sinh giỏi hạng nhất sao? Để anh làm cho nó từ nay không dám ra khỏi cửa. Em cầu tình cũng vô dụng, anh là vì ai? Còn không phải vì giành công bằng cho em sao.”

“Mày đừng xằng bậy! Mày sẽ bị đuổi học!” Lâm Cường nóng vội rống to.

Vạn Hưng cười to: “Đuổi học thì thế nào, dù sao ông mày cũng cóc cần. Phá trường học rồi ông mày cũng chẳng muốn học. Ngô.”

“A!” Vạn Phương hét lên, Trần Oản Oản trốn đằng sau nam sinh sắc mặt tái nhợt, không chút do dự lấy điện thoại ra quay số.

Cái chân thon dài của Tô Nham thẳng tắp đá vào bụng Vạn Hưng. Vạn Hưng khom người thật lâu không ngẩng đầu, tư thế kia tựa như ôm lấy chân Tô Nham, một mực không buông.

Đầu gối Tô Nham co lại, chân kéo lên, lại một cước đá vào bụng Vạn Hưng. Vạn Hưng bất ngờ không kịp chuẩn bị, liền trúng hai phát lập tức thống khổ vịn vịn quỵ rạp trên mặt đất, rên rĩ không thôi.

“Shit! Thăng tiểu bạch kiểm này rất mạnh.” học sinh thể dục theo sau Vạn Hưng giễu cợt. Bọn họ vóc dáng cao lớn, năm tên phía trước thân cao ngoài 192 cm, đằng sau thấp nhất cũng là 180 cm. Do thường xuyên rèn luyện, cánh tay bắp chân mỗi người chứa đầy sức mạnh, đứng ở nơi này trông giống y

như một bức tường.

Lâm Cường bên cạnh Tô Nham sắc mặt tái nhợt, không tự chủ được lui hai bước. Hắn đứng trước mặt những người này, thực cảm giác mình quá nhỏ bé .

Học sinh thể dục môi dày đứng trước nhất _ làn da ngăm đen, mặc một thân quần áo thể thao màu đỏ. Hắn từ trên cao nhìn xuống Tô Nham, tựa như con đại tinh tinh đang nhìn chú khỉ nhỏ.

“Tôi và các người vốn không quen biết, không oán không thù. Không muốn làm to chuyện rồi bị xử phạt, tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác. Đây không phải xã hội đen, không cần các người nói khí phách huynh đệ.” Tô Nham nhẹ nhàng lau máu tươi trên thái dương một cái, máu tươi chảy dài xuống, nhuộm đỏ mắt phải, một đường chảy tới cằm, cổ.

Môi Dày nhũ mày _ Tô Nham lúc đầu không phòng bị, bị đá một cái văng đến lan can đụng đầu vào, máu tươi chảy ra y lại rên cũng không rên một tiếng. Giờ còn hai chân đá ngã Vạn Hưng, lúc này còn có thể tinh táo nói chuyện như thế. Khi nào thì học sinh khá giỏi có sức mạnh như vậy? Những học sinh khá giỏi kia không phải chỉ biết đọc sách, thấy phần tử bạo lực liền chân nhũn ra đó sao?

“Tôi đã gọi điện báo với thầy rồi, mấy tên lưu manh các người đánh nhau ở trường học, chuẩn bị bị phạt đi!” Trần Oản Oản thủ sẵn điện thoại hung dữ trừng mắt nhìn kẻ gây rối.

“Đàn bà thú vị lắm, tin tao đánh cho mày nằm bẹp xuống không?” một học sinh thể dục đằng sau không nề tình mắng lại. Trần Oản Oản tức giận đến sắc mặt đỏ bừng: “Anh có gan thử xem, coi mình là gì, chỉ là một đám ngu dốt cao nhòng không có não. Đây là hành lang lớp chúng tôi, các người quậy ở đây là có ý gì? Vạn Phụng cậu quản anh cậu đi, thích đánh nhau gây chuyện như vậy còn học làm gì, sớm rút ra khỏi trường đi.”

Vạn Hưng bị đánh nằm sấp chậm rãi lấy lại chút sức, gương mặt dữ tợn vụn vỡ, ôm bụng gian nan đứng dậy, lửa giận hùng hục trừng mắt Tô Nham. Nếu như có thể, thật muốn một quyền đánh Tô Nham thổ huyết. Nhưng giờ toàn thân gã đều đau, không ra chút hơi sức. Chỉ có một nỗi oán khí thiêu đốt trong lòng, không phát ra được.

“Coi như em van anh, anh đừng gây rối nữa! Đừng đánh nhau nữa được không? Tô Nham thật sự cái gì cũng không có làm, anh dựa vào cái gì đánh người ta? Anh muốn làm ba mẹ chết phải không?” Vạn Phụng kéo Vạn Hưng muốn lôi gã đi, Vạn Hưng dễ dàng vùng thoát khỏi em gái, tức giận nói: “Ông đây nhìn nó không vừa mắt là đủ rồi, mày rút ngay cho tao. Từ Vệ chúng mày đến xem cuộc vui sao? Đã không động thủ thì theo tao làm quái gì?”

Môi Dày nhũ mày, thanh âm trầm thấp: “Tao thật sự không muốn mang huynh đệ đến, nhưng nếu không đến mày sẽ mất hứng. Ông đây ngu ngốc mới nề tình dân người tới, mày muốn giáo huấn ai thì chặn lại ngoài trường chẳng phải tốt hơn sao, để tao chặn một trăm lần cũng được. Không biết mẹ mày điên cái gì mà không quậy trong trường không được, mày không sợ bị đuổi học nhưng chúng tao còn muốn học thể thao .”

“Chí cha chí chách em mày! Mẹ nó không muốn đến thì đừng đến, đến đây còn nói cái đĩnh gì!” Vạn Hưng rống to.

Môi Dày khẽ nói: “Đến tăng khí thế cho mày.”

“Cút!”

Môi Dày lập tức dẫn người bỏ đi. Đi thật xa, hắn lại quay đầu lại nhìn Tô Nham: “Ồ ngoài trường tốt nhất mày đừng đi bậy, hôm nay chúng tao không động thủ, không có nghĩa là ở bên ngoài không động thủ.”

Tô Nham cuồng vọng mĩa mai cười: “Tụi mày muốn nhắm vào đại hiệp độc cô cầu bại Tô Nham này hử?”

Bang thể dục lập tức sôi gan thiếu chút nữa liền không nhận được xông lên vùng quyền. Môi Dày ngăn lại, âm trầm nói: “Sau này nhớ cẩn thận.”

Bọn họ muốn chạy đúng lúc ấy Thầy Mã vội vàng chạy đến. Sau lưng còn đi theo hiệu trưởng mập mạp, phó hiệu trưởng hùng hùng hổ hổ và một đồng giáo viên khác.

Phó hiệu trưởng hơn 40 tuổi, đặc biệt nóng nảy, dạy lịch sử, thích nhất quản giáo học sinh xấu. Bắt được học sinh xấu trực tiếp tát một cái, chân đạp, không biết bao nhiêu học sinh xấu chán ghét ông, nhưng đồng dạng đều rất e ngại ông. Đừng thấy người ta lớn tuổi, lúc đánh người không chút nương tay nào đâu.

Phó hiệu trưởng gần như dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét chạy tới. Vừa thấy những học sinh gây rối này lại là người quen, vung tay phải không lưu tình chút nào tát qua. Một cái tát bay qua, Môi Dày lao đảo lui về phía sau.

“Tụi bây phản hã! Trở về thì coi trường học là cái gì? Đánh nhau còn đánh tới trường, tụi bây còn muốn thi đại học không, không muốn học thì đều rút ra ngoài cho tôi! Chạy về nhà nói cho cha mẹ các em, xem các em lấy nắm đấm ăn nói hay lấy dao ăn nói đây.”

“Đều đứng sang một bên cho tôi!” hiệu trưởng mập mạp uy nghiêm nói.

Học sinh thể dục gây rối tuy tức giận không chịu nổi, nhưng chúng thật sự không thể tức giận mà chạy về nhà. Xúc động là ma quỷ, chạy về thì dễ, trở lại thì khó. Bọn họ không phải Vạn Hưng, bọn họ phản nghịch ương ngạnh nhưng còn có ước muốn học đại học.

“Mau chóng mang Tô Nham đi bệnh viện băng bó vết thương!” Thầy Mã vội vàng vây quanh Tô Nham _ nửa bên mặt Tô Nham đều nhuộm đỏ, đây là

vết thương nặng.

“Tôi gọi xe chở em ấy đi bệnh viện.” Chủ nhiệm vội vàng gọi điện thoại.

Cùng Tô Nham đến bệnh viện còn có Vạn Hưng. Vạn Hưng là đầu sỏ gây nên nhưng gã bây giờ vẫn còn là học sinh nơi này. Gã không chảy máu, nhưng bộ dạng tựa hồ thống khổ hơn nhiều so với Tô Nham_ sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra. Vạn Phuong vừa vội vừa sợ cùng đi, không biết nên khóc cho Tô Nham hay khóc cho anh mình.

Lâm Cường và Trần Oản Oản trên xe cẩn thận giúp Tô Nham chùi máu, Tô Nham bên mặt đầy máu vẫn không nhúc nhích, để máu rỉ xuống nhìn là sợ.

“Nham Nham, miệng vết thương không sao, dùng thân thể của ngươi rất nhanh sẽ khỏi.”

“Cảm ơn.”

“Khắc khắc , nếu người cảm tạ ta, nên có chút thực tế. Đem những người khi dễ người hiến tặng cho ta đi.”

“Người không sợ hư thân[1] sao?” Tô Nham kinh ngạc nói.

“Cút đi! Nham Nham nguoi toàn nghĩ xấu xa thôi, đầu óc sâu bọ.”

Đến cửa bệnh viện mọi người xuống xe, Lâm Cường vịn Tô Nham vừa bước trên cầu thang. Đúng lúc một người đi ra, nhìn thấy bọn họ kinh hãi nói: “Tại sao là các cậu? A, thầy Mã thầy cũng tới.....”

Luong Khuê ngượng ngùng đi về phía thầy Mã. Thầy Mã lúc này cũng không còn tâm tư truy vấn hấn sao đến thành phố C mà không đi trường học báo danh.

“Sao không nói cho em biết anh đã tới?” Trần Oản Oản nhũn mày hỏi.

Lương Khuê nói sang chuyện khác, “Ô Nham sao bị thương vậy?”

Tô Nham quay đầu lại nhìn hấn vết máu nửa bên mặt, dưới ánh đèn bệnh viện đặc biệt u lỉnh đáng sợ.

Lương Khuê sững sờ, giật mình trong bụng: “Sao lại chảy nhiều máu như vậy? Các cậu pk (đồ sát) với người ta hả?”

Tô Nham còn chưa nói lời nào thì thầy Mã và Lâm Cường đã vội vàng lôi kéo y tiến vào.

Những người khác chờ ở hành lang, vài đồng học lòng đầy căm phẫn kể lại chuyện xảy ra. Chuyện này dễ đoán, thằng đầu đầu lĩnh là Vạn Hưng. Vạn Hưng nhân gia là ai ? Hẳn không chỉ là học sinh lưu manh, còn là anh của Vạn Phương.

Rõ ràng cho thấy vì Vạn Phương tìm đến quầy rầy Tô Nham. Bọn họ trước kia còn cảm thấy Tô Nham thích làm bộ làm tịch, đại mỹ nữ tò tính không chút cảm kích, hiện tại lại cảm thấy Tô Nham thật xui xẻo. Tự tiện cự tuyệt Vạn Phương, thì bị ca ca người ta cho ăn đòn, đây là cái lý lẽ khủng khiếp gì. Chẳng lẽ lại muốn Tô Nham chấp nhận Vạn Phương sao?

Lương Khuê nghe xong giận dữ nói: “Còn có loại ngu si này, lá gan quả là lớn. Các cậu thật hèn, người ta dẫn người vọt tới cửa lớp, các cậu lại để người ta ra oai như vậy? Nam sinh lớp chúng ta đều chết hết rồi sao! Đọc sách đọc thành đàn bà sợ phiền phức rồi hả?”

Mấy nam sinh bị Lương Khuê nói sắc mặt đỏ bừng, không cam lòng phản bác: “Chúng tớ ban đầu không biết, lúc sau ra ngoài thậm chí muốn hỗ trợ nhưng Tô Nham nói xong, những người cao to kia lui hết. Căn bản không có đánh nhau.”

Long Khuê khinh bỉ nói: “Không cần biết người khác lười hay không lười, các cậu hoàn toàn không nên thả người đi. Bọn họ đã động thủ trước, các cậu còn khách khí cái rắm gì! Nên cầm băng ghế đánh vào, đập chết một người lại một người. Một đám các cậu nhiều như vậy vẫn không bằng một mình Tô Nham, người ta tốt xấu còn mở miệng mắng. Hèn, thật sự là hèn!”

“Cậu nói đủ chưa, cậu lại không ở trường, có bản lĩnh cậu đi tìm người ta kiểm lại mặt mũi! Tôi thấy làm sao cậu đối phó lại những người kia, người ta một cái tát liền đập chết cậu. Những học sinh khoa thể dục kia cũng không phải thiên nam tín nữ gì.”

“Nếu tớ ở đó sẽ không có kết cục như vậy, học sinh thể dục thì thế nào, vóc dáng cao thì thế nào. Nói trắng ra là các cậu sợ, vóc dáng lùn một chút liền teo héo. Bọn ngu xuẩn kia lần tới lại đến, tớ đập chết chúng!” Lương Khuê nắm nắm đấm hung dữ lên tiếng, mấy nam sinh mặt mũi hờ hợt lạnh, không phản bác cũng không lên tiếng. Lương Khuê mắng bọn họ, bọn họ không phục, nhưng trong lòng lại chán ghét chính mình, lúc đó họ thật sự teo héo. Bọn họ đều là học sinh an phận thủ thường, từ trước đến nay thích chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. Khi nhìn thấy học sinh khoa thể dục hung thần ác sát, xác thực trong lòng đã chùn bước.

Trên thực tế lúc ấy nếu không phải Tô Nham chủ động lên tiếng, nói cho bọn học sinh khoa thi rớt kia không xuất thủ thì bọn họ cuối cùng vẫn bị buộc đánh nhau. Khi Tô Nham nói khiến cho mấy học sinh kia rút đi, trong lòng bọn họ đều nhẹ nhàng thở ra.

Trần Oản Oản đẩy cửa đi ra, thẳng đi đến phía Lương Khuê. Trờ ngại còn có học sinh khác ở nên không biểu hiện quá thân mật, vì vậy mỉm cười nói: “Thương thế của Tô Nham không có trở ngại, đã cầm máu khâu vết thương.”

“Oa shit, mặt mũi đầy máu còn không có trở ngại, bọn người kia thật cần ăn đòn.” Lương Khuê tức giận mắng to.

Trần Oản Oản bắt mắt:“Chuyện này trường học sẽ giải quyết, anh cũng đừng quá kích động.”

Lương Khuê hừ hừ, chẳng muốn nhiều lời với Trần Oản Oản. Chuyện đánh nhau hung ác này, vĩnh viễn nói không rõ được với con gái, các cô phản đối tất cả bạo lực. Nhưng nam sinh lại khác, tranh cái gì thì phải một mực tranh. Hôm nay đừng nói là Tô Nham, mặc kệ là người nào trong lớp khi người ta chạy đến gây phiền phức, Lương Khuê ở đây thì tuyệt đối ra tay không chút do dự!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ban cán bộ

Trần Oản Oản lôi kéo Lương Khuê đi, Lương Khuê lắc đầu:“Em đi trước, anh đi xem Tô Nham.”

Trần Oản Oản nhú mày:“Anh không phải muốn giết đây Tô Nham đi báo thù chứ ? Chuyện bạo lực tốt nhất anh đừng động vào.”

“Nên làm như thế nào tự anh biết rõ.” Lương Khuê không vui, xoay người đi vào phòng bệnh. Trần Oản Oản thở gấp, Lương Khuê cứ nhiên không nghe khuyên bảo, Trần Oản Oản đành quay đầu rời khỏi bệnh viện.

Cái trán Tô Nham băng đầy băng gạc, vết máu trên mặt đã rửa sạch sẽ.

“Đờ hơn chút nào không ?” Lương Khuê tùy ý hỏi

Tô Nham gật đầu:“Truyền hết chai này là có thể về.”

“Tô Nham, để tớ cùng cậu trở về, nhà cậu không có ai, tớ đi chiếu cố cậu.” Lâm Cường thở dài nói. Hắn trong lòng rất áy náy, rõ ràng là bằng hữu lại không giúp được gì cho Tô Nham. Hắn trừ học ra thì một chút hữu dụng cũng không có.

“Cám ơn, kỳ thật chỉ là bề trán thôi, căn bản không có việc gì. Ngày mai vẫn ăn cơm đến trường bình thường, thầy thấy nói có phải không?”

Thầy Mã trầm mặt hừ lạnh:“Em còn muốn xin nghỉ bệnh đúng không? Đương nhiên phải đi học.”

“Ha ha, em chỉ nói thôi mà.” Tô Nham mỉm cười.

“Lần tới gặp phải chuyện thế này, nhất định phải lập tức thông báo cho giáo viên. Thầy phải bắt hiệu trưởng trừng phạt đám khốn kiếp kia.” Thầy Mã dặn dò mãi. Chuyện hôm nay làm ông giận đến đau dạ dày, học sinh thành tích tốt nhất lớp mình bị người ta đánh nhập viện, trường học nếu không cho lời giải thích ông sẽ đập chết hiệu trưởng.

“Em sẽ đánh đám hỗn đản gan to tày trời kia, ngày mai sẽ gọi người thu thập chúng, đánh cho bọn họ cả mẹ cũng không nhận ra!” Lương Khuê khí thế mười phần cam đoan, Thầy Mã nghe vậy dạ dày càng đau, đập một phát vào bờ vai Lương Khuê:“Em đây là bộ dạng học sinh tốt hả! Em đây là tấm gương sao! Ăn chút thiệt thòi không đáng sợ, đáng sợ chính là buông lỏng chính mình cùng sa đọa. Lương Khuê nếu em dám gây rồi, thầy không tha cho em.”

Lương Khuê lập tức đau răng, hữu khí vô lực nói:“..... Em không gây rồi” _ khi nào mình trở thành học sinh tốt rồi? Còn là tấm gương nữa chứ?

“Bị một đám chó điên cắn, chúng ta không cần cố ý cắn lại” ngón tay Tô Nham linh hoạt lướt nhẹ qua bàn phím điện thoại, khí định thần nhân kết luận.

Lời này làm cho Lương Khuê khí huyết sôi trào như đột nhiên bị tạt một chậu nước lạnh, cả Thầy Mã cũng xấu hổ không lên tiếng nữa.

Tô Nham còn nói:“Đầu sỏ gây nên tại phòng bệnh cách vách, nói báo thù thì tôi cũng đã báo.”

Bụng Vạn Hưng trướng hai cục, lúc này nghe nói còn đang đợi kết quả X quang. Bụng hắn liên tục đau nhức, bên trong không biết xảy ra chuyện gì.

“Đúng vậy, Vạn Hưng bị thương không nhẹ..... truy cứu nữa đối với Tô Nham cũng không có chỗ tốt. Tô Nham thân cô thế cô, còn phải chịu khó học tập, đầu thế này đưa không ngọt với đám học sinh thể dục kia. Học sinh học thể dục thi đại học dễ hơn nhiều so với chúng ta.” Lâm Cường phụ họa, Tô Nham có suy nghĩ nhân nhượng, tất cả liền dễ làm. Nếu tính cách Tô Nham giống Lương Khuê thì nói thật sinh hoạt cao trung đừng nghĩ an ổn.

Lương Khuê nghe vậy liền không nói nữa, quay đầu ly khai bệnh viện.

Cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, không vừa ý nửa câu còn nhiều.

Chuyện này mai một có lẽ còn có thể phát sinh, nếu hắn còn quản cái việc đầu đầu này, hắn cũng không phải Lương Khuê!

Tô Nham sáng hôm sau cùng Lâm Cường tới trường học, trên đầu Tô Nham còn băng gạc, vết thương rất bất mắt. Toàn trường đều biết Tô Nham học sinh giỏi nhất khối 10 đêm qua bị người ta giáo huấn một trận, đầu cũng bị đánh vỡ. Có người âm thầm cảm giận, có người ngấm ngấm vỗ tay khen tuyệt. Thế mà tiếng nghị luận chung quanh không ảnh hưởng đến nửa phần tâm tình của Tô Nham.

Ngày thứ chín, trường học chính thức nhập học.

Chủ nhiệm lớp mỉm cười nói:“Đều đến đông đủ, học kỳ này bắt đầu, chúng ta theo thường lệ đến họp lớp.”

Vừa nghe họp lớp, không ít học sinh trên mặt lộ vẻ vui mừng. Học kỳ mới lần đầu tiên họp lớp, có nghĩa là sắp xếp lại ban cán bộ.

“Đầu tiên thầy muốn tuyên bố một chuyện mà thầy hiệu trưởng vừa quyết định, Đây là vì việc học của học sinh mà suy nghĩ, vì bầu không khí học tập của mọi người mà suy nghĩ. Từ học kỳ này trở đi, trường chuyển sang hình thức quản lý tập trung.”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Hình thức quản lý tập trung, vừa nghe khiến cho mọi người không ngừng kêu khổ.

Lương Khuê trực tiếp Mẹ kiếp một tiếng, mày nhú lại thành chữ xuyên. 卍

“Học sinh cách trường học quá xa thì phải ở nội trú, mau chóng dọn đến ký túc xá học sinh. Học sinh ngoại trú các thầy sẽ cẩn thận điều tra, nếu phát sinh chuyện đi muộn nhiều lần, như vậy các em này cũng phải nội trú. Sau này học sinh ngoại trú và nội trú, trường học dùng thẻ trường để phân chia, màu đỏ là nội trú, màu xanh là ngoại trú. Học sinh nội trú ngoại trừ thứ sáu thứ bảy chủ nhật, thời gian khác không thể tùy ý rời khỏi trường, có việc ra ngoài phải xin nghỉ. Học kỳ này sẽ chọn ra vài học sinh làm đại biểu, đến lúc đó mỗi ngày phụ trách kiểm tra tình trạng đeo thẻ trường.”

Cái gọi là cách trường học khá xa chính là khoảng cách nhờ đi xe hơn nửa giờ. Loại học sinh này mỗi ngày giờ học sáng và tối đều là một loại dày vò, hơn nữa nhân tố an toàn làm trường học và phụ huynh lo lắng. Chỉ có hai lựa chọn, trọ ở trường, hoặc không học tối. Nhưng người khác đều học tối, bạn có thể không học?

Quy định này của trường đối với các học sinh mà nói thì thật trói buộc, nhưng bất mãn hơn nữa cũng không thể phản kháng. Đa số phụ huynh đều hi vọng con mình chịu khó chịu khó càng chịu khó học tập, trọ ở trường thì trọ ở trường, dù sao có giáo viên trông coi mà.

“An bài của học sinh ngoại trú và nội trú sau Tết nguyên tiêu chính thức bắt đầu.” Chủ nhiệm hăng giọng, cầm lấy một quyển tập lần nữa, mỉm cười nói:“Học kì trước kết quả lớp chúng ta là đứng đầu khối, trong đó có mấy học sinh ưu tú đặc biệt. Hi vọng học kỳ này, mọi người cố gắng tiến lên. Giờ thầy tôi để tuyên bố danh sách ban cán sự học kì mới. Mỗi người đều là thầy định ra dựa vào biểu hiện học kỳ trước, đương nhiên mọi người có quyền phản đối. Người nào phản đối thì giờ tay, nói cho thầy biết lý do em phản đối, thầy sẽ tích cực tiếp thu. Lớp chúng ta tổng cộng có bốn mươi chín người, nếu người phản đối quá một nửa, như vậy mọi người có thể đề cử một lần nữa.”

Các học sinh nghe vậy gật đầu, chỉ nghe Thầy Mã nói:“Đầu tiên là đại biểu hội học sinh lớp chúng ta, Trần Oản Oản. Em Trần Oản Oản, giữa trưa một giờ em đi phòng họp lâu hai ký túc xá tham gia hội nghị đại biểu học sinh lúc đó cụ thể làm gì các đàn anh chị sẽ nói cho em biết.”

Trần Oản Oản đứng dậy gật đầu, trên mặt bình tĩnh, nhìn không ra buồn vui.

Dư Thông kích động nói:“Oản Oản thật lợi hại. Tớ nghe nói đại biểu học sinh mỗi lớp chỉ có một người thôi đó.”

Trần Oản Oản khiêm tốn nói:“Tớ chẳng hiểu tí gì về hội học sinh, không biết có thể đảm nhiệm nổi không.”

“Khẳng định là có thể, sau này cậu chính là đại biểu 10A2 chúng ta trong trường học, Oản Oản cậu phải cố gắng nhé.”

“Bất kể thế nào tớ cũng cố hết sức.” Trần Oản Oản thờ dãi nói, trong lòng lại bị lời của Dư Thông làm dễ chịu như đi trên mây.

Thầy Mã tiếp tục nói:“Kế tiếp là cảm quốc kỳ. Mọi người đều biết, trường học mỗi tuần thì kéo cờ một lần, cảm quốc kỳ tổng cộng hai người kéo cờ, bốn người cầm cờ. Hiện tại cảm quốc kỳ muốn đổi mới, lớp chúng ta có hai nam sinh được giáo viên Trường bộ tuyên truyền chỉ đích danh. Tô Nham và Lương Khuê, hai em giữa trưa đi tìm giáo viên Trường, sau khai giảng mười lăm chính thức kéo quốc kỳ.”

“Cái gì?” Lương Khuê kinh hãi bật dậy, trừng to mắt không thể tin nhìn Thầy Mã:“Vì sao có em nữa?”

Rõ ràng là chuyện tốt rất vinh quang nhưng đối với Lương Khuê mà nói lại như sấm sét giữa trời quang! Hắn không cách nào tiếp nhận mình đi làm một tên cảm quốc kỳ..... Cũng không phải khinh bỉ cảm quốc kỳ, mà là quá đột ngột. Hắn cảm thấy mình không phải học sinh tốt, sao có thể đi làm chuyện này? Tưởng tượng một chút, hắn _ Lương Khuê mặc đồng phục, cầm cờ đỏ năm sao nghiêm trang chỉnh tề đi nghiêm về phía trước. Lương Khuê đau đầu không thôi, hắn sợ nhất là trói buộc, sợ nhất là quy củ, nếu không phải không muốn ủy khuất mình, hắn cần gì phải rời khỏi thành phố A phồn hoa mà bỏ vào thành phố C. Nếu ở thành phố A thì hắn sớm đã cùng các anh em vào trường quân đội rồi.

Thầy Mã trừng mắt:“Như thế nào? Đây là chuyện bao nhiêu học sinh tha thiết ước mơ, em còn không bằng lòng?”

“Không, không phải..... Em không ưu tú như vậy, thật sự. Thầy Mã thầy phải chùi mắt nhìn kĩ em” hai con người Lương Khuê long lanh long lánh nhìn chăm chăm vào Thầy Mã, mắt Thầy Mã cũng long lánh long lánh nói:“Em Lương Khuê không cần tự coi nhẹ mình, em phải tin tưởng mình có thể. Em Lương Khuê, tính cách em sáng sủa, đoàn kết bạn bè, thành tích đặc biệt tốt, bằng những điều này em đã có tư cách. Hơn nữa cảm quốc kỳ yêu cầu

chiều cao em cũng có, giáo viên Trương chỉ đích danh muốn em và Tô Nham. Vinh hạnh đặc biệt này cũng không nhiều, các lớp khác muốn còn không có. Các em nói có đúng không?”

“Đừng ạ! Lương Khuê cậu can đảm lên! Cảm Quốc kỳ rất soái nha!” Học sinh toàn lớp lớn tiếng khuyến khích Lương Khuê, Lương Khuê trong lòng phun máu. Trần Oản Oản mỉm cười, hờn dỗi nháy mắt, không tiếng động nói: “Làm rất tốt!”

Lương Khuê dờ khóc dờ cười bị ép tiếp nhận vận mệnh cảm quốc kỳ. Không biết vì sao, giờ khắc này trong lòng có một sự khẩn trương và áp lực khó hiểu.

Tô Nham vẫn rất bình tĩnh, Trần Yên ngồi cùng bàn lại nhẹ nhàng câu: “Chúc mừng cậu.”

“Cám ơn.” Tô Nham mỉm cười, y dùng ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương. Nhớ tới đời trước, khi đó Lương Khuê cũng bị tuyển làm cảm quốc kỳ, lúc ấy Lương Khuê cũng phản đối, nhưng hẳn nói cái gì Tô Nham lại không nhớ ra. Bởi vì ngày khai giảng sau năm mới kia, cô độc vượt qua ngày tết Tô Nham càng trở nên âm trầm hơn so với học kỳ trước.

Hiện nay Tô Nham không khỏi suy nghĩ, nếu đời trước mình không có tính cách như thế, lúc ấy cảm quốc kỳ có phải cũng có y không? Tô Nham lập tức lắc đầu, cảm thấy hẳn là không có. Bây giờ chiều cao của y là do không gian ảnh hưởng, đời trước cũng không đến một trăm tám mươi cm.

Cảm Quốc kỳ, cùng Lương Khuê kề bên, Tô Nham cảm thấy đầu càng đau.

“Lớp trưởng, Lâm Cường.” Thầy Mã nói ra: “Lâm Cường thành tích rất tốt, học kỳ trước làm lớp trưởng biểu hiện cũng rất tốt, mọi người có phản đối không?”

Toàn bộ học sinh trao đổi ánh mắt cho nhau, Trần Oản Oản không chút che dấu nhấc tay: “Em phản đối.”

“Nói lý do của em.”

Trần Oản Oản thẳng thắn: “Em cảm thấy thành tích của Lâm Cường tuy đứng hàng đầu, nhưng năng lực quản sự không ổn, không có uy tín. Có một số bạn căn bản không sợ lớp trưởng Lâm Cường, kéo dài bài tập, sao chép bài tập, chuyện kiểm soát tới muộn về sớm cũng không thiếu. Lớp học còn có người thích hợp hơn so với Lâm Cường.”

“Vậy em đề cử một người.”

“..... Dư Thông còn phù hợp hơn Lâm Cường.” Trần Oản Oản có chút hờn dỗi nói ra cái tên trái lương tâm. Chuyện bị tuyển làm đại biểu học sinh đã làm cô vui vẻ không nói, cô cảm giác mình bị Thầy Mã lừa dối. Có thân phận đại biểu học sinh, cô sẽ không có khả năng làm cán bộ lớp. Đại biểu học sinh bề bộn nhiều việc, không có khả năng chiếu cố lớp học. Nhưng mà, năm mới cô ý lỗi kéo cha đi chúc tết cho Thầy Mã, dụng ý chính là muốn nịnh nọt Thầy Mã, cô muốn làm lớp trưởng, không phải lớp phó, mà là lớp trưởng. Nhưng hiện tại Thầy Mã cho cô làm đại biểu học sinh thoát nhìn như càng có địa vị so với cán bộ, Trần Oản Oản nắm chặt góc áo.

Thầy Mã viết tên người được đề cử Dư Thông lên bảng đen, Dư Thông sắc mặt đỏ bừng, có chút hờn dỗi nói với Trần Oản Oản: “Oản Oản sao cậu có thể như vậy! Cậu đừng đẩy tớ ra a, mọi người khẳng định sẽ cho rằng tớ muốn làm lớp trưởng.”

“Chẳng lẽ cậu không muốn sao?” Trần Oản Oản hừ lạnh.

Dư Thông cứng ngắc nói: “Có muốn hay không thì đó là chuyện của mình!” Dựa vào cái gì cần cậu lăm miệng nhúng tay vào, rõ ràng là chính cậu muốn làm lớp trưởng.

“Còn người nào phản đối Lâm Cường không? can đảm nói ra lý do.” Thầy Mã hòa ái giục dục các học sinh.

Liên tiếp, có học sinh đứng lên phát biểu ý kiến. Trong đó có fan của Trần Oản Oản, còn có đồng học khó chịu sau khi bị Lâm Cường quản giáo học kì trước.

Lâm Cường khóc không ra nước mắt, biểu lộ trên mặt đặc sắc biết chừng nào. Lâm Cường cắn răng đứng lên, chủ động nói: “Thầy Mã, em cũng phản đối mình làm ban cán bộ.” Làm lớp trưởng là một việc tồi tệ phải gắng sức không nịnh nọt, bị Trần Oản Oản theo dõi càng có hậu họa. Trần Oản Oản đã phản đối hẳn, hẳn liền đề cử một người không có lý do bị phản đối.

“Em đề cử Tô Nham làm lớp trưởng. Bạn ấy thành tích đứng đầu cả năm, tính cách tinh táo thận trọng, ngoại trừ Tô Nham, ai có tư cách làm lớp trưởng?”

Tô Nham mờ mịt nhìn về phía Lâm Cường, bộ dáng thoát nhìn có chút đần.

Lương Khuê cười trộm, cảm thấy Tô Nham hiện tại nhất định bị đả kích quá lớn, nên cả người đều tê cứng. Bị bạn tốt đẩy vào hố lửa, muốn phun máu à? Muốn rít gào hả?

Lương Khuê mở điện thoại ra, Tô Nham trên màn hình, Tô Nham khác kia. Người này, sẽ không thích làm lớp trưởng.

Thầy Mã bật cười: “Tô Nham là lớp phó thầy chọn.”

Tô Nham lại sững sờ, không rõ chính mình có điểm nào giống lớp trưởng. Trong mắt y, lớp trưởng chính là bảo mẫu, hơn nữa phải là loại gia hỏa lái nhái nhai giống Lâm Cường.

Thầy Mã vuốt cằm nói: “Như vậy đi, Tô Nham làm lớp trưởng, Lâm Cường làm lớp phó, mọi người có ý kiến gì hay không?”

“.....” Toàn lớp im lặng, nhìn sang Tô Nham, nhìn sang Lâm Cường, như nói không ra lời phản đối gì. Tô Nham người ta, đứng đầu khối cả năm, tuy nói không nhiều, nhưng điểm này đôi góc độ khác mà nói chính là an phận thủ thường!

“Bạn Tô Nham có phải không quá hòa đồng không?” Trần Oản Oản còn nói.

Thầy Mã mỉm cười: “Thầy chọn Tô Nham, một lý do trong đó cũng là vì Tô Nham quá lễ loi. Tô Nham là học sinh tốt, cho nên thầy hi vọng em ấy hào hào hòa hợp với tập thể, dùng thân phận lớp trưởng mà nói, là thích hợp nhất. Hơn nữa trừ chuyện kiếm lời, Tô Nham không có gì để bắt bẻ cả.”

“Em Tô Nham, hi vọng em tận tâm tận lực, làm một lớp trưởng tốt. Đồng thời, học tập nâng cao một bước.” Thầy Mã chờ mong nhìn Tô Nham.

“.....” Tay Tô Nham từ huyệt Thái Dương buông xuống, đứng dậy nói: “Em tận lực.”

“Tốt!”

“Em Lâm Cường, em và Tô Nham cùng nhau cố gắng, giúp đỡ cho nhau.”

“Em sẽ...” Lâm Cường mỉm cười.

Thầy Mã tiếp tục tuyên bố những ban cán bộ khác, lúc đọc: “Bí thư chi bộ đoàn, em Trần Yến.”

Toàn lớp lặng như tờ, lặng tới mức hô hấp cũng không nghe thấy.

Tô Nham đột ngột lên tiếng: “Chúc mừng cậu, Trần Yến.” Phá vỡ yên tĩnh.

Trần Yến nghĩ đây chính là mơ, phản xạ mở miệng nói tiếp: “Cám ơn cậu.”

Thầy Mã thần sắc rất kiên định, biểu lộ có chút xúc động, thầy lớn tiếng nói: “Em Trần Yến là một nữ sinh lặng lẽ cố gắng, cố gắng của em ấy đã được hồi báo, học kỳ vừa rồi tiến bộ rất lớn, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Nhưng mà, mọi người có vẻ bài xích em ra khỏi tập thể, đây là lỗi của em, nhưng chẳng lẽ không phải lỗi của các em? Các em đều phải suy nghĩ kĩ.”

“Phản đối có thể giờ tay.”

Thời gian rất lâu trong phòng không người nói chuyện, bọn họ nên phản đối Trần Yến ư? Dùng lý do gì đây?

Trước kia bọn họ chán ghét Trần Yến, chỉ có một lý do: Trần Yến vừa xấu vừa bẩn vừa ngốc lại âm trầm.

Nhưng những điều này, có liên quan gì đến bí thư chi bộ đoàn?

“Tôi muốn hỏi bạn Trần Yến, cậu biết từng người trong lớp chúng ta à? biết rõ tên toàn lớp không?” Trần Oản Oản vênh vao hung hăng chỉ thẳng Trần Yến.

Toàn lớp đều nhìn về phía Trần Yến, rất chăm chú nhìn Trần Yến. Tiếp đó rất nhiều người đều sùng sốt, nữ sinh kia chính là Trần Yến ư?

Trần Yến là ai _ là khủng long muội kiểu tóc lồi thoi, mặc quần áo quê mùa, cặm cùi đọc sách, đàn độn ngu dốt, vĩnh viễn không nói lời nào, u ám như ma. Ai thấy cô ta liền nhượng bộ lui binh, một nữ sinh cứ như trò hề.

Thậm chí còn nghe đồn, có người nói Trần Yến A2 là bà điên.

Kỳ thật da Trần Yến rất trắng, kéo tóc mái lên thấy cái trán đầy đặn, ngũ quan đoan chính, tuy không phải mỹ nữ nhưng nhìn kỹ, Trần Yến không phải khủng long muội, cô chỉ là một nữ sinh bình thường.

Trần Yến cởi bộ quần áo cũ kỹ ra, mặc áo lông ngắn màu vàng sáng lấp lánh, váy sọc ca rô xinh đẹp, giày lông thú đáng yêu, thẳng tắp đứng ở nơi đó, lẳng lặng tiếp nhận tầm mắt của từng người.

Thầy Mã mỉm cười yên tĩnh nhìn Trần Yến, thầy đang chờ mong sự thay đổi của một người.

“Trần Yến, xem trọng chính mình!” Tô Nham viết trên quyền vờ.

Lâm Cường rất xa nháy mắt ra hiệu hướng về phía Trần Yến, khoa trương giơ ngón cái lên, không tiếng động nói: Cố gắng lên!

Cố gắng, cố gắng lên.

Nhiều năm trong lòng cô một người yên lặng nói như vậy với chính mình vô số lần, vô số lần.

Cố gắng học tập, tranh thủ tiến bộ.

Cố gắng lên cố gắng lên, mỗi ngày đều phải cố gắng. Vì cha mẹ cố gắng, vì mình mà cố gắng.

Đừng để ý cười nhạo, đừng để ý kỳ thị, đừng để ý lời đồn đãi chuyện nhảm nhí, đừng để ý tiểu dung thanh xuân, dương quang xán lạn.

Cô cũng giống như vậy _ cô là Trần Yến, mười sáu tuổi, lớp 10/2, cô bằng cố gắng của bản thân thi vào nơi đây, bọn họ là như nhau, tuổi trẻ như nhau, có giấc mơ như nhau.

Trần Yến bình tĩnh nhìn qua Trần Oản Oản, dùng thanh âm rất lớn nói: “Cô là Trần Oản Oản, trần phụ tai, oán của oán phát. Ngồi cùng bàn với cô là Dư Thông, Dư của niên niên hữu dư, thông của thông minh.”

Buổi sáng đó, chỉ có thanh âm của Trần Yến, một mực vang dội ngân nga trong lớp 10/2.

Tên mỗi người, như vậy trầm trọng mà có phần lượng.

“Cậu là Tô Nham, Tô của Tô Châu, Nham của nham thạch.”

“Tôi là Trần Yến, Trần của Trần Ngôn Vực Khứ, Yến của cựu thì vương tạ đường tiền yến.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chém thần

Buổi sáng dài đằng đặc mà yên tĩnh nọ cuối cùng cũng chấm dứt trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Giờ khắc này, mỗi người, đều vì Trần Yến mà ủng hộ.

Trần Yến cũng vỗ tay, cô vì chính mình mà vỗ tay.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy tràn đầy sung sướng.

Mười sáu tuổi là mùa đẹp nhất thuộc về thiếu nữ, mộng tưởng thuần túy bao nhiêu người ôm ấp.

Nhưng cô vốn cho rằng, giấc mộng của mình đã tan tành. Bị chính mình nghiền nát, nghiền nát trong lòng tự trọng nhỏ hẹp kia.

Làm thế nào mới có thể không để ý ánh mắt của người khác, lạnh lùng của người khác, cô vì những chuyện này mà khốn đốn trong chiếc hộp đen tối hơn mười năm. Từ nhỏ đến lớn, bao nhiêu lần muốn không để ý, nhưng thời gian nói cho cô biết, một người muốn sống tiêu tiêu sái sái, là chuyện rất khó. Một người muốn thay đổi chính mình, chiến thắng chính mình, khó càng thêm khó.

Mà khi sự thật hiện ra ngay trước mắt, tất cả lại trở nên đơn giản như vậy.

Cô cần không phải gia đình giàu có, không phải quần áo xinh đẹp, không phải một cái đầu chỉ số thông minh cao.

Cô cần rất đơn giản, nhiều bằng hữu, quan tâm nhiều một chút, cười nhiều một chút, ân cần thăm hỏi nhiều một chút.

Cô là Trần Yến, mười sáu tuổi.

Cô nghĩ lúc sáu mươi sáu tuổi, nhớ lại năm tháng đẹp nhất tốt. Có thể dùng một nụ cười thật tâm để hoài niệm.

Gió lạnh lướt qua gò má, thổi bay dòng nước mắt ẩm áp.

Xe đạp dừng lại trước căn nhà xám cũ nát, Trần Yến lau khô nước mắt, mỉm cười đi vào phòng.

“Cha, con đã về.”

Đại thúc vội vàng làm cơm trưa trong bếp cả mắt cũng không chớp một cái, qua loa ừ một tiếng.

Trần Yến đứng ở cửa phòng bếp nói: “Cha, con làm bí thư chi bộ đoàn.”

Nam nhân bận rộn dừng tay lại, kinh ngạc quay đầu hỏi: “Bí thư chi bộ đoàn?”

“Dạ, chính là trông nom nội vụ của đoàn viên, vào Đoàn vào Đảng đây cha biết không? Học sinh trung học đều đã vào đoàn, sau khi lên đại học mới có thể xin nhập Đảng. Thầy để con làm bí thư chi bộ đoàn, con sẽ cố gắng làm tốt.”

Người đàn ông nghe xong con gái giải thích xong, trên gương mặt đầy nếp nhăn rốt cục lộ ra nụ cười, trong phút chốc con mắt cũng sáng lên vài phần: “Cha nghe hiểu, bí thư chi bộ đoàn, không phải là trông nom đoàn viên sao? Cha hiểu. Ban cán bộ nha? Rất tốt, con lần đầu làm ban cán bộ. Thầy giáo coi trọng con như vậy, con cần cố gắng hơn, đừng để người ta soi mói.”

Trần Yên ra sức gạt đầu, mũi cay cay.

Cô nhớ tới câu chuyện cô bé lọ lem, cô cảm giác mình đã được phù phép, vũ hội thuộc về tuổi thanh xuân, đã mở rộng cánh cửa vì cô.

Cô chỉ cần dừng cảm tiến tới, bước đi vào.

Bên kia cánh cửa, sẽ lưu lại dấu chân cô.

Buổi chiều hôm nay, chủ nhiệm điều chỉnh chỗ ngồi toàn lớp lần nữa.

Trần Yên bị chuyển đến hàng thứ hai tổ 2, lần này người ngồi cùng bàn im lặng tiếp nhận cô, cũng không nói bất cứ lời gì không vui.

Tô Nham bị chuyển đến vị trí gần cửa sổ, ngồi cùng bàn là Lương Khuê.

Lần này là chính thức ngồi cùng bàn, chính giữa không có con đường.

“Khắc khặc, ta thấy người bạn kia của Nham Nham hình như không vui ngồi cùng bàn với người.”

“Kệ cậu ta chứ.” Tô Nham bĩu môi, sống lại đến nay, rất nhiều chuyện thay đổi, đồng thời cũng có rất nhiều chuyện không thay đổi. Tỷ như ngồi cùng bàn lần này, đời trước cũng như thế. Thầy Mã là một chủ nhiệm rất dụng tâm, trên cơ bản ngồi cùng bàn đều chọn phương thức góc bù [1].

Lương Khuê sắc mặt rất khó xem, phi thường không vui với ngồi cùng bàn Tô Nham, nhưng hẳn lại không đến mức vì chuyện nhỏ này mà mở miệng cãi lại thầy giáo.

“Tô Nham, thương lượng với cậu chuyện này.”

“Nói.”

“Tôi muốn đổi vị trí với cậu, tôi thích ngồi bên cửa sổ.” Lương Khuê rất khao khát vị trí gần cửa sổ.

Tô Nham không nề tình lác đầu: “Tôi rất thích cái cửa sổ này.”

Anh thích thì sao hả, sâu nặng hơn tình yêu của tôi sao?

Lương Khuê táo bạo bật hơi: “Quả nhiên là bất tự không hợp!”

Lương Khuê vì chuyện ngồi cùng bàn rầu rĩ không vui cả buổi, một câu cũng không nói với Tô Nham. Hắn không chủ động nói chuyện, Tô Nham càng không mở miệng.

Thăng đến hơn bốn giờ chiều, giáo viên vẫn giảng bài trên bục, Tô Nham chịu không được, theo thói quen lấy ra một quả cà chua trộm nhét vào miệng. Thề xác và tinh thần bủn rủn sau khi gặm mấy ngụm cà chua lập tức tràn đầy sức sống. Tô Nham thỏa mãn thở hắt ra.

Lương Khuê còn đói hơn Tô Nham. Hắn chơi bóng rổ trong giờ nghỉ trưa, bỏ qua nghỉ trưa, hao sức lại nhiều, mỗi xế chiều đều sống lay lắt. Con mắt mờ mờ, dạ dày mệt mỏi, toàn thân đều mềm nhũn.

Dù cách thời gian tan học chỉ còn năm phút, Lương Khuê cũng chịu không được. Vừa thấy cà chua của Tô Nham, lục quang hiện lên trong mắt, không khỏi liếm láp đôi môi khô khốc, nín thở nói: “Tô Nham, có thể cho tôi một quả cà chua không? Tôi thực đói.” Hắn mảy dạn mặt dày mở miệng, trong lòng rất ngại. Nếu đổi là người khác hẳn tuyệt đối không xấu hổ, nhưng Tô Nham là ai??? Tô Nham rất rất không nề mặt hắn, tới bây giờ cũng không!

Lương Khuê mặc dù mở miệng, nhưng cũng không ôm bao nhiêu hi vọng.

Ngay lúc hắn cho rằng Tô Nham sẽ lác đầu cự tuyệt, một quả cà chua đỏ mọng lăn đến lòng bàn tay hắn, Lương Khuê không chuẩn bị, thiếu chút nữa trượt tay, suýt để cà chua lăn trên mặt đất.

Lương Khuê vui thích gặm cà chua hiểu kỳ hỏi lại: “Hôm nay sao cậu đáp ứng tôi vậy? Tôi thật thụ sủng nhược kinh.”

Tô Nham chuyển cán bút chậm rãi nói: “Làm lớp trưởng, phải quan tâm bạn học, trợ giúp bạn học.”

“.....” Lương Khuê chớp mắt mấy cái, cười khan nói: “Tôi cũng quên cậu là lớp trưởng, mặc kệ thế nào cũng cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn, làm lớp trưởng tôi muốn nói cho cậu biết, đi học ăn vụng là sai.”

“.....” Lương Khuê quệt quệt mồm, đem trái cà chua chưa ăn hết bỏ vào học bàn, khóe miệng co giật nói: “Tan học tôi ăn tiếp.”

Mùng tám tiết nguyên tiêu phải về học bù, bởi vậy mỗi ngày đi học tan học làm việc nghỉ ngơi rất nói lỏng, buổi chiều không có hoạt động ngoại khóa, hết bốn tiết liền ra về, thời gian học tối cũng rất ngắn.

Tô Nham và Lương Khuê sau tan học bắt đầu đi tìm giáo viên Trương, giáo viên dẫn sáu người kể cả bọn họ đến đài kéo cờ thao trường.

Một đám cầm quốc kỳ đã sớm ôm cờ chờ ở đó, mỗi người đứng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt giống như quân nhân.

Giáo viên vỗ tay nói: “Kéo quốc kỳ các em đều nhìn thấy rất nhiều lần, hôm nay nhìn ở khoảng cách gần. Các em cẩn thận xem nhất cử nhất động của các tiền bối, xem ba lần kéo cờ trước, tôi sẽ dạy các em động tác tiêu chuẩn.”

Quốc ca vang lên, mười hai người kéo cờ mới lần cũ cứ như vậy một lần lại một lần chỉ bảo, học tập.

Đi bộ, tiết tấu, biểu lộ cảm xúc, từng thứ từng thứ đều yêu cầu nghiêm khắc.

Huấn luyện vô cùng buồn tẻ vô vị, mặt Lương Khuê sa sầm, mặt Tô Nham cũng sa sầm. Đặc biệt giáo viên này rất dễ giận, sai một chút liền điên khùng giờ chân mắng to. Lương Khuê trong lòng oán thầm _ bà nha, một nữ nhân thời mấn kinh không có chuyện gì làm chạy tới dạy kéo cờ cái gì. Trong bát tự của bà cả đi nghiêm cũng đi không tốt dựa vào cái gì yêu cầu người khác hoàn mỹ vô khuyết hử.

Người cầm cờ cũ lên nói cho Lương Khuê: “Chúng ta kéo theo cách dạy của thầy Lý tổ trưởng thể dục, cô Trương này không biết mà dám dạy.”

Lương Khuê buồn nôn chết, buồn bực nói: “Thầy Lý sao giờ không dạy?”

Người cầm cờ cũ bĩu môi, Lương Khuê nhìn lại. Hắn thấy bên kia thao trường, người đàn ông ôm cánh tay kia nhất định là thầy thể dục đang đứng bên trong sân vận động thao luyện một đám học sinh khoa thể dục.

“Thầy Lý là huấn luyện viên đặc biệt của khối thể dục cho nên rất bận”

Tô Nham cũng nhìn sang theo bọn họ, không nhìn còn tốt, nhìn rồi liền sùng sốt.

Một nhóm học sinh, đúng là thể dục sinh lần trước đi theo Vạn Hưng tìm y làm phiền, đều là sư huynh lớp 11.

Tô Nham nhìn bọn họ, đám thể dục sinh vừa vận động vừa nhìn Tô Nham, ánh mắt rất là bất thiện.

Huấn luyện nhằm chán duy trì liên tục đến sáu giờ, cô Trương mới thả bọn họ đi ăn cơm tối.

Tô Nham thờ dài, bây giờ trở về cũng không kịp cơm tối.

Tô Nham mua ly mì tôm qua loa lót bụng, ngồi bút lưu loát ghi ghi chép chép, thỉnh thoảng còn lấy điện thoại ra dùng như máy tính.

Khi Lương Khuê trở về liền nhìn thấy Tô Nham nhấn nhấn nhấn bàn phím di động, tay phải xoạt xoạt ghi chép: “Cậu đang tính toán gì vậy?”

“Sổ sách.” Tô Nham lời ít ý nhiều trả lời.

“Cậu dùng tiền còn ghi sổ sách? Ha ha, không vội, tôi mua KFC, có một phần của cậu.” Lương Khuê cười ha hả đưa Hamburger chân gà cocacola cho Tô Nham, Tô Nham ngẩng đầu nhìn Lương Khuê: “Vô sự hiến ân cần?”

Lương Khuê trừng mắt: “Tôi là báo ân! Nhất phạn chi ân thiên kim hồi báo[2] một quả cà chua dùng KFC báo đáp.”

Tô Nham như có như không cười cười, cầm lấy chân gà nhét vào miệng: “Hamburger thì không cần, khó ăn.”

“Cho cậu còn soi mói, cậu không ăn tôi ăn.”

Tô Nham khuya về nhà, lại bề bộn hơn nửa giờ mới tính xong sổ sách của hàng rau và tiệm hoa quả. Gần nhất bận bịu ngay cả thời gian lên du hí cũng rất ít. Phi ca gọi điện thoại đến muốn y login nhận bưu kiện, Tô Nham lau mái tóc ướt đầm mở hòm thư ra, download văn kiện, văn kiện này rất nặng, tất cả đều là ảnh chụp.

Ảnh một con ngao Tây Tạng cái trưởng thành.

Đôi mắt Tô Nham sáng bừng, lập tức ôm Chiến Thần ra. Chiến Thần ngẩng cao đầu, chăm chăm vào màn hình máy tính của Tô Nham, Tô Nham trượt chuột xuống cười hỏi: “Chiến Thần xem ảnh cảm thấy vừa ý không? Nếu vừa ý, ta sẽ đi cưới vợ về cho mày, nếu không hài lòng, chúng ta từ từ tìm, không vội.”

Ngao Tây Tạng trong ảnh tựa hồ sinh hoạt tại nơi gần vùng ngoại thành, bối cảnh chung quanh u tĩnh rộng lớn. Ngao Tây Tạng khỏe mạnh uy vũ, bộ lông sáng ngời, ngao Tây Tạng này là cùng giống với Chiến Thần. Thiết mạ vàng, thuần đen, màu vàng tô điểm, nhìn đến đâu đẹp đến đó.

Từ cổ họng Chiến Thần phát ra thanh âm trầm thấp, mắt lóe sáng long lanh, cái đuôi lắc tới lắc lui.

Tô Nham cười to: “Mày cũng thấy nó đẹp phải không? Vậy chọn nó. Đừng quá nóng vội, mấy ngày nữa chúng mày có thể gặp mặt.”

Ngày nghỉ mười bốn mười lăm, Tô Nham đi vào thành phố B lần nữa.

Lần này y không để Phi ca đón nữa, Tô Nham thả Chiến Thần ra tại nơi vắng vẻ, sau đó mang theo Chiến Thần tìm được địa chỉ Phi ca cung cấp.

Chiến Thần hiếm khi đi vào đô thị lớn, uy vũ mà trầm tĩnh đi theo bên người Tô Nham, như một vệ sĩ tốt nhất. Một người một sủng đi đến đâu đều bị chú ý đến đấy.

Phi ca xa xa đã trông thấy bọn họ chạy tới, hưng phấn chỉ vào Chiến Thần nói: “Tô tiểu đệ thật lợi hại! Con ngao Tây Tạng này của chú nuôi rất tốt. Chắc chắn, từ đầu đến chân không chỗ bắt bẻ. Truyền dạy chút kinh nghiệm được không?”

Tô Nham mỉm cười: “Anh nuôi ngao Tây Tạng sao? Anh nuôi tôi liền nói cho anh biết.”

“Hừ, anh phải nuôi nổi mới được!” Phi ca tiếc hận lắc đầu. Ngao Tây Tạng ăn nhiều, người thường nuôi ngao Tây Tạng gánh nặng quá lớn, hẳn chỉ có thể âm thầm hâm mộ.

“Chú nói muốn mua một cô vợ cho Chiến Thần, anh liền giúp chú hỏi thăm mấy tháng. Lúc trước chủ nhân nhà này không chịu bán, giờ vợ hắn bị bệnh, cần ngay tiền thuốc men, lúc này mới chịu bán. Tô Nham, chú hiểu giá tiền ngao Tây Tạng trưởng thành chứ? Cũng không phải là mua ngao con, hai ba vạn miễn bàn. Kỳ thật chú cần gì mua vợ cho nó, đến kỳ động dục trực tiếp đi lai giống càng có lợi, thất lễ anh nói chú nghe, chú thật xa xỉ.”

Tô Nham sờ sờ Chiến Thần, nói: “Không phải lai giống đơn giản như vậy, Chiến Thần một mình không có bạn, rất cô độc. Sau này có vợ sẽ không thể nữa, Chiến Thần mày nói có phải không?”

Chiến Thần ngao ngao khẽ gọi, cứ như một con sư tử thân mật mà nheo với Tô Nham.

Phi ca hâm mộ: “Ý kiến này tốt, nhưng tiền mới là mấu chốt. Được, chú có tiền tùy chú, anh đây cứ đỏ mắt mà hâm mộ, ghen ghét. Chiến Thần, đi nhìn vợ tương lai của mày với tao nào.”

Chiến Thần tựa như nghe hiểu, bình tĩnh cao ngạo đuôi kịp bước chân Phi ca, vợ ngay trước mắt, chạy không được! Nó một đại nam nhân (= sao ko pải 1 đại nam cầu), không thể lộ ra biểu hiện quá nóng vội ngay thơ.

Rẽ vào hai lần, Chiến Thần như nguyện nhìn thấy người vợ tương lai.

Cô vợ đang tản bộ trên bờ sông, lẳng lặng nhìn nước sông chảy xuôi, ánh mắt u buồn mà cô độc.

Chiến Thần trong lòng nóng lên, trực giác vợ đang đợi người, đang đợi nó! Chờ nó đi cứu vớt cô.

Chiến Thần rút cục vẫn sốt ruột, bước đi như bay nhào về phía người vợ. Cô vợ giật mình, phần nộ hờn dỗi trừng mắt nhìn nó.

Tô Nham không đi qua, Phi ca kỳ quái nói: “Chú không tự mình đi xem?”

“Không cần, Chiến Thần thích là tốt rồi.”

“Thực đơn giản, mua đồ cũng không kiếm hàng.” Phi ca thờ dãi, “Tùy chú, vào nhà bàn giá tiền đi.”

Tô Nham quay đầu lại giờ ngón tay cái lên với Chiến Thần, cam tâm tình nguyện dùng nhiều tiền mua con ngao Tây Tạng thứ hai.

Tô Nham cùng ngày quay về, xuôi theo phố trông thấy rất nhiều người đeo khẩu trang. Theo như tin tức nói bệnh cúm càng ngày càng nghiêm trọng, mùa xuân năm nay làm lòng người hoang mang.

Chiến Thần: Đại dịch cúm càng ngày càng nghiêm trọng, vốn muốn đi du lịch, giờ cũng không dám ra khỏi cửa.

Nham thạch: Nhịn một chút, đừng chạy lung tung là được. Cậu nói coi vợ Chiến Thần tên gì thì tốt?

Chiến Thần: Bạch tinh tinh!

Nham thạch: Bạch tinh tinh thích nhân thú luyến không? Nếu nó thích, tôi đây không ý kiến.

Chiến Thần: Xuống địa ngục đi!

Nham thạch: Tớ quyết định, nó sẽ gọi là chém thần.

“Nham Nham, Nham Nham, Nham Nham, người không thể mê muội mất cả ý chí như vậy, phát triển thành ăn chơi trác táng liền không có thuốc nào cứu được. Một con giả dạng sư tử là đủ rồi, người mua một con lại một con làm quái gì? Hơn nữa thứ giả mạo này còn lãng phí hơn mười vạn tiền mặt!”

Hơn mười vạn đó, Nham Nham ngơoi sa ngã rồi.”

“Ngươi còn nhớ mảnh ngọc trong chợ ngọc không hả? Nó luôn chờ ngươi đi mua đấy!”

Tô Nham móc móc lỗ tai, không đếm xỉa tới nói: “Không vội, một ngày nào đó mua về cho ngươi.”

“Đó là ngày nào!”

Tô Nham đánh cái ngáp: “Một ngày nào đó.”

“Ăn chơi trác táng! thiếu niên sa ngã! Ông trời sẽ đánh ngươi!”

Chiến Thần rất vui vẻ, vợ chồng mới cưới như keo như sơn. Cả rừng rậm đều là chỗ vui chơi của chúng, từ ngày có vợ, Chiến Thần quên bém mắt Tô Nham. Trước kia chỉ cần Tô Nham vào không gian, Chiến Thần sẽ ngoan ngoãn đứng cạnh y, hiện tại nó chỉ biết ngoan ngoãn đứng cạnh vợ.

Tô Nham rất buồn bực, có người rất vui vẻ.

“Khắc khắc khắc khắc, nhân tại tổ thiên tại khán!” (người đang làm trời đang nhìn: ngạn ngữ)

Nguyên tiêu thoáng cái trôi qua, trường học chính thức khai giảng, quản lý tập trung cũng công khai. Từng học sinh mang theo thẻ trường, tan học giống y như học sinh tiểu học xếp hàng chờ kiểm tra, học ngoại trú mới có thể ra ngoài.

Tô Nham vẫn học ngoại trú, nhưng Lương Khuê lại bị mẹ của hấn bức vào Ký túc xá

“A, ông đây muốn chết!” Lương Khuê sau một đêm ở lại ký túc xá, đối lấy gương mặt tiêu tụy đôi mắt đỏ hồng gục xuống bàn gào khóc thảm thiết, nện vào bàn vang lên rầm rầm rầm.

Tô Nham nhàn nhả chuyển bút viết tiếp, không đếm xỉa tới nói: “Như thế nào?”

Lương Khuê rống to: “Thiên đạo bất công! Ký túc xá thật kinh hoàng, vì sao phải ở trọ! Vì sao muốn tôi ở Ký túc xá! Mẹ tôi không thương tôi, đem tôi đây vào hố lửa cậu có biết không! Mẹ cùng lão Mã cầu kết với nhau làm việc ác bức tôi bỏ tù cậu có biết không. Cái phòng ngủ kia không tới ba mươi mét vuông a! Cái phòng ngủ kia chỉ có một cái bàn a! Cái phòng ngủ kia không có nơi đi vệ sinh, cũng không có nơi tắm rửa! Trong đêm mất tiêu cũng phải sờ soạng đi dạo hành lang a!”

“..... Nhịn một chút.” Tô Nham chớp mắt.

Lương Khuê u oán nói: “Cái phòng ngủ kia có mười hai cái giường, ở mười hai thằng đàn ông cậu có biết không! Phóng một cái rầm bay hương 30 mét! Ông đây trắng đêm không ngủ đó!”

“.....sau này cậu tận lực đừng đánh rầm.” Tô Nham bình tĩnh trấn an.

Lương Khuê con tức dâng trào nhấc bàn lên, tiếng như chuông lớn, phần nộ chỉ vào Tô Nham: “Ông nội nó chứ không đánh rầm!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trầm Thành

Lương Khuê bị đá kích lâu bầu phần nản không ngừng, lúc học lớp tối còn vụng trộm đâm thọc Tô Nham.

“Cậu là lớp trưởng, cậu có nghĩa vụ trông coi vệ sinh ký túc xá. Vương Phú Quý hấn có bệnh phù chân, tất còn không giặt, toàn bộ chông chất dưới giường, bản bao nhiêu thối bao nhiêu cậu biết không? Cậu phải đi nói với hấn, bắt hấn giặt bít tất!”

Tô Nham chậm rãi làm bài hóa, nghe vậy không ngắt lời, cũng không trả lời.

Lương Khuê nước bọt tung tóe không chiều theo không buông tha: “Hoàng Bưu hấn cần ăn đòn nhất đấy, nằm một đồng buổi tối lười không đi nhà vệ sinh để tiểu, tiểu ngay trong hành lang! mở cửa cũng nồng nặc mùi khai, đóng cửa cũng mùi khai nồng nặc! Vị trí giường của tôi sát cửa, cậu biết tôi khó chịu thế nào không? Cậu phải dạy hấn, bắt hấn học vào WC mà tiểu. Cậu nói người này dung tục không, sau này không chừng thái trong hành lang luôn đó.”

“Còn có Phó Siêu! Có bệnh viêm mũi, mỗi ngày hai mươi tiếng xì mũi cái rầm! Con mẹ nó không ngừng không ngừng xì mũi, ông đây nhắm mắt lại chột nghe hấn xì mũi, mở mắt vẫn nghe hấn xì mũi, ngay cả điểm tâm tôi cũng không nuốt nổi.”

“Lớp trưởng cậu không thể không đếm xỉa yêu cầu của tôi, tất cả vấn đề tôi nói đều là vấn đề lớn, hiện tại đại dịch rất nghiêm trọng đó, dơ bẩn chính là căn nguyên của nạn ác.”=))))))))))

“Lớp trưởng cậu đang nghe không vậy hả?” Lương Khuê nghiêng đầu chờ mong nhìn chăm chăm vào Tô Nham.

Tô Nham cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắn, Tô Nham xoa xoa cái mũi, lười biếng nói: “Việc này đơn giản, chút nữa giúp cậu thực hiện.”

“Thật sự? Không hổ là lớp trưởng!” Lương Khuê kích động nước mắt lưng tròng. Đứng thấy hắn tùy tiện, nhưng rất chú ý vệ sinh cá nhân, phòng ngủ dơ dáy bẩn thỉu thật sự không cách nào nhượng bộ. Mười hai thằng con trai chen chúc cùng một chỗ, một mình hắn sạch sẽ là vô dụng. Hắn không có khả năng đi giúp Vương Phú Quý giặt tất thối, càng không có khả năng hơn nữa đem dán mắt nhìn Hoàng Bưu đi WC tiểu.

Tô Nham gật đầu, hùng hồn vỗ vỗ bả vai Lương Khuê: “Đợi tí nữa tan học tôi liền đi tìm chủ nhiệm, để thầy bổ nhiệm cậu thành trưởng phòng 303 của ký túc xá, vệ sinh, kỷ luật của phòng ngủ, sau này đều giao cho cậu. Bạn Lương Khuê, tôi gởi lời chúc tốt lành đến cho cậu.”

“.....”

Tối nay là tiết của thầy Hóa, trong phòng kỷ luật rất lờ mờ, thầy hóa soạn bài trên bục giảng, các học sinh ở dưới lên lên không tập trung.

Đối mặt bài kiểm tra hóa học không cần nộp lên, Trần Oản Oản không tập trung. Làm một câu nghỉ một lát, thỉnh thoảng nhìn thời gian, rồi quay đầu nhìn Lương Khuê cách cô thật xa.

Quay đầu lại nhìn Lương Khuê mấy chục lần, Lương Khuê lần đầu tiên lại không nhìn cô, Lương Khuê nghiêng đầu, chít chít chí chách không biết cùng Tô Nham nói cái gì. Rốt cuộc nói cái gì mà nửa ngày không ngừng, trộm gửi tin nhắn cũng không trả lời, Trần Oản Oản trong lòng bùng lửa.

“Làm lớp trưởng đi học mà dám nói chuyện riêng với người kẻ bên, giống cái thứ gì nữa chứ.” Trần Oản Oản nhỏ giọng nói thầm.

Bạn tốt ngồi cùng bàn cũng là bạn nói khổ của cô, Dư Thông, nghe vậy nghiêng qua nhỏ giọng nói: “Tớ cảm thấy Tô Nham rất tốt, cái gì cũng tốt, quan trọng nhất là cậu ấy đẹp trai. Cái mũi con mắt cái miệng, toàn bộ đều đẹp! Hơn nữa lại gần nhìn da rất đẹp, không giống nam sinh khác, mặt thì giống như bẻ mặt mặt trắng, lỗ chân lông lớn như hạt mè, thấy mà gớm.”

Trần Oản Oản khẽ nói: “Cậu chỉ thấy người ta đẹp trai, cái gì cũng hướng về hắn, đồ háo sắc.”

Dư Thông bĩu môi: “Háo sắc thì háo sắc, Oản Oản cậu cũng quái thật, Tô Nham đại soái ca chưa từng trêu chọc cậu, sao cậu nhìn người ta không vừa mắt. Người không biết còn tưởng cậu tức vì Tô Nham học giỏi hơn cậu.” Dư Thông kiên trì nói, trong lòng lại cảm giác lời mình nói đúng là chân tướng. Trần Oản Oản từ năm nhất tiểu học đã là lớp trưởng, kéo dài đến cao trung, chức vị lớp trưởng đột nhiên bị giành. Đối với Trần Oản Oản không chịu thua kém mà nói, chính là một đả kích.

Nhưng Dư Thông lại cảm thấy kỳ quặc, học kì trước lớp trưởng là Lâm Cường, Trần Oản Oản tuy ngẫu nhiên chĩa mũi nhọn vào nhưng không có loại cảm giác như với Tô Nham.

Dư Thông không khỏi nhìn về phía Tô Nham, thấy Lương Khuê thật sự nói chuyện với Tô Nham. Mà Tô Nham không nói một lời, tiếp tục làm bài tập, hoàn toàn không phản ứng với Lương Khuê đang lải nhải bên tai.

Dư Thông không khỏi cười nói: “Lương Khuê giống như quan hệ không tệ với Tô Nham.”

Trần Oản Oản trầm mặc thật lâu, đột nhiên nói: “Chán ghét một người không có lý do gì.”

“Ha ha, nói thế là sao nào?” Dư Thông cười to.

Trần Oản Oản nhũn mày, suy nghĩ có chút bay xa, chậm rãi nói: “Không có lý do là không có lý do, nếu gương ép nói thì lần đầu tiên tớ nhìn thấy thằng ấy đã không thoải mái..... Tớ cảm thấy là nó chán ghét tớ mới đúng.”

“A?”

Trần Oản Oản xoa mi tâm, bực bội trừng Dư Thông: “Hỏi gì mà hỏi nhiều vậy, trước kia cậu chán ghét Trần Yến có lý do không?”

Dư Thông ngẹn lời, đúng vậy, trước kia rất nhiều người chán ghét Trần Yến, không có lý do. Họ dù một câu cũng không nói với Trần Yến, nhưng nhìn thấy liền chán ghét, khinh bỉ, ghét bỏ. Cảm thấy Trần Yến loại người này thấy ghét, âm trầm, u ám, chính là đại biểu của tự ti và xấu hổ. Nhưng trên thực tế Trần Yến cái gì cũng chưa từng làm.

“Trần Yến sao có thể so với Tô Nham?” Dư Thông bất mãn giải thích _ Tô Nham cao gầy, suất khí, thành tích tốt, tóm lại cái gì cũng tốt.

Trần Oản Oản hèn mọn nói: “Tớ cảm thấy hắn và Trần Yến rất giống, một tên âm trầm, xảo trá. Con chó cắn người không báo trước, chính là thứ người này.”

Dư Thông tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cư nhiên so sánh Tô Nham là chó. Nhưng cô chỉ dám thầm khó chịu, không có can đảm cãi nhau với Trần Oản Oản. Cô bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên này làm cô cảm thấy sợ hãi, làm cái gì cũng bất giác thấp hơn cô ta một bậc.

Hai người cũng không nói nữa, Trần Oản Oản trong lòng có phần ảo não, lời này cô vốn không tính nói ra, chỉ là một cảm giác giấu trong lòng mà thôi. Cô và Tô Nham lại không có tiếp xúc gì, chán ghét hay yêu mến đều không quan trọng. Chỉ là hôm nay cô về xúc động, thốt ra thành kiến đối với Tô Nham.

Thân là nữ sinh, không cần phải đi chán ghét nam sinh, càng không tất yếu đối nghịch cùng một nam sinh xuất sắc. Chỉ là Trần Oản Oản _ người luôn được nam sinh vây quanh vô cùng miễn cảm. Cô so với bất kì ai đều hiểu rõ ánh mắt nam sinh nhìn nữ sinh là mang ý nghĩ gì, mập mờ, thẹn thùng, khao khát các loại vân vân. Nguyên nhân chính là đây, lần đầu tiên nhìn thấy Tô Nham, lần đầu tiên chạm phải ánh mắt Tô Nham, Trần Oản Oản lập tức thấm sợ hãi, đặc biệt khó chịu. Trực giác của cô, nam sinh này chán ghét cô. Đối mặt nam sinh như vậy, bảo cô làm sao tâm bình khí hòa.

Lớp học buổi tối kết thúc, học sinh lập tức giải tán.

Tô Nham cùng Lâm Cường thu thập xong cùng nhau xuống lầu, chậm rãi đi về hướng bãi đậu xe.

Xe đạp của hai người cách nhau không xa, Lâm Cường vừa mở khóa vừa nói : “Cha tớ hỏi tớ muốn ở kí túc xá không, tớ còn do dự, Tô Nham cậu cảm thấy ở lại được không? Nếu ở kí túc xá sáng sớm đến trường rất thuận tiện, không cần dậy sớm, nhưng chỉ có thể mỗi tuần đến thứ sáu mới về nhà, điểm ấy rất khó chịu.”

Tô Nham lục cặp tìm chìa khóa, nghe vậy nói thẳng: “Có thể không ở thì đừng ở. Rất bất tiện, không vệ sinh, không hài hòa, dễ suy nhược thần kinh.”

“A” Lâm Cường mơ hồ, ở lại kí túc xá có liên quan gì đến suy nhược thần kinh.

Tô Nham không trả lời, ngồi xổm xuống lắng lắng nhìn ruột xe. Lâm Cường vội vàng chạy tới, tái mặt hỏi: “Van xe lại bị hở?”

Tô Nham gật đầu, đẩy xe đạp xẹp lép đi ra ngoài, Lâm Cường theo sau mắng to: “Rốt cuộc là ai làm chuyện thất đức này. Tô Nham, lần sau chúng ta xin nghỉ chặn xem ai làm!”

Tô Nham không nói chuyện, theo đèn đường đẩy xe đạp ra cổng. Bên cạnh hàng đậu hũ chiên đối diện cổng trường còn có rất nhiều quầy sửa xe, Tô Nham đi qua đưa cho ông chủ năm mao tiền: “Bơm hơi.”

Ông chủ liếc nhìn Tô Nham: “Tiểu tử mỗi ngày đều đến bơm, ruột xe có sự cố gì phải không?”

“Không có sự cố, van xe bị hở.”

“A a, ôi, học sinh cấp 3 còn có việc này sao.” Ông chủ búng tỉnh đại ngộ.

Ruột xe bơm thêm hơi, Lâm Cường đưa qua một chén đậu hũ chiên, Tô Nham không khách khí tiếp nhận, cẩn thận nhắm nháp. Đậu hũ chiên nhà này mùi vị đặc biệt ngon, mới ra nồi vừa thơm vừa nóng, một nguyên tiền năm viên đậu hũ, ăn cũng không no. Mỗi ngày lúc học tối, người đến mua đậu hũ chiên đặc biệt nhiều. Đáng tiếc từ sau khai giảng thực hiện hình thức quản lý tập trung, học sinh trọ ở trường sau giờ học buổi tối không cách nào đi ra. Muốn ăn đậu hũ chiên cũng không thể mua, làm cho sinh ý hàng này giảm hơn phân nửa.

Tô Nham cùng Lâm Cường sóng vai đứng dưới đèn đường ăn, Lâm Cường ăn một chén còn chưa đã ghẹn, lại mua một chén, chia cho Tô Nham hai viên.

“Tô Nham! Tô Nham! Lâm Cường!” Có người hô to tên hai người.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn quanh, Hóa ra Lương Khuê gọi bọn họ. Hắn lúc này ghé sát đầu vào bức tường sắt trong trường, đưa cổ vồn vĩa nhìn bọn họ: “Giúp tớ mua đậu hũ chiên đi! Mua mười đồng cầm vào, cảm ơn!”

Tô Nham đứng bất động, Lâm Cường cười mắng: “Mua nhiều như vậy ăn chết cậu!” Mắng xong ngoan ngoãn đi mua. Mười đồng đậu hũ cũng không ít, đại thẩm đậu hũ chiên mất mấy hơn hơ, nhanh nhẹn cầm lấy chảo, bỏ đậu hũ vào, nêm gia vị, vung hành thái, mười đồng đậu hũ hơn nửa ngày mới chuẩn bị xong. Đại thẩm còn cố ý tìm vài cái chén lớn nhìn tốt nhất, dùng túi nilông gói lại đưa cho Lâm Cường.

Lâm Cường chạy đến cạnh bức tường đưa cho Lương Khuê: “Cho cậu, nhiều như vậy ăn hết không?”

Lương Khuê cười ha ha, trả lại cho Lâm Cường mười đồng : “Sao có thể , trong kí túc xá còn hơn mười người, cảm ơn.” Lương Khuê liếc nhìn Tô Nham đứng dưới đèn đường vẫn không nhúc nhích, xoay người nhảy xuống bức tường, thẳng tiến phòng ngủ.

Lương Khuê khỏi nói buồn bực thế nào, chế độ tồi tàn của trường học vừa ra, đừng nói buổi tối đi ra ngoài ăn khuya, cả tiền Trần Oản Oản về nhà cũng không có khả năng. Tan học chỉ có thể đưa Trần Oản Oản đến cổng trường, Trần Oản Oản niệng chưa nói, nhưng nhìn ra được cô rất mất hứng.

Lương Khuê mang theo đậu hũ chiên chạy về phòng ngủ, cười hét lên: “Đậu hũ chiên đến đây, có ăn không?”

“Ăn!”

“Hảo huynh đệ!”

Một đám người vây tới hai, ba lần liền giải quyết xong đậu hũ chiên. Lương Khuê quẹt quẹt mồm, hừ giọng tìm quần áo bụng chấu chuẩn bị đi tắm, vừa xoay người liền đụng phải bạn cùng phòng, Hoàng Bưu cũng bụng về một thứ làm đại não hắn đình chỉ hoạt động.

Lương Khuê cả người đều choáng váng, Hoàng Bư lo lắng đập hấn mấy cái: “Trúng tà hả?”

Lương Khuê hai mắt trừng trừng, chỉ vào thứ trong tay Hoàng Bư: “Đây là cái gì?”

Hoàng Bư à một tiếng, ngượng ngùng nhăn nhó nói: “Cái bô, cậu chưa thấy hở? Cũng đúng, hiện giờ rất ít người dùng cái này, nhưng tình huống hiện nay đặc thù. Khuya đi WC quá phiền toái, bô vẫn thuận tiện hơn, tớ đặt bô phía sau cửa, buổi tối ai muốn tiểu cũng không cần chạy ra ngoài.”

Thân thể Lương Khuê lắc lư, phía sau cửa, phía sau cửa chính là giường của hắn!

Bạn cùng phòng Phó Siêu khinh thường nói: “Hoàng Bư cậu ngốc à, một cái bô chứa được bao nhiêu nước tiểu, đủ chứa mình cậu thôi à? phòng ngủ chúng ta mười hai người, có mấy người không có thói quen đi tiểu đêm, tính ra một đêm ít nhất là năm lít nước tiểu, dung tích cái bô này tuyệt đối không chứa hết, nhiều lắm chỉ chứa nửa lít”

Hoàng Bư sửng sò, cẩn thận quan sát cái bô, gật gật đầu đồng ý: “Cũng đúng, chứa không được nhiều lắm. Vậy tối nay dùng tạm, bô là tớ mua, chỉ mình tớ dùng. Các cậu ai muốn, mai tớ kêu bà nội đưa tới. Nhà tớ là tiệm tạp hóa bán đồ dùng sinh hoạt, bô nhựa bô sắt đều có. Bô sắt mắc hơn một chút nhưng dùng bền hơn, giá cả không mắc lắm”

“Chúng ta mua nhiều như vậy, có giảm giá không?”

“Đương nhiên có giảm giá, nhưng phải hỏi mẹ tớ đã.”

“Vấn đề là nhiều bô như vậy, mua về để chỗ nào? Phía sau cửa quá nhỏ, nhét không hết.”

“Cái kia còn không xử lý, để dưới giường, để dưới giường tầng hai người cùng nhau xài luôn.”

“Như vậy không tốt, phòng ngủ sẽ có mùi khai.”

“Nhịn một chút là được rồi, không muốn có thể đi WC giải quyết.”

“Tiểu thì được rồi, nếu như buổi tối muốn thải thì làm sao?”

“Bô cũng có thể thải mà.”

“Lương Khuê đi đâu rồi? Ai thấy cậu ấy không?”

Tắt đèn Lương Khuê đi mãi không về.

Tô Nham đang ngâm mình dưới thác nước tắm rửa, nghe được tiếng chuông điện thoại, Tô Nham tăng tốc độ bò ra ngoài.

“Ai vậy?”

“Là tôi.”

“Lương Khuê?” Tô Nham lau mái tóc ướt đầm hiếu kỳ hỏi.

“Đúng, chính là tôi, tôi gọi cho chủ nhiệm, kết quả thầy tắt điện thoại, nên tôi liền gọi cho lớp trưởng. Tôi nói rõ cho cậu, tôi đã leo tường rồi khỏi kí túc xá, đang nhờ xe đi đến chỗ anh họ tôi ở. Ngày mai phiên trưởng lớp giúp tôi giải thích với chủ nhiệm.”

“Vi sao rồi khỏi kí túc xá?”

“Con mẹ nó nếu không rời đi sẽ bị thi niệu (c*t đá) bao phủ aaaa!”

Tô Nham nhin cười, cố ý nói: “Nam sinh mà, cậu biết bọn họ rất lòi thối, tất thối đánh rắm ợ hơi rất bình thường, dần dần thành thói quen.”

“Thả rắm chó chứ thả rắm, thú lắm chứ cái rể hành a! Bọn họ mua một đồng bô! Còn thương lượng muốn mua mười hai cái, một người một cái bày trong phòng ngủ, tiểu tiểu đều trong bô đó. Mẹ nó đi ở một ngày thử coi, muốn chết hay không!”

Tô Nham phốc phốc cười, Lương Khuê thở hồn hển mắng to: “Cười cái búa, tôi mà trở về kí túc xá đó ở tôi không phải họ Lương!”

Tô Nham ho nhẹ: “Chuyện hôm nay tôi có thể giúp cậu giải vây, nhưng ở hay không ở kí túc xá cậu phải thương lượng với thầy. Chỉ cần mẹ cậu đáp ứng thì nói gì cũng được mà.”

“Biết rồi.” Lương Khuê hằm hừ treo điện thoại.

Tô Nham buồn cười, lúc này y mới chợt nhớ đến đời trước, Lương Khuê hình như đã từng nói ở kí túc xá là chuyện thống khổ nhất trên đời, dù chỉ ở một ngày cũng đủ ghi khắc cả đời. Đời trước Lương Khuê chính là như vậy, chỉ ở lại kí túc xá cao trung một ngày liền chuyển ra ngoài, nghe nói về sau ở lại nhà một giáo viên.

Ngày hôm sau Tô Nham cùng Lương Khuê đi tìm chủ nhiệm nói chuyện kí túc xá, chủ nhiệm thấy bộ dáng tiều tụy của Lương Khuê cũng không mắng hấn, chỉ nói: “Vệ sinh kí túc xá thầy sẽ đặc biệt chú ý. Lương Khuê chuyện của em tìm mẹ em nói đi, nói bà điện thoại cho thầy là được.”

Hai ngày sau, Lương Khuê dọn khỏi trường vào nhà một vị giáo sư già, trong nhà có hai người là giáo sư và vợ ông, sạch sẽ gọn gàng. Tuy vào ở nhà giáo viên không phải nguyện vọng của Lương Khuê, nhưng tốt xấu gì cũng thoát khỏi kí túc xá, Lương Khuê thoả mãn một trăm phần trăm.

Lại là giờ tan học buổi tối, Tô Nham ngồi xỏm trước xe đạp, Lâm Cường hồn hên: “Khinh người quá đáng! Rút van nửa tháng còn chưa thoả mãn, bây giờ lại đâm thủng ruột xe. Tô Nham, cậu đừng nhịn nữa, việc này ngày mai đi nói với thầy, chúng ta nghĩ biện pháp tìm ra hung thủ.”

Hiện tại không có cách nào, Tô Nham khiêng xe đạp đi vá, ông chủ sửa xe chắc chắn nói: “Tiểu tử cậu đắc tội người ta rồi sao.”

“Phiền ông sửa nhanh một chút.” Tô Nham nói.

“Được, tôi làm nhanh hết sức.”

Vá xe không phải chuyện nhanh chóng, Tô Nham một hơi mua năm đồng đậu phụ khô ngồi ăn cùng Lâm Cường, khi ăn hết Tô Nham nói: “Cậu về trước đi, quá muộn ba mẹ cậu sẽ lo lắng.” Dứt lời nhìn điện thoại, bổ sung nói: “Sắp mười giờ rồi, cậu đi đi.”

Lâm Cường do dự, Tô Nham thúc giục: “Đi đi, không cần theo giúp tớ.”

“..... Vậy cậu cẩn thận một chút.”

Đối với Lâm Cường mà nói lúc này xác thực quá muộn, mẹ hắn mỗi đêm chờ hắn về nhà mới ngủ, muộn một chút đã hỏi lung tung này nọ. Nếu kéo dài thêm nửa giờ một giờ, không chừng mẹ sẽ tìm đến trường học.

Đưa mắt nhìn Lâm Cường rời đi, Tô Nham lại mua một đồng chân gà nướng từ từ ăn. Thời gian này học sinh lớp 10/2 đã rời khỏi phụ cận trường, quán ăn vật rất im ắng.

Tô Nham đang ăn vui vẻ, các quán rồi đột nhiên xuất hiện hơn mười thiếu niên, tóc đủ mọi màu sắc. Nhìn sơ qua liền biết là thiếu niên bất lương.

Lúc Tô Nham nhìn về phía thiếu niên cầm đầu, đồng tử hơi co lại.

Khí sắc thiếu niên kia thật không tốt, lớn tiếng muốn bía, ngửa đầu liền uống nửa ly, trong miệng hùng hùng hổ hổ toàn bộ đều là chuyện có liên quan đến nữ nhân.

Tô Nham thanh toán tiền, đứng dậy liền đi.

“Đứng lại.” Thiếu niên kia bảo Tô Nham lại.

Tô Nham bình tĩnh xoay người: “Có việc gì?”

Thiếu niên nhàn nhạt dò xét Tô Nham, Tô Nham rất cao, là loại hình nữ sinh yêu mến. Thiếu niên nhú mày, ngữ khí không tốt lắm: “Mày học khối nào?”

“Khối mười.”

“Tên là gì?”

“Tô Nham.”

“Lớp nào?”

“10/2.”

“10/2!” Thiếu niên nhãn tình sáng lên, kích động tiếp cận Tô Nham truy vấn: “Cùng lớp với Trần Oản Oản?”

“Đúng.”

“Lương Khuê mày cũng biết phải không?” Thiếu niên thần sắc âm lãnh.

“Biết rõ.”

“Tao hỏi mày, quan hệ giữa Lương Khuê và Trần Oản Oản là thế nào?”

“Không rõ ràng lắm, không thân với họ.”

Thiếu niên nắm chặt cổ áo Tô Nham: “Không muốn bị đánh thì nói thật cho tao, ông mày hỏi mày, mày đừng giả bộ câm điếc. Trần Oản Oản có phải cùng Lương Khuê yêu đương hay không?”

“Có lẽ vậy, không chú ý.”

“Mày, tiểu tử muốn ăn đập phải không?”

Thiếu niên tựa hồ muốn động thủ, đúng lúc khối 12 tan học buổi tối, Quán nhỏ liền bận rộn buôn bán cho tốp học sinh Cao Phong thứ hai trong đêm. Thiếu niên thấy người quá nhiều liền thu tay : “Chúng mày mấy giờ tan học buổi tối?”

“Hơn chín giờ.”

“Tiểu tử xe đạp sửa xong, cậu tới nhìn xem như thế nào?” ông chủ sửa xe ngoắc Tô Nham. Tô Nham đi qua kiểm tra xe đạp, gật đầu thanh toán tiền.

Cưỡi xe xoay người liền đi, đám thiếu niên đằng sau như thế nào, Tô Nham không mấy mảy may đi lưu ý.

Trần Thành, cái tên ẩn sâu trong trí nhớ, con người khắc sâu trong hồi tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chạy cự li dài mùa xuân

Nửa đêm, Tô Nham nằm trên giường lăn lộn khó ngủ. Dứt khoát đứng lên ngồi ngáy ngời, thương thức hoa hoa thảo thảo nước chảy róc rách quanh giường.

Đáng tiếc trong không gian không thể nghịch máy tính, bằng không chuyển máy tính vào đây sáng khoái bao nhiêu.

“Nham Nham ngủ không được à?”

“..... Ừ.”

“Khắc khắc , có phải nhớ tới chuyện trước kia không?”

Tô Nham cúi đầu không nói, bực bội xoa huyệt Thái Dương.

“Nham Nham, có muốn ta nói cho ngươi biết, ai giết ngươi không?”

“Không cần!”

“Khắc khắc khắc khắc, muốn biết người đầu tiên tào mộ cho ngươi là ai không?”

“Một ngày nào đó ta cuối cùng sẽ biết, không cần ngươi lăm mồm.”

“Khắc khắc khắc, nhưng Nham Nham ngươi phải biết chân tướng, nhất định phải đi đến chỗ đó, dùng kinh nghiệm trước kia lập lại một lần. Dù sao ngươi không phải ngươi trước kia, có nhiều thứ sẽ thay đổi. Kết quả ngươi theo đuổi, rốt cuộc có thể thực hiện như nguyện hay không, ai cũng không nói chính xác được.”

Mặt Tô Nham tái nhợt, gằn từng chữ: “Cho dù là trải qua lần nữa thì thế nào?”

“Ngươi đã sẵn lòng, vậy thì chẳng cần bàn nữa. Ta lo ngươi sẽ sợ, mùi vị chết thêm lần nữa cũng không dễ chịu gì.”

“.....”

Sáng hôm sau Tô Nham đến trường học có chút tâm thần bất định, khí tức toàn thân lạnh hơn so với bình thường.

Vài học sinh đến muộn một phút khi nhìn thấy mặt Tô Nham, sợ tới mức co đầu rút tay tự giác đi tới cửa chịu phạt đứng.

Buổi sáng hôm nay không có học sinh nào dám ăn vụng, từng đôi từng đôi mắt đều liếc về phía Tô Nham. Kỳ thật từ sau học kỳ này lớp trưởng đổi thành Tô Nham, có một hiện tượng rất kỳ quái _ Tô Nham rất ít mở miệng quản lý kỷ luật, nhưng kỷ luật 10/2 lại tự động tốt lên.

Bởi vì ai cũng nhìn ra được, Tô Nham người này không dễ nói chuyện.

“Tô Nham em tới một chút.” Thầy Mã tại cửa ra vào ngoắc ngoắc.

Tô Nham ra khỏi cửa, hơi lạnh trong phòng liền biến mất. Nam sinh trong lớp xếp thành một dãy lấy bữa sáng ra vội vàng nhét vào miệng.

“Lâm Cường nói cho thầy biết xe đạp của em mỗi ngày bị người ta xì hết hơi, hôm qua lớp xe còn bị rạch?”

“Dạ.”

“Ai, sao em không nói với thầy? Sau này gặp phải chuyện khó khăn phải nói cho thầy biết, đừng buồn bực trong lòng.” Thầy Mã nói lời này trong lòng rất khổ sở. Ông cảm thấy Tô Nham là bị cha mẹ làm tổn thương, biến thành chuyện gì đều thích tự mình gánh vác, không thích xin người lớn giúp đỡ.

“Thầy đã dặn thầy Vương trông cửa, để ông đặc biệt chú ý tình hình chỗ đậu xe. Việc này chờ thầy họp phản ánh lên, để trường đặc biệt muốn người trông coi nhà xe.”

“Cảm ơn thầy.”

Thầy Mã mỉm cười, mở bìa kẹp lấy ra một chồng văn kiện giao cho Tô Nham: “Cái này chia cho toàn lớp, một tuần sau thu đủ giao lại.”

Tô Nham ngẩng ngẩng bảng tài liệu, nói: “Chạy cự li dài mùa xuân?”

“Đúng vậy, tháng sau sẽ tổ chức. Tuy các lớp khác đều tham gia, nhưng ít hơn học sinh sở trường thể dục, nhưng tốt xấu gì cũng là hoạt động lớn, phải chuẩn bị thật kỹ. Hoạt động này em có thể tìm ủy viên thể dục thương lượng. Tranh thủ để mỗi học sinh đều tham gia.”

“Dạ.”

Thầy Mã vừa đi, Tô Nham nhanh chóng phát giấy xuống, dặn dò: “Dựa vào bảng điền vào, thứ sáu giao lại cho tớ.”

“Oa, chạy cự li dài mùa xuân, năm nghìn mét?”

“Năm nghìn mét quá dài, tớ tuyệt đối không tham gia.”

“Có học sinh khối thể dục tham gia, không công bằng đối với chúng ta.”

“Tìm tớ không tốt.”

Tô Nham lớn tiếng nói: “Tranh thủ mỗi người đều tham gia, có vấn đề thân thể không thể tham dự đưa giấy chứng nhận là được. Ủy viên Thể dục nhớ phải đăng ký.”

Chạy cự li dài mùa xuân so với đại hội thể dục thể thao mùa thu đơn giản hơn rất nhiều, bởi vì hạng mục trận đấu chỉ có một khoản là chạy cự li dài. Nhưng các học sinh rất vui vẻ, có hoạt động lớn chẳng khác nào có thể lười biếng không lên tiết, xem như thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi.

Xe đạp Tô Nham cuối cùng cũng không có chuyện gì, Lâm Cường thở phào nhưng vẫn muốn tra ra hung thủ là ai. Kỳ thật hai người bọn họ đều có thể đoán được hung thủ là ai, nhưng Tô Nham cũng không chịu đi truy cứu, chỉ nói: “Chúng ta đi tham gia chạy cự li dài.”

“A.....?”

Tô Nham không giải thích nhiều, dắt xe ra sân trường. Xe đạp hai người cùng lúc rẽ đi, một chiếc đi qua trái một chiếc đi qua phải, phát phát tay tùy ý nói: “Ngày mai gặp.”

“Nham Nham, nhìn bên cạnh, là bạn của người kia.”

“Hả?”

Tô Nham đỗ xe quay đầu, nhìn về phía đường cái đối diện, dưới bóng rùng cây đứng không ít người. Là nhóm thiếu niên bắt lương Trần Thành và Trần Oản Oản.

Trần Oản Oản một mình đứng một bên, hình như đang cãi nhau với Trần Thành. Trần Thành mấy lần vươn tay muốn kéo cô đi, đều bị Trần Oản Oản kiên quyết vứt ra.

Tô Nham lên rẽ đi, quẹo vào một nơi cách bọn họ khá gần, vừa vặn nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Trần Thành anh đừng dây dưa không dứt, như vậy chỉ làm tôi càng chán ghét.”

“Anh dây dưa không dứt? Trần Oản Oản em đừng ích kỉ quá được không. Kỳ thi tuyển mẹ em gặt anh, em nói sẽ học trường Thanh Dương, ông đây liều mạng thi vào, kết quả em lại vào cao trung Lê Hoa! Em có ý gì, cố ý gặt anh rất vui vẻ? Thực cho rằng anh sẽ không tức giận.” Trần Thành từng bước tới gần Trần Oản Oản, Trần Oản Oản sắc mặt xanh trắng một mảnh, cẩn thận lui về phía sau, mặt cứng ngắc mỉm cười: “Tôi còn cách nào chứ, là cha muốn tôi học cao trung Lê Hoa. Thanh Dương nhất trung tốt hơn nhiều so với cao trung Lê Hoa, tôi còn phải chúc mừng anh.”

“Rất tốt? Vậy em muốn chuyển trường đến Thanh Dương nhất trung không? Hoặc ông đây đến 10/2 cao trung Lê Hoa?” Trần Thành âm trầm nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng nõn của Trần Oản Oản.

“Trầm Thành anh không nên ép tôi, anh muốn học ở đâu là chuyện của anh, tại sao anh phải quẩn quít lấy tôi. Tôi không có bất kì quan hệ gì với anh, dựa vào cái gì nói tôi lừa anh?” Trần Oản Oản tức giận đến điên lên, nhưng cô vẫn kiềm chế, đối mặt Trầm Thành, cô không dám quá làm càn. Trầm Thành là ai? Trầm Thành là thiếu niên hư hỏng, cha hắn là tay anh chị nổi tiếng thành phố C. Nếu là người bình thường cô chẳng thêm sợ, nhưng Trầm Thành cô không dám trêu chọc, bởi vì ngay cả người cha làm quan của cô cũng nói, chọc cha Trầm Thành, không chết cũng bị lột da. Lưu manh không đáng sợ, lưu manh có bản lĩnh có văn hóa mới ghê gớm. Sau lưng gọi loại người này là lưu manh, bên ngoài thấy còn phải gọi một tiếng Trầm ca, ông chủ Trầm. Người ta có tiền trong tay, có tiền cái gì cũng dễ nói.

Trầm Thành nhìn chằm chằm vào mỹ nữ đang tức giận, cảm thấy rất thú vị. Nghĩ thầm không hổ là nữ sinh hán yêu mến, cho dù tức giận cũng đẹp vậy. Trần Oản Oản thích nam sinh thành tích tốt, nên đầu tháng ba hắn chăm chú học tập tranh thủ thi đậu cao trung Trần Oản Oản muốn học. Nhưng không ngờ lần lộn ở Thanh Dương nửa năm không phát hiện Trần Oản Oản, về sau mới biết Trần Oản Oản ở cao trung Lê Hoa. Hắn muốn chuyển trường đến cao trung Lê Hoa, thế nhưng cha không đồng ý, vì hắn quyết chí tự cường thi đậu nhất trung cha mừng rỡ mấy ngày không ngủ, đặt tiệc mời khách. Trầm Thành thật không có gan làm cha mất mặt.

Vốn Trầm Thành cũng không sốt ruột, Trần Oản Oản dù gì cũng còn ở thành phố C, chỉ cần ở thành phố C thì chạy trời cũng không thoát. Nhưng không ngờ lại nghe được tin Trần Oản Oản và Lương Khuê yêu nhau, Trầm Thành cảm giác mình bị phản bội. Con đàn bà thanh cao này, có thể cự tuyệt hắn, có thể không để ý tới hắn, có thể không để mắt bất kì kẻ nào, nhưng cô cư nhiên dám yêu! Mà bạn trai lại không phải hắn!

“Được, chuyện trước kia anh không truy cứu. Vậy chuyện em và cái thằng tên Lương Khuê là sao? Là lời đồn hay sự thật?”

Trần Oản Oản á khẩu không trả lời được. Trầm Thành một mực theo đuổi cô, quẩn quít lấy cô, cô chỉ có thể tận lực tránh né. Giờ cô chọn Lương Khuê, có thể nói cho bất kì kẻ nào, nhưng không muốn nói cho Trầm Thành. Cô hiểu Trầm Thành rất rõ, hắn một chút cũng không giống học sinh, trời sinh là một tên lưu manh, tâm địa ác độc.

“Không nói chính là sự thật? Anh lại muốn biết Lương Khuê là ai, bộ dạng thế nào, đức hạnh ra sao mà làm em si mê thành thế này?” Trầm Thành khinh miệt nhìn Trần Oản Oản, Trần Oản Oản tức giận đến toàn thân run rẩy, đỏ mặt hô to: “Tôi muốn về nhà!”

Trầm Thành thấy cô tức giận đến hận không thể giẫm chân, buông tay cười nhạo: “Anh chưa nói không cho em về nhà, sợ anh cường j em à?”

Trần Oản Oản sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, ngón tay ôm túi sách trắng bệch.

Trầm Thành hừ nhẹ: “Em đi đi, ông đây cũng là người có học, nói văn minh nói tố chất mà.”

“.....” Trần Oản Oản chạy đi không quay đầu lại, giấy thiếu chút nữa cũng rơi mất, Trầm Thành thấy mà buồn cười.

Các huynh đệ sau lưng Trầm Thành lúc này mới mở miệng: “Đây là Trần Oản Oản? Rất xinh đẹp, nhưng cũng không ít người xinh đẹp hơn cô ta.”

“Mày thì biết cái gì, Trần Oản Oản cũng không phải mỹ nữ bình thường. Cô ta thành tích giỏi, gia thế tốt, hơn nữa có cá tính.”

“Một mực cự tuyệt Thành ca thì kêu là cá tính?”

“Mày hiểu cái đỉnh gì, Thành ca muốn theo đuổi ai, còn không phải dễ như trở bàn tay sao. Chỉ cần dùng tiền tặng vài món quà đã bị bắt làm tù binh, nhưng Trần Oản Oản chưa bao giờ nhận quà của Thành ca, cái gì cũng không muốn. Càng như vậy, Thành ca càng yêu mến. Thành ca anh nói có phải không?”

Trầm Thành rút ra điều thuốc, lắc lắc tay nói: “Tao cảm thấy cô ấy rất tinh khiết, học thì cứ học, chuyện loạn thất bát tao trong trường cô ấy chưa bao giờ chú ý, cũng không thích cùng nữ sinh khác tụ tập nhiều chuyện.”

“Đặc biệt thích cô ấy mặc váy trắng, quá đẹp.”

Một đám huynh đệ lưu lười nói: “Thành ca anh cũng rất tinh khiết.”

“Cút!”

Thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi đều rất tinh khiết, đơn giản, thuần túy, cũng do vậy mà người trong tuổi này rất tàn khốc, tổn thương người khác, có lẽ cả á náy cũng không có. Dù vào cục cảnh sát, có lẽ chỉ nói là: Tôi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Tô Nham vài ngày liên tiếp ngủ không ngon giấc, tâm tình càng uể oải. Lương Khuê dù nhìn ra nhưng cũng không có biện pháp. Trước kia Tô Nham không thích để ý tới hắn, hiện tại còn hơn lúc trước, hoàn toàn coi Lương Khuê như không tồn tại. Giống như ngăn cách, cứng nhắc đến trường cứng nhắc tan học.

Tô Nham thu đủ bảng báo danh chạy cự li dài mùa xuân đi vào ký túc xá giáo viên. Y đang muốn đi vào thì Trần Oản Oản trùng hợp đi ra. Trần Oản Oản đụng Tô Nham lại chạy nhanh đi, nước mắt rơi xuống đất.

Tô Nham nháy mắt mấy cái vào văn phòng, Thầy Mã sắc mặt khó coi, thấy y đến liền miễn cưỡng cười cười.

Tô Nham hỏi: “Tại sao Trần Oản Oản khóc?”

Thầy Mã hừ nhẹ: “Còn có thể là gì, nữ sinh tuổi này cả ngày tình a yêu a, quan hệ nam nữ không rõ ràng. Vốn các em là những tiểu quý này lên làm gì thầy cũng coi như không phát hiện, nhưng bây giờ người khác tìm tới cửa, thầy không thể không quản”

“Tìm tới cửa?”

“Cũng không phải, chính là nam sinh trường khác, nam sinh kia một đầu tóc vàng, vừa nhìn đã thấy không phải thứ tốt. Người như vậy sao có thể lui tới.”
Thầy Mã bắt đầu đi lắc đầu: “Còn tặng một đóa hoa hồng lớn, tặng mà không mất mặt ! Coi cao trung là đại học sao, còn chơi lãng mạn với tôi.”

Thầy Mã giọng lớn, các giáo viên khác đều nghe rõ, đều gật đầu phụ họa: “Học sinh thời nay điều kiện tốt, gan cũng lớn, đều là TV ảnh hưởng. Xem mấy bộ phim bây giờ coi, nói cái gì đi đó, gì mà vườn sao băng, hoàng tử, công chúa cái gì.”

“Còn F4 nữa! Tôi còn tưởng là máy bay chiến đấu F4, nói nửa ngày thì ra là bốn mình tinh chẳng ra làm sao.”

Tô Nham bị các giáo viên chọc bật cười. Trở lại phòng học, thấy Trần Oản Oản nằm rạp trên bàn khóc, Lương Khuê ở bên cạnh không giải thích được hỏi cô: “Em khóc gì vậy? Nói gì đi chứ. Dư Thông, cô ấy rất cuộc khóc cái gì?”

Dư Thông mờ mịt lắc đầu: “Không biết, phỏng chừng bị thầy mắng”

“Thầy vô duyên vô cớ vì sao mắng em? Trần Oản Oản em nói một tiếng được không?” Lương Khuê bắt đầu đi thở dài.

Trần Oản Oản bỗng nhiên ngừng đầu, mặt mũi đầy nước mắt trừng mắt nhìn Lương Khuê, miệng mơ hồ nói: “Không cần anh lo! Anh quản tôi khóc cái gì, anh chỉ biết chơi một mình vui vẻ một mình thôi, một chút cũng không quan tâm tôi.”

Lương Khuê bị chửi oan uống trăm bề, hảo ngôn hảo ngữ nói: “Em không nói sao anh rõ chứ, em nói đi, có chuyện gì anh chia sẻ cùng em”

Trần Oản Oản khóc oa oa, nhưng vẫn không nói. Lương Khuê cả tức giận cũng không phát ra được, bắt đầu đi nhìn Trần Oản Oản khóc.

“Được rồi, anh đến hỏi thầy.” Lương Khuê xoay người đi.

Trần Oản Oản nhảy dựng lên giữ chặt hần lại: “Không cho phép đi!”

“Vậy em muốn anh thế nào?”

Trần Oản Oản nghẹn ngào nói: “Em muốn ở kí túc xá.”

“Ở kí túc xá?” Lương Khuê sắc mặt đại biến: “Em phải biết rõ..... điều kiện phòng ngủ rất kém”

“Dù sao em đã quyết định.”

“..... Được rồi” Ngẫm lại nữ sinh đều thích sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không có tình huống như kí túc xá nam sinh.

Trần Oản Oản hòa hoãn không ít, lau lau nước mắt nhìn Lương Khuê: “Anh nghiêm túc học tập, không có việc gì đừng chạy ra ngoài trường.....”

“..... Vì sao?” Lương Khuê buồn bực. Hắn ở nhà giáo viên, cơ hội ra ngoài trường rất ít, nhưng Trần Oản Oản nói như vậy, hắn đã cảm thấy có vấn đề.

“Nghe em đi mà.”

Lương Khuê thích làm trái lại, Trần Oản Oản nói đừng ra ngoài trường, hắn càng thích ra ngoài. Liên tiếp mấy ngày lên chạy ra, cố ý đi bộ gần trường. Như vậy mãi đến khi Trần Oản Oản đến kí túc xá, sau giờ học buổi tối Lương Khuê bị Trần Oản Oản trói chặt, không còn biện pháp chạy ra bên ngoài. Khá tốt là Trần Oản Oản khôi phục như lúc ban đầu, hai người sau giờ học tới liền lên lên hẹn hò, dù chỉ cùng một chỗ lặng lẽ nói vài lời cũng đặc biệt vui vẻ.

“Lương Khuê, có người tìm cậu.”

Đêm đó Lương Khuê cùng Trần Oản Oản ăn khuya tại căn tin, hai người mỗi người đi một ngả. Lương Khuê vừa rời khỏi căn tin đã bị người gọi lại.

“Tìm tôi? Ai?” Lương Khuê nhìn đồng học lạ lẫm.

“Không biết, người tìm cậu đang chờ ở cổng trường, tôi chỉ truyền lời nhắn thôi.”

Lương Khuê trầm tư một hồi, đi về hướng cổng trường. Cách cửa sân, Lương Khuê trông thấy bên ngoài đứng một nam sinh rất diao[1], nam sinh loại này Lương Khuê liếc mắt đã thấy không hợp với gã, rất khó chịu.

[1] Dia: tiếng bản địa của người Đài Loan, nghĩa đen là “đương vật”, tiếng lóng là “cool” hoặc “hip”, hoặc dùng mô tả một con người bất thường.

“Lương Khuê” Nam sinh kia nhìn hắn.

Lương Khuê gật đầu:“Cậu là ai? Tìm tôi có chuyện gì?”

Nam sinh không nói lời nào, tà tà quan sát từ trên xuống dưới dò xét Lương Khuê, sau một lúc lâu cười nói:“Trần Oản Oản là bạn gái của tao, cấp 2 đã được tạo định rồi.”

“.....” Lương Khuê nheo mắt lại, cười nhạo nói:“Quả nhiên là đám chọc ! Tôi đang tự hỏi không hiểu cô ấy đột nhiên chuyển đến kí túc xá làm gì ?.” Lương Khuê nói xong xoay người chạy tới, tránh cánh cửa nhẹ nhàng lộn lên, người đã rơi ra ngoài trường.

Lương Khuê trực tiếp đi về hướng Trầm Thành, Trầm Thành hai tay dút vào túi quần :“Mày thật cả gan, không sợ tao gọi người đánh mày?”

“Thế nào, mày tới tận cổng trường không phải muốn ăn đòn sao?” Lương Khuê nói xong, một cước đá vào Trầm Thành. Trầm Thành không ngờ hấn động thủ nhanh như vậy, cả vị trí cũng chưa chọn, ra tay ngăn cản đã chậm, cứng cứng rần rần bị trúng một đá.

Lương Khuê ra tay nhanh chóng, quyền đâm cước đá một cái lại một cái đánh vào người Trầm Thành. Trầm Thành liều mạng đánh trả, nhưng vẫn bị đánh rất nhiều. Trầm Thành kinh hãi không thôi, không ngờ Lương Khuê có thể đánh như vậy. Lúc này cũng bắt chấp mặt mũi, hô to về phía cái hẻm âm u trên đường cái:“Con mẹ nó chúng mày còn không qua hỗ trợ!”

Nghe được tiếng hô của Trầm Thành, các huynh đệ núp trong bóng tối lập tức chạy ra. Thấy Trầm Thành đang bị đánh, chúng tức giận đến nổi trận lôi đình, hận không thể đánh chết Lương Khuê.

Lương Khuê thất kinh, thâm nghĩ may mà ra tay nhanh, nếu đi lên phía trước một chút, liền vào hang sói.

Lương Khuê thấy tình thế không ổn, nhiều người như vậy cho dù chết trong này cũng chẳng làm gì được, vội vàng xoay người chạy như bay, nhảy qua tường, lật mình trở vào trong trường.

Các thiếu niên bắt lương đuổi theo phía sau hô đánh kêu giết, bảo vệ cổng không chút do dự kéo vang chuông báo động.

Chuyện này làm rất lớn, ngày hôm sau mọi người đến trường đều biết. Làn đồn ảnh hưởng lớn nhất đối với Trần Oản Oản, Trần Oản Oản tiêu tụy rất nhiều. Trần Oản Oản tuy xinh đẹp, lại yêu sớm, nhưng nói thế nào, cô cũng giữ mình trong sạch , không thích cùng nam sinh dư thừa kéo ra quan hệ mờ ám.

Lương Khuê theo lời đồn cuối cùng biết rằng nam sinh kia tên là Trầm Thành, cấp 2 đã theo đuổi Trần Oản Oản, một tên rất diao.

Hắn ngược lại một chút cũng không sợ, Trần Oản Oản lại lo lắng không thôi.

“Sợ cái gì, hần có người anh cũng có người, gọi người đánh cho hần không xuống giường được là dứt khoát nhất.”

Trần Oản Oản bức bối lắc đầu: “Vậy tốt gì cho anh, em biết nhà anh có bản lĩnh, nhưng nhà anh ở thành phố A, nơi này là thành phố C, ba ba Trầm Thành là tay anh chị, anh quá đáng quá cha hần sẽ không bỏ qua cho anh.”

Lương Khuê khinh thường nói:“Khi nào thì tay anh chị kiêu ngạo như vậy? quan viên thành phố C đều ăn \ phân ? Quân đội là chân tôm mềm nhũn?”

Trần Oản Oản tức giận đến sắc mặt trắng bệch:“Ba tôi chính là ăn \ phân , anh xem thường a!”

“.....” Lương Khuê sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói:“Ba em quan chức lại không lớn, không tính ông.....”

Trần Oản Oản rút cuộc không nói, tức giận quay đầu bước đi.

Lương Khuê bắt đầu dĩ thời dài, cầm điện thoại do dự, cuối cùng vẫn quyết định theo Trần Oản Oản, bớt rước lấy phiền toái.

Một đôi tình nhân giận dữ còn chưa hòa thuận, đại hội thể dục thể thao mùa xuân chạy cự li dài của trường chính thức bắt đầu.

Tô Nham cùng ngày thay áo thể dục ngắn tay và quần đùi mát mẻ, trên đầu cột ‘Tất thắng’, xoa tay, âm thầm nhìn chòng chọc vào học sinh khối thể dục đang đứng đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trận đấu

Hôm nay mặt trời dịu nhẹ, gió nhẹ chùng cấp hai cấp ba. Mặc áo ngắn tay quần ngắn không vận động chỉ đứng cũng thấy lạnh, cánh tay nổi da gà. Lâm Cường xoa xoa tay phản nản:“Xếp hàng cả buổi, sao còn chưa cho người ta vào trường.”

Tô Nham cầm lá cờ 10/2 đứng trước đội ngũ, hơi cúi đầu, từ từ nhắm hai mắt, không nói chuyện. Trong Radio phát ra âm nhạc lúc luyện tập vào trường, cả sân trường ầm ầm.

Thầy Mã từ xa chạy tới hướng bọn họ, vội vã nói: “Mọi người đứng nghiêm. Lập tức sẽ nhập trận, đều chỉnh tề cho thầy! Nghi thức nhập trường sẽ có chụp ảnh, còn có rất nhiều người xem ngoài trường, đừng làm mất mặt trường học chúng ta. Nghe thấy không hả?”

“Nghe thấy ạ!”

“Tô Nham em dẫn đội nhất thiết không được hoảng hốt.”

“Vâng.”

Âm nhạc trong radio lặp lại vô số lần rốt cục dừng lại, sân trường ầm ầm lập tức im lặng. Tiếng của hiệu trưởng từ radio truyền đến: “Các học sinh yên lặng, bây giờ là đúng một giờ chiều, đại hội thể dục thể thao chạy cự li dài mùa xuân sắp bắt đầu.” sau diễn thuyết dài dòng lệ thường, hiệu trưởng rốt cục tuyên bố: “Bắt đầu vào trường!”

Âm nhạc Radio biến đổi, kích tình phi dương mà có tiết tấu _ là âm nhạc vào trường bình thường trước khi kéo quốc kỳ.

Vào trường đầu tiên chính là lớp 10/1, tiếp theo là 10/2 do Tô Nham dẫn đầu, mang theo đội ngũ đi đến vị trí chỉ định rồi đứng lại. Lưng Tô Nham thẳng tắp, cầm lá cờ một mình đi nghiêm rồi đi, cầm lá cờ vào cột cờ cách đó hơn vài mét.

Lá cờ từng lớp khác nhau về màu sắc, đến khối 12 toàn bộ vào trường xong, từng lớp trường đều cầm vào một lá cờ. Cuối cùng chính là cờ màu bay múa, vờn quanh toàn bộ thao trường.

Vào trường vô cùng đơn giản, chú trọng chính là độ phối hợp chỉnh tề ăn ý. Tổng thể mà nói hoàn thành vô cùng tốt.

Thao trường chứa đầy học sinh toàn trường, bao quanh bọn họ chính là đường chạy.

Điểm xuất phát năm nghìn mét chạy cự li dài là đường chạy thao trường, xuất phát chạy sau trường có lộ trình chừng hai trăm mét, sau đó trực tiếp chạy ra sân trường. Dọc theo lộ tuyến trường chỉ định chạy trên đường cái, đích đến cuối cùng là đường về sau thao trường.

Chạy cự li dài mùa xuân so ra kém đại hội thể dục thể thao mùa thu, hạng mục chỉ có một, thời gian cần cũng rất ngắn. Bởi vì chỉ là một cuộc chạy cự ly dài năm nghìn mét, hơn nữa đề xướng toàn bộ thành viên tham gia cho nên một khi chạy ra, trên đường chạy đều là người, hoàn toàn kém nghiêm khắc so với đại hội thể dục thể thao mùa thu.

Chạy trước nhất vẫn là 10/1, màu áo từng lớp khác nhau, điểm xuất phát cũng bất đồng, để tách rời khỏi nhau.

Dọc theo đường chạy đều có giáo viên đứng chờ. Sau khi mọi người xuất phát, đến điểm cuối ngoài trường tìm được một dấu mộc mới có thể chạy về. Không có dấu mộc thì không tính thành tích.

Tô Nham vừa nghe tiếng súng thì chạy, sau lưng không ngừng có người vượt qua y, Tô Nham vẫn giữ vững tốc độ. Mục đích y tham gia chạy cự li dài là đánh bại học sinh thể dục khối 11. Nhưng hiện tại mới năm nghìn mét đầu, đối thủ của y tất cả đều là lớp 10, chỉ có điều nếu y muốn đấu với khối 11, nhất định phải lấy được vị trí trước 20 của khối 10.

Dọc theo đường có giáo viên thể dục cỡi xe đạp phụ trách ghi chép, còn có nhân viên hậu cần, nhân viên y tế.

Năm nghìn mét mà thôi, chạy xong toàn bộ thì hơn hai mươi phút. Nam sinh bình thường khoảng 20', chuyên nghiệp mười lăm phút đến mười tám phút, nữ sinh đại khái phải 27-28 phút. Đương nhiên còn có người căn bản chạy không hết, nửa đường dừng lại, hoặc dứt khoát bỏ chạy.

Tô Nham một đường ổn ổn định định chạy đến điểm cuối ngoài trường, giáo viên ấn vào lòng bàn tay y dấu mộc màu đỏ. Tô Nham nắm chặt bàn tay, xoay người chạy về.

Phía trước y, một đoàn nam sinh đang ra sức phóng tới sân trường.

Tô Nham hít sâu, gió xuân đột nhiên hất tung tóc y, quần áo thể thao rộng thùng thình phồng lên lay động, phát ra tiếng xé gió vù vù, đôi chân thon dài mạnh mẽ chạy băng băng, như con tuấn mã trên thảo nguyên bao la.

Vượt qua một người, mười người, hai mươi. thân ảnh Tô Nham rất mạnh nhanh chạy vào top dẫn đầu. Trong tầm mắt sắc bén có vài bóng lưng quen thuộc, có Lương Khuê, có uỷ viên thể dục, dẫn đầu vẫn là những học sinh đặc biệt của khối mười khoa thể dục, mạnh mẽ như lang như hổ.

Y nhìn thấy bất kể là Lương Khuê hay uỷ viên thể dục, tám lưng dày rộng của hai người đều bị mồ hôi thấm ướt, bước chạy đã chậm chạp nặng nề.

Lương Khuê nín thở không chế hô hấp của mình, tận lực làm mình tâm bình khí hòa, bước chân vững vàng. Mồ hôi dọc theo trán rơi vào khoe miệng, vị mặn mặn. Năm nghìn mét mà thôi, cũng không phải quá dài. Lương Khuê gần đây rất tự tin đối với thể lực của mình, nhưng hiện tại hần không thể không thừa nhận, sau khi rời đi thành phố A thân kinh vận động của hần giảm xuống không bằng thành tích cấp 2. Ngã lại cấp 2 ngày trước, có không ít giáo viên muốn đề cử hần làm học sinh đặc biệt của khối thể dục.

Lương Khuê bình tĩnh di chuyển bước chân về phía trước, nhìn chằm chằm vào bóng lưng người xa lạ phía trước, một lòng chỉ muốn vượt qua người này.

Đột nhiên, gió thổi bên tai nghe xao động, mang qua mùi mồ hôi dạt thanh xuân, khoe mắt Lương Khuê nhảy dựng. Trong nháy mắt kết luận bóng người gặp thoáng qua chính là Tô Nham.

Tô Nham như mị ảnh vượt qua hần, Lương Khuê không thể không nhìn chăm chú vào lưng Tô Nham. Hình như đây là lần đầu tiên nhìn Tô Nham trong khoảng cách gần như vậy. Rõ ràng bọn họ là ngồi cùng bàn, nhưng khoảng cách hai bên không phải chỉ là một khe hở mặt bàn, mà là cách một cái hào rộng, quan hệ vẫn không tốt lên nổi, thậm chí cực kỳ lạ lẫm. Lương Khuê tự hỏi kết giao bạn bè không phải chuyện gì khó, nhưng bất kể hần chủ động lấy lòng thế nào, cũng không cách nào kéo gần quan hệ giữa hai người. Thường xuyên bị Tô Nham lạnh lùng đối đãi, Lương Khuê cũng không phải không có lòng tự trọng, đã bị lạnh nhạt càng không muốn thân cận với Tô Nham.

Các nữ sinh nói Tô Nham rất khốc, quả thực đẹp trai đến ngầy người.

Lương Khuê thỉnh thoảng oán thầm _ may mà Tô Nham có gương mặt dễ nhìn thế này. Tô Nham nếu dung mạo giống Trần Yến, hơn nữa loại tính cách này, Tô Nham chính là phiên bản nam của Trần Yến, cái gì khốc ! Rõ ràng chính là âm trầm tự bế.

Tây Thi ôm tâm khiến lòng người say, Động thi ôm tâm làm tan nát cõi lòng[1].

Soái ca không nói lời nào gọi là khốc, sừ nam[2] không nói lời nào gọi là tự bế.

Lương Khuê không biết tại sao Tô Nham có loại tính cách này, nhưng đối với loại người này Lương Khuê khó chịu nhất. Bởi vì người như thế rất khó để nói chuyện, họ như người của thế giới khác vậy.

Có thể ngẫu nhiên nhìn thấy quan hệ của Tô Nham và Lâm Cường không phải chỉ đơn giản là cười cười nói nói, khi đó Tô Nham thoát nhìn lại đặc biệt bình thường.

Lương Khuê lúc này dán mắt vào bóng lưng Tô Nham chạy, khoảng cách gần như thế, cả mùi cũng có thể ngửi thấy(=.=). Thân ảnh Tô Nham không ngừng lắc lư, hai chân thon dài lên lên xuống xuống, mang theo đất cát bay lên. Tốc độ của Tô Nham rất nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh, đích đến đã không xa. Tô Nham đang chạy nước rút, lần lượt vượt qua các tuyến thủ, bóng lưng chạy nhanh dần dần lướt xa. Lương Khuê trống ngực hỗn loạn cắn chặt răng ra sức đuổi theo, chạy cự li dài thời điểm cuối cùng là quan trọng nhất, chẳng biết tại sao mục tiêu hần muốn đến tựa hồ biến thành bóng lưng Tô Nham. Hần nhìn chăm chăm vào bóng lưng nọ, không ngừng đuổi theo, không ngừng bức bách chính mình.

Tô Nham thuận lợi về tới đích, thân thể theo quán tính chạy tiếp vài mét mới chậm rãi dừng lại. Chung quanh bùng lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc. Tô Nham ừ tai lợi hại rồi một cúi đầu, tay chống đầu gối thở dốc, sức lực còn chưa khôi phục thì thân thể đột nhiên bị hung hăng đụng phải. Thân thể như nhũn ra của Tô Nham âm ỉ ngã xuống đất, người bị xô mạnh nằm trên mặt đất, đau đến nỗi Tô Nham bủn rủn nhắm hai mắt lại.

“Ồi.....” Lương Khuê giãy dụa bò lên từ trên lưng Tô Nham, che miệng kêu đau không thôi.

“Hai cậu không sao chứ? Lương Khuê cậu xông lên đột ngột quá, cũng không nhìn người phía trước một chút.” Bạn cùng lớp chạy tới nâng hai người sang một bên nghỉ ngơi.

Lương Khuê nghe vậy gượng cười:“Phanh lại không kịp..... Tô Nham thực xin lỗi, cậu bị thương à?” Hần á náy nhìn về phía Tô Nham, may mà Tô Nham từ trên xuống dưới không bị thương, cánh tay chỉ tróc chút da.

Tô Nham sa sầm không nói lời nào, im lặng nghỉ ngơi một hồi mới cầm chai nước khoáng chậm rãi uống.

Lương Khuê bắt đầu dĩ vãng, bức bối xoa xoa tóc. Nhớ lại sở dĩ biến thành thế này, là do hần không hiểu sao lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tô Nham, kết quả chạy đến đích cũng không biết. Khi Tô Nham đột nhiên dừng lại, hần lập tức phanh không kịp, hung hăng đụng phải.

“Tô Nham thật lợi hại, không ngờ thành tích cậu đã tốt, thể dục cũng tốt luôn. A2 chúng ta lại có hai người chạy đến top 10, thật sự là đáng mừng!”

Tô Nham chúi chúi mồ hôi trên trán, nhướn mày hỏi:“Tôi là người thứ mấy?”

“Cậu là người thứ năm, Lương Khuê là thứ sáu. Lương Khuê thật nguy hiểm, chạy nước rút trăm mét cuối cùng quá dừng mãi! Tôi thiếu đạt tới trình độ chuyên nghiệp, oa, lúc ấy thật nhiều giáo viên học sinh đều hét rầm lên, các cậu không thấy được biểu lộ lúc đó của Lương Khuê đâu, phải gọi là liều mạng! Ha ha ha, còn có người nói giỡn bảo Lương Khuê như hung thủ đuổi giết Tô Nham, chọc chết tớ luôn.”

Phụt, Lương Khuê một ngụm nước toàn bộ phun ra:“Đây là cách phân tích gì vậy.”

“Nhưng tớ bội phục nhất là Tô Nham, chạy năm nghìn mét mà vẻ mặt cũng không biến chút xíu nào. Chạy nước rút cuối cùng cũng như vậy, người xem gấp thay cậu ấy đó. Về mặt cậu vẫn cứ bình tĩnh, động tác cũng rất mạnh, không cố gắng cũng chạy đến vị trí thứ năm. Hai người các cậu nghỉ ngơi cho tốt, chờ 12 chạy xong, kế tiếp chính là trận đấu của top 20 của mỗi khối đây.”

Tô Nham ngẩng đầu nhìn quanh đích đường chạy, vô số học sinh rót tại đằng sau chạy đến nơi. Mặc dù đã không có bất kì thứ tự gì, nhưng phần lớn học sinh đều hi vọng kiên trì chạy xong đến đích.

Tô Nham nhìn thấy Lâm Cường mềm oặt chạy đến đích, đứng dậy đi qua, mang Lâm Cường đi nghỉ ngơi.

Lâm Cường muốn ngồi xuống, Tô Nham không cho hần ngồi, kiên định đỡ Lâm Cường đứng thẳng nghỉ ngơi. Lâm Cường vận động quá độ, cả mặt đỏ bừng không bình thường, cả nói cũng không nói nổi. Tô Nham buồn cười nói:“Thể chất cậu cũng quá kém, bình thường nên vận động nhiều.”

Lâm Cường xua tay lắc đầu, không có tí sức lực nào biện luận với Tô Nham.

Tô Nham đưa nước khoáng và chocolate cho Lâm Cường, Lâm Cường hòa hoãn lại, thờ hất thật dài: “Thống hận nhất là chạy cự li dài Nếu để tớ chạy nhanh, tớ nhất định không thua cậu đâu.”

Tô Nham cười cười, không muốn đả kích hắn.

Lương Khuê quái dị nhìn hai người, biểu lộ rất buồn bực.

Tô Nham là có ý gì? Nói y lạnh lùng, y cũng có bạn tốt Lâm Cường. Vì sao chỉ đối địch với hắn, Lương Khuê cẩn thận hồi tưởng từng ly từng tý, không biết giữa mình và Tô Nham có gì đụng chạm, mà sao không cách nào hòa hợp .

“Ôi, kiện tướng chạy cự li dài cậu trông mất tở làm gì?” Lâm Cường sống lại liền nói nhiều, biết rõ thành tích chạy cự li dài của lớp không tệ, coi Lương Khuê như anh hùng.

Lương Khuê nghiêng đầu sang chỗ khác không tiếp lời, chợt nghe Tô Nham nói với Lâm Cường: “Hôm nay mất cậu ta không tốt.”

Lương Khuê lập tức chán nản: “Cậu nói mất ai không tốt? Chi không cẩn thận đụng phải cậu một cái mà thôi.”

“Tôi không trách cậu.” Tô Nham mỉm cười.

“Cậu!” Lương Khuê càng bực bội, hắn chán ghét Tô Nham điểm này, tưởng là y không dễ nói chuyện, có đôi khi lại rất thông tình đạt lý. Muốn thừa cơ truy kích để thân nhau hơn, y lại quái gở cho hắn một cái mặt lạnh.

Tô Nham cùng Lâm Cường rời khỏi thao trường, đi xem náo nhiệt.

Chờ toàn bộ 12 chấm dứt, tối thiểu là một tiếng đồng hồ.

Hai người mua một đồng đồ ăn vặt ở cửa hàng rồi tìm nơi giết thời gian, lại gặp học sinh thể dục khối 11, đúng là sân trường quá nhỏ mà.

Kết quả khối 11 đã sớm có, top 20 tất cả đều là học sinh thể dục . Đứng đầu chính là Từ Vệ môi dày cằm đầu lúc trước.

“Yêu, oan gia ngõ hẹp nha.” Từ Vệ hai tay rút trong túi quần, duỗi một cước dẫm bậc thang bên cạnh Tô Nham, từ trên cao nhìn xuống cười châm chọc nhìn Tô Nham.

Tô Nham khẽ nâng đầu nhìn lên Từ Vệ, hai tay vẫn nắm mạnh mì gói kiên thúy, há mồm, gặm gặm gặm gặm, răng rắc răng rắc giòn vang.

“.....” Từ Vệ nhú mày nhìn chăm chăm vào miệng Tô Nham, cái miệng nhai nhai không ngừng, giống như răng chuột gặm thứ gì đó răng rắc răng rắc không ngừng, không hiểu sao như phiền chết người, con tức phóng đại. Từ Vệ khẽ vươn tay, giật lấy gói mì kiên thúy của Tô Nham ném đi thật xa để Tô Nham không gặm được nữa.

Mì kiên thúy nắm xu một gói gặm thì rất thích, nhưng Tô Nham hôm nay có phần xui xẻo. Trong gói mì tự nhiên không có gói gia vị, chỉ có thể cố gắng mà gặm, mùi vị không đủ, Tô Nham rất không vui. Giờ gặm đang có thú, mì lại bị ném mất Tô Nham càng khó chịu.

Tô Nham đột nhiên đứng dậy, sắc mặt lạnh lạnh, thân thể áp sát tới Từ Vệ. Từ Vệ cảnh giác lui về phía sau, đưa tay muốn ngăn cản cái gì. Nhưng qua hồi lâu, cái gì cũng không thấy. Từ Vệ tập trung nhìn, Tô Nham tự nhiên đứng dậy đi, y cứ như vậy mà đi, rõ ràng rất giận. Lại nhìn xuống không ra tay.

Tô Nham đi thật xa đột nhiên quay đầu lại, cười khê với đám người Từ Vệ. Y vươn tay, giơ ngón tay cái lên, chậm rãi chia xuống đất.

Từ Vệ nắm chặt quả đấm: “Tiểu tử mày giỏi, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Vốn tao muốn bỏ qua cho mày, là chính mày quá kiêu ngạo.”

“Lời này chờ chạy xong nói sau.” Tô Nham ngênh ngang rời đi.

Nghỉ ngơi chấm dứt, trận đấu của top 20 cả ba khối rốt cục bắt đầu.

Tổng cộng sáu mươi tuyển thủ, toàn bộ đứng trên đường chạy, tiếng súng vừa vang lên, dốc toàn bộ sức lực.

Các học sinh thể dục cao lớn uy mãnh như xe vọt lên thật xa, trong nháy mắt liền kéo ra khoảng cách giữa các tuyển thủ,

Bất kể là tốc độ hay động tác, vòng đầu này cần tiêu chuẩn rất nhiều, dù sao học sinh thể dục chiếm đa số.

Toàn trường đều cho rằng đây là trận đấu chạy cự li dài của học sinh thể dục ba cấp, quán quân sẽ xuất hiện trong nhóm bọn họ, điều này không thể nghi ngờ.

Một số học sinh trong lớp thường có thể vào vòng này đã là may mắn, muốn lấy được thứ tự gần như là không có khả năng.

Từ Vệ hung mãnh nhất, quả thực dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét hoàn thành chạy cự li năm nghìn mét. Ngay từ lúc bắt đầu hắn đã không giữ sức, dùng trạng thái tốt nhất mà chạy. Chạy đầu tiên, chạy không có áp lực, vút người thứ hai xa hơn vài mét.

Giáo viên phụ trách tính thời gian chạy nước rút theo họ, con mắt nhìn chăm chăm vào Từ Vệ, nhưng đột nhiên ánh mắt hoa lên _ bên người Từ Vệ lại thêm một người. Học sinh kia rất lạ lẫm đối với giáo viên thể dục là ông, nhất thời ngẩn người.

Từ Vệ đã sớm phát hiện có một người đuổi theo bên người mình, nhưng hắn không có tâm tư nhìn bên kết luận là học sinh thể dục 12 nào đó. Từ Vệ nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định liều mạng. Cho dù khối 12 huấn luyện nhiều hơn một năm so với bọn hắn, nhưng hắn hết lần này tới lần khác muốn thắng khối 12! Từ Vệ tăng tốc lần nữa, vút bỏ tất cả chung quanh, trở mình phóng tới điểm cuối ngoài trường thần tốc đạt được dấu mốc trở về.

Cùng lúc đó, tên còn lại cũng giành được con dấu chạy vọt qua hắn, trong nháy mắt xông tới phía trước Từ Vệ.

Tìm Từ Vệ xiết chặt khi thấy rõ bóng người phía trước, lúc này cực kì hoảng sợ _ đây không phải học sinh thể dục 12, người này sao mà giống Tô Nham!

Từ Vệ khí huyết sôi trào, cảm giác mình bị nhục nhã lợi hại, há mồm phát ra tiếng rống to quái dị, vung hai tay điên cuồng đuổi theo Tô Nham. Hắn bại bởi ai cũng được, nhưng tuyệt không thể thua Tô Nham.

Từ Vệ không hiểu nổi, vì sao một Tô Nham lại chạy qua tất cả học sinh thể dục. Không, tuyệt đối không thể như vậy, Tô Nham chỉ là tạm thời cố chấp, một lát nữa y nhất định sẽ hết sức. Chạy cự li dài khảo nghiệm chính là sự chịu đựng, không phải xung lượng nhất thời.

Từ Vệ điên cuồng xông về trước, hắn như vút đi đôi mắt, không nhìn vào bất kì con đường đi tới nào. Hắn chỉ cần hô hấp, chỉ cần di chuyển hai chân, chỉ cần là người đầu tiên vọt tới đích, cướp lấy quán quân! Những thứ khác, toàn bộ có thể vứt bỏ!

Lúc học sinh giáo viên toàn trường nhìn thấy Từ Vệ là người đầu tiên xông vào thao trường sân trường, tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt. Tuyển thủ trong dự liệu! Hôm nay chính là sân khấu thuộc về bọn họ, bọn họ cũng không dễ dàng, mỗi ngày đều huấn luyện, trừ học tập, bọn họ phải trả giá rất nhiều. Hơn nữa bọn họ thường xuyên thi đấu, trong thành phố, trong tỉnh cũng nhiều lần giành được thành tích tốt, làm rạng rỡ cho trường không ít lần.

Từ Vệ xông tới đường băng cuối cùng, tiếng hoan hô liên tiếp. Tất cả ánh mắt đều đuổi theo Từ Vệ, tất cả mọi người muốn tận mắt chứng kiến giây phút quán quân được sinh ra.

Từ Vệ xông tới, Tô Nham xông tới, con đường thẳng lợi trở nên chen chúc mà chật hẹp. Muốn quán quân, chỉ có đột phá trong nháy mắt.

Xôn xao –

Các tuyển thủ phá tan dây tuyến ở đích, liên tiếp người thứ nhất, người thứ hai, người thứ ba _ có lẽ chỉ kém vài giây. Nhưng chính là vài giây chênh lệch đó đã định là khoảng cách giữa nhau.

“A a a! Tô Nham Tô Nham! Tô Nham đỉnh nhất!”

Tiếng hô đỉnh tai nhức óc nổ tung trong sân trường, bình luận viên trong radio kích tình phi dương rống to: “Thật không ngờ, Thật sự không ngờ! Số 1233, Tô Nham! Tô Nham! Quán quân là số 1233 Tô Nham! Bạn Tô Nham 10/2! Chúng ta hãy vỗ tràng pháo tay cho cậu ấy đi nào!”

Từ Vệ mơ màng, mờ mịt tìm kiếm Tô Nham. Tô Nham đang bị mấy học sinh đỡ xuống sân, Từ Vệ không chút nghĩ ngợi đuổi theo. Lúc sắp chạm được vào Tô Nham, một sức mạnh bỗng hất hắn ra.

“Ê thẳng đứng nhì, mày muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nghỉ ngơi

Lương Khuê vừa chạy xuống, lúc này còn không ngừng thở hổn hển, mồ hôi đầy mặt và đầu cổ, hung dữ trừng mắt nhìn Từ Vệ. Bộ dạng thoạt nhìn rất dọa người.

Từ Vệ bị đẩy ra hơi lao đảo, chò đứng vững lại không khỏi tức giận. Hắn không quen Lương Khuê, nhưng mặt Lương Khuê quá bất mắt, liếc mắt nhìn liền biết đây là Lương Khuê : “Mắc mớ gì tới mày? Lương Khuê mày muốn làm gì?”

Lương Khuê nhe răng cười: “Tao là sợ có người thua không chịu nổi nên làm việc ngu dần thôi.”

Từ Vệ tránh khỏi Lương Khuê, sắc mặt tái nhợt một mảnh. Hắn không phải thua không chịu nổi, nhưng trận đấu hôm nay hắn thật sự cảm thấy thua không chịu nổi. Hắn cư nhiên bị đánh bại, mà không chỉ hắn bại, học sinh thể dục cũng bại _ bại bởi Tô Nham. Từ Vệ mê mang, phát mộng, đến lúc tỉnh

lại mới tiếp nhận sự thật. Tất cả còn lại trong lòng đều là không cam lòng và phẫn nộ. Họ sớm tối mỗi ngày huấn luyện cực nhọc khó khăn, bọn họ ra sức như thế, tại sao lại bại bởi Tô Nham!

Hắn không biết mình giữ chặt Tô Nham muốn làm gì. Muốn một đáp án tại sao mình thất bại, nhưng lại cảm thấy rất ngu _ Tô Nham có thể cho đáp án gì. Chạy bộ mà, nhiều con mắt theo dõi như vậy thì không làm giả được. Tô Nham tại sao lại thắng, bởi vì y chạy nhanh, vượt qua vạch đích sớm hơn hẳn, đơn giản thế thôi.

Điều này so với bị Tô Nham đánh một trận càng làm người ta căm giận mà bất đắc dĩ.

Từ Vệ cười khổ, lúc trước đi theo Vạn Hưng quấy rối Tô Nham căn bản không nghĩ tới sẽ có chuyện hôm nay. Tô Nham hoàn toàn cố ý làm bọn họ nhục nhã, y kiểm chế lửa giận không động thủ mà lựa chọn phương thức có thể đã kích họ nhất.

Tô Nham bị mấy học sinh che chở phía sau, sợ Từ Vệ cao lớn làm ra chuyện kích động gì đó.

Lương Khuê thấy Từ Vệ không có ý ra tay thì bừa bãi buông hắn ra, kéo áo thể dục lên dùng sức lau mồ hôi trên mặt. Buổi trưa chạy hai trận năm nghìn mét, mệt đến ngất ngư, cháng váng hoa mắt chân như nhũn ra. Rồi lại nhìn Tô Nham cầm giải quán quân mà trạng thái vẫn có vẻ khá tốt, Lương Khuê trong lòng vừa giận lại vừa bội phục. Tô Nham bình thường thành tích văn hóa tốt, ít vận động, thực không đoán ra y có thể lực và sức chịu đựng tốt như vậy.

Lương Khuê ọc hết nửa bình nước, để thả lỏng cơ thể mệt mỏi sau khi chạy cự li dài. Lúc này mới vượt qua Từ Vệ đang ngăn ra đi về hướng Tô Nham, vỗ vỗ bả vai Tô Nham nói: “Chúc mừng cậu, quán quân.”

Tô Nham hơi kéo khóe miệng, vừa muốn đáp lời, kết quả há miệng, ọc xuống.

“Ngao!” Lương Khuê sợ tới mức găm rú, luống cuống tay chân nhảy tới nhảy lui: “No No No! Kéo cậu ta ra!”

“Tô Nham!”

“A làm sao bây giờ, Tô Nham nôn kìa!”

“Mau gọi Thầy Mâ!”

Một đám học sinh rối loạn bao trùm vây quanh Tô Nham giương nanh múa vuốt. Kẻ này muốn diu y kẻ kia muốn đưa khăn tay, Tô Nham bị vây chặt như nôm cối đầu óc choáng váng, thân thể càng khó chịu hơn. Ngực khó chịu không thôi, dạ dày không ngừng quay cuồng, cơm ăn hôm qua đều hận không thể nôn hết ra ngoài.

Từ Vệ bị kinh sợ ngăn người, dễ dàng kéo vài học sinh ra rồi lớn tiếng nói: “Mấy người đừng vây quanh y, để y hít thở không khí trong lành. Nôn sạch thì tốt rồi. Đi ra đi ra, đám lớp 10 đàn độn này.”

Người liên can bị chửi chảnh thêm phát giận, đều ngoan ngoãn thối lui để Tô Nham thở. Từ Vệ chung quy là kinh nghiệm phong phú, kết quả vận động quá sức hẳn đều có phương pháp điều trị. Vẫy lui người dư thừa, Từ Vệ một tay đỡ lưng Tô Nham vỗ nhẹ nhẹ, một bên trấn an Tô Nham: “Không có việc gì, cậu nôn sạch sẽ thì tốt rồi. Chỉ là vận động quá sức, liều dữ quá, nhất thời thích ứng không nổi.” Hắn nhứ mày liếc đồng dơ bản Tô Nham nôn ra lại bổ sung nói: “Cậu trước khi chạy cự li dài ăn quá nhiều, hưởng chi là mì ăn liền.”

“.....” Tô Nham ngồi chồm hổm không nói chuyện, nôn sạch mọi thứ trong dạ dày, dùng nước khoáng súc miệng, thở gấp. Ngực dễ chịu hơn rất nhiều nhưng thân thể như có chút nhũn ra.

Lương Khuê vươn tay giữ chặt Tô Nham, kiên quyết túm đến nơi sạch sẽ ngồi xuống: “Nhịn không được thì phải nói chứ, nhìn cậu cả một biểu hiện khó chịu cũng không hiện ra, mọi người còn tưởng cậu rất dư lực.”

Tô Nham không lên tiếng, liếc nhìn Lương Khuê đi chân trần. Vừa rồi y không cẩn thận nôn lên chân Lương Khuê, Lương Khuê trực tiếp cời giày, dứt khoát chân trần chạy khắp nơi.

“Cậu ném giày?” Tô Nham hỏi hắn.

“..... Ừ, nhưng tôi không có ý gì đâu ghen. Tôi lười, giày dơ không thích giặt, trực tiếp ném cho tiện.”

Tô Nham không cho là đúng, “Tôi có thể đền cho cậu một đôi.”

Lương Khuê không vui nói: “Tôi cũng không trách cậu, chưa nói muốn cậu đền giày. Hôm nay cậu là đại anh hùng, nói chuyện vui về một chút chết hả?”

Tô Nham cười cười, không nói tiếp. Sau đó nhìn qua Từ Vệ không có dự định bỏ đi, nhất thời càng không biết nói gì.

Từ Vệ xấu hổ nhìn Tô Nham, nên nói gì đây?

Tô Nham vẫn mở miệng trước: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

“Không cần. Tuy bại bởi cậu rất không cam tâm, nhưng vẫn chúc mừng cậu giành được quán quân. Chuyện trước kia là chúng tôi không đúng,

nhưng tôi vẫn muốn hỏi _ cậu tham gia chạy cự li dài có phải chỉ là vì đánh bại tôi?”

“Đúng, đáng lẽ tôi làm hậu cần.” Tô Nham ăn ngay nói thật.

“.....” biểu lộ của Từ Vệ càng phức tạp hơn, cái gì cũng không nói nữa, xoay người đi.

Lương Khuê cười ha ha ôm bả vai Tô Nham, kích động vỗ đầu gối khen lớn : “ Tô Nham hay quá! Nhìn cậu miệng tiện, nói tức chết người. Nhìn Từ Vệ bị cậu đá kích thành dạng gì một cái, không chừng từ nay về sau sẽ teo héo luôn. Cậu thật sự quá xấu xa, thắng thì thắng còn dùng lời nói ác độc kích thích người ta, nhưng mà, tôi thích! Ha ha ha ha ha!”

“..... Nghe nói cậu chạy được hạng ba từ dưới đếm lên phải không?” Tô Nham nhẹ nhàng kéo tay Lương Khuê ra, khe khẽ hỏi hần.

Tiếng cười lú lo của Lương Khuê im bật, gương ngừng sờ sờ mũi. Hần đứng lên vỗ vỗ cái mông, nghiêm túc mà cãi chính: “Cái gì mà hạng ba từ dưới đếm lên, là thứ năm mười tám toàn trường! Toàn trường! Là hạng thứ năm mười tám trong mấy ngàn người nghe rõ chưa hử!”

“Hạng năm mười tám, có thể giúp tôi tìm cuộn giấy vệ sinh hông?”

“..... Làm gì?”

“Đi WC chứ gì.”

“Nôn xong cậu còn đi đại tiện!” Lương Khuê cảm giận phàn nàn, trở thành một hồi chân trần mà chạy đi.

Chờ Lương Khuê chạy về, Thầy Mã đang ngồi bên người Tô Nham nói chuyện phiếm. Hiện tại trận đấu toàn trường chấm dứt, kế tiếp chính là trao giải. Tô Nham nhất định phải lên, thời khắc vinh quang biết chừng nào! Thầy Mã chỉ sợ thân thể Tô Nham không thoải mái không thể lên đài, vậy thì tiếc nuối biết bao. May mà Tô Nham đã không còn trở ngại.

“Tô Nham em chạy đúng đầu trường toàn lớp chúng ta đều thật vui mừng, thậm chí các lớp khác đều phấn chấn vì em chạy thắng học sinh thể dục. Nhưng Tô Nham lần sau em phải nhớ đừng quá liều mạng, em vẫn phải lấy học tập làm trọng. Có thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn bất cứ điều gì.” Thầy Mã trịnh trọng dặn dò Tô Nham, Tô Nham ngoan ngoãn gật đầu.

Đối với Thầy Mã mà nói, bọn họ là một tập thể lớp bình thường, vinh quang về mặt thể dục căn bản không cần. Nếu có là dẹt hoa trên gấm, còn không có cũng chẳng sao hết. Nhưng học sinh đều còn rất trẻ, đúng là độ tuổi tuổi trẻ khí thịnh không dễ dàng chịu thua, Tô Nham ở mặt thể dục, bình thường không có biểu hiện thế nào. Lần này thật làm cho người ta bất ngờ, lại nghĩ tới đến đụng chạm giữa Tô Nham và học sinh thể dục, Thầy Mã đương nhiên hiểu rõ đây là Tô Nham hành động theo tình cảm, sợ rằng chỉ vì xả giận. Nhưng Tô Nham lại liều mạng quá mức, bằng không sao lại nôn ra. Nếu vì chức quán quân này mà bệnh nặng vài ngày, cái kia mới gọi được một mất mười, Thầy Mã thà không cần chức quán quân.

Về mặt khác Thầy Mã lại rất vui mừng rất cảm khái, nói Tô Nham còn trẻ xúc động. Cậu lựa chọn phương thức như vậy đá kích học sinh thể dục ức hiếp cậu, có vẻ đặc biệt chừng chặc. Tối thiểu cậu không lấy bạo chế bạo, mà chọn phương thức quang minh chính đại. Điều này không thể nghi ngờ tốt hơn chuyện đánh nhau nhiều.

Cho dù Thầy Mã không nói, Tô Nham cũng tuyệt đối không có lần sau. Sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên y chủ động liều mạng như thế. Thiếu chút nữa thờ cả phổi ra ngoài, mùi vị kia thật thống khổ khó chịu. Y thật sự vì không gian mà tổ chất thân thể đề cao rất nhiều, nhưng chung quy y cũng không phải học sinh thể dục, không có trường kỳ huấn luyện tích lũy, đột nhiên đánh vào làm y không thích ứng được. Liều mạng một hơi giành được quán quân, trời biết vài chục giây cuối cùng kia, y tai ù, mắt hoa, cả người dường như mất đi ngũ giác. Quanh mình yên tĩnh một mảnh, chỉ dựa vào chấp niệm mà di chuyển hai chân, tiếng động rõ ràng nhất trong đầu, là tiếng tim đập thành thịch của bản thân.

Thắng đến bị học sinh tổ hậu cần nâng lên, Tô Nham khôi phục cảm giác, mới biết đã chạy xong .

Kết quả, ói ra.

“Từ nay về sau em sẽ lượng sức mà làm”

Thầy Mã thoải mái rời đi. Sau đó là nghi thức trao giải, Tô Nham lấy được quán quân đứng đầu, làm 10/2 đoạt được giấy khen vinh quang. Thường cho cá nhân là một ít đồ dùng học tập, không có tiền thưởng.

Đại hội thể dục thể thao chạy cự li dài mùa xuân kết thúc mỹ mãn. Tô Nham thu dọn cặp xong, cầm chìa khóa xe đi đến nhà xe, Lâm Cường sớm chờ ở đó. Thấy y đến liền vội nói: “ Tô Nham, tớ về trước một chuyến, sau khi ăn tối tớ sẽ đến nhà cậu ở. Ngày mai ngày mốt nghỉ hai ngày, chúng ta đi ra ngoài chơi thể nào?”

“Đến nhà tớ?” Tô Nham nhìn Lâm Cường.

“Ừ, nhà cậu tự do, ha ha, cậu cũng không thể cự tuyệt.” Lâm Cường vui cười. Đi nhà Tô Nham chơi là một chuyện, nhưng hôm nay thân thể Tô Nham không thoải mái, trong nhà không có ai, buổi tối nếu bị gì cũng không ai giúp đỡ. Lâm Cường lúc này mới muốn ở một ngày với Tô Nham.

Tô Nham gật gật đầu, không cự tuyệt ý tốt của Lâm Cường.

Kỳ thật Tô Nham đã không có chuyện gì, ăn cơm tối tại nhà Di Từ vẫn hai chén lớn như cũ, không khác biệt so với ngày thường.

Về nhà thu dọn phòng ngủ đã lâu không ở một phen, thay giường chiếu mới, xem tin tức ti vi thì Lâm Cường liền đến.

Trên bàn trà chuẩn bị tốt đồ ăn vặt và hoa quả, Lâm Cường vừa vào nhà liền mừng rỡ vui vẻ kêu la: “Tô Nham Tô Nham! Tớ muốn suốt đêm!”

“Tùy cậu, ngày mai có đi chơi không?”

“Đi! Ha ha, cha tớ cho tớ một ngàn, để tớ mua cái điện thoại không hơn tám trăm. Tô Nham ngày mai cậu giúp tớ chọn với.”

Tô Nham ừ một tiếng, cố ý đem máy tính cho Lâm Cường chơi. Y thì ngồi trên ghế sa lon lật sách, không khỏi dặn dò: “Ngày mai đã muốn ra ngoài chơi, vậy đừng chơi quá muộn.”

“Dạ dạ dạ, một người chơi không chút tinh thần nào, Tô Nham, không bằng chúng ta đi quán net đi?”

Tô Nham nghĩ nghĩ, gật đầu đáp lại: “Đi, 9 giờ rưỡi đi ra cửa quán net. Cậu chơi trước một người, tớ làm xong bài tập toán đã.”

Mặc dù là ngày nghỉ sau đại hội thể dục thể thao nhưng các giáo viên một chút cũng không khách khí, các môn đều có một đồng bài tập, thứ hai phải nộp lên hết. Học sinh khác còn có thể lười nhác nhưng riêng Tô Nham thì không được. Hình như đại đa số các giáo viên rất thích nói như vậy:

Lớp trưởng, bài tập của em cho thầy xem trước một chút.

Lớp trưởng, đáp án bài này em giải ra chưa?

Làm lớp trưởng rất phiền, nhưng Tô Nham cũng không phàn nàn. Thầy cô giáo ra yêu cầu gì đều tận lực hoàn thành. Chút phiền cũng có, nhưng không đến mức không thể chịu được.

Lâm Cường chơi game khi thế ngắt trời, thỉnh thoảng gào khóc thảm thiết dậm chân đập tường. Tô Nham đeo mắt kính, tập trung tinh thần làm bài. Một đồng bài tập toán làm xong hết thì vừa vặn đến chín giờ. Tô Nham cất kỹ mọi thứ giả bộ đi vào phòng tắm, kỳ thật là vào không gian tắm, thay quần áo sạch sẽ thoải mái đi ra thúc giục Lâm Cường: “Tắt máy, chúng ta đi quán net. Cậu muốn tắm trước rồi đi không? Tớ tìm quán internet điều kiện tốt, trong đêm nếu mệt có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Không tắm, sáng sớm về tắm luôn thể.”

Hai người đi trên đường cái ban đêm ồn ào. Quán net gần đó có hai ba cái, nhưng Tô Nham không muốn vào mà đón taxi mang theo Lâm Cường tìm một tiệm điều kiện tốt. Muốn một phòng, trong phòng có sofa có thể nghỉ ngơi, không khí cũng tốt, đương nhiên giá cả rất cao.

Hai người chiếm một bàn máy tính, rong ruổi trong thế giới game.

Lâm Cường bình thường học tập nghiêm túc, hiếm khi được chơi lại vô cùng điên cuồng, như si như dại cả mắt cũng không thèm chớp. Nhưng dù hần là một người mới nhiệt tình yêu thích trò chơi cỡ nào, nhưng kỹ thuật tay mơ không cách nào thay đổi. Tô Nham mang theo gã tay mơ này chạy ngược chạy xuôi, nôn ba lít máu. Đảo mắt đến 12h, Tô Nham vứt bàn phím qua bên, mềm nhũn đuổi đuổi cái lưng mỏi nhừ, nói: “Tớ đi ra ngoài mua chút đồ ăn khuya.”

Lâm Cường ừ một tiếng, đầu cũng không ngẩng.

Tô Nham đứng ở cửa ra vào quán net hít thở không khí, nhìn quanh một phen thấy đối diện đường cái không ít quán ăn vặt, liền mua hai chén canh rong biển đi về quán net. Tô Nham vừa vào, chợt nghe có người hô lớn: “cs!cs![1] Đến người anh em chúng ta cùng cs, tao sát đừng nhìn mảnh Tiểu Hoàng, tăng tốc đi!”

“Kỹ thuật của cậu xí quách quá, không có khiếu chiến không có ý nghĩa. Tôi đói bụng, đi ra ngoài nhét đầy bụng rồi nói sau.”

Muốn mua đồ ăn khuya chính là Lương Khuê, Lương Khuê quay người lại trông thấy Tô Nham thì không khỏi sửng sò: “Ôi, lớp trưởng đại nhân cậu không phải tới bắt tôi đấy chứ?”

Tô Nham nhướn mày, mang đồ ăn khuya đi đến phòng thuê. Lương Khuê hấp tấp theo sau: “Thơm quá, có phần tôi không?”

“Tự mình đi ra ngoài mua.” Tô Nham đá văng cửa, Lâm Cường vui vẻ nói: “Lương Khuê sao cậu lại tới đây?”

“Tớ sớm đã đến, đang chơi game. Hai người các cậu thật sướng, cứ nhiên bao cả phòng. Chơi trò gì thế?” Lương Khuê tiến đến bên người Lâm Cường. Kỳ thật hiện tại mọi người chơi Võng Du cơ bản đều là [truyền kỳ], chỉ có điều Lương Khuê và Tô Nham là dân mạng lão luyện, kỹ thuật thành thạo, không giống Lâm Cường, hoàn toàn là tay mơ.

“Chơi không? Tôi nhường bàn cho cậu.” Tô Nham vừa ăn xong liền bĩu môi.

“Vậy cậu chơi gì?”

“Tôi ăn rồi ngủ, mệt quá.”

“Ok, cậu dậy tớ nhường lại. Lâm Cường tay mơ, để anh đây dạy chú cái gì gọi là pk, cái gì gọi là cao thủ. Dùng con mắt trừng kẻ địch như chú là vô dụng thôi.”

“Mà chú dùng đầu đập màn hình máy tính cũng vô dụng.” Lương Khuê liếc xéo bổ sung một câu.

“.....” Lâm Cường ngồi thẳng dậy, giải thích: “Tớ không đập mà, chỉ do thân thể kích động, không tự chủ được kẻ sát màn hình.....”

“Không cần giải thích, anh đây hiểu mà.”

“.....”

Tô Nham tỉnh lại sau giấc ngủ đã là 3 giờ sáng, thấy Lâm Cường còn đang ra sức chém giết. Tô Nham mơ mơ màng màng nhìn lướt qua, Lương Khuê đã nằm sấp trên một chiếc ghế sa lon khác ngủ, còn có tiếng ngáy không cách nào làm ngơ.

Tô Nham đang muốn tiếp tục ngủ, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Không phải điện thoại của y, là của Lương Khuê.

Tô Nham một cước đá về phía Lương Khuê, Lương Khuê trầm thấp hừ một tiếng, tiếp tục ngủ.

Tô Nham bực bội hô: “Lâm Cường, nghe.”

“Cậu nghe đi, chỗ này tớ đang bận mà.”

“.....” Tô Nham trừng hân, cầm điện thoại của Lương Khuê không thèm nhìn liền nghe.

Tiếng khóc the thé của con gái truyền tới từ bên kia điện thoại, đáng sợ tới mức làm Tô Nham buồn ngủ cũng bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thư Kế Nghiệp

“Ô ô..... Lương Khuê vì sao anh không nghe điện thoại..... Oa ô..... Em đang trong bệnh viện anh có biết không..... Em muốn chết, đau chết rồi.....”

“.....” Nghe nửa ngày rốt cục nghe ra là tiếng khóc của Trần Oản Oản. Tô Nham nhú mày, đưa điện thoại di động đến bên tai Lương Khuê. Lương Khuê lập tức bị tiếng khóc làm bừng tỉnh: “Fuck, nữ quỷ à!”

“..... Là Trần Oản Oản.” Tô Nham nhắc nhở, Lương Khuê sững sờ cầm điện thoại cẩn thận hỏi: “Trần Oản Oản em sao thế? đừng hù người được không.” Đột nhiên nghe thấy tiếng khóc the thé thảm thảm của con gái, thật giống y chang tiếng khóc lúc nửa đêm của nữ quỷ.

Trần Oản Oản vừa thống khổ vừa căm phẫn, rống to kêu gào: “Anh hỗn đản! Vương bát đản! Tôi đau chết ô ô ô.....”

“Chờ một chút, em nói từ từ, rốt cuộc thế nào? Nói cho anh biết ở bệnh viện nào, bây giờ anh đi qua. Tô Nham Lâm Cường các cậu chơi, tôi đi trước.” Lương Khuê cảm áo khoác lên giờ điện thoại vội vàng chạy khỏi quán net.

Lâm Cường ngừng chơi, lo lắng nói: “Chúng ta cần đi theo không? Giờ là nửa đêm, bên ngoài rất nguy hiểm.”

Tô Nham lắc đầu: “Cậu ta một thằng con trai còn sợ người ta cướp sắc à.”

“..... Cũng đúng, Trần Oản Oản rốt cuộc bị bệnh gì ta?”

“Không biết.”

Tô Nham buồn ngủ hoàn toàn tỉnh, lại nhìn thấy rõ mắt Lâm Cường quầng thâm, nhú mày thúc giục: “Cậu đừng chơi nữa, đi ngủ một giấc. Ngày mai còn muốn đi chơi không? Đừng tới nơi liên ngủ gục đấy.”

“Hắc hắc, tớ không mệt, tớ tinh thần rất tốt..... Ách, tớ ngủ!” Lâm Cường cười đùa tí tưng không đánh lại nổi cái mặt lạnh của Tô Nham, ngoan ngoãn nằm lên sofa ngủ.

Tô Nham đi dạo trên diễn đàn. Nửa đêm, trên mạng vừa vặn có mấy người bạn nước ngoài đang online. Tô Nham gần đây đã tạo một websites trò chơi trồng trọt, cùng vài người bạn cùng chung chí hướng nhiệt liệt trao đổi. Trong đó có một Hoa kiều nước ngoài, sắp tốt nghiệp đại học, muốn gây dựng sự nghiệp, hơn nữa muốn trở lại Trung Quốc làm.

“Anh cảm thấy thị trường trò chơi trong nước rất có tiền đồ, tuy cha mẹ anh cũng không tán thành nhưng anh đã quyết định về nước. Thủ tục đang tiến hành, tháng sau có thể trở về. Tô Nham, đến lúc đó cậu phải chiều đãi anh, nhớ tới sân bay đón anh.”

Người bạn trên mạng này gọi là Thư Kế Nghiệp, tiếng trung rất đúng chuẩn, Tô Nham kết bạn từ năm trước trên mạng. Đến bây giờ đã hơn nửa năm, hai người trừ không gặp mặt, trên trao đổi hoàn toàn là bạn tốt. Thư Kế Nghiệp biết tính hướng của Tô Nham, Tô Nham cũng biết Thư Kế Nghiệp là con tư sinh.

“Được, đến lúc đó nói cho tôi biết thời gian cụ thể, tôi xin nghỉ cũng sẽ đi đón anh.”

“Ha ha, bạn thân. Nhưng anh sẽ cố gắng dàn xếp thời gian vào ngày nghỉ. Làm thủ tục visa thật phiền phức, bệnh truyền nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng. Tô Nham, trong nước thật sự rất nguy hiểm à?”

Tô Nham bắt đầu nói: “Có vài thành thị rất nghiêm trọng, càng nghiêm trọng hơn so với tin trên báo. Nhưng thành phố C tôi sống khá tốt, chỉ có một hai ca bệnh, nếu không cuối năm anh mới về nước đi, thế nào vẫn phải chú ý.” trong trí nhớ của Tô Nham, Trung Quốc trong khoản thời gian khó khăn nhất kia thì không ảnh hưởng lớn đến với thành phố C. Mỗi nơi trong thành phố C đều chú trọng vệ sinh trừ độc, về sau không có nguy hiểm gắng gượng qua đi, không hề tổn thất nhỏ nhất. Có nhiều chỗ nghỉ học, cách ly những nơi gặp nạn làm lòng người bàng hoàng, nhưng chỗ của Tô Nham là Lê Hoa khu thành phố C, không có trường nào xuất hiện nghỉ học, tình huống cách ly cũng không cần thiết.

“Không, bệnh truyền nhiễm tuy đáng sợ nhưng không ngăn cản được nhiệt tình và quyết tâm hiện tại của anh. Cha mẹ anh cũng dùng lý do này khuyên bảo anh, nhưng anh cảm thấy tuy hoàn cảnh hiện tại nguy hiểm, về phương diện nào đó cũng coi như một cơ hội. Về nước anh còn tốn nhiều thời gian làm các phương diện điều tra. Anh còn có một đội ngũ, nhưng tất cả chờ anh điều tra bên này xong lại để họ tới. Tô Nham, đến lúc đó cậu phải gia nhập đội của anh, nói cậu là học sinh cấp 3 anh cũng không tin, chẳng lẽ giáo dục cao trung trong nước đã đến trình độ như cậu? Ngôn ngữ lập trình của cậu, phương diện phần mềm máy tính rất có kinh nghiệm, một chút cũng không giống học sinh cấp 3, còn một số ý tưởng của cậu cũng rất đáng khen. Máy trò chơi nhỏ cậu làm trước kia anh đều cho bạn anh xem, bọn họ rất hi vọng cậu gia nhập.”

Lời này Thư Kế Nghiệp không phải lần đầu tiên nói, Tô Nham từng nghiêm túc suy nghĩ. Lúc đầu y cũng có hào ngôn chí khí, nghĩ tự mình gây dựng sự nghiệp. Nhưng về sau nghiêm túc suy nghĩ một phen, Tô Nham cảm thấy không được, tối thiểu hiện tại không được. Đầu tiên, chưa mười tám chính là một trở ngại, hơn nữa y không dự tính bỏ lơ việc học. Gây dựng sự nghiệp rất khó, gây dựng sự nghiệp lúc đầu khó càng thêm khó, bận rộn là tất nhiên, không có cách nào để hai đường đều tốt. Hơn nữa tính là y làm nặng lần đầu, có chí hướng, có tài chính, có tầm nhìn xa, có nhiệt tình. Bằng những thứ này đi gây dựng sự nghiệp, cũng không có nghĩ là nhất định sẽ thành công. Có thị trường tốt, không nhất định mỗi người đều có thể thành công. Phương diện lập trình trò chơi y có trình độ chuyên nghiệp, nhưng gây dựng sự nghiệp thì khác, khác với làm công. Tối thiểu, bây giờ y không có tự tin quản lý một công ty.

Thư Kế Nghiệp cũng còn rất trẻ, nhưng hẳn có thể dựa vào gia đình làm hậu thuẫn. Hơn nữa bản thân Thư Kế Nghiệp học tài chính và quản lý, chỉ có điều hẳn nhìn trúng thị trường trò chơi trong nước. Thư Kế Nghiệp rất chắc chắn, lại không thiếu nhiệt tình của người tuổi trẻ, hơn nữa tầm nhìn độc lập. Theo Tô Nham tính toán, kỳ thật tuổi chính thức của hai người không chênh lệch lắm, nhưng Thư Kế Nghiệp vẫn cho y cảm giác như một người anh. Nhận thức này làm Tô Nham uể oải qua, nhưng cảm thấy không cần quá vướng mắc. Hoàn cảnh sống từ nhỏ của hai người bất đồng, đã định trước khác biệt giữa người với người.

“Chờ anh trở về, chúng ta gặp mặt nói chuyện sau.”

“Nhất định, sớm đã muốn trông thấy cậu. Đúng rồi, hiện tại bên cậu hẳn là hơn ba giờ nửa đêm, cậu còn chưa nghỉ ngơi?”

“..... Cùng bạn chơi game.”

“Thức đêm không tốt, đi ngủ đi.”

“Dạ.”

Tô Nham căn bản không ngủ được, nhàm chán tại các diễn đàn tưới cây. Thời gian này dạ miêu từ [1] cũng khá nhiều, trò chơi nhỏ của Tô Nham thu được không ít khen ngợi. Trừ Thư Kế Nghiệp sắp về nước muốn kéo y vào đoàn, trong nước cũng có vài người cùng sở thích có ý này. Trong đó một xí nghiệp lớn muốn thuê y, mấy người khác thì muốn góp tiền, Tô Nham từ chối nhã nhặn từng người. Cán cân trong lòng sớm đã nghiêng về phía Thư Kế Nghiệp, đối với Thư Kế Nghiệp, Tô Nham ôm kỳ vọng rất lớn. (Nghe thấy mùi BL quanh quần đầu đây ㄟ Khuê Khuê cẩn thận tình địch nha)

Mười giờ sáng, Tô Nham cùng Lâm Cường đi đến đường dành riêng cho người đi bộ giờ đang hết sức nhộn nhịp. Lâm Cường hưng phấn không thôi hết nhìn đông lại nhìn tây, cẩn thận từng li từng tí cất giấu một ngàn đồng nói: “Ai nha nha, Tô Nham cậu nói tớ mua nhãn hiệu điện thoại nào thì tốt? Motorola hay là Siemens? loại Nokia của cậu quá đắt, tớ khẳng định mua không nổi.”

Hai người dọc đường thương lượng, cuối cùng vẫn vào cửa tiệm bán Nokia độc quyền. Tám trăm khẳng định mua không nổi điện thoại kiểu mới, nhưng kiểu cũ thì có thể. Lâm Cường mua đồ đặc biệt rầy rà, người khác so sánh hàng của ba cửa tiệm, hẳn thì hận không thể so sánh hàng của ba trăm tiệm. Từng tiệm từng tiệm xem xét, không xem xong tuyệt đối không bỏ tiền.

Tô Nham cúi kính, nén giận nhìn chằm chằm vào Lâm Cường: “Cậu còn lằng nhằng hơn cả con gái, giờ là ba giờ chiều rồi! Ba giờ! Thời gian nhiều như vậy chọn vợ cũng đủ, cậu mua hay không mua?” Tô Nham chỉ vào cửa tiệm độc quyền Nokia đầu tiên buổi sáng đi vào, trong lòng nôn máu. Lâm Cường vòng vo nửa ngày, cuối cùng lại nhớ tới tiệm đầu tiên, vốn nói quyết định liền mua Nokia. Kết quả Lâm Cường trở về lần nữa, lại bắt đầu mè nheo, do dự.

Lâm Cường gượng cười, xấu hổ gãi đầu, cẩn thận nói: “Tớ, tớ nhìn lại, nhìn lại!”

“..... Nhìn muội cậu[2]!”

“Tớ là con một, không có muội.” Lâm Cường nhỏ giọng nói thầm.

Tô Nham ôm trán _ y đã lâu không có gất gỏng như vậy, hôm nay thật sự bị Lâm Cường bức phát cáu. Tô Nham thề, từ nay về sau mà còn cùng Lâm Cường đi mua đồ, y cũng không phải Tô Nham.

Tô Nham quyết lời Lâm Cường trở lại trước quầy chuyên doanh, chém đĩnh chặt sắt nói:“Lập tức mua cái này, số 850 ấy.”

Lâm Cường thờ dãi nhận thua:“Được rồi, cái này vậy. Tô Nham, dạng như vậy thật sự không xấu sao? đen thui, nhìn quê quá không?”

“Mode hơn cậu đấy.”

“..... Nokia thật sự rất khó vỡ sao?”

“Bền hơn cậu luôn.”

“..... Xem ra rất có lời.”

“Cũng không phải dùng cả đời.”

Lâm Cường cười cười, tro mắt nhìn người bán hàng giúp hấn đóng gói. Cái điện thoại đầu tiên, thật đúng là cảm thấy sẽ xài cả đời.

Dáng vẻ bề vệ của Tô Nham không biến mất, mặt sa sầm cùng Lâm Cường tìm nơi ăn cơm. Đói bụng đến giờ mới ăn cơm trưa, Lâm Cường rút cục cảm thấy áy náy:“Thiệt là ngại, làm cậu xoay nửa ngày.”

Tô Nham mặc kệ hấn, bùng bát đũa trong lòng buồn bực ăn cơm, hơn nửa ngày mới nói:“ Tớ hôm nay cậu về, mua điện thoại phải cho cha cậu xem”

“Đúng vậy.” Lâm Cường cúi đầu vui rạo rục chơi điện thoại. Tìm được thông tin danh bạ, quay số điện thoại, vì vậy điện thoại Tô Nham vang lên. Trong điện thoại Lâm Cường tạm thời chỉ có số của Tô Nham, hấn liền thú vị mà bấm.

Tô Nham đương nhiên không nghe, chuông điện thoại vang lên không ngừng, tức giận đến mức Tô Nham thiếu chút nữa lỡ tay chụp com chén lên cái đầu dưa của Lâm Cường.

Khuya sau khi về nhà Tô Nham cảm thấy có dự cảm không lành, không bao lâu dự cảm kia đã thành sự thật.

Lâm Cường gọi điện thoại cho hấn, một mực gọi, liên tục gọi.

Tô Nham không thể nhin được nữa nghe, bên kia Lâm Cường kêu thảm một tiếng, xả giọng rống Tô Nham:“Sao cậu dám nghe hả! Lãng phí tiền điện thoại của tớ đấy!” Lạch cạch, lập tức treo điện thoại.

Ngón tay cầm điện thoại của Tô Nham trắng bệch, điện thoại đang kéo kẹt kéo kẹt rung động. Chuông điện thoại dễ nghe vang lên lần nữa, Tô Nham hai mắt đỏ thẫm, lại chọn bắt lên nghe, hóa thân thành con ngựa rít gào:“Lâm Cường cậu không muốn chết thì lập tức im lặng cho ông đây. Cậu có tin tôi đập bể điện thoại của cậu ngay bây giờ coi cậu chọn cái điện thoại sắt vụn ấy hay là cái mạng cậu hay không!”

“..... Đùa gì thế ? Tôi là Lương Khuê.”

“..... Có cái rắm gì mau phóng, nhanh!”

“A yêu yêu, tức dữ vậy. Trần Oản Oản là viêm ruột cấp tính, nhập viện ba ngày. Tồi muốn phiền cậu giúp xin nghỉ với lão Mã, tôi khó tìm lý do..... Lão Mã khẳng định không chịu phê, nhưng cậu mở miệng nhất định được.”

“Không phải còn hai ngày nghỉ hả?”

“Ừ, nhưng thứ hai tuyệt đối không đi được.”

“Tùy cậu, tôi sẽ nói cậu sinh bệnh, thầy tin hay không thì coi vận khí của cậu vậy.”

“Như vậy là được rồi.”

Lương Khuê cắt điện thoại trở về phòng bệnh. Trần Oản Oản còn lộ ra vệt nước mắt, sắc mặt tái nhợt ngồi dựa vào, đang truyền dịch.

“Thật không báo cho ba mẹ em trở về?” Lương Khuê hỏi cô.

Trần Oản Oản lắc đầu:“Đừng. họ trở về, anh không thể ở lại chỗ này.”

Lương Khuê thờ dãi:“Vẫn là nói cho họ biết một tiếng tốt hơn, bọn họ là ba mẹ em”

“Anh có phải không muốn chăm tôi không?” Trần Oản Oản nhìn chăm chăm vào Lương Khuê.

“Làm gì có.”

“Anh vừa nghỉ liền cố đi chơi game, muốn anh theo em đi dạo phố mua quần áo cũng không chịu.”

Lương Khuê bắt đầu nói thầm: “Làm gì đều được, đi dạo phố thì miễn đi.”

Cửa ra vào đột nhiên đi tới một người, cầm một bó hoa hồng lớn. Lương Khuê ngửa đầu, cả mặt người này cũng không nhìn thấy.

Phòng bệnh xao động, toàn bộ nữ bệnh nhân đều nhìn chăm chăm vào hoa hồng đỏ au. Trần Oản Oản cũng không cách nào chống lại, có phần hâm mộ người con gái được tặng hoa tươi.

“Trần Oản Oản sao em đột nhiên nhập viện vậy, rốt cuộc là bệnh gì?” chủ nhân cầm hoa tươi vội vàng hỏi thăm. Hoa tươi khẽ động, lộ ra gương mặt lo lắng của Trần Thành.

“.....” Trần Oản Oản há hốc mồm, Lương Khuê cũng ngây người.

Trần Thành không nhìn thẳng Lương Khuê, đưa hoa tươi đến: “Hi vọng em thích, thân thể ổn không?”

Trần Oản Oản tiếp cũng không được, không tiếp cũng không được.

Trần Thành nhíu mày: “Em bị bệnh, anh tới thăm em, không được sao? Hay là không thích hoa hồng? Nếu không đổi những thứ hoa khác, hoa bách hợp, Tulip, muốn loại nào?”

Trần Oản Oản ảo não, có chút sốt ruột nhận hoa: “Cám ơn..... Cái khác không cần. Tôi chỉ bị viêm ruột, ba ngày có thể khỏi hẳn, không có gì trở ngại.”

“Em không nên ở kí túc xá, căn tin trường học không vệ sinh, ăn uống không tốt thân thể được không bù mất. Di, sao không thấy chú và đi đâu?”

“Bọn họ..... Không biết.”

“Như vậy sao được, em bị bệnh họ nhất định rất lo lắng. Anh liền gọi điện thoại cho chú.”

Tô Nham thứ hai đến trường vốn định giúp Lương Khuê xin nghỉ. Kết quả sáng sớm, Lương Khuê đến còn sớm hơn cả y.

Tô Nham ngẩn người, nhưng không hỏi gì.

Lương Khuê tự nói: “Không cần tôi chăm, ba mẹ cô ấy về.”

Tô Nham hiểu rõ gật đầu, mở cặp ra, móc ra tất cả bài tập ngày nghỉ.

Ủy viên văn nghệ Lôi Tinh Tinh cười tủm tỉm đi vào phòng học, nhìn thấy Lương Khuê, lập tức chạy tới.

“Lương Khuê hôm nay tới thực sớm.”

Lương Khuê kỳ dị nhìn Lôi Tinh Tinh: “Sao cười gian vậy, tìm tớ có việc?”

Lôi Tinh Tinh đập một cái lên đầu hắn: “Cậu mới gian! Tìm cậu là có chuyện tốt, Lương đại soái ca hoa đào đoá đoá, bao nhiêu mỹ nữ người trước hy sinh, người sau tiếp bước.”

“Thế nào, cậu trót yêu tớ mất rồi à?” Lương Khuê cười to.

“Đức hạnh của cậu thế nào người ngoài không biết, nhưng tớ thì biết rõ ràng. Hơn nữa bản cô nương khinh thường cướp bạn trai người khác. Ủ, đây là thư của đàn chị 11/7, mở ra nhìn xem, có kinh hi nha.” Lôi Tinh Tinh thúc giục.

Lương Khuê trực tiếp xé mở thư, quả nhiên là thư tình, đàn chị kia rất quen thuộc, một trong những hoa hậu giảng đường, Lý Mộng Giai.

Đích thật có chút kinh hi, dù sao Lý Mộng Giai là mỹ nữ. Hơn nữa Lý Mộng Giai rất nổi danh, là học sinh sở trường nghệ thuật, giỏi nhạc khí và khiêu vũ. Trong trường học, Lý Mộng Giai chính là tiểu minh tinh, tính tình cô trương dương lớn mật, quen bạn trai không phải bí mật, thay như thay áo, nhưng chẳng thêm quan tâm thành tích văn hóa. Đối tượng để học sinh sùng bái yêu mến, cũng là đối tượng mà một số giáo viên chán ghét bởi vì Lý Mộng Giai không thích học, còn đặc biệt ngỗ nghịch.

Cũng chỉ có Lý Mộng Giai có can đảm tỏ tình với Lương Khuê, đối là nữ sinh khác, thật không có lá gan đắc tội Trần Oản Oản.

“Cậu đáp ứng hay không, nhớ cho cái hồi âm.” Lôi Tinh Tinh dặn dò Lương Khuê, xoay người trở về chỗ ngồi.

Ngồi cùng bàn Lôi Tinh Tinh nâng kính mắt nhỏ giọng nói:“Lý Mộng Giai không biết xấu hổ, Lương Khuê cùng Trần Oản Oản là một đôi, cô ta sao có thể chen chân như vậy.”

Lôi Tinh Tinh thả lỏng:“Đây là chuyện của họ, quản họ làm khi gió gì.”

“Nghe nói Trần Oản Oản sinh bệnh nhập viện rồi, chờ cô ta trở ra nhất định sẽ tức chết.”

“Cô ta tức giận thì làm được cái gì. Nhìn bộ dạng hoa hoa công tử của Lương Khuê, không chừng trong lòng rất vui sướng. Có lẽ sẽ một cước đạp Trần Oản Oản rồi nhào vào lòng ngực Lý Mộng Giai không biết chừng.”

Lương Khuê đích thực rất động tâm. Tuổi này được người yêu mến được người thổ lộ sao lại mất hứng, ai cũng có lòng hư vinh không phải sao. Nhưng Lương Khuê vẫn cự tuyệt Lý Mộng Giai. Lý Mộng Giai xinh đẹp, nhưng quá phóng khoáng, hoàn toàn không phải tách trà của hắn.

Hơn nữa Lương Khuê có ánh mắt và ý kiến của riêng mình, Lý Mộng Giai thổ lộ với hắn, không có nghĩa là thật sự yêu hắn. Lý Mộng Giai là loại nữ sinh vô cùng hư vinh, cô thổ lộ với Lương Khuê đã có bạn gái, không chừng là vì một loại hư vinh khác, tỷ như, cướp đi bạn trai của Trần Oản Oản. Nhìn con gái đã nhiều, Lương Khuê cũng nhìn ra lẽ lối. Nữ sinh hơn thua còn ghê gớm hơn cả nam sinh.

Huống chi thanh danh của Lý Mộng Giai, cướp không ít bạn trai người ta. Sau khi đoạt lấy lại không coi ra gì, phất phất tay đá, không biết là vì muốn trêu chọc những nữ sinh khác, hay là cố ý đùa bỡn nam sinh. Nữ sinh này coi mình là trên hết, Lương Khuê không có hứng thú.

Lý Mộng Giai ngày đó bị cự tuyệt cũng không nói gì, ngược lại buổi chiều hôm sau, Từ Vệ đột nhiên tìm đến Tô Nham.

Từ Vệ lúng túng nói:“Mấy cái kia, chuyện trước kia hi vọng cậu đừng so đo, từ nay về sau..... Chúng ta có thể làm bạn.”

Tô Nham lau kính mắt, từ từ nói:“Người khác không làm phiền tôi thì cái gì cũng tốt, có chuyện gì sao?”

Từ Vệ thoải mái mỉm cười:“Vây là tốt rồi vậy là tốt rồi, tôi là thay mặt người khác tới. Có một bạn học mừng sinh nhật, muốn mời mọi người đi ra ngoài ăn bữa cơm. Cô ấy đặc biệt muốn mời cậu, cậu có rảnh không?”

“Không rảnh.”

“..... Tôi còn chưa nói xong.....” Từ Vệ cứng ngắc nói.

“Anh tiếp tục.” Tô Nham ngẩng đầu nhìn Từ Vệ:“Tôi nghe.”

Từ Vệ phát điên, vò tóc lớn tiếng nói:“Mời cậu chính là nữ sinh, cô không có ý nói tên ra, cậu nên chừa cho người ta chút mặt mũi có phải không. Cậu nói thẳng có đi hay là không.”

“Không đi.”

“A! Vì sao không đi ! Vì sao không đi!” Từ Vệ tan vỡ.

Tô Nham đột nhiên nở nụ cười, chống cằm nhìn Từ Vệ:“Từ Vệ anh thực cù lần.”

“Cái gì?” Từ Vệ hằm hằm nhìn Tô Nham.

Tô Nham nhướn mày:“Vì sao anh không thổ lộ với nữ sinh kia? Còn tốt bụng kéo tình địch lại gần, anh không cù lần ai cù lần nữa.”

“Cậu.....”

Tô Nham thờ dãi:“Tôi thật không rảnh, thật có lỗi.”

Biểu lộ Từ Vệ như sắp bật khóc, Tô Nham nhìn bộ dạng khổ khổ kia lắc đầu thờ dãi. Thật không ngờ Từ Vệ vóc dáng lão đại, bình thường cả gan làm loạn đánh nhau gây rối chuyện gì cũng không sợ, cư nhiên sợ bị nữ sinh ngường mộ trong lòng cự tuyệt.

“Cậu không suy nghĩ một chút sao? Cô ấy thật hy vọng cậu tới.”

Tô Nham á khẩu không trả lời được, mặt không biểu tình nhìn Từ Vệ. Từ Vệ cũng nhìn Tô Nham, biểu lộ càng ngày càng khổ sở. Nhìn Tô Nham khoảng cách gần như vậy, thực con mẹ nó soái ! Trên mặt cả mụn trứng cá cũng không có, khó trách các nữ sinh một người lại hai người cứ như lang tịa hổ.

“Từ Vệ, đừng làm thằng đứng thứ hai muôn đời.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đánh ghen

Từ Vệ, đừng làm thằng đứng thứ hai muôn đời

Lời này, đối với Từ Vệ mà nói không thể nghi ngờ chính là đã kích. Từ Vệ về mặt đau khổ toàn thân tức giận đến run run. Hắn không phải chỉ thua một lần thôi sao, làm thứ hai một lần mà thôi, dựa vào cái gì dám nói hắn là thằng đứng thứ hai muôn đời. Hắn còn có thể mạnh hơn nữa nhưng không biết vì sao, nhìn vào cái bản mặt lạnh phiêu phiêu này của Tô Nham, Từ Vệ mạnh không nổi, lời phản bác ra tới miệng lại nuốt xuống. Hắn yêu một cô gái, thậm chí, yên lặng mà yêu. Hắn dám đánh nhau, dám đấu võ mồm với thầy cô, dám kiểm tra không đạt, nhưng chỉ không dám nói ra lời thật trong lòng. Vì sao không dám? Hắn cũng không biết. Hắn cảm giác mình người cao gan lớn, cũng không phải kẻ nhất gan. Nhưng lần nào lời đến bên miệng cũng không thốt ra được.

Chạy cự li dài năm nghìn mét, hắn cứ cho rằng mình sẽ lấy được hạng nhất, vì cô gái mình yêu thầm nhất định phải giành thắng lợi. Nhưng hắn thua, bại bởi Tô Nham _ một tên không phải ở khối thể dục.

Sáng thứ hai hôm nay, cô bé kia nói cho hắn biết _ cô thích Tô Nham.

Ánh triều dương bên ngoài chậm rãi vươn lên, bầu trời bị ánh bình minh nhuộm đỏ, một mảnh vàng kim xán lạn, ánh xuân tuyệt đẹp vô ngần, nhưng trong lòng hắn lại bị tia sét đánh tan thành mảnh nhỏ.

Tô Nham không nhìn sắc mặt khó coi của Từ Vệ, tiếng chuông vào học vang lên, Từ Vệ rồi đi không quay đầu lại.

“Độc, miệng cậu thực độc.” Lương Khuê ở bên cạnh cười y.

Giáo viên vội vàng tiến đến nói chương trình học tạm hoãn, phòng học cần vệ sinh, khử độc.

Cả sân trường âm ỉ nhộn nháo, từng phòng học đều đang tổng vệ sinh, khử độc. Trong trường đầy rẫy mùi khử trùng nồng nặc, khe cửa, khe cửa sổ, bất luận nơi nào dơ bẩn cũng không thể bỏ qua.

Trường học có hai nhà vệ sinh công cộng, bình thường đều là thay phiên cho khối lớp 10 quét dọn.

Cuối tuần này vừa vặn đến phiên 10/1 và 10/2, quét nhà cầu đó a, bất cứ chuyện gì cũng không đáng ghét bằng chuyện này.

Nhưng trường học ra lệnh, không thể không làm. Tô Nham chọn vài nam sinh rảnh rỗi vào nhà vệ sinh nam, Lương Khuê ngay trong nhóm của y. Lương Khuê nhiều phen kháng cự không có kết quả, vác cây lau nhà uể oải đứng sau Tô Nham.

Tô Nham dán một cái nhắc nhở siêu rõ ràng trên lối vào WC: **Cẩn thận đi vào!**

Giấy trắng chữ đỏ, bắt mắt khác thường. Hơn nữa lại mang đến hiệu quả khủng bố.

Dán xong nhắc nhở, Tô Nham hít sâu, trong hơi thở đều là mùi hôi thối. Tô Nham lập tức ngừng thở, bình tĩnh nói: “Hiện giờ bên ngoài không có người tiến vào, bắt đầu quét dọn, nắm chắc thời gian làm xong rồi về.”

Cả đám bóp lấy cái mũi không tình nguyện bắt đầu quét sạch. Lương Khuê thì đứng ở cửa ra vào quơ quơ cây lau, hai ba tác cửa ra vào bị hắn lau không nhiễm một hạt bụi, trở nên bóng loáng. Bất kể Tô Nham bức bách như thế nào, Lương Khuê cũng không chịu đi vào bên trong nửa bước.

Những bạn học khác hồn hể: “Lương Khuê cậu tính đứng coi WC cả đời hả.”

Lương Khuê bóp mũi nói: “Vẫn tốt hơn đứng cả đời trong WC. Ông trời, vì sao trường chúng ta cả người dọn vệ sinh cũng không có. Cái gì bẩn thì cực nhọc đều ném cho học sinh, nhìn nhất trung người ta được quan tâm bao nhiêu, học sinh chưa bao giờ cần làm vệ sinh.” (Beta: theo mình nghĩ nhất trung ở đây là trường trung học hàng đầu, dạng như nhà giàu hoặc trường chuyên đó. Đây là ẩn kiến cá nhân các bạn thỉnh đừng ném đá nhé :D)

Vừa nói xong, có nam sinh chạy tới đi WC, đi tới cửa thấy ông thần giữ cửa Lương Khuê lập tức vội la lên: “Huynh đệ, người anh em mau mau nhường một chút, tôi mắc quá rồi nè!” Hai chân kẹp a uồn éo a vô cùng buồn cười.

Lương Khuê chỉ vào chữ đỏ nổi bật: “Cẩn thận đi vào!”

Người bạn học mắc-quá-rồi-nè mặt tái nhợt, lúc này đâu còn thêm cẩn thận mà cứ bang đại vào, trực tiếp đẩy Lương Khuê ra xông vào bên trong. Vừa đi hai bước phù phù một tiếng té oạch trên đất, “Ôi.....” Té đứng dậy tìm cái hầm giải quyết vấn đề sinh lý.

Tô Nham liếc liếc sàn nhà cửa WC, chói lọi lấp lánh như một mặt gương. Vì vậy nhắc nhở: “Khi ra khỏi cửa, chú ý dưới chân.”

Lương Khuê điềm nhiên như không huyết gió, trên mặt treo nụ cười dương dương đắc ý.

Ngày hôm sau đến trường, nghe nói có không ít học sinh lúc đi WC trượt chân, có mấy người còn phải xin nghỉ dưỡng bệnh.

Lương Khuê càng thêm vui sướng, hôm nay Trần Oản Oản xuất viện về đi học. Bạn cùng lớp đều vây quanh cô hỏi thăm bệnh tình, đi học đã nửa ngày không thấy Thầy Mã lên tiết nên Tô Nham đành phải đến văn phòng tìm thầy.

Mười phút sau Tô Nham và thầy toán cùng trở về, thầy nói: “Hôm nay tiết ngữ văn đổi thành tiết toán, Thầy Mã của các em hôm qua đi WC trượt chân, trượt chân nên vào bệnh viện nằm rồi.”

Tô Nham nhìn về phía Lương Khuê, Lương Khuê ngẩng cổ nhìn cửa sổ, à, có một con chim nhỏ bay qua kia kìa.....

Trưa hôm đó, Lương Khuê hấp tấp đi bệnh viện thăm Thầy Mã, ôm một đồng thuốc bỏ làm Thầy Mã ngại muốn chết.

“Lương Khuê quá khách khí, em mua nhiều thuốc bỏ như vậy thầy sao uống hết được.”

“Cần mà cần mà, nhiều bồi bổ, xương gãy thì bổ xương.” Lương Khuê nhiệt tình nói, sau đó giúp thầy gọt táo rồi mua thuốc cho thầy. Ăn cần hết sức đến không bình thường.

Thầy Mã được hầu hạ cười tủm tỉm, thẳng đến sắp có tiết, Lương Khuê mới chạy về trường.

Lương Khuê vội vã chạy vào phòng, hơi còn chưa thở gấp, cảm thấy không khí chung quanh có điểm lạ.

Lương Khuê buồn bực nhìn quanh, lúc này mới cảm thấy nhân số trong phòng không đủ. Sắp lên tiết tự nhiên thiếu mười mấy người, hơn nữa Trần Oản Oản và Tô Nham cũng không trong lớp. Lâm Cường cũng không ở, nhìn kỹ, thiếu căn bản đều là ban cán bộ.

Lương Khuê buồn bực, cứ nghĩ bọn họ phải đi họp, quay đầu hỏi: “Những người kia đều đi họp”

Nam sinh sau bàn kinh ngạc nói: “Lương Khuê cậu không biết? Vậy cậu chạy vội vã như vậy làm gì?”

“Chuyện gì?”

Nam sinh lập tức gào to nói: “Cậu tự nhiên không biết! Lớp Trưởng bọn họ đều bị chủ nhiệm gọi đi lần lượt giáo huấn. Trần Oản Oản đánh nhau với người ta, quậy lớn chuyện quá bị trường biết được.”

“Cái gì?” Lương Khuê nhảy dựng lên: “Trần Oản Oản đánh nhau? Có làm không!”

“Shit, cậu tự nhiên không biết chút nào hết, biết Trần Oản Oản đánh nhau với ai không? Lý Mộng Giai khối 11! Trần Oản Oản thật hung hãn, đi đến tát một cái..... Fuck, con gái thật kinh khủng.”

“.....” Lương Khuê trừng to mắt, nhanh chóng chạy khỏi phòng học. Hắn vừa chạy vừa lấy điện thoại ra, quả nhiên điện thoại hết pin. Khó trách một chút tin tức cũng không biết.

Lương Khuê trực tiếp chạy đến ký túc xá, thẳng đến văn phòng của chủ nhiệm.

Chạy đến cầu thang, còn chưa vào cửa đã nghe giám thị nổi cơn tam bành rống giận: “Các em rốt cuộc coi trường học là cái gì! Nam sinh gây sự, nữ sinh cũng gây sự! Trần Oản Oản em không nên quá đáng, em yêu sớm cha em biết không? Ông ta biết còn cho phép em làm vậy, em một nữ sinh phải chú ý vấn đề tác phong, dù gì em cũng là đại biểu học sinh. Ban cán bộ A2 các em làm sao thế nào, kỷ luật lớp học quản thế nào? Chủ nhiệm các em vừa nằm viện liên gây chuyện, sau này cứ để chủ nhiệm hầu hạ các em ăn cơm bú sữa! Đề nghị kiểm điểm cho tôi, ghi ở chỗ này, không viết xong ai cũng không được đi học!”

Tô Nham cùng một đám cán bộ mặt sa sầm tìm vị trí ghi kiểm điểm, ai cũng không phản bác lời giám thị. Lúc này có nói cái gì cũng không được, chủ động đánh người là Trần Oản Oản. Mà Tô Nham thân là trưởng lớp không kịp thời ngăn cản cô, kỷ thật chờ đến lúc họ biết thì chuyện đã sớm xảy ra. Khối 11 ở lâu ba, Trần Oản Oản cãi long trời lở đất ở lâu ba với Lý Mộng Giai, chuyện lớn như vậy có thể giấu được ai.

Lý Mộng Giai kia cũng không phải đèn càn dầu, kêu cha gọi mẹ khiến mọi người đều biết. Cô ta chỉ sợ người khác không biết Trần Oản Oản tát cô mấy tát.

Lương Khuê đẩy cửa đi vào, cả phòng nhìn về phía Lương Khuê.

“Lương Khuê? Rất tốt, em lại tự giác đến đây, giữa trưa đi đâu?” giám thị hung dữ trừng mắt Lương Khuê.

Lương Khuê thờ dốt: “Em đi bệnh viện thăm thầy ạ.”

Giám thị nghe vậy lại mắng không được. Học sinh đi bệnh viện thăm thầy chứng minh cậu rất tôn sư trọng đạo, không có tại hiện trường ngăn cản Trần Oản Oản, cũng không phải cậu cố ý.

“Em và Trần Oản Oản tự giác chút, ngày mai bảo phụ huynh đến, còn yêu sớm! Đề nghị ngộ lại cho tôi!” giám thị ghét bỏ nhìn quét qua hai người. Nóng nảy cả buổi trưa, ầm ỉ đến ông một đầu mồ hôi, hôm nay phó hiệu trưởng cũng không ở trường, ông phải xử lý tốt chuyện này. Mà tốt nhất trước khi hiệu trưởng trở về phải chấm dứt mọi chuyện.

Lương Khuê thờ dài: “Biết ạ.”

“Biết là tốt rồi, ghi kiểm điểm trước.”

Lương Khuê cầm giấy bút đi đến bên người Trần Oản Oản, giám thị lập tức nói: “Qua bên kia! Nam nữ dính chặt như thế ra cái thể thống gì.”

“.....” Lương Khuê buồn bực đi đến bên nam sinh.

Giám thị không phát hỏa nữa, trong phòng yên tĩnh đến bất ngờ.

Giám thị giữa chừng bưng chén trà đi ra ngoài một hồi, Lương Khuê vội hỏi: “Trần Oản Oản sao em đánh nhau với người ta?”

Trần Oản Oản nghiêng răng nghiêng lợi: “Chính anh làm cái gì thì tự rõ! Tôi đánh nhỏ đó thì thế nào, không biết xấu hổ.”

“Anh làm cái gì? Cả nói chuyện anh cũng không nói với Lý Mộng Giai.”

“Các cậu có thể im lặng không?” Tô Nham đột nhiên lên tiếng cắt đứt bọn họ.

Trần Oản Oản và Lương Khuê cùng lúc nhìn về phía Tô Nham, sắc mặt Tô Nham vẫn là loại người ngoài chớ gần, nhưng Lương Khuê nhìn ra y hiện tại rất tức giận.

Không chỉ Tô Nham không vui, các cán bộ khác bị liên lụy cũng rất không vui.

Nhiều ban cán bộ giữa trưa về nhà ăn cơm, sau đó đến trường chờ học. Kết quả chẳng biết tại sao bị gọi lên văn phòng giáo huấn, một hồi lâu mới hiểu chuyện gì xảy ra. (đây gọi là chết mà không biết vì sao mình chết nè =.=)

Trần Oản Oản vì ghen, chạy tới tát Lý Mộng Giai khỏi 11, sau đó nhà trường biết được. Cuối cùng gọi toàn bộ bọn họ lên giáo huấn.

Tô Nham biết trước nhất. Bình thường giữa trưa y không quay về mà mang cơm ăn ở trường học, thỉnh thoảng đi dạo trong khuôn viên trường, thỉnh thoảng làm bài tập trong phòng, hoặc nằm sấp ngủ trưa.

Hôm nay y đang làm bài, lúc ấy trong phòng không có mấy người. Trần Oản Oản khi nào thì tới, lúc nào thì đi, y hoàn toàn không biết.

Buổi trưa vắng lặng, từ lâu ba lại truyền đến tiếng chửi bậy và tiếng khóc. Tô Nham nhủ mày, chuyện không liên quan đến y nên y không thèm nhìn.

Tiếp đó Dur Thông sợ hãi chạy vào phòng hô to: “Lớp trưởng! Tô Nham mau đi khuyên nhủ Trần Oản Oản, cô ta đang đánh âm âm với Lý Mộng Giai kia.”

Tô Nham đi lâu ba, tiếng la the thé của nữ sinh cãi nhau đặc biệt chói tai. Y nhủ mày đi qua, thấy Lý Mộng Giai đầu tóc rối bời, hung ác trừng Trần Oản Oản mắng to: “Trần Oản Oản mày có gan thì sau này đừng ra khỏi cổng trường!”

Trần Oản Oản không chút khách khí vung tay, một cái tát vang dội đánh vào mặt Lý Mộng Giai, Lý Mộng Giai gần như không có sức đánh trả. Trần Oản Oản thuộc về dạng mỹ nữ vóc dáng cao ráo của miền nam, Lý Mộng Giai thì nhỏ nhắn xinh xắn rất nhiều, hoàn toàn không phải đối thủ của Trần Oản Oản. Lý Mộng Giai khóc lớn, nam sinh cùng lớp đành đi lên ngăn cản Trần Oản Oản, nhưng bọn họ chỉ dám khuyên can, không có khả năng ra tay với nữ sinh.

Nhưng Trần Oản Oản nào chịu nhượng bộ, mặt lạnh nhìn sát vào Lý Mộng Giai: “Tự gây nghiệt không thể sống, loại nữ sinh không biết xấu hổ như mày sớm muộn gì cũng bị người ta giáo huấn. Tao mặc kệ mày vì nguyên nhân gì mà gửi thư tình cho Lương Khuê, tao hôm nay đánh mày, mày có lần sau, tao vẫn đánh mày. Coi mày rốt cuộc còn mặt mũi gì hay không!”

“Trần Oản Oản mày đi chết đi, mày chờ đó, tao nhất định bảo người chinh mày tới chết.” Lý Mộng Giai khóc buông lời độc.

Trần Oản Oản cười khê, tựa hồ còn có ý muốn tát, Dur Thông đẩy Tô Nham tiến lên, Tô Nham bắt đầu dĩ nhiên nói: “Trần Oản Oản cậu xả giận xong thì đi thôi, đừng làm rộn.”

Trần Oản Oản nhìn Lý Mộng Giai khóc, cảm thấy quả thực con tức tiêu tan một chút. Buổi sáng từ miệng người khác nghe được tin tức này, quả thực tức giận đến sôi gan, tuyệt đối không ngờ lúc mình nằm viện, lại có nữ sinh không biết xấu hổ gửi thư tình cho Lương Khuê. Cho dù Lương Khuê đã cự tuyệt, cô vẫn không cách nào tha thứ.

Tô Nham đi lên khuyên giải, Trần Oản Oản cũng hiểu phải bỏ qua. Hôm nay cô vô cùng xúc động, trong lòng vẫn có chút bực bội, có lẽ chuyện quen với Lương Khuê, thật sự không lừa được cha mẹ.

Trần Oản Oản tâm phiền khí táo trở lại phòng, tiếng khóc của Lý Mộng Giai không ngừng truyền xuống từ trên lầu. Vì sắp đến giờ vào tiết nên có giám thị đến.

Lương Khuê biết Tô Nham mất hứng, nhưng vẫn nhin không được hỏi: “Lý Mộng Giai đâu?”

“Anh còn hỏi con nhỏ đó?” Trần Oản Oản kéo căng lông mày.

Lương Khuê cảm thấy không lý nào bị giáo huấn chỉ có lớp bọn họ, người trong cuộc Lý Mộng Giai sao lại không có trong này.

Tô Nham không lên tiếng, trong lòng buồn bực ghi kiểm điểm, Lôi Tinh Tinh hàm hừ nói:“Lý Mộng Giai bị đánh đi về, mặt đều sưng lên, đại khái đang ở bệnh viện .”

Trần Oản Oản hừ lạnh:“Lôi Tinh Tinh cô muốn người ta nói các người là cá mè một lứa?”

Lôi Tinh Tinh buông tay:“Tôi chỉ là người đưa tin vô tội, đừng liên lụy đến tôi.”

“Cô biết rõ quan hệ giữa Lương Khuê và tôi, tại sao lại giúp Lý Mộng Giai đưa thư?” Trần Oản Oản nhìn chăm chăm vào Lôi Tinh Tinh chất vấn.

Lôi Tinh Tinh bắt đầu nói:“Tôi van cô cô lý trí chút được không, cái đó liên quan gì tới tôi, tôi thật sự chỉ là người đưa tin. Đánh Lý Mộng Giai chính là cô, gây rối chính là hai người các cô. Tôi, còn có chúng tôi, đều là bị cô liên quan.”

“Nếu cô không đưa thư, chuyện này căn bản không xảy ra.”

Lôi Tinh Tinh bật cười:“Có thể làm người đưa tin còn nhiều lắm.”

“Được rồi, chuyện này có liên quan gì đến Lôi Tinh Tinh? Trần Oản Oản em ngấm lại làm sao gọi phụ huynh đi.” Lương Khuê thờ dãi.

Trần Oản Oản nghe vậy càng bực bội, lại không có biện pháp.

Tô Nham đột nhiên đứng dậy, cầm kiểm điểm viết xong đi ra cửa tìm chủ nhiệm, Lâm Cường kinh ngạc hỏi y:“Tô Nham cậu viết xong rồi?”

“Ừ.”

“Oa, lợi hại!” Lâm Cường vội vã ghi kiểm điểm, những người khác đều tăng tốc, nhất trí lấy Tô Nham làm chuẩn. Ai cũng không quan chuyện Trần Oản Oản và Lương Khuê.

Từ lúc Tô Nham thoát khỏi, liên tiếp có người lấy được tự do.

Trong lớp không có giáo viên, âm âm một mảnh.

Tô Nham vừa trở về : “Tự làm bài tập, đừng nói chuyện.” Trong phòng học lập tức an tĩnh lại.

Tô Nham bấm điện thoại cho vợ chủ nhiệm, sau đó rút cục liên lạc được với Thầy Mã. Thầy Mã tức giận đến nổi trợn lồi đinh, làm ồn muốn trở về, tiếng lớn đến mức không ít người bên cạnh Tô Nham cũng nghe thấy.

Tô Nham không che dấu chút nào, nói ngay trong phòng học:“Đúng, ra tay trước là Trần Oản Oản, nguyên nhân là ghen tuông. Giám thị bảo bọn họ ngày mai gọi phụ huynh tới.”

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, giám thị trước tan học gấp gấp trở về, trực tiếp gọi Trần Oản Oản và Lương Khuê đi. Hai người mãi đến sắp kết thúc giờ học tối mới về, Trần Oản Oản hốc mắt đỏ đỏ, Lương Khuê mặt không biểu tình.

Sáng hôm sau khi bài thể dục buổi sáng qua đi, ký túc xá xuất hiện vài vị phụ huynh. Tô Nham ngồi bên bàn thấy rất rõ, anh họ Lương Khuê, cha mẹ Trần Oản Oản, hai người khác đại khái là ba mẹ Lý Mộng Giai, mặt Lý Mộng Giai sưng vù, đi theo sau lưng cha mẹ.

Trần Oản Oản và Lương Khuê bị gọi xuống.

Một đám học sinh ghé vào bên cửa sổ coi náo nhiệt, thế nhưng cự ly quá xa, không có khả năng nghe thấy các phụ huynh nói gì.

Nhưng Tô Nham tai thanh mắt sáng, nghe được xa. Mà khi tháo mắt kính xuống, thấy cũng xa.

Y xuyên qua cửa sổ văn phòng chủ nhiệm, trông thấy trong đó các phụ huynh rất kích động khắc khẩu cái gì, thanh âm càng lúc càng lớn. Sau đó y cư nhiên chứng kiến Lương Khuê bị người đánh một cái tát, ra tay chính là người mẹ mọt mả của Trần Oản Oản.

Tiếp đó, phịch một tiếng vang lên, Lương Khuê hất cửa phòng chủ nhiệm, giận dữ chạy ra, nửa bên mặt đỏ bừng.

Anh họ Lương Khuê đi theo phía sau, sắc mặt khó coi nói:“Gi kì vậy, họ Lương cũng chưa ai tát mày cả, người phụ nữ kia ra tay cũng quá nhanh. Tao nói mày cũng không nên đôi co lòng vòng với Trần Oản Oản kia nữa, nữ sinh kia đúng là thích mày, nhưng lại không dám ngỗ nghịch ba mẹ mình. Mày nói lên lút cũng tốt, việc này là cô ta cố ý gây ra. Giờ thì ai cũng phản đối, đúng lúc chia tay luôn.”

Lương Khuê mặt mày hằm hằm không nói, anh họ bắt đầu đi:“Yêu sớm không yêu sớm tao không để tâm, nhưng mày không thể để mình chịu tội. Nếu cái bạt tay hôm nay bị mẹ mày biết, mẹ mày không giết tới cửa mới là lạ .”

“.....” Lương Khuê quay đầu, nhẩn nhẩn nửa ngày mới nói:“Bà ta dựa vào cái gì đánh em!”

Anh họ nhìn thẳng em cổ nén uất ức, cảm thấy thẳng thớm này thật vẫn là con nít, cho dù tùy hứng làm càn, nhưng dù sao vẫn còn trẻ. Cả cha mẹ nó

cũng chưa từng đánh nó, cứ nhiên bị mẹ bạn gái quạt một bạt tai. Nó không uất ức mới kỳ quái, có thể nịn không nổi con đã là cực hạn rồi.

Lương Khuê ngẹn khuất vò vò đầu, nướng mảy lên liền nhìn thấy Tô Nham bên cửa sổ. Hai người hai mắt nhìn nhau, lại cùng lúc dời tầm mắt đi.

Lương Khuê rất nhanh lại cảm thấy không cần thiết, bởi vì khoảng cách này quá xa, chuyện vừa rồi trong văn phòng, Tô Nham không thể nào thấy được. Y đã không nhìn thấy, hẳn cần gì phải cảm thấy xấu hổ mất mặt.

Lương Khuê nhìn về phía cửa sổ lần nữa, dương quang chiếu vào thủy tinh phản chiếu lại, nhánh cây ngoài cửa sổ lay động. Bên mặt Tô Nham lập lờ dấu vết loang lổ, như nham thạch bị phong hóa, phủ đầy bụi bặm trong bao năm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chia tay

Anh họ đẩy Lương Khuê một cái, Lương Khuê ngẩn người bừng tỉnh. Anh họ chỉ vào văn phòng chủ nhiệm nói: “Bọn họ còn đang cãi nhau trong đó, mày đi chỗ của tao nghỉ ngơi hay về học?”

Lương Khuê nghe vậy im lặng _ nói thật hẳn phi thường không muốn ở lại nơi này, nhưng chạy đến chỗ anh họ không phải biện pháp, sớm muộn gì cũng phải trở về.

Lương Khuê do dự, giám thị chạy đến cửa ngoắc hẳn: “Lương Khuê em trở lại, đừng vội đi, sự tình còn chưa nói rõ.”

Lương Khuê lập tức tức giận: “Còn nói cái gì!”

Anh họ kéo Lương Khuê, lớn tiếng cướp lời đáp lại: “Thầy à, còn cái gì chưa nói rõ? Phạm sai lầm đánh người chính là Trần Oản Oản, lẽ ra không liên quan đến em tôi. Vị Trần phu nhân kia đánh em tôi, bà là trưởng bối, em tôi không so đo với bà ta đã là cực hạn. Chuyện này không còn gì có thể nói.”

Giám thị nhìn người anh tuổi trẻ này nhũ mảy _ sinh viên thôi, còn chưa ra xã hội, nói thật cậu ta không có tư cách thay thế phụ huynh của Lương Khuê. Lúc này giám thị cảm thấy không ổn, mẹ Trần Oản Oản vẫn từ khi đây mình, nhìn Lương Khuê đã cảm thấy con bà bị khi phụ, bị dụ dỗ, bị làm hư. Bằng không đưa con gái ngoan ngoãn thế này, sao lại làm ra chuyện đòi phong bại tục thế. Quả thực không thể tin được. (xin thím, bọn nó mới yêu nhau thôi chứ có lên giường với nhau đâu mà thím sồn sồn lên thế :v học cấp 3 mà chưa yêu mới là lạ đó)

Cha mẹ Lương Khuê không tới tức là đã bị người xem nhẹ, tới thiếu hẳn là một thằng nhóc không có chỗ dựa, tức giận không trút lên hẳn thì trút lên ai.

Lương Khuê cũng không phải dễ nói chuyện, liếc nhìn là thấy cả lơ phát phơ không giống học sinh tốt, Trần phu nhân không có hảo cảm đối với hẳn. Đám người gặp mặt, nói Trần phu nhân vội tới xin lỗi cha mẹ Lý Mộng Giai, không bằng nói bà tìm Lương Khuê tính sổ.

Con gái vì sao đánh Lý Mộng Giai? Vì ghen! Vì sao ghen, vì Lương Khuê!

Yêu sớm, đưa con gái luôn giỏi giang, tính cách ngoan hiền lại gặt bà đi yêu sớm. Giáo dục nhiều năm của bà đều là phí công.

Từ khi Lương Khuê vào cửa đã bắt đầu dùng ánh mắt thăm vắn nhìn Lương Khuê, càng nhìn càng không vui, xì mặt hỏi một câu: “Cậu là Lương Khuê?”

Lương Khuê sao có thể không nhìn ra sắc mặt Trần phu nhân, lập tức cũng không vui vẻ gì, không mặn không nhạt nói: “Đúng vậy.”

Thần sắc khinh thường kia, thái độ tàn bạo (không tập trung) kia, bảo sao người khác không tức giận. Trần phu nhân tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Từ nay về sau không được quần quít lấy con gái tôi! Coi cậu làm nó thành cái gì rồi, trước kia nó căn bản không phải như vậy.” Nói xong tức giận hướng về phía Trần Oản Oản rống: “Đề mẹ biết con còn quen nó mẹ đánh chết con, nha đầu chết tiết không nghe lời. Sao con ngu vậy, học thì lo học đi, yêu đương! Nhỏ như vậy nói yêu đương gì, con là con gái, chịu thiệt đều là con thôi, rốt cuộc con có hiểu không? nếu con là con trai, mẹ cũng chẳng quan tâm, yêu đương chẳng nhit gì cũng được nhưng con là con gái, con phải biết tự trọng. Con nói coi hai đứa yêu đương thì được cái gì? Yêu cho con thành tích tiến bộ? Hay giúp con không lo cơm áo? Thêm mấy năm nữa yêu thì chết hã!”

“Mẹ nói bao nhiêu lần không cho phép con yêu sớm, con dù thành tích không tốt cũng không sao, nhưng yêu thì không được. Sao con không hiểu khổ tâm của mẹ hã?” Trần phu nhân rống đến đau lòng nhức óc. Bà thấy rất nhiều học sinh mới lớp 10, trên đường ôm ấp tình chàng ý thiếp, yêu sớm, mang thai, sảy thai rất nhiều, nhưng trong những người này tổn thất lớn nhất chính là con gái. Con gái ngây thơ không biết, một lần sảy chân để hận nghìn đời, thực sự cho rằng thanh danh của mình không đáng tiền? Thực cho rằng hiện nay cởi mở, hạng người gì cũng có thể tiếp nhận? Còn trẻ mất đi không lo tính, chờ lớn lên hối hận đã không còn kịp.

Trần Oản Oản chưa từng bị mẹ mắng như vậy, lập tức sợ tới mức nước mắt tí tách rơi. Cô nghĩ ba sẽ hung hăng quở trách cô, nhưng không ngờ người mẹ một mực cưng chiều cô càng tức giận hơn. Ba không vui, chỉ trầm mặc, sau đó đi tìm hiệu trưởng. Không ngờ mẹ lại nổi trận lôi đình, cô thậm chí còn cho rằng mẹ sẽ thông cảm cho cô, sau đó tiếp nhận sự thật cô cùng Lương Khuê yêu sớm.

“Con còn dám khóc cho mẹ coi hả, sau này không được cùng nó quen có nghe rõ không?” Trần phu nhân trừng mắt Trần Oản Oản.

Trần Oản Oản nức nở nghẹn ngào không ngừng, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Lương Khuê. Nếu như nói cuộc đời con người khó tránh khỏi những mưa gió bất lợi, như vậy cô lớn đến chừng này, chuyện hôm nay chính là con lốc xoáy đầu tiên trong đời. Trong lòng mâu thuẫn, bối rối, căn bản không biết theo ai, không biết nên làm sao bây giờ. Cô không dám ngỗ nghịch mẹ, lại không muốn bỏ qua người mình yêu.

Lương Khuê bị lời nói của Trần phu nhân làm lửa giận thiêu đốt, nghe thế nào cũng nghe là hấn khi dễ người. Trần Oản Oản cũng bị mắng khóc, lúc này không thể nhịn được nữa: “Đi đừng rống lớn mắng to như vậy được không? Bình tĩnh một chút được chứ? Con xin xen vào nói, đi bảo vệ Trần Oản Oản đương nhiên là đúng, nhưng đi đừng nói con giống như thằng lưu manh thêm muốn lợi lộc của người khác, con và Trần Oản Oản yêu nhau được cái gì? Con được gì nào? Con được tiền sao? Con không có gì! Con lại không có làm gì hết, chẳng phải chỉ kéo kéo tay hôn hôn nhẹ thôi, không phải sao?”

Lương Khuê thực cảm thấy Trần phu nhân chuyện bé xé ra to không nói lý lẽ, hấn cũng không làm bụng Trần Oản Oản to ra, cần gì nổi con như vậy. Hấn trước kia chưa từng thấy cha mẹ bảo thủ cứng nhắc như vậy, căn bản không cách nào hiểu nổi tâm tình của Trần phu nhân. Cũng như Trần phu nhân cũng không cách nào hiểu kéo kéo tay hôn hôn nhẹ trong lời của các thiếu niên độ tuổi này không có ý gì, chỉ là lơ đãng ngao mạn.

Lương Khuê cảm giác mình bị Trần phu nhân vũ nhục, Trần phu nhân cảm giác con gái mình và mình đều bị ngôn ngữ và thái độ của thằng oắt này vũ nhục.

Không cách nào lý giải! Không cách nào hiểu nhau!

Trần phu nhân tức sùi bọt mép không không chế được kích động, giơ tay lên liền tát cho Lương Khuê một bạt tai.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Vẫn là giám thị phản ứng trước hết, vội vàng khuyên nhủ: “Trần phu nhân đừng kích động đừng kích động, Lương Khuê vẫn còn nhỏ, có chuyện từ từ nói. Lương Khuê em.”

Giám thị nói chưa dứt lời, Lương Khuê hai mắt trừng trừng, tức giận đến thân thể run rẩy, hận không thể trừng chết Trần phu nhân. Ánh mắt kia thật đáng sợ, thật nhiều người đều cho rằng hấn muốn đánh trả, nhưng Lương Khuê đột nhiên buông lỏng xoay người đi ra ngoài.

“Mẹ! mẹ đừng như vậy được không? Con cũng không làm chuyện phạm pháp, con chỉ yêu sớm mà thôi. Con không phải không tự trọng cũng không có làm xằng bậy, con vẫn rất cố gắng học tập. Lương Khuê cũng không phải lưu manh, thành tích của anh ấy tốt hơn cả con, căn bản không có khi dễ con, mẹ sao lại đánh người!” Trần Oản Oản hỗn hển vừa khóc vừa đối kháng mẹ mình. Vừa rồi cô thực sợ Lương Khuê sẽ tức giận đánh trả, mà Lương Khuê có lý do để tức giận.

Hai mẹ con gây ra một trò cười, gia đình Lý Mộng Giai vốn tìm đến giành lý lẽ ngược lại trở thành quần chúng, đứng ở bên cạnh không nhúng tay vào, cứ như đang coi hài vui.

Hải xem đến đây, mẹ Lý Mộng Giai khanh khách giẽu cợt: “Đúng vậy a, yêu sớm thì sao nào, cũng chưa có quấy đến bụng phình ra đâu.” (Thừa nước đục thả câu là đây)

Lời này đốt lên tất cả lửa giận của Trần phu nhân, trực tiếp phẫn nộ mắng mỗ Trần Oản Oản: “Mẹ nói không được là không được, đừng để mẹ nói lần thứ hai! Thầy, ông phải nói cái gì đi chứ, không phải nói gọi phụ huynh Lương Khuê tới sao? Hiện tại chuyện gì xảy ra, một thằng anh họ choai choai của nó có thể làm gì! Cha mẹ Lương Khuê phải lộ mặt, tôi muốn coi cha mẹ nó nói như thế nào. Con mình không quản giáo tốt, chuyên gây tai họa con gái nhà người ta!”

Giám thị bất đắc dĩ, Trần tiên sinh tìm hiệu trưởng nói chuyện nửa ngày không ra, chuyện này không liên quan nhiều đến ông. Những người này thích gào mắng thế nào, giám thị hất tay hô Lương Khuê và anh họ trở về một lần nữa.

Nửa bên mặt Lương Khuê vẫn đỏ, hấn tiến đến không nói hai lời bấm điện thoại, đồng thời nói với người trong phòng: “Anh tôi không đủ tư cách, cũng đúng. Cho các nói với mẹ tôi, mẹ tôi nói không rõ tìm ba tôi, ông nội bà nội tôi cũng có thể nói với các người, liền nói rõ trong điện thoại. Trần phu nhân bà nói làm sao thì làm vậy, muốn tôi đền tiền hay đền người bà cứ nói, muốn phí chia tay cũng không thành vấn đề, bà muốn kiện tôi cũng tùy ý. Tôi với bà không còn lời nào để nói, không tiếp bà nữa!”

Điện thoại rất nhanh liền kết nối, Lương Khuê cố ý bấm nút phóng thanh, người trong phòng đều có thể nghe thấy. Lương Khuê lớn tiếng nói: “Mẹ, có thể tới thăm con không?”

“Xú tiểu tử làm gì đó! Nói lớn như vậy muốn hù chết mẹ! Thế nào? Thông suốt rồi? Biết nhớ mẹ à? Nhưng không được, giờ dịch SARS hoành hành, cả cửa mẹ cũng không dám ra, sao có thể đi đến nơi khác, cha con trước trận còn bị cách ly nửa tháng. Mong một tháng năm con ngàn vạn đừng trở về, nhớ không?”

Lương Khuê cười cười, nói tiếp: “Mẹ, thầy con có chuyện nói với mẹ.”

“Gì? Không phải con phạm tội chứ?”

“Yêu sớm, bị lên án.”

“Ôi thằng con chết tiệt không phải làm khuê nữ nhà ai có bầu chứ? Lão nương quất chết mi!” Lương mẹ mẹ lớn giọng sợ hãi kêu lên liên tục, người trong phòng da run lên.

“Không có, mẹ nói cùng thầy đi! Con phiền!” Lương Khuê đưa điện thoại di động cho giám thị, nói với Trần phủ nhân: “Các người từ từ nói, tôi lên lớp.”

Lương Khuê tiễn anh họ, sau đó thật trở về đi học.

Toàn lớp thấy Lương Khuê bình yên vô sự trở về đều giật mình. Trừ Tô Nham ra, không người nào biết Lương Khuê bị tát một bạt tai, mặt mũi Lương Khuê coi như được giữ gìn.

Lương Khuê ngoan ngoãn ngồi, chăm chú nghe giảng, thoạt nhìn điềm nhiên như không.

“Vì sao bà ta đánh cậu?”

Tiếng nói lạnh lạnh bỗng nhiên rơi vào tai làm Lương Khuê sững sờ, cứng ngắc nghiêng đầu nhìn gương mặt không biểu tình của Tô Nham. Hai người im lặng nửa ngày, Lương Khuê nhận thua trước, ẩn chứa tức giận trầm giọng nói: “Chuyện bé xé ra to.”

Tô Nham nhìn về phía băng đen, không nói tiếp. Ý của câu ‘chuyện bé xé ra to’ rất rộng, ai chuyện bé xé ra to mới được chứ?

“Mẹ của cô ấy vọng tưởng lợi hại, vẫn cho tôi đã làm gì Trần Oản Oản. Hừ, Trần Oản Oản cũng không coi mở như vậy. Tôi cũng không làm tội phạm cường gian.” Lương Khuê rầu rĩ nói. Hắn còn trẻ khí thịnh, huyết khí phung phong, đối với mỹ nữ đương nhiên có suy nghĩ không an phận, nhưng người ta không muốn, hắn làm sao có thể miễn cưỡng. Đến tận bây giờ, thật sự chưa từng chạm qua Trần Oản Oản, tuy ngẫu nhiên cảm thấy có nhu cầu, nhưng cũng không đến mức không kiềm nổi đi dụ dỗ hoặc bắt buộc Trần Oản Oản.

Lương Khuê nói xong không khỏi hỏi lại: “Cậu thấy tôi bị đánh?”

Tô Nham gật đầu.

Lương Khuê sắc mặt đỏ bừng, lâu bàu: “Thị lực cậu thật tốt.” Hắn không được tự nhiên vịn vẹo uốn éo. Nhìn gương mặt bình tĩnh của Tô Nham hắn có cảm giác như bị nhìn thấu triệt để.

“Mặt cậu tốt nhất xử lý một chút, bằng không sẽ sưng lên.”

“.....” Lương Khuê theo phản xạ che lấy mặt.

“Một tát này thật dùng sức.” Tô Nham liếc mắt Lương Khuê kết luận.

“.....” Lương Khuê cúi đầu, hận không thể chui vào kẽ đất.

“Lão Mã không nói hộ cậu sao?”

Lương Khuê nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nói: “Hiệu trưởng gọi lão Mã và chủ nhiệm Lý Mộng Giai, cùng cha của Trần Oản Oản đi lên rồi.”

Tô Nham chống đầu không đếm xỉa tới nói: “Kết quả thế nào?”

“Kết quả gì?”

“Chuyện này.”

Lương Khuê nghĩ nghĩ, nói ra: “Tiếng sấm to mưa chút ít, không có kết quả chính là kết quả.”

Lương Khuê nói xong lại bổ sung một câu: “Dù sao tôi chia tay với Trần Oản Oản chắc rồi, mệt mỏi quá.” Hắn xoa gương mặt phát đau, tiếng nói hơi vịn vẹo.

“Cứ chia tay như vậy, có thấy khổ sở không?” Tô Nham trầm trùi nhìn chằm chằm vào Lương Khuê, thẳng thắn hỏi.

Khoảng cách gần như thế, đó là đôi mắt như thế nào Lương Khuê có thể thấy rất rõ ràng. Hắn không tìm được từ ngữ nào để miêu tả đôi mắt của Tô Nham, trong nháy mắt hắn nghĩ đến điện thoại của mình. Trong điện thoại có không ít ảnh của Tô Nham, Tô Nham tại quán bar nọ, cặp mắt nọ.

Tô Nham trong phòng hầu như đều đeo kính, muốn thấy đôi mắt của y thì rất khó. Rất nhiều nữ sinh, thậm chí căn bản không cách nào đối mặt với Tô Nham, sợ hãi, thẹn thùng, các loại đều có.

Lương Khuê chưa từng tận lực chú ý đôi mắt của Tô Nham nhưng hiện tại, hắn thấy rõ đôi mắt này, cảm thấy y không mang mắt kính tốt hơn nhiều.

“Cô ấy không phải người bạn gái đầu tiên của tôi, cũng sẽ không là người cuối cùng, không có gì quá khổ sở.” Lương Khuê ngoan ngoãn trả lời.

Tô Nham thu hồi tầm mắt, nhìn về phía băng đen.

Lương Khuê lại bổ sung nói: “Vốn là hảo tự hảo tán[1] vui vẻ rồi, tự nhiên lại có mẹ cô ấy xen vào mới chết chứ.” Lương Khuê nói xong ỉu xìu nằm sấp lên bàn, cái cằm đặt lên bàn, hai mắt vô thần nhìn băng đen, lầm bầm nói: “Hay là tìm mỹ nữ ngoài trường đi, không có những phiền toái này. Không, vẫn là như cậu tốt hơn, không đề ý đến chuyện bên ngoài, thế giới một mảnh tinh khiết.”

Tô Nham nghe vậy cười cười, đeo mắt kính vào lần nữa cảm thán nói: “Cậu cứ nhiên không đánh trả, tôi thật bất ngờ.”

“Đánh trả?” Lương Khuê dừng lại, “À, cậu nói tôi không đánh trả mẹ cô ấy, ha ha, nói thật lúc ấy thật sự thiếu chút nữa đánh qua. Nhưng tôi nhận được. Không phải tôi không tức giận, nhưng tôi chẳng muốn đánh phụ nữ, huống chi là bà dì. Bà tôi nói đánh ai cũng có thể nhưng đánh phụ nữ thì không được.”

Tô Nham không tiếp lời, Lương Khuê bắt đầu mở máy nói đến nghiện, hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng phần nộ, bị đè nén, uất ức, bất đắc dĩ vài phút trước của hắn.

Lương Khuê thật sự sáng sủa, thời tiết nói trong liền trong.

“Mẹ và bà nội không nỡ để tôi học ở thành phố C, vốn học kỳ này muốn tôi quay lại, nếu không phải vì Trần Oản Oản, tôi thật sự sẽ về. Hiện tại chia tay với cô ấy cũng tốt, không chừng không lâu sau tôi liền chuyển trường. Nhưng học kỳ này thì không thể, dịch SARS rất kinh khủng, hoành hành dữ dội tại thành phố A, không biết lúc nào có thể tốt.”

“Kỳ thật mặc kệ nguyên nhân gì tôi cũng không muốn học ở thành phố A, học ở nơi tôi lớn lên, không có tí hào hứng nào. Bạn bè anh em cùng tôi lớn lên không sai biệt lắm đều con mẹ nó đi trường quân đội, tôi chán nhất chính là trường quân đội. Ha ha, kỳ thật trong chúng tôi thì thành tích của tôi tốt nhất, tôi không dựa vào quan hệ trong nhà cũng có thể thi đại học, nhưng họ không được. Bọn họ vào trường quân đội chính là lỗi ra, còn tôi thì có nhiều lựa chọn hơn. Bà yên tâm tôi, mới cho tôi tới phía nam học trung học. Ở đây cũng rất thú vị, tuy không bằng thành phố A phồn hoa, điều kiện cũng không tốt bằng chỗ đó, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm, món ăn vật cũng ngon. Trọng yếu nhất là núi cao hoàng đế xa, không có cha mẹ trông coi trước mặt, rất tự do!”

Lương Khuê thần thái phi dương hận không thể giương giọng cười to, Tô Nham thờ dài _ tính cách này quả nhiên là trời sinh, người bình thường, không học được thần kinh thô như Lương Khuê.

Lương Khuê vui vẻ chà chà tay nói: “Tôi phải nghĩ biện pháp lẫn lộn hết ba năm, lên đại học họ sẽ không để ý đến, ha ha.”

Lương Khuê đè nén âm lượng cười trộm, Tô Nham từ bên cạnh nhìn bộ dáng vô ưu vô lự của Lương Khuê, bút máy trong tay sắc bén đâm phá quyền vở, để lại một lỗ thủng bất mất.

Ba năm, sau ba năm tốt nghiệp ngày xưa, là vĩnh biệt.

Chuyện của Lương Khuê và Trần Oản Oản quả như lời Lương Khuê nói, không có kết quả chính là kết quả, không giải quyết được gì.

Cứ như chưa từng phát sinh, hết thảy trở lại lúc ban đầu.

Chỉ có điều Lương Khuê và Trần Oản Oản vẫn ngồi tại đây, nhưng cuối cùng đã không còn là người yêu.

Trần Oản Oản vẫn yêu Lương Khuê như trước, ai nấy đều thấy được. Cô luôn lơ đãng nhìn về phía Lương Khuê, tầm mắt cứ như dính vào người Lương Khuê, vĩnh viễn không kéo ra.

Nhưng mọi người nhìn ra được cô đang khắc chế, cô không tìm Lương Khuê nói chuyện, không ồn ào, xem như chấp nhận loại chia tay bất đắc dĩ này.

Giống như lời mẹ cô nói, bọn họ hiện tại yêu nhau, có thể được cái gì? Cả lời chúc phúc của cha mẹ cũng không đạt được, thứ lấy được, chỉ là tình cảm trai gái hư vô mờ mịt, không có tác dụng thực tế.

Chỉ cần chờ vài năm, không cần quá lâu, ba năm mà thôi. Chỉ cần lên đại học thì không còn ai phản đối nữa.

Bọn họ có thể quang minh chính đại tay trong tay đi trên đường, có thể can đảm giới thiệu bạn bè người nhà cho nhau.

Gia đình Lương Khuê điều kiện rất tốt, cả cha cũng nói không thể bắt bẻ. Sau này bọn họ lớn lên, ai cũng không phản đối. (Tội em, mơ mộng quá nên khi bị kéo về thực tại lại điên cuồng đến thế)

Đầu tháng tư năm nay, có một vị minh tinh tài hoa hơn người qua đời.

Học sinh cấp 3 bận rộn học tập cũng không đặc biệt chú ý tin tức này quá nhiều, tất nhiên Tô Nham và Lương Khuê làm sao biết được, cũng y như đời trước vậy.

Ngày đó là mùng 10 tháng 4, mấy ngày liền khí trời đều như nhau, âm u gió lạnh.

Giờ tan học đến, đến phiên Tô Nham và Lương Khuê cùng hai người bạn bàn sau làm vệ sinh.

Những người khác vội vàng đến chết, Lương Khuê loạn chuyển khắp phòng học, tùy ý lấy ra từ học bàn người khác một tờ báo cũ thành thói quen.

Sau đó chợt nghe Lương Khuê kêu lên sợ hãi: “ Trương Quốc Vinh chết?”

Có người mờ mịt nói: “Trương Quốc Vinh là ai?”

“Trung Quốc Vinh diễn [Đông thành tây tự][Bá Vương Biệt Cơ] thiết nhiều phim, cậu ngay cả điều này cũng không biết.” Lương Khuê rất phẫn nộ.

Người bạn kia vô tội nói:“A, ra là ổng, hai phim này tớ có xem qua, tớ báo cho tớ xem chút, sao đột nhiên chết, bệnh à?”

Trừ Tô Nham ra, những bạn học khác đều vây quanh Lương Khuê xem báo.

Tô Nham không thể không thừa nhận, lần đầu tiên y biết từ đồng tính luyến ái cũng là do vị minh tinh này. Vừa nghe thấy qua thì dị thường mờ mịt, thậm chí ngớ ngẩn ngớ ngẩn hỏi một câu:

“Đồng tính luyến ái là gì?”

Đồng tính luyến ái cậu không biết hử? con trai và con trai yêu nhau cậu hiểu không?

..... Đơn giản dễ hiểu, đương nhiên mình bạch.

Nhưng mà, vì sao con trai lại đi yêu con trai chứ?

Khi đó Lương Khuê đặc biệt ghen hống ngửa đầu nói:“Cậu phải hỏi trời, hỏi tớ vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ý niệm cố chấp trong đầu

Ba chữ[1](Đồng tính luyến) kia đối với rất nhiều người, kể cả Tô Nham mà nói là vô cùng lạ lẫm mà xa xôi, còn không thực tế hơn cả phim hoạt hình anime thứ cấp. Với họ mà nói, nghe qua coi như xong, ba chữ kia có liên quan gì đến họ? Họ vẫn phải đến trường, làm bài thi, vì cuộc thi đại học mà phấn đấu, vì mộng tưởng mà ước mơ.

Dù đứng trong hàng lang sau khi tan học, nhìn thấy nam sinh cùng nam sinh ôm nhau vui đùa âm ỉ, mặt dán mặt đè ép ngây thơ, thậm chí còn có người dò xét nửa người dưới của nhau. Ôm ấp nhau kêu cậu là vợ tớ, gọi bảy vợ ơi vợ à, nhiều lắm nhưng ai cũng không nghĩ lệch cả.

Tất cả đều là vui chơi mà thôi.

Tô Nham ngày trước cũng nghĩ như thế.

Vì sao con trai lại đi yêu con trai? Có lẽ hiện tại y đã tìm được đáp án.

Con trai yêu con trai, cùng con trai yêu con gái, con gái yêu con trai kỳ thật không khác biệt về bản chất.

Một cô bé yêu mến một cậu trai, có lẽ là vì một ca khúc, một câu nói, một gương mặt giống hoàng tử, một dáng cười hoặc sớm chiều đôi mắt cho nên lâu ngày sinh tình.

Trăm trăm nghìn nghìn loại ‘Thích em’, ‘Người kia’ trong suy nghĩ thiên hình vạn trạng.

Giáp chi tỳ sương Át chi mật đường, Giáp chi mật đường Át chi tỳ sương[2].

Tại sao phải yêu, đơn giản chỉ vì trong lòng mỗi người đều có một người như vậy. Người đó đã từng làm bạn xúc động dù chỉ một giây, làm tim bạn đập loạn nhịp, nhớ kỹ, cũng đã không thể cho rằng chưa từng phát sinh.

Khi từng chút từng chút xúc động càng tích càng sâu, người đó liền chiếm lĩnh trái tim bạn.

Mặc kệ người ta nói thế nào, đều đã là sự thật không thể thay đổi.

Tin Trần Oản Oản và Lương Khuê chia tay truyền đi nhanh chóng, thừa số yêu sớm của 10A2 đều rục rịch lặng xuống, nhưng cũng có một hai đôi vụng trộm qua lại.

Là người ngồi cùng bàn Tô Nham rất rõ, số lượng thư tình Lương Khuê hiện tại thu được liên tiếp tăng cao, tất cả đều là các nữ sinh khối trên lớp khác.

Trong lớp cũng có vài nữ sinh yêu mến Lương Khuê can đảm tiếp cận Lương Khuê. Trần Oản Oản đã là quá khứ thì các cô còn sợ cái quái gì.

Không biết Lương Khuê làm sao nhưng ai cũng không tiếp nhận, học theo Tô Nham sống cuộc sống độc thân tiêu dao khoái hoạt.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn này, dịch SARS càng ngày càng nghiêm trọng, huyền não lòng người bàng hoàng không yên. Mỗi ngày đi học tin nghe được nhiều nhất chính là nơi nào nơi nào chết mấy người, cũng không ít học sinh có chút hâm mộ nói: Trường học của chúng ta nếu có một người bị SARS thì tốt rồi, như vậy có thể nghỉ học .

“Khắc khắc khắc, Nham Nham không cần sợ, thân thể của người hiện giờ dịch SARS sẽ không tìm tới người.”

Tô Nham đạp nhanh xe đạp, hai tai đeo tai nghe, chạy vụt trên đường về nhà. Gần đây y rất ít nghe kênh âm nhạc, nghe đều là tin tức. Cái từ Dịch SARS này gần như làm lỗ tai người ta tê dại.

“Ta cũng không sợ.” Tô Nham trầm giọng nói ra.

“Khắc khắc, vậy mỗi ngày người nghe làm gì?”

“Hiểu rõ thời sự, dịch SARS không ảnh hưởng đến nơi của chúng ta. Nhưng gần đây ít người chịu ra khỏi cửa, thương trường, đường dành riêng cho người đi bộ, chợ rau, khắp nơi đều rất vắng lặng, hơn nữa người ra ngoài đều là bọc khẩu trang. Cho dù trong lòng không sợ nhưng bên người đều là khẩu trang, đột nhiên cứ như đã vào bệnh viện, tất cả chung quanh đều là ‘Bệnh’.”

Tô Nham nói nâng mắt kính, hiện tại y lại càng không muốn tháo kính xuống.

“Khắc khắc , nói trắng ra là người vẫn sợ.”

“Đại khái đi.”

“Không thể tưởng được thế giới phát triển này còn có ôn dịch, thật là kỳ quái.”

Tô Nham bật cười:“Cái gì gọi là phát triển? Nhân loại đang tiến bộ, tật bệnh cũng ‘Tiến bộ’. Từng thời đại, luôn có một vài bệnh được xưng là nan y, còn có một từ ngữ mới gọi là ‘vì-rút’. Hiện tại dịch SARS, sau này còn có cúm gà, dầu cống ngầm, heo siêu thịt, Melamine, chất hóa học nhiều không kể xiết, không biết ăn cái gì là sạch sẽ .”

“Khắc khắc khắc, thứ người ăn chính là sạch sẽ .”

“Đúng vậy a, nhờ có người cho ta nhân sinh lần thứ hai.”

“Nham Nham hôm nay hơi nhiều lời”

Động tác đạp xe của Tô Nham hơi khựng lại, lập tức điềm nhiên như không tiếp tục đi về phía trước:“Sinh nhật của ta sắp đến .”

Hai mươi sáu tháng tư

Ngày sớm

Lương Khuê vào phòng thường trực lấy được bọc đồ của mình, tất cả lớn nhỏ chừng bảy tám cái.

Lương Khuê ôm gói hàng hấp tấp trở lại phòng học, mặt mày hớn hờ nghênh đón sự kinh hô và tò mò của toàn thể học sinh.

“Oa, Lương Khuê cậu ôm cái gì?”

“Tất cả đều là quà?”

“Thiệt nhiều!”

“Hôm nay ngày mấy?”

Lương Khuê nhân duyên tốt, chốc lát liền bị một đám bạn vây quanh, ba chân bốn cẳng giúp Lương Khuê mở quà.

Giày bóng rổ số lượng có hạn, máy chơi game, quần áo, ví da, chocolate cao cấp, đồ trang trí thủ công, đồng hồ đáng hâm mộ chết người.....

“Hôm nay là sinh nhật của tớ.”

Lương Khuê vui tươi hơn hờ cười ngây ngô, thật sâu cảm giác được tình yêu của người nhà bạn bè dành cho hắn. Tuy sinh nhật lần này hắn không thể về nhà, người nhà cũng không thể đến thăm hắn, nhưng tấm lòng lại truyền đến tay.

Trừ những vật này, Lương Khuê thỏa mãn nhất chính là tiền ông bà nội để vào thẻ của hắn.

“Sinh nhật vui về! Lương Khuê!” Một đám đồng học lớn tiếng chúc mừng.

Lương Khuê tâm tình thật tốt, lúc này mời toàn bộ bạn bè xế chiều thứ bảy đi ăn cơm. Tuy hôm nay là sinh nhật hắn nhưng hôm nay không có cách nào đi ra ngoài.

Sau tiết đó, Lương Khuê lại tự mình đi dặn từng người thời gian cụ thể, cả Trần Yến cũng mời. Duy nhất không được mời chỉ có Trần Oản Oản.

Hai người đã chia tay, phân rõ quan hệ đương nhiên tốt hơn. Cái gì chia tay còn làm bạn bè, căn bản là lừa người.

“Tô Nham à, cậu đừng không đi mà, nói gì thì nói chúng ta cũng là ngồi cùng bàn, cậu phải cho tôi chút mặt mũi.” Lương Khuê cảm thấy ai cũng chịu đi, nhưng Tô Nham thì nói không chừng.

Tô Nham xoa cái cổ mỗi như gât đầu: “Đi, ăn hải sản nhé, không đi uống lắm.”

“Ai nha, sao cậu biết ăn hải sản? Ha ha, thật sự là tâm đầu ý hợp, tôi tính mang mọi người đi Chung Sơn lộ ăn hải sản. Đúng rồi, còn phải gọi hai xe, trường chúng ta cách Chung Sơn lộ rất xa, may mà thứ bảy này không có lớp buổi tối.”

Cùng ngày thứ bảy lớp 10A2, cộng thêm vài học sinh lớp khác ngồi trên xe buýt Lương Khuê mời đến. Mấy nam sinh ngoài lớp tất cả đều là bạn bè Lương Khuê quen biết lúc chơi bóng rổ. Hai xe người ngồi chật ních qua nửa thành thị đi vào lầu hải sản.

Thật nhiều người căn bản chưa từng ăn hải sản, ôm tâm tư chờ mong mới lạ đi vào. Ai lại biết sau khi ăn xong có mấy người dị ứng, người này không thoải mái, người kia muốn ói. Liên hoan sinh nhật tốt lành lưu lại chút tiếc nuối.

Tô Nham biết rõ kết quả liên hoan, nhưng không mở miệng ngăn cản.

Lương Khuê hôm nay rất vui sướng, đại đa số học sinh cũng vui sướng. Nguyên đám chơi thỏa thích, ăn thỏa thích, hơn nữa thứ hai bắt đầu kì nghỉ dài mỏng 1 tháng 5! Nghỉ bảy ngày, ai không chờ mong.

May mà mọi người đều chơi rất vui vẻ, tuy cũng khắc chế dục vọng uống rượu, toàn bộ dùng đồ uống và nước trà thay thế. Nhiều nữ sinh hợp lại mua một cái bánh kem siêu lớn cho Lương Khuê. Lúc bài hát sinh nhật vui vẻ vang lên, trong ánh nến, Lương Khuê cười chói lọi như mặt trời rực rỡ.

Đây là sinh nhật mười sáu tuổi thuộc về Lương Khuê.

Có lẽ thật sự có thứ gọi là duyên phận.

Hai mươi sáu tháng tư, là sinh nhật Lương Khuê.

Và... trừ cha mẹ Tô Nham, ai cũng không biết kỳ thật hôm nay cũng là sinh nhật của Tô Nham. Chứng minh nhân dân của Tô Nham ghi sinh nhật là mùa đông, nhưng đó là sai lầm lúc ghi hộ khẩu. Sinh nhật chính thức là tháng tư, mà không phải cuối năm.

Trước kia hàng năm, mỗi 26 tháng 4 cha mẹ đều ăn mừng sinh nhật với y.

Đoàn người ăn xong hải sản ra về là tám giờ tối, leo lên xe buýt trở lại trường. Nửa đường có rất nhiều học sinh xuống xe ven đường, nhưng có mấy người nôn mửa, dị ứng. Lương Khuê luống cuống tay chân kéo họ lên taxi đưa đi bệnh viện.

Tô Nham ấn huyết Thái Dương một lần lại một lần rồi lâm vào hồi ức, như thật như mộng. Phảng phất như sinh ra khe hẹp, đi về bên trái, là Tô Nham sống lại, đi về bên phải, là Tô Nham quá khứ.

Đưa mắt nhìn Lâm Cường và Lương Khuê mang người bệnh đi bệnh viện, Tô Nham đưa học sinh khác về trường.

Hiện tại là như thế, trước kia cũng gần như thế.

Tô Nham tiễn người cuối cùng xong, trở về phòng học thu dọn cặp sách của mình. Đi đến nhà xe, đạp xe rời khỏi vườn trường vắng lặng.

Ăn hải sản, sinh nhật Lương Khuê.

Đường phố về đêm một đoạn náo nhiệt một đoạn quanh quẽ, Tô Nham cách nhà càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

Một ít cảnh tượng như trong mộng, lúc học đại học luôn xuất hiện trong đầu Tô Nham.

Xe đạp vượt qua vài khúc quẹo, không xa đăng kia chính là cư xá chỗ y ở. Xe đạp leng keng lướt qua ngõ nhỏ âm u, thế giới trong khóm mắt là một ống kính khác, không hợp với màn đêm yên tĩnh, so với đêm càng đen, so với đồng rác bên đường càng hôi thối.

Xe đạp đột nhiên ngừng. Tô Nham nhắm hai mắt lại, như đang chần chờ, đang do dự, đang sợ hãi, cũng như đang cố vũ chính mình.

Vì sao sống lại một lần nữa, cảm giác vẫn giống hệt như vậy?

Tô Nham lắc đầu, tâm tình lúc nào cũng có khác biệt.

Ngày hôm đó, y chạy xe qua nơi này, sau đó sững sờ trước cửa ngõ. Chần chờ, sợ hãi, muốn đi lên giúp đỡ lại sợ mình bị liên lụy. Nhưng cuối cùng y vẫn ngừng xe đạp, sau đó nhặt thùng rác bên đường lên đạp xuống. Không phải vì y quá lo lắng cho Lương Khuê, không phải vì y quá chính nghĩa. Khi đó, số lần y và Lương Khuê nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay, quan hệ của hai người chỉ là ‘quen biết’. Y cũng giống như phần lớn người khác,

dự liên hoan sinh nhật Lương Khuê, ăn một bữa hải sản đắt tiền. Y và Lương Khuê không quen, nhưng y xông tới, hơn nữa là do tâm lý xao động. Ứ động quá nhiều không thoải mái, lúc nhìn thấy bạo lực máu tươi, y xúc động nên bị thiêu cháy.

Khi y cảm thủng rác bắt kẻ hậu quả đập xuống, đứng bên người Lương Khuê, từ thời khắc đó, y bước vào bước ngoặt cuộc đời. Một con đường không bình thường tràn ngập chua xót cũng chẳng có kết quả. Nhưng khi hồi tưởng lại cũng đã từng có rất nhiều vui sướng. Cuộc đời y là con đường như vậy đó.

Hiện tại, y không phải Tô Nham trước kia.

Y có điện thoại, y có thể báo cảnh sát. Y còn bình thường, gặp phải chuyện bất lực thế này, cho dù không cách nào báo cảnh sát cũng có thể kêu cứu người lớn xung quanh.

Một người xông vào, chỉ có thể bị đánh chung với Lương Khuê.

Báo cảnh sát, cảnh sát sẽ đến giải quyết.

Gọi người đến, mọi người cùng nhau giải quyết.

Y còn có thể lựa chọn, chỉ làm một người qua đường.

“Khắc khắc, Nham Nham do dự à, Nham Nham, ngừng lại chấp niệm cùng lý do sống lại của người lúc trước đi, tại sao phải sống lại?”

Tại sao phải sống lại.

Y đã chết, lòng tràn đầy oán hận mà chết.

Không rõ tại sao mình phải chết, không rõ là ai muốn y chết, không rõ rất nhiều.

Y dù tinh thần sa sút từng quái gở từng âm u từng sa đọa, nhưng tốt nghiệp đại học năm đó, y giống như tất cả sinh viên, toàn tâm đầu nhập nhiệt tình tìm việc làm. Vì tương lai của mình vì có một tiền đồ tốt.

Y lần lượt nộp đơn xin việc, thực tập, tìm được công việc thỏa mãn, nghiêm túc làm công nhân. Y muốn mua xe, muốn đổi nhà lớn. Thời gian dài như vậy trôi qua, y sớm đã không còn là Tô Nham trước kia. Y được cấp trên tán thưởng, có vòng luẩn quẩn cùng bạn bè mới, hết thấy đều rất đẹp rất tốt.

Ngày đó là ngày nghỉ phép của công ty, y trở lại trường cảm hồ sơ mà thôi.

Nhưng rốt cuộc không còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau.

Trong nhà xưởng bỏ hoang y bị mấy người xa lạ quyền đầm cước đá, xa lạ, toàn bộ xa lạ.

Khi con dao đâm vào thân thể, y mới giật mình bừng tỉnh, thì ra đây không phải chặn lại giáo huấn hoặc bắt cóc, mà là mưu sát.

Y liều mạng lấy hơi sức cuối cùng một lần lại một lần chất vấn tại sao phải giết y.

Không có đáp án, những người kia căn bản không phải lưu manh trên đường. Lưu manh không có ánh mắt trấn định như vậy, bàn tay lưu manh giết người sẽ không vững vàng như vậy.

Bọn hần thậm chí một câu cũng không nói.

Nhưng chết không nhắm mắt, Tô Nham một mực nhớ kỹ gương mặt đó.

Y nghĩ, mặc kệ y sống lại mấy lần, y cũng sẽ không quên.

Có người nói con người trước khi chết rất thích nhớ lại, cuộc sống như quay ngược lại mang theo từng chút từng chút tâm tư ngày trước. Quá khứ khắc ghi bị ném trong góc, rất nhiều rất nhiều trí nhớ đều lặp lại từ đầu.

Y nghĩ đến khi còn bé y có một mái nhà bình thường mà hạnh phúc, cha mẹ đều rất thương y.

Y mong lớn nhanh lên, thân thích bạn bè đều thích nói: Nham Nham, Tiểu Nham, con với cha con rất giống nha, sau này lớn lên nhất định là soái ca.

Khi cha mẹ bắt đầu khắc khổ, khi y biến thành cục nợ, khi họ rời xa y.

Y thật sự lớn lên, thiếu niên mười lăm tuổi, chỉ là cái giá lớn lên quá đắt.

Y nghĩ đến rất nhiều người, giống như đèn kéo quân từng cái từng cái hiện lên tại ranh giới hấp hối.

Những người kia đều còn sống, mà y lại sắp chết.

Y đã chết, từ nay về sau thật sự bước khỏi thế giới của mọi người.

Tại sao y phải chết, y muốn sống, muốn sống, muốn sống !

Rất nhiều người nợ y một đáp án, y muốn sống tiếp, sống để tìm ra đáp án.

Mà không phải đàn độn u mê, ôm tiếc nuôi mà chết đi.

“Người đi con đường đồng dạng, đi đến lối ra, không nhất định sẽ đụng phải cùng một người. Sống lại, không có nghĩa là lặp lại. Người sống lại, nhưng cũng không phải là ban đầu. Khi người càng đi càng lệch, đáp án người cần vĩnh viễn không tìm thấy. Thậm chí, ngay cả bản thân cũng bị lạc lối trong con đường mới. Người là Tô Nham, Tô Nham sống lại, mà không phải Tô Nham tìm kiếm đáp án, lòng đầy oán khí vô tội chết đi kia.”

“Nếu ta quên Tô Nham kia, ta sống lại còn có ý nghĩa gì. Nếu không có Tô Nham kia, ta căn bản sẽ không sống lại. Mặc kệ Tô Nham nào, đều là ta, hồi ức của ta, quá khứ của ta, tương lai của ta, đều thuộc về ta.”

“Vậy người phải tuân theo quỹ đạo kia, đừng đi lệch.”

Tô Nham hít sâu, đi về hướng thùng rác.

Đúng vậy, y sống lại. Y còn có không gian trợ giúp.

Y có thể không đi học trung học, có thể rời đi thành thị này, có thể trực tiếp đi ra ngoài làm ăn. Có thể kiếm một khoản tiền lớn, sau đó ném vào mặt hai con người gọi là cha mẹ kia, cảm ơn công ơn nuôi dưỡng của họ. Có thể không quản cái gì đồng tính luyến ái không đồng tính luyến ái, có thể lấy vợ sinh con, có thể hoàn toàn không quen biết những người kia.

Y có thể làm Tô Nham, một Tô Nham không chút liên quan với Tô Nham đã chết đi.

Nhưng mà.....

Tô Nham hung hăng nện thùng rác vào lưng hồng mao, hồng mao dẫm lên người Lương Khuê kêu thảm một tiếng lặn trên mặt đất. Tô Nham nhanh chóng kéo Lương Khuê, che chở hẩn ở phía sau. Một câu cũng không kịp nói, một số tên lông vàng phần nộ phóng tới Tô Nham: “Thằng chuột nhỏ đầu tới không muốn sống nữa hả! Dám chõ mõm vào!”

Đám lông vàng quyền đâm cước đá chào hỏi Tô Nham, Tô Nham vừa phản kháng vừa lui về phía sau. Nhưng những người này thật sự quá nhiều, trừ động thủ, còn có một bên cạnh đứng gác vây xem, thí dụ như tên cầm đầu Trầm Thành đang ngậm điều thuốc!

Quá khứ y căn bản không biết Trầm Thành, không rõ nguyên nhân Trầm Thành vậy đánh Lương Khuê. Thẳng đến sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, Lương Khuê mới nói cho y biết.

Hiện tại y biết Trầm Thành, Trầm Thành cũng biết y, Trầm Thành kinh hãi nhìn Tô Nham, cau mày nói: “Ôi tao nhớ mày là ai ta..... Tô..... Tô cái gì đó? Mày là lớp trưởng đúng không! Cái này tao nhớ. Thế nào, lớp trưởng muốn giúp đỡ bạn bè không tiếc cả mạng sống à? Lớp trưởng còn phải biểu hiện tình nghĩa huynh đệ? Tao van mày, mày một mình đến thì là cái thả gi, đánh! Cùng đánh cho tao! Đánh không chết là được, tùy tiện chăm sóc! Mẹ ơi thằng chó, một thằng hai thằng coi Trầm Thành tao trở thành cái gì,”

Mặc kệ Tô Nham cố gắng phản kháng như thế nào, thế nhưng đối phương người đông thế mạnh, con mèo nhỏ đầu không lại một đám chó dữ. Mà Lương Khuê từ lúc Tô Nham đi ra liền đánh mất sức chiến đấu, nằm trên mặt đất thần trí không rõ. Đám người này thật ác độc, không dụng sức đến đánh chết người, nhưng có thể đánh cho tàn phế, đánh thành người thực vật.

“Các người..... Không sợ ngồi tù.....” Tô Nham gian nan nói.

Trầm Thành sững sờ, lập tức cười to: “Ha ha ha, cười chết mất, Mày học quá đến ngu rồi! Còn ngồi tù! Ai bảo ông mày ngồi tù? Không có tiền mà bày đặt bắt bình. Hơn nữa ông mày là vị thành niên, sợ cái búa gì. Nhiều lắm thì đi vào ăn hai bữa cơm tù, ông mày không sợ, ông mày cho dù ngồi tù cũng muốn xả giận. Tạt chùng, dám trêu ta! Dám giành con bồ của tao, chia tay trả lại cho ông mày tức tức oai oai vương vẫn không dứt được!” Trầm Thành phần hận liền đạp Lương Khuê, Lương Khuê một thân máu tươi, mềm nhũn cực kỳ khủng bố. Tô Nham cố gắng nhìn tình huống Lương Khuê, trong lòng thầm kêu không xong.

Không biết có phải là vì y hay không, trước kia Lương Khuê căn bản không bị thương nặng như vậy, về sau nằm viện nửa tháng thì ra. Mà tình huống bây giờ, một tháng cũng khó nói! Thậm chí nhìn, có thể sẽ vĩnh viễn nằm ngủ như vậy, sẽ không tỉnh lại nữa.

Tô Nham nhủ mày, dồn lực đánh về phía Trầm Thành, vài nắm tay đánh trên mặt Trầm Thành, đầu gối dồn sức húc vào bụng Trầm Thành. Trầm Thành đau đến kêu cũng không kêu nổi, đám đàn em vọt tới kéo Tô Nham, Tô Nham cảm thấy da đầu cũng bị kéo, vô cùng đau đớn. Có người ôm lấy đầu Tô Nham, khí lực mạnh đến dọa người, buông lỏng Tô Nham đập xuống, sau đó ầm đánh vào vách tường.

Tô Nham vù vù một chút, cả đầu đều nhiệt thành một mảnh bông bông, thần trí mơ hồ không rõ,

Tô Nham cứng ngắc nghiêng đầu, nhìn về phía lối vào ngõ nhỏ, chỗ đó có thể thông tới ánh sáng.

Tiếng còi cảnh sát trong mong muốn từ xa truyền đến, Tô Nham thở phào nhẹ nhõm, tùy ý để mình lằm vào hôn mê.

[1] đồng tính luyến ái trong tiếng hán chỉ có 3 chữ 同性恋, hán việt là đồng tính luyến.

[2] giáp chi tỳ sương , ắt chi mật đường , uống một hóp tỳ sương, ngọt đến thương, lệ như đường

Tình yêu, không ngoài hai trạng thái, trước ngọt sau đắng, hoặc là trước đắng sau ngọt. Cứ như mật đường và tỳ sương (thạch tín). Mật đường dưới lớp áo khoác ngọt ngào hạnh phúc, có lẽ chính là tỳ sương đủ để trí mạng, mà ẩn trong tỳ sương kịch độc, có thể chính là sự ngọt ngào vui sướng chúng ta một mực mong đợi, hơn nữa quá trình hưởng thụ cái ngọt này sẽ không bị đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nằm viện

Lương Khuê vừa tỉnh dậy, cả mọi người cũng chưa nhìn thấy rõ đã buột miệng hô: “Tô Nham đâu?”

Trần Oản Oản kích động chạy tới, nức nở nói: “Cuối cùng anh cũng tỉnh, làm em sợ muốn chết, ô ô.....”

Lương Khuê thấy rõ tình huống chung quanh, vẫn hỏi: “Tô Nham đâu? Là Tô Nham đã cứu tôi, tôi nhìn thấy. Cậu ấy thế nào rồi?”

Trần Oản Oản lau lau nước mắt nói: “Tô Nham nằm ở phòng khác, thương thế của cậu ta nhẹ hơn nhiều so với anh, đã sớm tỉnh rồi anh yên tâm”

Lương Khuê thờ phào, mỗi một nhắm hai mắt lại, không kiên nhẫn nói: “Sao cô ở đây?”

Trần Oản Oản âm thầm giải thích: “Anh bị thương, em đương nhiên tới thăm anh. Trầm Thành bọn họ bị bắt hết rồi.”

Lương Khuê không khỏi lạnh lùng nói: “Cô biết Trầm Thành muốn chặn đánh tôi?”

“Không biết, sao anh có thể nghĩ em như vậy. Em nếu sớm biết, sao lại để hắn đánh anh!” Trần Oản Oản khóc rống nói: “Sinh nhật anh, anh mời cả lớp nhưng không mời em..... em rất khổ sở. Các anh vô cùng vui vẻ đi ăn hải sản, em chỉ có thể trộm đi theo. Em liền muốn tìm một góc, chờ lúc anh chỉ có một mình thì tặng quà sinh nhật cho anh. Cho nên em liền đi theo anh, nhìn anh đưa học sinh ngộ độc vào bệnh viện, sau đó lại tiễn nữ sinh về nhà. Nhưng anh và Tiết Hiểu Linh đứng ở tiểu khu cửa nhà cô ta cười cười nói nói không dứt, lúc ấy em tức giận nên chạy đi.” Trần Oản Oản uất ức trừng Lương Khuê, Lương Khuê một mồi nghe, không nói một từ.

“Trầm Thành hẹn em đi ra ngoài, em cự tuyệt. Thực xin lỗi, Trầm Thành làm phiền anh đều là vì em”

Cửa phòng bệnh bị đẩy mở, người anh họ mang theo một người đàn ông tây trang trắng thớm bước vào.

Thấy Trần Oản Oản, anh họ không khách khí nói: “Trần tiểu thư phiền cô đi ra ngoài trước, tôi có chuyện muốn bàn với em thôi.”

“Em muốn chiếu cố Lương Khuê.....” Trần Oản Oản ủy khuất thỉnh cầu.

Anh họ trừng một cái: “Phiền cô tỉnh lại đi, nếu không có cô, em tôi căn bản không bị đánh. Cô xem nó hiện tại bị thương nặng cỡ nào! Không đến một tháng cũng đừng mơ xuất viện, đây cũng là vì cô. Còn có cậu Tô Nham kề bên, cô làm phiền hai người vô tội, cô còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Trần Oản Oản khóc chạy đi, oán hận Trầm Thành tạo nên tất cả mọi chuyện. (cảm giác bạn đang đọc Shoujo ~v)

“Khỏe chút nào không?” Anh họ lo lắng hỏi.

Lương Khuê yếu ớt nói: “Khá tốt, vị này chính là.....?”

“Luật sư Lý, anh bạn học tao, luật sư ưu tú nhất thành phố C.” Anh họ giới thiệu.

Luật sư Lý cúi người nhìn về phía Lương Khuê: “Xin chào, việc kiện cáo tôi sẽ thay cậu giành tất cả ưu thế. Cậu và bạn cậu sẽ có được bồi thường xứng đáng còn Trầm Thành chắc chắn sẽ phải chịu trừng phạt xứng đáng”

Lương Khuê chớp mắt mấy cái: “Anh họ.....”

Anh họ ngắt lời hắn, giải thích: “Thương tích của mày tao cho cha mày biết. Yên tâm, ông ấy sẽ gạt mẹ và ông bà mày. Cha mày toàn quyền ủy thác tao giải quyết chuyện này, báo cảnh sát chính là Tô Nham, tao đã khởi tố Trầm Thành nên chúng giờ đã bị bắt giữ rồi.”

“Hắn là vị thành niên. Có thể bị giam mấy ngày chứ?” Lương Khuê cau mày nói, hắn nghĩ đến đầu tiên chính là kêu người đánh lại Trầm Thành thành tàn phế!

Anh họ mỉm cười:“Yên tâm, hắn đủ mười sáu, không tính là vị thành niên. Mười sáu tuổi phạm tội phải gánh chịu trách nhiệm hình sự.”

Lý luật sư cũng nói:“Dựa theo thương tích có thể phán hắn hai năm, hướng xấu là hắn sẽ ra sức hoãn thi hành hình phạt, nhưng tôi sẽ hết sức làm hắn trực tiếp vào tù.” Trầm Thành trong nhà có chỗ dựa, nếu bị đánh chỉ là một mình Tô Nham, Trầm Thành trách nhiệm gì cũng không cần chịu, trực tiếp được người cha có tiền đối phó. Đáng tiếc Trầm Thành lần này đá trúng tường sắt, núi cao còn có núi cao hơn, có Lương gia hỗ trợ thì luật sư Lý không chút lo lắng mình sẽ thua kiện. Trầm Thành ngồi tù là cái chắc, hoãn thi hành hình phạt cũng không có cửa.

“Em muốn gặp Tô Nham, lần này làm phiền cậu ấy bằng không em chết chắc rồi.”

Anh họ gật đầu:“Đúng vậy, làm phiền Tô Nham. Mày yên tâm, vừa rồi tao đã tìm bệnh viện thương lượng đặt hai túi băng vào một phòng bệnh thuận tiện chăm sóc. Phải dưỡng thương cho tốt, đừng lo lắng có chuyện gì hay không, tình huống của Tô Nham tốt hơn mày nhiều, đừng lo.”

Tô Nham quả thật khá hơn, trong lúc Lương Khuê hôn mê y đã sớm tỉnh. Tuy mình đầy thương tích nhưng không bị thương chỗ hiểm. Sau khi Tô Nham tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là lén vào toilet chạy vô không gian, sau đó nhìn đau tưởi linh tuyến trong đó rồi ăn mấy hoa quả linh khí đầy đủ, thân thể hiện tại khôi phục rất tốt.

Buổi chiều, Tô Nham được mang đến phòng bệnh Lương Khuê, hai người nằm song song.

Lương Khuê vừa thấy Tô Nham vô cùng kích động vội gậy dựa đứng lên, rặn ra một dáng cười vô cùng buồn cười:“Tô Nham!” hô lên tên Tô Nham như vậy, nước mắt long lanh như muốn khóc.

Lương Khuê bị băng như xác ướp, Tô Nham vốn định ghẹo một chút. Nhưng khi đối mặt cặp mắt kia của Lương Khuê, há mồm lại nói không nên lời.

Trong nháy mắt y nhớ tới lời Lương Khuê từng nói đời trước, khi đó bọn họ thành bạn bè, Lương Khuê có một ngày rất cảm khái nói: « lúc ấy tớ cho rằng sẽ bị đánh chết, tớ cũng sợ hãi, nhát gan, tớ muốn có người tới cứu. Nhưng khi nhìn thấy cậu xuất hiện, tớ thật sự kinh hãi. Trong chớp mắt đó thiếu chút nữa tớ đã không nhớ ra tên cậu. Tớ và cậu thật sự quá xa lạ. Lúc ấy tớ thấy cậu bị đánh thương tích đầy người, đã cảm thấy cậu thực anh hùng, không lạnh lùng như ngày thường. Đó là lần đầu tiên tớ thật sự biết cậu, tớ nghĩ từ nay về sau bất kể tình tình cậu quái bao nhiêu, tớ cũng muốn làm bạn với cậu _ làm bạn cả đời. Tớ tới thành phố C lâu như vậy, quen được cậu là thu hoạch lớn nhất. Tô Nham, tớ cả đời cũng sẽ không quên cậu. »

Tô Nham nghĩ đi nghĩ lại, thu hồi suy nghĩ, mỉm cười châm biếm:“Có phải bị tôi anh hùng cứu mỹ nhân làm cảm động rồi không?”

Lương Khuê sững sờ, lập tức gào khóc gật đầu, vung móng vuốt kiên định giữ chặt tay Tô Nham, thanh âm có vài phần vận vẹo khàn khàn:“Tớ không biết nói gì, thật sự cảm ơn cậu.”

Tô Nham không nói chuyện, tùy ý để móng vuốt quấn băng gạc của Lương Khuê lôi kéo tay y. Tay hai người treo ở giữa giường bệnh, thật lâu cũng không động.

“Lúc ấy tớ rất tuyệt vọng.” Qua rất lâu rất lâu, Lương Khuê buông tay ra, nằm trên giường nói như vậy. Nhắm mắt lại đã nghĩ đến hình ảnh khắc cốt ghi tâm, đau đớn toàn tâm thấu xương, hô hấp dần dần suy yếu. Thiếu chút nữa cho rằng phải chết, trước khi hôn mê lại thấy được có người bay lên cao vút, ngăn trở tất cả thống khổ còn lại của hắn. Hắn thực cảm thấy, khi đó chút xiu nữa thôi là hắn out luôn rồi.

“Tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua, gần đó là nhà tôi, vì sao cậu ở đó?”

Lương Khuê nghiêng đầu nhìn Tô Nham mỉm cười:“Lấy đơn thuốc ở bệnh viện. Tớ tiễn Tiết Hiểu Linh về nhà, thì ra nhà cậu ở gần đó sao, thật là trùng hợp.” Lương Khuê thờ dài _ không có sự trùng hợp này, kết quả của hắn sẽ như thế nào? Không dám tưởng tượng.

“Anh cậu nói sẽ kiện Trầm Thành, hai chúng ta phải ra tòa làm chứng à?”

“Cái này tớ không biết, không biết có ra tòa không nhưng anh họ nói đã chứng nghiệm lấy vết thương làm chứng có, hơn nữa có mấy tên du côn nói thật. Về phần Trầm thành, mặc kệ thế nào cậu cũng yên tâm, anh họ đã làm đơn kiện hắn hắn cũng đừng mơ tưởng được tiêu điều tự tại. »

Lương Khuê hàn huyền không lâu liền cháng váng, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Tô Nham không có việc gì, không bao lâu cũng ngủ.

Tỉnh lại lần nữa đã là tối đêm, trong phòng bệnh mùi thơm ngào ngạt .

“Tiểu Nham!”

“Di Từ?” Tô Nham hơi kinh hãi, lập tức thoái mái. Đời trước y và Di Từ không có tiếp xúc nhiều, nhưng bây giờ thì khác _ di Từ nghe tin đến thăm y, rất bình thường.

“Con thật là đứa nhỏ này sao lại bị thương nặng như vậy, người khác nói con nhập viện di còn không tin.” Di Từ cả kinh một lúc nói dông dài, bụng canh bò câu, mì sợi trong bình giữ nhiệt sang:“Di nấu canh, con và cậu bạn học này một người một chén đi. Ngày mai di sẽ nấu thêm, hôm nay vội quá. Nếu không buổi tối di đem đồ ăn khuya , các con muốn ăn cái gì?”

Tô Nham vội lắc đầu: “Cái này đủ rồi, đi đừng vội, sinh bệnh ăn khuya gì chứ, không tốt cho tiêu hóa.”

“Cũng đúng, vậy ngày mai. Ngày mai đi nấu nhiều thêm một chút.”

“Cám ơn dì Từ, canh dì nấu uống thật ngon. Cô giúp việc anh con thuê về tay nghề còn không bằng dì.” Lương Khuê cười hi hi vuốt mông ngựa. Dì Từ thấy hấn bị băng như cái bánh chưng, lập tức toàn thân thấy đau, yếu ớt nói: “Ồi, thương thể của cậu kia. Thương tích kia, thật là! Hồn dân, những tên lưu manh bên ngoài rất đáng hận! Đề nên bắt vào tù hảo hảo quản giáo.”

“Ha ha, ăn canh sẽ không đau nữa.”

Phụt Tô Nham cười phun ra, nước canh nhỏ giọt trên chần, lập tức luống cuống tay chân một hồi.

Anh họ cố ý mời một y tá và một cô giúp việc phụ trách ăn uống cho hai người. Dì Từ đưa canh xong thấy không có gì có thể giúp đỡ thì trở về.

Tình huống của Tô Nham khá tốt, cái gì cũng có thể tự làm. Lương Khuê thì ngược lại, đi WC cũng phải có người vịn.

Nằm trên giường, Lương Khuê không làm gì liền nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới Trần Thành, nước bọt tung tóe cũng không lập lại điệp từ. (ý của câu này là chửi nhiều nhưng ko lặp lại một từ nào)

Đừng thấy thương thể của hấn nặng như vậy, tâm tình lại chuyển đổi vô cùng nhanh, quả thực là chứng ADHD[1]. Trong phòng bệnh hấn cứ thích nhảy đến chỗ nào đáp đến chỗ kia lần qua lần lại khắp nơi.

[1] Bệnh ADHD : Bệnh thiếu chú ý và quá hiếu động

Trong những ngày nằm viện, liên tiếp có bạn bè giáo viên đến thăm hai người, Lâm Cường và Trần Yến tới đặc biệt nhiều. Hai người lúc rảnh rỗi chạy đến đưa tập vở, thuận tiện ăn ké chút gì luôn. Không có cách nào, trong phòng bệnh đều là đồ ăn mìn.

Trần Oản Oản cũng thường xuyên đến, nhưng cô luôn tránh né những người khác. Hơn nữa cô đến đây cũng nói không được điều gì, bởi vì sắc mặt Lương Khuê quá khó coi.

Tô Nham khôi phục rất nhanh. Ngày bảy tháng năm, Tô Nham nhận được điện thoại của Thư Kế Nghiệp.

“Gần đây không thấy cậu lên mạng, cao trung bận lắm à? Hôm nay có thể tôi sẽ bay đến thành phố A, cậu tới đón tôi được không?” ngữ khí Thư Kế Nghiệp có chút vui đùa. Thành phố A cách thành phố C quá xa, Tô Nham nghĩ đến việc đón anh ở sân bay là không thể.

“Sao anh không nói sớm, tôi thật không có cách nào đón anh. Tôi đang nằm viện, nhưng hai ba ngày sau có thể xuất viện. Đến lúc đó tôi đi tìm anh.”

“Vì sao nằm viện”

“Bị người ta đánh, sẽ nhanh khỏe lại.”

Thư Kế Nghiệp sững sờ, lập tức cảm thán nói: “Các thiếu niên nhiệt huyết a, khí lực dùng luôn không hết. Cậu nói địa chỉ đi, tôi đến thăm cậu.”

“Đừng phiền phức như vậy.”

“Tôi thăm cậu.” Thư Kế Nghiệp lặp lại.

“Được rồi, bệnh viện khu Lê Hoa thành phố C.”

Thư Kế Nghiệp đã nói muốn đi thăm hỏi Tô Nham, kết quả lúc thật sự vào thành phố A mới phát hiện nửa bước cũng khó đi. Đừng nói đi thành phố C, hấn cũng sắp bị cách ly.

Thời kì bất thường, cái gì cũng khó khăn.

Thư Kế Nghiệp lần qua bỏ lại hai ngày không có kết quả, đành gọi điện thoại xin lỗi Tô Nham.

“Thật không ngờ thành phố A lại nghiêm trọng như vậy.” Thư Kế Nghiệp ở bên kia thở dài.

Tô Nham trấn an nói : « Đừng quá bi quan, cuối cùng cũng sẽ qua thôi. Anh đừng vội làm khảo sát thị trường, vẫn nên tìm nơi để nán lại đã. Anh ít ra ngoài thì sẽ tốt hơn, tận lực ít đi ra bên ngoài ăn »

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy, hi vọng nhanh được tự do. Chúng ta liên lạc điện thoại.”

“Tốt.”

Lương Khuê một mực nghe y nói điện thoại, chờ y treo liền hỏi: “Người bạn trên mạng kia của cậu tới không được phải không?”

“Ừ, bị vây ở thành phố A rồi.”

“Nếu có thể đến cha tôi đã sớm tới.” Lương Khuê bật cười, còn nói: “Chờ dịch SARS qua rồi, hai ta cùng đi thành phố A chơi, tớ làm người dẫn đường cho cậu. Thành phố A đến chơi cũng không tệ lắm.”

“Nghĩ hè sao?” Tô Nham cười nói. Nghỉ hè năm nay dịch SARS cũng sẽ bị khống chế, nhưng chạy đến nơi xa đi du lịch có chút mạo hiểm. Phòng chừng người nhà Lương Khuê sẽ không để hắn trở lại thành phố A.

“Đúng vậy, nghỉ hè lớp mười còn có thể chơi, chờ nghỉ hè 11 còn phải học bù.” Lương Khuê bĩu môi.

“Đến lúc đó coi.”

“Nếu nghỉ hè không được thì nghỉ đông, luôn luôn có thời gian mà. Năm nay không được còn có năm sau, năm sau không được còn có vài thập niên nữa mà, ha ha.”

“.....” Tô Nham không nói gì.

Lương Khuê lại nghiêm túc giải thích: “Đã nói, làm bạn cả đời! Cậu chính là ân nhân cứu mạng tớ, từ nay về sau tớ che chở cho cậu!”

“Tôi sợ cậu nuốt lời.” Tô Nham miễn cưỡng nói.

“Sao có thể chứ, tuyệt đối sẽ không.”

“Đừng nói nhảm, ăn cà chua không? Tôi kêu đi Từ mua.”

“Ăn!”

Cà chua đương nhiên không phải đi Từ mua mà là lấy trong không gian. Cà chua linh khí tương đối nồng đậm, rất tốt đối với thân thể đang khôi phục của Lương Khuê.

Dù là như vậy, Lương Khuê cũng nằm viện suốt một tháng, chờ hắn xuất viện cũng đã là tháng sáu. Tô Nham xuất viện sớm hơn hắn nửa tháng, Lương Khuê hôm nay xuất viện, toàn bộ bạn bè đều chạy tới đón. Trần Oản Oản uể oải đứng sau đám người, vẻ mặt tiêu tụy.

“Ha ha, làm mọi người lo lắng rồi. Giờ tớ sinh long hoạt hổ, hoàn toàn không có việc gì nha.”

Vừa nói xong, có vài nam sinh không chút khách khí cho hắn vài nắm tay. Lương Khuê sừng sừng không ngã, đương đương đắc ý nói: “Như thế nào? Tớ nói không sai chứ!”

“Còn có sức chơi, đều vào học cho tôi.” Thầy Mã hưng dữ nghiêm mặt răn dạy. Cả đám mặt mũi xám xịt chạy vào.

May mà tuy nằm viện một tháng nhưng luôn có bạn bè nhiệt tình đưa tập cho Lương Khuê. Chương trình học của Lương Khuê cũng không xuống dốc.

Lương Khuê tiến phòng học liền phi thường kích động cho Tô Nham một cái ôm, ôm thật chặt không buông tay, lớn tiếng nói: “Mọi người làm chứng, từ nay về sau tớ và Tô Nham chính là huynh đệ, ai khi dễ Tô Nham chính là khi dễ tớ! Mặc kệ nam sinh nữ sinh, ai dám chọc Tô Nham, chính là chọc tớ. Tớ lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ không bỏ qua!”

Ngữ khí Lương Khuê ngang ngược can rở, như bình thường sẽ chẳng ai chẳng thèm ngó tới. Nhưng Lương Khuê trở về hôm nay, mọi người cũng biết hắn thật có bản lĩnh, tôi thiếu thì người trong nhà hắn có bản lĩnh. Đơn giản nói đến liên hoan sinh nhật, chỉ hơn năm mươi người ăn các món hải sản ngày đó thôi đã là năm chữ số, nhà bình thường ai chịu cho thấu! Vậy mà Lương Khuê cả mắt cũng không chớp một cái. Hơn nữa Trần Thành _ Trần Thành là ai? Bọn họ một truyền mười, mười truyền trăm cũng đều biết rằng, cha Trần Thành chính là tay anh chị lẫn lộn trong thành phố, nói cao cấp chút là xã hội đen, cả quan lớn thành phố C cũng không làm gì được hắn. Nhà Lương Khuê thỉnh luật sư liền thu phục Trần Thành, phán quyết hai năm, nghe nói chờ đến thi đại học mới có thể thả ra.

Bọn họ tuổi còn nhỏ có thể không hiểu chuyện, nhưng xem sắc mặt giáo viên vẫn có thể hiểu. Nhìn ngày Lương Khuê xuất viện, hiệu trưởng hiệu phó tự mình lái xe đi tiếp. Nửa tháng trước Tô Nham xuất viện, sao không thấy tiếp đón lớn như vậy chứ?

Tô Nham nói không rõ cảm giác trong lòng là gì, y có chút mê mang nhìn mặt đất, bị Lương Khuê đẩy vào ghế. Sau khi vào lớp Tô Nham không cách nào yên lòng.

Y đã từng vì lời này của Lương Khuê mà kích động. Dù khi đó y vốn rất quái gở âm trầm, nhưng chính là vì sự kiện này Lương Khuê quyết định quyết tâm muốn làm bạn với y. Mà y, cứ như tìm được lòng trung thành biến mất đã lâu, quái gở hơn nửa năm, đột nhiên cảm giác có một người bạn thiết tình đối đãi, thật không tệ lắm. Cho dù không có cha mẹ thì thế nào, y vẫn có thể sống rất vui vẻ _ y đã có bạn mà.

“Tô Nham, giữa trưa chúng ta cùng đi ăn cơm đi, tớ nói rồi muốn mời cậu.”

Tô Nham lấy bình giữ ấm ra, Lương Khuê lập tức hâm mộ: “Cậu lại mang cơm! Di Từ nấu ăn ngon thật. Nhưng cậu cho tớ chút thể diện đi, hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn được không?”

“Đi ra ngoài ăn cái gì?”

“Cậu nói, cậu thích ăn cái gì?”

“Món Tứ Xuyên.”

“Được! Chúng ta giữa trưa đi ăn món cay Tứ Xuyên.”

Giữa trưa, hai người tại một quán món cay Tứ Xuyên này biện đơn giản ăn đến khi thể ngắt trời, cay đến sưng méo mồm.

Kỳ thật mới ra viện không nên ăn cay, nhưng Lương Khuê hoàn toàn không thèm để ý, cái nào ăn ngon liền ăn cái đó, hai người chọn đĩa nào ăn đĩa đó, ăn trọn năm đĩa mới bỏ qua.

“Cửa hàng này thoát nhìn tồi tàn, không ngờ ngon như vậy. Lần tới chúng ta đi nữa, Tô Nham còn có cửa hàng nào ăn ngon sau này giới thiệu thêm nghen.”

“Uh, có không ít.” Tô Nham ngốn đầy miệng ô ô trả lời. Di Từ nấu ăn ngon nhưng vị cay thiếu, cửa hàng món cay Tứ xuyên ăn đã hơn.

Phương thức Lương Khuê báo đáp Tô Nham rất trực tiếp, hẳn muốn làm bạn với Tô Nham, một người bạn mà cái gì cũng có thể cùng chia sẻ. Tuy hiện tại tất cả mọi người đều tốt không có chuyện hệ trọng gì cần chia sẻ, nhưng Lương Khuê cứ thích dán dính Tô Nham. Tan học vào WC cũng lôi kéo Tô Nham cùng đi, mua cái gì ăn tuyệt đối có phần Tô Nham. Hẳn trọ ở trường thuận tiện, sáng sớm sẽ mua bữa sáng cho Tô Nham, cho dù Tô Nham cự tuyệt cũng vô dụng.

Những điều hẳn làm mọi người trong lớp thấy rõ, nam sinh cười nhạo Lương Khuê đang theo đuổi vợ, nữ sinh cảm thấy Lương Khuê quá tình nghĩa, là người đàn ông tốt!

Mặc kệ nam sinh nữ sinh, đều cảm thấy Lương Khuê làm như vậy rất bình thường. Dù sao, Tô Nham cứu chính là tính mạng. Ai gặp phải chuyện thế này, phàm là có chút máu thịt, đều muốn tận lực báo đáp.

Cha Lương Khuê từ lúc nằm viện đã nhiều lần gọi điện thoại cho Tô Nham biểu đạt lòng cảm tạ. Hôm nay con trai cũng xuất viện, tuy giấu diếm vợ cùng hai cụ trong nhà về chuyện này, nhưng mỗi lần ông gửi thứ gì đó cho con mình qua bưu điện đều chuẩn bị một phần cho Tô Nham. Trong nước ngoài nước thứ gì ngon thứ gì tốt thứ gì hay đều gọi tặng, liên tục không dứt.

Mỗi lần gọi điện cho con trai, chỉ cần Tô Nham ở bên cạnh, chắc chắn sẽ bắt Tô Nham nghe lái nhái một phen, dùng lời nói của chính ông: Chú đã coi con là con nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ngày mùa hè

« Chú đã coi con là con nuôi »

Tô Nham không nhận ra những lời này của chú ấy có mấy phần thiệt giả, nhưng về hình thức mà nói, chú ấy xác thực làm được rất cẩn thận rất đúng chỗ.

Y cảm thấy chú là một người tốt, ít nhất thì khá hơn cha y. Người ta một người xa lạ còn biết gọi điện thoại quan tâm y, đáng vẻ này, cha của y cái rắm cũng hiếm khi nghe thấy nữa nói chi là hỏi thăm.

Có lẽ là quá lâu không có người hỏi thăm, quá chờ mong sự che chở yêu thương của trưởng bối cho nên tất cả từng chuyện tốt Lương gia làm cho y đều được y ghi khắc trong lòng, hơn nữa vì thế mà xúc động. Trong khoảng thời gian rất lâu, y nghĩ cứ cả đời như vậy thật tốt, cùng Lương Khuê làm bạn cả đời, làm con nuôi Lương gia cả đời.

Sáng sớm tháng sáu, gió mát vi vu, thời khắc nhẹ nhàng khoan khoái nhất trong một ngày. Mặt trời còn giấu trong tầng mây, đang ra sức chen ra bên ngoài.

Trên đường, xe đạp một chiếc nối đuôi một chiếc chạy lướt qua, đến gần con phố dẫn đến Lê Hoa cao trung, sóng người càng như biển. Tiếng chuông ding ding đang đang, tiếng cười nói, tiếng mắng chửi tức giận, làm buổi sáng hôm nay càng thêm tung bừng.

Lương Khuê mang theo bữa sáng chán đến chết ngồi xổm dưới gốc cây bên đường, người quen đi ngang qua, cười ha hả nói: “Lương Khuê, lại đang làm hờn vọng phu à, cậu thật là gió mặt gió, mưa mặt mưa.”

“Đi đi đi, cút sang một bên, tớ là hờn vọng thể nghe chưa.”

“Vọng mọii cậu chứ vọng.” Xe đạp Tô Nham bay nhanh lướt qua, một cước đá vào cành cây bên cạnh Lương Khuê, lá cây rơi đầy mặt đất.

Lương Khuê vọt đứng lên, sai bước đuổi theo rồi nhẹ nhàng nhảy lên, vững vàng ngồi lên yên xe.

“Tớ không có em, hôm nay tớ mua được tiểu long bao Luru Ký (bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải chứa nước trái cây) này, cậu đừng trùng mà.”

Tô Nham không ngừng chân tiếp tục đạp về phía trước, xe đạp linh hoạt xuyên qua biển người tấp nập, cũng không quay đầu lại nói: “Tớ cũng không ép cậu mua.”

“Dạ dạ dạ, là em tự mình muốn ăn ạ. Thức ăn cần tin ngán muốn chết, hiện tại ngay cả thầy tớ ở chung cũng cho phép tớ đi ra ngoài sớm, ha ha, bọn họ cũng muốn ăn. Tiểu long bao Luru Ký nổi tiếng ăn ngon, nhưng khẳng định Tô Nham chưa ăn mì thịt bò cửa hàng đó, phải không?”

“Thật là chưa ăn.”

“A, tớ có ăn một chén trong tiệm, ăn rất rất ngon a, nên đem cho cậu một chén nè.”

Khoảng cách từ Trường học đến Luru Ký, sáng sớm đón xe cần đi đến nửa giờ, đi đi về về đã là một tiếng đồng hồ.

Bữa sáng chỗ đó ăn rất ngon nhưng quá xa, hầu hết mọi người đều ngại phiền phức, không muốn đến ăn.

Trừ phi như Lương Khuê, có kiên nhẫn dị thường, mới có thể chạy đến chỗ ấy.

Tô Nham không nói gì đạp xe vào trường, Lương Khuê vẫn ngồi trên yên đến nhà xe mới nhảy xuống, nhìn Tô Nham khóa kỹ xe rồi giao bữa sáng cho y.

Tô Nham cũng không nói lời khách khí, ăn trước một cái tiểu long bao, sau đó vừa đi vừa ăn mì thịt bò. Sợi mì làm bằng tay nên rất dai, một lớp thịt bò cắt rất dày, bát lớn cầm rất thuận tiện, đã thế còn bỏ thêm đậu đũa cay và sa tế quả thật rất ngon. Món này ăn ngon hơn nhiều so với tiệm ăn gần trường học khó trách tiếng tăm lan xa như thế

“Ăn ngon không?”

“Ngon.”

“Hơn nữa còn nhiều, cho dù sức ăn của chúng ta nhiều sáng sớm ăn một bát liền đủ no, còn thêm tiểu long bao tối trưa tuyệt đối sẽ không đói.”

“Ừ.”

“Ha ha, cuối tuần bắt đầu cuộc kiểm tra chia lớp xã hội và tự nhiên, mục tiêu của cậu là khoa học tự nhiên đúng không?”

“Nói nhảm.”

Lương Khuê mừng rỡ, đồng đưa túi bóng đựng tiểu long bao ha ha cười nói: “Chờ ngày này quá lâu, rốt cục đã vào khoa học tự nhiên, từ nay về sau rốt cuộc không cần học lịch sử địa lý chính trị! Năm lớp 11 chúng ta cố gắng học chung một lớp. Kiểm tra xã hội và tự nhiên cuối học kì thi, sau đó nghỉ, nhưng dịch SARS còn chưa qua. Tô Nham nghỉ hè cậu có dự tính gì không? Nghỉ hè năm nay tớ ở lại thành phố C, không về thành phố A.”

Tô Nham vui đầu ăn mì thịt bò, nghe vậy mơ hồ nói: “Nghỉ hè rất bận.”

“Cậu bận cái gì?”

“Nghỉ hè mới biết được.”

“Tớ nghỉ hè tìm cậu.”

“Tô Nham, ăn xong ở ngoài mới được vào.” Tiếng Thầy Mã đột nhiên vang lên, dọa Tô Nham nhảy dựng, hiện giờ cách giờ học còn khoảng 20', Thầy Mã rất ít đến phòng sớm như vậy.

Quy định của trường không cho phép ăn điểm tâm trong phòng, nhưng bình thường trước giờ học buổi sáng giáo viên chưa tới, học sinh đều phạm quy.

Tô Nham lập tức lùa mấy ngum ăn sạch mì thịt bò trong hành lang, lau miệng vào phòng.

Thầy Mã đứng trước bàn Lương Khuê không biết đang nói gì, tiếng nói dề xuống nhỏ xíu. Tô Nham đến gần mới nghe được loáng thoáng ba chữ Trần Oản Oản.

Tô Nham nghênh ngang lướt qua Lương Khuê trở lại chỗ ngồi của mình. Thầy Mã thấy y vào thì hơi ngưng, lại lập tức thở dài nói: “Đã như vậy coi như xong, cuộc thi cuối kỳ phải cố gắng, tranh thủ cầm thành tích thật tốt.”

“Em biết rồi, Thầy Mã.” Lương Khuê mỉm cười nhưng nụ cười lại rất nhạt rất giả.

Thầy Mã tiện thể nhìn về phía Tô Nham “Tô Nham cũng vậy, phải cố gắng thi, 10/2 chúng ta lần này có thể giành được hạng nhất không, đều trông cậy vào những học sinh các em. Lớp mười sắp kết thúc, cũng đừng để lại tiếc nuối.”

“Vâng, em sẽ cố gắng.”

Thầy Mã gật gù đầu ra hành lang. Gần thi cử, thầy thỉnh thoảng tìm học sinh đi ra ngoài tâm sự, học sinh đặc biệt yên tâm thì không kéo đi, giảm chút công sức. Mãi đến khi giờ học sáng bắt đầu, Thầy Mã để mọi người tự học, thầy tiếp tục tìm người tâm sự, tìm Trần Yến, nói chuyện thật lâu. Cuối cùng tìm Trần Oản Oản, nói tới tan học buổi sáng cũng không nói xong.

Nam sinh sau bàn hiểu kỳ kéo áo Lương Khuê, nhỏ giọng hỏi hân: “Lương Khuê, chủ nhiệm tìm cậu nói Trần Oản Oản cái gì? gần đây điểm kiểm tra mấy lần của Trần Oản Oản không tốt, thành tích xuống nghiêm trọng, chủ nhiệm khẳng định rất nóng nảy.”

Lương Khuê lơ đãng nói: “Lại chuyện không liên quan đến tớ, cuối kỳ tớ có thể thi tốt không cũng không nhất định, lần này nói cái gì phải thi trong top ba toàn khối nữa chứ!” Lương Khuê nắm tay, Tô Nham cười khẽ: “Lần trước cậu xui quá, lần này được không?”

Lương Khuê tin tưởng tràn đầy nói: “Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tuyệt đối được, shit, cậu không thấy học kỳ này tớ cố gắng quá trời hả.” Điều này là thật, đặc biệt khi nằm viện rất chăm chỉ coi bài vở. Không có cách nào, có một Tô Nham phô trương nằm kề bên, Tô Nham học thi hân cũng học. Sau khi xuất viện, hân suốt ngày lượn quanh Tô Nham, Tô Nham lại không thích đi chơi, phần lớn thời gian đều làm bài trong phòng. Lương Khuê đành học theo luôn, nói ra thật là rất chịu khó. Tất cả giáo viên vô cùng thoải mái đối với biểu hiện trong tháng sáu của hân. Sau lưng đều cười tùm tùm nói Lương Khuê sau khi xuất viện thiệt là ngoan, biết nghe lời, bệnh viện này nằm rất tốt.

“Ha ha, thành tích của Lương Khuê trong lớp vốn không có mấy địch thủ. Giành top ba toàn khối cũng không coi là mơ tưởng, lần trước chẳng phải vào top 10 sao?” nam sinh sau bàn ăn ngay nói thật.

Lương Khuê vừa nghe lập tức bật cười: “Tớ, ha ha, tớ tuyệt đối phải thi vào top 3! Nhất định không vào top 10 top 20 nữa, nhờ đâu lại bị dính năm mươi đồng học bổng, còn không thưởng chút ít học tập đồ dùng thi sao.”

Bạn học kia cũng cười: “Năm mươi đồng quả thực quá ít. Nhưng tớ nghe nói Nhất trung một năm phát học bổng một lần. Trường của chúng ta một học kỳ phát một lần, chỉ dựa vào chuyện này đã thấy trường chúng ta không gọi là nghèo. Hơn nữa rất nhiều cao trung căn bản không có chế độ học bổng, cậu phải biết thỏa mãn đi. Năm mươi đồng có thể mua một đôi giày, không sai. Đương nhiên tớ không phải nói giày trên chân cậu.”

Nam sinh có chút hâm mộ ghen ghét liếc về phía giày bóng rổ trên chân Lương Khuê. Đột nhiên cảm giác một tầm mắt quen thuộc, nam sinh lập tức nhỏ giọng nói: “Uy, Trần Oản Oản vào kia, lại nhìn chăm chăm vào cậu đó.”

Lương Khuê cũng không ngẩng đầu lên, mặt quay sang bên Tô Nham, đưa lưng về phía trung tâm phòng học lười biếng nói: “Tớ nói này người anh em có thể đừng nói đến cô ta không?”

“Được rồi! Không nói thì không nói, Lương Khuê cậu thật rất ác độc, lúc đầu mọi người còn tưởng cậu và Trần Oản Oản là bị bức nên bắt đắc dĩ mới chia tay, dù sao cha mẹ cô ta cũng nhúng tay vào. Giờ tớ đã biết, cậu thật không yêu cô ấy sao?”

“Nói nhảm, tớ không phải tình thánh.”

“Ha ha, cũng đúng. Ngại quá, tớ đã quên chuyện cậu nằm viện. Nói như vậy cô ta thật tội nghiệp, tớ nghe nữ sinh nhiều chuyện sau lưng nói Trần Oản Oản chịu chia tay, nhưng các cậu vẫn yêu nhau.”

Lương Khuê không nhịn được nói: “Thích nói gì thì nói. Tô Nham, giữa trưa chúng ta ăn món cay Tứ Xuyên nữa không? Tiệm đó tiếp đi, tớ muốn ăn cá cay.”

Tô Nham lắc đầu, ôm bụng nói: “Hôm nay không ăn, giữa trưa một giờ ban cán bộ phải họp.”

“Oh shit, lại họp. Vậy cậu mang com đến đây?”

“Không có, hôm qua không có thông báo. Tớ vừa nghe tin, bằng không tớ đã mang com đến rồi.”

“Chà, tớ mua com cho cậu.”

Tô Nham còn chưa nói gì, nam sinh đằng sau lại bắt đầu cười, khoắc lên vai Lương Khuê run rẩy nói: “Hai người các cậu tếu chết tớ, ôi lớp trưởng đại nhân, rất nhiều nữ sinh đang ghen ghét cậu biết không? Lương Khuê đại soái ca, rất nhiều nữ sinh muốn giết cậu biết không?”

“Vì sao?” Lương Khuê lớn tiếng hỏi.

“Còn hỏi vì sao, mỗi ngày cậu dán dính Tô Nham, những nữ sinh kia hận cậu chết đi được.”

Lương Khuê vui vẻ, có ý gần sát vào Tô Nham, ôm vai Tô Nham cười nói: “Cứ để bọn họ hận đi.”

Những lời này đương nhiên là giỡn, nữ sinh sao có thể hận hân, chỉ nói hai người bọn họ quan hệ rất tốt.

Cả Trần Oản Oản cũng vì thế mà thờ phào một hơi thật dài. Cô không phải không sợ, sợ Lương Khuê thay long đỏi dạ tìm bạn gái lần nữa, nếu như vậy

cô sẽ đổ kị đến phát cuồng. May mà Lương Khuê tuy vì chuyện Trần Thành mà bức dọc cô, nhưng Lương Khuê vẫn còn FA, cự tuyệt toàn bộ nữ sinh khác. Lương Khuê như vậy luôn khiến cô ôm một tia hi vọng, cứ như trong lòng Lương Khuê vẫn có cô.

Lương Khuê không yêu, cả ngày chỉ cùng ân nhân cứu mạng Tô Nham ra ra vào vào khiến Trần Oản Oản rất an tâm thậm chí nữ sinh khác cũng rất an tâm. Chỉ cần hai soái ca này không có bạn gái, tất cả mọi người đều có cơ hội.

Một tuần sau, cuộc kiểm tra trắc nghiệm chia lớp xã hội và tự nhiên bắt đầu. Đây là cuộc kiểm tra quan trọng nhất trước cuộc thi cuối kỳ, mức độ nghiêm khắc không giống với thi cuối kỳ.

Cuộc thi này là cho tất cả học sinh tham khảo lần cuối, có nghĩa là học kỳ sau lập tức phân ban xã hội và tự nhiên. Vì kì thi đại học mai sau, phải thật trọng lựa chọn.

Lương Khuê và Tô Nham trong lòng không chút mờ mịt nào. Mặc kệ kết quả cuộc thi như thế nào, bọn họ nhất định chọn khoa học tự nhiên.

Thành tích cuộc thi vừa có Tô Nham vội vàng thống kê học sinh chọn ban xã hội và tự nhiên toàn lớp.

Lâm Cường cũng chọn khoa học tự nhiên, khi Tô Nham đi về phía Trần Yến, Trần Yến liền mỉm cười với y. Tô Nham ôn hòa nói: "Như thế nào? Có quyết định chưa?" Y nhớ rõ đời trước, Trần Yến chọn khoa học tự nhiên, về phần sau đó thi đại học gì, thật sự không nhớ nổi.

Trần Yến đang nhìn bảng khai của mình, ngẩng đầu lên nói: "Thành tích khoa xã hội và tự nhiên của tớ chênh lệch không lớn, tớ muốn chọn khoa học tự nhiên. Như vậy mới có thể cùng cậu và Lâm Cường cùng một lớp."

Tô Nham sững sờ, chần chờ nói: "Như vậy không tồi."

Trần Yến lắc đầu: "Hai người các cậu giúp tớ rất nhiều nhưng tớ đã quá ỷ lại các cậu, như vậy không tốt. Tớ quyết định chọn khoa văn, vì chính mình một chút. Dù sao văn khoa đối với tớ mà nói, dễ dàng hơn nhiều."

Tô Nham nghe vậy nở nụ cười, đồng ý nói: "Cậu nghĩ vậy rất đúng, không thể hành xử theo cảm tính. Học cái gì có lợi với cậu thì chọn cái đó là tốt nhất, cũng không thể coi tiền đồ như trò đùa. Chúng ta vẫn học chung trường, cho dù chia lớp, sau này có chuyện gì cứ tới tìm tớ và Lâm Cường."

Trần Yến thư thái nở nụ cười, gật đầu nói: "Tớ biết rồi, Tô Nham, một năm nay. một năm nay thật sự rất cảm ơn cậu." Cô cúi đầu nói, mặc dù cổ nén nhưng thanh âm vẫn nghẹn ngào .

Tô Nham nhất thời không biết nên nói gì, im lặng hồi lâu, yên lặng nhận lấy bảng khai trong tay Trần Yến sau đó nói một câu: "Cố gắng lên." Xoay người đi xa.

Tô Nham trở lại chỗ ngồi, có chút mê mang.

"Khắc khắc , ta nói rồi, người sống lại quay về đến đây thì sẽ có chuyện thay đổi."

"..... Sau này sẽ biến thành dạng gì? Không hiểu nổi. Trần Yến trước kia chọn khoa học tự nhiên, hơn nữa ba năm đều học một lớp. Cũng vì duyên phận này, về sau cô ấy mới giúp được ta. Hiện tại cô chọn văn khoa, về sau sẽ như thế nào?"

"Khắc khắc khắc, chuyện này người hỏi ta cũng vô dụng, không phải chuyện ta khống chế. Lúc sống lại ta đã nói với người, hết thảy đều là chuyện của người, ta là một ngoại nhân tuyệt đối không nhập cuộc. Dù người không cẩn thận đi đường bị xe đụng chết, đó cũng là người xui xẻo thôi."

"..... Quả thật là xui xẻo, dịch SARS chưa lặn nữa, nghỉ hè chỉ có thể nằm trong nhà. Chuyện đi Vân Nam mua ngọc thành bọt nước đi, thật không may a, quá xui xẻo."

"Ngao ngao ngao ngao, Nham Nham người là trả thù! Anh hai anh đừng cảm đi ra ngoài! Ta bảo vệ không bệnh không nạn không SARS a!"

"Ta nhất gan, thích làm trạch nam[1]."

"Trạch nam đều là phé vật! Thanh niên tốt không thể sa đọa, núi sông tổ quốc người chưa đi qua, chẳng phải là sống uổng một đời. Nghe nói mấy muội tử Vân Nam xinh đẹp như nước trong veo, người không tới nhìn hay sao?"

"Không đi."

"Nghe nói đàn ông chỗ đó đều đặc biệt đẹp trai!"

"Không đẹp trai như ta." (Nham Nham à =.=)

"Nghe nói nơi đó là Thiên Đường!"

Tô Nham gật đầu một cái "Cái này người nói đúng rồi, hít thuốc phiện xong cũng không phải lên Thiên Đường luôn sao, nơi đó là ổ độc."

"Độc không chết được người! Không đi Vân Nam cũng có thể, lừa miếng ngọc trên cổ tình nhân người xuống cho ta, ta liền không so đo với người."

Tô Nham đang đắc ý bỗng sững sờ, nghĩ đến Ngọc Quan Âm trên cổ Lương Khuê. Đó là ngọc Lương Khuê đeo từ nhỏ đến lớn, hi vọng phù hộ hắn bình an cả đời. Nghe nói từ ngày đầy tháng đã đeo rồi, nhiều năm như vậy chưa từng gỡ xuống.

Tô Nham nhắm mắt lại nhớ tới chuyện ấy kiếp trước, qua hồi lâu, nói: “Sau này..... Hắn sẽ cho ta.”

Cuộc thi cuối kỳ kết thúc mỹ mãn trong một ngày tháng sáu thiêu đốt.

Một đám học sinh điên lên la to, toàn bộ làm ồn nghỉ hè muốn đi đâu muốn chơi như thế nào.

Chủ nhiệm tức giận quát: “Đừng toàn nghỉ chơi nghe không! Ngày 5 tháng 7 nhớ tới lấy phiếu điểm mở hội phụ huynh, lần này cần phân ban khoa học tự nhiên và xã hội. Danh sách 5 tháng 7 mới phát, mọi người nhất định phải tới, đừng đến báo danh năm sau chạy khắp nơi hỏi mình là ban nào! Biết không?”

“Dạ biết!”

“Tốt lắm, tan học đi. Tô Nham, dẫn người dọn vệ sinh phòng học đi.”

“Dạ.....” Tô Nham thở dài, nghĩ thầm chờ lên 11 có thể không làm lớp trưởng tuyệt đối không làm.

Tô Nham ở lại, Lương Khuê đương nhiên sẽ không đi.

Lương Khuê huyết sát thu dọn cặp sách hai người, cái gì sách lịch sử sách chính trị sách địa lý, cùng toàn bộ bài kiểm tra sách bài tập cùng loại cũng bị hắn dứt khoát vứt đi. Hắn vừa ném xong, bác gái chạy đến trường học nhặt rác bước lên nhặt ngay, vui rạo rức chờ Lương Khuê ném tiếp.

Chờ Tô Nham bên kia làm xong vệ sinh trở về, thấy cái cặp vốn vô cùng bành trướng của mình nhẹ đi quá nhiều. Tô Nham liếc liếc bác gái nhặt rác, Lương Khuê vuốt mũi nói: “Khụ, những vật đó giữ lại cũng vô dụng, cậu coi cặp cậu sắp rách toạt rồi kia, xách lên nặng ỉ y như cái trục lăn lúa vậy, vẫn là giảm trọng lượng một chút cho thỏa đáng.”

Tô Nham không so đo với hắn, im lặng vác cái cặp siêu lớn lên lưng, quả nhiên rất nặng, khó trách học sinh luôn chịu không nổi áp lực đi nhảy lầu. Vác sức nặng này mấy năm, có thể đề một thiếu niên hoạt bát thành lưng còng.

Đầu tháng sáu là ngày khối 12 thi đại học. Trước ngày khối 12 đi, trong trường sôi trào như biển cả, có người đem sách vở ba năm ném hết vào thùng rác, có người nhồi sách đầy xe tải, có người khóc lớn có người cười to, loại không khí sắp tiến vào trường thi, mang theo vô số điên cuồng. Làm y để dàng liên tưởng đến tác phẩm Phạm Tiến trưg cử.

Tất cả khối 10, 11 đều ghé vào cửa sổ bên cạnh hành lang, hoặc buồn cười hoặc hâm mộ hoặc trầm mặc nhìn học sinh 12 rời đi.

Thầy đứng bên cạnh nghiêm khắc tàn khốc nói: “Hai năm sau, các em cũng đi gặp Diêm vương giống như họ bây giờ. Thời gian không nhiều, hai năm rất nhanh, phải cố gắng chịu khó đừng hoang phí thanh xuân quý báu.”

Có người nhặt một quyển nhật ký bị học sinh 12 vứt bỏ lên, gió hạ thổi qua, thổi bay lớp bụi trên mặt đất.

Trên đó có viết: thanh xuân tươi đẹp nhất đời tôi, là dón ra từ những quyển sách dày cộm này.

—[năm tháng cao trung mua vui trong khổ]

“Yêu a, rốt cục nghỉ rồi!”

Lương Khuê vác hai cái cặp như trục lăn lúa ngồi sau xe đạp cười to, Tô Nham phía trước ra sức đạp xe lên dốc, oán giận nói: “Xăm lớp phía sau bị cậu đè xẹp lép rồi biết không hả.....”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chia lớp

Khi Tô Nham từ nhà đi Từ trở về, Lương Khuê cũng vừa tắm xong.

Mái tóc của Lương Khuê ướt đầm dẫm vào gương mặt, cầm cây lau nhà nhanh nhẹn dọn dẹp toilet vừa dùng xong. Thấy Tô Nham đã về liền nói: “Toilet nhà cậu thực sạch sẽ như chưa bao giờ dùng qua khiến tớ cũng ngại làm dơ nữa.”

Tô Nham nghĩ thầm đúng là chưa bao giờ dùng qua.....

“Cậu lau vài cái là được rồi, thay quần áo đến nhà đi Từ ăn cơm với tớ nào.”

“Được rồi.” Lương Khuê lập tức làm nhanh.

Khi hai người từ trường về sắc trời còn sớm, Tô Nham nhân tiện mua một ít thịt cá. Lúc này qua trù nghệ của di Từ, món ăn trên bàn rất phong phú, hơn nữa hơn phân nửa trong đó đều là vị cay.

“Tô Nham, di Từ là bảo mẫu sao?” lúc Lương Khuê lần đầu tiên nghe tên di Từ, nghĩ đến đầu tiên chính là bảo mẫu. Cha mẹ Tô Nham không ở bên cạnh, y lại đến trường không có thời gian nấu cơm, như vậy ăn ké nhà di Từ cũng là bình thường.

Tô Nham lắc đầu: “Không phải, hỏi gì mà hỏi nhiều vậy, có đồ cho cậu ăn là đủ rồi.”

Tô Nham đã dặn di Từ đừng nói chuyện bán rau, đừng nói hai người rớt cuộc có quan hệ gì.

Lương Khuê ngồi nửa ngày trong nhà di Từ cũng nhìn không ra nguyên do, nhưng nhìn ra di Từ là một người phụ nữ tốt bụng, rất dễ tâm đến Tô Nham. Là loại ở chung lâu, thuận theo tự nhiên chăm sóc y luôn.

Hai người ăn sạch trơn cả một bàn món ăn, chỉ còn lại vài miếng rau. Di Từ không khỏi cười nói: “Con trai tuổi này ăn nhiều thật, di lớn tuổi hiện tại ăn cơm cũng không được bao nhiêu.”

“Là tay nghề di Từ tốt, ở căn tin trường học cũng không ăn nhiều được thế này đâu ạ.” Lương Khuê vỗ mông ngựa qua một cái, thấy di Từ vui mừng vội vàng thừa nước đục thả câu: “Nghỉ hè con sẽ ở nhà Tô Nham chơi, đại khái sẽ thường xuyên đến chỗ di ăn cơm. Đến lúc đó di cũng đừng ghét bỏ con ghen.”

“Ai nha, con muốn ở nhà Tiểu Nham? Cũng tốt, Tiểu Nham một mình rất nhàm chán, có bạn ở bên cạnh cũng tốt. Muốn ăn gì cơm con cứ qua.”

“Cám ơn di Từ.” Lương Khuê cười đắc ý, giờ một chữ ‘V’ thắng lợi về phía Tô Nham.

Tô Nham nghiêng qua liếc hán, nói với di Từ: “Di nghỉ ngơi sớm một chút đi, chúng con đi về trước.”

Được nghỉ hè, cả người như chột buông lỏng. Tô Nham nằm trên ghế sa lon trong phòng lười biếng thờ dài, trong đầu cân nhắc nên đi Vân Nam? đi gặp Thư Kế Nghiệp? Hay trông tiệm đây?

Kỳ thật đến hè tháng bảy, dịch SARS đã từ từ giảm bớt. Vắc-xin phòng bệnh được nghiên cứu chế tạo ra để khống chế, đến tháng tám sẽ không xuất hiện ca tử vong nào. Nghỉ hè ra vùng ngoài chơi cũng không phải không được, nhưng Lương Khuê _ cái thứ kẹo da trâu này thì làm sao? Đuổi là đuổi không đi, nếu mang theo Lương Khuê, Tô Nham nhiều lắm chỉ đi Vân Nam du lịch, tuyệt đối sẽ không lộ việc làm ăn của mình ra. Cũng không phải cảm thấy đây là bí mật, mà do đời trước y căn bản chưa từng làm những chuyện này. Lương Khuê tiếp xúc càng nhiều, ảnh hưởng càng rộng thay đổi càng lớn.

Tô Nham nằm sấp suy nghĩ mãi, cũng nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, bên tai quanh quẩn tiếng nhạc quen thuộc trong trò chơi cùng tiếng bàn phím lạch cạch đánh cấp tốc.

Lương Khuê quét xong một phó bản, liền thấy Tô Nham đang ngủ.

Lương Khuê treo trò chơi, lập tức cầm ví đi ra khỏi nhà.

Nửa giờ sau Lương Khuê mang theo một đồng đồ ăn vặt trở về. Trước đó hán đã cảm thấy trong nhà này thiếu cái gì giờ mới ngẫm ra _ thiếu đồ ăn vặt! thức ăn dự trữ trong nhà cư nhiên chỉ có nước để uống, mấy thứ khác cái gì cũng không có, cả tủ lạnh cũng không mở.

Lương Khuê nhanh nhẹn mở tủ lạnh đem sữa chua, kem ly, đồ dùng mùa hè bỏ hết vào tủ lạnh, còn có một đồng sủi cảo, hoành thánh, bánh bao đông lạnh để dự trữ ăn khuya.

Sáng hôm sau Tô Nham phát hiện thức ăn dự trữ trong nhà tăng lên cũng chẳng nói gì, cầm một túi sủi cảo đông lạnh ném vào trong nồi nấu bữa sáng, cùng Lương Khuê mỗi người ăn một chén liền trở lại trường.

Quy củ xưa nay, hai người bọn họ phải trở về giúp phê sửa bài thi.

“Tô Nham, Tô Nham, bên này!” Từ Vệ từ xa chạy tới phía Tô Nham, Tô Nham thoáng nhìn cô gái đi theo sau hán, lại nhìn Từ Vệ mặt mày hớn hở, thầm nghĩ thẳng thứ hai muôn đời này rốt cục ôm được mỹ nhân về .

Từ Vệ vui vẻ đập bả vai Tô Nham, tư thế người – anh – em – tốt – của – tôi: “Hắc hắc, tiểu tử cậu đi sửa bài thi hả?”

“Ừ.”

“Giữa trưa mời cậu ăn cơm được chứ?”

“Vô sự hiến ân cần.” Tô Nham tránh né Từ Vệ, Từ Vệ hình như vừa hoàn thành bài huấn luyện buổi sáng xong, quần áo cũng chưa thay, một thân mồ hôi hôi chết người.

“Tiểu tử mi miệng tiện, cái gì ân cần không ân cần. Anh đây chỉ muốn cảm tạ mi, biết không?” Từ Vệ khiêu mi khê nói, Tô Nham nói thẳng: “Anh phải nói là thỉnh bà mỗi chữ.”

Từ Vệ mặt đỏ lên, lén quay đầu lại nhìn nhìn bạn gái, nắm chặt Tô Nham nhỏ giọng nói: “Đừng nói vậy, cái kia. ngày đó anh tức quá, sau khi trở về kích động bày tỏ với người ta. Kết quả bị cự tuyệt .”

“.....” Tô Nham buồn bực, chẳng lẽ cô bé đằng sau không phải nữ sinh mới sinh nhật kia?

Từ Vệ gật đầu: “Cô ấy gọi là Hứa Vân, người anh thổ lộ là Tôn Như. Tôn Như thích cậu! ”

“.....” Tô Nham quay đầu muốn chạy.

“Ai, cậu đừng đi, anh hiện tại không đỡ kị cậu, thật đấy. Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ chú ý tới Hứa Vân. Cô ấy cũng là học sinh khối thể dục như anh, anh luôn không coi cô như con gái.” sắc mặt Từ Vệ không được tự nhiên mà đỏ lên, “Cô ấy chạy nhanh 100 mét luôn giành hạng nhất, còn lợi hại hơn cả anh.”

“Tên thứ hai kia sao anh lôi kéo Tô Nham kẻ luyện ái sử của anh hoài vậy hả? Tôi đang tự hỏi Tô Nham sao mà nửa ngày không về, anh đi về học hè nhanh đi khối 12 à!” Lương Khuê hô lên từ khối 12 đặc biệt nhìn hã hê. Từ Vệ mùa hè này phải học hè, năm 11 đã chấm dứt, hẳn đã thuộc về 12 _ năm học quan trọng nhất.

Từ Vệ tức giận rống lại: “Chớ đắc ý, chú mày cũng sẽ có ngày này!”

Tô Nham móc móc lỗ tai : “ Không phiền anh mời khách, anh không nợ tôi cái gì. Tôi trở về sửa bài thi, bye bye.” Phất phất tay, Tô Nham đi về phía Lương Khuê.

Từ Vệ lớn tiếng mắng: “ Lương Khuê cậu lần sau hô tôi là thứ hai, tôi đánh chết cậu!”

Trở lại phòng học, Lâm Cường lập tức chạy qua: “Tô Nham, nghỉ hè cậu còn làm thêm không?”

Lương Khuê nghe vậy lập tức hỏi: “Tô Nham cậu muốn làm thêm?”

“..... Không.”

Lâm Cường cũng tiếc hận nói: “Ai, Tô Nham cậu biết không, Trần Yến làm thêm đó. Cô ấy có một người chị họ mở tiệm quần áo, Trần Yến giúp trông coi hai tháng tiền lương tám trăm đồng một tháng, không tệ lắm. Đúng rồi, tiệm quần áo kia cách chợ rau rất gần, cùng một dãy phố đấy.”

“Phải không? Có rảnh tớ sẽ qua coi cô ấy làm việc. Nghỉ hè cậu muốn làm thêm à?” Tô Nham cười hỏi, nghe chuyện của Trần Yến y rất vui vẻ. Mặc kệ tiền nhiều hay ít, đối với gia đình Trần Yến mà nói đều là một loại san sẻ. Tám trăm một tháng, cũng đủ tiền học phí của một người.

Lâm Cường bóp cổ tay lắc đầu, buồn bực không thôi nói: “Không được, vốn tớ cũng muốn thế, nhưng cha tớ đăng kí trường luyện thi cho tớ, học thêm Anh văn.” Lâm Cường thở dài, thành tích của hắn không tệ nhưng lại không đều. Hẳn dở nhất là Anh ngữ, bị dày vò đến lợi hại, mặc kệ học thế nào luôn có cảm giác lực bất tòng tâm. Nhà hắn điều kiện bình thường, cha chịu dùng tiền đăng kí trường luyện thi, đã là vượt mức đầu tư. So với làm việc ngoài giờ gì gì đó, tự nhiên là đại học tương lai quan trọng hơn.

Tô Nham vỗ vỗ bả vai Lâm Cường, an ủi: “Cố gắng học thêm a, cậu bỏ túi ‘É lịch’(Yǐng gé lìxí) cũng tốt.”

Tô Nham mặt mày tươi tắn chế nhạo, lập tức làm Lâm Cường sắc mặt đỏ bừng, hỏn hển nói: “Đừng vạch trần khuyết điểm của người khác được không người anh em!”

Lương Khuê sững sốt không hiểu bọn họ đang nói gì, truy hỏi Tô Nham, Tô Nham chỉ buồn cười. Giọng hắn lớn cũng không nén lại, giáo viên học sinh đang ngồi cũng nghe được, Tô Nham không trả lời, Lâm Cường quát lớn bảo Lương Khuê câm miệng. Lúc này thầy Anh văn dừng bút, mở miệng nói: “Biết English không?”

Lương Khuê buồn bực: “Đương nhiên biết ạ, chẳng phải là English _ tiếng Anh sao?”

“A a, thầy a! Em không đắc tội thầy mà!” Lâm Cường vò mặt cầu xin rống át đi.

Thầy Anh văn trừng mắt, chọc vào bài thi nói: “Cái gì mà thầy, không phải ‘thích cái cầu’(Tí gè qiú) sao?”

“Phốc.....” Tô Nham nhin cười không được, nghe hiểu nên bật cười.

Lương Khuê cái hiểu cái không, hỏi tới: “thích cái cầu?”

“Là teacher đó!” thầy anh ngữ phát điên.

“Ha ha ha ha, em hiểu rồi. Ai u đây không phải trò mà học sinh cấp 2 thường chơi sao? Lâm Cường cậu cấp 3 còn chơi như vậy? Thật không được, quả là phải đi bỏ tức.”

Lâm Cường bắt đầu phân bác: “Các người những kẻ học tiếng Anh không có áp lực không có quyền lên tiếng! Hừ, tớ phải duy trì cái thói quen không tốt này đến tốt nghiệp đại học, tớ lập chí hướng phải dựa vào trung văn bác đại tinh thâm của chúng ta thì đâu luôn cả Anh ngữ cấp sáu! Ế lịch thì sao, thích cái câu thật dễ nhớ mà, tớ xem hiểu là được rồi!”

Thầy Anh vẫn tiếp tục chọc vào chỗ yếu: “Mở sách Anh văn của em ra, mắt không tốt còn tưởng là sách ngữ văn. Chữ Hán rậm rạp chẳng chặt, viết văn ngôn ngữ không thông. Nhìn kỹ, toàn là đọc tờ, bà, hảo tử, nhìn xem những thứ này là gì?”

“Đoán coi bà là cái gì? Là apple!” Ápó

“Hảo tử, là house.” Hảo sĩ

“Đọc tờ là doctor!” Duò kẻ tóu

Trong phòng cười vang, Lâm Cường bị khinh bỉ vô cùng xấu hổ, hận không thể đập đầu vào tường chết quách cho xong.

Lương Khuê vỗ bàn mừng rỡ nói: “Ôi, bình thường thấy cậu trả lời câu hỏi tiếng Anh, tớ cũng không chú ý cậu lại buồn cười như vậy nha! Ha ha!”

Thầy anh vẫn cười khê: “Đọc lên tám chín phần là gạt người, em ấy đọc tiếng Anh vùn vụt vùn vụt, tôi thấy mắc cỡ đến muốn chui xuống đất cho rồi.”

Lâm Cường che mặt thề nguyện: “Chờ nghỉ hè về nhất định khiến các người lau mắt mà nhìn tôi này! Đến lúc đó thầy cho dù ném em đi Mỹ, em vẫn có thể coi như đó là thành phố C của chúng ta! Nói tự nhiên, chuyện trò vui vẻ cho coi nè!”

Ở trường phê sửa bài thi hai ngày, bọn Tô Nham cũng không rảnh rỗi. Vội vàng giúp thầy cô thu xếp tư liệu dùng vào ngày 5 tháng bảy, ghi danh sách chia lớp, đây là một mùa hè rất bận rộn. 12 thi đại học, đầu tháng ba trung khảo, có nghĩa là cả cao trung đối mặt vấn đề tỉ lệ lên lớp và tuyển nhận học sinh mới lần nữa. Thầy Mã bề bộn nhiều việc, bận không làm hết liền kéo bọn Tô Nham vào cùng nhau bề bộn. Dù sao chỉ cần mở miệng, học sinh cũng không thể từ chối.

Bận đến sớm 5 tháng 7 phát phiếu điểm, vô số học sinh về trường. Lúc ấy Tô Nham còn đang cùng Lương Khuê Lâm Cường mấy người dán chữ.

Phát phiếu điểm, cùng với hội phụ huynh lần thứ hai. Lớp xã hội và tự nhiên chia lớp là chuyện hệ trọng, các phụ huynh không có khả năng không đến, vắng họp vẫn chỉ có phụ huynh của Tô Nham.

Trước bảng đen phòng học 10/2 đầy người, toàn bộ dán mắt vào danh sách chia lớp trên bảng. Từng người sắp phân đến lớp 11 nào, toàn bộ ghi trên bảng đen.

Tô Nham, Lương Khuê, Lâm Cường, ba người học lớp 11/1 _ lớp chuyên của ban khoa học tự nhiên. Phân chia khoa xã hội và tự nhiên, chẳng khác nào sắp xếp vị trí, bởi vậy lớp giỏi lớp thường đều được lọc ra. 11/1 tốt nhất, tiếp theo là 11/2, còn lại chia đều. Lớp chuyên khoa Văn là 11/11, lớp khác theo thứ tự mà sắp xếp.

11/1 và 11/11 là hàng xóm gần kết chặt chẽ, rất hiển nhiên trường học cố ý đặt bọn họ cùng một chỗ. Hơn nữa 11/1 nằm sát một bên, tiếp theo là 11/11, bên cạnh 11/11 là cầu thang, bên kia cầu thang là 11/2, một cái thang lầu, cách ly hai lớp chuyên.

Trong phòng học thỉnh thoảng vang lên tiếng gào to của các học sinh, những người quan hệ tốt có thể phân đến chung lớp liền đặc biệt vui, không được chung lớp thì âm ỉ sa sút tinh thần.

Tô Nham ba người đứng sau phòng học, họ là người biết kết quả sớm nhất, đã không còn kích động.

Trần Yến sau khi thấy lớp của mình liền thở phào, ngược lại tìm kiếm bọn Tô Nham. Cô cười đi tới, nói: “Sau này chúng ta phải tách ra, hi vọng chúng ta vẫn là bạn.”

Tô Nham mỉm cười gật đầu, Lâm Cường vui mừng mà nói: “Chuyện này còn phải hỏi, Trần Yến cậu phân đến 11/12, không tệ a, chúc mừng cậu.”

“Cám ơn.” Trần Yến thật tâm nói, thành tích của cô ở 10/2 chỉ có thể coi là bình thường có thể phân đến lớp số 2 của khoa xã hội, đã là niềm vui bất ngờ. Điều này xác thực đáng chúc mừng.

Trần Yến đến chào hỏi thì về cùng mẹ, Lương Khuê chặc chặc thờ dài: “Thật không ngờ, các cậu và Trần Yến quan hệ tốt như vậy.”

Lâm Cường hừ nhẹ: “Còn nhiều thứ cậu không thể tưởng được đâu. Xem đại soái ca Tô Nham của chúng ta, ai cũng không để ý chỉ tốt với Trần Yến, cậu ấy nói không thích Trần Yến tớ cũng thấy kỳ quái. Nhưng lại cảm thấy cậu ấy không nói dối.”

“..... Tô Nham là mặt lạnh tim nóng, quan tâm Trần Yến không thể nói là có suy nghĩ không an phận.” Lương Khuê nói như vậy, hẳn cũng không phải giải thích cái gì, chỉ cảm thấy Tô Nham hẳn là người như vậy. Đối tốt với Trần Yến, không phải vì tình yêu nam nữ, mà là nguyên nhân khác. Thậm chí có thể nói, Tô Nham có lòng tốt không thể đứng trơ mắt nhìn người khác bị ức hiếp quá thảm.

Lương Khuê suy nghĩ rất xuất thần, trong phòng đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh.

Lương Khuê kinh nghi (kinh ngạc nghi ngờ) nhìn về phía trước, chỉ thấy mẹ Trần Oản Oản mặt sa sầm, phần nộ chỉ vào Trần Oản Oản khiển trách: “

Con đã không sợ mua dây buộc mình thì thôi, nhưng tiền đồ của mình cũng lấy ra làm trò đùa, còn chê mẹ quản con nhiều quá. Bây giờ con còn có cơ hội sửa đổi, đừng đến lúc đó mới hối hận.”

Trần Oản Oản quát cường nói: “Con sao lại hối hận, mặc kệ chọn cái gì đều là học. Con sẽ cố gắng thi đậu đại học, có gì không được sao?”

“Giỏi, con bướng bỉnh với mẹ. Hừ, điều này là tự con chọn lựa, mẹ không hầu nữa.” Trần phu nhân mang giày cao gót giẫm bước uốn éo ra khỏi lớp học.

Trần Oản Oản kinh ngạc nhìn cửa phòng, rất lâu rất lâu sau mới thở ra một hơi.

Lâm Cường nhỏ giọng nói thầm: “Trần Oản Oản thật là để tâm đến Lương Khuê, cô ấy rõ ràng là giỏi xã hội nhưng cứ quyết chọn khoa học tự nhiên. Lương Khuê, cậu hại người ta rất thảm đó.”

Lương Khuê nghe vậy không nói gì, lúc danh sách chia lớp ra hần liền đoán được nguyên nhân này. Trần Oản Oản bắt ngờ chọn thể, lúc hai người còn thân mật, Trần Oản Oản từng nói sau này sẽ học khoa xã hội, đại học muốn học ngành báo chí, tương lai muốn làm MC, làm chủ trì. Nhưng hôm nay, Trần Oản Oản chọn khoa học tự nhiên, lý do lựa chọn như vậy chỉ có một.

Lương Khuê chỉ có thể thờ dài, đều nói con gái yêu rồi sẽ biến thành ngọc ngà, lời này thật là đúng. Trần Oản Oản thông minh bao nhiêu giờ cứ khẳng khái làm việc ngọc. Hần căn bản không cần cô làm vậy, hai người đã không còn quan hệ, cần gì làm thế? Nếu là nữ sinh khác, hần có thể suy nghĩ lại. Nhưng Trần Oản Oản không được, hần nghĩ đến cái tát của mẹ cô ấy, nghĩ đến cuộc chận đánh của Trầm Thành, chán ghét không vui chút nào. Hần sống gần hai mươi năm, chuyện mất mặt nhất thế thảm nhất, toàn là nhờ Trần Oản Oản ban tặng.

Trong phòng đa truyền thông, hiệu trưởng đọc lên tên Tô Nham, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang dội.

“Đứng nhất lại là cậu ấy!”

“Nam sinh này thật lợi hại.”

“Nghe nói lúc trước cậu ta nằm viện nửa tháng, không ngờ như vậy mà thành tích còn có thể duy trì.”

Tô Nham nhận sách vở và học bổng trở về vị trí, Lương Khuê đang ngồi một bên khăn trương khó có thể bình tĩnh, đôi mắt trông mong chăm chăm vào hiệu trưởng, trong lòng cầu nguyện hần có thể đứng thứ 3!

“Hạng nhì khối.....”

“Hạng ba khối..... Lương Khuê!”

Lương Khuê kích động đứng dậy, cười tùm tùm đi về phía hiệu trưởng, hiệu trưởng cũng cười: “Em Lương Khuê nói về bí quyết học tập, chia sẻ một chút với mọi người được chứ?”

Lương Khuê hào phóng gật đầu, tiếp nhận microphone cất cao giọng nói: “Cố gắng học tập mỗi ngày tiến lên, lời này là chân lý! Ngay cả tôi cũng làm được, các cậu cũng được!”

Tự tin như vậy, thần thái sáng sủa làm người ta muốn nhếch miệng mà cười.

Tựa như hần nói cái gì, làm cái gì, luôn khiến người ta không hiểu sao quên đi phiền não ưu sầu. Họ chỉ đơn giản noi theo hần mà bật cười, cười ra tiếng, nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng nõn, cười lớn tiếng, cười thoải mái, cười vô câu vô thức.

Tô Nham đã từng cân nhắc vô số lần, tại sao lại bị Lương Khuê hấp dẫn? Có lẽ lý do chính là, ở cạnh Lương Khuê, nụ cười chỉ đơn giản vậy thôi.

Mặc kệ Tô Nham nói thế nào, Lương Khuê cứ vô lại ở nhà y không đi, còn cố ý mua một cái Laptop bày biện song song, hai người mỗi ngày cùng nhau chơi game.

Tô Nham nhận được điện thoại của Thư Kế Nghiệp, Thư Kế Nghiệp nói đúng như y nghĩ. Tháng bảy dịch SARS được khống chế rất tốt, y nên đến thành phố A. Dù sao Thư Kế Nghiệp muốn mở công ty nên đã chọn thành phố A giao thông thuận tiện kinh tế phát triển nhất.

Tô Nham suy nghĩ một phen, xoay qua nói với Lương Khuê: “Ngày mai chúng ta đi Vân Nam du lịch đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Gặp mặt

Hai người lúc này mà đi Vân Nam, cha mẹ của Lương Khuê tuyệt đối sẽ không đồng ý. Lương Khuê tính đến chuyện này, vẫn vào trọ khách sạn Côn Minh rồi mới nói cho cha mẹ. Tuy tránh không được bị mắng một trận điếc tai, nhưng vẫn rất hào phóng bỏ thêm tiền vào thẻ của Lương Khuê.

“Tô Nham, chúng ta chơi một vòng khắp Côn Minh, Lệ Giang, Ngọc Khê, Đại Lý chắc sẽ tốn không ít thời gian, cậu có kế hoạch cụ thể gì không?”

Tô Nham ngồi xỏm đôi giày, nghe vậy nhủ mày. Du lịch là thứ yếu còn mua ngọc mới là mục đích chính. Một khối ngọc tốt vài chục vạn căn bản không đủ, tiền gọi ngân hàng trong tay y có hạn. Muốn mua một khối ngọc hài lòng nhất, lại có thể đảm đương nổi, phỏng chừng phải tốn không ít thời gian.

“Đi chơi Côn Minh trước, mua chút quà vật địa phương, ngày mai chúng ta đến Đằng Xung.”

“Được! Đi thôi, mà giờ ăn cái gì đây, bún qua cầu[1] đi”

Hai người đều không gọi hướng dẫn viên du lịch. Lần đầu tiên tới vùng Vân Nam đặc biệt chưa quen, muốn chơi cái gì ăn cái gì đều phải tự hỏi tự tìm. Hai người thành thói ăn một mạch, ngày hôm sau liền đến chợ ngọc thạch Đằng Xung.

Tô Nham không hề nghiên cứu chút gì về ngọc thạch, cả đời chưa từng đeo ngọc. Y đi trên đường, mờ mịt mà không thú vị nhìn tất cả chung quanh. Lương Khuê thuần túy ôm tâm tình vui chơi thưởng thức chuyện thú vị dọc đường, thỉnh thoảng dừng lại xem người khác mua mao liêu đồ thạch [2]. Nhưng hẳn chỉ là xem, cũng không đi chơi.

Tô Nham tận lực né hẳn đi, sốt ruột nói nhỏ: “Người nói mau, muốn mua ngọc ở đâu?”

“Khắc khắc khắc, đây là chợ ngọc thạch tốt nhất? Thứ ta muốn thật không nhiều lắm. Lui về phía sau một trăm mét cửa hàng bên phải, người vào xem”

Tô Nham mờ mịt nhìn mấy khối đá trong cửa hàng, đôi mắt nhìn quét chung quanh, cuối cùng y nhìn chăm chăm một miếng ngọc phi thủy _ một trong những mảnh ngọc phi thủy hiếm hoi của cửa hàng.

“Khối ngọc này như cục đất, còn đòi năm mươi vạn. Người có thể tìm rẻ một chút không?” Tô Nham lặng tiếng nói.

“Khắc khắc, người tiếc tiền chứ gì.”

“Ta nói cho người biết, ta chỉ mang theo 30 vạn.” Tô Nham khề nói, nhìn không được bổ sung: “Người tìm rẻ một chút được không hả?”

“Tô keo kiệt! Đi theo ta, chúng ta đi mua một ít mao liêu[2] rẻ.”

“Trong mấy viên đá xấu xí kia thực sự có phi thủy? Ta nghe người ta nói những cái này giống như đánh cược, hầu như lừa bịp người.”

“Nói nhảm, đa số đều vô dụng nhưng có còn hơn không. Tích tiểu thành đại cũng là một con đường.”

Vài ngày sau đó Tô Nham liên tiếp tốn gần mười vạn, cơ bản đều là tốn trên phương diện có liên quan đến ngọc. Y phát hiện dưới đáy nguồn linh tuyến trong không gian cuối cùng đã bị nhét đầy màu xanh biếc. Nguồn suối rất nhỏ, ước chừng lớn bằng chậu rửa mặt, bỏ tất cả phi thủy lớn nhỏ vào như lấp thêm một tầng gạch màu xanh biếc.

“Tốt lắm, linh tuyến nuôi ngọc, ngọc nuôi linh tuyến, tạm thời không cần bồn ba.”

“Thật sự? Vậy ta có thể du lịch cho đã rồi.”

Ít đi một gánh nặng, Tô Nham vút khối đá trong lòng, cùng Lương Khuê hai người chạy khắp tất cả những nơi vui chơi ở Vân Nam, lưu lại gần cả ngàn tấm ảnh lưu niệm. Chơi suốt tại Vân Nam mười ngày, lúc trở về đã là giữa tháng bảy.

Tô Nham tặng đồng đặc sản mua về cho dì Từ, quay đầu lại thấy Lương Khuê chỉnh lí quà tặng cho người nhà, vội vàng nhân cơ hội nói: “Lương Khuê, cậu muốn trở về một chuyến không, thăm ba mẹ cậu luôn.”

Lương Khuê nghe vậy suy tư, than thở nói: “Tớ rất nhớ nhà Cũng tốt, vừa vặn lấy quà tặng bọn họ, nhưng Tô Nham cậu cùng tớ về đi, ba tớ rất muốn gặp cậu.”

Tô Nham lắc đầu: “Tớ không đi được, có cơ hội lần sau đi.”

Lương Khuê sắc mặt suy sụp: “Cậu không đi? Vì sao?”

“Thành phố A bây giờ còn rất phiền, chờ dịch SARS triệt để qua đi, tớ sẽ đến chơi. Thế nào?”

Lương Khuê nghe vậy cảm thấy cũng đúng, lúc này không có việc gì ai lại chạy tới thành phố A. Hẳn có lý do trở về thăm hỏi người nhà, Tô Nham thì đầu cần.

“..... Được rồi, tớ trở về vài ngày rồi về.”

“Ừ.”

Ngày hôm sau Tô Nham tiễn Lương Khuê đi sân bay, đưa mắt nhìn Lương Khuê bước đi.

Tô Nham quay đầu lại liền đi hỏi thăm vé máy bay chuyến tiếp theo. Chính lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị cuộc gọi là Thư Kế Nghiệp.

“Tô Nham, anh tới thành phố C các cậu rồi, vừa xuống máy bay, em có thể tới đón anh không?”

“Gi? Anh đã đến rồi?” Tô Nham kinh hãi.

“Đúng vậy, ngay tại sân bay.”

Tô Nham quay đầu chạy, đôi mắt quét tìm bốn phía trong đám người. Y và Thư Kế Nghiệp đã từng thấy nhau, hôm nay sân bay lại vắng, không bao lâu quả thật nhìn thấy Thư Kế Nghiệp.

Thư Kế Nghiệp mặc sơ-mi xanh sậm, cổ áo bị tùy ý kéo ra, một tay cầm hành lý đơn giản, một tay treo áo khoác tây trang. Hình tượng nam nhân tinh anh chốn văn phòng sạch sẽ ngăn nắp, quan trọng nhất là Thư Kế Nghiệp còn rất trẻ, cũng mới tốt nghiệp đại học mà thôi. Nhưng hắn đem lại cảm giác không phải là một thanh niên trẻ trung non nớt chưa tiếp xúc xã hội, từ trong ra ngoài đều làm người ta cảm thấy có khả năng tin cậy.

“Hey, bên này, bên này.” Tô Nham liếc mạng ngoắc với hắn.

Thư Kế Nghiệp bắt gặp Tô Nham liền mỉm cười đi nhanh về phía y, duỗi tay phải ra, lễ phép nói: “Lần đầu gặp mặt, xin chào.”

Tô Nham nắm lại, nhìn không được cười nói: “Xin chào xin chào, anh giống như đúc tưởng tượng của tôi, thanh niên trẻ trung anh tuấn.”

“Cậu so với tưởng tượng của anh còn trẻ hơn rất nhiều.” Thư Kế Nghiệp cao thấp dò xét Tô Nham. Tô Nham vừa tiễn Lương Khuê đi nên quần áo mặc trên người không thể tùy tiện hơn. T-shirt ngắn tay, quần jean rộng thùng thình, chân mang một đôi giày cứng, thậm chí cả tóc cũng rối bù. Trang phục thiếu niên không chút thu hút trên đường, điểm sáng lớn nhất ngược lại là gương mặt anh tuấn của Tô Nham.

“Anh có dự định ngủ lại khách sạn không?”

“Tạm thời không có.”

“Nếu không chê, ở nhà của tôi không?”

“Rất tốt, cảm ơn cậu.”

Trên đường trở về, Tô Nham giới thiệu dọc theo con đường: “Bên kia từng là viện bảo tàng thành phố C, đại học C cũng hướng bên kia. Nhà của tôi thuộc về khu vực lạc hậu, tạm thời chưa khai phá, phụ cận không có cột mốc gì. Nhắc tới cũng khéo, tôi vừa chuẩn bị mua vé máy bay đến thành phố A tìm anh, may mắn chưa lên máy bay, bằng không chỉ có thể lỡ hẹn gặp anh.”

Thư Kế Nghiệp nghiêm túc quan sát thành thị ngoài xe, nghe vậy trả lời: “Cũng tại anh bận quá, trước khi lên máy bay vốn phải báo cho cậu. Anh có người bạn quê ở thành phố C, khi anh ấy còn bé sống ở chỗ này mấy năm, về sau lần nào cũng chỉ có thể tưởng nhớ, gần hai mươi năm chưa từng trở lại.”

Tô Nham nghe Thư Kế Nghiệp nói vậy, tự đáy lòng nói: “Tiếng phổ thông của anh nói thật tốt.” So với y còn tốt hơn, rõ ràng, cả lưỡi uốn lưỡi thẳng cũng đọc rất rõ ràng. Tô Nham bội phục không thôi.

Thư Kế Nghiệp mỉm cười: “Mẹ anh giáo dục tốt, khi còn bé ở Mỹ ngoài thời gian đến trường, trên cơ bản anh đều dùng để học tiếng trung.”

Tô Nham liú lười, Thư Kế Nghiệp còn nói: “Mà những kỹ thuật kia của cậu là học từ ai thế? Hay là cao trung trong nước đã bắt đầu dạy lập trình?”

“..... Cái này tôi tự học, anh tin không? Dù sao tôi tin” Tô Nham chân thành nhìn Thư Kế Nghiệp, bộ dáng như nói anh cho dù không tin cũng phải tin.

Thư Kế Nghiệp bật cười ha ha: “Anh tin. Mặc kệ cậu học sao cũng không quan trọng. Những thứ cậu làm anh rất hài lòng, cũng rất cần kỹ thuật của cậu, cậu có mấy ý kiến rất hợp ý anh.”

Tô Nham chậm rãi nói: “Trong nước mấy năm nay nhập vào, trò chơi khai phá không ít, dùng hiểu biết của tôi về khẩu vị của các games thủ trong nước đều nghiêng về pk và mạo hiểm, loại trò chơi trống rỗng không được ưa chuộng. Đương nhiên bất kể là bên nào, tài chính quan trọng nhất, game là ngành đột tiến mà.”

Thư Kế Nghiệp cũng không quán quýt vấn đề tiền, suy nghĩ một hồi thì gật đầu nói: “Cậu nghĩ cũng giống anh, Vong Du đang chậm rãi du nhập. Trước đó, anh nghĩ thúc đẩy một trò chơi thi đấu thể thao trước, trò chơi này đội của anh đã bắt đầu chế tạo bước đầu ở nước Mỹ. Tô Nham, cậu ký hợp đồng với anh đi.”

Tô Nham nghiêm mặt nói: “Tôi đặc biệt hi vọng làm việc nhanh một chút, gia nhập đoàn đội tham dự chế tạo trò chơi. Nhưng anh cũng thấy đấy, tôi còn là học sinh cấp 3, tôi muốn ký kết nhưng thời gian phỏng chừng không cho phép. Một công nhân viên không có cách nào đi làm, anh khẳng định không thích.”

Thư Kế Nghiệp nhủ mày:“Quà thật, học trung học rất phiền phức.”

“Cho nên, nếu tôi muốn góp vốn với anh thì sao?” Tô Nham nghiêm túc nhìn Thư Kế Nghiệp.

Thư Kế Nghiệp cũng nhìn y, sau đó nghiêm mặt nói:“Anh rất hoan nghênh, nhưng ít hơn hai trăm vạn tiền vốn thì khỏi bàn.”

“Hai trăm vạn? Được.”

Thư Kế Nghiệp từ lúc năm học sắp chấm dứt liền bắt tay vào làm công ty, năm thứ tư bề bộn cả năm toàn chiều mộ nhân tài, trù hoạch, giai đoạn trước chế tác, hôm nay chỉ cần đem công ty vừa dựng lên đến thành phố A .

Thư Kế Nghiệp ở lại nhà Tô Nham, người này không giống Lương Khuê thích ăn thích chơi thích quây, hầu như hẳn chỉ yên tĩnh ngồi, mở máy tính cũng là công việc, há mồm nói cũng là công việc, lời kéo Tô Nham cùng thảo luận bắt tuyệt thảo luận trò chơi. Lương Khuê cũng thích thảo luận trò chơi, nhưng hẳn là nói theo góc độ của games thủ, Thư Kế Nghiệp chỉ dùng góc độ người phát triển mà đưa ra.

Thư Kế Nghiệp cũng chơi trò chơi trong này, chỉ chơi mấy trò chơi nhỏ Tô Nham làm, không chơi cái khác.

“Trò chơi nhỏ ban đầu thấy rất đơn giản nhàm chán, nhưng không biết vì sao chơi một lần lại một lần, không dứt không muốn buông tay.” Thư Kế Nghiệp ăn ngay nói thật.

Tô Nham mỉm cười:“Mặc kệ loại hình trò chơi gì luôn luôn có chỗ hấp dẫn, sở dĩ thất bại, cũng không phải trò chơi không tốt, mà là do rất nhiều phương diện khác.”

Thư Kế Nghiệp đồng ý gật đầu, cảm thán nói:“Thị trường trong nước rất tốt, cố gắng kinh doanh, cuối cùng sẽ có chỗ thu hoạch. Mà cho dù thất bại cũng không sợ, bước ra bước đầu tiên mới là mấu chốt.”

Thư Kế Nghiệp liền ở bốn ngày mới cáo từ rời đi, ngày trước khi đi Thư Kế Nghiệp chỉ vào ảnh chụp trên bàn máy tính hỏi Tô Nham“Cậu kia là bạn trai của cậu à?”

Tô Nham sững sờ, nghiêng đầu sang nhìn về phía ảnh chụp. Thì ra là tấm ảnh mười đồng y và Lương Khuê chụp chung ở Côn Minh, Lương Khuê khoát vai Tô Nham, cười vô cùng xán lạn. Ảnh chụp tùy ý đặt trên bàn, Tô Nham một mực không chú ý đến.

“Là bạn học cùng lớp.” Tô Nham bình tĩnh trả lời.

Thư Kế Nghiệp hiểu rõ gật đầu, nói một câu:“Trong nước hình như không cách nào tiếp nhận gay, cậu còn trẻ như vậy, nên nhẫn nhịn trước một chút.”

Sau thời gian tiếp xúc ngắn ngủi với Thư Kế Nghiệp, Tô Nham cảm khái rất nhiều, đôi khi y thật muốn cứ như vậy rời trường, đi vào xã hội. Y hâm mộ Thư Kế Nghiệp, muốn làm thì làm, không có băn khoăn. Nhưng đồng thời y cũng hiểu rõ, thế giới trường thành phi thường khắc nghiệt, rất nhiều hấp dẫn nhưng một khi đi vào liền không quay lại được. Muốn thể nghiệm lại vô ưu vô lự lúc còn trẻ, chỉ có thể đem mơ một giấc. Bao nhiêu người tìm tòi mò mẫm trong cái vại đầy màu sắc kia, vấp ngã muôn màu muôn vẻ, nhớ tới lúc còn trẻ, hâm mộ muốn khóc. Nhưng đáng tiếc đi qua rồi, rồi cuộc không trở về được. Bất kể là ai, chỉ có thể đi về phía trước, dù giẫm phải kim nhọn, vết thương chồng chất, cũng không cách nào quay đầu lại, chỉ có thể đi thẳng đến điểm cuối của cuộc đời

Y có thể trở về ngày trước là do va phải đại vận, có thể sẽ chết sớm, tổn thọ hơn mười năm mới đổi lấy một lần vận khí như vậy. Chính là vì về đây lần nữa, y càng không muốn bỏ lỡ thời gian hiện tại.

Chuyện bên Thư Kế Nghiệp tạm thời không tới phiên Tô Nham sốt ruột, đoàn kỹ thuật công ty còn chưa tới, Thư Kế Nghiệp thì vội vàng thu mua một công ty chế tác trò chơi thiếu vốn đầu tư nghiêm trọng. Tô Nham cũng vì hai trăm vạn tiền vốn mà phát sầu.

Hai mươi hai tháng bảy, Lương Khuê thăm người thân trở về.

Hắn từ sân bay trở lại nhà Tô Nham, thời gian mới sáu giờ sáng mà thôi. Không khí nhẹ nhàng khoan khoái, đường phố hiu quạnh, đèn đường còn sáng.

Lương Khuê buồn bực nhìn chiếc điện thoại hết pin, cầm cái túi lớn bên chân lên đang chuẩn bị đi vào cư xá. Bóng người của Tô Nham đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, Lương Khuê ngây ngẩn cả người.

Tô Nham đang đem từng túi từng túi gì đó chuyển lên xe ba bánh, xe ba bánh nhỏ nhỏ bị quá tải nghiêm trọng, bao tải chồng chất lên cao. Tô Nham cùng đi Từ thành thạo nắm dây thừng cột chắc, trong sáng sớm tỉnh mơ xa xa đã nghe thấy thanh âm của Tô Nham vang vọng đến bên tai Lương Khuê:“Di Từ, đi đạp xe đi theo sau, xe ba bánh con đẩy cho. Phiên đi mang bữa sáng của con theo luôn, cũng đừng vứt mẩu bánh mì con ăn chưa hết nha.”

“Tiểu Nham con coi chừng, hôm nay buộc rất cao, ngàn vạn lần đừng qua loa chủ quan. Yên tâm, bánh mì của con đi giữ lại mà.”

“Con biết ạ.” Tô Nham cúi đầu dùng sức đạp mạnh, đột nhiên vang lên tiếng motor, xe ba bánh cồng kềnh lung lay chạy lên con phố tĩnh lặng, lướt qua Lương Khuê đứng bên đường. Tô Nham không trông thấy Lương Khuê, Lương Khuê biết y không thấy hắn. Bởi vì xe ba bánh kia thật sự quá tải, phía trước Tô Nham gần như bị chôn vùi, không nhìn thấy hai bên.

Lương Khuê kinh ngạc nhìn xe ba bánh đi xa, khi đi Từ đi xe đạp lướt qua bên người, Lương Khuê đột nhiên di chuyển. Hắn chạy vào cư xá tìm chiếc xe đạp, vút nhanh đuổi theo trên con phố.

Tiếng gió thổi qua vù vù, Lương Khuê dùng sức mà đạp, đạp xe thật nhanh vượt qua đi Từ, theo sát đằng sau xe ba bánh. Hắn không tăng tốc nữa, cứ theo sát như vậy. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào đồng bao tải cao như những núi nhỏ, sắc trời càng ngày càng sáng, hắn rút cuộc biết trong đó đều là rau dưa.

Xe ba bánh motor nhỏ rất mạnh, tuy lung la lung lay rất dọa người nhưng cuối cùng vẫn an toàn chạy tới chợ rau. Tô Nham không phải tới sớm nhất, thậm chí tính ra là đã muộn.

Xe ba bánh chỉ có thể đứng ở nhà xe cố định ngoài chợ, xe thì đỗ vào được rồi nhưng những rau dưa này phải đem đến hàng rau, lộ trình tương đối xa.

Tô Nham nói với ông cụ trông coi nhà xe: “Cụ ơi, giúp cháu coi xe một chút, cháu đỡ hàng trước.”

“À, cháu mau lên, ông nhìn.” Cụ già một bên súc miệng một bên trả lời.

Tô Nham cẩn thận tháo dây, dỡ xuống hai bao rau dưa to, một tay kẹp một túi bước nhanh đi vào trong chợ. Lương Khuê ngừng xe, tiến vào chợ. Bên trong phi thường náo nhiệt, phần lớn là lái buôn lên hàng dỡ hàng, nhao nhao ồn ào làm người ta vô cùng phiền lòng, nhưng lại có một loại cảm giác nói không nên lời. Góc độ như vậy, Lương Khuê lần đầu tiên chứng kiến.

Tô Nham tháo hai túi rau dưa, đều tự phân ra một phần mang lên hàng rau. Cân điện tử, máy tính, hộp tiền lẻ, ghế, bàn ghi chép, đều được đặt lên, chuẩn bị xong những thứ này, đi Từ từ cổng chợ rau đi tới. Tô Nham vội nói: “Di Từ coi đi, con tiếp tục đỡ hàng.”

“Tiểu Nham con nghỉ ngơi một chút đi, con bề bộn cả buổi sáng, đi đi đỡ hàng.”

“Con nghỉ hè có thể giúp, sao lại để đi Từ vất vả chứ.” Tô Nham mỉm cười.

Di Từ không lay chuyển được đành phải nói: “Con tranh thủ ăn bánh mì và trứng gà trước, chút nữa nguội rồi sẽ ăn không ngon đâu.”

“Dạ.” Tô Nham đôi mắt sáng ngời, cầm bánh mì đang ăn dở và trứng gà lược bước tới hướng nhà xe, ngoạm ngậm lớn ăn sạch bữa sáng, Tô Nham tiếp tục đỡ hàng, xe ba bánh quá tải chậm rãi nhẹ dần. Tầng dưới chót là từng thùng hoa quả đóng gói gọn gàng.

Tô Nham đầu tiên ôm hai thùng, cẩn thận xuyên qua chợ rau, đưa hoa quả vào hàng.

Một thùng hoa quả nặng hơn nhiều so với một túi, trong xe Tô Nham tổng cộng có tám thùng. Chờ Tô Nham chậm rãi chuyển xong, trên trán đã ướt đầm mồ hôi.

Tô Nham đi trong đám người, kéo vạt áo T-shirt lên không thêm để ý lau mồ hôi trên mặt. Lúc này đã hơn bảy giờ, khách hàng ra mua thức ăn tăng lên nhanh chóng, chợ rau càng thêm ồn ào.

Tô Nham dựa vào hàng rau của mình, vuốt vuốt hai quả cà chua trong tay, tung hứng qua lại như làm xiếc, vừa chơi vừa lớn tiếng hét to: “Bán rau đây! Bán rau đây! Cà ớt dưa leo cà chua đậu cô-ve tươi ngon đây!”

Di Từ vội vàng tiếp một vị khách hàng, nghe Tô Nham hét to không khỏi cười y: “Con thì chơi vui rồi, trước kia muốn con rao to con không vui. Giờ không cần rao, con lại càng muốn rao.”

Tô Nham ha ha cười: “Con đang luyện cưỡng hống.” Ban đầu cảm thấy thẹn thùng, hôm nay thành niềm vui thú bất chợt. Con người không cách nào dễ dàng thay đổi cuộc sống, nhưng có thể thay đổi tâm tình của mình.

Nụ cười nhàn nhạt trên môi Tô Nham, cưỡng hống trong trẻo réo vang trong chợ rau hỗn loạn, cứ như dòng nước mát, dễ dàng bị nhấn chìm. Nhưng khi cẩn thận lắng nghe, cẩn thận tìm kiếm, tiếng rao nó sẽ một lần lại một lần quanh quẩn trong tai, tựa như dư âm còn vọng vọng bên tai.

Bán rau đây..... Bán rau đây.....

Thanh âm này vòng đi vòng lại xuất hiện trong tai Lương Khuê. Hắn cứ đứng trong đám người nhộn nhịp, hắn thấy được Tô Nham nhưng Tô Nham nhìn không thấy hắn.

Hắn không biết tại sao phải xúc động theo tới, càng không biết vì sao lại núp một bên? Vì sao không đi nói chuyện với Tô Nham?

Hắn cứ đứng nhìn như vậy, không nói lời nào mà cũng chẳng rời đi.

Nhìn Tô Nham đem cà chua biểu diễn xiếc thành thực, nhìn y khẽ cười tiếp đãi khách hàng, nhìn y nghiêm túc kiểm tra tiền thật tiền giả, nhìn y nhanh nhẹn nhấn máy tính, nhìn ngón tay y thon dài, nắm bút, viết vào quyển sổ xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chỉ là bạn bè

“Nham Nham, con nói coi Lương Khuê đứng đực ra ở đó làm gì vậy?”

Tô Nham ngạc nhiên ngẩng đầu, “Cái gì?”

“Nhìn bên cạnh.”

Tô Nham quay đầu lại, đưa mắt nhìn bốn phía, trong số người chen chúc, Lương Khuê thật sự như hạc giữa bầy gà, mặc dù hắn hình như đang tận lực nhún chìm mình trong biển người, nhưng vẫn chạy không khỏi cặp mắt của Tô Nham.

Lương Khuê chú ý tới tầm mắt Tô Nham, lập tức xấu hổ một chút, xoa đầu chậm rãi bước tới, hai tay đút vào túi quần, bộ dáng tán mạn về mặt như chẳng thèm để ý.

Tô Nham không nói chuyện, tùy tiện để Lương Khuê đứng bên cạnh. Y tiếp tục làm việc chào hỏi các khách hàng.

Ngược lại đi Từ vừa tiếp vừa nhiệt tình cười nói: “Ai nha thật là Lương Khuê a, sáng sớm trên đường thấy con cỡi xe đạp chạy vèo qua, di còn tưởng mình hoa mắt. Sao con chạy tới chợ rau vậy, ăn sáng chưa?”

Lương Khuê rề rề chạy đến sau bàn rau, đứng kế bên Tô Nham, nghe vậy vội vàng cười nói: “Sáng sớm con vừa xuống xe lửa về, thấy hai người người tới người đưa, con hiểu kỳ, nên theo tới nhìn coi.” Khi nói hắn chú ý nhìn Tô Nham, thấy Tô Nham rất bình tĩnh, lại nói: “Tô Nham, cậu muốn làm thêm sao không nói với tớ, tớ cũng có thể giúp mà.”

“Giúp cái gì? Giúp tớ giới thiệu việc làm tốt hả?” Tô Nham cười hắn.

Lương Khuê lắc đầu: “Tớ không có ý kia, tớ nói cậu đừng nóng nhen, thấy cậu bán rau tớ bị hù giật mình.”

Tô Nham bật cười ha ha, không thèm để ý nói: “Bằng không cậu nghĩ tớ làm cái gì sẽ không hù đến cậu nào?”

“Cái này. Không có nghĩ tới.” Lương Khuê thẳng thắn thành khẩn nói.

Đột nhiên nhìn thấy Tô Nham đạp xe ba bánh bán rau, Lương Khuê rất kinh hãi, cho dù nhà Tô Nham rất mộc mạc cũ nát, cho dù cha mẹ Tô Nham chưa từng xuất hiện, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới Tô Nham lại đến nước này. Nếu bỗng nhiên nghe người khác nói học sinh lớp nào lớp nào trong nhà là bán rau, đại đa số nhất định sẽ cảm thấy gia đình này rất nghèo. Lương Khuê nhớ tới hồi cấp 2, lớp có một bạn học có ba là gác cổng trường, mỗi lần đến tan học, người bạn kia đều cúi đầu, mặt đầy xấu hổ và giận dữ. Trong lớp, cậu ấy thường xuyên vì nghề nghiệp của ba mà bị người khác cười nhạo. Hôm nay nghĩ lại, thật không có gì buồn cười, người ta cũng không phạm pháp. Nhưng hồi cấp 2, hắn tuy không khi dễ cậu đó, nhưng quả thực từng giấu cợt cười nhạo theo những người khác.

Những việc nhỏ quá khứ kia sớm bị hắn quên lãng, chưa từng nhớ tới, cho tới giờ cũng không cảm thấy có gì sai trái.

Chỉ là hôm nay nhìn thấy Tô Nham, không hiểu sao hắn lại nhớ tới chuyện cấp 2, nhớ tới người bạn kia, nhớ tới những tiếng cười gây thẹn lại tàn khốc kia. Hắn đối tất cả thành Tô Nham, hắn thấy Tô Nham nghiêm túc, thậm chí nhiệt tình bán rau, đột nhiên cảm giác chán ghét mình. Hắn vô ưu vô lự, không quan tâm tiền, không quan tâm tiền đồ tương lai, bị khinh bỉ có người trấn an, tổn thương có người an ủi, vất vả có người đau lòng. Hắn có thể cười, mỗi ngày không kiêng nể gì mà cười, tất cả đều vì hắn không có chuyện cần phiền lòng, cuộc sống không đem phiền não cho hắn. Thế cho nên hắn xem nhẹ rất nhiều chuyện, chuyện của người khác, khó xử của người khác. Hắn có thể đối tốt với Tô Nham nhưng hắn không phải cha mẹ Tô Nham. Hắn có tiền, nhưng đây không phải tiền của Tô Nham. Hắn có thể giúp Tô Nham, nhưng Tô Nham không phải cái gì cũng chấp nhận.

Tô Nham có ý kiến của Tô Nham, có phiền não của Tô Nham.

Lương Khuê giật mình nghĩ, nếu có một ngày cha mẹ rời khỏi hắn, nếu có một ngày hắn chỉ còn lẻ loi một mình, không chỗ nương tựa. Nếu có một ngày hắn ở trong một khu phố lạc hậu, trong một căn nhà cũ kỹ _ hắn sẽ làm gì?

Hắn chỉ biết là, nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Tô Nham lúc trời tờ mờ sáng, trong lòng không hiểu sao sinh ra vô số ưu tư. Ưu tư không ngôn ngữ nào có thể diễn tả.

“Tô Nham, ba mẹ cậu có phải bỏ mặc phí sinh hoạt của cậu không?” Lương Khuê buồn bực lên tiếng hỏi.

Tô Nham cắn cà chua cười than: “Cậu đang nghĩ lung tung cái gì vậy? Bọn họ để lại cho tớ một sổ gởi ngân hàng, cũng đủ tớ học xong đại học áo com không lo. Cậu nghĩ tớ rất nghèo? Cậu dấn há, người nghèo thật sự. có thể mặc như tớ à.” Y giặt nhẹ T-shirt của mình.

Lương Khuê thờ phào, ngẩng lên vậy cũng phải. Quần áo Tô Nham bình thường mặc tuy không phải rất đắt, nhưng trên cơ bản đều là hàng hiệu. Hơn nữa nhìn y tiêu xài, không giống người nghèo mỗi ngày đều túng thiếu.

Tô Nham thấy bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm của Lương Khuê không khỏi buồn cười, âm thầm lắc đầu thờ dài. Tuy nói nghề nghiệp chẳng phân biệt được

bất cứ điều gì, nhưng thật có vài nghề, nói ra làm người ta nghĩ đến đầu tiên chính là bán hàu, dân cùng khổ tầng chót xã hội.

Thí dụ như nghề công nhân chiếm cứ phần lớn trong nước, người ta chính là nghiêm túc dùng sức khỏe dùng kỹ thuật để kiếm sống, tự mình kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng đi trong đô thị lớn, chen chúc lên xe công cộng đều bị ghét bỏ.

Y biết Lương Khuê đột nhiên thấy y bán rau, khẳng định bị hù sợ. Không chừng trong đầu suy nghĩ, biến y thành thằng nhỏ đáng thương cha không thích mẹ không yêu ăn không đủ no mặc không đủ ấm cả học phí cũng không đóng nổi.

“Cậu bán rau bao lâu rồi?” Lương Khuê lại hỏi.

“Tớ giúp dì Từ trông coi, có lẽ một kì nghỉ hè.”

“Tớ cũng giúp, không cần tiền công.” Lương Khuê chém đinh chặt sắt nói.

“Dựa vào cậu?” Tô Nham khinh thường nhướn mày.

Lương Khuê đỏ mặt tức giận nói: “Tớ thì sao! Bán rau dễ ẹt chứ gì, cậu nghĩ tớ không coi được cân điện tử? Không biết tính số? Mấy trò này ai không biết chứ.”

“Được, đến đây đi. Lương đại soái ca, cậu đứng ra chỗ sáng ấy đấy, không thể lảng phí gương mặt hotboy như vậy được. Cậu cứ đứng rao to, nhất định có thể hấp dẫn một đồng khách nữ”

“Rao..... Rao to?” Lương Khuê bị đẩy ra ngoài đứng, ngậy ngốc nhìn Tô Nham.

“Đứng vậy, cậu không phải đã thấy sao, rao to như tớ vậy, tiếng phải lớn nghe không?”

Khách qua đường cười hi hi nhìn hai thiếu niên này, Lương Khuê chỉ cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, lấp bắp trốn tránh nói: “Không rao được không? Tớ thấy khách rất nhiều, không cần rao được không?”

Tô Nham trừng mắt : “ Có phải cảm thấy rất mất mặt? ”

Lương Khuê vội lắc đầu: “Không có, tớ, tớ chỉ không quen, khụ khụ, thật không quen mà.”

“Được rồi, tớ không miễn cưỡng cậu.” Tô Nham không thêm đề ý phát phát tay, tiếp tục bận rộn.

Di Từ cười to: “Tiểu Nham con cũng đừng làm Lương Khuê khó xử, rao cái gì, khách của chúng ta cũng không cần rao. Lương Khuê con đừng cho là thật, Tiểu Nham có ý trêu con chơi. Nó cũng không phải làm công, hôm nay chỉ giúp đỡ chút, các con lâu lâu mới được nghỉ hè, không có việc gì thì cứ ra ngoài chơi, đánh bóng dạo phố vân vân. Học sinh cấp 3 học tập vất vả, đừng tự tìm một mối.”

Hai người vừa nói như vậy, Lương Khuê cảm thấy lại càng mắc cỡ. Đứng đực ra toàn thân không được tự nhiên, hần rớt cuộc đến làm gì! Đến làm gì !

Lương Khuê còn lăm đầu tranh ở đằng kia, Tô Nham đập hần một cái, cười nói: “Nhìn cậu sắc mặt năm màu rực rỡ suy nghĩ cái gì? Đi thôi, đi dạo phố với tớ.”

“A?” Lương Khuê ngơ ngẩn, hần còn đang xem xét có nên rao hay không, phải rao thế nào, sao lại đi chứ? Hần đâu phải chỉ nói đại đầu!

“Đi dạo phố, nghe không hiểu hử?”

“Hiểu!” Lương Khuê háp tấp đuổi kịp.

Tô Nham chậm rãi lướt đi trên đường, bên ngoài chợ bán rau có một con phố rất náo nhiệt, hai bên đường đều là hàng bán rẻ. Con đường này khá dài, đầu đường là tiệm quần áo, đoạn giữa là tiệm tạp hóa đồ dùng sinh hoạt, đoạn sau là tiệm kim khí. Trong đó xen lẫn bao nhiêu quán quà vặt, quán hoa quả, quán tạp hoá lẫn đường.

Tô Nham đầu tiên đi thẳng đến quán quà vặt, mua hai cái bánh nướng giòn vừa lớn vừa thơm, cùng Lương Khuê mỗi người một cái.

Hai người vừa ăn vừa đi đến đầu đường, Tô Nham cắn bánh nướng ú ớ giới thiệu: “Cậu chưa ăn sáng, nếu không cậu ăn sáng trước luôn không? Đi lên phía trước một chút có một cửa hàng điểm tâm sáng, bên trong có bán mì, phở, bên cạnh còn có giò cháo quẩy điện oa.”

Lương Khuê quả thật đói bụng, lúc này gật đầu: “Tốt, cậu dẫn đường đi.”

“Bánh quẩy điện oa ăn ngon, nhưng hơn phân nửa là dầu cống ngâm, cậu tốt nhất ăn ít thôi.” Tô Nham mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn nhét vào miệng. Y có một thói quen tốt, chính là không quá kiêng ăn, ăn nhiều, thấy cái gì thơm cũng thèm, muốn nếm thử. Sáng sớm mặc dù đã ăn trong nhà dì Từ, nhưng lúc này thấy bánh quẩy tỏa hương trước mặt, bụng lại cồn cào. Đáng hận nhất chính là biết rõ là dầu cống, nhưng vẫn muốn ăn. (Dầu ăn Trung quốc kinh lắm, toàn làm từ nước cống thổi rồi bán cho nhà hàng với các tiệm nhỏ, kinh chết đi được)

Lương Khuê cũng giống vậy, cái gì bẩn không bẩn trực tiếp xem nhẹ, ăn ngon là được!

Một hơi ăn sạch tô phở, ba cái bánh quẩy, sau đó mang theo mùi cái diện oa vừa đi vừa ăn với Tô Nham. Hai người ăn đến miệng đầy dầu mỡ, cả người đều là mùi bánh quẩy diện oa, đặc biệt mùi diện oa rất nồng, rất dễ bám người.

“Cậu có đánh rắm không đấy?” Chờ ăn xong diện oa, luồng hương vị không phiêu tán đi trong gió làm người ta nhũn mày. Lương Khuê không khỏi trừng mắt nhìn Tô Nham nghi ngờ hỏi.

Tô Nham khẽ cười nói: “Cậu tốt nhất cách tở xa một chút, bằng không ngạt chết cậu.”

“..... Cậu thả bom thiệt hả?” Lương Khuê nhìn mông Tô Nham.

Tô Nham tròn tròn mắt: “Đừng không tự giác như vậy, ngửi ngửi xem mùi trên người cậu coi! Con mẹ nó chuyện buổi tối cậu lên ăn tối trong nhà tở cậu tưởng tở không biết?”

Lương Khuê sắc mặt đỏ bừng, lại cãi bừa: “Ăn tối tốt cho sức khỏe! Tở là sợ cậu ghét mùi kia, nên buổi tối mới lên cậu ăn. Đừng có đánh trống lảng à nha, tở là tở, đánh rắm là đánh rắm.”

Hai người cãi nhau đi tới khu quần áo đầu đường, Tô Nham lau sạch dầu ngoài miệng, nhấc chân đi vào cửa hàng gọi là ‘Y luyện’.

Lương Khuê đang buồn bực y vào tiệm quần áo nữ làm gì, đi vào liếc mắt nhìn thấy Trần Yến mới bừng tỉnh.

Trần Yến giật mình chào hai người: “Hai người các cậu sao tới vậy, ha ha.” Nói rồi vội vàng mang ghế đến cho hai người ngồi, lấy ví ra nói: “Tở đi mua hai chai nước sát bên cho các cậu, trong tiệm trừ quần áo không có gì cả. Sớm biết các cậu tới, tở liền chuẩn bị chút đồ ăn vặt.”

“Không vội, cũng không phải làm khách. Chúng tở nhầm chán, tới đây đi dạo. Trong này làm ăn được không?”

Trần Yến mỉm cười: “Ồn lắm, chủ là chị họ của tở. Chỉ thường xuyên nhập hàng, tở liền giúp trông tiệm. Mặc kệ làm ăn đắt ế ra sao, tở một tháng lãnh tám trăm, chị rất chiều cổ tở, còn đưa tở một ít quần áo.”

Cô vừa nói như vậy, Tô Nham và Lương Khuê tự nhiên nhìn quần áo cô mặc trên người _ quả nhiên giống như đúc một bộ còn treo trong tiệm.

Tô Nham đến thăm Trần Yến, kỳ thật cũng không biết có thể cùng Trần Yến cãi nhai cái gì. Trần Yến hiện giờ thay đổi, biết ăn nói, tính cách sáng sủa có cách biệt rất lớn.

Ba người ngó ra như vậy, thiếu Lâm Cường, nhất thời thật không biết nói gì, không khí có chút nhạt nhẽo.

Lương Khuê tính cách sáng sủa, nhưng hẳn không quen thân với Trần Yến. Căn nhắc nửa ngày tìm không ra chủ đề, dứt khoát không nói lời nào. Con mắt loạn chuyển trên quần áo treo trong tiệm.

Đây là cửa hàng chừng 30 mét vuông, thiết bị lắp đặt đơn giản, cũng may khá đẹp. Quần áo treo rất dụng tâm, những bộ đẹp nhất treo ở nơi bắt mắt nhất.

Lương Khuê thuần túy là vì tìm chủ đề, vì vậy tùy ý chỉ một bộ quần áo đẹp nhất trong mắt của hắn, hỏi: “Cái kia bao nhiêu tiền? Nhìn cũng đẹp.”

Trần Yến cười: “Cậu đừng hỏi, quần áo trong này cậu sẽ chóng mặt. Đều là hàng bèo, chất lượng không tốt, mặc không ổn, nếu cậu tặng bạn gái thì có chút keo kiệt.....” Cô thiệt tình cho thấy như thế, tuy không thân với Lương Khuê nhưng cô cũng nghe nói Lương Khuê đã từng lấy một chiếc xe hơn trăm vạn chở Trần Oản Oản đi hẹn hò. Trăm vạn, đối với cô mà nói chính là con số trên trời, giàu lắm mới mơ tới nổi.

“Tở chỉ tùy tiện hỏi, ha ha, hơn nữa tở cũng không có bạn gái.” Lương Khuê vuốt mũi cười.

Không cần Lương Khuê hỏi nhiều, rất nhanh có một khách nữ trẻ tiến đến vừa vặn nhìn trúng bộ quần áo kia. “Bà chủ, cái này bao nhiêu tiền?”

Trần Yến cười đi qua: “Dạ, bộ này sáu mươi sáu, chị thích thì có thể mặc thử.”

Người phụ nữ kia liên tiếp mặc thử, trả giá, trả giá, lại trả giá, cuối cùng bốn mươi lăm đồng mua quần áo đi.

Lương Khuê tắc lưỡi, nhỏ giọng nói nhỏ với Tô Nham: “Thật rẻ như vậy?”

Tô Nham mỉm cười, cười hỏi Trần Yến: “Trần Yến, giá của bộ ấy thật là bao nhiêu?”

Trần Yến ha ha nói: “Nói thật cho các cậu biết, giá chỉ mười lăm.”

Lương Khuê lập tức há hốc mồm: “Mười lăm?”

“Ừ, cậu cho rằng có thể bao nhiêu? Quần áo bán ở nơi này ai mua? Mặc kệ làm ăn kiếm chênh lệch thế nào. Nhưng trang phục càng ngày càng nhiều, giá tiền cũng tăng hơn nữa, làm ăn không dễ như trước đây. Trước kia tở rất hâm mộ chị họ, thậm chí nghĩ tạm nghỉ học đi ra học làm ăn. Nhưng chị ấy lại hâm mộ tở, hâm mộ tở có thể học trung học, sau này còn có cơ hội học đại học.” Trần Yến chợt cười tươi: “Ba tở học tới cấp 2, mẹ tở mới tới tiểu học. Bọn họ không đọc bao nhiêu sách, nhưng đặc biệt hi vọng mấy đứa con chúng tở học đại học, đại khái là sợ nghèo, trông cậy vào học để nâng cao đầu. Gần đây tở mới biết được ba và hiệu trưởng là bạn thời tiểu học, cùng chung lớp 2. Chia lớp lần này, ba tở mang rượu đi tìm hiệu trưởng, bằng

không dùng thành tích của tớ, vào không nổi lớp 11/12. Tớ đã nói mà, hèn gì mà quái dữ vậy.” cô nói thở dài thật dài, ngơ ngẩn nhìn mặt đất, tinh mịch hồi lâu thì cất tiếng ní non như thờ dài: “Nhưng tớ sợ không theo kịp.....”

Đi vào cái gọi là lớp giỏi đương nhiên là một cơ hội, nhưng đối với học sinh lấy quan hệ mà tiến vào như Trần Yến, lại dễ nghĩ ngợi lung tung, tâm tư nặng nề, thành tích trở thành áp lực lớn lao.

“Cha tớ nhiều năm nay chưa bao giờ nói là bạn chung lớp với hiệu trưởng, cha khẳng định không muốn nói, càng nói ra, càng có vẻ chênh lệch. Cha ôm kỳ vọng lớn như vậy với tớ, nếu tớ thi rớt đại học thì sao.....” Trần Yến thật sự nói mãi. Một người nói nhiều tâm sự trong lòng như vậy, nhưng nếu nói cô muốn thúc đẩy bầu không khí, không bằng nói là bị đè nén, áp lực quá lớn, sót ruột muốn tìm người thổ lộ tâm sự trong lòng. Nói ra dù sao cũng thoải mái hơn chút.

Cô không muốn làm cha thất vọng, tất cả kỳ vọng cha cô dành cho cô, cũng là kỳ vọng cô dành cho chính mình. Cha làm cô cảm thấy áp lực, chính cô cũng tự tạo áp lực. Áp lực từ từ tích lũy, càng ngày càng nặng.

Lớp 11 còn chưa bắt đầu, cô đã bắt đầu thấy sợ. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cách ‘Học sinh ưu tú’ gần đến thế, không muốn vì thành tích không theo kịp mà bị bỏ lại. Nhưng nhiều năm như vậy, cô càng hiểu rõ, ở mặt học tập có đôi khi chỉ cố gắng, thật sự không đủ. Huống chi cô dần dần mệt mỏi.

Lương Khuê lẳng lặng nghe hết tất cả, càng không biết nói cái gì. Hắn ảo não vuốt vuốt mái tóc, thầm nghĩ đối phó nữ sinh đa sầu đa cảm, hắn thật sự không có cách. Vấn đề trong lời của Trần Yến đối với hắn căn bản không phải vấn đề, hắn không có phiền não như thế. Học hoài, học mãi, học đến thi đại học thì tự do, thi đại học khó như vậy sao? Cho dù thi rớt cần gì phải quyết định thành như vậy, không đậu đại học, còn có rất nhiều con đường có thể chọn mà.

Có thể hắn hiện tại không nghĩ như vậy, hắn suy nghĩ càng nhiều. Tận lực đứng ở góc độ Trần Yến mà suy nghĩ, sau đó hắn phát hiện mình không phải Trần Yến, cũng không rõ Trần Yến, lời an ủi, lời nói qua loa, tất cả đều không nói ra được.

Tô Nham hai tay chống cằm, con mắt nhìn dòng người qua lại ngoài tiệm, một mực ngậm miệng không nói.

Lời Trần Yến nói y cũng nghe, Trần Yến nói ra, là kim lòng không đậu nói cho y nghe, chứ không phải nói cho Lương Khuê người không có lý do gì hiểu được những chuyện này.

Trần Yến thừa nhận, trên tâm lý cô tin vào lời Tô Nham nói, cứ như chỉ cần Tô Nham nói không thành vấn đề, liền thật sự không có vấn đề. Đây là một loại ý lay, cô cảm thấy đây không phải tình yêu, bởi vì cô chưa bao giờ có rung cảm trước Tô Nham. Đây là bạn của cô, người đầu tiên chân thành làm bạn cùng cô.

Khó sở trong lòng bị đè nén, không thể nói với người nhà, chỉ muốn nói cho bạn bè nghe, cũng chỉ có bạn bè mới có thể lắng nghe.

Tô Nham không nói nhảm, nghe xong tâm sự của Trần Yến, lời ít ý nhiều nói: “Trần Yến, tớ không có cách nào thay cậu đi thi đại học.”

Trần Yến run lên, cắn cắn môi.

“Cậu có tâm sự gì, gặp phải khó khăn gì, có thể tới tìm tớ bất cứ lúc nào. Cho dù tớ không thể giúp cậu bài ưu giải nạn, nhưng tớ sẽ nghiêm túc nghe cậu nói hết.”

Tô Nham nói sau đó đứng dậy vỗ vỗ mông, cùng Lương Khuê hai người rời khỏi tiệm quần áo.

Lương Khuê một đường không nói lời nào, im lặng cùng Tô Nham trở lại chợ rau, sau đó đạp xe về nhà.

Tô Nham ngáp: “Sáng dậy sớm quá, tớ đi ngủ thêm giấc, giữa trưa kêu tớ.”

Lương Khuê gật đầu, thấy y muốn vào phòng, nhin không được hỏi: “Vì sao cậu để ý Trần Yến quá vậy?”

Tô Nham dừng lại, yên lặng đóng cửa phòng, không trả lời câu hỏi của Lương Khuê.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thiếu niên khu bể bơi

Tháng bảy bắt tri bắt giặc lướt qua, chào đón tháng tám gian nan nóng cháy.

Ngày 1 tháng 8 hôm đó, Lương Khuê tâm huyết dâng trào chạy đi nhuộm cái đầu thành màu vàng cực kì hồng hắc, thay đổi mái tóc bắt mắt kia. Lương Khuê tự nhận là rất tuần tú, vì vậy đặc ý nói: “Thế nào? Cũng không tệ lắm phải không? Tô Nham cậu cũng đi chỉnh chỉnh mái tóc chút xú đi, ha ha,

chuẩn bị vào học chúng ta lại nhuộm lại.”

Tô Nham chăm chăm vào cái đầu kia thật lâu, không nói một lời xoay người rời đi.

“Uy uy, sao cậu không nói lời nào?”

“Nóng, thấy cái đầu cậu càng nóng. Còn thấy ón hơn cả mặt trời.”

“Tô Nham miệng cậu thực độc, sao nở đã kích tở như vậy. Hừ, tớ là thay đổi kiểu tóc thay đổi tâm tình, tớ cảm thấy tớ còn soái hơn Lâm Trường Không kia nhiều. Người kia nha thân cao 175, thể trọng nhẹ hơn tớ quá trời, tiểu bạch kiêu mềm nhũn kia, tớ có điểm nào giống gã ? ” Lương Khuê vừa nói vừa vuốt ve đầu của mình. Hắn cắt tóc, trông ngắn ngủn lia chia cứng ngắc. Hắn nhìn vào cái bóng trong chiếc gương trên tủ bên cạnh, càng nhìn càng thấy vừa cao vừa đẹp trai.

Tô Nham không thèm nhìn hắn dương dương tự đắc, y nhớ rõ ngày hôm nay đời trước, Lương Khuê cắt tóc xong, y rất nể tình nói đẹp trai. Kỳ thật hôm nay nhìn lại, vẫn rất tuần tú. Tóc cắt cực kỳ ngắn, hoàn toàn lộ lỗ tai và cổ của Lương Khuê ra, tóc ngắn dựng thẳng, càng làm Lương Khuê như cao hơn, cổ dài, vai rộng, chân dài, đi đường mang gió, dùng câu nói của thầy cô là: Thằng nhóc kia coi ra đặc biệt hoạt bát, có sức sống.

Tướng mạo Lương Khuê có vài phần giống mình tính Lâm Trường Không, nhưng người ta đi theo tuyến u buồn, hoàn toàn không phải người cùng đường với Lương Khuê. Lương Khuê thay đổi hình tượng như vậy, chênh lệch càng xa.

Lương Khuê một đường vuốt tóc về nhà, vào phòng lại chiếm lấy cái gương trong toilet không tha.

Tô Nham cắt dưa hấu, nghiêng qua nằm trên ghế sa lon gọi hắn: “Đừng bánh choẹ nữa, đi động của cậu reo kia.”

“Cậu nghe giúp tớ đi.”

Tô Nham không chịu nhúc nhích: “Tự cậu tới nghe.”

Lương Khuê bất đắc dĩ, rầm rầm chạy đến bắt điện thoại: “Anh họ gì thế hử?”

“Yêu, khẩu khí dữ dội vậy, không quấy rầy chuyện tốt gì của mày chứ a?”

“Cái rắm, em đang nặn mụn.” Lương Khuê nhe răng trợn mắt, một bên nói điện thoại, một bên mò xuống mặt mụn bên cằm kia.

“Ha ha, mọc mụn à, thật làm người ta hâm mộ. Vậy mày và Tô Nham đi ra chơi đi, đến trung tâm giải trí Cụ Phong đi, tao chờ tụi bây.”

“Chơi cái gì?”

“Tùy, ở đây rất nhiều trò, à, thời tiết nóng như vậy, có thể đi bơi.”

“Đi bơi, không tồi. Đi, tụi em qua ngay, anh bao hết nhen!”

“Nói nhảm, mày mau tới, có kinh hi nha.”

“Kinh hi gì?” Lương Khuê hiếu kỳ truy hỏi, tiếc rằng anh họ đã cúp máy.

Lòng hiếu kỳ của Lương Khuê hoàn toàn bị lôi lên, lập tức mặc kệ mặt mụn, kéo Tô Nham đứng lên tùy tiện mang theo vài thứ trang bị liền thẳng tiến trung tâm giải trí.

Lương Khuê không biết có kinh hi gì chờ hắn, nhưng Tô Nham thì biết. Trên đường đi Tô Nham có vẻ lặng lẽ, bộ dạng không quá hăng hái, xóa đi tâm tình phấn khởi của Lương Khuê.

“Sao cậu cứ như mất hứng, cậu không thích bơi? Đừng lo, nơi nào còn có cái khác chơi, karaoke, chơi bóng a, khiêu vũ, đánh bài cũng có thể.”

Tô Nham lắc đầu: “Bơi là được rồi, trời nóng như vậy không muốn chơi trò khác. Tớ chỉ có chút chưa tỉnh ngủ, hơi mệt thôi.”

Lương Khuê lập tức nắm cổ Tô Nham dùng sức lắc lắc: “Tớ phát hiện cậu nghi học rất lười biếng nha, suốt ngày muốn ngủ, lúc tớ cắt tóc chẳng phải cậu ngủ suốt đấy sao? Thế mà còn chưa ngủ đủ hả.”

“Mặt trời nướng cháy cả xương cốt.” Tô Nham nước mắt lưng tròng ngập, Lương Khuê hỏn hển nhéo y: “Cậu chịu đựng cho tớ, đợi tí nữa xuống bơi sẽ không buồn ngủ .”

“Biết rồi.” Tô Nham bĩu môi, chậm rãi lấy ra cái quần bơi trong balo, cau mày nói: “Cậu làm chuyện tốt rồi, đây là quần bơi đầu tháng ba, giờ mặc không vừa nữa.”

“Sao tớ biết cậu mặc bao lâu, tớ lục đại trong tủ áo cậu mà. Yên tâm, trong túi của tớ có lấy thêm mấy cái, tất cả đều là mới. Sữa tắm, dầu gội đầu, dép lê, quần áo tắm tớ cũng mang theo, cực kỳ đầy đủ.”

Tô Nham mỉm cười, đứng thấy Lương Khuê bình thường tùy tiện, chuyện liên quan đến vệ sinh lại đặc biệt cẩn thận. Trước kia bọn họ đi ra ngoài bơi lội, chơi bóng, đi các nơi vui chơi, việc chuẩn bị tất cả đều do Lương Khuê ôm đồm. Tô Nham để tay lên ngực tự hỏi, dù sống thêm mấy đời cũng không học được những chuyện lỏi thôi cẩn thận tí mĩ kia. Nhiều khi y không có kiên nhẫn, thua xa Lương Khuê.

Nửa giờ sau hai người đến đích, thấy được anh họ chờ đã lâu tại cổng lớn.

Anh họ cười dịu dàng phát tay về phía bọn họ:“Tôi rất nhanh, theo tao vào nè. Muốn uống trước ít đồ không?”

Lương Khuê chặn ngang đẩy anh họ làm ồn:“Anh đừng thừa nước đục thả câu , mau nói cho em biết kinh hi là gì.”

“Ha ha, tao biết mày nóng ruột mà. Đi theo tao, vừa vặn nó đang bơi. Tụi bây có mang theo quần bơi không? Không mang phải đi mua bên kia.”

“Có đem có đem, dong dài, đi mau.”

“Thằng oắt chết bầm, nhìn thấy anh mày không đủ kinh hi sao?”

Lương Khuê chắc chắn nói:“Nếu em thấy anh ở chợ rau sẽ rất kinh hi.”

Anh họ vừa nghe đã trợn trừng:“Ai ai mày thật sự cùng Tô Nham đi bán rau? Lúc trước trong điện thoại nghe mày nói, tao còn không tin.”

Lương Khuê vươn tay kéo Tô Nham qua:“Không tin anh hỏi Tô Nham, giờ em là tay lành nghề bán rau à nha. Tô Nham cậu nói coi có phải không?”

“Ồ, phát huy đầy đủ mỹ mạo của cậu, hấp dẫn biết bao nữ khách hàng.” Tô Nham mỉm cười.

Anh họ cười ha ha, lấy tay sờ đầu Lương Khuê:“Kiểu tóc này của mày không tệ, thực sức sống, so với trước kia càng đẹp trai hơn. May mà hôm nay cha mẹ mày không tới, bằng không nhìn thấy cái đầu vàng hoe này của mày, không chừng thuận tay đập nát gáo sọ của mày, hô mưa gọi gió máu nhuộm khu giải trí luôn.”

Lương Khuê lập tức nhe răng, khinh thường nói:“Mẹ em chính là châu quan phóng hỏa bất chuẩn bách tính điểm đẳng[1], cũng không ngần ngại mái tóc của mẹ mỗi ngày mỗi dạng gì. Dù thế nào, kinh hi hôm nay là có ai tới? không phải chị họ chứ Vậy một chút cũng không kinh hi.” Lương Khuê nghĩ đến chị họ, thần sắc soát một cái liềm héo.

Anh họ cho hấn một cái tát, tức giận nói:“ May mà nó không tới, đến thì mày khỏi mơ thanh tịnh nhé.”

“Vậy là ai?”

Anh họ vui cười:“Kinh hi hơn nhiều, mày chờ coi.”

Ba người đi vào khu bể bơi, bên trong có rất nhiều người. Trong bể bơi tiếng nước ào ào không ngừng, mắt Lương Khuê quét nhìn chung quanh, nửa ngày không phát hiện ai quen.

Anh họ đưa bọn họ tới khu nghỉ ngơi, ở đằng kia vừa vặn có mấy người.

Trong đó có một thiếu niên đang dùng khăn mặt đắp đầu, ngồi xồm trên ghế uống nước khoáng, ánh mắt xa xăm nhìn bãi cỏ ngoài tầm thủy tinh.

Trước kia Tô Nham cũng không biết thiếu niên này có gì bất đồng với người khác, hôm nay nhìn thấy lần nữa, dụng tâm mà nhìn, mới có thể trông thấy trống rỗng và mờ mịt trong đôi mắt cậu. Những cảm xúc kia vốn không nên thuộc về độ tuổi này, thiếu niên này lại sớm phải gánh vác.

“Việt Việt!” Lương Khuê mừng rỡ chạy qua, thiếu niên tên Việt Việt nghe tiếng ngẩng đầu, nhovn miệng cười, đứng lên gọi hấn:“Anh Thụy, cuối cùng anh cũng đến, em chờ đến phát chán rồi.”

“Ha ha ha, anh mà biết em đến nhất định tự mình đi đón em, ai bảo hai người không nói trước cho anh biết. Sao em lại đến đây, mà sao không nói cho anh, chỉ nói với anh họ, em không thấy bất công hả? Chỉ một mình em tới à? Tiểu quỷ khác không tới hử?”

“Theo em đến đây, sáng hôm nay em mới tới, em thấy anh họ có xe thuận tiện nên chỉ nói cho anh.”

Lương Khuê nhiệt tình ôm vai Tần Việt, dắt cậu đi về hướng Tô Nham, giới thiệu nói:“Việt Việt, đây là bạn anh, Tô Nham, anh nghĩ sẽ ở lại nhà cậu ta chơi. Tô Nham, đây là em họ cùng tuổi tớ, Tần Việt, năm sau cũng lên 11 như chúng ta.”

Tô Nham mỉm cười gật đầu, Tần Việt cũng cười cười, không nói nhiều lời.

“Vi sao gọi cậu là anh Thụy? Không phải anh Khuê sao?” Tô Nham hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha, Thụy là nhũ danh của tớ, tụi nó quen gọi như vậy từ nhỏ.”

Tần Việt chế nhạo nói:“Em chỉ nhỏ hơn anh hai tháng thôi, khi còn bé căn bản không muốn gọi anh là anh nhưng anh bá đạo vô lý, ai không kêu anh là anh liền đánh. Chắc chắn, anh nói coi anh nào có đáng người anh chứ.”

Lương Khuê sờ sờ mũi đập cậu: “Nhỏ hơn hai ngày cũng là nhỏ! Đó là anh dạy chú kính già yêu trẻ nghe không?”

“Chúc mừng tụi bây thành công gặp nhau, trách nhiệm của tao dừng ở đây. Bọn tiểu tử chúng mày tiếp tục ăn chơi đi tao còn có hẹn, kiểu trước.” Anh họ giao thẻ hội viên cho Lương Khuê, lại kín đáo đưa cho hắn một ít tiền mặt và một chìa khóa xe, phất phất tay xoay người tiêu sái rời đi.

Lương Khuê hô to: “Em đột[2] anh, anh cứ như vậy chạy hà!”

Anh họ quay đầu lại khoát tay: “Đừng luyến tiếc tao, đúng rồi, Việt Việt sẽ cùng ở với mày đây, nó tháng 9 khai giảng vào trường tụi bây học, chung lớp với mày. Sau này nhớ chiếu cố em nó nhen, anh thì phải ra dáng là anh, đừng để người ta khi dễ Việt Việt.”

“Cái gì?” Lương Khuê kinh hãi: “Việt Việt, em chuyển đến trường của chúng anh à?”

Tần Việt gật đầu: “Thiên chân vạn xác, em gặp phải chút chuyện không vui ở cao trung thành phố A, dứt khoát chuyển đến phía nam.”

“Ha ha ha, tốt, tốt, thật quá tốt. Học ở thành phố C cũng không tệ lắm, giá rẻ, tìm đại một quán cơm nhỏ ăn cũng đặc biệt ngon, em sẽ không hối hận.”

“Em nghe dượng nói Tô Nham là lớp trưởng, hơn nữa thành tích đứng đầu khối 10 cả năm, là học sinh ưu tú. Lúc đi dượng còn bắt em mang không ít quà cho các anh, còn kèm theo dặn dò, bảo em học hỏi Tô Nham.” Tần Việt u oán nhìn Tô Nham, biểu lộ vô cùng khổ sở.

Tô Nham bật cười: “Học giỏi không có nghĩa lí gì cả.”

Lương Khuê vui vui: “Tô Nham đừng an ủi Việt Việt, điểm thi của nó chưa bao giờ đạt tiêu chuẩn, là của nợ lớp chúng ta sắp phải gánh chịu rồi đấy. Không nói những thứ này, thay quần áo đi bơi đi, Việt Việt bơi rất tài đó.” Lương Khuê không thể chờ đợi giục già, ba người đổi quần bơi đi ra. Ánh mắt của Lương Khuê vẫn đuổi theo Tô Nham, nhìn từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên.

Tô Nham mặt đen lên không đếm xỉa hắn, Tần Việt phớt cười: “Em nói nè anh ơi, anh đang đùa giỡn lưu manh phải không? Nếu đùa là mỹ nữ nào khác chắc đã cho anh vài bạt tay rồi. Nhưng mà đáng người Tô Nham thật tốt, rất cân đối nha.”

Tô Nham cười cười với cậu, nhảy vào bể bơi, nước hồ bao phủ cả người Tô Nham. Trong làn nước trong suốt, Tô Nham lưu loát lướt xa như cá, mở hai tay ra, chân dài khép lại. Nhìn như thế, tự nhiên lại cảm thấy đầu óc hơi nóng lên.

Lương Khuê chớp mắt mấy cái, thu hồi tầm mắt rồi trừng Tần Việt: “Em mới đùa giỡn lưu manh, Tiểu Trúc Can, lần nào cũng yêu xiu như chưa ăn cơm, giống y học sinh trung học vậy hà.”

Tần Việt một cước đạp qua, mắng to: “Anh đừng ý mình có thân cường thể kiện mà có thể khinh thường em, em là do vấn đề gen!”

Lương Khuê chột vật ngã vào trong nước, nói thầm vài câu liên vung tay bơi đi chơi.

Tần Việt bơi trước đã lâu, cũng chẳng còn tâm tư vật lộn, lười biếng bồng bềnh trong hồ bơi lượn qua lượn lại.

Bên kia Lương Khuê và Tô Nham đang độ sức, vốn đến để nghỉ ngơi, chẳng biết tại sao biến thành thi đấu thể thao.

Tô Nham rót cục mệt mỏi, có chút hư nhược bò lên bờ, nước chạy rào từ thân thể y xuống, chảy vào bể bơi. Lương Khuê bơi tới, ngẩng đầu lên lau nước, mở mắt ra liền nhìn thấy tấm lưng trần trụi và cái mông bị quần bơi che kín, còn có hai chân thon dài vươn tay có thể đụng đến của Tô Nham.

Lương Khuê ngẩng đầu không hiểu sao lại nhìn rất lâu, rất lâu, sau đó lắc lắc đầu, trở mình nhảy lên bờ lau chùi thân thể.

“Tớ đi thay quần áo.” Tô Nham quẹo vào phòng thay quần áo.

“Tớ cũng cùng đi, đợi tí nữa kiểm cái gì ăn vậy, tớ đói bụng.”

“Ừ, gần đây có một nhà hàng Tây khá ngon.”

Hai người chen chúc vào phòng thay quần áo, Lương Khuê vừa ngậm nga ca hát vừa lau chùi thân thể, Tô Nham vừa tròng Tshirt vào đầu, Tần Việt cũng tiến đến, đứng một bên chờ bọn họ.

“Việt Việt em mau thay quần áo, đứng đực ra ở đấy làm gì.”

“..... Không vội.” Tần Việt cúi đầu lục lọi túi của mình.

Tô Nham mặc quần áo từ tế nhìn cậu một cái, chà sát đi ra ngoài.

Không bao lâu sau Lương Khuê cũng đi ra, Tần Việt rơi lại sau cùng. Cậu mặc chỉnh tề nhất, từ đầu đến chân không thể bắt bẻ, quần áo càng làm nổi bật vẻ sạch sẽ ngăn nắp của cậu. Tô Nham thật tâm cảm thấy, Tần Việt là cậu bé ‘Xinh đẹp’ nhất mà y từng gặp. Không chỉ là ngũ quan, quan trọng nhất là loại cảm giác kia, sạch sẽ thanh thuần như thiếu nữ, nhưng cũng sẽ không nghĩ lầm cậu là một cô bé.

Trước kia y cảm thấy Tần Việt không dễ thân cận, bởi vì lòng cảnh giác của Tần Việt quá nặng. Về sau mới hiểu đây không phải là cảnh giác, mà là điều thiếu niên bất đắc dĩ mà che dấu.

Có Tần Việt gia nhập, làm cho kì nghỉ hè còn sót lại trôi qua càng náo nhiệt. Ba người có thể VIP hội viên, thỉnh thoảng chạy đến hồ bơi lội chơi bóng hát ca.

Thời gian Tô Nham đi chợ bán rau, hai người kia tuyệt đối sẽ đuổi theo. Lương Khuê thật sự muốn giúp Tô Nham chia sẻ một phần, Tần Việt hoàn toàn là tò mò muốn thử. Cũng không có việc gì liền đứng trước hàng rau ra sức rao to, cuống họng cậu tốt, rao riết rồi nghiện, mỗi ngày mỗi đa dạng, cứ như đang ca hát.

Đào mắt đến hai mươi lăm tháng tám, trường học bắt đầu báo danh.

Tô Nham cùng Lương Khuê bị gọi đến trường hỗ trợ, ghi chữ, dán tuyên truyền, đón học sinh mới, giúp người dẫn đường, giúp người ta vận chuyển, càng ngày càng bận rộn.

Tần Việt nhàm chán, mỗi ngày đi theo bọn họ chơi, còn chưa chính thức khai giảng, cậu ngược lại quen biết không ít bạn học.

“Lương Khuê gen nhà cậu thật tốt, cả em họ cũng đẹp trai như vậy, các nam sinh chúng tôi còn đất sống không?” Có nam sinh hâm mộ ghen ghét phàn nàn.

Lương Khuê mừng rỡ: “Cái này sai rồi, Việt Việt lớn lên giống mẹ nó, chính là di của tó. Di tó lúc còn trẻ là một đại mỹ nhân. Về phần vì sao mà tó đẹp trai như vậy, công lao thuộc về cha tó, tó đúc ra từ một khuôn với cha đó.”

Người bạn kia vỗ vỗ bả vai Tần Việt, ác ý nói: “May mà chú em này dáng thấp bé, nếu cao như Lương Khuê, chúng ta thật sự không còn đường sống.”

Nam sinh phía nam bọn họ, có thể đến một mét tám đều là vóc dáng cao. Bình thường cơ bản đều là trên một mét bảy, hơn một mét sáu cũng không thiếu. Nói đại nam hài xinh xắn lạnh lợi, không tính là khoa trương.

Nữ sinh đương nhiên thích vừa đẹp trai vừa cao, nam sinh thấp quá, vẫn thiếu chút cảm giác an toàn, không phải sao.

Tần Việt là người phương bắc, nhưng cậu cao mới đến một mét bảy ba mà thôi, đặt bên người Lương Khuê, thực lùn. Lại phối hợp ngũ quan vốn thanh tú của cậu, thoát nhìn giống y như học sinh trung học.

Lâm Cường càng đọc miệng, quen Tần Việt liền đùa giỡn, đỉnh đặc nói: “Bông hoa của 11/1 chúng ta chính là Tần Việt cậu.”

Tần Việt đương nhiên không vui, nhưng người khác đùa bỡn, kêu riết đã thành quen. Vì vậy đến 1 tháng 9 khai giảng ngày đó, những bạn học lạ lẫm si ngốc nhìn vài phần từ hăng hái đuổi theo Tần Việt hô ‘Bông hoa của lớp ơi, bông hoa của lớp à’.

Cuộc sống lớp 11 bắt đầu, đại đa số gương mặt trong lớp đều là xa lạ, có vài người trước kia có gặp qua, nhưng không thốt ra nổi cái tên nào. 11/1, lớp chuyên, đó là một tập thể rất phức tạp. Chỉ nhân số thôi đã vượt xa lớp mười, nhiều tới sáu mươi tám người, bàn ghế cuối cùng đều xếp sát vào vách tường. Lớp học chừng năm mươi người nhờ trình độ mà được xếp vào, còn lại mười mấy người, cơ bản đều dựa vào quan hệ. Tội điển hình là Tần Việt, thành tích của người này làm Thầy Mã thống khổ đã lâu, nhìn thấy môn toán 55 điểm trên phiếu điểm, sao không làm người ta thống khổ.

Lớp 11 điều chỉnh chỗ ngồi thực quái, như Tô Nham, thành tích đứng đầu, chỗ ngồi xếp đầu tiên, đối mặt với bục giảng giáo viên, Lương Khuê vẫn ngồi cùng bàn với y. Tô Nham và Lương Khuê là người cao nhất trong lớp, cùng ngồi chỗ đó, các học sinh đằng sau lập tức làm âm lên: “Thầy ơi, như vậy không được, hai người họ quá cao, hoàn toàn chặn em luôn rồi.” hai nữ sinh đằng sau Lương Khuê vô tội nói.

Thầy Mã cũng quần quýt, kỳ thật vị trí này là trường học phân phó, mục đích là sợ học sinh tốt trộn lẫn với học sinh xấu bị ảnh hưởng hư. Nhưng nhìn thấy chiều cao của Tô Nham và Lương Khuê, Thầy Mã thờ dài, đành phải sắp lại lần nữa. Cuối cùng để hai người vào vị trí cũ, tổ bốn gần cửa sổ, vị trí không trước không sau. Nam sinh bàn sau tuy thấp, nhưng không đến mức bị ngăn trở tầm mắt.

Một lần nữa ngồi lại bên cửa sổ, Tô Nham lên ra hiệu một chữ V.

[1]Chỉ hứa châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng – 只许州官放火, 不许百姓点灯 (để cho quan viên có thể phóng hỏa, nhưng ko cho phép dân thường đốt đèn → xuất phát từ 1 câu chuyện nào đó thời bắc Tống → tóm lại là dung túng cho quan lại làm gì cũng được, còn dân thường lên sinh hoạt bình thường, hoạt động chính đáng cũng bị hạn chế. Nay còn để chỉ mình muốn làm gì thì làm, ko đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác).

[2]đột: 凸: kí hiệu biểu cảm, động tác giờ ngón tay giữa lên đây..

Chương 31: Lớp 11

Toàn lớp gần bảy mươi người, nữ sinh chỉ có mười chín người, tỉ lệ chênh lệch nghiêm trọng. Mười chín nữ sinh, trừ Trần Oản Oản ra, tất cả đều là những gương mặt không gì đáng nói, hơn nữa mắt kính muôi (học sinh nữ đeo kính) đặc biệt nhiều. Thầy đứng trên bục mở hộp lớp, nam sinh ngồi sau bàn Lương Khuê phản nản: “Sao mà nhiều khủng long như vậy, thời gian không biết trôi qua thế nào, sớm biết như vậy đến lớp khoa văn. Thực hăm mộ Vương Viễn bọn họ, cậu ta ở khoa văn giống như sống ở thiên đường, nghe nói toàn lớp sáu mươi người, hai mươi nam sinh, còn lại tất cả đều là nữ sinh _ quá hạnh phúc .”

Đang nói đến đó, Tô Nham bên cạnh Lương Khuê đứng lên đi về phía bục giảng, Thầy Mã giao cho y một phần danh sách, dặn dò: “Đội tí nữa tan học em dẫn người đến nhà kho lâu bốn lấy bản luyện tập, dựa theo danh sách mà phát, một người hai mươi bản. Còn phải nhận một hộp phần viết bảng.”

Thầy Mã nói xong lại quay mặt xuống toàn lớp nói: “Các học sinh, bây giờ các em đã lên 11, còn một năm nữa là thi đại học, các em phải nắm chắc thời gian học tập. Đừng yêu sớm ham chơi gây chuyện nữa, những điều này chờ các em lên địa học tự nhiên sẽ được trải nghiệm cả thôi. Hiện tại trừ học, những thứ khác đều là không nên. Lãng phí thời gian lãng phí cơ hội, chờ sau này các em hối hận, cũng không cách nào quay ngược thời gian. Suy nghĩ một chút, giờ các em đang cùng một điểm xuất phát mà chạy, nhưng tương lai, có người mua xe ở nhà lớn, có người chạy ngược chạy xuôi kiếm bữa cơm qua ngày. Bao nhiêu năm sau, có người vui sướng có người chán nản, đến lúc đó bạn bè lại gặp nhau, trên mặt có rạn rờ không? Một tác thời gian một tác vàng, lúc trẻ không cố gắng về già sẽ hối hận, đều là lời nói thấu triệt rất có đạo lý, đừng hi hi ha ha cứ trôi qua như vậy, đến khi quay đầu, cái gì cũng không đạt được.”

Thầy Mã lải nhải hết rồi đi, trong phòng học liên náo loạn lên.

“Thầy Mã này được không? Dạy thế nào?”

“Thoạt nhìn nghiêm túc quá.”

“Nghe nói cô Anh văn của chúng ta là em vợ của hiệu trưởng, bà thấy ghét lắm đó.”

Trần Oản Oản đứng dậy, mặt không biểu tình đi về hướng Lương Khuê. Lương Khuê đang cùng người ta nói cười thấy thế liền nhú mày, Trần Oản Oản bình tĩnh nói: “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, em có việc nói với anh.”

Lương Khuê không muốn nhúc nhích, Trần Oản Oản cắn môi: “Là chuyện Trầm Thành.”

Mày Lương Khuê nhú lại, không quá tình nguyện ra hành lang với Trần Oản Oản.

Trần Oản Oản vô cùng u oán nói: “Anh thật nhẫn tâm, không quan tâm em chút nào.”

Lương Khuê rờ đầu, sau khai giảng hần nhuộm lại màu tóc đen, nhìn thế nào cũng không hài lòng, tối như mực vừa xấu vừa mất tự nhiên.

Trần Oản Oản đỏ mắt, giọng nói khàn khàn: “Rốt cuộc anh có biết em trôi qua như thế nào không, anh có bản lĩnh, cha Trầm Thành không dám tìm anh, Tô Nham cũng có thể dựa vào anh, nhưng em dựa vào ai. Cha em chỉ sợ em mang phiền toái đến, mỗi ngày chỉ biết bắt em chịu đựng, chịu đựng, sợ ảnh hưởng tới tiền đồ của ông. Anh biết cha Trầm Thành đáng ghét cỡ nào không, có việc gì liền gọi điện thoại nói cho em biết con ông trong tù thế nào, mập gầy đều muốn nói cho em biết, còn mở miệng một tiếng con cháu, ông cười khủng bố biết chừng nào, mỗi ngày em đều mơ thấy ác mộng. Lúc nghỉ hè ông còn lôi em đi thăm tù, nói Trầm Thành nhớ em, em có thể không đi à! Ông còn muốn em viết thư cho Trầm Thành, không viết thì em coi chừng, em sợ quá, em sợ chết được, vì sao anh không quan tâm em. Ô ô..... Em gọi điện thoại cho anh anh chưa bao giờ nghe..... Anh là vương bát đần[1]

Trần Oản Oản khóc đến lệ hoa đái vũ, cả người đều run rẩy không thôi, nước nỏ nghẹn ngào ngồi xổm trên mặt đất, trông thật thảm đạm đáng yêu.

Lương Khuê nghe vậy, nói trong lòng không cảm thấy gì hết là nói dối, hần hết sức phẫn nộ. Gia đình Trầm Thành thực mẹ nó bệnh tâm thần, là con ông sai, còn đồ lên người khác. Lương Khuê vừa muốn mở miệng an ủi, Trần Oản Oản lại đột nhiên cá giận nói: “Rõ ràng là gia đình anh làm Trầm Thành ngồi tù. Em sớm nói mà, đừng có làm mất lòng Trầm Thành. Giờ anh muốn em làm sao bây giờ.....”

Lương Khuê lời vừa tới miệng lập tức nuốt vào, buồn cười nói: “Tôi bắt hần ngồi tù thì thế nào? Hần phạm pháp phải ngồi tù, tôi hăm hại hần hay vu oan hần? Hần đáng đời! Cô có nghĩ tới lúc ấy nếu không có Tô Nham xuất hiện, con mẹ nó giờ cô tìm ai để khóc, cô chỉ có thể đến mộ của tôi mà khóc! Tôi không quan tâm cô, tôi van cô, nghĩ tình tình cảm quá khứ cô quan tâm tôi một chút được không? Ngẫm lại cảm thụ của tôi được không, mẹ tôi cũng chưa từng đánh tôi, mẹ cô lại lẹ tay lực mạnh. Bà ta là nữ nhân, là trưởng bối, tôi nể mặt cô không so đo với bà ta. Trầm Thành lại là cái thá gì của cô? Con mẹ nó suýt đánh chết tôi, tôi còn chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không à? Cô cho rằng bệnh viện là nằm chơi! Người khác ném đá tôi, tôi còn tảng hần một đồng bóng à?”

Hai người ồn ào ầm ĩ, tiếng cãi càng lúc càng lớn. Một dãy học sinh cửa trước cửa sau thăm dò nghe lên cuộc vui, kỳ thật ngồi trong phòng cũng nghe thấy rõ ràng.

Tô Nham ho khan nói: “Các cậu thò đầu vênh tai làm gì? Đều trở lại vị trí ngồi, không được nói chuyện không được ra ngoài.”

Vào một tiếng các học sinh đều trở về _ lớp trưởng Tô Nham có quyền ghi tên, một người bị ghi tên hơn năm lần, về nhà mời phụ huynh tới a.

Sau cửa lập tức chỉ còn lại một một dáng người bất mắt, đích thị Trần Việt.

Tần Việt đứng đặc dựa vào khung cửa, một tay gặm khoai tây chiên, hai mắt chăm chăm vào hành lang, mặt nhuộm đầy ý cười, ngắm nhìn say sưa vui vẻ. Thỉnh thoảng còn gật gật đầu ‘ừ, đúng rồi’ hai tiếng.

Tô Nham dờ khóc dờ cười, đi qua giờ tay kéo cậu trở về. Tần Việt lập tức bắt mẫn: “Lớp trưởng đại nhân, bây giờ là giờ giải lao à nha.”

“Giải lao cũng không được rình coi, ăn khoai tây chiên của cậu đi.”

Tô Nham đi về phía hai người Lương Khuê, Tần Việt sau lưng nhỏ giọng nói thầm: “Tuần tư uống pháp[2]! Không cho tớ xem, cậu lại đi nhìn lên!”

Tô Nham quay đầu lại cái chính: “Tớ quang minh chính đại đi coi à nha.” Y đứng bên cạnh Lương Khuê.

“.....” Tần Việt bị khoai tây chiên sặc không nhẹ.

Hai người đứng, Trần Oản Oản ngồi đó cúi đầu khóc.

Tô Nham mở miệng nói: “Trần Oản Oản, việc này tốt nhất đừng nói với bên ngoài, ảnh hưởng không tốt lắm. Lớp khác đều nhìn, nếu để giáo viên tới thì càng nguy. Nếu cha Trần Thành quấy rầy cô, cô có thể báo cảnh sát, cô tìm Lương Khuê vô dụng. Chuyện kia là xử lý chính thức, Lương Khuê và tôi đều là người bị hại, hoặc cô tỉnh táo lại, tìm cha cô nói chuyện, sau đó bảo cha cô tìm Trần Thành nói ông ta đừng gọi điện cho cô nữa. Cô đứng hạn viết thư cho Trần Thành, đúng giờ đi thăm tù trò chuyện. Cha Trần Thành đã không sử dụng bạo lực, rõ ràng ông chỉ muốn tìm một chút gởi gắm và an ủi cho con trai, viết thư và thăm tù không có nguy hiểm nào, chỉ coi cô nói như thế nào, tôi cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất. Chẳng lẽ cô cầu Lương Khuê, sau đó Lương Khuê đi giết cha Trần Thành? Rõ ràng không có khả năng, tôi nghĩ cô cũng không muốn sinh thêm rắc rối.”

Tô Nham nói vô cùng bình tĩnh sáng suốt, Trần Oản Oản ban đầu hết sức tức giận sau chậm rãi lắng xuống không ít, cẩn thận suy nghĩ cảm thấy có lý. Làm cô thống khổ nhất chính là điện thoại của cha Trần Thành, cô sắp điên rồi, nghe tiếng điện thoại vang lên liền giật mình, ngay cả đi động cũng không dám mang theo. Rút dây điện thoại, gác máy cũng vô dụng, người nợ luôn có biện pháp tìm ra cô, hơn nữa mỗi lần đều cười tủm tỉm nói: “Con đầu à, lâu quá không thăm Tiểu Thành, có phải không có xe không hả? Không sao, chú mang con đi.”

Ông ta thật sự không dùng bạo lực, ngay cả lời thô tục cũng không có, luôn cười tủm tỉm, nhưng càng như vậy Trần Oản Oản lại càng sợ hãi. Hơn nữa muốn cô viết thư, mỗi lần viết không được ít hơn năm trang, không được nói những câu như: tôi ghét anh, Trần Thành.

Nếu vốn vẹn chỉ viết thư và thăm tù, chỉ cần cha Trần Thành không đến tìm cô, Trần Oản Oản suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy không có biện pháp gì tốt hơn. Tựa như Tô Nham nói, cũng không thể bắt Lương Khuê đi bám vằm cha Trần Thành ra. Nếu chỉ giáo huấn ông một trận cũng vô dụng, có một số người nếu bị chọc giận, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng liều mạng đấu với nì, đến lúc đó muốn dừng cũng không được.

Lương Khuê vốn định bắt kẻ Trần Oản Oản làm hấn không vui thế nào, hấn cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp một chút, nhưng biện pháp chắc chắn sẽ không quang minh chính đại lắm. Tô Nham vừa nói như vậy, Lương Khuê ngược lại cảm thấy cũng đúng.

“Trần Oản Oản cô trở về nói với cha cô, nếu vẫn không được lại nói cho tôi biết.” Lương Khuê dặn Trần Oản Oản.

Trần Oản Oản lau nước mắt gật đầu, đứng lên đôi mắt đỏ rưng rưng nhìn Lương Khuê: “Trước kia anh không thật sự yêu em có phải không?”

Lương Khuê ngẹn lời, nhủ mày quay đầu, thầm nghĩ vấn đề này nên trả lời thế nào? Cái gì gọi là thật sự yêu? Trước kia hấn cảm thấy Trần Oản Oản xinh đẹp, khí chất ung dung, bên cô cảm thấy rất tốt. Tuy cô bảo thủ không muốn phát triển quan hệ thêm một bước nữa, hấn cũng không nghĩ chuyện đó, bởi vì vẫn có cảm giác. Thực đến lúc không còn cảm giác, hấn sẽ quả quyết chia tay.

Thấy Lương Khuê im lặng không nói, Trần Oản Oản bật khóc, ủy khuất nước mắt ngẹn ngào: “Tôi thật hối hận khi thích anh.” Phẫn nộ quay người, mặt đầy nước mắt xông vào phòng học.

Chung quanh thật sự yên tĩnh không tiếng động, cả tiếng hít thở cũng không còn. Ai cũng không dám đi quấy rầy Trần Oản Oản lúc này, cũng không người nào dám đi ra ngoài làm phiền Lương Khuê.

Trong phòng Trần Oản Oản khóc đến lê hoa đái vũ, làm cho mọi người thổn thức không thôi.

Cao trung à, yêu đương à, tình cảm à, thực bị giáo viên nói đúng. Các em hiện tại yêu sớm có thể có kết quả gì? Mỗi ngày la hét yêu đến chết đi sống lại thế non hẹn biển, có hữu dụng sao? Quay người phóng cái rắm liền tan rã. Yêu yêu yêu, có nhiều tình yêu như vậy, không bằng trở về yêu thương ba mẹ, dùng thành tích tốt hiếu thuận bọn họ.

Lương Khuê thật lâu không nói lời nào, vừa mở miệng liền hỏi thẳng Tô Nham: “Tớ nghĩ nửa ngày, thật không cảm thấy tớ phụ bạc cô ấy. Yêu thật yêu giả nào ai nói rõ nôi, cho dù trái tim nằm trong người tớ, tớ cũng nhìn không thấy được.”

Tô Nham buông tay: “Đừng hỏi tớ, tớ dốt.”

Lương Khuê vui vẻ, ôm cổ Tô Nham thờ dài: “Ai, cuộc tình đầu cao trung của tớ, vấp ngã thật thảm hại. Thề xác và tinh thần mỗi một biết chừng nào?” Hấn khoa trương bụm lấy ngực.

Tô Nham cười run rẩy, đâm vị trí trái tim hấn, nói: “Tim của cậu không nằm chính giữa, mà nằm bên này. Tim là lệch, yêu ai sẽ hướng về người đó, hơn nữa kim lòng không được, không chế không xong. Chờ cậu thực sự yêu ai. sẽ hiểu thôi.”

“Oa oa, tình thánh a, nói như rất có kinh nghiệm, trong lòng cậu có ai?” Lương Khuê hiếu kỳ truy vấn.

Tô Nham lắc đầu không nói.

“Không phải Trần Yến chứ. Tớ thấy cậu bắt công quá trời, đối xử với cô tốt như vậy.” Lương Khuê nhỏ giọng lầm bầm.

“Tình cảm thật sự trong tim không phải chỉ có tình yêu, còn có tình thân, tình bạn. Tim của tớ, bây giờ còn nghiêng về ba mẹ, tuy cảm thấy bọn họ đáng ghét nhưng kim lòng không được.”

Lương Khuê yên lặng gật đầu, dựa vào Tô Nham nói: “Cám ơn lời nói này của cậu, giờ tớ thư thái hơn chút. Được, tớ liền yêu ba mẹ ông bà nội anh em bạn bè thôi, ha ha ha.”

Hai người trở lại phòng học, Tần Việt lập tức giữ chặt Lương Khuê hỏi: “Té ra anh từng nằm viện à, ha ha, di biết không?”

Lương Khuê lập tức đáp cậu: “Anh chém chú đấy, dám xen vào việc của người khác. Anh còn chưa hỏi, mỗi ngày em chăm chăm vào điện thoại làm gì? Trên đó có hoa hay vàng? Nửa đêm còn nhắn tin em tưởng anh không biết hả?”

Tần Việt biến sắc: “Không cần anh lo, em cảnh cáo anh, không cho phép động vào điện thoại của em đấy.”

“Ha ha, không phải những lời đồ ngon đồ ngọt kia sao, anh mà hông thèm nhìn đâu.”

Tần Việt thờ phào, tầm mắt lại dán vào tin nhắn điện thoại lật tới lật lui, không sợ người khác làm phiền.

Những lời Tô Nham nói cậu nghe được, tim người là lệch, nhưng khi nghiêng về người nào đó mà bị thương, nên làm sao bây giờ?

Đi học, cũng không có quá nhiều hưng phấn.

11/1 là lớp rất trật tự, trừ học vẫn là học. Lớp chuyên văn cách vách cũng y chang, bình thường cả ngày không nghe thấy tiếng học sinh bên trong, tiếng của giáo viên đôi từ người này đến người khác, thẳng đến đêm khuya. Hết lớp học tối, học sinh trong phòng mới như sống lại. (Beta: Thời cấp 3 hoa mộng còn gì vui về nữa, cả đời người chỉ có 1 thời 16 thôi mà bị bóp chết bởi đồng sách vở. Thật là L)

Học sinh các lớp cùng lâu khác cũng không tùy tiện tới, thường xuyên nói 11/1 là lớp ngốc tử, một đám một sách đầy từ khí thâm trầm. Tùy tiện chạy tới chơi là một loại quấy rầy, ai cam tâm tình nguyện đi tự ngược mình.

Bất kể là giờ giải lao sau tiết, trước cửa trong hành lang các lớp khác vô cùng náo nhiệt hi hi cười cười, cửa ra vào hai lớp chuyên luôn không có bóng người, chỉ ngẫu nhiên thấy có người đi WC.

Đương nhiên tất cả những điều này đều là người lớp khác nhìn thấy, bên trong là thế nào, chỉ có người một nhà mới biết.

Đi học, có người ngủ, đại biểu điển hình là bạn Tần Việt đây, ngủ từ sớm đến tối. Ban đầu có các giáo viên không thích thế, về sau hình như cùng đạt tới nhận thức chung, bọn họ giảng tiết bọn họ, Tần Việt ngủ giấc Tần Việt, không can thiệp lẫn nhau. Sau đó có người đi học lên đọc tiểu thuyết xem truyện tranh, giáo viên tịch thu một vài quyển tiểu hoàng thư [3]. Còn có người đi học ăn vụng, nhân vật đại biểu là Tô Nham và Lương Khuê. Nhưng hai người này khôn khéo cảnh giác, giáo viên ít khi phát hiện, mà lúc ngẫu nhiên phát hiện, Tô Nham thành thành thật thật thừa nhận: “Sáng em chưa ăn cơm, dạ dày đau.”

Vì vậy giáo viên ý kiến hai câu, cuối cùng vẫn quan tâm nói: “Ngoài học ra còn phải chú ý thân thể, bữa sáng nhất định phải ăn.”

Những bạn khác cảm thấy giáo viên bắt công, nhưng Tô Nham người ta thành tích cao đến cỡ nào, cậu không phục không được.

Sau khi đến trường Lương Khuê và Tần Việt liền dọn nhà, dọn đến nhà một giáo viên đối diện cổng trường. Tô Nham lại bắt đầu sống một mình, sáng sớm đến trường mang cơm đi học, giữa trưa liền bụng bình giữ ấm ăn.

Giữa trưa 11h50 tan học, các học sinh đi ăn cơm, quy định 2h chiều đi học. Nhưng đây là các lớp khác, lớp chuyên thì giữa trưa khoảng 1h, các học sinh rất tự giác đi tới trường, trong phòng đủ mặt. Ban đầu có mấy học sinh cá biệt gần 2h mới tới lớp, rõ ràng chưa muộn, nhưng nhìn phòng học đầy người, không hiểu sao lại chột dạ, hoài nghi mình có phải đến trễ hay không. Vì vậy từ đó về sau, cũng không dám muộn nữa. Cả bạn Tần Việt đây cũng xị mặt 1h đến trường, rõ ràng là bị Lương Khuê kéo tới.

“Thực phiền, em muốn đổi lớp!” Tần Việt nói không chỉ một lần.

Lương Khuê thầm nghĩ nếu không phải Tô Nham ở lớp này, hẳn cũng muốn đổi. Nhưng ngăn lại người bạn thân nhất ở đây, chạy tới lớp khác rất không có ý nghĩa.

Kiếp sống học tập nặng nề vòng đi vòng lại liên tục, đảo mắt đến cuối tháng 9, các học sinh sôi nổi lên, mờ to đôi mắt trông mong kì nghỉ Quốc Khánh dài hạn sắp đến.

Ngày 23 tháng 9, tiếng chuông tan học vang lên, các học sinh nối đuôi nhau ra về. Trong lớp hiếm khi có được khoảng thời gian vắng lặng, đi hết cuối cùng chỉ còn lại một mình Tô Nham, y lấy bình ra, ngon ngon lành lành hưởng thụ cơm trưa.

Ăn xong cơm trưa, nhìn bài tập và bài kiểm tra các môn lung tung lộn xộn trên mặt bàn, Tô Nham nhú mồm, thờ dãi nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Trần Yến mang tâm tình không yên tới, tại cửa ra vào cẩn thận nhìn quanh một phen, thấy trong phòng chỉ có Tô Nham, không khỏi thở phào.

“Tô Nham.” Trần Yến đi vào lớp.

Tô Nham nhìn thấy cô, có chút kinh ngạc, lập tức mỉm cười: “Là cậu, ăn cơm chưa?”

Trần Yến gật đầu: “Ăn rồi, sau khai giảng khối 11, cha tớ cho tớ thêm một ít phí sinh hoạt, để giữa trưa tớ ăn ngay trong căn tin, tiết kiệm thời gian học tập.”

“Nha.” Tô Nham nhìn bài kiểm tra cùng giấy bút trong tay cô, mơ hồ hiểu được mục đích Trần Yến đến.

Trần Yến ngưng ngưng vuốt vuốt mái tóc, mở bài kiểm tra ra cho Tô Nham xem, Tô Nham liếc qua số điểm đỏ hồng trên đó, lập tức hiểu tâm tình của Thầy Mã khi trông thấy điểm của Tàn Việt là ra sao.

“.....” Quả nhiên là á khẩu không trả lời được, Tô Nham thàn than một hơi, mặc kệ là đời này hay đời trước, toán luôn là điểm mạnh của y, có đôi khi y không hiểu nổi người khác ồn ào toán rất khó rất khó là tại sao. Trong mắt y, toán là đơn giản nhất, hơn nữa rất thú vị. Tựa như chơi qua ải, gặp phải một cửa ải khó, sau đó không ngừng khiêu chiến, khiêu chiến, sau khi qua ải tâm tình khoái trá sung sướng toàn thân. (Văn[khóc] Mợ nó chứ đơn giản, làm thiên tài ko có quyền lên tiếng nha Nham Nham) (Trang: Hận nhất môn Toán =.=)

Trần Yến thấy biểu lộ của y, đã biết mình bị khách sáo. Lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn vờ nói: “Cậu giỏi toán, có thể giảng bài một chút cho tớ không? Thấy nói qua một lần Nhưng mà, tớ vẫn phạm phải cùng một lỗi. Tớ đi tìm thầy toán nhiều lần, thầy toán. Đại khái bị tớ làm phiền đến chết.” Cô hồi tưởng sau khi mình hỏi thầy n lần một dạng đề, biểu lộ phát điên trên mặt thầy, làm cô rút cuộc không dám đến hỏi nữa. Kỳ thật ngồi cùng bàn cũng giúp cô rất nhiều, nhưng người khác cũng phải học, sẽ không giảng hoài cho mình, mà cô cứ dốt đặc như vậy. Mấy môn hoàn toàn dựa vào học thuộc lòng khác cũng không tệ lắm, sau khi lên 11, cô cảm thấy thống khổ nhất chính là môn toán. Mà tương phản, cô lại thấy Anh vẫn không khó. Chỉ cần điểm toán của cô có thể nâng cao, khoảng cách đại học có thể xích lại thêm một bước.

Tô Nham để Trần Yến ngồi ở vị trí của Lương Khuê, y lẳng lặng nhìn bài kiểm tra của cô, lật xem tất cả các bài làm sai một lần. Sai lợi hại nhất chính là hình học không gian, bởi vì không có một bài nào làm đúng.

“Hôm nay tớ giảng mấy bài hình học cho cậu.”

Trần Yến vội vàng gật đầu: “Cám ơn nha..”

Tô Nham tận lực nói thật dễ hiểu, bình thường có vài cách giải một bài toán, y liền chọn cách dễ nhất nói cho Trần Yến nghe. Nói một bài, còn giúp quỳ nạp phân tích tất cả nội dung sách giáo khoa cần.

Tổng cộng tất cả lớn nhỏ năm bài mà thôi, Tô Nham một mực giảng, không sợ phiền hà lập lại nhiều lần, thẳng đến Trần Yến thật sự hiểu y mới đổi đề.

Bất tri bất giác đã đến 1h trưa, trong phòng đã đủ nhân số. Những bạn học khác không có nhắc nhở, Tô Nham căn bản không lưu ý, Trần Yến cũng chẳng để tâm.

Toàn lớp tò mò nhìn Tô Nham, không ngờ y cư nhiên giảng bài cho nữ sinh, còn là nữ sinh lớp khác, hơn nữa tư sắc bình thường khiến tất cả đều chấn động.

Chỉ có Lâm Cường không cho là đúng nói: “Các cậu ngạc nhiên gì, bọn họ là bạn mà thôi, giảng bài một chút thì thế nào? Tô Nham tính tình kỳ thật rất tốt, các cậu không hiểu cứ đến hỏi cậu ta, cậu ta nhất định sẽ không cự tuyệt.”

Lời này nói ra có ít người không tin, nhưng một số lại ghi khắc trong lòng, nữ sinh thầm mến Tô Nham liền thầm quán quýt _ lần sau nhất định phải can đảm đi tìm Tô Nham cùng tham thảo vấn đề học tập. Không chừng chậm rãi sẽ quen thuộc ấy chứ.

Đã hơn 1h10, Lương Khuê và Tàn Việt mang KFC trở về, Lương Khuê một đầu mồ hôi, bước thẳng đến trước chỗ ngồi, ha ha cười nói: “Trần Yến ở đây à, vừa vận tớ mua không ít KFC, cho các cậu hai phần.”

Trần Yến thấy Lương Khuê trở về, vội vàng đứng lên: “Tô Nham, hôm nay cám ơn cậu, ngày mai tớ lại đến. Thật ngại ngồi vị trí của cậu, tớ không ăn KFC, tớ trở về phòng học đây.”

“Trần Yến cậu đừng chạy.” Lương Khuê gào to, nhưng Trần Yến vẫn một đường chuồn mất.

Tô Nham chọn lấy một đôi chân gà ngâm vào mồm, thu dọn giấy bút trên bàn, Lương Khuê cắn Hamburger ô ô nói: “Sao Trần Yến tìm cậu giảng bài? Thấy cô bọn họ dễ làm gì.”

“Thầy cô có chuyện của thầy cô, tìm tớ thì sao? Tớ cam tâm tình nguyện mà.” Tô Nham nhướng mày.

Lương Khuê hừ một tiếng, chiếc Hamburger trong miệng bỗng nhặt như nước ốc.

Chương 32: Hồ quang minh mị

Ngày hôm sau Trần Yến sau khi ăn cơm trưa lại đến tìm Tô Nham. Tô Nham sớm có chuẩn bị, giảng tiếp đề bài hôm qua. Hơn nữa còn giao cho cô hai đề để giải, kết quả Tô Nham rất thất vọng _ thứ đã giảng hôm qua, Trần Yến hôm nay vẫn không biết vận dụng. Nhưng Tô Nham thường xuyên mặt không biểu tình, cũng chẳng biểu hiện ra ngoài. Tiếp tục một lần lại một lần giảng cho Trần Yến, thời gian sắp đến 1h, Trần Yến chủ động nói: “Hôm nay tớ về lớp trước.”

Tô Nham nhướn mày: “Còn chưa giảng xong, cậu đừng đi. Chờ Lương Khuê đến cậu đi cũng không muộn.”

Trần Yến đành ngồi xuống tiếp tục nghe, hôm nay Lương Khuê rất thức thời, 1h50 mới trở về cùng Tần Việt. Nhìn thấy Trần Yến quả nhiên ngồi vị trí của hắn, Lương Khuê vẻ mặt tươi cười đi qua: “Hai người các cậu quá chăm chỉ nha, giữa trưa cũng không ngủ à?”

Sau đó liên tục một tuần, thẳng đến 30 tháng 9 sắp nghỉ, Trần Yến và Tô Nham vẫn ở chung như vậy.

4h30 chiều sẽ được giải phòng, toàn trường sôi trào một mảnh.

Lâm Cường cao hứng bưng bưng giữ chặt Tô Nham: “Tô Nham! 1 tháng 10 nghỉ dài hạn cậu có việc bận gì không?”

“Không có, nhìn bộ dáng cậu, có chuyện tốt gì?” Tô Nham mỉm cười.

“Trúng phóc! a a, Tô Nham cậu cùng tớ đi nông thôn đi, có cua ăn đấy! Còn có thể chèo thuyền, hái hạt sen, ở quê chơi vui lắm. Cậu tớ làm trang trại ở quê, bảo tớ lúc nghỉ học qua chơi, tớ nói mang bạn cùng đi, cậu tớ chịu rồi. Cậu yên tâm, gia đình cậu tớ đều rất tốt, cua trứng tôm cho cậu ăn no luôn đó!”

Tô Nham nghe vậy động tâm, trời thu ăn cua là hợp nhất, y còn đang do dự thì đầu kia Lương Khuê và Tần Việt chạy tới, la hét reo lên: “Ăn cua đi ! Đi đâu ăn? Các cậu giới thiệu một chút, chúng ta liên lái xe đi ngay bây giờ.”

Lâm Cường thấy hai người bọn họ, dứt khoát nhiệt tình mời luôn: “Hai người các cậu đi luôn đi, dù sao nhà cậu tớ cũng nhiều phòng. Không thì gọi luôn cả Trần Yến đi?”

“Đi, cứ định như vậy đi.”

“Chúng ta sáng mai tám giờ xuất phát.”

“Ok, tớ lái xe đi đón các cậu.”

“Thật tốt quá, Lương Khuê có xe tiện nhất.”

Trang trại của cậu Lâm Cường nằm ngay hồ Yến tử rất nổi danh ở thành phố C, không chỉ nghề nuôi trồng phát đạt, nước dân bản xứ uống toàn bộ đều nhờ hồ Yến Tử cung cấp. Trại nuôi trồng chỉ chiếm một phần nhỏ hồ Yến Tử mà thôi, gần đó còn có núi có thôn trang, cùng với đồng ruộng mênh mông.

Xe càng chạy càng nghiêng, trên đường vô cùng vắng vẻ, Lương Khuê _ kẻ hiện chưa có bằng lái xe _ lá gan càng to lên, phóng xe chạy như bay.

Lâm Cường dọc đường giới thiệu: “Năm trước chúng tớ tới, con lộ này rất hẹp rất cũ kỹ, xe taxi cũng không muốn chạy vào. May mà giờ tu sửa lại, mặc dù xa nội thành, nhưng giao thông ở đây rất thuận tiện. Nhìn thấy lối rẽ bên kia không, ở đằng kia có thể đón xe đến lộ 222 trong thành, còn có rất nhiều xe buýt nhỏ tư nhân, xe tải cũng có thể chạy vào thành. Ở đây còn có mấy khu danh lam thắng cảnh, trong đó có một miếu hòa thượng rất rất nổi tiếng, ngày lễ ngày tết còn vô cùng náo nhiệt, không ít người thành phố chạy tới thượng hương bái Phật. Tớ rất thích nơi này, điều kiện đặc biệt tốt, núi xanh nước biếc, hít thở cũng thấy dễ chịu hết sức. Khi còn bé tớ thường cùng anh họ chị họ đi leo núi bơi hồ, rất thích.”

“Nhà cậu của cậu có mấy người con?”

“Bốn, ha ha, dọa người a, tiền phạt không ít, không có cách nào, cậu tớ lên sinh con[1]. Khi còn bé nhà họ cũng nghèo, hàng năm muốn mẹ tớ giúp đỡ, giờ mấy anh họ chị họ đều lớn, không có học đại học, trực tiếp đi ra ngoài làm công kiếm tiền. Nhà cậu tớ năm nay liền xây nhà to ba tầng, rộng rãi hơn nhiều so với cái xó nhà tớ.”

“Nhà Trần Yến cũng đông phải không?” Tô Nham hỏi cô.

Trần Yến gật đầu: “Ừ, cũng lên sinh đấy. Mẹ tớ là gả tới tỉnh khác, năm sinh em trai tớ trốn đến nhà ngoại, sinh xong liền an toàn, phạt tiền thì giải quyết.”

Tần Việt kinh ngạc nói: “Các cậu ở đây thật lòng lẻo, mẹ tớ có một đồng sự năm đó muốn lên sinh con gái kết quả mang thai mấy tháng bị bắt đi phá.”

Lâm Cường nói sang chuyện khác: “Hiện tại trong nhà cậu tớ chỉ có ông và mẹ, mấy đứa con đều làm việc bên ngoài, 5 tháng 10 là tết Trung thu, phòng chừng sẽ trở về.”

“Chúng ta chơi đến 5 tháng 10 thì đi.”

Xe tới trang trại, hai bên đường cây xanh che kín, rất xa có thể trông thấy một hồ nước bạch quang và vùng núi mây mù lượn lờ.

Trước đó Lâm Cường đã gọi điện cho cậu hấn, vì thế xe vừa đến cổng trang trại, cậu và mẹ hấn đã đứng tại đấy nghênh đón.

“Cậu, mẹ, họ này đều là bạn học của con, họ cũng tới chơi, ha ha.”

“Tốt, nhiều người càng tốt, nhiều người náo nhiệt. Mau vào phòng ngồi, mẹ con nấu súp, vừa vặn vào nhà uống.” Cậu hấn vẻ mặt tươi cười bắt chuyện.

“Cậu cũng đừng bận rộn, tự chúng con chơi, cậu có nghỉ ngơi không?”

“Cậu có nghỉ được gì đâu, ngày nào cũng bẻ bộn, bây giờ vào thu càng bẻ bộn, mỗi ngày phải kéo cá đưa hàng. Cậu chuẩn bị cho các con một sọt cua và tôm béo, buổi trưa hôm nay phải uống vài ly, ha ha, Tiểu Cường lên 11 phải không? Cũng nên uống chút rượu!”

“Dạ, chúng con tất cả đều là 11.”

“Thật là nhanh, mới ngày nào con còn tập đi. Thành tích tốt không? Có thể thi mấy trường đại học?”

Lâm Cường buồn cười, vấn đề này cậu hấn lần nào cũng hỏi, nhưng lần nào hỏi xong cậu đều quên.

“Cứ duy trì thế này thì không thành vấn đề.” Lâm Cường mỉm cười, chỉ chỉ Tô Nham và Lương Khuê: “Hai tên này mới lợi hại, số một số hai cả khối toàn năm đấy, con kém bọn họ một chút.”

“Ôi, thành tích tốt như vậy? Toàn khối bao nhiêu là người a, tương lai hấn là thi Thanh Hoa Bắc Đại đúng không?”

“Đúng đúng, nhất định có thể đậu.” Lâm Cường vui cười.

Cậu hấn hưng phấn một hồi lại lắc đầu thờ dãi: “Đám tai họa nhà cậu hoàn toàn không học được, sớm chạy ra ngoài kiếm cơm. Cậu muốn trong nhà có một sinh viên cũng không được, tội nó hoàn toàn không muốn.”

“Nghề nào cũng có trạng nguyên, sợ cái gì.”

“Đến, phòng chuẩn bị cho các con đều ở lầu hai, giường chiếu đều đã đổi.”

Nhà rõ ràng là mới xây, rộng rãi sáng ngời, trong nhà thu dọn sạch sẽ, hậu viện còn có một ít hoa hoa cỏ cỏ.

“Khắc khắc khắc, Nham Nham ngơngi chuyển đến nông thôn đi, cái nhà kia của ngơngi tồi tàn hơn nhiều so với nơi này nha.”

“Chờ ta có tiền dư rồi nói sau, còn phải có xe mới thuận tiện, hoàn cảnh này quả thực thoải mái, trang bị mạng thì càng tốt.”

“Ngơngi vĩnh viễn thiếu tiền, Tô keo kiệt.”

Tô Nham thích ý uống một ngụm trà, im lặng là vàng.

Mẹ Lâm Cường nhanh chóng mang mì canh gà sang, năm người thỏa mãn nhét đầy bụng, bắt đầu thương lượng đi đến chỗ nào chơi đầu tiên.

Cậu nói: “Các con muốn đi du thuyền tốt nhất là chọn buổi chiều, giờ buổi sáng trên mặt hồ có sương, hơn nữa các con biết chèo thuyền không?”

Đối mặt năm người, Lâm Cường yếu ớt nói: “Khi còn bé tớ biết…….”

Cậu hấn trừng mắt: “Buổi chiều cậu tìm người hỗ trợ các con, trong khu nghỉ dưỡng không ít đứa.”

“Ha ha, vẫn là cậu chu đáo.”

Cách bữa cơm trưa còn một đoạn thời gian, Lâm Cường liền dẫn mấy người đi ra ngoài dạo, hấn vốn rất quen thuộc với khu vực này.

Đi khỏi khu dân cư, bên ngoài cơ bản đều là hồ nước, phụ cận luôn có biển chỉ đường. Rất nhiều nam nhân mặc quần áo plastic không thấm nước vội vàng đến vội vàng đi, khắp nơi đầy rẫy thanh âm motor và mùi cá. Bờ hồ bọn họ đi ngang qua, cá chết có thể nhìn thấy khắp nơi, còn có mấy chú mèo con can đảm đang đi bộ.

“Nhìn thấy ngọn núi xa xa không? Buổi chiều chúng ta đi lên núi chơi, ha ha, chân núi kia còn có thôn xóm, nhưng hoàn toàn thuộc hai huyện khác bên này. Trần Yên, đây là hồ Yên Tử, ha ha, sau này nhất định sẽ là hồ của cậu.”

Trần Yến ngại ngùng cười cười : “ Trùng tên thôi.”

Tô Nham chỉ vào nơi tụ tập nhiều người:“Bên kia đang làm gì vậy?”

“A, đó là người ta tới mua thủy sản, qua nhìn xem.”

Chen vào đám người, những người này quả nhiên đang làm ăn, bán cua béo trên đất, Lâm Cường nhỏ giọng nói:“Đến thu, trong thành phố không ít người thích đến mua cua. Đến ngày 5 lúc chúng ta phải về, các cậu nếu muốn mua cua có thể được giá thấp nhất.”

Hai mắt Lương Khuê sáng lên: “ Tớ đang có ý đó, tớ mua một ít tặng anh họ và thầy giáo ở nhà.”

“A, trong này không phải cua.” Tần Việt kinh hô, chỉ vào một bao tải nói.

Bên trong uốn tới uốn lui xác thực không phải cua, Tô Nham cười nói:“Đó là rắn.”

“Tớ đi xem” Lương Khuê mừng rỡ, can đảm chạy qua mở bao ra coi, bên trong chừng bốn con rắn, đều rất khỏe mạnh. Lương Khuê lập tức ngẩng nhìn bốn phía:“Con rắn này của ai, có bán không? Tôi muốn mua một con.”

“Lương Khuê cậu muốn mua?” Lâm Cường trừng lớn mắt.

“Đúng vậy, rắn ăn rất ngon, lại bổ. Ôi, mẹ cậu biết làm rắn không? nếu không biết thì thăm rồi”

(TK : ờ thì ăn rắn bổ nhưng đến lúc nóng quá thì tìm ai giải quyết đây Khuyê Khuê =3=)

Lâm Cường đầu đầy hắc tuyến: “ Tớ gọi điện thoại hỏi một chút.”

Lương Khuê cuối cùng thoả mãn mang một con rắn đi về, giữa trưa thỏa mãn ăn canh rắn như ý nguyện. Những người khác không động đũa, ngược lại cậu của Lâm Cường cao hứng bùng bùng, liều mạng cụng ly với Lương Khuê.

Tô Nham Trần Yến mấy người cầm con cua lớn ngon ngon lành lành mà gặm, trên mặt bàn đều là thức ăn thừa chất đông, vỏ cua, vỏ tôm, xương cá. Một chậu cua lớn ăn đến cả bã cũng không thừa, Tô Nham thỏa mãn xoa bụng nói:“Lúc về tớ cũng muốn mua mấy con cua về, ăn thật ngon.”

“Ha ha, các con mấy đứa này, ở đây muốn ăn cua còn mua cái gì. Có cậu ở đây không cần các con phí tiền, muốn ăn cứ việc lấy trong nhà đi.”

Tô Nham lắc đầu: “ Như vậy rất không biết xấu hổ, hiện tại cua rất đắt, cho chúng con ăn một kí rồi. Chú giúp chúng con bàn giá ưu đãi đã là hết lòng rồi ạ.”

Lương Khuê phụ họa: “ Đúng vậy, chúng con ăn nhiều như vậy đã đủ ngượng, trở về con muốn mua không ít, sao có thể tặng không.”

Cậu lập tức khó xử không thôi, liếc nhìn vợ của mình, mẹ ho nhẹ một tiếng, chỉ vào bình rượu hỏi:“Đây là các con mua đến? Đây là Mao Đài thật hả? Còn có hai gói thuốc Trung Hoa, những nhân sâm tổ yến này, còn có những bánh ngọt hoa quả kia. Những thứ này quá mắc, các con khi về xách về luôn đi, được không?”

Lương Khuê lập tức nói: “ Chúng con làm khách, dù sao cũng phải mang quà. Cậu mẹ đừng khách khí, con cũng không phải hối lộ, ha ha ha.”

Cậu Lâm Cường bật cười, muốn hối lộ cũng không cần hối lộ bọn họ.

Mẹ lập tức nói: “ Vậy được, quà cậu mẹ nhận, nhưng các con muốn cua cũng đừng nói chuyện tiền nong làm mất tình cảm, dù sao cậu mẹ cũng phải đáp lễ mà.”

Tháng mười sắc trời ôn hoà, buổi chiều chèo thuyền nhỏ bồng bềnh trên mặt hồ sóng nước lăn tăn, gió hồ nhẹ nhàng thổi qua lập tức sáng khoái tinh thần.

Thuyền này lớn hơn ghe độc mộc, nhỏ hơn thuyền đánh cá, chuyên dùng chở người qua hồ, dùng để đi chơi. Nếu thật sự muốn đánh cá, chở không hơn nổi ba người.

Năm người Tô Nham cộng thêm một thiếu niên mời đến chèo thuyền, sáu người ngồi thuyền có chút chen chúc. Tần Việt sắc mặt rất khàn trương, cảm lấy mếp thuyền không dám lộn xộn, Trần Yến là con gái, hơn nữa không nghịch nước, nên mọi người để cô ngồi chính giữa để đảm bảo an toàn.

Thiếu niên ngấm đen chống thuyền cười ha ha nói: “ Các cậu lá gan quá nhỏ, yên tâm một trăm phần trăm, tớ chống thuyền đáng tin đảm bảo không có việc gì. Thuyền này trước kia cả mười người cũng chở nổi. Chỉ cần buổi chiều không có mưa to gió lớn, các cậu có thể tận tình chơi. Dự báo thời tiết nói, hôm nay ngày nắng, gió cấp2.”

Lời nói này làm Tần Việt nhẹ nhõm không ít, thuyền gỗ chậm rãi trượt đến hồ, cách bờ càng lúc càng xa, rốt cuộc không nhìn thấy bờ hồ. Chỉ có lẽ tẻ vài chiếc thuyền motor lộc lộc cộc cộc cộc cộc rung động ở phía xa, đó là thuyền đánh cá.

Lúc đầu mọi người cảm thấy rất thú vị tò mò, qua hồi lâu chung quanh trừ nước vẫn là nước, mọi người lập tức nhàm chán .

“Hoa sen hạt sen đâu? sao khắp nơi đều trụi lủi?” Lương Khuê ghé vào mép thuyền thở dài.

“Đừng hoảng, đại khái còn nửa giờ mới có thể đến khu dã hồ, nhìn thấy cột nổi bên kia không, qua cột nổi là dã hồ, chúng ta chèo qua cột là đến. Các cậu nếu muốn hái hạt sen không nên tới hồ này, gần thôn có rất nhiều hạt sen, trong kia chèo thuyền hơi khó phải xuống nước hái.” Thiếu niên nhiệt tình giải thích.

Lương Khuê đành cầm miệng, lục ra từ túi Tần Việt một đồng đồ ăn vặt phân cho mọi người ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, nghe thiếu niên kia kể chuyện ma truyền lưu phụ cận, ngược lại rất có thú.

Bất tri bất giác đã chèo qua cột nổi, cách đỉnh núi đối diện càng lúc càng gần.

Thiếu niên nói: “Đội lát nữa lên núi nếu đụng phải người địa phương hỏi, các cậu nói đến du ngoạn ghen.”

“A, đây là ranh giới vùng khác phải không?”

“Đúng vậy. Thuyền đánh cá không được tới, ha ha, du ngoạn thì không sao.”

Thuyền rớt cục cập bờ, bọn người Tô Nham lập tức nhảy lên bờ. Ngửa đầu nhìn vùng núi mây mù trước mắt hơn nửa ngày, Tô Nham chớp mắt nói: “Cái này phải gọi là gò đất chứ?”

Lâm Cường phụt cười vui vẻ, Lương Khuê khoác vai Tô Nham cười y: “Đừng nói lời ác độc như vậy được không, nơi này cũng không phải vùng núi rừng, thuộc về đồng bằng, phải không? Đỉnh núi cao thế thôi cũng tốt, leo lên sẽ không mệt. Đến, chân núi mọi người chụp ảnh chung trước, vị tiểu ca kia, hôm nay đã làm phiền anh.”

Thiếu niên lắc đầu: “Không phiền không phiền, ha ha, cameras này thật cao cấp. Để tôi giúp các cậu chụp được không?”

“Được được, đến lúc tôi rửa phim sẽ gửi qua bưu điện cho anh.”

“Vâng cảm ơn.”

Mọi người vui sướng hài lòng chụp ảnh dưới chân núi, chụp một mình, chụp chung, chụp một đồng mới bắt đầu đeo ba lô leo núi. Núi này cũng không cao, ngẩng đầu liền nhìn thấy đỉnh, tuyệt đối không như mấy khu du lịch, bò lên một đoạn lại một đoạn, mãi không tới đỉnh.

“Ụ này cũng cao chừng hai ba trăm mét, tuy không cao nhưng đều mọc cùng chỗ, rất giống dãy núi.”

Gò đất có cái tốt của gò đất, cho dù bò lên chậm như sên, dọc đường chụp ảnh, đi lên cũng chỉ 30’ phút, bọn họ tuổi trẻ thân khỏe, thật đúng là không biết mệt mỏi.

Lương Khuê đứng trên đỉnh núi ô ô già sỏi tru to, Lâm Cường cùng thiếu niên loay hoay chụp ảnh khắp nơi. Tô Nham ngồi trên tảng đá, trước mặt hưởng thụ gió thu, vui vẻ thoải mái đại khái chính là cảm giác này. Đưa mắt ra xa, mặt hồ xa xa sóng nước lăn tăn, thuyền đánh cá bôn ba, hoa sen dập dờn trong gió. Xa hơn chút nữa, là đồng ruộng và thôn nhỏ khắp nơi trên mặt đất, còn mơ hồ thấy được mấy đứa trẻ vui đùa âm ỉ. Có người nói rất đúng, sông không thể chỉ biết bề bộn, có thời gian đi ra ngoài một chút, nhìn nơi này, ngắm chỗ đó. Nhưng rất nhiều người không cách nào thực hiện, như một đoạn trong bài ca họ, lúc có thời gian không có tiền, lúc có tiền không có thời gian. Từng mùa trôi qua, cuối cùng vẫn không ngừng bỏ lỡ, sai càng lúc càng nhiều, sau cùng đi trên con phố phồn hoa, trong lòng là mờ mịt và mỗi một vô tận.

“Đây là tổ quốc anh hùng, là nơi ta sinh trưởng, trên mảnh đất xa xưa này, khắp nơi đều có sức mạnh thanh xuân ~~~~”

Lương Khuê đột nhiên lên tiếng hát vang, giống như Sư Tử Hồng cả phổi cũng run lên, âm cuối kia kéo ra thiết dài, mọi người cười to. Tâm tình thoải mái của Tô Nham lập tức bị quấy rối, mặt lạnh nói: “Sao cậu không hát Thanh Tăng cao nguyên, cái kia hợp với cậu lắm đấy.”

“Khụ khụ, cậu cũng đừng làm tớ khó xử.” Lương Khuê cười hi hi ngồi xuống kế bên, chậm rãi nói: “Trước kia khi còn bé cùng ông bà nội đi ra ngoài du lịch, thấy núi liền leo, mặc kệ bọn họ già bao nhiêu, mặc kệ tớ nhỏ thế nào, đường núi rất khó đi, cũng không cho tớ ngồi cáp treo. Tớ lớn như vậy, leo Vạn Lý Trường Thành ít nhất 30 lần, có vài lần chỉ có thể nhìn ảnh mà nhớ tới. Ông bà nội thích hát quân ca, cũng yêu hí khúc. Đến đỉnh núi, luôn kéo tớ hát vài bài, cậu đừng nói, những bài ca cũ kia tớ nhớ hết nha, kinh kịch tớ cũng biết vài đoạn. Có muốn nghe một đoạn không?”

Tô Nham lắc đầu: “Nghe không hiểu, ai thèm nghe cậu.”

Lương Khuê không thèm để ý, thân mật khoác vai Tô Nham lắc lắc: “Cậu chính là miệng độc, trước kia không thân với cậu, tớ đặc biệt chán ghét cậu thế này. Cứ cảm thấy cậu cứ ra vẻ khốc, nhiều lần muốn đánh cậu như từ.”

“.....” Tô Nham không nói gì nhìn hắn.

Lương Khuê vội vàng thay đổi ngữ khí vuốt mông ngựa: “Đó là trước kia không biết, hiện tại cảm thấy cậu trong nóng ngoài lạnh, thật tốt, cái gì cũng tốt hết.”

Tô Nham bật cười.

Lương Khuê vội vàng thêm vào một câu: “Tớ là nói thật. Sau này chúng ta thi cùng một trường đại học, như vậy còn có thể bên nhau.” Hấn vừa nói vừa dựa vào Tô Nham càng lúc càng gần, cười ha ha hận không thể mặt kề cận mặt, Tô Nham bị chen lấn không lên tiếng.

Lương Khuê cười nhìn bầu trời, ánh mắt trong suốt mà chân thành tha thiết, hấn ôm lấy cổ Tô Nham, ung dung nói: “Tớ ở cao trung Lê Hoa không như ý rất nhiều chuyện, thu hoạch duy nhất chính là quen được cậu. Đáng giá, thực đáng giá.”

Tần Việt dựa lưng vào bóng cây cách đó không xa, cười nhàn nhạt nhìn bóng lưng của bọn họ. Xem lâu, nhìn không được cúi đầu lấy điện thoại ra, xem những tin nhắn kia, nét cười lại chậm rãi biến mất khỏi gương mặt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mộng

Mấy người đi dạo trên núi nửa buổi chiều mới bắt đầu xuống núi về. Đến chân núi, nhìn qua hồ nước trong veo, Tần Việt bỗng nói: “Đừng vội về, tớ muốn xuống dưới bơi lội, có thể không?”

Lâm Cường kinh hãi: “Giờ là tháng mười, không phải mùa hè, xuống nước cậu không sợ lạnh à? Hay là đừng”

Thiếu niên cũng nói: “Đừng đứng, ngay cả cha tôi giờ mà xuống nước cũng phải mặc quần áo không thấm nước. Cậu đừng thấy ngày tháng mười không lạnh, nhưng ở nông thôn chúng tôi nhiệt độ thấp hơn nhiều so với thành thị, hồ nước lại sâu, cho dù là mùa hè đến chơi, nước cũng lạnh hơn hồ bơi nhiều lắm.”

Tần Việt rầu rĩ không vui, giận dữ nói: “Tớ chỉ muốn xuống nhìn coi hồ sâu bao nhiêu, không được thì thôi.”

Tô Nham nhìn chăm chăm vào Tần Việt hơn nửa ngày, vươn tay sờ sờ đầu cậu: “Mùa hè sang năm chúng ta có thể tới bơi, hôm nay thì đừng chơi. Mau đi về ăn của ngày mai đi hái hạt sen.”

Lương Khuê chụp một cái vỗ nhẹ vào đầu Tần Việt: “Em động kinh quá hen, hiện tại nghịch nước cái gì hả.”

Một đường xuôi gió xuôi nước về nhà, mọi người buổi tối lại ăn một bữa cua mỹ vị, ăn đến không muốn ngừng miệng.

Vào đêm sau, trang trại rất náo nhiệt, trong trại có một sảnh văn nghệ, bên trong có thể hát karaoke. Sau bữa cơm chiều mỗi ngày, luôn có một ít nam nữ ban ngày bận rộn, buổi tối muốn tìm chút chuyện vui đi đến sảnh văn nghệ nghe ca hát, nhảy nhót múa may. Nhưng hơn phân nửa là người trung niên, nhảy điệu Tăng-gô, còn có một đám phụ nữ thành lập nhóm, nhảy không biết là cái gì, cầm cây quạt uốn a uốn éo. Tuy nhảy không nhất định đẹp mắt, nhưng những người này mặt đầy nụ cười, khoảng thời gian này, là thời khắc bọn họ buông lỏng nhất.

Còn có vài người cảm thấy thẹn thùng đứng ngay bên cạnh xem náo nhiệt, không dễ gia nhập, thí dụ như cậu và mẹ Lâm Cường, mẹ nói: “Mẹ cũng muốn nhảy nhưng cậu con không vui, nói mẹ xấu, nhảy mất mặt lắm.”

Cậu hấn lập tức quay lại khiển trách: “Sao không xấu, nhìn cái eo thùng nước của mình coi, còn học người khác uốn éo hả?”

“Minh không muốn nhảy à? Vậy mỗi ngày mình chạy tới xem cái gì?” Mẹ châm chọc ngược lại.

Mấy người tuổi trẻ phụt cười to, Tô Nham mỉm cười nói: “Mà sao không thấy thanh niên đến chơi à?”

“Rất nhiều thanh niên đều làm công ở bên ngoài không trở về, mấy người còn trong trại không thích quây với đám già này, nói gì gì ô nhiễm con mắt. Những hỗn cầu kia đúng là muốn ăn đập, cậu thấy chúng là muốn chơi game, còn có bài bạc. Mấy đứa các con muốn làm gì? Có muốn theo chân bọn họ hát không? Nếu không thì đi đánh bài chơi game?”

Lương Khuê gãi đầu: “Không hiểu bài này đánh như thế nào, con đi hát chơi, ha ha, cuống họng con ngứa, Tô Nham đi, chúng ta đi hợp xướng!”

Tô Nham bị kéo chạy, Lâm Cường chạy đến sảnh trò chơi, Tần Việt và Trần Yến liền ngồi một bên nghe Tô Nham và Lương Khuê hát karaoke.

Giọng hai người tốt, chọn lấy bài ca của Hoàng gia câu hát mấy lần, sau đó là Trương Học Hữu, Lương Khuê còn nghênh cổ hát một bài Thanh Tàng cao nguyên. Câu đầu tiên mới ra khỏi miệng, sảnh văn nghệ lập bộp run run, một đám nam nữ khiêu vũ bịt lỗ tai rống giận: “Tiểu tử nhà ai muốn bị đánh! Chỉ cái cuống họng tệt hại của mày mà muốn hát Thanh Tàng cao nguyên, mày còn non lắm!”

Một dãy phụ nữ cao lớn vạm vỡ trừng tới, Lương Khuê sợ hãi thu thanh lại, lập tức thay đổi ca khúc, cũng không dám khiêu chiến Thanh Tàng cao nguyên nữa.

Mấy người Tô Nham đang bên cạnh cười ha ha, Tần Việt còn khoa trương nện sofa, ồn ào: “Cuống họng tệt hại ~ cuống họng tệt hại ~”

Lương Khuê mặt đỏ tới mang tai tiến lên cho cậu mấy cước, sau đó thụ thương tựa vào vai Tô Nham nói thảm: “Sao cuống hòng tớ lại tệ hại chứ? Tớ hát từ nhỏ đến lớn, muốn tớ đi làm ngôi sao ca nhạc, tin chắc chính là đệ nhất đại thiên vương. Rõ ràng là bài hát kia khó quá mà, Tô Nham cậu nói có phải không?”

Tô Nham cười run rẩy, sờ sờ tóc Lương Khuê như vuốt xuôi lông: “Cậu vẫn nên hát tổ quốc của ta thì tốt hơn đây”

Những nữ nhân kia chính xác là muốn đập tan lòng tự tin bành trướng của Lương Khuê, Lương Khuê nghi một chút, thì có một nữ nhân như cái củ cầm microphone lên, chọn tựa bài [Thanh Tăng cao nguyên].

Lương Khuê vành tai, thanh âm lạnh lạnh của nữ nhân từ microphone truyền tới, chấn động trăm phần trăm.

Nhưng người ta hát đi lên, hơn nữa chậm rãi càng hát càng tốt, Lương Khuê không thể không phục.

Tần Việt hào hứng đến đây, chờ nữ người vừa đi lập tức đứng dậy nói: “Tớ cũng đi hát.”

Lương Khuê còn tưởng cậu muốn khiêu chiến Thanh Tăng cao nguyên, kết quả Tần Việt chọn song tiết côn của Châu Kiệt Luân

Hừ hừ ha ha, vừa hát vừa nhảy, mớ trống to mất hỏi một câu: “Đứa nhỏ này hát cái gì, sao mớ một câu nghe cũng chẳng hiểu?”

Tần Việt đen mặt đi xuống: “Nghe không hiểu là được rồi!”

Lương Khuê cười nhạo lại: “Việt Việt nhà chúng ta cứ như con gái, thích theo đuổi thần tượng. Hôm nay Châu Kiệt Luân ngày mai SHE, tất cả đều là mấy bài ông nội bà nội tớ rửa xả.”

Tần Việt nắm cổ Lương Khuê: “Không biết là ai trong nhà lên luyện hip-hop bị trừ tiền tiêu vặt, mỗi ngày gặm bánh mì thật thê thảm nha.”

“Anh nhớ đầu hình như có người học điệu Moonwalk trật chân, nằm trên giường một tuần.” Lương Khuê cười khế.

Tần Việt phản nộ: “Rõ ràng là anh không nên dạy em học! Hai em bị cha mắng một trận.”

Lương Khuê hi hi cười, đột nhiên nhớ lại chuyện trước kia, không đếm xỉa nói một câu: “Lần đó em trật chân, anh còn bị anh chàng hàng xóm Quan Văn hô đánh hô giết đuổi mấy ngã tư, Hừ, sao có thể trách anh chứ?”

Biểu lộ Tần Việt soạt một cái méo mó, sắc mặt trắng hơn vài phần. Cậu buông Lương Khuê ra, im lặng ngồi vào bên cạnh.

Lương Khuê buồn bực: “Làm sao vậy?”

Lời vừa hỏi xong, tiếng ca quen thuộc lần nữa vang lên, là [Đã quên khóc] của Trương Học Hữu, Tô Nham đứng ở giữa, tình cảm uyển chuyển chuyên chú từ tiếng ca tràn ra.

Lương Khuê nhảy qua cầm lấy cái microphone khác cùng ý phối hợp, chuyện của Tần Việt bị vớt sang một bên.

Trần Yến mỉm cười xem bọn họ hát, kim lòng không được cũng ngâm nga vài câu. Cô cảm thấy đây là ngày nghỉ vui sướng nhất, mỗi người đều tràn đầy tiếng cười, nếu nhiều năm sau những người bạn này còn có thể bên nhau, cả đời còn cầu gì hơn. Cô mừng thầm thay đổi của mình, mừng thầm có bằng hữu, mai sau khi tuổi xuân qua đi, hồi tưởng lại, không phải là một màu trắng bạch u tối. Trong lòng mỗi người đều có một quyển nhật ký, mà nhật ký của cô, trước kia bị đóng kín thật chặt, cô không muốn nó ghi chép lại bất kỳ ngày nào, mỗi ngày đều không vui mừng nổi. Cô muốn nhật ký của mình, giống như rất nhiều nữ sinh khác, phấn hồng, thanh xuân, mộng ảo, tốt đẹp, bên trong ghi chép chính là ước mơ và mộng tưởng. Bên trong có rất nhiều việc nhỏ vụn vặt, từng ly từng tý cười vui và nước mắt. Cô còn sẽ có một Album thanh xuân, Album cất kỹ những điều quý báu của cả cuộc đời.

Trần Yến cầm lấy máy ảnh, lách cách vài cái về phía hai người đang hát.

Xoay người, cô xoay máy ảnh về phía đám người khiêu vũ. Những người này không còn trẻ, bọn họ được gọi là buồn cá, ngày ngày dài nắng dài mưa, gương mặt ngăm đen, đã sớm không tìm thấy vẻ đẹp từng có.

Lách cách lách cách, trong mỗi một tấm ảnh đều mang theo nét cười tươi tắn, ngại ngùng, sáng khoái, hào phóng, câu nệ, Trần Yến kim lòng không được cười theo mọi người. Những gương mặt này, làm cô nhớ tới cha mẹ trong nhà. Cô chợt phát hiện gia đình chưa từng có tấm ảnh chụp chung nào, cha mẹ luôn bận rộn, ai cũng không đề cập tới.

“Cô bé này, có thể chụp một bức tập thể cho chúng tôi không?”

Trần Yến mỉm cười: “Đương nhiên có thể.”

“Đoàn người đứng chính tề nhảy đẹp vô, chúng ta đến chụp ảnh chung.”

Dạ thâm nhân tĩnh (đêm khuya người vắng), tất cả mọi người đều đi ngủ.

Tô Nham và Lâm Cường một giường, Lương Khuê và Tần Việt một giường, Trần Yến ngủ trong gian phòng cách vách.

Mặc dù gần mười một giờ nhưng Lương Khuê ngủ không được, trần trọc uốn éo vặn vẹo, Tần Việt mệt nhoài dùng sức đập hấn: “Không ngủ thì rút!”

Lương Khuê dứt khoát đứng lên: “Anh đây liền rút, không thèm nhìn chú em.” Hấn vui sướng hài lòng nhảy lên giường Tô Nham, đá Lâm Cường: “Tiểu Cường, lập tức xuống dưới, anh đây phải ngủ ở chỗ này.”

“OAO, sao cậu nhiều thí sự vậy (thí: đánh rắm)!” Lâm Cường tức giận mắng, nhảy lên giường Tần Việt.

“Hắc hắc.” Lương Khuê cảm thấy mỹ mãn nằm bên cạnh Tô Nham, Tô Nham nhắm mắt lại không có động tĩnh.

Lương Khuê lập tức cảm thấy không thú vị, nhéo lỗ tai y: “Thực đang ngủ? Tô Nham cậu tỉnh, trò chuyện với tớ nào, cuồng hòng tớ đau, cậu nghe một chút coi có phải khản rồi không? Lần sau không thể ngu ngốc hát như vậy.”

Tô Nham không lên tiếng, cả hô hấp cũng gần như không nghe thấy.

Lương Khuê cứ dán vào cạnh gò má y, thổi hơi vào tai Tô Nham, giả tiếng quý kêu, Tô Nham không chút sút mẻ. Lương Khuê lập tức nói: “Tớ biết rồi nha, cậu giả bộ ngủ.”

Thấy Tô Nham thờ ơ, Lương Khuê nhe răng cười: “Nếu không tỉnh tớ tuột quần cậu ra!” Nói đem thò tay khoác lên lưng quần Tô Nham, Tô Nham rút cục rất nề tỉnh tỉnh lại, cầm gối đập vào mặt Lương Khuê: “Con mẹ nó cậu động chứng bệnh ADHD trẻ em hả! Có muốn tớ kể chuyện xưa dở cậu ngủ không?”

Lương Khuê vui cười: “Tốt, cậu kể, tớ nghe. Có phải là chuyện lang bà ngoại[1] không a.”

Tô Nham khinh thường hừ nhẹ, kéo căng chăn mền không kiên nhẫn nói: “Không được ồn tớ, tớ mệt. Cậu không ngủ được thì ra ngoài bò lên nóc nhà đi.”

“Thật không nề tỉnh.” Lương Khuê thờ dãi.

Tô Nham ngủ rất trầm. Vì không cần lo sáng dậy muộn, ngủ cũng thoải mái gấp trăm lần. Sáng sớm bảy giờ rưỡi, mấy người hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, cậu bọn họ cũng không tới quấy rầy.

Tô Nham đang nằm mơ, trong mộng là cái gì có chút mơ hồ.

Đột nhiên, một tiếng thét sợ hãi làm y bừng tỉnh. Tô Nham ngái ngủ ngồi dậy, Lâm Cường và Tần Việt cũng bò lên: “Làm sao vậy? Là mơ đang thét sao?”

Ngoài phòng, tiếng la thét của mơ truyền vào rõ ràng.

“Con làm mơ sợ muốn chết, sáng sớm con leo lên nóc nhà làm gì, ôi, nhìn con như vậy, đừng nói là ngủ trên nóc nhà một đêm ghen?”

Tô Nham quá sợ hãi, nhanh chóng mặc quần áo chạy ra ngoài. Tần Việt mê mang nói: “Sẽ không phải ông anh họ ngốc nhà tôi chứ ”

Tô Nham chạy đến phòng hậu viện, liếc thấy Lương Khuê ngồi trên nóc nhà. Lương Khuê rõ ràng vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt mê mang đực ra.

Nóc nhà này là nóc phòng bếp hậu viện, rất thấp, từ bức tường có thể tùy tiện leo lên. Cách ốt Lương Khuê không xa chính là ống khói.

Tô Nham mặt sa sầm nói: “Cậu xuống!”

“Nha.” Lương Khuê vuốt vuốt mái tóc, dịch người một cái, lập tức nhe răng trợn mắt thống khổ hừ hừ: “Ôi, eo của tớ, chân của tớ. ốt của tớ! A, cô hòng của tớ sao lại khản thế này?”

“.....” Tô Nham ôm trán: “Đần độn, mau rút xuống đây!”

Lương Khuê lập tức bắt mẫn, bụm lấy cuồng hòng bị biến đổi khản khản: “Sao cậu có thể mắng tớ, không phải cậu nói ngủ không được leo nóc nhà, tớ thật sự ngủ không được, cho nên liền lên đây. Kết quả thật có hiệu quả, bất tri bất giác ngủ luôn. Shit nguy hiểm thật, may mà tớ ngủ không có xoay người.” Lương Khuê lòng còn sợ hãi nhìn nóc nhà và mặt đất, cái này nếu không cẩn thận té xuống, lại bị giầy vò thêm nữa.

Tô Nham cười nhạo: “Tớ không ngờ cậu ngốc thế.”

Tần Việt mặc đồ ngủ cười ha ha, “Thượng đế cho anh đại não thông minh, lại làm điều thừa tặng kèm một tiểu não đần độn nha.”

Lâm Cường cười khổ lắc đầu: “Lần sau đừng làm ầu vậy, nếu bị thương thì sao.”

“Đứng đứng, làm mơ sợ quá.” Mơ phụ họa.

“Xin lỗi, lần sau con sẽ không thế nữa .”

Lương Khuê từ nóc nhà bò xuống, xương sống lưng đều đau, chân còn như vọp bẻ. Lập tức choáng váng đau đầu không ngừng kêu khổ, lúc ăn sáng khẩu vị không bằng trước kia, quan trọng nhất là hấn phờ phạc, không chút tinh thần.

“Tớ buồn ngủ quá.” Lương Khuê ngáp.

“Cậu đi ngủ thêm một giấc đi.” Tô Nham thúc giục.

“Nhưng chúng ta không phải muốn ra ngoài chơi sao?”

“Cậu ngủ trước, chúng tớ chờ cậu buổi chiều mới đi.”

Mợ gạt đầu: “Con ngủ một đêm trên nóc nhà, không chừng bị cảm. Uống thuốc cảm rồi ngủ một giấc đi.”

Lương Khuê quả thật có dấu hiệu cảm mạo, lúc lạnh lúc nóng, kéo kín chăn mền ngủ, mồ hôi ướt cả đầu. Tô Nham muốn đợi hần tỉnh, lái xe đưa đi bệnh viện tiêm một mũi cho khỏe.

Cậu Lâm Cường nghe nói có người bị bệnh, trong nháy mắt không biết từ nơi nào cầm về hai con đế nhũi bảo mợ hầm cách thủy.

Đáng tiếc Lương Khuê không có lộc ăn, ngủ đến giữa trưa đứng lên uống thuốc, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Hôm nay không có cách nào đi ra ngoài chơi, Lâm Cường liền cùng Tần Việt đi săn trò chơi, Trần Yến cầm máy ảnh đi ra ngoài tìm cảnh chụp.

Tô Nham ngồi trước cửa phòng hứng gió mát nhẹ nhàng trên chõ chó nhỏ, chú chó ngốc này nhìn chăm chăm vào củ ấu và hạt sen trong tay y, y vừa ăn vừa đùa nó chơi.

“Khắc khắc khắc, Nham Nham à, ném con chó này vào cho ta đi.”

“Như thế nào? Nó cắn cốt tốt?”

“Ta thấy nó quá ngốc, thú vị.”

“Khắc khắc, ta không bỏ vào.” Tô Nham học hần cười quái dị.

“Nham Nham, người nhái không giống, phải như vậy, khắc khắc khắc khắc, có quy luật, có tiết tấu, có phở, có cách điệu. Khắc khắc, khắc khắc khắc, khắc khắc khắc khắc ~~~”

“Khắc khắc khắc, khắc khắc, khắc khắc Khắc mười người chứ khắc!” Tô Nham đỏ mặt tức giận mắng.

“Khắc khắc, không học được a! Khắc khắc khắc, Nham Nham, thượng đế cũng cho người nĩa cái tiểu não ngu ngốc.”

“Cút!”

“Khắc khắc, đúng rồi, thượng đế là ai?”

Tô Nham cười to: “Khắc khắc khắc, dốt nát nha, ta không nói cho người.”

Lương Khuê đẩy cửa phòng ra liền tròn tròn mắt, thấy Tô Nham ngửa mặt lên trời cười quái dị, hần còn tưởng mình chưa tỉnh ngủ thấy ác mộng. Lương Khuê gãi gãi gò má, cẩn thận gọi y: “Tô Nham?”

Tô Nham soát quay đầu lại, chăm chăm vào Lương Khuê.

Lương Khuê e sợ cười: “Cậu..... vừa làm gì?”

Tô Nham nghiêng đầu... vô cùng bình tĩnh chỉ vào thỏ cầu[2] kia: “Tớ đang chọc chó.”

Lương Khuê bùng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế! Tớ liền nói cậu kỳ quái, sao cười thành như vậy, giống y như boss trong phim hoạt hình, quái dọa người.”

Tô Nham ho nhẹ, sờ sờ trán hần: “Người ngốc có phúc của người ngốc, khỏe nhanh vậy, tinh thần không?”

Lương Khuê ra sức gạt đầu: “Ừ! Tốt lắm. Thân thể tớ tốt, cảm mạo thứ bệnh quèn này sau khi ngủ một giấc sẽ không có gì. Những người khác đâu rồi?”

“Đi ra ngoài chơi, trong bếp có canh nóng để dành cho cậu.”

“Vừa vặn, tớ đói đến dệp ruột rồi, có cua không?”

Tô Nham trừng mắt: “Tĩnh lại đi, cảm còn muốn ăn cua.”

Lương Khuê cười ngượng, bụng lấy canh nóng húp ừng ực, nhìn Tô Nham ngồi ở cửa ra vào tiếp tục chọc chó. Lương Khuê tĩnh lặng, dùng ngữ khí xấu hổ không thôi nói: “Tô Nham..... Tớ nói chuyện này cậu đừng giận ghen.”

“Hử?” Tô Nham cũng không quay đầu lại.

Lương Khuê nhấp một hớp canh, chống đầu nói: “Lúc tớ ngủ, mơ phải một giấc mộng quái dị, rất không may mắn, giấc mộng đặc biệt đáng ghét, mấy người già hay nói có mấy giấc mộng nói ra sẽ thành sự thật, tớ cũng không nên nói.”

Tô Nham quay đầu lại, hoang mang không thôi: “Mơ gì? Mơ không phải đều trái ngược sao? Điềm xấu cái gì, cậu mê tín quá.”

“Thật muốn tớ nói?”

“Nói.”

“Tớ..... Tớ mơ thấy cậu chết.....” Lương Khuê thấp giọng nói.

Hạt sen trong tay Tô Nham vãi đầy mặt đất, lách tách lẫn thật xa, thổ cầu kêu ưong ưong, lè lưỡi liếm gò má và mắt Tô Nham, liếm đến ướt sũng, như vệt nước mắt chảy dài xuống.

“Cậu còn mơ thấy cái gì? Tại sao tớ chết? Sao lại chết? Bao nhiêu tuổi mới chết?” Tô Nham vuốt thổ cầu, cười ha hả hỏi một tràng.

Lương Khuê nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tô Nham, sau nửa ngày nói: “Không biết, trong mơ màng tớ thấy mộ phần của cậu, lúc ấy tớ.....” hắn không nhớ nổi, chi tiết đều không ấn tượng, nhưng hắn biết trên bia mộ là một gương mặt trẻ trung, hắn _ người đang cầm hoa cũng không già.

Hắn còn nhớ hắn ngồi trước mộ phần khóc ròng nghẹn ngào.

[1] Một truyện cổ tích trung quốc... Làm biếng kể lại quá, tự google đi bà con

[2] Thổ cầu là loại chó thường, ko phải chó kiểng, ở VN thường gọi là chó cỏ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cả đời bình an

Rõ ràng là mộng cảnh, nhưng sau khi tỉnh lại cứ đem cảm giác kia khắc sâu trong tim, phảng phất như tất cả đều gần ngay trước mắt. Hắn thật sự khóc, khóc thương tâm muốn chết, đau đớn không cách nào ức chế tràn vào tứ chi bách hải (xương cốt tứ chi), cảm giác nước mắt chảy ra rõ ràng đọng trên má. Trong nháy mắt hắn tỉnh lại, vươn tay đụng vào mặt mình, cũng không có thứ dư thừa gì, thậm chí hắn còn đi soi gương, nhìn chằm chằm vào gương nửa ngày, trong mộng ngoài mộng bị tách thành hai Lương Khuê.

Thường nói nhất hữu sở tư dạ hữu sở mộng (ngày có nghĩ đêm có mơ), hắn mơ thấy Tô Nham không kỳ quái, mỗi ngày bên nhau mơ thì thế nào. Nhưng mà..... Tại sao lại mơ thấy chuyện không may thế này.

Hắn rất muốn quên mộng cảnh này đi, an ủi mình đó là một cái mộng ngược, Tô Nham không chừng sống lâu trăm tuổi.

Nhưng tâm tư luôn tái hiện mộng cảnh vòng đi vòng lại, một lần lại một lần đánh sâu vào hắn, tựa như muốn khiến hắn khắc trong tâm khảm. Loại cảm giác tan vỡ lả lăm như vậy, cả đời hắn chưa từng trải qua, hôm nay lại bị một giấc mộng đáng ghét ép phải cảm nhận. Lệ chảy làm mờ cả đôi mắt, cả dung mạo của thanh niên trên bia mộ cũng bị nhuộm ướt, cúc trắng trong tay rơi đầy mặt đất. Lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng khóc không cách nào kiềm nổi của chính mình, lúc từ giấc mộng bừng tỉnh, hắn cho rằng mình đã tuyệt vọng.

May thay, chỉ là một giấc mộng.

Lương Khuê ăn không vô nữa, tâm phiền khí táo, áy náy bất an.

Hắn cảm thấy mình lạnh mồm lạnh miệng, sao lại dám nói những lời không may này.

Không nói thì tốt rồi, chẳng phải chỉ là một giấc mộng thôi sao ??? Không nói thì đã qua rồi, nói ra ngược lại làm người ta toàn thân không thoải mái.

Lương Khuê ngồi xổm bên người Tô Nham, áy náy nói: “Thực xin lỗi, sau này tớ tuyệt đối không mơ giấc mộng này nữa.....”

Tô Nham phụt cười nói: “Đó là bất khả kháng. Tớ cũng không thêm đề ý, mơ mà thôi.”

Lương Khuê nghiêm túc nói: “Ngày mai chúng ta phải đi miếu hòa thượng cầu bùa bình an, rất linh nghiệm.”

Ngày hôm sau, Lương Khuê kiên quyết kéo mọi người đi cầu thần bái Phật.

Lương Khuê bình thường rất tùy ý, nhưng đến nơi thế này lại nghiêm túc thành kính phá lệ. Tô Nham cả đời chưa từng đi Phật điện, y không tin bất kì giáo phái nào, nhưng nhìn biểu lộ ngoan cường của Lương Khuê, những lời kia vừa tới miệng còn nói không ra nổi. Y im lặng đi theo Lương Khuê, bắt chước Lương Khuê quỳ xuống như thế nào, bái Phật như thế nào. Miếu thờ buồn chán một đường bái xuống, Tô Nham lấy được bùa bình an thuộc về mình, lão trụ trì dặn y từ nay về sau tùy thân mang theo, có thể phù hộ cả đời trót lọt.

Tô Nham nắm bùa bình an nho nhỏ thật chặt, trong lòng không khỏi nghĩ _ đời trước nếu y có bùa bình an, có phải có thể cả đời bình an không?

Chuyện như vậy, ai có thể biết chứ.

Lâm Cường và Trần Yên đều cầu tiền đồ, Tần Việt cư nhiên hỏi nhân duyên, cậu cầm một loại bùa nhân duyên khác, gương mặt sạch sẽ của thiếu niên ngược chiều ánh sáng như muốn hòa tan.

Lão trụ trì chăm chăm vào Tần Việt, thanh âm già nua chậm rãi quanh quẩn trong đại điện: “Tiểu thí chủ, sao không cầu bùa bình an? Bảo vệ cả đời rồi xa huyết quang, sống lâu trăm tuổi.”

Tần Việt bật cười: “Đa tạ.” Cậu cúng hai trăm đồng tiền hương khói, chậm rãi đi khỏi đại điện.

Lão trụ trì thờ dài nói: “Tiểu thí chủ nhớ qua lại nhiều với bạn bè.”

Tần Việt kinh ngạc quay đầu lại: “Bạn bè? Tôi hiện tại chẳng phải cùng bọn họ bên nhau sao?”

Lão trụ trì cười gật đầu, đưa mắt nhìn Tần Việt đi xa.

Lương Khuê cầu bùa hộ mệnh còn chưa đủ, truy vấn lão trụ trì: “Đại sư, con thấy tường bên kia có cúng đèn chong, con có thể cầu xin không ạ?”

Lão trụ trì hòa ái nhìn hắn, cười lắc đầu: “Tiểu thí chủ không cần như thế, cậu là người có phúc trường thọ, không cần đèn chong.”

Lương Khuê chỉ hướng Tô Nham: “Con cầu cho huynh đệ.”

Lão trụ trì sững sờ, nhìn về phía Tô Nham, tiếp tục lắc đầu: “Tiểu thí chủ này có quý nhân tương trợ.”

“Thật sự?” Lương Khuê mừng rỡ.

“Đúng.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Cảm ơn đại sư.” Lương Khuê tâm tình vui sướng không thôi, kích động lấy hết cả túi ra cúng hết tiền hương khói, cả mấy đồng tiền lẻ nhét tít trong cùng cũng không sót.

Buổi chiều ngày nọ bọn họ như nguyện thỏa mãn nhìn thấy hồ hoa sen, hạt sen đã lớn bên trong chập chờn sinh tư. Lá sen xanh mạ duyên đáng yêu kiêu, đi qua thơm ngát hương sen.

Lâm Cường và Lương Khuê không đợi nổi mặc quần áo không thấm nước đi vào hồ, Tô Nham chống thuyền gỗ, Trần Yên và Tần Việt ngồi trên thuyền, hái được vài hạt sen gần đó say sưa mà ăn.

“Nhiều lá sen lắm, nửa bước cũng khó đi.” Tô Nham bắt đắc dĩ nói, thuyền gỗ đứng giữa rừng lá sen, căn bản không cách nào đi tới.

“Tớ chụp ảnh cho các cậu.” Trần Yên hai ngày nay đặc biệt thích chụp ảnh, cũng may mang đến hai cái máy ảnh kỹ thuật số, cũng không sợ dùng hết phim. Cô nhìn thấy cái gì đẹp liền không nhịn được chụp chụp.

Lương Khuê ra sức xua tay: “Đừng đừng, đừng chụp tớ, bộ đồ này xấu chết được! Cậu đi chụp Lâm Cường.”

Trần Yên phụt cười: “Dù sao mặt cậu đẹp là được, không chụp tiếc lắm. Khó có cơ hội như vậy.”

Lương Khuê kéo lá sen qua che mặt mình, Tần Việt chế nhạo: “Anh họ sao anh không nâng một đóa hoa sen coi.”

“Muốn ăn đòn!”

“Tớ tới chụp.” Tô Nham cầm máy ảnh qua nhắm ngay Lương Khuê, “Để tay xuống.”

Lương Khuê không tình nguyện lấy tay ra, cười ngây ngô với ống kính.

Tô Nham mỉm cười: “Cậu cười với tớ làm gì, tớ muốn chụp là lá sen sau lưng cậu.”

Lương Khuê hồn hên, giật xuống mấy cái đài sen đánh tới hướng Tô Nham, Tô Nham chuẩn xác tiếp được từng cái: “Cảm ơn, mấy cái này vừa lớn, non, ngọt.” Y say sưa nhai hạt sen, Lương Khuê trượt về nơi xa hơn, bề một nắm đài sen lớn ném cho Tô Nham: “Cho cậu ăn đã luôn.”

“Anh họ à, em thấy bên kia có củ ấu, mau đi hái vài củ đi, nhớ phải non đấy.” Tàn Việt đứng ở đầu thuyền chỉ huy, Lương Khuê chậm rãi đi qua. Nước sâu đến cổ hần nhưng củ ấu nổi trên mặt nước, cũng không bắt tiện lắm. Lương Khuê nhanh chóng hái được một chậu nhựa củ ấu, bơi về, phóng tầm mắt xem xét lập tức kinh hãi: “Lâm Cường đâu?”

Mấy người trên thuyền sững sờ, bốn phía nhìn không thấy Lâm Cường: “Mau tìm xem!”

Lương Khuê vớt chậu xuống lập tức chui vào rừng lá sen tìm kiếm Lâm Cường khắp nơi, nhưng rốt cuộc cũng không tìm thấy gì, trực tiếp lặn xuống nước tìm. Tô Nham và Tàn Việt nhảy thẳng xuống nước, lập tức lạnh đến khẽ run rẩy.

Trần Yến sắc mặt tái nhợt ghé vào mũi thuyền, khăn trương nhìn đoàn người lặn lội nổi nổi nhưng vẫn không tìm thấy Lâm Cường. Thời gian qua càng lâu, Lâm Cường không chừng đã dừ nhiều lạnh ít.

“Lâm Cường! Lâm Cường cậu ở đâu?” Trần Yến lớn tiếng hướng về phía rừng hoa sen gọi.

Một lát sau, tiếng của Lâm Cường từ nơi nào đó rất xa truyền tới.

Trần Yến khiếp sợ nhìn chung quanh, kết quả nhìn thấy Lâm Cường đứng trên bờ hồ đối diện giậm chân ngoắc: “Here I am!”

Ba người Lương Khuê trôi lên mặt nước liên tiếp chửi bậy, nằng thẳng đến Lâm Cường máu chó xối đầu.

Lâm Cường chân trần ôm một đồng đài sen từ trên bờ lách về: “Tớ nói cho các cậu tớ lên bờ mà, tớ mắc tiểu, đi đối diện giải quyết.”

“Ai con mẹ nó nghe được chứ!” Lương Khuê mắng to.

Tô Nham và Tàn Việt bò lên bờ, lạnh rừng mình. Lâm Cường áy náy nhận sai: “Xin lỗi, không ngờ làm mọi người hiểu lầm. Chúng ta trở về đi, hai người các cậu đừng quan tâm, trở về đổi quần áo.”

Tô Nham lau nước trên mặt, cười tủm tỉm với Lâm Cường: “Cậu tới.”

“Hả?” Lâm Cường thận trọng lui về phía sau.

Tô Nham tiến lên, giang hai tay ôm Lâm Cường: “Đề tớ ôm một cái.”

“.....” Lâm Cường sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Tô Nham ôm rất chặt, thời gian rất lâu, dài đến mức Lâm Cường sắp thở không thông, Lương Khuê kéo Tô Nham ra: “Làm gì vậy?”

Tô Nham vỗ vỗ tay, nhưong mày thưởng thức quần áo Lâm Cường.

Lâm Cường cúi đầu, lập tức kịp phản ứng: “Shit! Tô Nham cậu vô lại!!”

Bị Tô Nham ôm chặt như vậy, quần áo Lâm Cường ướt cả.

Tàn Việt cười ha ha, tay kéo Lâm Cường qua: “Tớ cũng muốn ôm cậu.”

“A a, bông hoa của lớp, cậu tha cho tớ, người khác sẽ hiểu lầm!”

Lương Khuê cười thúc giục: “Các cậu đừng làm rộn, mau thu dọn đồ đạc về nào.”

Một người ôm một nắm đài sen lớn và vài chiếc lá về nhà, tuy kịp thời thay quần áo, nhưng Tàn Việt vẫn cảm mạo phát sốt. Tô Nham ngược lại bình yên vô sự, miệng không ngừng ăn hạt sen, ăn đến môi trắng cả ra.

Lương Khuê từ phòng Tàn Việt đi ra, thảm nói: “Việt Việt đã mê man, sốt mơ màng mà còn ôm lấy điện thoại không tha, tớ nạy cũng nạy không ra.”

“Mỗi người đều có chuyện riêng của mình, tốt nhất cậu nên dập tắt lòng hiếu kỳ đi. Sờ nghịch lân (Vuốt ngược vẩy/vuốt ngược lông), cho dù Tàn Việt là em họ của cậu, cũng sẽ tức giận đấy.”

“Hừ, tớ lại chưa nói muốn nhìn lén, không có hứng thú kia. Ai ai, nhìn miệng cậu coi, trắng một mảnh, ăn ngon như vậy sao?” Lương Khuê đột nhiên vươn tay sờ đôi môi trắng bệch của Tô Nham, thuận tay đoạt đi hạt sen của Tô Nham. Tô Nham xoay đầu đi, lại cầm lấy một đài sen lớn, “Ăn rất ngon, vừa non vừa ngọt, ăn rồi vẫn muốn ăn.”

Lương Khuê cười to: “Cậu thích như vậy, sau này hàng năm đến mùa đều có thể đến ăn cho đã.”

Sau này hàng năm như thế nào không biết, năm nay bọn họ trôi qua rất vui sướng. Ngày 5 là tết Trung thu, mọi người trở về thành phố, Lâm Cường và Trần Yến muốn cùng người nhà đoàn viên, nhà Lương Khuê và Tàn Việt quá xa, vẫn ở lại chỗ Tô Nham chơi. Lương Khuê còn mua một hộp bánh trung thu, ba người trong đêm trăng yên lặng ngồi trên tầng cao nhất ngắm trăng. Lương Khuê và Tàn Việt liên tục nhận được điện thoại của người nhà ân cần thăm hỏi, Lương Khuê cười vui vẻ, Tàn Việt cười thận trọng.

Tô Nham nằm trên mặt đất, hai tay chống đầu, ngửa mặt nhìn chăm chăm vào ánh trăng sáng vừa lớn vừa tròn. Y cũng muốn cười, cười y bất kể trọng sinh mấy đời, chung quy vẫn đụng phải ngày lễ ngày tết.

Tối ngày 7 Tháng mười có lớp tối, hai giờ chiều Lương Khuê kéo Trần Yên và Tô Nham trở về trường chơi bóng. Từ Vệ đã lên 12 đang vất vả huấn luyện cùng một đám học sinh chuyên thể dục đáng thương còn sống sót.

Tô Nham đưa Từ Vệ một đồng dài sen lớn, Từ Vệ quay người liền bị thầy và những bạn học khác cướp sạch. Cuối cùng chỉ có thể đôi mắt trông mong đưa đóa dài sen nhỏ nhất xấu nhất kia cho bạn gái.

Khoảng 4h, Trần Yên đến trường học.

Lương Khuê vội càng ngoác: “Trần Yên, tới đây, cho cậu ảnh này.”

Trần Yên mừng rỡ chạy tới, Lương Khuê lấy bao ảnh chụp rửa xong ra, trong đó có một phần viết Trần Yên. Để trong túi giấy to, một chồng dày, của Trần Yên ít nhất cũng có trăm tấm.

Trần Yên không thể chờ đợi được ngồi xuống đất lật xem, bọn người Lương Khuê tiếp tục chơi bóng. Khi nào Trần Yên cầm ảnh chụp rồi đi, bọn họ đều không chú ý.

Trở về lớp, Trần Yên cả việc học cũng chẳng quan tâm, cầm ảnh chụp nhìn một lần lại một lần. Nói ra không sợ dọa người, cô lần đầu cùng bạn bè ra ngoài chơi, lần đầu cùng bạn bè chụp ảnh. Tuy sau khi lên 11 cũng có vài nữ sinh trong lớp tương đối khá làm bạn, nhưng luôn không có cơ hội lưu lại kỷ niệm như vậy.

Mất thấy sắp năm giờ, Trần Yên sốt ruột vì chưa làm hết bài tập toán, lấy mấy bức ảnh cất vào túi giấy, cân nhắc trưa mai dành chút thời giờ đi tiệm văn phòng phẩm mua một cái album xinh đẹp. Để ảnh vào ngăn kéo, Trần Yên phát sầu nhìn chăm chăm vào bài toán, không phải cô lười biếng không làm mà là triết để không có cách.

Cô cẩn thận hồi tưởng đề mục Tô Nham nói qua, kỳ thật cô nhớ rõ, nhưng lại dùng không được, tựa như Tô Nham nói đầu bò đặt trên thân ngựa, vậy có thể phù hợp không?

Trần Yên gõ gõ đầu, ảo não tại sao mình đần như vậy. Cô kiên trì chậm rãi giải đề, từng đề đều viết một đồng quá trình, rậm rạp chẳng chịt, nhưng trong lòng cô không yên, ghi nhiều quá trình như vậy, không nhất định có thể đúng.

Sáu giờ, Trần Yên cùng bạn ngồi cùng bàn đi căn tin ăn cơm tối, cô liền mua hai cái bánh kẹp thịt, ăn xong vẫn chưa thỏa mãn, nhưng bụng đã không còn đói.

“Thực hâm mộ cậu, nghỉ có thể ra ngoài chơi năm ngày, đáng thương tớ chỉ chơi tết Trung thu một ngày, thời gian khác đều bị nhốt trong phòng đọc sách làm bài tập.” Bạn ngồi cùng bàn u oán cảm thán, rầu rĩ vuốt ve mắt kính cận thị độ nặng lễ quốc khánh mới gắn tròng.

Trần Yên an ủi cô: “Thành tích cậu tốt như vậy, sau này có rất nhiều thời gian chơi.”

“Sau này là sau này, hiện tại tớ nghẹn sắp chết rồi. Mà dài sen cậu mang đến ăn thật ngon, thực ngọt.”

“Ừ, quả thực ăn ngon, ba mẹ tớ cũng thích. Trước khi chúng tớ trở về, người ta còn đưa thiệt nhiều ngó sen, ngó sen kho, cua, tôm, khối cá muối, ha ha, còn đưa một con rắn sống.”

“Cái gì! Rắn sống?”

“Đúng vậy, Lương Khuê thèm muốn ăn cho nên đưa rắn cho cậu ấy.”

Hai người cười hi hi trở lại phòng, Trần Yên đi về chỗ ngồi, ánh mắt đột nhiên biến đổi, sững sờ nhìn một đồng ảnh bị xé nhỏ rơi trên mặt đất. Túi giấy dai bị ném trên bàn, Trần Yên ngờ ngác cầm lấy gói to xem xét, chừng trăm tấm ảnh chỉ còn lại một phần ba, toàn bộ các tấm khác đều bị xé nát. Năm túi giấy mỏng manh, Trần Yên gục đầu xuống, tóc phủ xuống che đi ánh mắt, cả chiếc bàn cô ngồi cũng thấy không rõ nét mặt cô.

Bạn ngồi cùng bàn im lặng ngồi xồm thu thập tàn cuộc, lấy chổi quét vãi đường rồi hót đồ đi. Trong mảnh nhỏ có vô số khuôn mặt tươi cười hoặc ngại ngùng hoặc xán lạn của Trần Yên, chỉ từ ảnh chụp cũng có thể thấy được, kì nghỉ này, Trần Yên vô cùng khoái hoạt. Cô khoái hoạt, có người không hài lòng.

Bạn ngồi cùng bàn ngẩng đầu nhìn quét phòng học, gần như tất cả mọi người đều đang nhìn các cô, có mê mẩn, có đồng tình, có chán ghét, có hả hê. Khoa văn cũng là một tập thể phức tạp, bởi vì nữ sinh nhiều, sức mạnh của nữ sinh chưa bao giờ kém nam sinh, nữ sinh bạo lực càng đáng sợ hơn nam sinh. Các cô luôn có rất nhiều bề cánh, có rất nhiều tính tình nhỏ nhen, trước mặt tốt với bạn, sau lưng nói xấu buồn lời, việc nhỏ lòng già vô tội cũng nổi cơn tam bành tùy hứng không giải thích được.

Trần Yên hít sâu phục hồi tinh thần, cô cái gì cũng không nói, thu thập xong mặt bàn tiếp tục xem sách làm bài.

Bạn cùng bàn uyển chuyển nói cho cô biết: “Đoán chừng là Hạ Mạt 11/1 nhờ người làm chuyện vô vị này.”

Trần Yên ngừng bút, bạn cô nói tiếp: “Hạ Mạt dối trá làm ra vẻ, bất kể che dấu thế nào, người nào không biết cô ta thích Tô Nham. Rõ ràng có bạn trai

còn đáng ghét như vậy, trong kí túc xá có người đồn đãi, Hạ Mạt nói nếu Tô Nham thích cô, cô lập tức đá bạn trai hiện tại. Lời này thật muốn cho bạn trai cô nghe thấy.”

Giữa trưa hôm sau, Trần Yến không đi phiên Tô Nham nữa.

Tô Nham nhàm chán ngủ trưa, liên tiếp một tuần, Trần Yến đều không tìm y nữa.

Tô Nham thầm nghĩ chẳng lẽ cô hiểu toán hết rồi? Cũng không để ý.

Ngược lại Lâm Cường hiểu kỳ hời y: “Trần Yến mấy ngày nay sao không tới tìm cậu?”

“Không biết, chắc là hiểu hết rồi.”

Lâm Cường không tin: “Toán dễ hiểu thế hả? Tớ lại nghe thấy một chuyện, không biết có phải là thật không.”

“Chuyện gì?”

Lâm Cường bắt đầu kể: “Trần Yến lại bị khi dễ.”

“Vì sao?” Tô Nham nghiêm mặt nói.

“Còn không phải Tô đại soái ca tai họa cậu à, cô ấy làm người ta đổ kị, cậu phải biết lòng đổ kị của nữ sinh đáng sợ cỡ nào chứ. Tuy các cậu là bạn bè bình thường, nhưng người khác không tin, tớ thiếu sẽ cho rằng Trần Yến đang cố theo đuổi cậu.”

“..... Thì ra còn có rất nhiều người tớ không quen vụng trộm thăm mền tớ.” Tô Nham kết luận.

Lâm Cường đập y một cái: “Cậu cứ đặc ý đi, đầu năm nay có một gương mặt đẹp thì là kẻ thắng trong nhân sinh mà!”

Tô Nham nghĩ nghĩ, nhưng mà nhìn hần: “Mặc kệ văn khoa khoa học tự nhiên, thi đại học môn toán đều chiếm 150 điểm, một trong ba môn chính, toán của Trần Yến nếu không thể lên thì ngu luôn đấy. Tớ thấy cậu gần đây đang ôn lại đề trụ cột cấp 2, không bằng thuận tiện dạy Trần Yến luôn, giảng từ cấp 2, cậu ấy không có khả năng không hiểu.”

“Tớ?” Lâm Cường kinh ngạc.

“Cậu sẽ không khiến người ta đổ kị.” Tô Nham sờ sờ gương mặt như một sách của Lâm Cường.

“Cậu đây là kỳ thị! Tuyệt đối là kỳ thị!”

Tuy Lâm Cường phản ứng kịch liệt, nhưng hần chỉ nhằm vào Tô Nham, đề nghị của Tô Nham hần ngược lại đáp ứng không miễn cưỡng.

Giữa trưa hôm sau, Lâm Cường cầm sách vở tự mình đi tìm Trần Yến, Trần Yến nhìn thấy hần liền giật mình, đợi lúc nghe được hần là tới giảng toán, trong lòng cảm động vô cùng.

Đối tượng đối thành Lâm Cường, người khi dễ Trần Yến quả nhiên yên tĩnh. Thật như dự đoán của Tô Nham, đối với Lâm Cường người ta không đáng lòng đổ kị lên nổi.....

Lâm Cường bình tĩnh giảng bài, trong lòng lại yên lặng đỏ máu, bà nhiều chuyện khoa văn thực mẹ nó nhiều, nói bậy cũng không biết vụn nhỏ lại, tiếng cười nhạo ‘Đề thấp’ quý dĩ, xì xào bàn tán ‘Che che lấp lấp’ đều truyền vào lỗ tai của hần!

Cái gì Trần Yến sừ nhân quá tác oai tác quái, cái gì cùng con một sách này đúng là xứng đôi, cái gì Trần Yến không có một chút tính khiêu chiến nào, cái gì soái ca Tô Nham khóc như vậy đương nhiên sẽ không thích Trần Yến, cái gì thiếu niềm vui thú thật nhàm chán, nhìn thấy con một sách liền chẳng còn tinh thần.

Lâm Cường trong lòng khóc lớn _ tôi trên ai ghẹo ai a, vốn lần đầu tiên vào lớp khoa văn lòng tràn đầy khấn trương, còn rất ngượng ngùng, dù sao đâu đâu cũng là các thiếu nữ đủ các loại tư thái. Kết quả mấy ngày liên tục, tìm Lâm Cường đã chết lặng, nhìn thấy mỹ nữ cũng không loạn nhịp nổi.

Lâm Cường nhận thua, đem sân bãi chuyển về 11/1 bọn họ, từ nay về sau, bên tai triệt để thanh tịnh.

Gần đến tháng 11, quán ăn Từ Đẳng Hoa của Trương Vĩ phát thiệp mời đồ thăm cho Tô Nham. Ngày đó Tô Nham cố ý xin nghỉ chạy tới quán Từ Đẳng Hoa, đưa lên một phần tiền lì xì.

28 Tháng 10, năm ngày trước khi quán Từ Đẳng Hoa khai trương, năm nay Trương Vĩ đính hôn, dặt tay vị hôn thê xinh đẹp, trai tài gái sắc làm người ngoài ham thích đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thăm khách giữa trời đông giá rét

Cha mẹ Trương Vĩ từ nước ngoài trở về, Tô Nham trong này chỉ là một tiểu la bặc đầu[?], vì vậy ngoan ngoãn đứng một bên ăn, không đi tham dự phạm vi lạ lắm.

Chờ tiệc rượu giữa trưa tàn, Tô Nham mới tìm được Trương Vĩ, chuẩn bị cáo từ rồi đi.

Trương Vĩ vội vàng kéo y vào một cái phòng, nói lóng cà vật vương vịu, một mồi dựa vào ghế nói: “Đừng vội đi, nói cho cậu một chính sự, hôm nay tôi thực bẽ bộn, tôi nói ngắn gọn đi thẳng vào vấn đề nhé. Cậu cho một cái giá, muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng đem độc quyền mua rau dưa hoa quả bán cho tôi, tôi không phải muốn nuốt mất quyền của cậu, chỉ hi vọng trong phạm vi thành phố C, cậu đừng đem rau dưa hoa quả bán cho kẻ thứ ba, quầy nhỏ và cửa hàng hoa quả trong chợ rau không thể mở rộng.”

Tô Nham nghe vậy nghiêm túc, cẩn thận phân tích mỗi chữ mỗi câu của Trương Vĩ.

“Tôi nghĩ cậu cũng hiểu, hơn nữa tôi cũng đã nhìn ra, cậu luôn cẩn thận né tránh không để người ta chú ý. Rau dưa hiện tại cậu bán có phẩm chất chất lượng khác nhau rất lớn với rau dưa ban đầu có phải không? Cậu làm như vậy là đúng, nhưng chỉ chút rau dưa ăn ngon thôi cũng sẽ dẫn đến người cùng nghề ghen ghét. Hiện tại tôi cũng không đối gạt cậu, nói đến cùng thì cậu vẫn còn trẻ, suy nghĩ không đủ chu toàn, năm trước tất cả phiên toái lớn nhỏ tôi giúp cậu giải quyết tới thiếu là hai mươi.” Trương Vĩ diễn tả bằng vài chữ, Tô Nham búng tỉnh đại ngộ: “Hèn chỉ tôi nói sao lại yên tĩnh như vậy. Tôi luôn chuẩn bị rất nhiều, không có ôm tâm lý may mắn, mặc kệ tôi bán thế nào đều làm cho người ta chú ý, nhưng tôi cũng muốn kiếm tiền, chỉ có thể kiên trì kiên trì. Trước kia từng suy đoán có người sau lưng giúp tôi không, nhưng vẫn không nghĩ ra được. Ha ha, tôi không có thiên phú buôn bán, làm anh chê cười.”

Trương Vĩ mỉm cười: “Cái gì thiên phú không thiên phú, ngã thâm ngã nhiều thì sẽ hiểu! Cậu đừng thấy tôi có chút thành tựu nở mày nở mặt, tôi là người không chịu thua kém, lại bướng bỉnh. Không thích theo an bài của cha mẹ tiếp nhận sản nghiệp của họ cho nên sớm vào thương trường, vấp ngã không biết bao nhiêu lần. Tôi đã làm xây dựng, đã làm mỏ than, đã làm thợ may, đã làm IT, những ngành này nghe rất hấp dẫn nhưng tôi thì ngã thâm. Cha tôi sau lưng phát sầu tôi không có thiên phú buôn bán, tương lai gia nghiệp làm sao bây giờ. Về sau tôi ngừng lại thật lâu, làm rất nhiều công tác chuẩn bị mới quyết định làm ăn uống. Nhờ hồng phúc của cậu, khai trương một năm, hiệu quả cũng không tệ lắm, cho dù đoạn thời kì dịch SARS thế thâm tôi cũng không ngã đau lắm.”

“Chúc mừng, đó là bản lĩnh của anh.”

Trương Vĩ lắc đầu, móc điều thuốc ra ngậm, hăm hồ nói: “Rất nhiều người nói đi nhà hàng lớn ăn rất lãng phí, đồ ăn đầu bếp bên trong làm còn không bằng tiệm ăn nhỏ cù ki bên ngoài. Lời này ở chỗ của tôi thì không đúng, giành được rất nhiều khách hàng quen, người ta tới vì món ngon, dân dĩ thực vi thiên, hiện giờ cũng không thiếu người muốn ăn. Tôi lập tức sẽ khởi công xây dựng thêm, đề cao cấp bậc quán ăn, cho nên tôi muốn mua đứt cậu. Có gì yêu cầu cậu có thể nói ra cùng nhau ghi vào hợp đồng, để có thể tiếp nhận lẫn nhau.”

Nếu trước kia, Tô Nham chắc chắn sẽ không đáp ứng, nhưng hiện tại y thiếu Trương Vĩ một nhân tình, hơn nữa hai trăm vạn y tâm tâm niệm niệm có thể gom đủ.

Nếu là đời trước, y khẳng định không dám đồng ý, sợ bị người ta lừa gạt. Nhưng hiện tại y lại nghĩ thoáng, cho dù nghèo thành tên ăn mày cũng tốt hơn tuyệt vọng trong lòng.

“Tôi đáp ứng anh, nhưng tôi chỉ có thể ký trước hai năm.”

Trương Vĩ cho rằng y ôm tâm lý thăm dò, không chút do dự đáp ứng y: “Hai năm thì hai năm, thành giao.”

Hai năm sau, y sẽ rời khỏi thành phố C, những sinh ý kia tuyệt đối không có cách nào làm nữa.

Giải quyết vấn đề hai trăm vạn tư tiền vốn, gánh nặng của Tô Nham nhẹ đi rất nhiều.

Bên Thư Kế Nghiệp cho tin tức xác thật, chờ xác định dịch SARS hoàn toàn qua đi, đoàn của hắn sẽ vào về nước, khi đó đã là mùa đông giá rét cuối năm.

Đến tháng 11, thời tiết nhanh chóng chuyển sang lạnh lẽo.

Phòng học gần bảy mươi người, vì tránh gió lạnh từ sáng đến tối đều đóng chặt cửa sổ. Người bên ngoài đột nhiên đi vào, mùi vị kia không phải nỗi thống khổ bình thường.

Người bị cảm tăng lên theo bội số, khi đi học, phòng học yên lặng trừ tiếng giáo viên giảng bài, còn có tiếng ho khan không dứt, tiếng lau mũi sụt sịt.

Tô Nham đặc biệt miễn cảm với mấy tạp âm này, nhưng cũng không thể bắt người khác không ho khan, không lau nước mũi, y chỉ có thể nhịn. Trước kia tan học không thích ra ngoài chơi, hiện tại sau giờ học liền chạy ra ngoài, càng thích hóng mát. Y cũng không đi xa, chỉ đứng trong hành lang, ghé vào bên cạnh lan can nhìn quanh phong cảnh dưới lầu.

“Cậu mỗi ngày đến đây nhìn cái gì?” Lương Khuê không chỉ một lần hỏi y.

Tô Nham ăn ngay nói thẳng: “Hít thở không khí.”

“Ai tin, bên ngoài lạnh như vậy, đám người kia cũng không cam tâm tình nguyện đi ra, cậu lại mỗi ngày chạy ra ngoài, có phải là thấy mỹ nữ nào không?” Lương Khuê chém xéo nhìn y, kỳ quái nhắc đến hai chữ mỹ nữ.

Tô Nham buồn cười nói: “Phòng học có mùi lạ, ở lâu quá khó chịu.”

“A, cậu nói vậy thật là, một lớp đàn ông sao có thể không có mùi, hơn nữa hiện tại trời lạnh, trước kia không lười thì bắt đầu lười thôi, trước kia lười thì lại càng lười thôi. Cả Việt Việt cũng lười thôi, ài, thằng nhỏ này thực lười, sáng sớm mỗi ngày gọi nó rời giường còn khó hơn lên trời, bắt nó thay quần áo giặt quần áo nó không chịu động. Dịch SARS còn chưa qua, như vậy cũng không hay. Mỗi ngày nó mặc như cái bánh chưng mà vẫn bị cảm, uống thuốc không thấy khá.”

Tô Nham nhủ mày, Tần Việt cảm nửa tháng không thấy khá, đại quân ho khan trong phòng thì tiếng cậu là lớn nhất.

Ngày hôm sau tăng dưới chót bình giữ ấm của Tô Nham nhiều thêm một phần canh tuyết lê đường phèn. Sáng sớm mang tới đưa đến tay Tần Việt, Tần Việt sững sờ, nhìn Tô Nham mở từng tầng từng tầng, không khỏi hỏi y: “Đây là gì? Mang com cho tớ ăn? Không thể nào, tớ ăn sáng rồi, rất no.” Tần Việt chán kinh nói, sau đó cười: “Nếu không thì giúp tớ giữ đến giữa trưa ăn được không? tay nghề đi Từ tốt, tớ cũng thêm ăn, gần đây mỗi ngày bị anh họ ngọc kéo đi ăn món cay Tứ Xuyên, ăn tớ nóng trong người muốn chết, táo bón dữ dội, thật lo có thể bị trĩ không nữa.”

Lương Khuê nghe tiếng nhào qua: “Tô Nham cậu mang com cho Việt Việt? Tớ thì sao hả? Cậu không thể bắt công như vậy được!”

Lâm Cường tham gia náo nhiệt, vừa gắp bánh bao thịt bữa sáng vừa chen chân: “Còn tớ nữa”

Tô Nham hát văng đám nhân sĩ dư thừa, cẩn thận bưng canh đường phèn tuyết lê tràn đầy ra, bên trong chỉ có vài miếng tuyết lê, còn lại căn bản là nước canh.

“Sáng sớm đi Từ chung, đi nói chung hiệu quả tốt hơn hầm cách thủy, nhưng cậu cảm mạo thời gian quá dài, một hai lần khẳng định không hết bệnh, kiên trì uống nhiều lần mới có tác dụng. Bây giờ còn nóng, cậu uống nhanh, lạnh liền lành phỉ.”

Tần Việt trừng lớn hai mắt, sừng sốt nửa ngày mới chằm chằm vào Tô Nham nói: “Cậu cố ý làm cho tớ?”

“Có thể nói như vậy.” Tô Nham thuận tay ăn vụng một viên thịt, má phồng lên cục cục.

Lâm Cường trông bầu vẽ gáo (ví với mô phỏng theo hình dáng bên ngoài) liền trộm hai viên, Lương Khuê đập hấn một cái: “Có để cho người ta ăn com trưa không hử?”

Lâm Cường vui cười: “Sợ cái gì, tớ ăn sạch mới tốt, vừa vặn cậu có thể kéo Tô Nham ra ngoài tiệm ăn.”

Tô Nham lập tức đập kín nắp, không để người nào ăn vụng nữa.

Tần Việt một hơi uống hơn phân nửa nước canh ngọt ngào, thoải mái liếm môi thở dài: “Uống ngon thật! Trước kia trong nhà, mẹ tớ cũng hầm cách thủy cho tớ. Ha ha, không ngờ hôm nay ở bên ngoài còn có bằng hữu quan tâm tớ như vậy. Tô Nham cậu thật sự là vậy, đúng như anh họ ngọc nói, trong nóng ngoài lạnh a, quá thiện lương, quá săn sóc, quá hiền lành, quá.....”

Lương Khuê cắt đứt cậu: “Anh mày không quan tâm mày? Mỗi sáng kêu mày rời giường! Cả quần lót và bát tất của mày cũng do ông đây giặt đó nha!”

Tần Việt ho nhẹ, nhăn nhó nói: “Anh đừng lớn tiếng như vậy được không, những người khác nghe được thì còn gì là mặt mũi của em nữa.”

Tô Nham đặt bình giữ ấm lại vị trí ban đầu, khoát khoát tay nói: “Nhớ uống xong rửa sạch sẽ trả lại cho tớ.”

“Tuân mệnh!”

Liên tiếp hai ngày Tần Việt đều hưởng thụ canh đường phèn tuyết lê Tô Nham mang đến, uống xong thật là khỏe lên rất nhiều. Đại quân ho khan khác thấy hữu hiệu như vậy, đều noi theo.

“Tô Nham, nếu tớ bị ho, cậu có cho canh tớ uống không?” Lương Khuê lúc Tần Việt vui thích uống canh chua chất hỏi.

Tô Nham phán một câu: “Cậu thân cường thể kiện không dễ sinh bệnh, sinh bệnh thì một hai ngày hết, chuyện bé xé to.” Rồi đuổi Lương Khuê đi. Lương Khuê trong lòng thật lạnh lẽo thật lạnh lẽo, Tần Việt thấy tình thế không ổn, vội vàng tặng kèm một câu an ủi: “Anh họ đừng như vậy, anh nói coi em và Tô Nham mới quen bao lâu? Cậu ấy quan tâm em như vậy, còn không phải do nể mặt anh sao, đúng không?”

Lương Khuê cẩn thận suy nghĩ cảm thấy quá đúng, dù nói thế nào, quan hệ giữa Tô Nham và hấn, chắc như bấp là thân mật hơn Tần Việt nhiều rồi!

“Cậu ấy chỉ nói thế thôi, nếu anh bị bệnh, cậu ấy nhất định quan tâm anh. Không phải anh hiểu rõ cậu ấy nhất sao? Trong nóng ngoài lạnh. Anh xem mấy người bạn bên cạnh cậu ấy, cậu ấy đối với ai mà không quan tâm?”

“Anh.” Lương Khuê nói tiếp.

Nước canh vừa vào miệng, Tần Việt lập tức phun ra, cậu hận rèn sắt không thành thép nói: “ Anh không biết gì hết nha. Nhớ ngày 1 tháng 10 khi anh bị bệnh không, chúng em đều ra ngoài chơi, chỉ cậu ấy ở nhà chiếu cố anh. Tuy lúc ấy cậu ấy bảo muốn nghỉ ngơi trong nhà, nhưng kỳ thật chính là cố ý chăm sóc anh. Ngày đó giữa trưa anh ngủ mê man, cũng là cậu ấy thúc anh dậy uống thuốc . bằng không anh còn trông cậy vào thằng em họ này à? Em cũng lười coi anh chết sống ra sao.” Tần Việt móc móc lỗ mũi, khăn tay chùi chùi, tiện tay ném đi, động tác có thể gọi là lưu loát.

Lương Khuê thấy tởm lui hai bước, nhưng tâm tình hẳn tốt. Lúc này không nghĩ quở trách Tần Việt, cẩn thận nhớ lại ngày đó sinh bệnh, thật đúng như Tần Việt nói. Hẳn càng nghĩ càng thoải mái, trên mặt kim lông không được hiện lên nụ cười. Tần Việt nhìn thấy rõ ràng, vốn định mở miệng khinh bỉ khinh bỉ cái thứ ngốc nghếch này, nhưng thấy sắc mặt Lương Khuê đột nhiên biến đổi, nụ cười đột nhiên biến mất, thay đổi biểu lộ tái nhợt tối tăm, Tần Việt buồn bực: “Anh còn luẩn quẩn trong lòng điều gì?”

Lương Khuê lắc đầu, không yên lòng bỏ đi.

Nghĩ đến ngày đó thì nghĩ đến giấc mộng hôm ấy. Mấy ngày này thật vất vả mới quên được, hiện tại lại nổi lên trong lòng, không chỉ là mộng mà còn có cảm giác khắc cốt ghi tâm kia.

Hắn trở về chỗ ngồi, hỏi thẳng Tô Nham: “ Bùa bình an của cậu đâu rồi? Có thiếp thân[1] mang theo không? Cho tớ xem một chút.”

[1] Thiếp thân: sát người, dán vào người

Tô Nham đang làm bài tập hơi ngừng lại, nhíu mày nói: “Cậu làm sao vậy? Bùa bình an tớ có mang theo, rất thiếp thân, không tiện cho cậu xem”

Lương Khuê lập tức nhào qua: “Muốn coi! Cậu nhét trong quần lót tớ cũng muốn coi!”

Tô Nham vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đẩy ngã vào tường, lập tức nhất cả đầu lường cá đại[2], móc hồng tuyến trên cổ ra, túm bùa bình an ra: “Tớ đeo.”

[2] Nhất cả đầu lường cá đại: bởi có chút chuyện quá mức phiền phức, hoặc chính mình quá mức không may, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đối chuyện này thập phần đau đầu.

Lương Khuê thờ phào, thả Tô Nham, một mình ngồi ngây ra.

“.....” Tô Nham thấy bộ dáng này của hắn đã đoán ra cái gì, y không nghĩ ra lý do thoái thác tốt, đành câm miệng.

Lương Khuê vì giấc mộng kia hoang mang bất an, Tô Nham không cách nào biết được tình huống cùng cảm thụ của hắn trong mộng, nhưng có thể thấy nó ảnh hưởng rất lớn đến Lương Khuê.

Tô Nham lại càng không rõ, vì sao Lương Khuê lại mơ giấc mộng như thế, rõ ràng là kiếp trước của y..... y bây giờ cũng chưa từng mơ thấy, Lương Khuê cư nhiên lại thấy.

Chẳng lẽ, đây cũng là duyên phận?

Việc này bị ép đặt vào lòng Lương Khuê, muốn xóa đi cũng không được. Mặc kệ hắn vui vẻ cỡ nào vô ưu vô lự cỡ nào, nhưng cảnh tượng trong giấc mộng này luôn thành linh tái hiện. Có đôi khi đang chuyên tâm giải bài kiểm tra, trong đầu chẳng biết tại sao nhớ tới giấc mộng, hoàn toàn không cách nào phòng bị.

Tô Nham học được cách nhìn sắc mặt hắn, chỉ cần Lương Khuê đột nhiên không vui, tuyệt đối chính là nhớ tới chuyện này. Tô Nham cũng không hỏi nhiều, Lương Khuê cũng chẳng nói.

Tiến vào tháng mười hai, nhà nước tuyên bố thời kì dịch SARS triệt để qua đi, quốc tế cũng bỏ lệnh cấm, dần dần khôi phục sự náo nhiệt ngày xưa.

Đoàn của Thư Kế Nghiệp bình yên định cư tại thành phố A, một mình Tô Nham đi thành phố A gặp mặt hắn, hai người ký hợp đồng. Cùng làm ăn trên lộ tuyến với Thư Kế Nghiệp, Tô Nham cân nhắc sinh ý chợ bán rau có phải nên đình chỉ không. Hàng rau hợp đồng kỳ hạn một năm sắp đến, vừa vặn có thể ngưng hẳn. Cửa hàng hoa quả lại kí hợp đồng ba năm, lúc này ngưng hẳn, trừ phi cho thuê lại. Hơn nữa những sinh ý kia không quan trọng với y, đi Tù lại thất nghiệp.

Mùa đông lạnh giá tháng mười hai, đối với học sinh cấp 3 mỗi ngày phải dậy vào sáng sớm là vô cùng tra tấn.

Rất nhiều người trong lớp học đều bị nứt da, Lương Khuê và Tần Việt chính là hai người trong số đó, hơn nữa rất nghiêm trọng.

Lương Khuê đang nhìn bàn tay xấu xí như cây củ của mình mà há hốc, hắn không thể tin nói: “Thật kỳ quặc, tớ ở phương bắc mấy chục năm không có bị cái thứ này, hơn nữa lớp mười năm trước tớ cũng không có nứt tay, vì sao năm nay nứt thành như vậy?” Hắn vừa nói vừa thống khổ bôi thuốc, còn đặc biệt muốn gãi gãi, nhưng nhìn mu bàn tay nứt nẻ trước mắt, không biết làm sao.

Tô Nham thoáng cái đã nhìn ra mấu chốt: “Cậu có phải dùng nước nóng giặt quần áo không?”

“Ừ, khi tắm giặt luôn, nhưng quần áo trong, ngoài đều ném vào máy giặt. Đều do tên khốn Việt Việt kia, nó lười động tay, đồ bẩn đều ném cho tớ.”

“Một hồi nóng một hồi lạnh dễ bị nê tay nhất, đừng lo, thời tiết chuyển ẩm sẽ không việc gì, bôi thuốc không có tác dụng, sức sống của thứ này rất mạnh.”

Lương Khuê dở khóc dở cười, hai tay vừa sung lại cứng ngắc, chơi bóng rổ đã thành tra tấn.

“Nê da tốt nhất mùa hè dùng hoa chi ma trị tận gốc, bằng không sau này hàng năm đều tái phát.”

“Cậu đừng làm tớ sợ.” Lương Khuê trừng mắt.

“Mười đầu ngón tay của Tần Việt đều nát hết, cậu ấy cũng không rên một tiếng, cậu cũng đừng so đo.”

“Nó đương nhiên không dám rên, mỗi ngày nó chui vào chăn, thuần túy là lười đi ra!”

Tô Nham hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Lễ Giáng Sinh sắp đến.”

“Hả? đúng, ngày mai là đêm giáng sinh, không thì mấy người chúng ta sau lớp buổi tối ngày mai đi ra ngoài ăn một bữa?”

Tô Nham nhìn gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, hồi lâu nói: “Hỏi ý Tần Việt một chút.”

Bên Tần Việt còn đang do dự, không biết đang mâu thuẫn cái gì.

Lương Khuê thấy cậu một mực ngắm điện thoại, vì vậy cười nói: “Có phải là bạn gái của em muốn tới?”

“..... Không phải.” Tần Việt vội lắc đầu: “Không có bạn gái, không có, đêm giáng sinh đi ra ngoài tụ hội.”

Ngày hôm sau, không khí cả trường đều biến đổi, mập mờ lại xao động, hương vị nói không nên lời.

Tô Nham cùng Lương Khuê hai đại soái ca không chút ngoại lệ thu được một ít chocolate mập mờ, nhưng chocolate so ra kém hấp dẫn hơn liên hoan.

Lớp buổi tối chấm dứt, Lương Khuê mang theo hai người thẳng tiến quán bar, sống phóng túng điên cuồng một đêm, sáng sớm năm giờ mới cùng trở lại nhà Tô Nham.

Thế chất Tần Việt không tốt, bên ngoài lại lạnh, lúc này một câu cũng không muốn nói, cương đầu cương não theo sát chết lặng mà đi. Lương Khuê giờ điện thoại chiếu sáng trên bậc thang, lúc đi đến cửa nhà Tô Nham, trước cửa tự nhiên có một bóng đen ngồi xổm. Lương Khuê giật mình, trầm giọng nói: “Ai?”

Bóng đen kia vốn cúi đầu, nghe tiếng chậm rãi đứng lên, trầm mặc hồi lâu, hần mới lên tiếng: “Việt Việt?”

Tần Việt chóng mặt giống như sét đánh, phút chốc thanh tỉnh, “Sao anh lại tới đây?”

Thanh âm kia khàn khàn lại phần nộ: “Anh nhấn cho em nói muốn tới, em cố ý trốn tránh anh có phải không?”

“Quan Văn ” _ Lương Khuê giật mình không thôi, không ngờ lại là người quen. Quan Văn là hàng xóm của Tần Việt, đàn anh hồi cấp 2 của hắn.

“Là tôi, tôi tới tìm Việt Việt.”

“Nha..... Việt Việt em thật là, bạn muốn tới sao lại để người ta chờ uống công thế, giờ khí trời có thể đông chết người đó.” Lương Khuê nhanh chóng mở cửa để đoàn người đi vào, dưới ánh đèn sáng ngời, bộ dáng Quan Văn rất chặt vật, chủ yếu là tiều tụy. Hiển nhiên là lạnh cũng không nhẹ, môi cũng trắng bệch.

“Anh đi tắm nước nóng trước chứ?”

Quan Văn động động môi, lặng thinh vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Phát hiện ngoài ý muốn

“Mau đi ngủ, mai 6h còn phải dậy đi học đó.” Chờ Quan Văn vào phòng tắm, Tô Nham liền thúc giục Lương Khuê.

Lương Khuê vốn định chào hỏi Quan Văn đường xa mà đến một chút, nhưng nhin suốt cả đêm toàn thân không còn tí sức lực, hơn nữa người ta cũng

không phải tìm hân, Lương Khuê ngáp phát tay: “Việt Việt em hỏi thăm đi, anh và Tô Nham đi năm trước.”

Hai người vừa đi, trong phòng khách chỉ còn lại Tần Việt. Rạng sáng năm giờ, trong ngoài gian phòng yên tĩnh đáng sợ, tiếng nước ào ào trong phòng tắm có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Tần Việt vô lực nằm nghiêng qua ghế sa lon, ánh mắt mờ mịt chăm chăm vào trần nhà _ nhìn thấy Quan Văn, vui sướng trong lòng cậu còn chưa kịp nổi lên liền bị nỗi buồn u ám gánh chịu lâu ngày chiếm giữ.

Cậu không thực hiện được nguyện vọng chỉ mong bên nhau của Quan Văn, kỳ thật điều cậu sợ hãi cũng không nhiều, chỉ có hai điểm.

Rời khỏi Quan Văn rất đáng sợ _ bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm thanh mai trúc mã, không phải chỉ có chút ít.

Rời khỏi cha mẹ còn đáng sợ hơn. Đó là cha mẹ của cậu, phải làm thế nào mới có thể dừng cảm rời đi.

Quan Văn nói sẽ nghĩ biện pháp, vẫn nghĩ biện pháp. Một ngày nào đó, chân thành sẽ làm mòn cả sắt đá, được cha mẹ song phương tiếp nhận.

Nhưng trước khi đi đến thành quả có lẽ là quá xa vời kia, bọn họ phải đi qua một con đường tràn ngập chông gai.

Tần Việt hiểu Quan Văn hơn bất kì ai, vì liếc nhìn cậu một cái, Quan Văn sẽ không tiếc một cái giá lớn trốn từ nhà tới.

Khi còn bé, Quan Văn là anh hàng xóm có thể so với anh ruột, chuyện gì cũng đều vì cậu mà ra mặt, sẽ nghiêm túc nắm tay cậu từng bước từng bước tiến lên.

Dần dần sau khi lớn lên, tình cảm thay đổi là đương nhiên. Cả hai thậm chí còn chưa biết lần đầu tiên yêu mến một cô bé là mùi vị gì, đã yêu thắm đôi phương. Cậu chưa từng nghĩ qua, yêu con trai rốt cuộc đúng không, cậu chỉ biết là cậu yêu Quan Văn, thậm chí nghĩ bên nhau cả đời, vĩnh viễn không xa.

Mà tình cảm Quan Văn dành cho cậu, cậu chưa từng hoài nghi.

Nếu không phải bị cha mẹ phát hiện.

Tần Việt nhắm mắt lại, không muốn hồi tưởng ngôn hành cử chỉ của cha mẹ ngày ấy. Mỗi lời nói cử chỉ của cậu đều làm cha mẹ tan vỡ, nhất cử nhất động của cha mẹ... họ làm sao biết được chúng làm cậu bật khóc nức nở.

Đoạn tình cảm này làm rất nhiều người thương tổn nhau tra tấn nhau, cậu và Quan Văn chính là tội nhân bị thẩm phán.

Sắp bảy giờ, Tô Nham lôi Lương Khuê cực kỳ muốn trốn học ra khỏi cửa, chấp nhận sau khi đến trường nói dối xin nghỉ bệnh hộ Tần Việt.

Lớp sáng sau Lễ Giáng Sinh, toàn trường bị trễ khá nhiều, giáo viên nhà trường hiển nhiên là đối nghịch với học sinh. Trong gió lạnh, tiếng chuông buổi sáng vang lên, cửa trường liền soát kéo ra hai hàng giáo viên đang đứng, từ giáo viên cấp bậc tối cao tới chủ nhiệm. Bao nhiêu học sinh bị kẹt lại sau tiếng chuông đều cảm như hén, giám thị lạnh lùng nói: “Lên thao trường đứng trước.”

Một người tiếp một người, một đám tiếp một đám. Năm phút trôi qua, mười phút trôi qua, học sinh đi muộn bị phạt đứng trên thao trường gần vài chục người.

Chờ khi Tô Nham và Lương Khuê lái xe chạy đến, đã muộn mười một phút. Mỡ trên miệng hai người còn chưa lau sạch, kẻ răng còn kẹp lại mảnh bánh nhân thịt, Tô Nham tay mặt lạnh lẽ lau miệng, Lương Khuê bất động thanh sắc ho khan vài tiếng.

“Tô Nham!” Thầy Mã mở miệng trước nhất, giáo viên hôm nay bị kéo tới gác cũng có thầy. 11/1 đi trễ ba người, làm tập thể ưu tú nhất đúng ra phải không trễ người nào mới được, thầy đã bị giám thị trừng mấy lần. Tuyệt đối không ngờ Tô Nham và Lương Khuê cũng đến muộn, thầy vốn cho rằng hai người này đã sớm ngồi vào phòng. Lương Khuê thì thôi đi, thỉnh thoảng cũng chẳng đáng tin chút nào.

“Lớp trưởng Tô Nham 11/1 ha?” Giám thị ôm tay cười nhìn Tô Nham.

“..... Dạ.”

“Nói coi vì sao em đến muộn.”

Lương Khuê giành nói: “Kỳ thật em và em họ Tần Việt hôm qua ngủ ở nhà Tô Nham, em họ của em cảm phát sốt dữ quá, lây bệnh cho em.”

“Không ngờ ngủ quên.” Tô Nham đột nhiên xen vào.

Chủ nhiệm sững sờ, lập tức cười lạnh: “Em cũng thật thà lắm, ngủ quên, vì sao ngủ quên?”

“..... Thời tiết quá lạnh, sáng quên thời gian.”

“Hừ, bình thường không muộn, vậy mà hôm nay lại muộn, đều qua đó đứng cho tôi. Không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được tự tiện rời đi.”

Thầy Mã vội vàng hoà giải: “Thầy giám thị, như vậy sẽ chậm trễ học tập của học sinh, sáng sớm không phải Anh văn thì là số học, đều rất trọng yếu.”

“Đừng nghĩ biện hộ dùm, còn đứng ngây đó làm gì, đi phạt đứng.”

Gia nhập đại quân phạt đứng, đám người nhìn thấy Tô Nham lập tức đánh máu gà, eo không mỗi chân không rút. Ôn ào bảo có học sinh giỏi như Tô Nham cùng đứng, đứng thế này cũng chẳng uống kiếp người.

“Xem ra đều là đêm qua đi ra ngoài điên cuồng, ha ha, giám thị thật là thứ gì đâu, cố ý bắt ngay vào hôm nay, ông có vào thời kì mẫn kinh không vậy trời.”

“Đứng đứng, tớ chưa ăn bữa sáng, giờ vừa đói vừa lạnh, ôi, không biết phải đứng bao lâu.”

“Đứng thì đứng, ngàn vạn lần đừng bắt chép kiểm điểm, phiền.”

“Chớ có nói xui nè.”

“Nghe nói gần đây có bộ giáo dục xuống thị sát?”

“Cái rắm, liên quan gì đến chúng ta.”

“Các cậu đều nói sai rồi, thật ra là hôm qua thị trường chạy tới vùng này đi dạo vài vòng. Thành phố C cao tầng có kế hoạch hoạt động, khu Lê Hoa của chúng ta phải quy hoạch lần nữa. Kể cả cao trung và rất nhiều vùng phụ cận đều bị phân chia vì một trong các trung tâm thương nghiệp tương lai. Đây cũng không phải bí mật, một vài người đã nhận được thông báo, muốn chúng ta tranh thủ thời gian chuyển đi, nói là cuối năm phải chuyển xong. Sang mùa xuân năm sau phố của chúng ta phải xây xong, thời gian cũng gấp, thúc chúng ta ký tên mau mau dọn đi. Quy hoạch phúc lợi rất lời, đều dựa vào nhân số hộ khẩu, nhà cũ thì cấp cho nhà mới, phố nhà tớ đều là mấy căn nhà cũ xì ở ít nhất vài chục năm rồi, có thể thay mới thật không tệ, tớ ước sớm hủy đi cho nhanh.”

Có người kinh ngạc: “Trường học của chúng ta phải dỡ xuống hả?”

“Có lẽ vậy?”

“Yên tâm, cho dù dỡ xuống cũng sẽ có nơi để cậu học, hủy trường cũ đi sẽ cho cậu trường mới mà.”

“Nói cũng đúng.”

“Không có hộ khẩu vùng này không được phân nhà mới à?”

“Chắc rồi, không có hộ khẩu không thuộc về nơi này, đương nhiên không được phân.”

“Nhưng nhà tớ trừ hộ khẩu ra thì không có dời đi, ở đây cũng vài chục năm rồi.”

“Trong nhà nhiều người chẳng phải là rất lời?”

“Nhà mới là đổi theo cách nào, 30m² đổi 30m² à?”

“Ai ai ai, đừng hỏi tớ nhiều vậy, tớ cũng không rõ lắm, chợt nghe ba mẹ nói một ít, tóm lại có nhà mới ở là tốt rồi.”

Tô Nham và Lương Khuê không xen vào chủ đề. Lương Khuê vốn rất khốn đốn, nghe vậy tinh thần chấn động, vội hỏi Tô Nham: “Cư xá của cậu có tin gì chưa?”

“Tạm thời thì chưa, nhưng phòng chừng sẽ mau đến thôi, quy hoạch đến từng vùng từng vùng, không có khả năng đuổi hết một chỗ.”

“Nếu hủy đến nhà cậu thì làm sao bây giờ?”

“Nên làm cái gì thì làm cái ấy, có thể thay nhà mới dù sao cũng là chuyện tốt.”

“Hừ, nào đơn giản như vậy, 30 m² đổi 30 m², năm mơ à, còn phải mất tiền mới là loại tốt. Tô Nham nếu nhà cậu phải hủy, cậu liền nhân cơ hội thêm chút tiền vào, tận lực đổi lấy căn nhà càng lớn, có thể đổi bao nhiêu thì đổi. Mẹ tớ nói, vài năm sau này nhà ở nhất định càng ngày càng đắt. Trong tay giữ lại tiền dư đặt vào ngân hàng thì phí, có thể mua phòng thì tận lực mua, sau này khẳng định có lời.”

Tô Nham mỉm cười: “Mẹ cậu làm việc gì? Sao hiểu những chuyện này.”

“Ha ha, cha tớ cậu cũng biết _ là quan chức. Mẹ tớ lúc trẻ ăn com quốc gia, về sau chuyển làm kinh doanh, hiện tại mở một ít nhà máy, chủ yếu là về mặt hóa chất và cơ giới. Dù sao lúc mẹ nói lời này, liền bắt tay vào mua rất nhiều đất đai và nhà cửa, năm kia và năm trước mua, năm nay giá nhà đã sớm tăng vọt, thật đúng là mỗi năm cao hơn năm trước.”

Tô Nham sao lại không tin. Đừng nói mẹ Lương Khuê, y còn từng tận mắt nhìn thấy giá nhà mang đến một con lốc, trong tay nếu có tiền dư, thực hận không thể dốc hết mua nhà, làm địa chủ từ xưa đến nay đều là gia. (gia: ông chủ lớn, lão gia)

“Nhà của tớ 100m2, tớ tận lực đổi một hộ 120 ah.”

Lương Khuê nghe vậy muốn nói lại thôi, hẳn ước gì đổi 150, càng lớn càng tốt, nhưng đây là chuyện của Tô Nham, hẳn chỉ có thể đưa ý kiến không thể nhúng tay.

“Việc này..... Tớ cũng không làm chủ được, phải tìm cha.” Tô Nham lờ nói xoay chuyển, đột nhiên thu lại nụ cười.

Lương Khuê sững sờ, phản ánh tức giận và lo lắng trong lòng _ người cha chưa bao giờ lộ diện kia, hẳn không cách nào nghĩ theo hướng tốt được.

Cha Tô Nham một mực không lộ diện, nhưng lại là chủ gia đình, người khác sẽ không nói chuyện gì lớn với một cậu bé như Tô Nham.

Khá tốt đây chỉ là thảo luận tạm thời, chuyện quy hoạch không phải chuyện một ngày nửa ngày sẽ tới.

Lương Khuê lên giường cả ngày trong trường, uể oải không phấn chấn đến xế chiều tan học, thật sự không muốn chờ lâu, Lương Khuê thay đổi sắc mặt nói: “Tớ không học nổi tiết tối đầu, tớ cảm thấy mình như sắp bị cầm, tinh thần cậu thật tốt! Tớ đi về trước, đến nhà cậu ngủ.”

Tô Nham nhìn quãng thâm và con người đỏ ngầu của hắn, không nói một lời đưa chìa khóa qua: “Đi đi, tớ xin nghỉ cho cậu.”

“Thiếp tâm tiểu miên áo[1] !” Lương Khuê nắm chìa khóa cảm động nói.

“Đi mau.”

Lương Khuê cười ha hả chạy khỏi vườn trường.

Chín giờ rưỡi tan giờ học tối, Tô Nham kéo khóa kéo áo khoác lên, chống dùi cưỡi xe đạp về nhà. Đi ngang qua quán quạ vật vẫn còn buôn bán, Tô Nham chạy xuống mua vài trái bắp và hot dog nóng hổi, còn có hai củ khoai nướng khá nặng.

Đạp xe rất nhanh, an toàn đến cư xá, Tô Nham vừa ăn hot dog vừa lên lầu. Vừa ấn chuông cửa liền mở ra, Lương Khuê đang bụng một chén sủi cảo chua cay ăn: “Cậu rốt cục trở về, sủi cảo trong nồi đều để lại cho cậu.”

“Sủi cảo? Cậu làm?”

Lương Khuê lắc đầu: “Nhất định là Quan Văn làm, nhưng tớ đây Quan Văn đã đi rồi. Trong nồi đều là sủi cảo, Việt Việt đã ngủ.”

Tô Nham giờ trái bắp đáng tiếc nói: “Mua uống quá, tớ đi ăn sủi cảo.”

Sủi cảo chua cay hợp khẩu vị Tô Nham, nhân bánh là thịt dê, nóng hổi vào bụng toàn thân đều ấm áp thoải mái.

Hai người mặt đối mặt ăn đến miệng đầy lưu hương, cửa phòng mở ra, Tần Việt mặc đồ ngủ đi tới, kinh ngạc nhìn qua phòng khách vắng vẻ. Trong mắt cậu, phòng khách lúc này chính là trống rỗng, hai người ra sức ăn sủi cảo cách cậu không xa phía trước, đã không cách nào nhét vào tầm mắt.

“Việt Việt!” Lương Khuê gọi vài tiếng mới khiến Tần Việt chú ý.

Tần Việt giật mình hoàn hồn, nụ cười vô cùng cứng nhắc: “Các anh đang ăn sủi cảo à, thơm quá, em cũng đi ăn.....”

“Em trễ chút nữa là hết tron rồi. Việt Việt, đi mặc áo khoác rồi ăn, sao em nhìn yếu xìu thế?” Lương Khuê nhẹ nhàng kéo Tần Việt một cái, thân thể Tần Việt đột nhiên loạn choạng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lương Khuê giật mình: “Em bệnh rồi hả?”

“Không có việc gì.....” Tần Việt phủ thêm áo lông, đi phòng bếp bụng một chén sủi cảo ra.

Lương Khuê lo lắng nhìn chằm chằm vào Tần Việt, vốn sợ cậu sinh bệnh, nhờ tay run hắt văng hết sủi cảo thì làm sao. Nhìn bộ dáng kia của Tần Việt, thực sự có khả năng đó.

Lương Khuê đưa dấm cho cậu, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt lại bị cổ Tần Việt hấp dẫn như gặp được nam châm. Tần Việt cúi đầu từ từ ăn sủi cảo, gáy liền lộ ra. Trên làn da tái nhợt của cậu xuất hiện dấu hôn bắt mắt không thể bỏ qua, hơn nữa không phải một hai chỗ, dùng kinh nghiệm của Lương Khuê phân tích, khẳng định cái thứ kia chín phần là dấu hôn.

Lương Khuê nhất thời ngậm ngýt cả người _ dấu hôn, Tần Việt có dấu hôn không kỳ quái, nhưng mà..... Hôm nay trong phòng này còn có Quan Văn. Hồi tưởng bộ dáng và dăm ba câu của Quan Văn đêm qua, từng bước suy đoán tình huống, quan hệ thật không đơn giản.

Tần Việt..... Cùng Quan Văn? (Thì là quan hệ như anh với Nham Nham đó Khuê ngốc ==)

“Phát gốc cái gì, bình dấm kia cậu muốn cầm bao lâu?”

Tô Nham lạnh giọng đánh tỉnh hắn.

Lương Khuê về mặt cứng nhắc miễn cưỡng khôi phục, đứng dậy đổ thêm dầu vào chén Tô Nham và Tần Việt.

Một khi có ngờ vực, trong lòng như có một cái gai, không tìm hiểu không thoải mái.

Nhưng vấn đề này không có khả năng trực tiếp hỏi Tần Việt, Lương Khuê liền nhìn chăm chăm vào Tần Việt.

Thấy Tần Việt không yên lòng ăn xong sùi cảo chuẩn bị ngủ tiếp, nửa người dưới Tần Việt là quần ngủ rộng thùng thình. Từ phòng khách đi đến phòng ngủ, ngắn ngủi một đoạn đường, Lương Khuê vẫn nhìn ra manh mối. Tần Việt đi đường rõ ràng quá chậm, cái này không bình thường, cho dù cậu sinh bệnh cũng sẽ không như vậy. Hơn nữa Tần Việt vô ý thức luôn lấy tay trượt nhẹ qua hông eo, cứ như chỗ đó có cái gì làm cậu bối rối.

Lương Khuê cảm thấy đáng sợ, Tần Việt rất đáng sợ, tất cả những chuyện hắn suy đoán cũng đáng sợ.

Đêm khuya người vắng, khi trong phòng chỉ còn Lương Khuê thức, hắn tìm được chứng cứ xác thực trong thùng rác, tâm tình Lương Khuê ngã xuống thung lũng.

Hắn đột nhiên hiểu ra, vì sao mỗi lần hỏi nguyên nhân Tần Việt chuyển trường, Tần Việt luôn hi hi ha ha qua loa trả lời, không muốn nói rõ ràng. Hắn hiểu ra thói quen mỗi ngày từng phút từng giây đều chăm chăm vào điện thoại của Tần Việt, cũng hiểu ra Tần Việt vì sao luôn mất ngủ, còn có cậu lúc lơ đãng đã nói rằng, không dám về nhà. Đây không phải bốc đồng vui đùa của Tần Việt, mà là bất đắc dĩ thật tâm.

Lương Khuê lại nhớ tới Quan Văn kia, qua Tần Việt, hai người bọn họ coi như quen biết. Nhớ rõ khi còn bé, Quan Văn tựa như anh ruột của Tần Việt, đặc biệt che chở cậu, cho dù là Lương Khuê cũng không được khi dễ Tần Việt. Khi Tần Việt học nhảy trật chân, Quan Văn quả nhiên đuổi theo Lương Khuê hô đánh hô giết qua mấy ngã tư, thẳng đến buộc Lương Khuê đáp ứng vĩnh viễn không dạy Tần Việt học nhảy mới buông tha cho hắn.

Hắn khờ dại, khi đó cho rằng Quan Văn và Tần Việt là tình huynh đệ.

Lương Khuê suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng hắn lựa chọn im lặng. Không thể tìm Tần Việt đòi đáp án, đáp án không phải trăm phần trăm, hắn thà đem vấn đề giấu kín trong lòng, không suy nghĩ nữa.

Kì nghỉ đông buông xuống, lại một năm sắp lướt qua.

Chuẩn bị thi là một chuyện, sau nghỉ khi nào bọn họ về nhà ăn tết là chuyện khác.

“Việt Việt, chuẩn bị về nhà một chuyến, chúng ta cùng đi.”

“.....” Tần Việt đầu tiên là im lặng, sau đó nói: “Em một lát nữa hỏi ba mẹ xem, coi họ nói thế nào.” Cậu nói xong dừng một chút, vuốt vết nứt da trên mu bàn tay nói: “Kỳ thật ở đây ăn tết cũng rất tốt, hàng năm đều ở nhà cùng ba mẹ xem tiết mục cuối năm, quá chán, anh họ anh nói có phải không? Ha ha.”

Lương Khuê thiếu chút nữa nói không ra lời, hắn đem tầm mắt nhìn về phía đám đàn em lóp mếu dưới lầu, qua thật lâu mới không để ý cười: “Đứng đứng, hàng năm xem tiết mục cuối năm, chán muốn chết. Anh cũng muốn tìm một chút mới lạ ở bên ngoài, Việt Việt nếu thuyết phục ba mẹ em ở lại chỗ này, anh cũng có lý do lưu lại. Đến lúc đó vẫn là ba người chúng ta, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.”

“Ha ha, anh họ anh tỉnh lại đi, ông bà anh nhớ anh đến sắp điên rồi.”

Ngày thi cuối kỳ chấm dứt, Lương Khuê bị người nhà liên tục thúc giục. Xác định thời gian trở lại thành phố A, sau thi ngày thứ ba phải về, phiếu điểm bảo Tô Nham cầm giúp.

Làm Lương Khuê khó chịu không phải do về nhà quá sớm, mà là hắn sắp phải về nhà, Tần Việt vẫn câu kia _ chờ em hỏi ba mẹ đã, em có thể lên chơi mấy ngày thi hay mấy ngày, mong rằng không quay về .

Có thể Lương Khuê đã nghe lén Tần Việt gọi điện thoại, ngữ khí khúm núm cẩn thận e dè, đầu điện thoại bên kia chính là ba mẹ cậu.

“Mấy ngày nay sao cậu tâm sự nặng nề thế, sợ thi không tốt à?” trên đường Tiền Lương Khuê đi sân bay, Tô Nham hỏi hắn như vậy.

Lương Khuê lập tức liếc mắt Tần Việt đang ngồi, xoa đầu nói: “Nào có tâm sự gì đâu, tớ rất khỏe.”

Tô Nham thấy hắn không muốn trả lời, cũng không hỏi, chống đầu nhìn ra thế giới trắng noãn ngoài cửa xe. Mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, mùa đông này, mang đến cho y một con đường khác trong đời, một lối rẽ nhỏ bé chật hẹp u ám, quanh co khúc khuỷu, không có âm áp không có ánh sáng, vĩnh viễn không cách nào quay đầu lại.

Lối rẽ nhỏ bé đó, y cũng không hỏi hận đã đi vào. Y thậm chí tiếc nuối, vì sao không thể đi đến cuối đường, trên con đường đen kịt, ánh nến bắt diệt trong lòng y, y muốn mở mắt nhìn một cái, cuối đường, chờ đợi y chính là gì.

“Thượng lộ bình an, nói trước tiếng năm mới vui về nhà.” Tô Nham phát tay tạm biệt Lương Khuê.

Sắc mặt Lương Khuê so với lúc trên xe càng kém, hắn không biết đang suy nghĩ gì, cứ như không nghe thấy lời của Tô Nham.

Lời tạm biệt của Tô Nham hẳn không để ý tới, hắn vẫn mang hành lý phát ngốc hồi lâu, đột nhiên cười xán lạn với Tần Việt: “Việt Việt, trở lại thành phố A nhớ tìm anh, có thành tích phải nói cho anh ha.”

“Biết rằng, đại thiếu gia anh đi nhanh đi.” Tần Việt không kiên nhẫn thúc giục, cậu chờ không kịp trở về ổ chăn.

Lương Khuê nện vào thanh trượt điều chỉnh một cái, xoay người vẫy tay: “Anh đi, hôm nào gặp.”

Đưa mắt nhìn Lương Khuê đi qua an kiểm, Tần Việt thở ra: “Rốt cục có thể trở về đi ngủ một giấc, Tô Nham à, nghỉ tới ở nhà cậu được không? Một mình quá nhàm chán, cậu cũng không thể để tớ ngủ ngoài đường.”

Tô Nham đã đi vài bước xa, nghe vậy gật gật đầu đáp ứng, không nói một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Muốn hạnh phúc không dễ dàng

Lương Khuê từ sân bay về đến nhà, không ngờ trùng hợp như vậy, đi út của hắn vừa vặn đến nhà làm khách.

“Đi út, đi cũng ở đây sao.” nụ cười của Lương Khuê bí mật mang theo rất nhiều tâm tình phức tạp, hắn lập tức cúi đầu, không có ý định trực tiếp nói vấn đề này với đi út. Nguyên nhân Tần Việt chuyển trường bị đi út và dương giấu diếm triệt để, cả nhà bọn họ và thân thích cũng không muốn nói, Lương Khuê tự nhiên cũng không chủ động lôi ra hỏi.

Phụ nhân[1] vẫn mang bộ dáng vui vẻ nói: “Tiểu Thụy hôm nay trở về rồi sao ?? Mẹ con vừa rồi còn oán giận con không có lương tâm, có bạn quên mẹ, đoán con tối thiểu sẽ kéo thêm năm sáu ngày mới chịu về nhà.”

[1] Phụ nhân ý chỉ người đàn bà đã có chồng

“Con sao lại không có lương tâm, mẹ! Con cũng nhớ mẹ mà, ha ha.” Lương Khuê dặt giọng hô to vào phòng khách. Lương mụ mụ trong bếp cắt hoa quả lập tức vui rạo rực chạy ra: “Coi như thắng oát nhà con có lương tâm!”

“Đó là đương nhiên, mẹ, con mang táo đỏ từ thành phố C về cho mẹ nè, cái loại lần trước mẹ nói ăn ngon ấy.”

Thấy con trai tri kỷ như vậy, Lương mụ mụ cầm táo đỏ mặt mày hớn hờ nói: “Sao không nói cho mẹ biết sớm chút, mẹ sẽ mua món ăn con thích về. Được rồi, may mà hôm nay đi út con tới, trong nhà chuẩn bị không ít món, mẹ gọi điện thoại cho cha con, thúc ông tan ca trở về. Còn ông bà nội con đang ở chỗ chú hai bên kia, mẹ sẽ kêu họ mua thêm.”

“Con đi gọi điện thoại, mẹ cùng đi út nói chuyện đi.”

“Vây cũng được.” Lương mụ mụ bung hoa quả ngồi trở lại sofa, chợt nhớ tới cái gì vội hỏi: “Con trai à, sao chỉ có một mình con, Việt Việt về chưa? Gọi Việt Việt cùng đến ăn cơm. Liên Chi, gọi em rể và Việt Việt luôn, cơm tối ăn ngay nhà chị là được.”

Lương Khuê dừng lại, tận lực lờ đi nói: “Việt Việt không về, còn đang ở trường.”

“Cái gì, sao một mình con chạy về !”

“Mẹ, cái này không thể trách con, con muốn cùng Việt Việt về luôn, nhưng Việt Việt lè mà lè mè không rõ làm gì. Hôm nay không phải vội, mấy ngày nữa nó không thể không về, cũng sắp tết rồi, sao có thể không trở lại chứ. Đến lúc đó mẹ lại mời gia đình Việt Việt tới ăn cơm cũng không muộn.”

Lương mụ mụ tiếc hận không thôi, nhìn về phía em mình: “Liên Chi, em gọi điện thúc Việt Việt nhanh chóng về nhà, chị thấy nó nhất định chơi ở trường đã quá, năm mới cũng không muốn ở nhà.”

“Đạ, chờ nó có thành tích sẽ trở về.” Đi út không yên lòng miễn cưỡng cười.

Tô Nham là người không nói nhiều lắm, Tần Việt bình thường rất nhiều chuyện, nhưng khi cậu chui rúc trong nhà trở nên vô cùng câm lặng. Mỗi ngày trừ giờ ăn cơm chỉ cùng Tô Nham nói hai câu, thời gian khác đều ở trong phòng ngắm nghía điện thoại và máy tính, hoặc là ngủ lù bù không tỉnh.

Tô Nham biết cậu đang rầu rĩ cái gì, nhưng y chỉ có thể giả bộ như không biết. Y còn biết, Tần Việt sẽ không sầu quá lâu, cha mẹ mà cậu yêu thương không phải không thương cậu. Nhấn tâm không cho con trai về nhà ăn tết, thống khổ đâu chỉ mình Tần Việt.

Lúc phát phiếu điểm, hai người cùng nhau đến trường. Hội phụ huynh lần này, phụ huynh không đến dự họp cũng có Tần Việt.

Hai người ngồi cùng một bàn phía sau, chờ thầy đọc đến tên của mình.

Thầy Mã đọc đến: “Đứng đầu lớp, em Tiết Thủ Nhân.”

Các học sinh cả kinh, đều nhìn về phía Tô Nham.

Tô Nham cũng không kinh ngạc _ y tính trước lần này lấy không được hạng nhất, kết quả như y đoán bởi vì viết ngữ văn, y chỉ được 20 điểm. Y vốn tưởng chỉ có 0 điểm, có thể đạt 20 coi như không tệ.

Trừ ngữ văn ra, các môn khác kỳ thật không chênh lệch bao nhiêu với những người khác trong lớp. Số học, Anh văn, hóa học vật lý vvv đều có tỷ lệ thi đạt điểm tối đa rất lớn, trong trường học sinh ban khoa học tự nhiên rất nhiều người lợi hại, mỗi lần chênh lệch giữa hạng nhất và hạng hai, hầu như là do ngữ văn và Anh văn. Hai môn này không là môn chuyên của khoa học tự nhiên, nhưng Anh văn khó mà đánh bại được Tô Nham. Tô Nham Anh văn cấp sáu cũng qua, thi Anh văn không có khó khăn, nhưng ngữ văn thì rất khó nói.

Viết văn 60 điểm, y chỉ có 20 điểm, bị mất 40 điểm. Bốn mươi điểm _ một con số khổng lồ. Nếu muốn hạng nhất, viết văn y phải hơn 50 mới được.

Vừa thấy đề văn cuộc thi lần này, Tô Nham đã biết xong đời rồi.

Đề là “Muốn hạnh phúc không dễ dàng”, không phải đề quá khó, rất thích hợp để trừ tình, nhưng chớ Tô Nham quán quýt nên viết thế nào, thời gian đã không đủ, y viết qua loa kết thúc tùy ý, viết cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng giờ phút này y nhìn bài thi, không biết giáo viên nào chấm bài văn này, còn phán thêm một câu “Nhận xét đúng quá hiện thực, quá tiêu cực”.

“20 điểm viết văn? Khó trách cậu bị hất xuống ngai vàng hạng nhất.” Tần Việt kinh hô một tiếng, tiếc hận không thôi.

Một tiếng thở dài khê vang, Tần Việt trừng to mắt nhìn y. Thầy giáo và học sinh đang ngồi đều nhìn Tô Nham xé nát bài thi ngữ văn, xé thành vô số mảnh nhỏ, nát tới mức không cách nào chấp lại.

Thầy Mã trong lòng lo lắng không thôi, y và học sinh khác đều suy nghĩ như nhau, cho rằng Tô Nham là vì không đạt được hạng nhất nên xé bài thi. Dù sao Tô Nham luôn đứng nhất, đột nhiên bị kéo xuống thì đã kích biết chừng nào.

Sau đó họp trong phòng đa truyền thông, Tô Nham chỉ lấy được hạng tư toàn khối. Bài thi Anh văn lần này rất đơn giản, ưu thế Tô Nham biến nhỏ, cơ bản chỉ hơn mấy học sinh khá giỏi vài phần mà thôi, ngược lại bài văn 20 điểm của y khiến thứ hạng bị tuột lại thật xa.

Càng làm Thầy Mã phát sầu chính là Lương Khuê. Tô Nham thi thất bại là vì viết văn, viết văn nha, có đôi khi thực sự phải nhờ may mắn. Nhưng điểm những môn khác của Tô Nham không rơi xuống chút nào. Thầy Mã cũng không quá lo thành tích sau này của Tô Nham.

Nhưng Lương Khuê mới là lạ. Hần chi thi hạng bảy toàn lớp, thứ tự rơi trầm trọng, mấy giáo viên khác ồn ào tiếc nuối. Rất nhiều câu hỏi Lương Khuê căn bản không nên sai, nhưng Lương Khuê hình như rất qua loa, bị mất một đồng điểm oan uổng làm cho các giáo viên bóp cổ tay không thôi.

Áp lực đổ lên người thầy Mã tăng mạnh. Tuy hạng nhất vẫn là lớp mình nhưng thành tích tổng thể không quá lý tưởng, mấy học sinh được xem trọng toàn bộ xuống dốc. Hội nghị vừa kết thúc, thầy Mã nhin không được gọi Tô Nham lại.

“Tô Nham, chúng ta đi nói chuyện.”

Tô Nham đoán chuyện gì xảy ra, bảo Tần Việt chờ y bên ngoài. Y đi vào phòng làm việc của giáo viên nghe dạy bảo.

Thầy Mã không muốn giáo huấn Tô Nham. Tô Nham là học sinh xuất sắc học giỏi nhiều mặt, thành tích cao tác phong tốt, ông dạy Tô Nham hai năm, hiểu rõ y là dạng học sinh gì. Tô Nham cái gì cũng tốt, chỉ là không có phúc khí. Một cậu bé thật ngoan thật giỏi, lại không được cha mẹ đặt trong lòng. Tương lai cho dù thi đại học điểm không vừa ý, cũng sẽ có nền tảng ổn định bước vào con đường đại học, nếu như phát huy bình thường, Thanh Hoa Bắc Đại là nhất định. Học tốt đại học thì tiền đồ hơn một nửa, nếu là cha mẹ nhà người ta sớm đã vui mừng thế nào rồi, nhưng cha Tô Nham lại chẳng bao giờ quan tâm đến con mình.

Thầy làm chủ nhiệm lớp, trong lòng thật sự quan tâm Tô Nham, không chỉ một lần gọi điện thoại cho ông Tô, thậm chí dùng giọng điệu nịnh nọt cầu xin ông Tô đến trường thăm Tô Nham, nhưng ông Tô kia luôn nói bẽ bộn, sau đó lễ phép cự tuyệt. Có lần Ông Tô không nhìn được, giễu cợt một câu: tốt nghiệp Thanh Hoa Bắc Đại thì thế nào, tôi học đến cao trung, nhưng bằng bản lĩnh của chính mình gây dựng tiền đồ tương đương thôi. Hiện tại sinh viên khắp nơi đều có, đáng khoe khoang sao? Nhưng thầy giúp tôi chuyển lời cho Nham Nham, ráng học giỏi cũng là một con đường, nếu thiếu tiền cứ nói cho tôi biết.

Cú điện thoại kia làm thầy Mã được bao ăn một bụng lửa giận, có người làm cha nói như vậy với con sao? còn nói sinh viên không đáng tiền, cho dù thật không đáng giá, cũng không nên nói lúc đang nghe giáo viên kể chuyện con mình nhiều lần đứng đầu cả khối. Làm cha, ông ta không cảm thấy hài lòng? không vui mừng? không phải nên rất đặc ý vì có một người con giỏi giang như vậy sao?

Mặc dù rất ghét ông Tô, nhưng trước lúc họp hội phụ huynh thầy Mã vẫn bấm điện thoại cho ông. Đáng tiếc ông Tô đầu kia vừa nghe “Tôi là chủ nhiệm lớp Tô Nham.”, lạch cạch một tiếng cúp điện thoại, đối phương cả nói cũng không cho thầy nói. Thầy là một người đàn ông sắp bước qua tuổi bốn mươi, cầm điện thoại đang tit tit, ngây ngốc rất lâu, bên ngoài gió lạnh thổi qua, thầy trầm thấp mắng một câu: “Chết tiệt”

“Tô Nham, biết thầy vì sao tìm em tới không?” Thầy Mã dịu dàng mở miệng, để Tô Nham ngồi xuống.

“Em không thi tốt, lần sau em sẽ cố gắng.”

Thầy Mã vui mừng vô cùng, lại bắt đầu đi thờ dài: “Thành tích của em thầy cũng không lo lắng, hôm nay chúng ta không nói thành tích, chỉ cùng tâm sự thôi. Em thử nói cảm nhận của em tại ngôi trường này xem, bình thường chơi những thứ gì, có bạn bè nào, ha ha, đã lâu thầy không cùng người tuổi trẻ mở rộng cửa lòng nói chuyện phiếm, thực hoài niệm.”

“.....” Tô Nham không hiểu nhìn thầy Mã, trong lòng dờ khóc dờ cười.

“Trường học rất tốt, cuộc sống rất có quy luật, có đôi khi cảm thấy mệt mỏi nhưng trong lòng rất phong phú, không khí rất tốt, em thích trường học.”

Thầy Mã kinh ngạc sau đó gật đầu lia lịa: “Phần lớn học sinh đều chán ghét trường học, cảm giác mình như ngồi tù, bị quản thúc bị áp bức, khát vọng nơi phồn hoa bên ngoài. Nhưng người làm thầy như thầy, cũng vì thích trường học..... nên mới làm giáo viên, em tin không?”

Tô Nham mỉm cười: “Em tin, trường học rất tuyệt.”

“Đúng vậy, trường học rất tuyệt. Trước kia thầy cũng chán ghét trường học, về sau đi vào xã hội mới cảm nhận được cái tốt của trường, cho dù mỗi ngày dậy sớm ngủ trễ học tập, so với bên ngoài cũng tốt hơn nhiều. Huống chi, thời học sinh còn có thật nhiều kỉ ức làm người ta thoải mái, rất nhiều bạn bè khó quên. Tốt không phải trường học, mà là tuổi trẻ của ngày xưa.” Thầy Mã cảm thán không thôi, nhin không được lấy tay sờ soạng tóc mình _ thầy mới trung niên, nhưng đã có một chút tóc bạc.

“Em cùng mấy bạn Lương Khuê, Lâm Cường, Tần Việt là bằng hữu?”

“Dạ, còn có Trần Yên.”

Thầy Mã mỉm cười gật đầu: “Không sai, có bạn là chuyện tốt. Bạn bè lúc này đáng giá, có lẽ sau này rồi cuộc sẽ không gặp được bạn bè đơn thuần tốt với em, cho dù đại học cũng khó nói, đó là hình thức ban đầu của xã hội, không thể so với cao trung.”

“Em cũng cảm thấy vậy.” Tô Nham phụ họa.

“Năm mới em chuẩn bị như thế nào? Nếu không..... Đến nhà thầy không?” ngữ khí thầy Mã rất do dự, cũng không phải không thích chiêu đãi Tô Nham, mà là sợ đề nghị của mình làm xúc động điều gì trong lòng Tô Nham.

May mà Tô Nham vẫn như trước, Tô Nham lắc đầu: “Không cần, em chuẩn bị đi thành phố A tìm cha.”

Thầy Mã cả kinh: “Thật sự?”

“Dạ, chính phủ đã có người đến cư xá thông báo, phòng chừng không bao lâu sẽ thông báo kĩ hơn, ký tên vào giấy quy hoạch là chuyện lớn mà.”

“Đừng đừng, em, em đi tìm cha cũng tốt.” Thầy Mã thiết tình nói _ chắc con trai tìm tới cửa không bị đuổi ra đâu? Ngẫm lại ông Tô tuy luôn luôn bận việc, nhưng không đến mức nhẫn tâm như vậy đâu.

Buổi chiều ngày nọ, Tần Việt một mực buồn bã ỉu xiu đột nhiên nhận được điện thoại trong nhà. Tần Việt như con cá chép lặn một cái bật dậy, khăn trương hô một tiếng: “Mẹ.....”

Tô Nham vừa ăn mì vừa vánh tai nghe lén.

“Hừ, vốn muốn để cậu ở ngoài nghĩ thông suốt rồi trở về, mà thôi quên đi, lập tức về ăn tết, cậu không trở lại các thân thích sẽ lấy làm lạ. Lấy phiếu điểm chưa?”

Tần Việt cẩn thận lên tiếng: “Dạ, lấy rồi ạ.”

“Vậy tranh thủ về, tôi đến sân bay đón cậu, cậu đừng nghĩ nhân cơ hội chạy loạn.”

“Dạ..... Con...con sẽ mua vé máy bay ngay bây giờ.”

Tần Việt cúp điện thoại trở về phòng, vội vàng thu thập quần áo và tiền: “Tô Nham, tớ về nhà, sang năm gặp.”

Cậu khăn trương đến lão đảo, xuống lầu kém chút nữa đã ngã bịch. Một mạch chạy tới sân bay mua một vé máy bay chuyến sau, hai giờ mới có thể lên, tâm tình sốt ruột của Tần Việt bình tĩnh lại. Nhìn sân bay người đến người đi, Tần Việt ôm hành lý lẳng lặng chờ thời gian trôi qua.

“Không ăn ít đồ sao?” Tô Nham đưa cho cậu một gói thịt bò khô.

Tần Việt kinh ngạc ngẩng đầu: “Sao cậu ở đây?”

Tô Nham chia chia túi của mình: “Tớ cũng đi thành phố A, cùng chuyến bay với cậu.”

“Cậu đi tìm anh họ ngốc sao?” Tần Việt thốt ra.

Tô Nham bật cười: “Tớ tìm cậu ấy làm gì, tớ đi tìm cha, ông ở thành phố A.”

“A a, ra là vậy, thật tốt quá, chúng ta có thể cùng đi. Cha cậu ở vùng nào của thành phố A, nếu cậu chưa quen tổ dẫn đường cho cậu.”

“Đến lúc đó rồi coi.”

Hai người làm bạn, giết thời gian trên máy bay.

Ngoài sân bay thành phố A, Tần Việt liếc một cái liền trông thấy xe nhà mình. Cậu còn chưa đi qua, ba mẹ trong xe đã xuống, hai cặp mắt đồng loạt chăm chăm vào Tô Nham, ánh mắt xem kỹ mà không thiện như vậy làm Tần Việt cúi thấp đầu xuống.

Tô Nham chủ động nói: “Chào chú chào dì, con là Tô Nham, bạn học của Tần Việt và Lương Khuê.”

“Bạn học?” Tần ba ba nhắc lại.

“Là lớp trưởng của chúng con, hạng nhất cả khối, bạn tốt của anh họ, hai người bọn họ quen thuộc.” Tần Việt cố ý vớt quan hệ qua một bên.

“A, lớp trưởng à, Tô Nham hả, cậu tới thành phố A du lịch sao? Không bằng ở nhà của chúng tôi, ở cùng Việt Việt, có bạn càng náo nhiệt hơn.”

“Cám ơn ý tốt của chú, cha con đang chờ, con không quấy rầy. Con đón xe đi trước đây, Tần Việt bye bye.”

“Còn đón xe làm gì, tôi có xe sẵn tiễn cậu đi qua, cậu nói địa chỉ đi, tôi tiễn cậu.”

“Không cần không cần, đón xe tiện hơn, không làm phiền chú đâu ạ.”

Tô Nham xoay người đi xa, cũng không quay đầu lại.

“Lên xe.” Tô Nham vừa đi, sắc mặt vợ chồng Tần gia lập tức trở nên vô cùng lãnh đạm.

Tần Việt yên lặng lên xe.

“Thi hạng mấy?”

“Cũng vậy thôi.”

Tần phụ cười nhạo một tiếng: “Học cũng vô dụng, nuôi không mảy, lãng phí lương thực của tao quá.”

Tần Việt mặt không biểu tình nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu khát vọng tết có thể về nhà, cũng biết về nhà không nhất định có quả ngon để ăn. Nhưng mà, cậu vẫn mong như vậy. Ba mẹ đã từng nâng cậu trong lòng bàn tay, chưa bao giờ để ý thành tích của cậu tốt không, chỉ cần thân thể cậu khỏe mạnh tâm tình khoái hoạt thì không còn yêu cầu gì. Trước kia, ba cậu luôn nói: thằng nhãi con nhà ta không phải nhân tài ăn học, ba cho con vui vẻ, qua vài năm ném qua nước ngoài đi học thêm chút kiến thức, trở về theo ba lẫn lộn cũng không lo gì.

Tần Việt thừa nhận, cậu bị ba mẹ làm hư. Quần áo đến mặc cơm đến há mồm, trôi qua mỹ mãn hạnh phúc như hoàng tử. Mặc kệ làm sai cái gì, ba mẹ nhất định sẽ bỏ qua.

Cậu không nghiêm túc học tập, cậu thích ngủ nướng, cậu cũng từng ức hiếp học sinh khác, cậu dùng tiền theo đuổi thần tượng, cậu mặc đẹp ăn ngon, cậu cũng là một học sinh xấu, nhưng ba cũng không so đo những chuyện này.

Nhưng cậu không ngờ tới, ngày ba mẹ thay đổi khuôn mặt, đáy lòng cậu lại thống khổ mà sợ hãi như vậy. Cậu thậm chí khờ dại suy nghĩ, ba mẹ thương cậu như vậy, có lẽ sẽ chấp nhận cậu và Quan Văn, cậu nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ chọn ngày nào nói cho ba mẹ sự thật. Nhưng khi mẹ bất ngờ trông thấy bọn họ hôn môi trong nhà, từ đó cuốn theo tất cả đều là bão táp. Những ảo tưởng ngây thơ của cậu đã vỡ tan sạch sẽ trước nắm tay cứng rắn của ba, tiếng mắng điên cuồng của mẹ.

Cậu chợt bừng tỉnh, hóa ra yêu Quan Văn là tội lỗi cả ba mẹ cũng không thể tiếp nhận.

Tần Việt về nhà, bị khóa trong phòng, cả cửa sổ cũng không được mở.

Quan Văn mỗi ngày nhìn cửa sổ đóng chặt cách vách, thuốc một liều tiếp một liều, ngẫu nhiên cha mẹ về nhà, lại bị cha ra sức đánh một trận. Tiếng nấc từ Quan gia truyền đến Tần gia, nhà ai cũng đừng nghĩ sống khá giả.

Tần Việt ngủ trên giường, nổi thống khổ xoáy sâu vào thân thể.

Trên con đường cuối năm dòng người không ngớt, gió lạnh không ngăn được sự nhiệt tình và mong chờ ăn tết của nhân dân Trung quốc.

Tô Nham đứng trước một cửa hàng trong phố thương mại, xuyên qua cặp mắt kính tìm kiếm điều gì đó.

Y mặc một chiếc áo gió ngắn màu đen để lộ khí chất thành thực rõ ràng, đeo cặp kính mát rất hợp mode màu trà, hai tay đút vào túi quần, lẳng lặng đứng trong làn gió. Thân hình cao ngất cân xứng, rất dễ làm người ta tưởng lầm là người mẫu.

Y nhìn đồng hồ một cái, đã hai giờ chiều.

Ngẩng đầu nhìn về hướng cổng bãi đỗ xe, có một nhà ba người cười cười nói nói đi tới cửa hàng bên này.

Cặp vợ chồng trung niên, cùng một cô gái cũng ăn mặc sành điệu như Tô Nham.

Cô ta rất béo, nhưng ăn mặc đều là hàng hiệu đắt tiền. Cô thân mật kéo cánh tay người phụ nữ, vừa đi vừa làm nũng đang nói gì đó, thỉnh thoảng uốn éo, mắt hững hờ lên phản nản một chút.

Người phụ nữ cười đáp lời cùng cô, người đàn ông một mực bảo trì nụ cười, ngẩng cao đầu, nhìn không chớp mắt đi về phía trước.

Đó là một khuôn mặt rất giống Tô Nham, dù là một người đàn ông bốn mươi nhưng vẫn như một mỹ nam trẻ tuổi.

Gia đình nọ vào cửa hàng, Tô Nham đi theo phía sau.

“Mẹ, con mặc cái này có đẹp không?” cô gái mặc thử quần áo suốt, luôn hỏi vấn đề này mãi.

“Không tồi.”

“Trông có béo không?” cô gái lo lắng hỏi.

“Một chút cũng không béo, có vẻ gầy nhiều, rất phù hợp, rất đẹp.” người đàn ông xen vào.

Cô gái sắc mặt sa sầm, tức giận không thôi rống ông: “Tôi cũng không hỏi ông! Có phiền không vậy!”

“Con bé chết tiệt sao nói với ba ba vậy hả?” người phụ nữ rống cô.

Cô gái đỏ mặt ủy khuất nói: “Con không thèm gọi ông là ba ba.....”

“Thiệt là, con đừng quá tùy hứng, xin lỗi ba ba mau, chớ chọc mẹ giận nha.” Người đàn bà bật hơi mắng.

“Không cần không cần, con nít thôi mà, bỏ qua đi, anh sẽ không để ý.” Người đàn ông cười ha hả hoà giải.

Người đàn bà bất đắc dĩ nói: “Anh chiều con bé quá, làm nó chẳng sợ anh chút nào, ai, đứa nhỏ này sau này làm sao bây giờ.”

“Con gái mà, tùy hứng một chút sợ cái gì, con gái vốn nên nuông chiều. Nếu con trai không nghe lời nên đánh một trận.”

Người đàn bà mặt lạnh: “Đừng rẽ sang nhắc tới con anh nữa, em cũng không phải hà khắc với anh, không cho anh gặp con trai. Anh nhớ nó như vậy, đại khái có thể trở về cha con đoàn viên, hai mẹ con chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau quen rồi, không có anh bên cạnh năm này cũng có thể qua.”

Người đàn ông dờ khóc dờ cười, lập tức nói tốt: “Em nghĩ người nào vậy, anh không nghĩ quá nhiều, không phải mua quần áo sao? Mua a mua a, tranh thủ thời gian mua, buổi tối chúng ta về nhà ăn lẩu thịt dê.”

Người đàn ông đẩy bà đi lên phía trước, Tô Nham trong đám người chen chúc đối diện đi tới phía bọn họ, càng đi càng gần, lập tức chậm rãi lướt qua người đàn ông nọ, dần xa dần.

Mí mắt người đàn ông nhảy dựng, kinh ngạc quay đầu lại. Trong đám người hối hả, thân hình bất mắt của Tô Nham vẫn có thể thấy được, chỉ là khoảng cách quá xa, ông thùy chung không cách nào nhận ra rốt cục có phải con ông hay không.

Trong lòng ông cảm thấy không phải, con của hắn hẳn là ở thành phố C, không có khả năng tìm đến đây.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn cô gái mập mạp trắng trẻo nọ, thầm nghĩ về nhà sẽ gọi điện thoại cho con trai.

Tô Nham trực tiếp rời khỏi cửa hàng, bước vào con đường gió lạnh thổi mạnh, trong lúc nhất thời... chẳng biết nên đi con đường nào.

Y nhìn quảng cáo quen thuộc con đường quen thuộc trước mắt, hết thấy tựa như chồng lên Tô Nham đã chết vào đời trước.

Tô Nham kia, từ thành phố C thật xa tìm cha, nhưng vẫn không dám đến nhà thăm.

Tô Nham kia, mang theo một gói đậu phộng dung đầy từ thành phố C đứng trong gió lạnh ngầy ngốc chờ đợi trước cửa hàng.

Từ tám giờ sáng đợi đến hai giờ chiều, trông thấy gia đình nọ đi tới trước mặt, trông thấy tầm mắt của cha căn bản không có y.

Dù chỉ một cái liếc mắt, y có thể đi qua hô một tiếng cha.

Nhưng chỉ một cái liếc cũng không có, y ngầy ngốc nhìn một nhà ba người bước vào cửa hàng, sau đó làm cách nào trở về thành phố C, đã không nhớ rõ.

Chương 38: Happy new year

Tô Nham ngày đó trở về như vậy. Về sau y lại rất hối hận, hối hận không đi đến trước mặt cha, chỉ cần đi qua cha có thể nhìn thấy y. Vì sao không đi qua, vì sao lại xoay người lại, đây không phải tự giận dỗi sao? Y vì thế hối hận rất lâu, nhưng mặc dù trong lòng hối hận, nhưng rốt cuộc vẫn không nhắc chân đến thành phố A lần nữa. Y chỉ đứng trong căn nhà thành phố C nghĩ như vậy mà thôi.

Bầu trời mây giăng kín, ánh dương quang vào khoảng ba giờ lại len lút nhô đầu ra khỏi tầng mây.

Tô Nham đứng trước cổng hơn 10 phút, sau đó chậm rãi tháo mất kính xuống, rời khỏi cửa hàng.

Tần Việt đi theo cha mẹ đến nhà Lương Khuê mới há mồm nói ra câu đầu tiên trong mấy ngày qua. Lúc mở miệng, cậu phát hiện môi mình như dính chặt, thiếu chút nữa cả câu đầu tiên cũng không thể nói ra.

“Anh họ.” Đơn giản hai chữ, cứng ngắc lại suy yếu.

Lương Khuê vươn tay ôm vai Tần Việt ngồi vào sofa, cười hi hi nói: “Em trở về mấy ngày sao không tìm anh chơi, suốt ngày trốn trong nhà làm gì?”

Tần Việt lơ đãng nói: “Anh cũng không đến tìm em mà. À đúng rồi, Tô Nham đến thành phố A, anh biết không?”

Lương Khuê kinh nghi[1]: “Thật sự?”

“Không tin anh hỏi ba mẹ em, Tô Nham tới cùng em, giờ đại khái ở chỗ cha cậu ấy đó.”

Lương Khuê vọt đứng lên, cười ha hả nói: “Thật tốt quá, mau nói cho anh biết địa chỉ, anh đón cậu ấy tới chơi. Tô Nham thiết kỉ quá, chạy tới thành phố A lại không nói cho anh.”

“Em không biết địa chỉ, tự anh gọi điện thoại hỏi đi.”

Lương Khuê trừng cậu vài lần, vội vàng bấm số điện thoại của Tô Nham.

Qua thật lâu Tô Nham mới nghe máy, thanh âm rõ ràng chưa tỉnh ngủ, lười biếng từ bên kia truyền đến.

“Cậu đang ngủ ở đâu?” Lương Khuê mắt nhìn đồng hồ báo thức, buổi sáng mười một giờ.

“Ừm. Ha, tìm tớ có việc?” Tô Nham nằm trên chiếc giường mềm mại, xoa đầu tóc rối bời, mệt mỏi ngáp.

“Cậu ở đâu?” Lương Khuê nhú mày hỏi.

“Khách sạn.” Tô Nham đứng lên tìm quần áo tắm.

“Không phải tìm cha cậu sao?”

“Không có.”

Không tìm được, hay là thế nào, Lương Khuê không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng không hiểu sao hần vừa nghe chữ khách sạn lại rất mất hứng.

“Nói địa chỉ, tớ đi đón cậu tới nhà tớ.”

“Không cần, tớ trực tiếp đến sân bay, sắp đến giờ bay rồi.”

“Nhanh như vậy trở về sao?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

“Trở về ăn tết.”

“.....”

Lương Khuê nhanh chóng đuổi tới cổng khách sạn, liếc một cái liền thấy Tô Nham mang hành lý đơn giản, đứng trước khách sạn nọ.

Tô Nham đứng trên bậc thang, một thân áo gió, hơi ngửa đầu, ngóng nhìn biển quảng cáo trên cao ốc đối diện.

Người này không giống một thiếu niên học trung học, ý nghĩ này đậm vào óc Lương Khuê.

Nhưng mà, Tô Nham thật đẹp trai, Lương Khuê không khỏi cười đi về hướng Tô Nham.

“Nếu không đến tớ liền đi.” Tô Nham khẽ cười nói.

Lương Khuê vội vàng nhận sai: “Trong thành phố quá nghiêm, tớ không có bằng lái không tiện, cho nên tìm một chiếc xe máy. Đi theo tớ đi, đến nhà tớ ăn bữa cơm, chào hỏi cha mẹ tớ một cái. Việt Việt đã ở chỗ đó, cậu đừng vội về.”

Tô Nham quyết đoán lắc đầu: “Lần sau đi, thời điểm này lấy vé máy bay không dễ, để khỏi đòi tớ đòi đi phiền toái. Cậu tiễn tớ đến sân bay không?”

“Không tiễn!” Lương Khuê tức giận nói.

Tô Nham mon tron mái tóc bị gió thổi loạn, mang hành lý trực tiếp đi đến ven đường: “Sang năm gặp ha.”

“.....” Lương Khuê nghiêng răng nghiêng lợi trừng Tô Nham đang ngoác đón xe, nhưng nửa ngày không có một chiếc xe trông. Lương Khuê nhìn có chút há hê nói: “Muốn đón xe trừ phi đi lên phía trước, tối thiểu hơn 10 phút à nghen.”

Tô Nham đi qua hẳn, Lương Khuê cười đến dương dương đắc ý: “Một bữa cơm mà thôi, buổi chiều tớ phụ trách đưa cậu đến sân bay.”

Tô Nham nhếch khóe miệng cười cười, đem túi hành lý treo vào sau xe máy. Chân dài đuổi ra chiếm đoạt vị trí lái xe máy, đề máy, nghiêng đầu nhìn về phía Lương Khuê trợn đến mắt sắp rớt ra: “Cho tớ mượn chạy, tớ sẽ đem xe đỗ ở sân bay, cậu nhớ qua lấy nghen.”

Xe máy chậm rãi chạy vài mét, Lương Khuê nhảy lên đuổi theo: “Vương bát đản! dừng lại cho ông, tớ không cho cậu mượn, có bản lĩnh tự cậu đi về đi.”

Tô Nham không thèm nhìn, tiếp tục chậm rì rì chạy về phía trước. Người qua đường đều nhìn thấy Lương Khuê vênh cái mông lên chặt vật đuổi theo đằng sau, vừa chạy vừa chửi âm lên.

Mất thấy cảnh sát giao thông ẩn hiện cách đó không xa, Lương Khuê cắn răng một cái, phần hận nhảy lên chỗ ngồi phía sau xe máy, thuận tay hung hăng thúc cho Tô Nham một cái: “Vượt qua đi! Đừng để bị chặn lại!”

Tô Nham lộ ra nụ cười của người chiến thắng, lớn tiếng dặn dò: “Ôm chặt eo tớ.” Nói xong, xe vèo một cái chạy ra ngoài. Lương Khuê ngồi phía sau sớm có phong bị, nắm chặt Tô Nham mới không bị ngã chết.

“Mẹ cậu á! Đi nhầm hướng rồi, rốt cuộc cậu muốn đi đâu?”

“Sân bay.”

“Bên trái bên trái, cậu không xem biển báo giao thông à!”

“Gió thổi mắt đau.....” Tô Nham thành thật thừa nhận.

Lương Khuê cười ha ha, cười đến thân xe đều run rẩy không thôi.

“Ha ha ha, tớ quên mang mũ rồi.....”

“Cho nên rất buồn cười à?”

“.....” Lương Khuê cẩn thận nghĩ, buồn cười cái rắm! Hắn tại sao lại quên mang mũ, còn không phải vì đến cho kịp, vội vàng nên quên mất.

“Vì sao nhất định phải vội vã về nhà?” Lương Khuê tiếc nuối truy vấn.

“Tớ thấy cha tớ.”

“Ừa?”

“Ông không thấy tớ.”

“.....”

“Tớ cảm thấy thành phố C tốt hơn thành phố A, muốn trở về.”

“.....thành phố A còn có tớ mà. Tớ là ai? tớ thân thiết hơn gần gũi cậu hơn cả cha cậu, cậu tới nhà tớ ăn tết đi mà, thành phố A rất vui.”

“Lương Khuê, mùa đông sang năm cậu có thể mời tớ, đến lúc đó tớ nhất định đáp ứng cậu.”

“Hừ, còn muốn sang năm à.” Lương Khuê khinh thường, ngẩng đầu, xuyên qua gương chiếu hậu, hắn trông thấy khuôn mặt tươi cười của Tô Nham. Gió lạnh thổi tóc Tô Nham vù vù bay ra sau đầu, lộ ra cái trán cùng khuôn mặt rõ nét. Gió hiu quạnh cắt qua gương mặt, thêm vào vài phần hàn ý, Tô Nham mỉm cười trong rét lạnh, không hiểu sao làm cho người ta càng thân thiết vài phần.

Lương Khuê khép tay lại, vòng chặt qua thắt lưng Tô Nham, thân thể dán vào lưng Tô Nham: “Hai chúng ta thật khò, cậu nói có phải không?”

“Hừ?”

“Mẹ ơi, sắp thôi chết tớ” Lương Khuê ôm quanh thân thể khóc thét.

Tô Nham cười ha ha: “Ai bảo cậu quên mang nón, quả là lạnh, nhưng mà rất thú vị, coi như một hồi bơi thử vào mùa đông. Ngẫu nhiên làm chuyện điên rồ, có ích làm thể xác và tinh thần khỏe mạnh.”

“Cái rắm, bịa chuyện, ông đây hiện tại hận không thể nhảy xuống xe.” Lương Khuê há mồm đón gió, gió rót vào miệng, hắn cố ý phát ra thanh âm a a, xa xăm khùng bố như tiếng quỷ khóc.

Đây là một con đường dài đằng đằng, cứ như không có điểm cuối. Gió rất lạnh, nhưng gò má dần dần tê dại, lại dần dần quen thuộc. Lương Khuê hát vang sau xe, trong chốc lát nắng to trong chốc lát bật cười.

Tô Nham luôn bảo trì nụ cười, xe máy chạy băng băng trong gió, lưu lại hai tàn ảnh thiếu niên.

Con đường đằng đằng chung quy cũng có điểm cuối. Khi xe máy dừng lại thì gió ngừng, tiếng ca cũng ngừng.

Bên tai rơi vào yên tĩnh ngán ngùi, trống vắng không thích ứng.

“Tớ phải đi, cậu trên đường trở về lái xe cẩn thận.”

Lương Khuê cứng ngắc phẩy tay: “Tạm biệt không tiễn.”

“Ừ.”

Tô Nham dần dần đi xa, mắt thấy y sắp biến mất, Lương Khuê lớn tiếng gọi y: “Tô Nham!”

Tô Nham quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hắn.

Lương Khuê cười nhạo: “Tớ đùa cậu chơi, không có việc gì.”

“Nhàm chán.” Tô Nham chửi nhỏ, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt Lương Khuê.

Trong lòng buồn bức sầu não về nhà, Lương Khuê như sắp đông cứng.

Thoáng cái mềm nhũn nằm vật lên sofa kêu người hầu hạ: “Việt Việt, rót cho anh đây một ly trà, anh vừa lạnh vừa khát, ôi, mẹ ơi, có để com cho con không?”

“Có đây, xú tiểu tử vô thanh vô tức chạy đi, bạn của con đâu rồi?”

“Cậu ấy về, làm gì cũng không giữ lại được a.”

“Sao vội vã vậy, tốt xấu cũng phải ăn bữa com.” Lương phụ thở dài.

“Cậu ấy về mừng năm mới.”

“Cũng đúng.” Lương phụ gật đầu.

“Tô Nham và cha cậu ấy cùng về sao?” Tân Việt truy vấn.

“Không có.”

“Một mình cậu ấy trở về?”

“Ừ.”

“.....” Tân Việt xoa xoa đầu, không hỏi nữa.

Tô Nham ôm tâm tình coi như không tệ về tới thành phố C, một mình trong nhà không chuyện gì làm, mỗi ngày treu chó trên mạng. Y đi tìm Di Từ nói

đóng cửa sập rau, Di Từ rất khiếp sợ, nhưng di không cách nào thay Tô Nham quyết định. Sinh ý sập rau sập chấm dứt, cửa hàng hoa quả còn mở, Di Từ được Tô Nham điều qua xem hàng hoa quả. Tiền lương thì giống như trước đây, cái này làm Di Từ thở phào, bà sợ nhất là thất nghiệp. Đến tuổi này rồi, một khi thất nghiệp, muốn tìm việc làm mới thật sự quá khó khăn.

Tết âm lịch càng ngày càng gần, trong tiểu khu bận rộn một mảnh, nhà nào cũng mở hàng tết, chỉ có Tô Nham và Di Từ nhàn rỗi.

Tô Nham lúc ăn cơm ở nhà Di Từ hỏi: “Con gái của dì năm nay vẫn không về sao?”

Di Từ mang theo giọng mũi nói: “Ừ..... Nó chưa nói được hai câu đã không kiên nhẫn cúp máy..... Nói công tác bề bộn, năm mới cũng phải kiếm tiền.”

“..... Di gọi nhiều nhiều vào.”

“Nó luôn ghét dì phiền.....” Di Từ ôm trán nói: “Dì tạo nghiệt gì mà nuôi ra đứa con gái như vậy.”

“Một ngày nào đó cô ấy sẽ thông cảm cho dì.” Tô Nham an ủi, y mơ hồ nhớ đời trước, đại khái là vào đầu xuân sang năm, con gái Di Từ sẽ về. Di Từ cách ngày mẹ con đoàn tụ cũng không xa, đáng tiếc y hiện tại không thể nói cho bà biết tin này.

Gần hết năm cũ, Tô Nham đi ra ngoài mua một đồng pháo hoa dự trữ. Năm nay thành phố C có một quảng trường Lê Hoa mới xây xong, đêm 30 tết sẽ tổ chức hội pháo hoa thành phố C. Đến lúc đó chẳng những có pháo hoa do chính phủ bắn, còn có thể kêu gọi thị dân cùng ăn liên hoan, ăn tết trong thành phố. Muốn phóng pháo hoa không dễ dàng, bình thường đều là chạy đến bờ biển bờ sông chơi cho đã ghiền, năm nay tại quảng trường tổ chức lần đầu, sớm hấp dẫn vô số thị dân. Cả tiểu khu chỗ Tô Nham, mỗi ngày đều có người thảo luận đề tài này, một đám trẻ con la hét muốn đi xem pháo hoa.

Trong nháy mắt đến buổi sáng 30, Trương Vĩ gọi điện thoại tới hỏi y: “Lại một mình ăn tết?” Hắn hỏi không chút uyển chuyển nào.

Tô Nham bật cười: “Thưa vâng, ông chủ Trương năm nay có thể hạnh phúc rồi, có vợ cung làm bạn.”

Trương Vĩ ha ha cười: “Đúng nha, cậu muốn tới không? Bên cạnh tôi có mấy người bạn, cùng tổ chức party.”

“Cám ơn ý tốt của anh, buổi tối tôi hẹn với bạn rồi, sẽ không đi quấy rầy.”

Trương Vĩ mập mờ cười: “Có hẹn à, khó trách. Học sinh cấp 3 thật không sai, đẹp nhất chính là thời gian này. Người trẻ tuổi, chơi cho đã đi, chúc cậu năm mới vui vẻ nhé.”

“Happy new year!”

Tô Nham dọn dẹp trong nhà một phen, đồ ăn vặt và hoa quả phong phú được đặt trên bàn trà, trong tủ lạnh chất đầy nguyên liệu nấu ăn, có canh gà có sủi cảo.

Buổi chiều, Tô Nham tắm rửa, thay quần áo mới mừng tết.

Ném qua cơm tối, bên ngoài sắc trời đã đen nhưng không rét đậm.

Tô Nham ngồi trên taxi chạy tới quảng trường Lê Hoa, bên kia cảnh sát đã tự động đứng thành một vòng. Phóng pháo hoa dù sao cũng là hành vi có chút nguy hiểm, đúng là ăn mừng năm mới, nhưng đồng thời cũng không thể quên an toàn. Lê Hoa là lần đầu tổ chức sự kiện trong nhiều năm như vậy, thật sự không dễ dàng.

Khi còn bé Tô Nham nghe nói nông thôn ăn tết có thể tùy tiện phóng pháo hoa, liền hết sức hâm mộ, về sau cha mẹ tự mình mang y đi bờ sông, trải qua niềm vui phóng pháo hoa.

Chạy tới quảng trường phần lớn là người một nhà, hoặc là thân bằng hảo hữu. Nhưng ở bên cạnh khán đài vây ngoài quảng trường, cũng có nông dân công nhân đang đứng, những người này đều không mua vé tàu, không có cách nào về nhà. Họ tới chỗ này là mong được chạm vào chút không khí vui mừng náo nhiệt của năm mới.

Tô Nham mua đều là cây pháo cỡ lớn, đứng dậy cho an toàn, giành chỗ cho dễ.

Đúng 7h, trên quảng trường pháo hoa âm âm tràn khắp bầu trời, tia pháo rực rỡ thấp sáng cả bầu trời, dưới ánh sáng xuất hiện từng gương mặt mang đầy nét tươi cười.

Trong pháo hoa rực rỡ, tiếng ca năm mới vui vẻ liên miên không dứt vang lên bốn phía quảng trường. Tô Nham cảm thấy bài ca này thật hay, làn điệu vui sướng ai cũng thích, chỉ cần vừa nghe rất dễ nhiễm chân ý của bốn chữ năm mới vui vẻ. Nụ cười cứ dễ dàng như vậy mà theo đó hiện ra.

Y đã từng thất hồn lạc phách tới đây, tại đêm 30 tịch mịch nhìn pháo hoa đầy trời, tiếng ca vui sướng ấy, làm y dần dần quên cô đơn. Cho dù là khi đó, y trong đêm giao thừa nọ, cũng thật tình cảm thấy khoái hoạt.

Trong tiếng ồn ào, Tô Nham cười đốt cây pháo trong tay, pháo hoa xinh đẹp lách cách châm ngòi, có trẻ con vây quanh bên cạnh y vỗ tay bảo hay.

Tô Nham chăm chăm vào pháo hoa, nhưng trong lòng đang thầm đếm.

Khi y châm cây pháo thứ mười, y nghe thấy thanh âm quen thuộc kia.

Lương Khuê phong trần mệt mỏi chạy đến thành phố C, nhưng trong nhà Tô Nham trống rỗng, tay bấm điện thoại, Tô Nham lại không nghe. Lương Khuê tức giận đập vào tường, phụ nhân cách vách nói: “Cậu ấy hình như đi đến quảng trường Lê Hoa bắn pháo hoa rồi.”

Chạy tới quảng trường chen chúc mấy vạn người, xa xa liền trông thấy pháo hoa rực rỡ đầy trời, Lương Khuê không khỏi giảm dần bước chân, ngừng đầu cùng mọi người nhìn lên bầu trời đêm. Dưới màn đêm, hòa hoa (hoa lửa) lốm đốm tạo thành bức tranh lộng lẫy, ánh sáng đi vào tận đáy lòng. Cũng khó trách nhiều lời văn đã ghi rằng: ‘Rực rỡ như pháo hoa’, so với pháo hoa còn rực rỡ, vậy nhất định là sự vật xinh đẹp nhất.

Lương Khuê chìm trong sóng người, hần tìm tìm kiếm kiếm chớp lấy mỗi một thân ảnh tương tự. Đây không phải chuyện dễ dàng, sóng người như biển, bóng đêm làm mờ đôi mắt.

Gió lạnh, nhân tâm lại đang sôi trào.

Lương Khuê cũng giống rất nhiều người, sôi sục đến chảy mồ hôi.

Hắn chạy nhanh không ngừng, thẳng đến tìm được người muốn tìm.

Bị mây đứ nhỏ vây quanh chính giữa, Tô Nham như hạc giữa bầy gà, giờ pháo hoa chuyên chú thường thức, như đang ngửi Phụng Hoa[2] đặc sắc ngắn ngủi của pháo hoa.

Lương Khuê đẩy người chen chúc đi qua, nhảy lên, vẫy tay khàn tiếng ra sức gọi y: “Tô Nham!”

Lớn tiếng như vậy, không sợ Tô Nham nghe không được.

Y không có khả năng nghe không được, mặc kệ chung quanh ồn ã cỡ nào.

Tô Nham như hần sờ liệu, nghiêng đầu sang kính hi nhìn hần.

Lòng Lương Khuê trong nháy mắt thỏa mãn.

Mệt nhọc một ngày vất vả chạy đến, không uổng phí một mảnh tình cảm của hần.

Hần bỏ người nhà đến ăn tết cùng Tô Nham.

Tô Nham, sao cậu có thể không sung sướng.

Pháo hoa một người biến thành giao thừa hai người.

Đó là tâm tình gì, Tô Nham đến nay vẫn còn nhớ rõ, năm tháng chưa từng xóa đi đoạn kí ức kia.

Trốn về thành phố C y bệnh nặng một trận, phát sốt ba mươi chín độ không người hay biết.

Y chỉ biết mình bị bệnh, đầu óc hôn mê, nên làm gì, có thể làm gì một chút cũng không biết. Thân thể tựa như mất đi động lực, lẳng lẳng nằm trên giường thờ ơ.

Trong mơ hồ, y nghĩ lúc này bất kể là cha hay mẹ trở về, cũng có thể diu y một tay.

Y không thể nghĩ quá nhiều, nặng nề ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa, thân thể tự động khỏe hơn chút ít, trong nhà không có bóng người.

Y rốt cục đứng lên, uống thuốc, đi bệnh viện phụ cận truyền nước biển.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, y bỏ lỡ điện thoại của cha. Từ ngày đó thẳng đến giao thừa, ông cũng không gọi nữa.

Không biết tết nên trôi qua thế nào, y đi theo người khác tới quảng trường.

Trong này rất náo nhiệt, náo nhiệt làm y quên đi phiền não. Y hi vọng pháo hoa có thể bắn đến tận bình minh, nghênh đón ánh ban mai đầu tiên của ngày mới.

Giấc mộng của y không thực hiện được, không thể chứng kiến ánh ban mai đầu tiên.

Nhưng trước lúc đó, y lại nhìn thấy ánh dương quang bất ngờ.

Khi đó Lương Khuê như phép lạ xuất hiện tại nơi đây, chính là dương quang của màn đêm, Lương Khuê duy nhất.

“Tô Nham, tớ tới cùng cậu ăn tết.”

Lương Khuê giờ pháo hoa, nụ cười rực sáng nói cho y biết.

Tô Nham ngẩng đầu lên nhìn pháo hoa bắn tung, những pháo hoa kia, toàn bộ như khuôn mặt tươi cười của Lương Khuê.

Có lẽ trong phương hoa[2] nháy mắt nọ, y đã trúng phải ma chướng.

“Happy new year!”

[1] Kinh nghi: ngạc nhiên mà nghi ngờ

[2] Phương hoa: mọi người có thể hiểu là hương hoa hay là vùng trời đầy hoa

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đêm không ngủ

Khi hồi chuông 12h vang lên trên quảng trường, tiếng ‘Chúc mừng năm mới’ được người người thốt lên vang tận mây xanh. Ma lực của bốn chữ này tuy ngắn ngủi nhưng đủ để thấp sáng nụ cười trên môi mỗi người.

Một cái tết như vậy đó, không có tiếc nuối cũng chẳng có phàn nàn.

Đám người chen chúc thưa dần, Lương Khuê kéo Tô Nham nhanh chóng chạy đi, giành giật đón một chiếc xe taxi về nhà.

Lương Khuê sốt ruột lạch bạch chạy lên lầu, may mà thứ hấn mang đến còn trước cửa nhà Tô Nham, không bị trộm đi.

“Những thứ này làm gì?” Tô Nham mỉm cười.

“Đồ ăn chứ gì! Tớ biết cậu sẽ không xuống bếp, ha ha, mà tớ cũng không nên tớ mang theo rất nhiều thức ăn chín, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn.”

Vào phòng khách, Lương Khuê hai mắt tỏa sáng, hiếm khi thấy trong nhà này có bầu không khí ấm áp đến thế. Trên bàn bày biện bánh kẹo hoa quả chỉnh tề, tựa như sớm có chuẩn bị.

Tủ lạnh nhà Tô Nham cũng rất đầy đủ, Lương Khuê vui rạo rực bụng canh gà ra: “Tớ muốn ăn cái này! Dân phương Nam các cậu nấu canh gà rất ngon, mẹ tớ nấu không ngon bằng, không biết thiếu gia vị gì nữa.”

“Muốn ăn thì ăn đi, bên trong hầm cách thủy hai con gà đất, cậu muốn ăn bao nhiêu cũng được, muốn thêm mì không? Tớ đi bắc chảo lên bếp trước.”

“Thêm một chút mì đi, tớ có mang theo gà nướng vịt nướng nữa đó.”

“Đêm nay ăn hết những thứ này xong còn có thể ngủ nổi không?” Tô Nham rất hoài nghi nói thảm một câu, cúi người mở bếp ga. Lương Khuê bụng canh gà gấp gấp đứng phía sau chò, nghe vậy cười hì hì nói: “Vậy thì không ngủ, giao thừa thức khuya luôn, chúng ta chống đỡ một đêm có gì không được. Ngày mai có thể ngủ nướng, sợ cái quái gì.”

“Buổi tối chơi game?”

“Tùy cậu, nếu không cùng xem tiết mục cuối năm?” Lương Khuê nhìn chăm chăm vào bên mặt Tô Nham hỏi lại.

Tô Nham khinh thường nói: “Tiết mục cuối năm hết rồi”

Lương Khuê tiếc hận. Tuy nói hàng năm cùng người nhà xem tiết mục cuối năm cảm thấy đặc biệt nhàm chán, nhưng giao thừa năm nay, hấn không biết vì sao lại đặc biệt muốn xem nó. Cùng Tô Nham bên nhau, dường như hấn cũng không cảm thấy nhàm chán buồn tẻ.

Canh gà được đổ vào nồi, hai người đứng chờ một bên nhất thời không ai nói chuyện, trong phòng im ắng chỉ có tiếng lửa lách cách trong bếp lò.

Tô Nham nhìn chăm chăm vào lửa, Lương Khuê dán mắt vào nồi.

Quá an tĩnh, yên tĩnh đến không bình thường.

Tô Nham bỗng quay đầu, nhìn về phía Lương Khuê: “ Vì sao hôm nay tới nhà tớ?”

Lương Khuê chớp mắt mấy cái, dứt khoát nói thẳng: “Đến chơi với cậu thôi.”

“..... Tại sao tới chơi với tớ?”

“Cái gì mà nhiều “vì sao” thế, tớ chỉ là muốn cùng cậu, nghĩ thế liền tới thôi mà.” Lương Khuê đương nhiên nói.

Tô Nham bật cười, không phải tất cả mọi người đều có thể làm điều đương nhiên như Lương Khuê.

Cho nên, chỉ có một Lương Khuê.

“Ba mẹ cậu không nói gì cậu sao?” Tô Nham mở nắp nồi, bỏ mì vào.

Lương Khuê ôm tay dương dương đắc ý cười: “Hi hi, năm nay ông bà nội tớ ăn tết ở nhà chú hai, ba mẹ tớ cũng ung dung quá trời. Hai người họ còn đắc ý hơn tớ, sáng giao thừa liền đến sông bãi, không đến khuya 12h cũng không về. Hừ, bọn họ đã thành thói quen đi chơi, tớ sao phải vườn không nhà trống, tớ nói đến nhà cậu ăn tết, cha tớ không nói hai lời liền chấp nhận, nhưng mà mừng hai phải về nhà chúc tết cậu tớ nữa.”

Đời trước, Tô Nham nghe lời này xong trong lòng rất thất vọng, cảm thấy nếu ba mẹ Lương Khuê không đi đánh bài, Lương Khuê chắc chắn sẽ không tìm đến y.

Nhưng Tô Nham hôm nay cũng không nghĩ như vậy, mặc kệ trong nhà Lương Khuê bè bạn hay Lương Khuê chỉ chọt nghĩ đến thì phần tâm ý kia cũng không phải là giả.

Hơn nữa, hẳn thật sự đến đây.

Thế nhân thích dùng duyên phận giải thích tương ngộ tương giao tương tri (gặp gỡ, kết bạn, thân nhau) giữa hai con người, tất cả trùng hợp, khó có thể bảo rằng không phải là duyên phận.

Canh gà trong nồi sôi trào, hương nồng lan tỏa. Gà vịt nướng trong lò vì ba cũng nóng lên, Lương Khuê một chân đặt trên mặt ghế, ngồi không chỉnh tề, uống mấy ngụm canh gà ấm áp vào bụng thoải mái thở hắt ra. Hắn lấy đũa chọc chọc trong bát canh lớn, lập tức kinh hãi dị thường: “Oa, tớ có ba cái đùi gà nha.”

“Hừ, đặc biệt khuyến mãi cho cậu, hai con gà bốn cái chân cho cậu ba cái, thỏa mãn chưa hử.”

“Ha ha ha, vậy tớ không khách khí.”

Hai thằng con trai, hai con gà nấu canh cũng không nhầm nhò gì, vài gấp vài gấp ăn hơn phân nửa. Đến một giờ sáng hôm sau, Lương Khuê còn chưa thỏa mãn, cuối cùng xé chân gà nướng cùng Tô Nham mỗi người một cái, nằm lệch trên sa lon lười biếng vừa nhìn vừa ăn,

Tô Nham ăn quá no, nằm trên sa lon không muốn nhúc nhích.

Lương Khuê nằm bên chân Tô Nham, một chân đặt trên đùi Tô Nham, một chân để trên bàn trà.

Tỉ vi đang chiếu tiết mục cuối năm, Lương Khuê đang nghe nhạc trong đó. Tô Nham đột nhiên hơi nâng nửa người, vươn tay nắm một nắm, sau đó lại nằm nghiêng xuống chậm rãi cắn hạt dưa.

Lương Khuê vừa thấy y cắn hạt dưa, lông mày hung hăng giật giật, thân thể đều căng cứng.

Tô Nham phát hiện khác thường, không hiểu nói: “ Thế nào? Cậu muốn ăn hạt dưa? ”

Lương Khuê quay đầu đi: “Cậu rất thích cắn hạt dưa?”

“Tạm tạm đi.” Tô Nham khó hiểu.

“.....”

Lương Khuê không biết nên nói gì, hẳn có thể nói gần đây mình luôn bị quái mộng (giấc mơ quái lạ) quấy rầy sao.

Kỳ thật không tính là quái mộng, cũng chẳng phải ác mộng.

Chỉ có điều giấc mộng này luôn lặp đi lặp lại, lúc ở trường mơ thấy mộ phần của Tô Nham, về sau về nhà không thấy nữa khiến hắn thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau hôm tiền Tô Nham ở sân bay, tối đó hắn lại bắt đầu nằm mơ.

Khung cảnh trong mơ là nhà Tô Nham, bài trí, sofa, thậm chí mức cũ kỹ cũng không thay đổi chút nào. Lịch là lịch của năm ngoái, trên đó rõ ràng hiện rõ ba chữ ‘Đêm 30’.

Ti vi phòng khách đang chiếu tiết mục cuối năm, phi thường náo nhiệt hi hi ha ha vừa ca vừa nhảy múa. Hơn nữa tiếng ti vi rất lớn, to đến Lương Khuê nằm mơ cũng muốn mắng người.

Nhưng hần mắng không được, phía trước ti vi sau bàn trà, chính là Tô Nham đang ngồi trên sa lon.

Tô Nham mặc một bộ quần áo mới _ là áo lông đồ chơi mang đậm không khí vui vẻ, tóc rũ xuống, rõ ràng vừa tắm xong.

Tô Nham nhẹ nhàng mà khoan khoái một mình ngồi trên ghế sa lon, tay trái cầm một túi hạt dưa lớn, tay phải không ngừng lấy hạt dưa có quy luật tự động nhét vào miệng, một hạt lại một hạt, không ngừng, không nghỉ.....

Chỗ quái nhất của giấc mộng kia chính là, hần mơ suốt cả đêm. Tô Nham ngồi trên ghế sa lon chăm chăm vào màn hình xem tiết mục cuối năm, không ngừng cắn hạt dưa, cắn suốt một đêm, hần nhìn thấy rõ ràng ánh ban mai chiếu vào, cửa sổ ngoài nhà Tô Nham dần dần trắng bạch. Nhưng Tô Nham ngang nhiên không cảm thấy chút nào, vẫn cứ cắn hạt dưa, như một người máy chuyên dùng để cắn hạt dưa, một khi khởi động dây cót cũng không biết dừng lại.

Giấc mộng kia sao mà dài đằng đặc, sao mà buồn tẻ nhàm chán đến thế.

Thẳng đến cuối cùng Lương Khuê cho rằng mình chính là Tô Nham, ngồi ở chỗ kia cắn hạt dưa chính là hần.

Hần thế chỗ cho Tô Nham, nắm lấy hạt dưa không ngừng cắn, chậm rãi, chậm rãi. Ngoài cửa sổ sáng rõ, bên ngoài vang lên tiếng hoan hô náo nhiệt, cách vách rất nhiều người bắt đầu ra khỏi cửa chúc tết nhưng hần cũng không biết dừng lại.

Thẳng đến mặt trời lên cao, một túi hạt dưa lớn cũng đã ăn xong, hần mờ mịt cúi đầu xuống, dừng một chút, vớt cái túi trống không, tắt ti vi, nện hai chân cứng nhắc bước vào phòng ngủ.

Sáng sớm Lương Khuê tỉnh lại từ giấc mộng, không khống chế được chân chửi chạy vào phòng khách, dị thường tức giận rống to kêu gào: “Cha! Mẹ! ”

Lương mẹ mẹ từ bếp nhảy ra: “Lớn giọng như vậy, làm mẹ sợ muốn chết, sáng sớm nổi điên cái gì.”

Lương phụ theo thư phòng đi ra: “Ồ ào cái gì? ”

Nhìn hai người, Lương Khuê như hư thoát thở hắt ra, mệt mỏi lắc đầu: “Không có gì, con cứ nghĩ mọi người không ở nhà.”

“Con cũng không còn trong tuổi bú sữa, còn bám dính lấy cha mẹ hả?” Lương mẹ mẹ hi hi cười nhạo.

Lương Khuê trừng bà, khôi phục sức sống: “Con muốn ăn trứng chiên! Muốn ba cái!” Rồi sai bước đi rửa mặt.

Tô Nham lại cắn vài hạt dưa, Lương Khuê chuyển tay liền đoạt đi: “Cắn hạt dưa ồn chết người, ăn cái khác được không?”

“..... Vô duyên.” Tô Nham chửi nhỏ.

Lương Khuê trừng Tô Nham: “Tô Nham, cậu thành thật nói cho tớ biết, cậu có phải bị chứng tự bế hay không?”

“.....” Tô Nham trừ việc nhìn hần, không biết có thể nói gì thêm.

“Đừng nhìn tớ, bảo cậu nói chuyện đó.”

“Có bệnh chính là cậu?” Tô Nham cười nhạo. Y mơ hồ, đòi trước y cũng chưa thấy Lương Khuê hỏi chuyện này lần nào, lại là trò gì mới ra đây, Lương Khuê nghe thấy chuyện tào lao rảnh rồi gì rồi?

Lương Khuê đập y một đập, ngang ngược nói: “Tớ không nói giỡn à nha. Tớ từng nghe chuyên gia cố vấn, chuyên gia nói tình huống cậu như vậy, thuộc về một loại tự bế.”

Tô Nham thẳng người dậy, quả thực dở khóc dở cười: “Tình huống tớ thế nào?”

“Cậu..... Ăn hạt dưa..... Ăn hạt sen.....” Lương Khuê đột nhiên đỏ mặt, mình thật khờ khạo, vì một giấc mộng đi hỏi cố vấn đã đủ ngốc rồi, còn đem tình huống trong mộng áp đặt lên đầu Tô Nham hiện thực. Đó là mộng! Không phải Tô Nham ngồi ở chỗ này nhưng vì sao hần lại đề ý như vậy. Tuy hần không tận mắt nhìn thấy Tô Nham cắn hạt dưa kinh khủng quỷ dị như vậy, nhưng hần nhớ tới sức ăn hạt sen của Tô Nham, giống y như cắn hạt dưa, cầm lấy một nắm hạt nhỏ, sau đó lại không muốn dừng lại, một mực ăn một mực ăn, thẳng đến có người ngăn cản y.

Tô Nham một đám nhẹ đánh vào cái đầu dưa của Lương Khuê: “Ăn hạt dưa không phải tội! Ngược lại cậu với đầu óc này cần đi cố vấn chuyên gia, có phải từng bị cửa kẹp không?”

Lương Khuê lập tức giật chân: “Đầu cậu mới bị cửa kẹp, tớ là quan tâm cậu. Nếu lúc nào cậu cảm thấy nhàm chán, nhớ tìm tớ, tìm Lâm Cường, tìm bạn bè mà cùng chơi đùa, đừng một mình buồn bực.”

“.....” Tô Nham im lặng không nói, y neohắt lại trầm tư, cân nhắc vì sao Lương Khuê lại nói lời này.

Lương Khuê thấy y im lìm tự hỏi, lập tức lại không vui. Xô mạnh Tô Nham vài cái: “Tắm rồi ngủ đi, muộn lắm rồi. Tớ cùng cậu ngủ được không?”

“Ừ.”

Chui vào ổ chăn ấm áp, hai người căn bản không có ý ngủ.

Đêm tối tĩnh mịch, thích hợp tâm sự.

Lương Khuê xưa nay vô ưu vô lự, năm nay lại bị bức gánh một đồng tâm sự. Hắn phát hiện chỉ có mình sống tốt sống tự do cũng không phải tất cả đều như thế, nghĩ tới em họ Tần Việt, nhớ tới nỗi phiền muộn không thôi. Lại nghĩ Tô Nham, nghĩ đến y, có vui cũng có sầu.

“Tô Nham, muốn ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy nghe tớ trò chuyện đi.” Lương Khuê quay người, quay mặt hướng vào Tô Nham, lại thấy Tô Nham đưa lưng về phía hắn. Hắn lập tức kéo Tô Nham qua, hai người mặt đối mặt: “Chuyện giờ tớ nói cho cậu không được nói cho người khác biết.”

“Hừ?”

“Quên đi, tớ tin cậu. Tô Nham, cậu biết đồng tính luyến ái không?” Trong bóng tối, tiếng của Lương Khuê trõn rõnng ngân dài, một chút cũng không giống hần lúc bình thường.

“..... Nghe qua.”

“Tô Nham, cậu có ghét đồng tính luyến ái không?”

“Không biết.”

“Sau này không được ghét.”

“.....”

“Việt Việt là đồng tính, tớ không ghét nó, cậu cũng đừng ghét nó.” Tiếng nói của Lương Khuê đầy nao núng, Tô Nham lần đầu tiên cảm nhận được cảm xúc khiếp đảm này của Lương Khuê. Tình cảm của hắn và Tần Việt thực sự rất tốt, hắn thiết tình hi vọng Tần Việt có thể sống tốt. Tần Việt không hay biết rằng, có một người anh họ từng vì cậu mà lo nghĩ.

Đêm 30 này là đặc biệt, bất kể là Lương Khuê hay những lời Lương Khuê nói.

Tô Nham đã từng vì sự xuất hiện của Lương Khuê mà đánh mất trái tim, càng vì những lời kia của Lương Khuê mà thấy được một cánh cửa mới toanh. Đó là một lối rẽ chật hẹp, tràn ngập mờ ám lại đầy rẫy hấp dẫn.

Giây phút Lương Khuê nói ra những tâm sự kia, tim Tô Nham như sắp ngừng đập. Nhiệt độ cơ thể cấp tốc tăng cao, toàn thân đều sôi trào, y bị vui sướng kích động tràn lòng chiếm cứ _ Đúng vậy, y cảm thấy vui sướng. Bởi vì nhìn thấy con đường mới tinh, con đường y muốn cùng Lương Khuê tiến vào.

Con trai và con trai cũng có thể bên nhau.

Nếu không có người cùng y, y muốn bên cạnh Lương Khuê.

Tất cả gương mặt mỹ nữ y ảo tưởng đều không đáng yêu như Lương Khuê.

Lương Khuê cũng không biết mình làm lòng Tô Nham dâng lên kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn), hắn đầy mặt u sầu thở dài: “Chuyện này tớ hoàn toàn không biết làm sao giúp Việt Việt, tớ cũng không dám mở miệng nói với nó. Nói thật mặc kệ nó yêu ai cũng được, tớ chỉ sợ nó chịu không nổi áp lực, cái bộ dáng kia của nó rất dọa người. Tớ vốn đi tìm Quan Văn nói chuyện, nhưng có lần tớ tìm được đường nhà anh, đứng xa liền thấy trán, cánh tay Quan Văn toàn là băng gạc. Cha anh ta mặt sa sầm đi ở phía sau, tớ cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể đi. Tô Nham, cậu nói việc này phải làm thế nào mới tốt?”

“Tìm Tần Việt chơi, giải sầu.” Tô Nham lời ít mà ý nhiều, Lương Khuê lo lắng đứng _ Tần Việt đâu chỉ không bình thường, là phi thường không bình thường.

“Cũng đúng,.....” Lương Khuê cười khổ.

“Lương Khuê, cậu thích nam sinh không?” đêm hôm đó, những lời Tô Nham hỏi ra, đã trở thành dấu chấm dứt.

Không người trả lời, đợi thật lâu thật lâu cũng không có người trả lời.

Tô Nham không biết khi nào đã không thể chờ đợi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Sáng sớm mừng một, Lương Khuê đôi mắt đỏ rực như máu, rõ ràng nói cho người khác biết, hần suốt đêm không ngủ.

“Khắc khắc khắc, biết tiểu tử kia làm gì không? Tiểu tử kia trọn to mắt trừng người suốt cả đêm, khắc khắc, hạo dọa người nha thiết là khủng khiếp a, giống y như Sadako[1] vậy đó.”

Tô Nham không trả lời, một câu đơn giản như vậy, trong quăng đời còn lại y từng hồi hận vô số lần. Nếu như không nói câu kia ra, nếu như không chọn lời rề đó, nếu như không đụng chạm cảm kị, y..... tối thiểu còn có thể cùng Lương Khuê làm bạn cả đời.

Thế nhưng không có thuốc hồi hận để uống, trong vô số lần hồi hận đó, y chẳng phải cũng đã ném được vô số dư vị vui sướng sao.

Hồi hận cùng không hồi hận, chỉ là vì có quá nhiều tiếc nuối.

Sáng sớm Lương Khuê mới một môi không thôi đi ngủ, Tô Nham nấu sủi cảo để lại cho hần.

Mùng một đầu năm, ngoài cửa sổ là một thế giới trắng toát, đêm qua tuyết rơi cả đêm, cảnh tượng sáng nay đẹp đến lạ thường.

Tô Nham đi chúc tết đi Từ về, đột nhiên dừng lại, vội vàng khóa toilet lên vào không gian.

“Khắc khắc, sinh năm thặng nhĩ, không tệ không tệ.”

Tô Nham ngồi xổm trên đất vui rạo rực vuốt ve năm con ngao Tây Tạng mới sinh. Chiến Thần và Trảm Thần nằm sấp trên mặt đất, yêu thương dùng đầu dụi nhẹ vào đám con, đem chúng vây ở chính giữa, che gió che mưa.

“Sinh ngay vào mừng một năm mới, thật sự là ngày tốt. Năm cực cung, tên gọi là gì ta phải nghĩ kĩ để đặt. Chúc cả nhà tị bầy hạnh phúc nha.”

Chiến Thần đứng lên, ngẩng đầu lên cao ngạo tru một tiếng. Đầu sư tử cực lớn dụi vào Tô Nham, Tô Nham cười ha ha vuốt ve lông của nó: “Mày đã làm cha, cũng đừng làm nũng với ta chứ.”

Chiến Thần gầm nhẹ một tiếng, miệng ngậm lên một con tiến đến trước mặt Tô Nham.

Tô Nham kinh ngạc: “Cho ta nuôi?”

Chiến Thần gật đầu, Tô Nham bật cười: “Cái phòng bé tí tẹo của ta, sẽ ủy khuất nó. Chờ tương lai ta mua nhà lớn, sẽ đem hết các người thả ra với ta, thế nào?”

Vợ chồng Chiến Thần đều gật đầu, Tô Nham mừng rỡ: “Tụi bây quá thông minh, nếu thả ra e rằng người khác sẽ bị dọa chết, ha ha. Nhưng đã thông minh như vậy, giả ngu khẳng định cũng biết mà.”

Lương Khuê ngủ đến giữa trưa mới thức dậy, tinh thần thật không tốt, con mắt vẫn có tơ máu như trước.

“Tớ hâm đồ ăn rồi, cậu mau ăn.” Tô Nham ngồi trên sa lon xem tv, nhìn thấy Lương Khuê rời giường cũng không nhiều lời nói gì thêm.

Lương Khuê yên lặng tắm rửa, yên lặng ăn cơm.

Trên TV tại chiếu tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn, bên trong tiếng cười không dứt. Tô Nham cũng cười, cười đến an lành, khóe miệng hơi nâng lên, đặc biệt dễ nhìn.

Lương Khuê trọn nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Nham, chán nản muốn vùi đầu vào bát cơm.

“Tô Nham, lời cậu nói hôm qua có ý gì?”

Lương Khuê nhẩn nhẹn hỏi lâu, rốt cục nhìn không được hỏi.

Tô Nham cũng không quay đầu lại: “Cậu thích nam sinh không?”

“Có ý gì!”

“Chính là ý cậu nghĩ.”

Rầm!

Lương Khuê đá văng cái ghế, bực tức từ từ dâng trào, cầm ví chạy ào khỏi nhà Tô Nham.

Tô Nham biết, trong thời gian ngắn, hần sẽ không trở về.

[1] Sadako: Là con ma mắc trọn tròn cứ lượn qua lượn lại cười cười quỷ dị đó [rùng mình], muốn biết thì google search đi, hồi đó coi đến giờ Văn còn ớn ớn =. =~

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: không nữ

Cậu thích nam sinh không?

Mấy chữ hỏi hột dấy lên sóng triều dữ dội trong lòng.

Đầu lưỡi Lương Khuê đã động, vốn sẽ bật lên trả lời: Đương nhiên không thích!

Làm sao hắn có thể thích nam sinh, vấn đề này quả thực là trò cười hài nhất thế gian.

Tô Nham, cái tên hỏi ra vấn đề vớ vẩn này rất vô sỉ.

Nhưng câu nói dính trên đầu lưỡi, lời lẽ sắp nói, thế mà ba chữ ‘Không thích’ cứ nhiên thật sự không thể thốt ra.

Trong nháy mắt biến thành nói lắp, đầu lưỡi cứng lại, nửa chữ cũng không nhả ra nổi.

Hắn kinh ngạc, tim đập thùng thùng đánh vào lồng ngực, tròng lớn hai mắt thẳng tắp nhìn Tô Nham, hắn cho rằng chỉ cần lấy lại tinh thần một chút, hít thở hòa hoãn xuống, đáp án có thể đơn giản liền nói cho Tô Nham.

Nhưng sự thật hắn lấy lại tinh thần quá lâu quá lâu, lâu đến Tô Nham cũng đã say giấc nồng, lâu đến hắn đã quên cái gì trả lời không trả lời, trong lòng hắn chỉ còn lại nghi kị và kinh hoàng không lồ.

Suy nghĩ không bị khống chế, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, tuôn ra một đồng ý kiến lộn xộn lung tung.

Có thích nam sinh không? Hắn bất tri bất giác nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Không cách nào quả quyết nói không thích.

Thích nam sinh sao? thích dạng thể nào, thích ai?

Nếu như thích nam sinh, nam sinh kia.....

Trong đêm tối đôi mắt hắn không chớp lấy một cái, thẳng tắp nhìn Tô Nham đang say giấc nồng.

Tô Nham ngủ rất ngon giấc, hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng mà hô hấp, không lộn xộn, không ngáy, gương mặt say ngủ so với Tô Nham ban ngày càng nhu hòa vài phần, Tô Nham như vậy, chỉ cảm thấy ngủ quan y thực cân đối, lại không nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng của y.

Gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp phun lên gương mặt cả hai. Lương Khuê kinh ngạc nhìn gương mặt phóng đại kia, thẳng đến Tô Nham xoay người lần nữa, đưa lưng về phía hắn.

Chính là cái tên này, thoải mái ném ra một vấn đề, lại tra tấn hắn cả đêm. Hắn băn khoăn ngủ không được, Tô Nham ngược lại tốt, ngủ say đến vậy, Lương Khuê oán hận cực độ, nhiều lần nghĩ đập tỉnh Tô Nham chất vấn y, nhưng không thật sự ra tay.

Một câu dấy lên sóng triều, đã sớm không phải một vấn đề đơn giản nữa.

Sức cuốn hút của nó quá lớn, hắn vốn muốn cho ra đáp án trực tiếp nhất, một đêm trôi qua, lại sàu ra đôi mắt thỏ dữ tợn. Hắn tự hỏi lý do Tô Nham hỏi vấn đề này, phỏng đoán tâm tư của Tô Nham. Nghĩ càng nhiều, càng không dám nghĩ sâu.

Khi hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu mình và Tô Nham có một ngày, biến thành Tần Việt và Quan Văn như vậy, bị cha mẹ mãnh liệt phản đối, hắn nên làm thế nào?

Biện pháp đối đáp còn chưa nghĩ ra, hắn lại bị ảo tưởng của mình làm hoảng sợ chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Sáng sớm trước khi mặt trời chìm vào giấc ngủ, hắn mơ mơ màng màng cân nhắc, chờ sau khi tỉnh lại, coi như sự tình chưa từng phát sinh, có vẻ là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng chờ đến giữa trưa thật sự tỉnh lại, suy nghĩ trước khi ngủ sớm bị vứt bỏ.

Hắn nhanh liệt truy vấn, muốn biết tâm tư của Tô Nham.

Thế mà thái độ lập lờ gì cũng được của Tô Nham, từ từ lại khơi lại con tức chồng chất một đêm của hắn. Phần nộ khó hiểu, vì sao hắn một đêm ngủ không được, Tô Nham lại rất trấn định.

Vấn đề kia, có lẽ Tô Nham thật sự chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Cũng không phải dạng hắn suy đoán kia, có đúng không?

Nhưng mà, không phải.

Lương Khuê toàn thân bực tức không thôi, hắn cần tỉnh táo, nếu tiếp tục ở lại chỗ đó, hắn nhất định sẽ nhịn không được đánh nhau với Tô Nham.

Mờ mờ chạy trên đường, đi trong gió lạnh, con tức của Lương Khuê hơi tắt.

Gió lạnh làm đầu óc tỉnh táo, hôm nay mừng một tết, trên đường rất nhiều người qua lại, sáng sớm mới qua con tuyết, trên đường vừa ẩm vừa trơn. Lương Khuê đội mũ áo lên, kéo khóa kéo, hai tay nhét vào túi, đi dạo không mục đích. Bất tri bất giác đi nửa buổi chiều, chờ lúc hắn dừng lại, thỉnh thoảng phát hiện mình đứng ở quảng trường Lê Hoa, đêm 30, nơi hắn và Tô Nham bắn pháo hoa.

Quảng trường hôm nay vẫn náo nhiệt như trước, trong đó có rất nhiều hoạt động nhỏ, một cặp tình nhân trẻ trung tay nắm tay mỉm cười đi qua, bọn nhỏ vui đùa âm ỉ lủi rủ chạy loạn gọi bậy.

Lương Khuê đứng trong đám người, nhìn hết thấy chung quanh.

Đàn ông và đàn bà, đàn bà và đàn ông..... một thế giới như vậy đó.

Lương Khuê đứng thẳng cúi đầu xuống, kính ngạc chằm chằm vào mặt đất.

Sắc trời tối dần, quảng trường dần vắng bóng người. Lương Khuê cả cơm tối cũng không muốn ăn, gió đêm lại thổi trúng người, lạnh buốt. Hắn bước khắp đường, một mình nhìn người qua đường, ăn chút đồ ăn vặt, còn mua vài cái bong bóng màu sắc rực rỡ ngó nga ngó ngán ngẫm vài lần, sau đó giờ tay hung hăng đập mạnh, bong bóng bùm nổ mạnh, một cái cũng không để lại.

Bầu trời lại bắt đầu rơi tuyết, trên đường càng ngày càng lạnh.

Lương Khuê quay người thoáng nhìn sân trượt băng, không sao cả chậm rãi bước vào.

Trong sân trượt có rất nhiều người, toàn thiếu niên thiếu nữ, nhiều nhất là học sinh trung học đến học sinh cấp 3, lễ tề mấy sinh viên cũng nhìn thấy được.

Cả trai lẫn gái cười sáng rực chơi rất nhiều trò, có chàng trai nhân cơ hội ôm lấy một cô gái, cũng có cô nàng lớn mật làm nũng những nhẽo.

Khung cảnh rất lớn, Lương Khuê vốn đang nhằm chán nhìn những tình lữ kia, đột nhiên có hai bóng dáng một trước một sau lướt qua trước mắt hắn, là hai sinh viên, giới nam.

Một người trượt lên, một người trượt xuống, chính giữa kéo ra khoảng cách hai ba thước, một trước một sau phối hợp cũng không tệ lắm. Lương Khuê nhìn bọn họ trượt một vòng sau đó đổi chiều, hai người tay nắm tay cùng lướt đi.

Hình ảnh bình thường biết bao, bọn họ lại không có làm gì, sắc mặt Lương Khuê lại nóng lên, xoa xoa tóc, chán nản tiêu soái trượt vào sân băng.

Tô Nham một hồi nhìn tiết mục ti vi một hồi nhìn đồng hồ báo thức, tám giờ tối đã qua, chín giờ đã qua, Lương Khuê vẫn chưa về.

Tô Nham chống cằm trầm tư nửa ngày, đứng dậy đi đến bên giường, kéo bức màn ra nhìn bên ngoài, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, thật sự có một người đang đứng, cẩn thận xem, chính là Lương Khuê.

Lương Khuê dựa vào đèn đường, cúi đầu nhìn chiếc bóng trên mặt đất ngẩn người.

Tô Nham cười thầm, thật là khờ khạo, trời lạnh như vậy chỉ có cậu ấy làm được.

Lương Khuê đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, nhìn về phía nhà Tô Nham, vừa nhấc mắt, bỗng nhiên nhìn thấy Tô Nham bên cửa sổ. Khoảng cách quá xa, hắn kỳ thật thấy không rõ mặt Tô Nham, chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái, nhưng tim Lương Khuê khẩn trương đập mạnh, hắn quả thực không cần hoài nghi, Tô Nham nhất định thấy được hắn.

Hai người giằng co, một người trên lầu một người dưới lầu, khoảng cách rất gần rất gần, lại rất xa rất xa.

Đứng đờ ra đến mười giờ, Tô Nham cũng cảm thấy đờ đờ rồi, soạt kéo màn lên, xoay người đi tắm.

Chờ y tắm ra, mở cửa chính, Lương Khuê quả nhiên đứng ngoài cửa. Ngẩng đầu vóu một cái liếc Tô Nham trừng trừng, lại cúi đầu không nói một lời.

“Ăn cơm chưa?” Tô Nham một bên lau tóc một bên hỏi.

Lương Khuê vào phòng, tự mình tìm tòi phòng bếp: “Tớ tự nấu chút cái trắng sủi cào, cậu muốn không?”

“Tớ muốn mời cục ăn khuya.”

Lương Khuê gật gù đầu, bật bếp nấu nước.

Tô Nham thối khô tóc mặc đồ ngủ tùy ý đứng ở cửa bếp, lẳng lặng chờ sủi cào ra nồi, y bụng phần của mình đi, hai ba ngón đã ăn xong liền vào phòng ngủ nằm.

“.....” Lương Khuê nhìn phòng khách không có bóng người, nghiêng răng nghiêng lợi.

Khoảng mười một giờ, Lương Khuê mặc đồ ngủ nhảy lên giường, cấp bách khó dần nổi tím Tô Nham dậy, hung dữ chất vấn: “Con mẹ nó cậu lên tiếng cho tớ! Kêu lên cái coi!”

“A.”

“.....! Cậu nghĩ tớ sẽ không đánh cậu hả?” Lương Khuê tức giận đến phát run.

Tô Nham vươn tay kéo tay Lương Khuê ra, hơi nhú mồm nói: “Tớ không ghét Tần Việt như vậy, tớ cảm thấy như vậy rất tốt.”

Tô Nham thật sự nói, Lương Khuê trong lòng ngũ vị tạp trần, rõ ràng nhất thiết muốn Tô Nham nói ra, nhưng khi sự thật sắp làm rõ, làm người ta hưng phấn lại sợ hãi.

Tô Nham thấy hấn đỡ ra, cười một tiếng.

Nhắc người qua hôn lên môi Lương Khuê, Lương Khuê vội vàng không kịp chuẩn bị giặt mình, còn chưa cẩn thận thương thức, Tô Nham đã lui ra.

“Chuyện Tần Việt mở ra một cánh cửa cho tớ, tớ chưa từng yêu ai, cậu là người đầu tiên.”

Đây cũng là một đêm mất ngủ, ngày hôm sau Lương Khuê với đôi mắt đỏ kè trở về thành phố A. Lúc hấn ra đi Tô Nham còn đang ngủ, vốn muốn nói chút gì đó với Tô Nham, nhưng cuối cùng cũng không thốt nên lời.

Vì sao có một loại rung động, làm người ta còn chưa kịp vui sướng, liền bị tối tăm ngập trời che phủ.

Tim hấn vì lời Tô Nham nói mà vui sướng, nhưng cùng lúc xuất hiện, cũng là sự nặng nề không cách nào thừa nhận.

Nếu muốn yêu một chàng trai, hấn sẽ yêu Tô Nham.

Kỳ thật đã không có nếu như.

Hấn chỉ cần đơn giản một câu, chỉ cần hôn lại, có thể ôm chầm lấy phần rung động này.

Hấn nghĩ, suýt chút nữa đã không chống lại nổi, mà thật sự làm như thế.

Một khi bắt đầu, tương lai sẽ vạn kiếp bất phục.

Tần Việt cũng tốt, hấn cũng tốt, ai cũng không thể giúp ai.

Mùng tám khai giảng.

Lương Khuê và Tần Việt không tới.

Từng ngày từng ngày trôi qua, vị trí cùng bàn với Tô Nham liên tục trống.

Số lần Tô Nham thất thần nhiều hơn, thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Y nhớ tới khoảnh khắc này trước kia, Lương Khuê vắng mặt, làm lòng y khủng hoảng cỡ nào, mỗi ngày trôi qua như một năm. Ngày đó thật can đảm nói với Lương Khuê như thế, nhưng không ai biết trong lòng y đang phát run, y cũng sợ bị cự tuyệt, sợ từ nay về sau tựa như người xa lạ. Nhưng thời gian từng ngày lướt qua, Lương Khuê thủy chung không xuất hiện. Y thật sự hối hận, sớm biết như vậy thì cái gì cũng không nói. Nếu Lương Khuê không bao giờ tới nữa, còn kinh khủng hơn coi y như kẻ xa lạ. Y một lần lại một lần đến buồng điện thoại gọi cho Lương Khuê, bên kia vẫn tắt máy. Y tích cực đi đến tìm chủ nhiệm hỏi thăm tin tức của Lương Khuê, chủ nhiệm biết cũng không nhiều. Y bắt đầu tuyệt vọng, Lương Khuê thật sự sẽ không về nữa.

“Tô Nham.”

Tô Nham đang nhìn ngoài cửa sổ lâm vào hồi ức, đột nhiên bị quấy rầy, không khỏi nhú mồm.

Quay đầu nhìn lại, là Trần Oản Oản, không cần hỏi nhiều cũng có thể đoán được nguyên nhân cô tìm y.

“Có việc gì?” Tô Nham không đếm xỉa tới.

Trần Oản Oản cúi đầu nói nhỏ, do dự nói: “Lương Khuê..... Có phải chuyển trường rồi không?”

Yêu mến một người, không phân biệt nam nữ, tâm tình kia, bất luận là kẻ nào cũng giống nhau.

Bất kể là y hay Trần Oản Oản, hay những người thâm yêu Lương Khuê kia, đều đang vì Lương Khuê thật lâu chưa về mà lo lắng mất mát.

Tô Nham không nói, chỉ lắc đầu tỏ vẻ mình không biết.

Trần Oản Oản cắn cắn môi, cho rằng y không muốn nói, truy vấn lần nữa: “Cậu cùng ảnh quan hệ tốt, không có khả năng không biết? Nếu không cậu gọi điện thoại hỏi một chút?”

Tô Nham lấy điện thoại ra bấm số Lương Khuê, đưa điện thoại giờ lên bên tai Trần Oản Oản, tiếng người phụ nữ bên trong làm Trần Oản Oản thần sắc rơi xuống đáy vực.

Trần Oản Oản không hỏi nhiều, quay đầu bước đi.

Tết nguyên tiêu trong nháy mắt đã đến, ngày đó trường cho nghỉ. Sau Tết nguyên tiêu, trường mới thật sự khai giảng.

Tết nguyên tiêu, quảng trường Lê Hoa cử hành thịnh hội pháo hoa cùng hội hoa đăng lần nữa.

Lương Khuê luôn ở thời điểm Tô Nham không hề phòng bị tùy tiện xuất hiện, cho y kinh hi và xúc động vô bờ. Lương Khuê đêm 30, Lương Khuê tiết nguyên tiêu, đều là Lương Khuê y không thể quên.

Ngay lúc Tô Nham gần như tuyệt vọng, Lương Khuê một lần nữa bước vào cánh cửa ấy.

Từ đó về sau, bước trên con đường không lối về.

“Tớ nghĩ cậu sẽ không trở về.” Tô Nham cầm pháo hoa kinh ngạc lắm lắm.

Lương Khuê vừa cắt tóc có vẻ rực rỡ hẳn lên, hẳn cười bỏ vẻ u buồn khổ đại thâm thù, khôi phục nét cười dĩ vãng.

Lương Khuê bật cái bật lửa cúi đầu cười: “Thật sự tớ cũng nghĩ vậy.”

Nói đến đó, Lương Khuê ngẩng đầu dò xét bộ dạng của Tô Nham dưới ánh pháo hoa, trong lòng tuôn trào áy náy, “Xin lỗi. Tớ do dự lưỡng lự không quả quyết là mê, cậu coi tớ nè, suy nghĩ lâu như vậy, vẫn trở về đây.” Mỗi ngày cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, hận không thể cạy mở sọ não thay đổi trí nhớ. Rồi đi thành phố C, sau này quên đi con người mang tên Tô Nham kia, không bao giờ có bất kỳ liên hệ gì với y nữa, khoảng cách giữa thành phố C và A, đủ để hai người cả đời không gặp lại. Chỉ như vậy mới là tốt nhất, tình cảm còn chưa bắt đầu thì cứ nhanh chóng chấm dứt đi. Như vậy sẽ không đến mức quá muộn màng, đến điểm cuối phải chia lìa mới khóc sống khóc chết. So với như thế thì đây quả là lựa chọn tốt nhất. Đối với hẳn tốt, với Tô Nham tốt, với người nhà cũng tốt, thậm chí với xã hội này với quốc gia này..... Một nam một nữ trên đường ôm ôm ấp ấp, ai cũng không nhìn bằng đôi mắt khác. Thử hai thằng con trai coi, không biết phải rước lấy bao nhiêu khinh bỉ, đứng trên đường cũng như làm dơ mắt người khác.

Hắn cố ý không đến trường, cha mẹ cũng không nói gì hẳn, hẳn giống trống khua chiến tiêu sái ở lại thành phố A, khắp nơi tìm bằng hữu tìm huynh đệ đi chơi điên cuồng. Nhưng thời gian từng ngày từng ngày trôi, vui sướng trong lòng càng ngày càng ít, càng ngày càng trống rỗng.

Hắn chơi không vui nữa, muốn trở lại trường, rất muốn, khẩn cấp muốn trở về. Ca hát cũng tốt khiêu vũ cũng tốt con gái cũng tốt, đều không tốt bằng trở về đi học. Cho dù cả thời gian tan học đi tiêu cũng không có, nhưng chỉ cần ngồi trong lớp sẽ có thể.....

“Vì sao lại trở về?”

Lương Khuê không cười, hẳn như vậy làm người ta cảm thấy nghiêm túc, hẳn thủ sẵn cái bật lửa, lúc pháo hoa nổ tung nói: “Suy nghĩ nhiều lắm, cuối cùng chỉ nhớ đến cậu thôi.” Hẳn từng có không ít bạn gái, cười ha hả nói qua rất nhiều lời ngon tiếng ngọt. Tới nay lần đầu tiên biết rõ, tâm tình nói ra ‘Lời ngon tiếng ngọt’ là thế nào. Hóa ra lúc nói những lời thế này, kỳ thật không cần đi động não, hơn nữa, nói ra cũng chẳng có tâm tình muốn cười tí nào.

Vì sao lại trở về.

Lý do quá đơn giản, chính là không nhớ.

Coi Tô Nham như người xa lạ, tương lai mãi mãi không gặp lại, hẳn làm không được.

Hắn trong ngày nghỉ ngả bài cùng Tần Việt, mang theo Tần Việt tận lực giải sầu, hẳn hỏi Tần Việt vì sao không cắt đứt liên lạc với Quan Văn.

Tần Việt lúc ấy nói: “Vớ em mà nói, cùng Quan Văn cắt đứt quan hệ, cùng ba mẹ đứt đứt quan hệ là nỗi đau không thể chịu nổi như nhau. Rồi xa cha mẹ, em sẽ hối tiếc cả đời, rồi xa Quan Văn, em cũng sẽ hối tiếc cả đời. Nếu có lựa chọn khác, em tội gì tra tấn nhiều người như vậy, em đã không có đường lui. Em chỉ hi vọng, để thời gian thay đổi, có lẽ có một ngày họ sẽ tha thứ cho em. Hay là..... Thực sự một ngày nào đó, cảm tình của em và

Quan Văn sẽ đi đến điểm cuối.”

Sau Tiết nguyên tiêu chính thức khai giảng, Lương Khuê cùng Tần Việt song song trở về, đón lấy sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người.

“Shit, còn tưởng các cậu muốn chuyển trường, lên đi chơi cũng không nói cho chúng tớ biết một tiếng. Lương Khuê cậu có biết không Tô Nham nhớ cậu muốn chết, ngày nào cũng trông ra cửa sổ sắp biến thành hòn vọng phu, bao nhiêu mỹ nữ yên lặng thờ dài cho cậu a!” Lâm Cường bắt mẫn phàn nàn.

Lương Khuê cười ha ha, tầm mắt có phần không tự nhiên đảo qua Tô Nham đang ngồi im re.

“Tần ban hoa, cung ơi, sao em qua một năm gầy nhiều như vậy? Tết không ăn com hả?” Lâm Cường chắc chắn nắm cổ tay Tần Việt, gầy đến kinh hãi lạnh người.

Tần Việt sửng sốt: “Gầy sao? Tớ không chú ý.”

“Gầy thành tờ giấy ấy! Nói thật, cậu như vậy rất nguy hiểm, nhất thiết phải ăn com thật nhiều, sinh bệnh sẽ không tốt.” Lâm Cường thiết tình quan tâm.

Lâm Cường vừa rêu rao một tiếng, Lương Khuê và Tô Nham liền nhìn về phía Tần Việt.

Không nói không đề ý, vừa nói đã giật mình.

Lương Khuê cắn răng, buồn bực nói: “Phải ăn com thật nhiều.”

“En một ngày ba bữa đều đúng giờ ăn a, thật mà.” Tần Việt vô tội giải thích.

“Vậy khẳng định cậu tâm tư nặng nề.” Lâm Cường gõ đầu cậu.

Tô Nham và Lương Khuê đều không nói, bọn họ đều tinh tường tình huống của Tần Việt, cậu căn bản không phải vấn đề thân thể, là vấn đề trong nội tâm. Tâm bệnh phải chữa bằng tâm được, ăn cũng chẳng ích lợi gì. Bọn họ bất lực, chỉ có thể yên lặng không nói.

Đi học, trong phòng chỉ còn tiếng giảng bài đồng dạng của giáo viên.

Hôm nay là một ngày nắng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, lưu lại một vết vàng ươm trên bàn hai người.

Bút máy của Tô Nham dưới ánh mặt trời phát ra hào quang, chữ viết xinh đẹp ung dung phủ kín quyển sổ trắng tinh. Y viết một hồi, buông bút máy ngẩng đầu nhìn giáo viên giảng bài.

Tùy ý rũ tay xuống, bị người nhẹ nhàng nắm lấy.

Tô Nham hơi nghiêng đầu liếc mắt dò xét Lương Khuê, Lương Khuê đứng lúc nhìn qua, cùng y nhìn nhau, khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ông Tô

Học kỳ mới chính thức bắt đầu, việc quy hoạch khu Lê Hoa thành phố C cũng sôi sục lên. Hầu như ngày nào cũng có học sinh bàn về chuyện quy hoạch, tuy đều cùng một khu, nhưng mỗi phố mỗi đường bàn giá cả cao thấp khác nhau. Có người tức giận mắng có người vui cười, mấy nhà vui mấy nhà sầu.

Cư xá chỗ Tô Nham ở mấy ngày nay ồn ào sôi sục, bởi vì người cấp trên đã chính thức tìm tới.

Lương Khuê rất coi trọng việc này, tích cực còn hơn Tô Nham. Hơn nữa cậu còn ân cần dạy bảo Tô Nham: “Cậu tin không, khẳng định có kẻ không biết xấu hổ chạy tới lừa cậu, nếu có người khuyên cậu mức giá thế nào cậu ngàn vạn lần đừng chấp nhận. Không quan tâm sao hết nhất định cậu phải có nhà, càng lớn càng tốt, Tô Nham! Vay tiền tớ không?” Lương Khuê gương mặt tha thiết nhìn Tô Nham, tiền tiêu vật của hắn khá nhiều, thiết tình muốn lấy ra giúp Tô Nham lấy căn nhà lớn. Hắn bội phục mẹ như dòng nước cuộn cuộn, mẹ nói sau này nhà đất sẽ tăng cao, lợi nhuận ỏn không thể lỗ, hắn liền tin tưởng không nghi ngờ. Tô Nham hiện tại không lấy một căn, sau này chẳng phải sẽ thiệt thòi nặng à!

Tô Nham lắc đầu: “Ngu ngốc, cậu cho tớ vay tiền dùng cái rắm gì, ký tên cũng không phải tớ ký, chủ hộ cũng không phải tớ, đối lớn đối nhỏ đều là cha tớ định đoạt. Hơn nữa, tớ còn chưa đủ mười tám, hiện tại đối bao nhiêu, sau này cũng chưa chắc thuộc về tớ.”

Lương Khuê vừa nghe toàn thân cáu kỉnh, mấy lần muốn nói lại thôi, trong lòng mắng má nó. Nhưng không phải Tô Nham, mà là ông già một trăm năm không về nhà, và cũng là cha trên danh nghĩa của Tô Nham! Bọn họ ra sức lo nghĩ cái rắm xài cũng không xài được, quyền quyết định ở trong tay người đàn ông kia.

“Cậu gọi điện thoại cho ông! Nếu ông không chịu cậu cứ quần quít đến chết luôn, khóc với ông, để tớ coi tim ông có phải là làm bằng sắt không. Thực coi cậu là cục đá nhặt về có phải không? Cái quái gì vậy hả!” Lương Khuê một cước đá bay hòn đá. Càng nghĩ đến người đàn ông kia, càng cảm thấy ông xấu xa. Nếu chờ Tô Nham mười tám tuổi, ông ta ác độc nói căn nhà này không có phần của Tô Nham, Tô Nham chẳng phải là cái gì cũng không có sao?

Tô Nham phụt cười to : “ Tớ phải khóc với ông thế nào đây? Cậu biểu diễn một lần, tớ học theo, mà cậu có phải thường xuyên làm ầm ĩ như vậy với cha cậu không? không thì sao lại nghĩ ra mảnh lối nát bét này.”

Lương Khuê tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, một quyền đập vào lưng Tô Nham, hừ hừ nói: “Cái rắm, tớ lần đầu khóc... ít nhất..... là mười tám năm trước.”

Tô Nham buồn cười, mười tám năm trước, hai người bọn họ còn chưa sinh ra mà.

“Tớ không nói giỡn với cậu nghen, tóm lại cậu phải giảng đạo lý với cha cậu. Ông nếu nhẫn tâm không thuận theo, cậu liền chơi xấu, làm nũng, quậy chết ông!”

“A, còn muốn làm nũng nữa à.” Tô Nham cười đau bụng.

“Cậu!” Lương Khuê tức giận đến vô lực .

Tô Nham cười đủ mới nghiêm chỉnh lại, thần sắc đứng đắn nói: “ Đừng lo, ông không quan tâm căn nhà đâu, nhất định sẽ để lại cho tớ.”

Ngày đó sau khi người cấp trên tìm đến, Tô Nham đêm đó liền gọi điện cho cha.

Tuy nói ông ta bận rộn không quan tâm đến con trai, nhưng Tô Nham nói đến chuyện quy hoạch, đầu kia lại dứt khoát đáp lại: “ Việc này dễ xử lý, hai ngày nữa cha về ký tên. Thay nhà mới cũng tốt, sau này con có thể dùng kết hôn.”

“Con muốn đổi căn nhà một trăm hai mươi mét vuông.” Tô Nham bình tĩnh nói.

“Một trăm hai? Rộng hơn hai mươi mét à? Cái này cũng không sai, phòng ốc rộng chút ở mới thoải mái, con muốn một trăm hai thì một trăm hai, cha về chuẩn bị cho con, chờ con mười tám tuổi căn nhà liền thuộc về con. Cha hiếm khi trở về, con muốn quà gì không?”

“Không cần đâu.”

Tô Nham nói không cần, Ông Tô lại rất nghe lời, thật sự ‘Không cần’. Đi ra ngoài hai năm lần đầu tiên trở về, cái gì cũng không mua cho Tô Nham, cả trái cây cũng không mang một quả.

Ngày đó cũng khéo, Ông Tô trong lúc cấp bách tranh thủ trở về, đúng lúc con trai đi học. Ai bảo là học sinh cấp 3, một tháng nếu may mắn có được một ngày nghỉ để gặp nhau thì quả là duyên phận của hai cha con. Nhưng tiếc rằng không bắt được, Ông Tô mạnh mẽ vang dội nói chuyện ký hợp đồng, nhìn thấy con trai còn chưa trở về, liền rút trong bọc ra một vạn tiền mặt giao cho một bác gái trong khu cư xá, vốn định phở phác bác gái chờ con trở lại, chuyển cho nó làm tiêu vật.

Bác gái thấy ông ta như thế liền không vui nói: “ Tôi nói anh một thằng đàn ông trưởng thành mà làm ra cái chuyện gì vậy, hai vợ chồng các người đi đã hai năm phải không? Sao tôi không thấy hai người về thăm Tiểu Nham? Giờ về rồi mà còn nhờ vả như vậy, anh quay người đi vài bước đến trường, thăm con trai không được sao? Thực sự bận bịu như vậy, vậy anh ăn uống ra sao, bộ ngày nào cũng không ăn không uống chỉ bận rộn kiếm tiền thôi hả.”

Ông Tô bị bác gái nói có chút đỏ mặt, nhưng ông bắt được lỗi thủng trong lời nói, lập tức cả giận nói: “Cái gì! Mẹ nó mãi không về à.”

Bác gái trừng mắt, ôm tay cười nói: “ Hắc hắc, té ra là hai người chơi trò ông đùn cho tôi tôi đẩy cho ông à? Mẹ nó trở lại hay không tôi không biết, tóm lại bà già này chưa từng gặp.”

“Con đàn bà chết tiệt kia.....” Ông Tô tức giận không thôi rời khỏi cư xá, hướng phía trường của Tô Nham mà đi.

Trên đường đi, Ông Tô bấm điện thoại cho vợ trước, trực tiếp mắng: “ Rốt cuộc cô làm mẹ thế nào hả, cô thành thật nói đi, cô có trở về thăm Nham không?”

Người đàn bà kia chưa kịp phản ứng, rồi lập tức nổi trận lôi đình: “Anh dựa vào cái gì nói tôi, tôi có về hay không liên quan anh cái rắm. Nó lớn vậy rồi còn cần người quan tâm hả, trong tay tôi còn đứa con chưa dứt sữa mẹ, hơn nữa họ Tô anh biết rõ mà, trên pháp luật nó là con của anh, là của anh, không phải của tôi! Tôi cũng bề bộn nhiều việc, sao mà ở không đi thành phố C.”

“Cô còn nói luật với tôi, cô chính là không có lương tâm, có nhỏ thì quên lớn!”

“Vâng vâng vâng, tôi không có lương tâm, anh có lương tâm, anh là người cha tốt, cha con hai người tình thâm lắm.” người đàn bà kia lạch cạch cúp điện thoại.

Đi vào cổng trường Tô Nham, Ông Tô trong lòng có phần áy náy, ông cũng không ngờ vợ trước căn bản chưa từng trở về. Tuy nói bọn họ ly hôn, đứa con thuộc về ông, nhưng vợ trước muốn thăm con cũng chẳng có người ngăn cản. Tốt xấu gì cũng là mẹ, ông cho rằng mẫu tử tình thâm, nói thế nào thì

cô ta nhất định sẽ thỉnh thoảng về thăm con. Sao ngờ rằng vợ trước chưa từng trở về, bản thân ông cũng không về, thì ra hai năm qua, thằng con trai này luôn cô đơn một mình.

Đứng trước cổng trường nghe được chủ nhiệm của Tô Nham là Thầy Mã. Ông Tô sức nhớ mình và Thầy Mã từng có mấy cuộc điện thoại. Tuy nói không hài lòng, nhưng trước khác nay khác, trong lòng ông lại chẳng có nửa phần không được tự nhiên.

Thầy Mã tiếp Ông Tô, nội tâm vô cùng phức tạp, dù chán ghét người cha này nhưng mặt mũi thì vẫn phải cho. Thầy Mã vẻ mặt tươi cười châm trà cho ông Tô: “Đến thăm Tô Nham à? Anh chờ một chút, tôi bảo người ta đi gọi em ấy tới.” Thầy Mã tiện tay phân phó một giáo viên thực tập đến phòng kêu người.

“Thầy Mã rất quan tâm học sinh, thật là một nhà giáo tốt.”

“Đâu có đâu có, tôi cũng bất công. Tô Nham là học sinh giỏi, thành tích cao phẩm hạnh tốt, năm nào cũng hạng nhất, nào có giáo viên không thích? Làm giáo viên thì ai cũng thích Tô Nham, Ông Tô rất có phúc khí, nuôi ra đứa con ưu tú như vậy, không biết bao nhiêu phụ huynh hâm mộ biết chừng nào.”

“Ha ha, đó là nhờ nó tự tranh giành phần đầu. Tôi hai năm nay phát triển ở thành phố A, thật sự loay hoay không có thời gian rảnh, cũng áy náy không thôi. Cũng may con trai lớn, cũng không còn cần chăm sóc, tôi còn đặc biệt trở về lo chuyện nhà cửa cho nó. Nó nói muốn một căn lớn, tôi không nói hai lời liền đáp ứng, nó muốn bao nhiêu liền cho bấy nhiêu, sau này đều là của nó. Tôi là cha nó, cũng không thiếu tiền, sao lại không thuận theo nó, phải không?”

Thầy Mã sầm mặt gật đầu: “Vâng vâng, đúng vậy. Nhân tâm tổng thị nhục tổ mà.”

“Chính là ý này, tôi thật sự rất bận. A là thành phố lớn, không giống với thành phố C chúng ta, tốc độ phát triển mau hơn, mỗi ngày mỗi dạng, chúng ta kiếm miếng cơm tại đó không dễ dàng, phải đuổi kịp tốc độ, bằng không không kiếm tiền được. Hơn nữa tôi kiếm tiền, còn không phải cho con tôi sao. Sau này nó muốn học muốn kết hôn muốn mua xe, muốn xuất ngoại cái gì, nó xoe tay hỏi tôi một cái, tôi cũng không thể không cho nó được. Tôi làm ăn có lời cũng là cho nó mà.”

Thầy Mã càng nghe càng không đứng, không khỏi lắc đầu: “Không không, không thể nói như vậy. Ông Tô anh bận rộn có thể không hiểu, thanh thiếu niên hiện tại thấy nhiều nghe nhiều, suy nghĩ trong đầu cũng đặc biệt nhiều, cùng với điều kiện đầy đủ tốt đẹp, tâm lý cũng rất quan trọng. Bọn chúng học tập áp lực lớn, có đôi khi cần cha mẹ quan tâm, thiếu niên tuổi này đang bước vào thời kì phản nghịch, miễn cưỡng, có đôi khi bị uất ức, cảm thấy mờ mịt, đều là chuyện thường xảy ra, cha mẹ chính là nguồn an ủi động viên. Ông Tô bận rộn đến đâu tốt nhất cũng nên quan tâm em ấy nhiều hơn, thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện tâm tình vân vân.....”

Điện thoại vang lên, Ông Tô cười xin lỗi, cầm điện thoại ra văn phòng nghe.

Máy hát của Thầy Mã im bật, chỉ có thể cười khổ thờ dài.

“Giục! Giục! Đòi mạng mấy người đó! Không có tôi ở đó cái gì cũng duy trì không được có phải không, tôi dùng tiền mướn các người làm gì? Tranh thủ thời gian chạy tới ngân hàng trước cho tôi, tôi lập tức trở lại!” Ông Tô hỗn hển tức giận mắng, vội vàng quay đầu: “Thầy Mã, thật ngại quá, công ty của tôi bên kia bẽ bộn quá, tôi phải đi đây. Nham Nham phiền thầy chiều có nhiều.”

“Chờ một chút! Anh chưa gặp Tô Nham mà?” Thầy Mã đuổi theo.

“Lâu các thầy cũng xa quá, nửa ngày còn không gặp người.....” thanh âm Ông Tô dần dần đi xa.

Thầy Mã lắc đầu thờ dài, đứng cạnh hành lang, vừa vận trông thấy Tô Nham đi về hướng ký túc xá, mà Ông Tô đã không nhìn thấy bóng người.

Chờ Tô Nham đi lên, Thầy Mã trong lòng áy náy, lúng túng nói: “Cha em bận quá, đã đi rồi.....”

“Vậy ạ, ông ấy có nói gì không thầy?”

“Cha em nói em chuẩn bị cho tốt chuyện nhà, em muốn gì chỉ cần nói với cha. Thầy thấy cha em chỉ là trong coi trọng sự nghiệp, trong lòng vẫn nghĩ đến em mà.”

Tô Nham gật gật đầu: “Em về học ạ.”

“Ừ.....”

Tô Nham không bao lâu đã trở về phòng học.

Lương Khuê nhỏ giọng truy vấn: “Sao về nhanh như vậy, nhìn thấy cha cậu không?” phòng học lớp mười một bọn họ khác với lớp mười, hiện tại ngồi bên cửa sổ cũng không nhìn thấy lầu của giáo viên.

Tô Nham lắc đầu: “Ông ấy bẽ bộn, sớm đi trước rồi.”

“.....”

Chuyện quy hoạch làm cho ký túc xá trường học trở nên sôi động, rất nhiều học sinh trước kia không ở lại giờ đột nhiên vào. Đám học sinh này đều là

nhóm người có nhà ở quy hoạch đầu tiên, Lâm Cường và Trần Yến chính là hai nhà trong đó.

“Cả nhà tớ đều chuyển đi, bàn thật nhanh, nghe nói lập tức khởi công, yêu cầu tháng 8 làm xong. Tò Nham, phổ các cậu phòng chừng sang năm mới khởi công, đến lúc đó cậu cũng sắp tốt nghiệp.”

“Ừ, tạm thời không tới chỗ tớ.” Tò Nham mỉm cười, đến phiên nhà y quy hoạch, y đã tốt nghiệp cấp ba.

“Cậu ký rồi sao? Chỗ chúng tớ vốn có mấy hộ bị cưỡng chế, mấy hôm trước đột nhiên ngoan ngoãn ký. Nghe người khác nói ký càng muộn chính phủ đền càng nhiều, cha tớ thật thà, người khác bảo ký không nói hai lời liền ký.”

Lương Khuê khinh thường nói: “Đều là đồn nhảm, chuyện sớm muộn thôi, dùng chiến thuật kéo dài cái rắm. Lâm Cường nhà mới của cậu có thể rộng bao nhiêu?”

“Nhà tớ rộng hai bộ, tổng cộng có ba trăm mét.”

“Oa, kẻ có tiền.” Lương Khuê gào to.

Lâm Cường bật cười: “Cậu đúng là loại trăm đồng chê cười năm xu. Hủy phòng xong không biết sau này sẽ thế nào, nhà mới chưa xây lên, thật nhiều người lo lắng.”

“Không có gì phải lo, hợp đồng đều ký rồi sợ cái quái gì. Trần Yến nhà cậu bao nhiêu đều?”

Trần Yến nghĩ nghĩ, nói: “Nhà tớ quá nhỏ, trong tay cha tớ lại không có tiền tiết kiệm, đổi không được căn nhà lớn hơn, có người ra giá muốn mua nhà của tớ, cha tớ liền bán.”

Lời này vừa nói ra, Lương Khuê và Tò Nham một ngụm trà xanh đồng thời phun ra, toàn bộ phun lên chân Trần Việt, Trần Việt chửi ầm lên.

“Các cậu làm gì kích động vậy?” Lâm Cường nhú mày.

“Khụ khụ. Trần Yến, cha cậu thật sự là.” Lương Khuê thu nhanh, chưa nói ra.

Tò Nham thờ ra, thờ dài nói: “Bán rồi à?”

“Ừ. Bán không ít tiền.” Trần Yến nhỏ giọng nói, cô xem phản ứng của Lương Khuê và Tò Nham, hình như nhà mình làm chuyện rất ngốc thì phải.

“Bán thì cũng bán rồi, kỳ thật nhà xép thứ hai của gia đình tớ cũng muốn bán, nhưng mẹ tớ không chịu, nói sau này tớ kết hôn ở một căn, hai người bọn họ thì được một căn, cha tớ liền bỏ ý niệm trong đầu đi. Hừ, căn đó là bà nội tớ cho tớ, bán chuyện nhà ông chủ tớ còn chạy tới đòi, thật không biết xấu hổ. Chưa từng nuôi bà nội bữa nào, dựa vào cái gì muốn nhà. Cư xá chúng tớ có vài nhà bán ra, kiếm không ít tiền, còn có hai nhà mua xe. Trần Yến nhà cậu bán bao nhiêu tiền?”

Trần Yến nói thực ra: “Hình như khoảng 30 vạn thì phải.” Cô nghe con số đó thiếu chút nữa hôn mê, người nhà đều vui sướng, liền như cha cô nói, cả đời không ngờ có ngày cầm được nhiều tiền mặt như vậy! Giống như trong vòng một đêm từ người nghèo túng thiếu biến thành gia đình bậc trung. Hơn nữa nhà ở của họ, trước kia tuyệt đối bán không đến 30 vạn, nhờ phúc quy hoạch mới nâng giá bán được 30 vạn, nói như thế nào, hẳn là một chuyện tốt.

Lương Khuê ôm trán, nhỏ giọng nói thầm: “Cho dù là căn nhà cũ nát 30 mét, vài năm sau cũng không dừng lại ở 30 vạn ! 30 vạn sau này đi nơi nào mua nhà, hơn nữa con phố nhà các cậu được quy hoạch thành phố buôn bán phân hoa nhất, thế hệ này sau này phát triển thần tốc, giá phòng sẽ tăng lên theo bội, theo bội đấy.”

“Nhưng mà. Có gửi ngân hàng bảo hiểm mà? Hơn nữa gửi ngân hàng nhiều như vậy, cha mẹ tớ có thể làm chút ít sinh ý. Nhà ở sau này còn có thể mua, hiện tại phòng cho thuê tiện nghi, không có gì không tốt.”

Lương Khuê còn muốn cãi nài, Tò Nham kéo hấn lại.

Lương Khuê im miệng, ngấm lại cũng không cần nhiều lời thế. Bọn họ làm bạn với Trần Yến, nhưng cha mẹ người ta cũng không có nghĩa vụ nghe lời bọn hấn mà làm.

Khó được nghỉ ngơi đến một tháng, buổi chiều sau khi tan học Tò Nham cùng Lương Khuê về nhà. Mới đi vào cư xá đã có người gọi y, Tò Nham nhìn lên thấy mấy người lớn, trong đó có một người là quen, mấy người còn lại đều lạ hoắc.

“Tiểu Nham, cháu về rồi à, muốn tìm cháu thật không dễ, học sinh cấp 3 vất vả quá nhì. Đi một chút, cùng chú đi Phú Ký uống ngụm trà nha?”

Tò Nham cười thầm, mặt lại lộ vẻ khó hiểu: “Chú tìm con có chuyện gì? Con còn bài tập chưa có làm mà.”

“Tiểu Nham, nhà con có muốn bán trao tay không? Giá tiền rất cao, tuyệt đối không có hại.”

“Bán cái rắm, có chuyện tìm cha cậu ấy mà bàn, nhà cũng không phải của Tò Nham.” Lương Khuê phun một ngụm qua, kéo Tò Nham lên lầu.

Tô Nham buồn cười, vào nhà cố ý rót chén trà cho Lương Khuê: “Bớt giận, cậu nóng làm gì, hà tất gì phải làm thế chứ.”

“Hừ, tớ cứ giận. Tô Nham cậu đừng không tin tớ, tuy thành phố C không phải A, nhưng mặc kệ ở nơi nào, loại sự tình này đều là giống nhau. Xã hội đang phát triển đang tiến bộ, mức sống càng ngày càng cần đề cao. Thành phố A cũng là chậm rãi quy hoạch chậm rãi biến thành bộ dáng phồn vinh hôm nay, trước kia đều là công ty phân nhà ở, hiện tại thành phố A mua nhà như giá trên trời. Hơn nữa một năm một dạng, tăng gấp bội gấp bội. Cậu đừng không tin, tớ nói đều là thật.”

“Tớ tin.” Tô Nham mỉm cười. Hiện tại giá nhà tính cái gì, qua tiếp vài năm, chờ nhóm bất động sản kia đi dạo một vòng xong, muốn khóc đều khóc không được.

“Những người này đi khắp nơi ra giá mua, đều là có tiền trong tay, lại có mấy người thông minh nhìn xa trông rộng. Sau này bọn họ phát đạt, những người bán ra kia khóc cũng không có chỗ khóc. Hừ, tớ chưa mười tám à nha, tớ mà đủ mười tám, tớ lập tức đi mua.” Lương Khuê dương dương đắc ý cười.

“Nói dễ nghe như vậy, tức là cậu là người thông minh nhìn xa trông rộng hả? Sau này cậu muốn làm bất động sản à?”

“Đúng vậy! Sau này tớ phải đi làm bất động sản, chờ tớ mười tám, tớ sẽ nghĩ hết biện pháp mua đất nha, xây nhà nha, hừ hừ.”

Tô Nham gật gù đầu: “Không sai, vừa vặn trong nhà cậu có chỗ dựa, có vốn riêng có suy nghĩ để ủng hộ duy trì, rất tốt.”

Lương Khuê có phần kinh ngạc: “Cậu thực sự ủng hộ tớ à? Ha ha, tớ chỉ tùy tiện nói thôi, thực làm gì còn chưa nghĩ ra.”

“Ủng hộ, chờ cậu thành địa chủ đừng quên tớ là được.”

Lương Khuê mặt đỏ lên, mắng: “Làm sao có thể..... Khụ khụ, của tớ không phải của cậu sao?”

Tô Nham cười nhẹ không dứt, Lương Khuê càng lúng túng, trong lòng hẳn có một con ngựa đang rít gào! Hẳn lớn như vậy, nói yêu đương nhiều lần như vậy, chưa từng có loại cảm giác này _ vì sao chỉ nói có mấy câu qua loa chỉ mang chút xiu thân mật với Tô Nham thôi đã xấu hổ cực độ, cảm thấy đặc biệt ngại ngùng thế chứ. Trước kia quen mấy cô gái khác, ba hoa chích choè hạ bút thành văn, khi nào thì bối rối như vậy, khi nào thì xấu hổ như vậy chứ.

Đối với Tô Nham, ngẫu nhiên nghe ra một câu, bản thân cũng cảm thấy dần dần lạ thường. Hơn nữa Tô Nham lại không nề mặt chút xíu nào, lần nào cũng cười hân hân cảm thấy mình đang bước lùi lại, đang từng bước từng bước lùi đến nhà trẻ..... Con mẹ nó, nắm cái tay thôi cũng có thể quần quýt mấy ngày, đến bây giờ còn chưa hôn lại được nữa! Hơn nữa mỗi lần hân hân ảo tưởng hôn lại Tô Nham thế nào liền gương mặt nóng lên, rục rịch đến khiếp luôn.

“Tô Nham, buổi tối chúng ta ăn ngay trong nhà đi? Tớ đi ra tiệm mua vài thức ăn chín về, uống chút rượu không?” Lương Khuê cao giọng đề nghị.

Tô Nham gật đầu: “Mua đi, tớ không muốn ăn hoài ăn mãi sùi cảo với mì gói.”

“Ha ha, tớ sẽ đi mua ngay bây giờ.”

“Ừ, ta đi nhà dì Từ một chuyến.”

Hai người đều ra ngoài, Tô Nham tìm được nhà Di Từ. Di Từ hai ngày này vì bề bộn chuyện nhà cửa, cố ý mời Tô Nham qua, à lớn tuổi, lại không có trình độ, vừa nói phải phá nhà liền đặc biệt sốt ruột. Tô Nham giải thích lợi và hại trong đó với bà rất nhiều lần, nhưng bà vẫn không hiểu lắm, một mực kéo dài kéo dài, hai ngày sau mới quyết định ký tên.

Di Từ sau khi ký tên thì tâm tình rất hoang mang, sợ nhà bị phá thì không còn chỗ để ở.

Tô Nham qua an ủi bà vài câu thấy không làm gì được, đành phải trở về.

Lương Khuê đang khê hát mang bốn đĩa đồ ăn lên bàn, còn chuẩn bị cả rượu.

“Rượu đế?” Tô Nham nhướn mày.

“Ừm.....” Lương Khuê có chút chột dạ: “Rượu đế hăng nhất.”

“Tớ tối đa chỉ uống một ly nhỏ thôi.”

“Được rồi, tớ cũng không ép cậu uống.” Lương Khuê cười khổ, hẳn có thể nói đây là vì cho mình thêm can đảm sao..... Nói ra khỏi sống nữa, mặt mặt ném đến nhà bà ngoại luôn.

Tô Nham say sưa ngon miệng dùng bữa, miệng ăn dính đầy váng dầu đến mức tỏa sáng, mắt cũng sáng long lánh lóe ra tia thỏa mãn.

Lương Khuê ăn mấy ngụm đồ ăn, nhìn Tô Nham vài lần, sau đó cúi đầu uống mấy ngụm rượu. Chỉ trong chốc lát rượu xông lên, thân thể nóng lên hừng hực, có vật gì đó dâng trào đi lên.

Tô Nham một hơi xử hết ba chén com, thỏa mãn lăn lên ghế sofa.

“Đĩa tiêu xào thịt bò này, ngày mai nấu thêm một đĩa, không, muốn hai đĩa, ăn thật ngon.” Tô Nham vẫn chưa thỏa mãn cảm thán.

“Được.” Lương Khuê nhích gần đến cạnh sofa, ngồi xuống.

Tô Nham đang nằm kỳ quái ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy mặt Lương Khuê đỏ hồng, Tô Nham nhướn mày: “Nhanh vậy mà say rồi à? Cậu uống rượu xông lên mặt kìa.”

Mặt Lương Khuê càng đỏ, ánh mắt có vài phần hỗn hển vô tội, nhưng nháy mắt trôi qua liền đổi thành đờ đờ sát khí.

Tô Nham còn đang buồn bực, Lương Khuê đã đờ đờ sát khí nhân “hung khí” qua, đôi môi đầy mùi rượu như giết người phóng tới môi Tô Nham. Ra tay ngoan độc nhanh chóng, thế nhưng không đủ chính xác, Tô Nham chấn kinh nghiêng qua một cái, “hung khí” của Lương Khuê đâm vào má Tô Nham, Tô Nham thiếu chút nữa kêu đau. Nhưng miệng mau chóng bị ngăn chặn, Lương Khuê phản ứng rất nhanh, cuối cùng đem môi từ trên mặt chuyển đến bên môi Tô Nham. Nhìn thấy Tô Nham tròn to hai mắt, trong đáy mắt nọ là hình ảnh môi hai người kết hợp làm Lương Khuê tâm thần nhộn nhạo.

Chỉ là muốn đi đến bước đầu tiên, ném thử hương vị làm người ta tâm huyết sôi trào.

Môi con trai và con gái khác nhau bao nhiêu? Vấn đề này không trả lời được.

Nhưng có một loại hương vị luôn độc nhất vô nhị, chính là hương vị của người trong lòng.

Yêu mến một người, trong mắt cái gì của y đều là thứ tốt nhất.

Hoàng hôn yên lặng, hai thiếu niên triền miên nồng nhiệt hôn nhau trên ghế sa lon.

Có lẽ từ nay về sau, sẽ in dấu mùi vị lên nhau.

Cả đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thuốc mê

Lương Khuê sáng sớm tỉnh lại, liếc nhìn đồng hồ, sắp tám giờ rưỡi rồi.

“Tô Nham?” Lương Khuê gọi y.

Tô Nham từ toilet lộ đầu ra, mồm đầy bọt kem đánh răng mơ hồ không rõ nói: “Hử? ”

Lương Khuê gãi gãi đầu: “Không có việc gì, thương lượng chút coi, tí nữa đi chỗ nào chơi? Cậu đánh răng trước, tớ đi thay quần áo.”

Khoảng 9h, hai người nhẹ nhàng thoải mái rời khỏi cư xá.

Sắc mặt Lương Khuê vẫn ửng đỏ, im lặng đi đến một cửa hàng ăn sáng, Lương Khuê nói với ông chủ: “Bán hai chén cháo loãng.”

“Rồi, còn muốn món gì khác không? Chúng tôi còn có bánh bao hấp, diện oa bánh quẩy sùi cảo bánh trứng.”

“Chỉ cháo loãng, để khỏi nóng trong người.”

Ông chủ thoáng nhìn miệng hắn, hiểu rõ gật đầu: “Cũng đúng, miệng cậu đều sưng lên, quả thực phải ăn nhẹ .”

Mặt Lương Khuê bụm một cái đỏ bừng.

Tô Nham ở phía sau đẩy hẳn một cái: “Thất thần làm gì, mau tìm chỗ ngồi đi.”

Lương Khuê lập tức ngồi xuống, đầu phát nhiệt trộm liếc nhìn Tô Nham, môi Tô Nham không chỉ sưng lên, còn rách da.

Nhưng sao Tô Nham cứ tỉnh rụi thế? Mà hắn, toàn thân không được tự nhiên, từng tế bào đều rất khẩn trương.

Cháo rất nhanh mang lên, Tô Nham vừa ăn vừa từ từ nói: “Đến phố Phụng Hoàng chơi, bây giờ nơi nơi quy hoạch, giao thông không tiện, không muốn đi quá xa. Quả vật phố Phụng Hoàng không tồi, rạp chiếu phim khu trò chơi đều có, đợi chút nữa tớ còn muốn đi mua phần cứng di động.”

“A, được, đi phố Phụng Hoàng.”

Vào các kì nghỉ trước kia, khi Lương Khuê còn hẹn hò với Trần Oản Oản, mười lần thì tám lần đã cố ý hỏi anh họ mượn xe đi nơi vắng vẻ u nhã hóng gió, hoặc thẳng tiến trung tâm mua sắm mua đồ. Hắn không thích chen chúc trên xe buýt, Trần Oản Oản mệnh phú quý, ngồi vào xe buýt liền say xe, càng có cảm giác chán ghét sâu sắc với xe buýt.

Tô Nham ngược lại không có thành kiến với ô tô con và xe buýt, cái nào nhanh thì thích cái đó. Hiện tại nơi nơi đều đang quy hoạch đào đường, rõ ràng là xe buýt mau hơn.

Ngày nghỉ, người trên xe buýt chen chúc, đừng nói tìm chỗ ngồi, ngay cả chỗ đứng cũng không có.

Hai người ý vào vóc dáng cao lớn chiếm lấy một vị trí, giữa trưa nắng gắt chảy ra một thân mồ hôi. Hai người đều không có ham muốn nói chuyện, xe lung la lung lay dừng lại, rầm rầm xuống một đồng người. Hai người xuống xe lạc ở phía sau, đột nhiên nghe người ta hưng phấn hô to: “Tô Nham! Lương Khuê!”

Hai người kinh nghi quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Cường và vài bạn học cùng lớp.

Mấy cậu chàng xuống xe vui thành một đoàn, thương lượng muốn đi đâu chơi, Lâm Cường muốn đi chơi game, người khác muốn đi mua sách. May mắn mục đích cũng không giống, điều này làm Lương Khuê thở phào một hơi. Ngày nghỉ đang vui vẻ một đồng kì đà từ xó nào nhảy ra, vậy còn vui cái quái gì nữa.

“Được, chúng tớ đi trước, giữa trưa 12h tập hợp trước cửa tiệm sách, cùng đi ăn một bữa.”

“Tốt lắm, chúng tớ đi trước.”

“Ha ha, đúng rồi, Trần Yến cùng mấy nữ sinh cũng tới chơi, bọn họ muốn mua quần áo, giữa trưa xem có thể kêu các cậu ấy không? tớ đi sảnh game trước, bye bye.”

Chờ chur vị vừa đi, Lương Khuê thở ra: “Coi như các cậu thức thôi!”

Tô Nham đập hân một đập: “Đừng nói nhảm, đi mau.”

Tô Nham đi dạo một vòng quanh khu máy tính mua phần cứng di động và hai cái USB, đi ngang qua khu điện tử bán điện thoại ở cách vách, Lương Khuê đột nhiên dừng bước.

“Thế nào?”

Lương Khuê thở dài: “Tớ suy nghĩ có cần mua điện thoại mới cho Việt Việt không.”

“Cậu ấy không phải có điện thoại sao?”

“Cậu không để ý à, sau khai giảng nó không dùng. Điện thoại của nó giao thừa bị cha nó đập bể.”

“..... Chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải chuyện ấy sao, nó và Quan Văn không thể gặp mặt, nên một mực liên lạc qua điện thoại. Giao thừa năm mới chúc tết điện thoại qua lại, luôn vang lên không ngừng, cha nó bực quá liền đập bể.”

Lương Khuê ưỡn oải nói: “Việt Việt muốn mua di động rất đơn giản, nhưng nó không mua, tớ nghĩ..... Nó có suy nghĩ của bản thân, tớ cũng khó mà nói.”

Tô Nham nhú mày: “Hôm nay nên kêu cậu ấy ra chung.”

Lương Khuê nhún vai: “Cậu nghĩ tớ không kêu sao? Hôm qua tớ đã nói với nó, nó..... Khụ khụ, nó nói không muốn quấy rầy chúng ta.”

Hai người nhất thời không biết nói gì, im lặng đi trên con đường nhộn nhịp.

Lương Khuê đề nghị đi coi phim, Tô Nham thoáng nhìn những danh sách phim, tất cả đều đã xem qua, lập tức không có hứng thú. Hết nhìn đồng tới nhìn tây trông thấy một tiệm vật nuôi, Tô Nham mừng rỡ, không nói hai lời đi vào.

“Cậu đến tiệm vật nuôi làm gì, cậu cũng không có nuôi.” Lương Khuê hiếu kỳ cùng đi qua.

“Trong cư xá có mấy con, tớ xem coi có đồ chơi nào vui vui cho chúng nó không.”

Lương Khuê bật cười: “Vậy không bằng tự cậu mua một con nuôi, mua chó săn ấy, vừa đẹp vừa trung thành.”

“Cậu nghĩ tớ không muốn à, nhà tớ không tiện nuôi, ngày nào cũng đến trường sao có thể chăm sóc chó mèo.”

“Cũng đúng.”

Tổn nửa giờ ở tiệm vật nuôi, Lương Khuê cảm thấy nhàm chán cực kì, nhưng Tô Nham thật sự dụng tâm đi chọn nửa ngày, mua hơn mười dạng đồ chơi lớn nhỏ tất cả, còn mua các loại nhãn hiệu thức ăn cho chó. Đồ chơi đều là chuẩn bị cho năm thăng nhải, thức ăn cho chó là muốn thử coi ngao Tây Tạng thích không. Nếu chúng thích, sau này có thể làm đồ ăn vặt. Cuối cùng hai người ôm một đồng lớn đi ra, muốn vào quán nhỏ tìm chút quà vặt cũng không tiện.

Lương Khuê buồn bực không thôi, dứt khoát tìm mấy người bạn trong tiệm sách, đem mọi thứ ném cho họ giữ.

“Theo tớ, bên kia cầu vượt có một quán mực nướng ăn rất ngon.” Tô Nham bước lên cầu vượt, vừa đi lên liền nghĩ thấy mùi mực thơm lừng đối diện bay tới.

Lương Khuê lập tức nước miếng chảy tốc tốc xếp hàng, xem độ dài đội ngũ đã biết hương vị cửa hàng này như thế nào.

“Tô Nham, chúng ta mua năm mươi xâu được không? Thuận tiện cho mấy tên kia một chút. Mà được không, ăn mực không nóng chứ hả? Cái miệng bị.....”

“Tùy cậu.” Tô Nham không yên lòng nói tiếp, tầm mắt ngẩng cao, nhìn chằm chằm vào quán internet trên đường cách đó không xa. Lương Khuê theo tầm mắt nhìn sang, thấy cửa ra vào quán internet kia dán giấy quảng cáo trò chơi vô cùng bắt mắt ‘Chiến Thần Võng Du,[xe đua vô địch] sắp ra phiên bản beta’, ‘Kích thích nhất! Tôi lẳng mạn!’, ‘Quán quân chờ người’, ‘xe đua thực men’, các câu tuyên truyền kích động trên poster hoa lệ, Lương Khuê trong lòng vừa động: “Lại là trò đua xe, không biết chơi được không, chờ ra phiên bản beta tớ cũng đi thử xem”

Tô Nham gật đầu: “Tớ thích, 15 tháng 3 liền ra phiên bản.”

“Ngày mai ra? Khuya hôm nay download cài đặt nó!”

Tô Nham mỉm cười, đây chính là trò chơi mong chờ đã lâu,

Game đứng đầu công ty là thể thao, đua xe, đủ loại xe xịn, trong chuyện này bao hàm sở thích cá nhân của Thư Kế Nghiệp. Thư Kế Nghiệp nhìn ổn trọng tinh táo nhưng bình thường nghỉ ngơi thích nhất là đua xe. Như lời hắn nói, không làm ra một trò đua xe thế nào cũng không cam tâm. Thư Kế Nghiệp rất dụng tâm, nghĩ hết biện pháp đem yêu thích của mình dung nhập vào rất nhiều nhân tố thị trường, một trò sẽ không trở thành trào lưu lớn nhất, nhưng đầu tư nhỏ lẻ thử nghiệm, thành công hay không, bắn ra ngọn pháo đầu tiên mới là mấu chốt. Trò đua xe, vừa nhàn lại vừa kích thích, kế hoạch rất tốt, là trò chơi phi thường không tồi.

Năm trước Tô Nham đi thành phố A tìm Ông Tô, xé chiều liền bàn với Thư Kế Nghiệp: làm sao đưa trò chơi đầu tiên vào hoạt động. Ai cũng không nắm chắc trăm phần trăm có thể lấy được thành tích tốt, chỉ có thể làm hết sức. Tô Nham cũng không lo vấn đề kỹ thuật của đoàn kia chút nào, cũng yên tâm vấn đề tư chất của Thư Kế Nghiệp. Bọn họ khiếm khuyết chính là lý lịch và thanh danh, tăng nhiều tuyên truyền là khâu quan trọng thậm chí còn hơn cả tạo ra trò chơi. Game thủ Trung Quốc thích nhất là náo nhiệt, trò chơi càng nhiều người chơi càng sôi động, thả xếp hàng chờ cũng không cam tâm tình nguyện chịu lạc hậu. Phần lớn game thủ tuổi còn trẻ, thích kích thích thích đấu đá, làm tốt tuyên truyền, làm cho phổ lớn ngõ nhỏ đều là tên trò game này, tự nhiên không lo không có người chơi.

Game có thể thông qua trạm kiểm soát tương quan ngành nhanh như vậy, thuận lợi ba tháng đưa ra thị trường, là nhờ có quan hệ của Thư Kế Nghiệp. Tô Nham vốn thật lo lắng khâu này. Trong nước nếu không có quan hệ, càng gian nan hơn so với không có hàng. Thư Kế Nghiệp vì thế dùng đủ công phu, có thể lợi dụng đều lợi dụng, như lời hắn nói, ngăn ngừa một cái tết, từ một mỹ nam tử tung tăng uống thành thăng trai mang thai bảy tháng. Lúc ấy Tô Nham cười lăn ra, vô cùng đồng tình với Thư Kế Nghiệp. Thư Kế Nghiệp đáng chết không thôi nói: anh chỉ trông cậy cậu mau tốt nghiệp, tôi giúp anh sớm một chút, không cần làm gì khác, giúp anh đi uống bia là được.

“Mực nướng ngon quá, dạt dạt, hương vị thật sự không tồi.” Lương Khuê đưa cho Tô Nham một bó mực to, hai người vừa ăn vừa rời khỏi hàng.

Vốn định qua cầu vượt đến tiệm sách lần nữa, vừa đi tới chân cầu, Tô Nham mất tinh, chỉ ngón tay về phía con phố xa xa: “Đó có phải là Trần Yên không?”

Lương Khuê hí mắt nhìn kỹ: “Chỗ nào?”

“Thì cửa vào cái gì ‘mỹ lệ nhân sinh’ kia kia.” Tô Nham vừa nói vừa đi lên trước, muốn nhìn đến tận cùng là chuyện gì xảy ra một cái.

Hai người chậm rãi đến gần, Lương Khuê mới nhìn rõ bốn chữ ‘mỹ lệ nhân sinh’, không khỏi cảm thán thị lực của Tô Nham thật tốt.

“Lâm Cường có ở đó kia.”

Tô Nham vui vẻ, gặm mực sai bước đi qua. Lương Khuê nhiệt tình vỗ một phát vào vai Lâm Cường: “Hey, tiểu tử cậu điểm phúc thật lớn nha.” Bên người trừ Trần Yên, còn có nhiều nữ sinh khoa văn, nhưng họ nhìn không ổn lắm. Hai cô gái hốc mắt hồng hồng, Trần Yên thì tức giận đến trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đây là chuyện gì?” Tô Nham khó hiểu.

“Ai khi dễ các cậu?” Lương Khuê nói trúng tim đen, sẵn sóc đem mực cho các nữ sinh.

Lâm Cường tức giận nói: “Chính là cái tiệm mỹ lệ nhân sinh này, dán quảng cáo làm đẹp gạt tiền người ta. Bạn của Trần Yến bị gạt hơn hai trăm, tớ tình cờ đụng phải các cô đang cãi nhau mới biết được. Hừ, mấy con cọp mẹ bên trong, không nói lý lẽ!”

Lâm Cường tiếng nói vừa dứt, tiệm kia liền thò ra một nữ nhân trang điểm diêm dúa đưa lưng ra mắng to: “Đám quỷ nhỏ tội mày còn loay hoay ở đây làm gì, còn ồn ào thì đừng trách tao, đều tránh ra cho tao nha, không có tiền thì đừng lại gần!”

“Cô gạt người lấy tiền như vậy hả? Bà lớn tuổi như vậy nói chút đạo lý được không, bà không nghĩ cho mình, cũng nghĩ cho mấy đứa con trong nhà. Gạt học sinh như vậy, con trai con gái bà có còn mặt mũi gì nữa?” Trần Yến tức giận giằng co với người đàn bà kia.

Bà ta lập tức nổi trận lôi đình, vén tay áo như muốn đánh nhau, Lâm Cường vội vàng kéo Trần Yến đến bên cạnh: “Bà di này, bà cũng đừng xúc động, bằng không tôi báo cảnh sát thật đấy!” Lâm Cường lấy điện thoại ra uy hiếp bà ta.

“Mày báo đi, mày cứ báo, coi coi cảnh sát có thể làm gì tao. Tao còn muốn kiện tội mày, mua đồ không chịu cho tiền, đây là đạo lý gì? Trường học giáo dục chúng mày làm người như vậy đó hả?”

Lương Khuê và Tô Nham không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Trần Yến tuyệt đối không phải người vô cơ quấy rối. Cô có thể tức giận đến cãi nhau với người trên đường như thế, sự tình tuyệt đối không đơn giản. Tô Nham không nói hai lời bấm 110: “Ngài khỏe chứ, nơi này là số 103 phố Phụng Hoàng, tiệm tên là ‘Mỹ lệ nhân sinh’……”

Người đàn bà trừng to mắt, tay nhanh như chớp xẹt qua muốn đoạt điện thoại của Tô Nham: “Tiểu vương bát mày báo cảnh sát! Tốt, rất tốt! Đến cục cảnh sát tao coi tội mày nói như thế nào, bộ tưởng tao sợ hả! Việc này tao không để yên cho tội mày đâu!”

Mu bàn tay của Tô Nham trong nháy mắt bị cào vài vết máu, Lương Khuê ngăn trước Tô Nham rống to với bà ta: “Tôi x! Đám bác gái thành phố C các người ăn cái gì lớn lên, động khẩu còn muốn động thủ, báo cảnh sát bà không sợ, được rồi. Tôi hiện tại đánh bà một trận có sợ không? Đánh nhập viện rồi nói sau, bác gái bà rốt cuộc có sợ không? Nếu sợ thì nói chuyện đàng hoàng cho tôi, đừng động tay động chân, thực đến cục cảnh sát tiệm này của bà sau này đừng nghĩ mở, bà tin không? Tin không?” Lương Khuê cố ý kéo lớn giọng dọa người. Vóc dáng hần vốn cao, lại có cốt cách trực tính của người phương bắc, đột nhiên xông lên trước mặt, vô cùng hung hăng dọa người khiến người đàn bà kia bỗng e sợ, bà đương nhiên không muốn quấy đến cục cảnh sát. Nhưng bị một đám quỷ nhỏ chọc đến tức điên mới chửi hung ác như vậy, mấy thằng nhóc này bà vốn không để vào mắt, chỉ biết học còn thói đòi nhân tình cái gì cũng không hiểu. Nhưng Lương Khuê rống như vậy, bà thực sự sợ, nhìn kỹ Lương Khuê ăn mặc bắt phàm, ai biết trong nhà có cha mẹ thế nào. Nếu thật xui xẻo đã trúng con ông cháu cha, hối hận không kịp.

Nữ nhân hung hăng trừng Lương Khuê cùng mấy nữ sinh kia, móc hai trăm đồng ra vung vào mặt Lương Khuê, hỏn hên: “Mấy đồng dơ bẩn này trả lại cho tội mày! Đều xéo đi cho tao, sau này đừng để tao đụng phải.” Rầm một tiếng đóng sập cửa tiệm.

Lương Khuê trở tay không kịp cầm lấy hai trăm đồng, tức giận đến mắt sưng huyết. Tô Nham vội vàng kéo hần trấn an: “Chớ bức bối loại người này, đừng nóng giận, đừng nóng giận.” Tô Nham kéo hần đến bên cạnh, ôm vai Lương Khuê rồi xa cửa hàng, bọn Lâm Cường rầu rĩ đi theo đằng sau.

Tô Nham trực tiếp kéo Lương Khuê vào nhà vệ sinh công cộng, Lương Khuê vốn kiêu căng nên không chịu nổi. Nắm tay siết căng, hần vốn chỉ không vừa mắt thấy bộ dạng yếu đuối đáng thương của đám nữ sinh bị bà kia rống chửi, Tô Nham báo cảnh sát, bà ta tiến lên đoạt điện thoại, Lương Khuê liền nhìn không được rống bà ta. Mấy lời này đều là hù dọa, đã kích về kêu căng của người đàn bà đó. Hiệu quả rõ ràng không tồi, nhưng đột nhiên bị hai trăm đồng đập vào mặt, tính tình thiếu gia của Lương Khuê bị chọc trúng, điểm mấu chốt bị đâm vào, hần hận nhất người khác dùng tiền vung vào mặt! Con mẹ nó còn vung vào mặt của hần!

“Tớ biết cậu tức, nhưng cậu không thể xúc động. Cậu không phát hiện tớ báo cảnh sát sao? Mặc kệ cảnh sát quản hay không, ném cho đồn công an là được, có một số người cậu càng cãi với họ càng tức thêm thôi, vốn cậu làm là điều đúng đắn. Nhưng cuối cùng bản thân cũng tức giận, không công làm hư tâm tình đang tốt, được không bù mất. Hơn nữa loại người này nhìn là biết loại thích [bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh], dùng cảnh sát hù dọa họ là hữu hiệu nhất. Bà ta nếu là nam, tớ không nói hai lời đánh cho bầm dập, nhưng đây là đàn bà, cậu đánh được không?”

Tô Nham khuyên can chậm rãi làm Lương Khuê hòa hoãn xuống. Hần bây giờ sẽ không động thủ, nhưng không có nghĩa là trong lòng không tức, nghe xong lập tức mắng: “Mấy bác gái thành phố C các cậu đều là x vương bát đản!”

Nhìn bộ dáng nghẹn khuất kia, Tô Nham bật cười: “Dạ dạ dạ, đều là vương bát đản.”

Lương Khuê cũng hiểu lời này không đúng, nhưng hiện tại hần đang bức, quá mức khó chịu.

Tô Nham ngửi thấy mùi trong nhà vệ sinh quá kinh tởm, giải quyết dứt khoát, nghiêng qua hôn lên môi Lương Khuê, còn vron lưỡi cố ý liếm liếm khoe miệng Lương Khuê. Lương Khuê toàn thân phọt ra máu, trong đầu một mảnh phấn hồng, làm gì còn tâm tư đi nhớ thương bác gái không bác gái gì nữa, lập tức chóng mặt mơ màng bị Tô Nham túm ra nhà vệ sinh công cộng thối hoắc.

Bọn người Lâm Cường chờ ở bên ngoài thấy hai người họ đi ra, vội vàng nhỏ giọng hỏi: “Lương Khuê…… Cậu không sao chứ? Cậu, cậu đừng quá tức giận mà.”

Trần Yến cùng mấy nữ sinh áy náy nói: “Thật xin lỗi, Lương Khuê, việc này đều là do chúng tớ gây ra, không ngờ liên lụy đến các cậu, chúng tớ xin lỗi.”

Lương Khuê mơ màng say sưa tỉnh táo lại, ngẩn người, ho nhẹ vài tiếng, đỏ mặt xoa tay: “Không có gì, tớ không để ý đâu.”

Nói xong đẩy Tô Nham đi lên phía trước, thừa dịp mọi người không chú ý, tiến đến bên tai Tô Nham nhỏ giọng nói: “Cậu tung hỏa mù phải không!”

Tô Nham nhướn mày cười: “Không phải phun thuốc mê sao? ”

Gương mặt nhướn mày kia, ngữ khí xấu xa kia, Lương Khuê lập tức choáng váng mơ màng.

Mấy người Lâm Cường đi ở phía sau, thấy Lương Khuê hấp tấp đuổi theo Tô Nham, bộ dáng cười cười nói nói tâm tình có vẻ rất vui sướng. Lâm Cường lập tức nói: “Các cậu nhìn xem, tớ đã nói Tô Nham cực kỳ lợi hại. Lương Khuê chỉ nghe lời cậu ấy, mặc kệ chuyện gì, chỉ cần Tô Nham mở miệng, mắt húng gì đều bị Lương Khuê vớt qua một bên. Các cậu đừng quá đau lòng, Lương Khuê không phải người tính toán chi li, sẽ không trách các cậu gì đâu, mấy ngày nữa các cậu không đề cập tới, cậu ấy nhất định quên mất chuyện này. Lương Khuê tuy nhà có tiền, nhưng tuyệt đối không nổi tính thiếu gia với bạn học, dễ hòa nhập lắm, mà còn đặc biệt hào phóng.”

Lâm Cường nói xong, Lương Khuê đang trước đột nhiên cười hi hi quay đầu lại ngoắc: “Mấy người các cậu nhanh lên, chúng ta tìm tiệm ăn cơm trưa đi, muốn ăn gì các cậu cứ việc gọi, tớ mời.”

Lâm Cường ha ha cười, chìa tay với các nữ sinh: “Xem, tớ nói đúng không.”

“..... Đúng đấy.” Mấy nữ sinh thở phào, cười tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mèo con

Giữa trưa mọi người họp lại đến quán ăn cơm, nam sinh nữ sinh vừa vãn ngồi đủ một bàn.

Trong thời gian chờ món ăn được mang lên, Lương Khuê đột nhiên nhớ tới cái gì, móc hai trăm đồng kia ra đưa cho Trần Yến: “Đây là tiền của các cậu, cầm lấy đi, thiếu chút nữa tớ quên mất.”

Trần Yến nhận lấy, đưa cho một nữ sinh tên là Tôn Lệ.

Tôn Lệ đỏ mặt nhận tiền, cảm kích không thôi nói: “Cám ơn! Điều tại tớ quá ngốc, thiếu chút nữa cả phí sinh hoạt cũng bị lừa mất..... sau này nhất định sẽ cẩn thận.”

Tô Nham nhướn mày nói: “Có phải lừa các cậu nói chăm sóc da miễn phí?”

Tôn Lệ ra sức gật đầu: “Đúng, Trần Yến bọn họ đang thử quần áo, tớ đói bụng nên bỏ ra ngoài mua đồ ăn. Đi ngang qua tiệm đó bị mấy bà kia lôi kéo nói chăm sóc da, hơn nữa miễn phí không cần tiền. Tớ vốn không muốn vào, nhưng mấy bà ấy liên tục kéo vào, nói là kiểm tra da của tớ, có cái máy gì đó chiếu vào mặt tớ..... lông, lỗ chân lông mụn nhiều vô cùng, tớ giật mình.....” Tôn Lệ quần bách đồ mặt.

Lương Khuê cười nhạo: “Cầm cái kính lúp khuếch đại hình ảnh lên gấp bội chiếu lên, da ai cũng đều có thể hù chết người. Thứ đồ chơi này cậu cũng tin, quả không cẩn thận rồi, sau này có khi bị người ta bán rồi lại còn giúp người ta đếm tiền ấy.”

Tôn Lệ càng thêm quần bách, xấu hổ không dám nhiều lời.

Trần Yến hừ nhẹ: “Những người kia buôn bán không thành thật, cái này thuộc về hành vi lừa gạt. Trước tiên là nói miễn phí kéo người vào, tùy tiện bôi chút gì đó lên mặt thì bắt đầu đòi tiền, nào có đạo lý này.”

Tôn Lệ lại nói: “Tớ không ngờ lại cần tiền..... nên tớ liền đứng dậy đi, kết quả không cho tớ đi, không những bắt tớ trả thù lao, còn..... còn nói muốn 250, trong đó có một trăm năm mươi là phí sinh hoạt của tớ, tớ đương nhiên không chịu đưa, thế mới biết bị gài a.”

Lương Khuê che miệng nhỏ giọng nói thầm: “Thật là ngốc.....”

Tô Nham trộm đập hân một cái, Lương Khuê nằm sấp trên bàn giả chết.

“Lúc ấy tớ bị mấy bà ấy vây quanh, sắp bật khóc.” Tôn Lệ nức nở nói: “May mắn Trần Yến mấy bạn ấy tới.”

Trần Yến mấy người vừa thấy Tôn Lệ đã biết cô gặp phiền toái, chạy tới vừa hỏi lập tức tức giận, kiên quyết không chịu trả tiền, nhưng bà chủ người ta nói dùng đồ phải trả thù lao, Trần Yến nghĩ cũng đúng. Bất kể có muốn hay không, dù gì cái thứ đó cũng trét trên mặt mình một chút rồi, Trần Yến liền nói với Tôn Lệ: “Cho bà ta năm đồng là được.”

Nữ nhân kia vừa nghe, lập tức giẫy cọt không thôi: “Cưng ơi không có tiền thì đừng vào tiệm người ta, ra ngoài mua đồ trả tiền _ chút đạo lý này cũng

không hiểu còn sống làm gì, năm đồng, mày lấy ra chọc cười có phải không? Không có tiền mày vào tiệm làm gì?”

Trần Yến nghe xong càng cảm thấy buồn cười, phủ nhận cộc lốc vút xuống một câu: “ Bà nói chuyện thực khôi hài.”

Không nói thô tục, không mắng chửi người, nhưng nhẹ nhàng êm ái một câu thôi, cũng khiến người đàn bà kia tức giận đến mặt tím lại, trừng Tôn Lệ như Mẩu Dạ Xoa: “Mày già cam điếc không nói phải không, muốn bạn mày chen vào cái gì, con nhãi đừng làm tao quạu. Trên đời không có bữa cơm miễn phí, nếu mày không có tiền sao không xéo đi sớm, té ra cho là tiệm chúng tao để bắt nạt lắm phải không?”

Tôn Lệ sợ hãi bị phun mặt mũi đầy nước miếng _ thiếu niên không có kinh nghiệm xã hội gì vốn theo bản năng sợ người lớn, đặc biệt là loại phụ nữ tính tình hung ác này. Tôn Lệ nghĩ chuyện lớn hóa nhỏ, liền móc tiền ra cho bà ta.

Không công trả hơn hai trăm đồng, Trần Yến cũng thay Tôn Lệ đau đớn. Các cô cũng không phải kẻ có tiền, hai trăm năm mươi đồng này, một trăm trong đó là tiền Tôn Lệ mua quần áo hôm nay, một trăm năm mươi còn lại là phí sinh hoạt của cô. Cả đôi tất cũng chưa mua đến tay đã bị người ta giật đi, bảo sao cam tâm cho được.

Trần Yến mở miệng nói: “ Tới đa năm mươi đồng là đủ rồi, làm người đừng hiểm độc như vậy, cái này cũng không phải hàng hiệu, dựa vào cái gì muốn nhiều tiền như vậy.”

Bà một câu tôi một câu càng cãi càng kịch liệt, chờ Lâm Cường xuất hiện, tình trạng đã sắp mất kiểm soát. Đáng tiếc Lâm Cường cũng không phải người về ngoài cứng rắn, bà kia không sợ, chỉ là mấy con nhãi thẳng oắt thôi càng chửi càng hăng. Lâm Cường và Trần Yến kiên trì chỉ giao năm mươi đồng, bảo bà kia trả lại hai trăm, thế nhưng bà ta chết cũng không nhả ra.

Nếu không phải gặp được Tô Nham và Lương Khuê, hai trăm của Tôn Lệ liền mất toi.

“Cái thứ đồ tiện này rất nhiều, khắp nơi kéo người, các cậu chỉ cần nhớ kỹ một câu, thiên hạ không có chuyện bánh nướng từ trên trời rơi xuống. Cái gì bữa cơm miễn phí, nghe xong nên đi đường vòng, đừng vì nhỏ mà mất lớn.” Tô Nham vừa ăn vừa nói, lúc này y vừa nhìn liền đoán ra có chuyện gì, mấy chuyện này thấy nhiều không hết.

Lâm Cường tán thành gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, MLM cũng phải chú ý, bao nhiêu người bị lừa gạt, chắc chắn, con gái càng phải coi chừng.”

“Đừng nói những chuyện đáng ghét này, xé chiếu đi trượt băng, thế nào?” Lương Khuê cười hi hi đề nghị, có thâm ý liếc nhìn Tô Nham. Hắn muốn đi trượt băng lâu rồi, lôi kéo Tô Nham cùng nhau trượt, một trước một sau, tay nắm tay.....

Lương Khuê như nguyện mạng theo Tô Nham đi vào sân trượt băng, hắn gấp rút thúc giục Tô Nham đổi giày. Tô Nham không biết vì sao hắn tích cực như vậy, nhưng thấy hắn muốn chơi liền ngoan ngoãn thay giày. Buộc giày xong, người còn chưa đứng vững, Lương Khuê liền kéo Tô Nham trượt ra ngoài, hơn nữa lớn tiếng nói với bọn người Lâm Cường: “ Chúng tớ đi chơi trước.”

Lâm Cường chửi ầm lên: “ Lương Khuê cậu đừng trượt nhanh như vậy! chết bầm, hai người các cậu kéo tay nhau có gì vui hả, mau giúp mấy bạn nữ đi!”

Mấy nữ sinh bên kia mặt hồng hồng, có mấy người không biết trượt, thí dụ như Trần Yến.

“Không biết trượt cũng đừng lo, chậm rãi học. Nam sinh giúp nữ sinh chút, kiên nhẫn dạy, ngàn vạn lần đừng làm cho người ta ngã.”

Mấy nam sinh khác ngượng ngùng gật đầu, kéo nữ sinh đi trượt. Thật vui vẻ hạnh phúc, tay nắm tay trượt đi như vậy, không chừng chốc lát quay lại sẽ thành đôi thành cặp.....

Có nam sinh can đảm, lập tức chọn nữ sinh vừa ý đi chơi.

Lâm Cường thờ phào, nhìn Trần Yến đang cột giày: “ Cậu cũng không biết đúng không? Tớ mang cậu đi chơi nhé?”

Trần Yến gật đầu, Tôn Lệ bên cạnh nháy mắt cười với cô.

Đoàn người đều đi chơi , trên chỗ ngồi chỉ còn lại Tôn Lệ. Cũng không phải không có ai chịu giúp cô, chính cô cũng biết trượt một chút nhưng lại không muốn động, ánh mắt đuổi theo Tô Nham và Lương Khuê. Hai chàng trai này chơi rất đẹp mắt, kiểu gì cũng dám thử một lần, vô cùng phấn khích đẹp mắt. Tôn Lệ quan sát không khỏi nở nụ cười, nghĩ thầm tình cảm của họ thật là tốt.

“Nghỉ một chút, hô.” Hai người trượt đến bên người Tôn Lệ ngồi xuống, Tôn Lệ vội vàng đưa nước khoáng cho hai người.

“Cám ơn.”

“Các cậu trượt thật giỏi, tớ chỉ biết một chút xíu, không cần thận liền ngã bẹp xuống đất.” Tôn Lệ ngại ngùng nói.

“Ha ha, chơi nhiều thì giỏi thôi.” Lương Khuê dứt lời nhìn về phía Tô Nham: “Tớ vốn trượt không tốt như vậy, Tô Nham cậu thật vững, trượt theo cậu tớ liền vững nhiều hơn.”

Tô Nham uống nước ừng ực, hầu kết lên xuống, nước chảy xuống dọc theo khoe miệng trượt vào cổ áo. Lương Khuê nghiêng đầu, không nói.

Tô Nham uống đủ rồi, buông bình nước thờ ra, nghiêng đầu muốn nhìn Lương Khuê một chút, nhưng vừa liếc mắt lại thấy được Tôn Lệ. Lương Khuê cúi thấp đầu không biết đang làm gì, mà Tôn Lệ đang ngượng ngùng nhìn ót Lương Khuê.

Tô Nham chớp mắt mấy cái, đột nhiên mở miệng: “Tôn Lệ, tớ mang cậu trượt vài vòng ha?”

Tôn Lệ sững sờ, Lương Khuê bỗng nhiên ngẩng đầu.

Tô Nham đứng lên, hướng Tôn Lệ vươn tay.

Tôn Lệ mặt đỏ hồng không biết làm sao, do do dự dự nửa ngày mới đứng lên, lập tức bị Tô Nham kéo trượt đi thật xa. Tôn Lệ sợ tới mức tim như ngừng đập, nhưng mỗi khi cô cho rằng mình sắp ngã xuống, Tô Nham đều kịp thời ổn định cô. Tim đập một chốc thiên đường một chốc địa ngục, chỉ có nắm thật chặt đôi tay như bờ bên kia mới có thể vững tin. Bởi thế, soái ca muốn bắt được con tim của một thiếu nữ rất đơn giản.

Mang theo Tôn Lệ trượt ba vòng, Tô Nham nghỉ ngơi lần nữa. Y vô cùng bình tĩnh, nhưng có người không cách nào bình tĩnh. Thí dụ như Tôn Lệ, thí dụ như Lương Khuê.

Lương Khuê trừng Tô Nham, hận không thể trừng thùng y ra.

Nhưng bộ dáng nhìn lại của Tô Nham, làm hắn không cách nào giận dữ. Tô Nham là người thế nào, hắn rất rõ. Tô Nham chiều cổ một cô gái, có lẽ thật sự chỉ là chiều cổ, tuyệt không có suy nghĩ không an phận.

Nhưng mà, trong lòng hắn khó chịu, hơn nữa hiện tại không có cách nào tìm Tô Nham tính sổ.

Hơn bốn giờ chiều, Lương Khuê liền kéo xềng xích Tô Nham trở về.

Vừa vào nhà, Lương Khuê liền đứng đắn nói: “Chúng ta đi ước pháp tam chương (đại loại như đưa ra một bản cam kết ấy).”

“Cậu nói, tớ nghe.” Tô Nham ngồi xổm thu xếp đồ chơi và thức ăn cho chó.

“Cậu! Từ nay về sau đừng... quá tốt với những cô gái kia, đặc biệt là Trần Yến đấy!”

Tô Nham ngẩng đầu nhìn hắn: “Cậu muốn nói Tôn Lệ?”

Mặt Lương Khuê đỏ lên: “Tớ nói Trần Yến!”

“Trần Yến chỉ là bạn, giống như Lâm Cường.” Tô Nham không thêm đề ý nói: “Tớ thấy Tôn Lệ động tâm với cậu thì có.”

“Gi?”

“Tớ ghen, không hiểu hử?” ngữ khí bình tĩnh tựa như đang nói ‘tớ đi ăn cơm’, lời Tô Nham vừa nói ra lập tức làm đầu Lương Khuê đập mạch.

Lương Khuê đập mạch hai phút mới kịp phản ứng, bỗng nhiên nhào qua ấn đầu Tô Nham dùng sức vò: “Cậu ghen thật đó hả! Cậu ghen như vậy đó hả! Cậu ghen ra về quá ha, rốt cuộc cậu ghen hay đi ăn cơm?”

Tô Nham tùy ý để hắn vò, không biết từ nơi này lấy ra một quả cà chua cắn một ngụm: “Tớ ăn cà chua.”

Lương Khuê buông tha đầu tóc lộn xộn của Tô Nham, đưa miệng qua đoạt lấy cà chua của Tô Nham, vừa ăn vừa cười ha ha: “Tô Nham, cậu thật là xấu xa!”

“Ha ha.....” Tô Nham cười đến sặc sụa, cà chua thiếu chút nữa chạy lên lỗ mũi, lập tức ho dữ dội.

Lương Khuê vội vàng đập lưng cho y, Tô Nham khụ khụ nói: “Cậu đừng trêu chọc tớ..... Ha ha.....”

“Tớ không trêu chọc cậu.” Lương Khuê trăm mối khó hiểu.

Tô Nham học ngữ khí của hắn, bóp mũi nói: “Cậu thật là xấu xa.....”

“.....”

“Cậu thật là xấu.....”

“.....”

“Cậu thật là xấu.....”

Cuối cùng nghe không được nữa, Lương Khuê nghiêng răng nghiêng lợi lật ngã Tô Nham, hung dữ rống to: “Tớ xấu xa đấy! Cậu thì sao hả, cậu còn tệ hơn tớ, luôn thích cười nhạo tớ!”

Hai người ồn ào đánh túi bụi như con nít, một hồi cười một hồi kêu, lần qua lần lại đến trời tối đói bụng mới chịu yên tĩnh.

Tô Nham thấy món đồ chơi để trong phòng khách, liền nói: “Tớ đói bụng. Tớ muốn ăn thịt bò xào tiêu.”

Lương Khuê nhanh chóng đứng dậy: “Được, tớ sẽ đi mua ngay bây giờ, đúng rồi, cậu tranh thủ thời gian mở máy tính down trò chơi cho tớ, không biết trò chơi kia nặng bao nhiêu, hi vọng đêm nay có thể down xong.”

“Ừ, tớ đi down.”

Đưa mắt nhìn Lương Khuê rời đi, Tô Nham khóa toilet tiến vào không gian, ôm một đồng đồ chơi tìm đám nhãi con ngao Tây Tạng. Trong không gian bình thường trừ động vật, hoa hoa cỏ cỏ thì chẳng còn gì chơi, năm nhãi con vừa thấy đồng đồ chơi màu sắc rực rỡ, lập tức mừng rỡ không thôi. Chúng vây quanh Tô Nham chạy khắp, một hồi giẫm lên chân y, một hồi cắn ống quần y.

Tô Nham buông toàn bộ đồ chơi xuống: “Đây là quà tao tặng tụi bây, nếu thích, lần sau tao mua thêm. Còn có những thức ăn này, mau nếm thử coi thích không? Chiến Thần hai vợ chồng tụi bây cũng nếm thử, nếu thoả mãn, làm đồ ăn vặt cũng được.”

Một nhà bày miệng hiếu kỳ nhấm nháp thức ăn cho chó, kết quả hai vợ chồng hoàn toàn không thích, đám nhãi con phản ứng khác nhau : có bốn con không ghét, cũng không quá thích, duy chỉ có một con ăn đến mất đầu nhoeo lại, cả cái đầu nhỏ đều hận không thể chui hết vào trong hộp.

Tô Nham buồn cười, ôm lấy nó vuốt ve: “Mèo Con rất thích món này? Hắc hắc, lần sau mua nhiều thêm vài thùng cho mày.” Y kêu tên Mèo Con nên cười không thôi. Lúc trước y ôm từ điển đặt tên cho năm tiểu quý này. Chúng nó nếu thích, sẽ biểu hiện cho cha mẹ biết, Chiến Thần sẽ chuyển cáo cho Tô Nham. Vì vậy Tô Nham cứ đọc tên, thích hay không bỏn bỏn tự tính. Nhưng Kim thần, Mộc thần, Thủy Thần, Hỏa thần, Thổ thần mấy cái tên anh tuấn y quyết định, hoàn toàn bị đám nhãi con khinh bỉ.

Nhưng khi y đọc lên cái tên Mèo Con, cái con mèo con này phản ứng kịch liệt, thực con mẹ nó nở nụ cười trên mặt, tuy mặt nó toàn lông. vui vẻ vừa nhảy vừa kêu, vì thế từ đó trở đi, trên thế giới thêm một con nhãi ngao Tây Tạng tên gọi Mèo Con. Chờ tương lai nó lớn lên uy phong lẫm lẫm, nó vẫn là một con Mèo Con.

“Khắc khắc khắc , Nham Nham, Mèo Con gốc thực thích kẻ cận người, nó nói muốn đi ra ngoài chơi với người, muốn ở cùng một chỗ với người.”

Tô Nham sững sờ: “Thật à? Nhưng ta không tiện lắm.”

“Khắc khắc , Mèo Con gốc sắp khóc đó, xong rồi xong rồi, Nham Nham, Mèo Con gốc này không chừng muốn làm vợ người.”

Tô Nham phụt cười to: “Khắc khắc khắc khắc, đó là phúc khí của ta. Được rồi! Ta mang mày đi ra ngoài chơi, nhưng chỉ có thể chơi một chút thôi nghe chưa.”

Tiểu ngao Tây Tạng mừng rỡ, nịnh nọt mènh theo tay Tô Nham.

Chờ Lương Khuê mua thức ăn về, liền chứng kiến Tô Nham ngồi trên sàn nhà trêu chọc một con chó đen nhỏ. Chó đen nhỏ ngoắc ngoắc chạy theo một quả bóng cao su màu sắc rực rỡ, chốc lát ngã nhào chốc lát kêu ô ô.

Lương Khuê mừng rỡ: “Chó gốc từ đâu tới vậy, ha ha, bộ dạng ngây ngô thật đáng yêu. Đây là chó trong cư xá của cậu? Sao nhìn giống ngao Tây Tạng quá vậy?”

“Thật là tiểu ngao Tây Tạng.”

“Cư xá này có người nuôi ngao Tây Tạng, tầm mắt quá chật hẹp, ừy khuất ngao Tây Tạng. Đồ đồ đồ, tiểu tử này tên gọi là gì?” Lương Khuê ôm lấy tiểu ngao Tây Tạng trêu chọc, tiểu ngao Tây Tạng chưa trải đời, đối với ai cũng ngây thơ cười cười. Thấy Lương Khuê trêu chọc nó chơi, nó liền lè lưỡi liếm chóp mũi Lương Khuê.

Lương Khuê ai u kêu một tiếng: “Sao dính thế? Con mẹ nó, thiệt là khó chịu.” Hắn xoa xoa cái mũi, không quá thói quen mắng một câu.

Tô Nham cười nhẹ: “Nó là tiểu mỹ nữ, thấy cậu soái quá, chiếm chút tiện nghi. Mèo Con mày nói có phải không?” Tô Nham nâng cằm Mèo Con.

Mèo Con ô ô kêu lên vui mừng một tiếng, Lương Khuê ha ha mừng rỡ: “Mèo Con?”

“Ừ, nó gọi là Mèo Con.”

“Ha ha ha ha, sao chủ nhân ngoắc thế, lấy cái tên đàn như vậy!” Lương Khuê cười đến lăn lộn khắp đất.

“.....”

Tô Nham yên lặng đứng dậy, yên lặng đi ăn cơm.

“Ha ha, rốt cuộc là chủ nhân nhà ai ngoắc vậy, tớ thật muốn gặp một lần. Tô Nham cậu dẫn tớ gặp cái đi, tớ chỉ xa xa nhìn lên một cái thôi, thật sự.” Lương Khuê ôm Mèo Con chạy tới cạnh bàn, Mèo Con hưng phấn nhảy lên bàn, đôi mắt long lanh nhìn đĩa thịt.

Tô Nham không lên tiếng, vùi đầu vào đĩa lách cách kẹp thịt bò lên nhét vào miệng, hai ba gắp liền ăn sạch sành sanh. Cuối cùng vừa để chén xuống, không đếm xỉa Mèo Con nước mắt lưng tròng thỏ thẻ nói: “Tớ ăn no, đi tắm trước.”

Lương Khuê chỉ vào chén đĩa trống không, kinh hãi gào: “Cậu ăn hết thịt bò rồi! Tớ còn chưa động đĩa mà.”

Tiểu ngao Tây Tạng được voi đòi tiên, đi ra chơi một hồi lại không chịu về. Tô Nham vừa nói đùa nó về liền tru lên không ngừng, cắn ống quần Tô Nham không nhả.

Tô Nham thở dài, vì vậy để nó lại, nghĩ sáng mai đưa về cũng không muộn.

Vì vậy đêm hôm nay, hai người một ngao Tây Tạng cùng nhau trôi qua.

Ngày hôm sau lúc Tô Nham thức dậy, Lương Khuê và Mèo Con đều không thấy đâu.

Lương Khuê để lại tờ giấy nói hán mang Mèo Con đi ra ngoài tản bộ.

Tô Nham mỉm cười, kỳ thật nuôi một con vật cưng bên người cũng rất thú vị, nhưng một khi đến trường, liền phi thường không tiện, bắt đắc dĩ cực kỳ.

Lương Khuê cũng là người thích thú cưng, đặc biệt thích chó, loại chó to lớn. Ngao Tây Tạng trong tay vẫn còn nhỏ, nhưng không cần hoài nghi tương lai nó sẽ uy phong bát diện cỡ nào.

Lương Khuê dẫn chó đi dạo vô cùng vui vẻ, mỗi lần gọi nó Mèo Con càng vui vẻ.

Ngày nghỉ cuối cùng của hai người liền tiêu tan trên người nhãi con này, chỗ nào cũng không đi, mang nó đi chơi một ngày.

“Tô Nham, chờ mai một chúng ta có thể mua nhà cho mình, cũng nuôi một con ngao Tây Tạng nha?” Lương Khuê vui thích đề nghị.

Tô Nham nhìn vẻ mặt tươi cười của Lương Khuê, mỉm cười nói: “Có thể, nuôi một ỏ cũng không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trời mưa

Thời gian nghỉ giữa tiết sau buổi học sáng rất lâu, dài tới 20 phút. Trường an bài rất nhân đạo, 20' này cũng đủ học sinh chưa ăn sáng đi nhét đầy bụng.

Cửa hàng và căn tin đầy kín người, Lương Khuê ngang ngược xông vào lặn ra, ôm một đồng đồ ăn vặt thoả mãn đi lên lầu.

Đi ngang qua rẽ cầu thang ký túc xá, đúng lúc nhìn thấy Tô Nham ôm một đồng văn kiện xuống tới. Mắt Lương Khuê sáng ngời, vội vàng hô y lại: “Tô Nham!”

Tô Nham ngẩng đầu cười với hắn: “Không phải sáng cậu ăn no rồi sao?”

Lương Khuê hắc hắc vung vẩy đồ ăn vặt trong tay: “Ăn ít, cậu ôm gì đấy?”

Tô Nham nhún vai: “Sách luyện tập mới với mấy lá thư.”

Lương Khuê nghe vậy chớp mắt mấy cái, “Có phải là thư của Việt Việt không? Gần đây nó hay viết thư liên lạc với Quan Văn.”

“Ừ.”

Lương Khuê nghe xong không biết cảm thụ gì, nghĩ đến bộ dạng vui sướng khi trông thấy thư của Tần Việt, hắn không khỏi thở dài. Hai người bị cha mẹ phản đối, hai bên đều dẫn vật thống khổ, có lẽ chia tay sẽ tốt hơn.

Hai người nhất thời im lặng, sóng vai đi trên con đường nhỏ giữa các bồn hoa. Trong bồn cỏ xanh như đệm trăm hoa như gấm, ánh bình minh như sợi vàng, nhuộm sáng thân ảnh của hai người.

Tô Nham lơ đãng ngẩng đầu, trước một cánh cửa sổ trên lầu, dáng người thanh lệ của Trần Oản Oản như tranh vẽ lẳng lẳng dựa ở đó. Không biết cô đang ngắm phong cảnh, hay ngắm người trong phong cảnh.

Trở về phòng học, hai người đi thẳng đến vị trí của Tần Việt.

Tô Nham đưa cho Tần Việt lá thư đến từ thành phố A, Lương Khuê kín đáo đưa bánh mì cùng sữa chua cho cậu: “Nhớ phải ăn hết nghe không!”

Tần Việt nhận thư, vui mừng cong mày, ngoan ngoãn đáp ứng Lương Khuê: “Biết rồi, em sẽ ăn hết.” Có phần nóng vội mở phong thư ra, vừa chuẩn bị đọc đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngừng đầu nhìn hai người: “Các anh còn đứng đây làm gì?”

Tô Nham bật cười, xoay người đi làm việc. Lương Khuê đập cậu một cái: “Không có lương tâm, ai nhìn cái thư thối của mày mà giấu, cái thứ lòng dạ hẹp hòi.”

Tô Nham đem sách luyện tập phân cho các tổ trưởng để phát, y cầm một phong thư khác đi về hướng Trần Oản Oản đang ngăn người bên cửa sổ: “Thư của cô.”

Trần Oản Oản quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt chăm chăm vào phong thư thật lâu, chậm rãi vươn tay tiếp nhận: “Cám ơn.”

Tô Nham hoàn thành nhiệm vụ, xoay người trở về vị trí cũ. Thư nhiều nhất trong lớp chính là Trần Oản Oản, gần như mỗi lần y đưa thư đều có một phong của cô, những lá thư kia đến từ cùng một người _ Trầm Thành. Ban đầu cũng không nhiều như vậy, nhưng hiện tại càng ngày càng nhiều, Trần Oản Oản cũng càng ngày càng lặng lẽ.

Chuyện Trần Oản Oản và Trầm Thành thư từ qua lại, trong lớp người biết không chỉ có mấy người Tô Nham và Lương Khuê, kỳ thật không ít người biết. Thầy Mã thậm chí giả bộ hồ đồ chẳng rõ. Thầy biết thì thế nào, có thể giúp Trần Oản Oản giải quyết sao? Các học sinh biết, nhiều lắm chỉ nghị luận sau lưng. Từ chuyện đó xảy ra đến nay, người theo đuổi Trần Oản Oản ngược lại không còn, người thăm mền chỉ dám thăm mền, không ai có gan đi thổ lộ. Rốt cuộc sợ cái gì, mọi người trong lòng đều rõ. Nam sinh khát vọng sắc đẹp của cô không dám gần gũi cô, tính tình cô như thế cũng làm các nữ sinh thân thiết không nổi, còn có người để bụng cô cùng thẳng ngòi từ thư từ qua lại, cả lời nói cũng không dám nói với Trần Oản Oản. Trần Oản Oản hôm nay như một người cô đơn, khí chất đó, ngược lại càng cao ngạo lạnh lùng hơn cả trước kia, quả nhiên trong mắt không chứa vật gì.

Cô lặng lẽ, an phận, bình tĩnh, thậm chí tối tăm.

Tựa như từ hoa tường vi đầy gai biến thành đóa hoa sen im lặng trong làn nước.

Nhìn bên ngoài, một mảnh gió êm sóng lặng tuyệt đẹp mà lẻ loi.

Nhưng trong đôi mắt dấu điểm ánh sao hỏa kia, cuối cùng sẽ có một ngày cháy lan ra đồng cỏ.

“Phát gốc cái gì đó?” Lương Khuê giờ bánh mì đâm vào mặt Tô Nham.

Tô Nham không kiên nhẫn đoạt lấy bánh mì, xé ra liền nhét vào mồm.

Lương Khuê cười ha ha: “Muốn ăn thì nói sớm đi, thiếu chút nữa một cái cũng không để cho cậu. Cậu còn chưa nói cho tớ biết, phát gốc cái gì?”

Tô Nham nhai bánh mì hàm hồ nói nhỏ: “Nhớ tới một câu danh ngôn kinh điển.”

“Nói nghe cái coi.”

“Chớ cần người không kêu.”

Lương Khuê phun phụt: “Đây cũng là danh ngôn?”

Tô Nham gật đầu: “Kinh điển như vậy, dám nói không phải danh ngôn hử?”

“Không dám.” Lương Khuê buông tay.

Tô Nham cười cười, móc cà chua ra ném cho hắn. Lương Khuê cười hi hi chụp lấy: “Tô Nham, nghe nói ăn nhiều cà chua lâu già, sau này cậu già rồi khẳng định vẫn là soái ca.”

Tô Nham cười khẽ, vỗ vỗ mặt Lương Khuê, có thâm ý khác nói: “Vậy đời này cậu có nhân phúc.”

Lương Khuê hự sặc sụa, ho đỏ mặt thống khổ chửi bới: “Cậu đừng..... Đừng bậy bạ ghen, cảnh cáo cậu, giữa ban ngày ban mặt đừng động tay động chân, đừng hoa ngôn xảo ngữ, con mắt đừng loạn nháy, không muốn cười thì đừng loạn cười à nha!”

Tô Nham khinh khi hừ nhẹ: “Cậu đúng là đàn. Thiệt là thiếu tình thú mà?”

Lương Khuê lập tức giận dữ giải thích: “Cậu mới thiếu tình thú đó!”

Tô Nham lơ đãng vung tay áo, Lương Khuê cảnh giác lui về phía sau. Tô Nham cầm lấy bút máy, Lương Khuê lui nữa, Tô Nham mở tập ra làm bài.

“..... Cậu làm gì vậy?” Lương Khuê lập tức đi qua.

“Làm bài.”

“Không ăn cà chua nữa?”

“Làm bài.”

“Khụ khụ, cậu là giận hay không giận đây?”

“Tớ là làm bài.” Tô Nham giữ vững cường điệu.

“Cậu giận hả?”

“Tớ đang làm bài.” Tô Nham theo dõi hần nói.

“Cậu đừng giận, mặc dù tớ không phạm sai lầm, nhưng tớ xin lỗi trước.”

“Tớ đang làm bài.” Tô Nham nâng cao âm lượng.

“Đừng nóng giận.”

“Tớ muốn làm bài!”

“..... Nguru bản cân cho cậu ăn, đừng giận nha?”

“Cậu đi làm bài cho tớ!” Tô Nham rống to.

Lương Khuê vội vàng mở sách vở ra thành thành thật thật làm bài tập, viết một chữ nhin không được ngẩng đầu bỏ sung: “Cậu đừng giận, tớ đang làm bài nè.”

“..... Cậu x!” Tô Nham một chiêu Long Trảo Thủ ghim chặt cổ Lương Khuê, níu lấy đầu hần ấn xuống dưới bàn. Lương Khuê vung tay kêu to: “Uy uy, cậu đừng chó cùng rứt giậu.”

Mắt Tô Nham xám ngắt, khom người hành hung. Lương Khuê oa oa gọi dậy, hoảng loạn vùng vẫy lắc lư cái bàn, sách vở từ trên rơi xuống, rơi khắp thân hai người.

“Ôi yêu, đừng đánh, tớ thật sự sẽ ngoan ngoãn làm bài! Tô Nham, trưởng lớp, bà xã, để tớ làm bài!”

“Hai người các cậu làm gì kịch liệt vậy, an phận chút được không, thật nhiều người đều đang nhìn kia.” Nam sinh bàn sau móc lỗ mũi lười biếng xem cuộc chiến.

Lâm Cường mang theo cái gói to xinh đẹp nhào qua kêu to: “Mau đứng lên, đừng đùa, có thứ tốt cho các cậu! Tô Nham, Lương Khuê, các cậu ai cũng có phần.”

Lương Khuê đẩy đầu Tô Nham ra ngửa lên, hiếu kỳ không thôi nói: “Vật gì đó?”

Lâm Cường cười ha hả mở túi ra, lấy ra vài cái túi nhỏ màu hồng phấn. Túi quà hoa văn hình trái tim, trên mặt còn có nơ con bướm làm đẹp, xem ra là do con gái làm.

“Quà Tôn Lệ tặng chúng ta, bánh bích quy cô ấy tự làm đấy, đây là của hai cậu.”

“.....” Tô Nham đứng dậy, tiếp nhận gói to liếc nhìn, bên trong chính là bánh bích quy hình động vật đáng yêu.

Lương Khuê liếc nhìn, xoa cái cổ đau nhức nói thảm: “Tớ ghét nhất ăn bánh bích quy, khô khảnh không đủ nhét kẽ răng mà còn khát nước, dính răng.”

“Cậu không cần?” Lâm Cường kinh ngạc.

“Cậu thích thì cứ cầm lấy đi. Tô Nham, tớ còn muốn ăn cà chua.”

“Làm bài của cậu đi!”

Mỗi lần đến ngày nghỉ, Lương Khuê sẽ đến nhà Tô Nham ở. Nhưng cao trung một tháng mới nghỉ một lần, Lương Khuê bình thường vẫn cùng Tần Việt ở lại nhà giáo viên. Trừ sáng sớm thuận tiện mang bữa sáng cho Tô Nham, chuyện gì cũng cũng không tiện làm. Buổi tối một khi Lương Khuê về quá muộn, thầy giáo kia sẽ tra hỏi. Nếu là trước kia, Lương Khuê cũng không thêm đề ý, nghịch ngợm phản nghịch một chút cũng chẳng sao cả, nhiều lần bị người nhà mắng chút. Nhưng giờ hần không dám, hần trở nên cẩn thận. Hần không muốn biến thành Tần Việt cùng Quan Văn thứ hai nhanh như vậy.

Ngày thường sau khi tan lớp tối, Lương Khuê cùng Tô Nham đến nhà xe, hai người đẩy xe dạo bước, đến cổng trường mới chia tay. Ngày hôm đó, buổi tối đột nhiên mưa rơi xối xả, sấm xuân trện trện, sấm sét vang trời.

Đến khi tan lớp tối, mưa vẫn tầm tã rơi.

Giáo viên nhìn ra ngoài cửa sổ lo lắng dặn dò mọi người: “Học sinh nội trú tận lực đem dù áo mưa cho học sinh ngoại trú mượn, đạp xe về nhà ngàn vạn

lần phải chú ý an toàn.”

Giáo viên vừa đi, Lương Khuê vội nói: “Tô Nham cậu chờ ở lớp chút, tớ đi cầm dù cho cậu.”

“Ừ.” Tô Nham gật đầu thu dọn đồ đạc, Lương Khuê đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài. Tần Việt tựa ở cạnh cửa chế cười hắc hắc: “Lấy dù cái gì, ở lại chỗ chúng ta một đêm không phải tốt sao, khỏi phải đạp xe về nhà. Mưa lớn như vậy, còn có sấm chớp, bung dù đạp xe nguy hiểm lắm, nếu bị sét đánh thì”

“Đúng vậy! Nếu bị sét đánh thì sao?” Lương Khuê giương giọng phụ họa, đôi mắt sáng lóng lánh nhìn chằm chằm vào Tô Nham.

Tô Nham mặt không biểu tình nhìn hai anh em họ hơn nửa ngày: “1+1=”

Lương Khuê cùng Tần Việt liếc nhau, trăm miệng một lời cẩn thận nói: “.....2?”

Tô Nham mặt giãn ra cười tươi: “Đúng là nhị(2) thật[1].”=))))))

“Tớ đã nói mà, là 2.” Hai người mừng rỡ.

[1] Nham Nham đang chơi chữ đẩy mọi người =)), nhị (số hai) trong tiếng hán cùng âm với nhị (ngu ngốc). Ý là Nham Nham đang mắng hai anh em LK ngốc nghếch đấy.

Tô Nham trịnh trọng gật đầu: “Trả lời có thưởng, tớ và các cậu đi.”

“Tô Nham!” Lương Khuê kích động vươn cánh tay, thân mật ôm vai Tô Nham đi ra ngoài. Tần Việt mang cặp của Tô Nham hấp tấp đi theo phía sau, đi hơn trăm mét, Tần Việt đột nhiên bừng tỉnh, hất tay đập cặp sách vào người Lương Khuê: “Shit, em cũng không phải người hầu!”

Ba người đi đến cửa lầu, học sinh chỗ ấy chồng chất như núi, tất cả đều bị mưa to chặn lối, có ít người hết đường xoay xở, có ít người đang chờ người đưa dù. Còn có một vài người cha người mẹ chu đáo, sớm tối đón con mình.

Tuy nói Lương Khuê ở lại nhà của giáo viên, nhưng từ nơi này dầm mưa chạy về, kết quả cũng y chang như chạy đến nhà Tô Nham.

“Một hơi xông về đi tắm rửa thay quần áo ha?” Lương Khuê đề nghị.

“Các anh có thể trở về tắm, hơn nữa có thể cùng nhau tắm.” Tần Việt không đếm xỉa tới nói.

Trong đêm tối sắc mặt Lương Khuê ửng hồng, bàn tay nắm lấy Tô Nham như bị điện giật buông ra.

“Chờ một chút, xem người khác có dư ô không.” Tô Nham nói.

Trần Oản Oản miễn cưỡng đứng trong một góc quanh quệ, trong tay còn chuẩn bị một cái ô khác. Cô giương mắt tìm kiếm trong đám người, lướt khắp mọi nơi, rốt cục nhìn thấy người muốn tìm, cô nhếch môi chen đi qua.

Tần Việt đang cùng hai người Tô Nham nói chuyện phiếm cãi cọ, đột nhiên bị người từ phía sau lưng nhẹ nhàng chọc một cái. Tần Việt khó hiểu quay đầu lại, nhìn thấy Trần Oản Oản cùng cái ô cô đưa tới. Tần Việt còn không kịp nói gì, Trần Oản Oản đã đem cái ô nhét vào tay cậu, xoay người bước đi.

“.....” Tần Việt giờ ô chớp mắt mấy cái, âm thầm lắc đầu. Hoa rơi có ý nước chảy vô tình, biết rõ nước chảy vô tình còn mê đắm, đây không phải ngốc sao.

“Có ô, chúng ta đi thôi.”

Ba chàng trai chen chúc trong một chiếc ô, chạy chừng mấy trăm mét quanh co khúc khuỷu, kết quả khác biệt không lớn so với không bung ô. Ướt dầm xông vào nhà thầy giáo, vợ thầy kinh hô không thôi: “Ai nha, cô biết các con sẽ ướt nhẹp, chạy nhanh đi vào tắm rửa thay đồ đi.”

Dấu chân của ba người giẫm qua, để lại một đống bừa bộn trên đất. Hứa phu nhân đi theo đằng sau kiên nhẫn lau rửa.

Lương Khuê cùng Tần Việt ở một gian phòng, phòng này rất lớn, một trái một phải đặt hai giường còn có khoảng không to dùng chính giữa, tủ quần áo, bàn học, giá sách cái gì cũng có. Trên bàn sách còn trồng vài bồn cây tiên nhân chương (xương rồng bà), tất cả đều là kiệt tác của Lương Khuê. Đây là một gian phòng rất sạch sẽ, không giống ký túc xá của nam sinh cao trung. Có thể giữ gìn sạch sẽ như thế cũng không nhiều, Lương Khuê là một trong số đó.

“Việt Việt, em đi lên lầu tắm, Tô Nham, tớ mang cậu đi toilet dưới lầu. Cậu mặc đồ ngủ của tớ đi.....”

Tần Việt ôm áo tắm cười quái dị: “Mặc quần lót của anh cũng không sao à.”

“..... Cút!” Lương Khuê đập cậu.

Tần Việt lập tức cút.

Tô Nham tiếp nhận đồ ngủ, liếc nhìn gương mặt đỏ bừng của Lương Khuê: “Cậu đỏ mặt cái rắm, tớ không thèm mặc quần lót của cậu.”

Lương Khuê hỏn hển: “Ai cho cậu mặc! Cậu liền cởi trường chạy nhong nhong đi!” (nếu thế thật có đứa ko nhịn được à nha Khuê Khuê)

Tô Nham gội đầu tắm rửa khoan khoan khoái khoái trở về phòng sấy tóc. Chờ Lương Khuê tắm xong trở về, Tô Nham đang nằm lỳ trên giường đọc sách. Mà Tần Việt gục xuống bàn viết hết óc viết thư.

Lương Khuê xoay người đi cắt một đĩa táo tới, Tô Nham cũng không ngẩng đầu lên nói: “Lương Khuê, thầy số học có nói cho cậu chuyện thi toán Olympic không?”

“Đề cập qua, cậu có thi à?”

Tô Nham lắc đầu: “Tớ từ chối”

“Vì sao? Olympic Toán sẽ giúp thi đại học dễ hơn mà, tớ thiếu có thêm 20 điểm.”

“Cậu đồng ý?” Tô Nham quay đầu nhìn hấn.

Tô Nham đeo kính mắt, vừa nghiêng đầu, ánh đèn làm mắt kính y phản quang, cả mặt y Lương Khuê cũng không thấy rõ, không khỏi vươn tay tháo mắt kính y xuống: “Cậu cũng không cần thi, suốt ngày mang mắt kính giả làm gì.” mắt kính bị tháo xuống, gương mặt cùng hai con ngươi của Tô Nham thật sự lộ ra rõ ràng. Khuôn mặt vừa tắm xong, cảm giác như thêm phần nhu hòa, móng lung mê người đến khác thường.

Lương Khuê dừng một chút, giọng máy sáy nói: “Tớ không thi, tớ không thèm để ý thêm điểm đại học gì, Olympic Toán quá phiền toái, bắt đầu 11 là phải học chương trình học Olympic Toán, còn phải mua sách mua tư liệu tham khảo. Con mẹ nó, chương trình học vốn đã nhiều, tớ có bệnh mới đi học Olympic Toán. Cậu cũng không cần tham gia, thành tích tốt vậy muốn thêm 20 điểm làm cái rắm gì, làm không tốt bị Olympic Toán dày vò thành tích vốn có cũng giảm xuống. Loại học sinh này cũng không phải không có.”

Tô Nham ngừng bút, “Cậu chuẩn bị thi đại học nào?”

Lương Khuê cười thần bí, vuốt thối mái tóc đã khô bò lên giường, ghé vào bên người Tô Nham cười ha ha: “Cậu thế nào?”

Tô Nham mỉm cười: “Tớ muốn thi đại học A, cậu được không?”

Lương Khuê mừng rỡ, kích động ôm chặt cổ Tô Nham: “Tớ được!”

Tần Việt đập bàn: “Nhỏ giọng một chút coi, đừng coi tôi như không tồn tại nha.”

“Được được, qua một bên viết thư đi.” Lương Khuê phát tay, ngược lại tự tin nói: “Cậu không thi đại học A quá lãng phí, cậu đã muốn thi, tớ khẳng định phải thi.”

Tô Nham cười hấn: “Cậu có bản lĩnh thế không.”

“Ha ha..... Cậu có phải không mặc quần lót không?” Lương Khuê cố ý hỏi y.

Tô Nham vô cùng bình tĩnh gạt đầu: “Không có mặc.”

“.....” Không có mặc mà trấn tĩnh như thế, tại sao suy nghĩ hỗn loạn lại là Lương Khuê hấn chứ?

Tô Nham ngáp, vút bút xuống xoay người lăn vào chăn mềm, xoa mi tâm nói: “Phiền, bài tập đáng ghét còn một nửa chưa làm xong.”

Lương Khuê thấy y mỏi mệt, lập tức đau lòng không thôi: “Không làm thì thôi, sợ cái gì. Chúng ta đều không làm, cậu gấp làm gì.”

Tô Nham nhú mày nói: “Muội nó, sáng mai chính là lớp Anh văn, cô không kiểm tra bài của tớ mới là lạ.”

“Xìu, lại là lớp Anh văn sáng?” Lương Khuê giật mình, phiền toái nhất chính là cô Anh văn. Chỉ bình chỉ tương thích chỉ Tô Nham, nếu chỉ đến Tô Nham mà y không làm bài, Tô Nham đối mặt không phải là phạt đứng cũng không phải là chép phạt, mà là ‘cái nựng yêu thương’ của cô Anh văn.

Cô giáo Anh văn là em vợ hiệu trưởng. Trình độ tiếng anh cấp sáu, dạy giỏi, thích cười, tính tình rất tốt, nhưng lại có một điểm làm nam sinh chịu không thấu. Cô yêu thích một người, hoặc là trừng phạt một người, đều thích dùng bàn tay như cái bánh bao phát vào mặt người nọ. Một bên vỗ nhẹ, một bên lắc đầu thờ dài: “Tô Nham à Tô Nham, em bảo cô nói em thế nào mới tốt, này cũng không được đó cũng không xong, em bảo cô làm sao bây giờ?”

“Tô Nham à Tô Nham, thật không hổ là Tô Nham, very good!”

Nhẹ nhàng vuốt ve, sờ soạng làm người ta sợ hãi.(=.=)

Nam sinh sau lưng bàn tán nói cô Anh văn chiếm tiện nghi của soái ca, nhưng Lương Khuê trước kia không thừa nhận điểm này. Bởi vì hấn cũng là soái ca á nhưng cô Anh văn chưa bao giờ bảo hấn trả lời câu hỏi, hoàn toàn không đếm xỉa gương mặt soái ca tuyệt vời của hấn.

Cô anh vẫn đối với nữ sinh thì trái lại, trong nữ sinh, cô thích nhất Trần Oản Oản, đi học nhất định sẽ chỉ cô. Lúc Trần Oản Oản đáp không được, cô Anh vẫn sẽ cầm sách vỗ vào mặt, vừa không nhẹ không chậm đập vào, vừa vô cùng đau đớn cảm thán: “Trần Oản Oản à Trần Oản Oản, em để cô nói em thế là tốt hay không?”

Có lần Trần Oản Oản liên tục trả lời không được ba vấn đề, quả thực bị vỗ cả tiết, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đập đỏ cả. Trần Oản Oản sắc mặt khó coi, cô Anh vẫn cũng không thấy gì.

Bất kể là Trần Oản Oản hay Tô Nham, phiền nhất sợ nhất chính là lớp Anh văn.

“Tớ giúp cậu làm?” Lương Khuê đề nghị.

Tô Nham lắc đầu, quăng bài đi, vén chăn lên kéo Lương Khuê lại gần, không đợi Lương Khuê nói gì liền hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Sinh nhật

Dưới ánh đèn bàn mờ nhạt, bút máy trong tay Tần Việt lảng lảng lưu động. Đây là khoảng thời gian thuộc về cậu, cùng trong một gian phòng, nhưng hai người kia đang làm gì, cậu không chút để ý.

Thành tích của Tần Việt không được tốt lắm, nhưng nét chữ viết bằng bút máy của cậu lại tuyệt đẹp. Đam mê luyện chữ bút máy, đam mê hiệu mực anh hùng. Không chỉ có viết đẹp, còn có thể vẽ tranh bằng bút máy, vẽ chibi, trên sách giáo khoa toàn hoa cỏ chim người cậu vẽ.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, Tần Việt chống cằm, mỉm cười, tay phải tùy ý vẽ bậy trên giấy. Cậu vẽ một chú mèo trắng lãnh ngạo dạo bước hành tẩu dưới ánh trăng. Cuối đường, đi tới một chú chó săn lớn đen tuyền. Mèo chó giằng co, một ánh mắt lạnh lùng, một ánh mắt nhiệt tình. Âm âm một trận, giữa cặp mèo chó, một chú chuột nhỏ bất ngờ chạy lùi qua.

Tần Việt vẽ xong khẽ cười, thay đổi tờ giấy viết thư khác, dừng một chút, tiện đà ghi lại: Bọn họ thật sự đã ở bên nhau, em một chút cũng không nghĩ sẽ ngăn cản. Em thật xấu xa, biết rõ đó là con đường không lối về, lại trơ mắt nhìn bọn họ bước vào. Ngay cả chúng ta cũng không cách nào bên nhau, bọn họ sẽ như thế nào?

Nương theo đèn bàn, Tần Việt một mực ghi một mực ghi, ghi đến hồi chuông 12h vang lên, cậu tại tùy ý vẽ lên lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) vài nét bút phác thảo một mèo một chó ôm nhau mà ngủ. Chú chuột nhỏ kia cầm một chiếc bút máy, đứng ở nơi rất xa xoay xoay chỉ trước.

Dán xong phong thư, Tần Việt đứng dậy rửa mặt, trở về phòng nhìn không chớp mắt vào chiếc giường. Bên kia không có động tĩnh, phòng chừng đã sớm ngủ.

Lương Khuê đang ngủ, phát ra tiếng hô hấp đều đều, một cánh tay đặt trên bụng Tô Nham, hai đùi đá tung chăn, tướng ngủ có phần thô lỗ.

Tô Nham tròn tròn mắt, vẫn không cách nào chìm vào giấc ngủ.

“Khắc khắc khắc, Nham Nham, người gần đây rất nôn nóng a, nhưng mà, lại càng nhiều tiểu dung.”

“.....”

“Không nói lời nào? Có muốn ta thay người nói không?”

“Câm miệng, ta muốn đi ngủ.”

“Đêm dài đằng đằng không thể ngủ, ta cùng người giải buồn còn không hảo sao? khắc khắc, Nham Nham thiết là không thẳng thắn, người gặp được nan đề lại không thích nói ra, nhưng mặc kệ người giả bộ thế nào cũng không lừa được ta. Đừng quên lời ta nói, người nghĩ cái gì ta đều biết, người không có bất kỳ bí mật gì với ta hết. Những tâm tư đó của người, bất kể là sáng ngời hay xấu xa, ta đều tinh tường.”

“Người mới xấu xa!”

“Khắc khắc khắc, vừa rồi không biết ai suy nghĩ chuyện yêu yêu, khắc khắc khắc, khắc khắc!”

“Người một nhúm khói biết gì mà nói, người biết ưu điểm lớn nhất của đàn ông sao? người biết đàn ông cần gì nhất sao? người chỉ là một đám khói, không có quyền lên tiếng, dựa vào cái gì cười ta.” (ý Nham Nham là ưu điểm của đàn ông là XXX, đàn ông cần nhất là OOO à... =.=)

“Khắc khắc khắc, ta cũng từng là đàn ông a, đàn ông hơn cả người, ta làm đàn ông hàng thật giá thật mấy ngàn năm, người làm mấy năm? Người là

tiểu mao hài tử mà thôi.”

“Ta muốn ngủ.”

“Ngươi là tiểu mao hài tử, khắc khắc .”

“Ta muốn ngủ.”

“Ngươi là tiểu mao hài tử, khắc khắc .”

“Ta muốn ngủ.”

“Ngươi yêu Lương Khuê, rất yêu, khắc khắc khắc .”

.....

“Đang ngủ à?”

Không tiếng động, ai cũng không có phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Trong bóng tối, thanh âm duy nhất bên tai là tiếng thờ có quy luật của Lương Khuê.

Một tay lặng lẽ xoa mặt Lương Khuê, hơi ngửa ngửa. Lương Khuê quay đầu, hừ hừ vài tiếng vẫn ngủ say. Tay kia mon trón mi Lương Khuê, trượt đến chóp mũi cao cao, đôi môi nhu nhuận, rơi vào hâu kết của hân.

Cuối cùng, tay kia cầm lấy tay Lương Khuê, im lặng nằm dưới chân, thẳng vào mộng đẹp.

Lương Khuê sáng sớm bị mắc tiểu bùng tỉnh, tỉnh ngủ nhập nhèm đứng lên. Ngoài cửa sổ còn rất tối, vẫn có tiếng mưa rơi róc rách, gian phòng lóe lên ánh đèn mờ nhạt, Lương Khuê kinh ngạc thấp giọng hô: “Tô Nham cậu cả đêm không ngủ à?”

Làm bài tập trên bàn chính là Tô Nham.

Tô Nham mỉm cười: “Tớ mới dậy nửa giờ mà thôi, làm bài xong trước đã. Cậu ngủ tiếp đi, giờ vẫn còn sớm.”

Lương Khuê không kịp nhiều lời, vội vã vào toilet.

Chờ hân đi ra, con buồn ngủ hoàn toàn mất hết. Hân dứt khoát thay quần áo rửa mặt, chuyển ghế đến ngồi bên người Tô Nham, nhìn y làm bài.

“Cậu thực chăm chỉ.” Lương Khuê rầu rĩ nói.

Tô Nham bật cười lắc đầu: “Là tớ không muốn bị cô vuốt mặt nói ‘Tô Nham a Tô Nham, em bảo cô nên bắt em làm gì bây giờ?’”

“Phụt! Ha ha ha, chân tướng của việc học tập, ha ha.” Lương Khuê ôm bụng cười không ngừng.

Tô Nham nhìn chòng chọc khuôn mặt tươi cười của hân không nói lời nào, Lương Khuê xấu hổ lắm bầm: “Làm gì vậy?”

Tô Nham giờ ngón tay chỉ vào mặt của hân: “Sau một đêm mưa xuân, mặt mũi đầy mụn.”

“..... Fuck!” Lương Khuê sợ hãi nhảy vào toilet soi gương, nhìn nửa ngày, không ngừng ồm ồm: “Gần đây ăn nhiều ớt quá, xong rồi xong rồi, tớ hiện tại khẩu vị trọng, không có ớt ăn không ngon, lửa trên mặt cũng quá dữ dội. A, Tô Nham, trên bụng tớ cũng có mụn, hơn nữa có rất nhiều!”

Tô Nham nghe xong tự hỏi, dứt khoát theo vào: “Trên bụng sao lại mọc mụn chứ? Tớ xem xem.”

Vén áo lên một cái, thật sự có mụn, hơn nữa khá nhiều. Tô Nham lại xem lưng eo của Lương Khuê, lập tức nhú mày: “Trên người của cậu đều có.”

Lương Khuê sắc mặt tái nhợt: “Không phải đâu. Có, có mụn mọc như vậy sao?”

“Ngứa không? Ngăn vịn lần đừng gãi bậy, chờ xin nghỉ đi bệnh viện kiểm tra một cái, đây nhất định không phải mụn.”

Vừa nói ngứa, Lương Khuê cảm thấy thực ngứa, hân chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt lúng túng nói: “Tớ. Tớ vừa rồi mắc tiểu, gãi nửa ngày.”

“Gãi nửa ngày?”

“..... Rất ngứa. Tớ liền gãi.”

“Cởi quần.”

“..... Tớ không.” Lương Khuê lui về phía sau.

“Coi.”

“Không. Ai ai ai cậu đừng lưu manh như vậy!”

Tô Nham mặt không đỏ tim không nhảy tuốt quần Lương Khuê, cúi đầu chăm chú giúp hắn kiểm tra, một mực chắc chắn nói: “Trên này của cậu cũng mọc.”

“..... Con mẹ nó, đây là cái thứ gì!” Lương Khuê giật mình, cương cứng thân thể không dám động.

“Mặc quần tử tế, giờ đi bệnh viện.”

Tô Nham thúc giục, nhanh chóng thay quần áo rồi dặn Tần Việt vài tiếng, liền cùng Lương Khuê bung dù đi bệnh viện.

Tô Nham không mang hắn đi bệnh viện gần nhất, mà vòng đường xa đến một bệnh viện da liễu vô cùng danh tiếng. Đăng ký khám không lâu liền có kết quả, Lương Khuê không phải dị ứng cũng không phải bị thứ kỳ lạ gì, mà là thủy đậu.

Tô Nham há hốc mồm: “Bệnh thủy đậu không phải trẻ con mới bị sao?”

“Trên căn bản là vậy, nhưng khi còn bé không bị thủy đậu, chưa chích vắc-xin phòng bệnh, trưởng thành cũng có tỷ lệ bị thủy đậu. Hiện tại mùa xuân là mùa nồm ẩm, cũng không kỳ quái. Cậu là tiền kì bệnh trạng rất nhỏ, muộn một hai ngày càng nghiêm trọng, cổ họng, khe mũi, miệng đều mọc thủy đậu.”

Lương Khuê nghe vậy da đầu run lên, thân thể lạnh buốt.

“Đừng lo lắng, đây không tính là vấn đề lớn. Người tuổi trẻ hóa khí đại, mọc chút đậu là bình thường, đậu phát sinh cũng tốt. Phải tránh thức khuya ăn ít đồ cay hơn bình thường, phải uống nhiều nước sôi, ăn nhiều hoa quả rau dưa. Tôi cho cậu đơn thuốc trước, lấy thuốc trên đó bôi thử xem. Nếu không thấy hiệu quả, lại đến chích.”

Tô Nham xen vào: “Bác sĩ, trên xx của cậu ta có đậu bị gãi vỡ.”

“Hả? Cậu theo tôi đến đây, tôi đeo mắt kính nhìn xem.”

Tô Nham đẩy Lương Khuê đi vào, Lương Khuê uể oải đi theo bác sĩ.

Kết quả vẫn phải chích, Lương Khuê cúi đầu nhìn ông truyền dịch trên tay. Tô Nham lấy thuốc cho hắn xong, nhìn đồng hồ thấy đã 7h, nói: “Cậu chờ tới, tới đi mua bữa sáng.”

“Tớ muốn ăn mì thịt bò.” Lương Khuê bật thốt lên.

“Ăn cháo!”

“.....” Lương Khuê buồn bực nhìn Tô Nham đi xa.

Lương Khuê vì bị thủy đậu, thầy giáo hùng hồn bắt hắn nghỉ ngơi trong nhà, tốt nhất trước khi lành bệnh đừng ra khỏi cửa. Đúng thế, thủy đậu dễ lây nhất, sao có thể để hắn vào lớp! Cùng Lương Khuê thân cận như Tô Nham, Tần Việt, ba người cũng quang vinh dính tội chung, kể cả hai thầy cô trong nhà cũng phải nghỉ.

Thầy Hứa yên tâm thoải mái ở nhà đọc sách, cô Hứa nhiệt tình nấu cơm cho bọn họ.

Lương Khuê mỗi ngày phải đến bệnh viện chích, hơn nữa phải bọc rất kín để tránh gió. Lương Khuê rất phẫn nộ, ngày đầu tiên đi kiểm tra, bác sĩ rõ ràng nói là còn nhẹ, kết quả ngày hôm sau sau khi chích, miệng hắn một vòng đều mọc đậu, khe mũi cũng không tránh được, cổ họng cũng ngứa. Ngày thứ ba, đậu càng nhiều, cả người Lương Khuê đều uể oải, nằm trên giường không nói gì nhìn trời.

Tô Nham kiên nhẫn đi chích với hắn, trở về lại tự mình bôi thuốc cho hắn, từng nốt đậu đều bôi lên. Lúc bôi đến mũi Lương Khuê liền căng cứng y như phiến đá, Tô Nham nhìn không được, đập một phát lên đó, hung ác nói: “Mũi cậu đều là lông, đồ thẳng khi chưa tiến hóa hết, khăn trương cái rắm cậu đó.”

Lương Khuê căng cứng nhảy dựng lên, mặt đỏ tới mang tai phản bác: “Cậu là người vượn! Có lông thì thế nào, đàn ông con trai ai không có chút lông! Nha, chẳng lẽ cậu không có?” Hắn đột nhiên nhào qua túm quần Tô Nham, vô cùng thuận lợi, túm một cái liền dính, không nói hai lời tuột xuống. Lương Khuê choáng váng.

Tô Nham đẩy tay hắn ra, trấn tĩnh vô cùng kéo quần lên. Mang hòm thuốc đi thu thập tàn cuộc.

Tần Việt từ bên ngoài tiến vào, thấy Lương Khuê không nhúc nhích y chang pho tượng, lo lắng hỏi: “Anh họ, anh sao thế?” Cậu kéo Lương Khuê một cái, lập tức trông thấy hai cái cầu vồng dưới lỗ mũi Lương Khuê.

Tần Việt chớp mắt mấy cái, kết luận nói: “Bác sĩ nói đúng, anh hỏa khí quá nặng, sau này nhớ ăn nhẹ nhiều nghen.”

Đêm hôm đó Lương Khuê mất ngủ. (chắc là mơ thấy đang xxoo vs ai kia =))

Sau đó liên tục chích thêm hai ngày, kiên trì bôi thuốc, đậu cuối cùng cũng bắt đầu lặn.

Lương Khuê dần dần khôi phục, may mắn bất kể là Tô Nham hay Tần Việt đều không bị lây bệnh.

Lương Khuê đi học trở lại, đón lấy một đồng quan tâm ân cần thăm hỏi. Những người từng bị thủy đậu đều giúp đỡ chỉ cách ăn uống cho hần, đề cử thanh hóa được phương.

Lương Khuê thấy mọi người nhiệt tình như vậy, thiếu chút nữa liền vung tay lên muốn mời khách ăn tiệc.

Tô Nham kịp thời giữ chặt hần:“Cậu phải kiêng đã, còn muốn bị lần nữa?”

“.....”

Lương Khuê từ đó trở đi đổi sang ăn chay.

Mùa xuân thời tiết ẩm áp, càng ngày càng nóng, trong sân trường hoa phồn lá rậm, chính là một cảnh tượng thanh xuân.

Cuối tháng tư, các học sinh bắt tri bắt giác thay áo mỏng, các nữ sinh cũng bắt đầu mặc váy.

Giữa buổi trưa, mặt trời treo cao, trên sân bóng rổ trường học bảy tám thiếu niên đang hùng hực chiến đấu. Áo may ô ngắn thuần sắc, mồ hôi tí tách từ trán tuôn rơi.

Tần Việt vẫy vẫy chai nước khoáng vừa mua được đứng cạnh sân bóng, lớn tiếng nói: “Nước để ở đây nha, tớ đi ngủ trưa.”

Không người nào để ý cậu, Tần Việt cũng không quan tâm, quay đầu rời khỏi thao trường.

Tần Việt đi vài phút, các thiếu niên ngưng lại, lau mồ hôi đầy mặt đoạt lấy nước khoáng uống ừng ực.

Lương Khuê dựa vào rào sân nhẹ nhàng thở ra, Từ Vệ thở nhẹ nói:“1 tháng 5 sắp đến , mấy ngày nay thực con mẹ nó nóng.”

Tên còn lại nói:“Lương Khuê, tao nhớ sinh nhật mày chính là cuối tháng tư mà, là hai mươi tám hay hai mươi mấy hả?”

“26 Tháng 4 hả?”

Lương Khuê gật đầu:“26.”

“Là ngày mai à! May mắn chưa qua, được, ngày mai chúng ta đi tiêu sái”

Lương Khuê dùng một chút, lắc đầu:“Không được, năm nay muốn an tĩnh chút, sinh nhật năm trước.....”

Đoàn người nghe vậy đều im lặng, rất lý giải tâm tình uể oải của Lương Khuê. Sinh nhật Lương Khuê năm trước, liên hoan tốt đẹp, kết quả bị đập đến nhập viện một tháng, đây cũng quá xui xẻo! Cũng khó trách Lương Khuê năm nay không hào hứng lo liệu.

“Nếu không theo vài người chúng ta tụ họp một chút?”

“Cám ơn ý tốt của tụi bây, ngày mai tao coi tình hình đã.”

Nếu là năm rồi, Lương Khuê không cần suy nghĩ sẽ chọn sinh nhật nhiều người náo nhiệt. Nhưng năm nay, hần càng muốn an tĩnh một chút, tốt nhất ít người, ít đến chỉ có hai người chẳng hạn.

Nhưng Lương Khuê buồn bực không thôi. Hôm nay đã hai mươi lăm, bên Tô Nham tỏ vẻ cái gì cũng không biết, cổ họng cũng không thốt một tiếng tựa như hoàn toàn không biết quái gì.

Lương Khuê rầu rĩ thật lo Tô Nham quên việc này. Hần muốn nhắc nhở Tô Nham, nhưng tuyệt đối không phải vì muốn quà.....

Lớp buổi tối ngày 25 chấm dứt, Lương Khuê cùng Tô Nham rời khỏi vườn trường, ở cổng trường hai người nói lời từ biệt.

“Tô Nham.....”

“Ừ?”

“..... Cậu đi thông thả.....”

“Ừ.”

Tô Nham xoay người đạp xe đi về, khỏe miệng nhếch lên vui tươi hơn hờ không tiếng động bật cười.

26 tháng 4, Lương Khuê không chút bất ngờ thu được một đồng quà.

Các học sinh kiến quái bất quái (không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị), nhưng vẫn hào hứng bùng bùng vây quanh Lương Khuê, nhìn hân hở quà lấy ra kinh hi. Hàng hiệu liên miên bất tận, không có thứ nào là rẻ.

Thế nhưng Lương Khuê trong lòng thiếu một phần trọng yếu, trong mấy món quà này, không có quà Tô Nham tặng hân .

Tô Nham an vị bên cạnh hân, bình tĩnh vô cùng đọc sách làm bài tập. Lương Khuê gấp, không hiểu Tô Nham sao lại trấn định như vậy, chẳng lẽ rõ ràng như vậy còn không biết sinh nhật của hân? Lương Khuê sốt ruột ghê gớm.

Lương Khuê khăn trương trông mong cả ngày, thẳng đến trời tối, thẳng đến hết tiết học tối.

Hân vẫn cùng Tô Nham đi đến cổng trường, chỉ là hữu khí vô lực cả tạm biệt cũng không muốn nói.

Tô Nham vỗ vỗ yên xe:“Lên không, đại thiếu gia?”

Lương Khuê sững sờ, lập tức mừng rỡ nhảy tới.

“Cậu không nói với thầy Hứa?”

“Tớ bảo Việt Việt nói.”

Tô Nham chở Lương Khuê về nhà, trên đường đi Lương Khuê tâm tình thật tốt. Đến nhà Tô Nham, trông thấy bánh ngọt trên bàn đã sớm chuẩn bị, Lương Khuê mừng rỡ phiêu phiêu.

“Sinh nhật vui về.”

Lương Khuê ý vị cười ngây ngô, nắm tay Tô Nham, cúi người thổi tắt ngọn nến.

“Cậu ước chưa?”

Lương Khuê chỉ vào ngực: “Ước ở trong này.”

“Hi vọng nguyện vọng của cậu có thể thực hiện.”

“Tô Nham.”

“Ừ?”

“Hôm nay là sinh nhật của tớ.”

“Ồ.”

“Hôm nay cậu phải nghe lời tớ.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Cậu không được giận.”

“Nói.”

“Tớ.”

“Nói.”

“Tớ muốn nhìn mông cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đắp chặn đếm sao trời

“Dựa vào chút tiền đồ của cậu.” Tô Nham đập hân một cái.

Lương Khuê ôm đầu quật cường nhìn Tô Nham, dùng biểu hiện bày tỏ kiên trì của hân.

Tô Nham bỏ thêm một đập: “Tắm trước, sau đó lên giường.”

Thấy Lương Khuê còn ngây ngốc bất động, Tô Nham giúp hân vào toilet: “Cùng nhau tắm cũng được.”

“Tớ..... Tớ thật không có suy nghĩ không an phận khác, Tô Nham cậu đừng hiểu lầm tớ.” Lương Khuê bùm mũi chột dạ làm bộ.

Tô Nham kéo lấy cổ áo Lương Khuê hừ lạnh: “Cậu không có, tớ có, được chưa?”

Nước ấm ào ào trút xuống, thấm đẫm toàn thân hai người. Lương Khuê khẽ run lên, bị nước tắm gội như vậy, đầu hân không mê, não không trưởng, mũi cũng không ngứa. Giữa ngực bụng trong nháy mắt dâng lên kích tình và dưng khí vô hạn. Tô Nham không phải nói giỡn, không phải trêu chọc hân. Nếu trong lòng cả hai đều có ý nguyện kia, hân còn thẹn thùng gì nữa. Quần áo ướt đầm, nhiệt độ nóng bỏng, làm hai trái tim xao động điên cuồng.

Lương Khuê lòng đầy phấn khởi không cách nào nói nên lời. Còn Tô Nham thì tâm tình càng phức tạp, vạn loại tâm tình cũng không cách nào miêu tả lòng y giờ phút này. Trái tim trẻ trung, khao khát dục vọng lẫn nhau. Tô Nham nhắm mắt lại, tha thiết ôm chặt thân thể trước mắt. Hưng phấn nhảy vọt ra làm y như nhật được trần bảo, giặt mình như mộng, hình như đã rất nhiều năm chưa từng thỏa mãn như vậy. Con người quen thuộc lại lạ lẫm, hương vị quen thuộc lại lạ lẫm.

Đôi mắt đen sâu và hẹp dài dịu dàng nheo lại, khóe miệng lặng lẽ giương lên, Tô Nham không tiếng động cười khẽ. Trong thời khắc này, những hình ảnh vỡ vụn từng đi xa, từng mất đi, sờ không tới dưng không được, luôn quay về trong giấc mộng nửa đêm, đột nhiên quay về. Đã không còn nỗi thất vọng sau mỗi đêm bùng tình.

Nụ hôn nóng bỏng của Lương Khuê từng chút từng chút khắc ấn lên sống lưng trần trụi của Tô Nham. Hân không cách nào không chế dục vọng kêu gào trong cơ thể, chút lý trí còn lại cũng chẳng còn hiệu quả. Hân chưa từng ôm hôn con trai, Tô Nham khẳng định cũng như vậy, hân mơ mơ màng màng cầu nguyện đừng xảy ra sự cố. Có lẽ hân sớm nên đi tra một chút, thế nhưng giờ phút này, hân đã không cách nào chờ đợi.

“Tô Nham.....” Lương Khuê dịu dàng nhìn gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc. Gương mặt anh tuấn từ khi gặp gỡ luôn tỏa lạnh lùng thanh đạm, nhưng lại là độc nhất vô nhị, cũng là gương mặt chưa bao giờ keo kiệt lộ ra nụ cười với hân. Giờ phút này, họ ôm chặt lấy nhau, lòng Lương Khuê bỗng hơi khiếp sợ, giống y như trong cơn mộng đó _ hân yêu một chàng trai, cũng mê đắm như thế.

Tô Nham khép hờ đôi mắt thờ dốc, phủ lên người Lương Khuê không nhúc nhích, trong lòng y có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Y dứt khoát không thêm nghĩ đến những lời kia nữa, tùy ý để thân thể lười biếng dựa vào Lương Khuê, nhiệt độ khi ôm lấy nhau làm người ta an tâm, xúc cảm mà y hoài niệm. Y muốn ngẩng đầu nhìn mặt Lương Khuê, nhìn biểu lộ vì tình dục mà vạn vẹo của hân, nhìn đôi mắt bị mờ hơi làm mờ hồ của hân, nhìn bóng dáng khắc trong mắt hân.

Lương Khuê hô hấp nặng nề, trong không gian nhỏ hẹp gần như khiến thần trí hân tan vỡ. Hân dùng lý trí còn lại kéo ra khoảng cách, tại bên tai Tô Nham phát ra thanh âm khàn khàn khó nhận: “Đi vào phòng.....” Thanh âm kia trầm thấp khàn khàn, dịu dàng như vừa được mưa phùn rửa trôi.

Hai người gần như hung hăng ngã lên giường, lòng mảy đều hơi nhú lại. Mồ hôi nóng hôi dục theo gò má Lương Khuê rơi xuống, nhỏ lên thân thể Tô Nham, như từng giọt nham thạch nóng chảy nhỏ lên, lưu lại dấu vết làm người ta đau đớn run rẩy. Lương Khuê thần sắc chân thành tha thiết, phấn khởi mà nhẫn nại nhìn xuống thân thể dưới mắt, hân vẫn mê mang, không hề mất kiểm soát làm chuyện bừa bãi, hân tự hỏi rất nhanh, rốt cuộc phải làm thế nào mới là tốt nhất?

Tô Nham giờ tay lên ôm cổ Lương Khuê, nhẹ giọng nói nhỏ: “Cậu buồn ngủ không?”

Toàn thân Lương Khuê run lên, cúi người liền hôn xuống, lý trí cuối cùng tan thành mây khói.

Sợi tóc phiến động, hàm răng cắn chặt, lý trí của Tô Nham cũng chậm chậm tiêu tan, trong nháy mắt đó, y không biết mình là Tô Nham nào. Nhưng y không bối rối chút nào, chỉ cần Lương Khuê vẫn là Lương Khuê kia. Giống như chưa từng trải qua mất đi, giống như y cũng chưa từng chết. Giống như hân chỉ thật lâu thật lâu mới trở lại, trong cùng một gian phòng, họ gặp lại nhau.

Tựa như hai người yêu nhau, cửu biệt trùng phùng.

Tô Nham ôm lưng Lương Khuê thật chặt, hai đôi môi lửa nóng lưu luyến triền miên. Trước kia y thường nói, thích nhất đầu lưỡi của Lương Khuê, mỗi lần nói như vậy, Lương Khuê đều bay lơ lửng nửa ngày, lơ lửng xong hân càng thích phô bày đầu lưỡi của mình, hân không thể lúc nói đều lộ lưỡi ra. Y thật sự thích, thích nơi đầu lưỡi lướt qua, khắc sâu như tro tàn bùng cháy.

Tay Lương Khuê mon trớn mái tóc đen của Tô Nham, rơi vào lưng y, trán họ đặt sát vào nhau, hương vị tình dục tỏa khắp gian phòng. Một lúc lâu sau, ai cũng không nói chuyện.

Lương Khuê buông Tô Nham ra, mình cũng cùng ngã xuống, chần mền khẽ che thất lưng hai người. Lương Khuê vòng tay qua lưng Tô Nham, nhẹ nhàng xẹt qua móng Tô Nham.

Tô Nham từ từ nhắm mắt thờ dốc, linh hoạt bắt lấy tay Lương Khuê, Lương Khuê cũng không giãy dụa, tùy ý để y nắm. Lương Khuê kéo chân phủ kín hai người, hân siết sao kéo Tô Nham ôm nhau mà nằm.

Tô Nham hơi nghiêng đầu qua, chau mày, nâng một chân lên đặt trên lưng Lương Khuê, hung hăng dọng vài cái. Lương Khuê bị đau, nâng mặt Tô Nham qua nói nhỏ: “Tớ lần sau đi mua BCS.....” (Nghĩa là bắn vào trong * phụt máu mũi *)

Tô Nham lắc đầu, từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ lộn xộn, lẩm bẩm tự nói: “Cậu từ trước tới giờ chưa từng xài.....”

“Lần sau khẳng định xài. Cậu có mệt không? Mau ngủ đi.”

Tô Nham bỗng nhiên mở mắt, nhìn chăm chăm vào trần nhà hơn nửa ngày.

“Cậu làm sao vậy?” Lương Khuê khẽ nâng đầu.

Tô Nham rũ đôi mắt xuống, vươn tay nắm cầm Lương Khuê, đưa môi qua nhẹ hôn hai cái: “Chúng ta lại đến lần nữa ha.”

Đây là một đêm thỏa mãn mà vô cùng hạnh phúc.

Lương Khuê tỉnh, vốn tưởng lúc dậy sẽ rất muộn. Xem xét ngoài cửa sổ trời vẫn tối đen, thời gian còn sớm. Hắn nghiêng đầu xem bên người, lại không phát hiện thân ảnh Tô Nham.

“Tô Nham?”

Lương Khuê trần trụi đi về phía toilet, cửa phòng rửa tay không khóa, tay hắn vừa để vào tay vịn, trong toilet liền truyền ra tiếng động chạt vật. Lương Khuê nhanh chóng đẩy cửa đi vào, thấy Tô Nham mặt đầy bối rối không biết đang làm gì, toilet không có nước. Tô Nham cũng mặc quần áo sạch sẽ, y tựa như không biết từ nơi nào đột nhiên leo ra chạt vật ngã một cái.

Lương Khuê vội đi qua kéo y, Tô Nham nhú mày vờ vờ quần áo, khôi phục trấn định như mọi ngày.

“Cậu vào toilet làm gì vậy?”

“Xử lí cái thứ cậu bắn vào trong đó.” Tô Nham tỉnh rụi nói, đẩy Lương Khuê qua một bên rồi đi ra ngoài.

Lương Khuê sắc mặt ửng hồng, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, hai ba bước liền đuổi kịp Tô Nham, ôm lấy Tô Nham từ phía sau ha ha cười: “Tớ rất thích khi cậu độc mồm độc miệng nha.....”

Tô Nham đẩy hắn ra: “Không muốn ngủ liền mặc quần áo rồi giường.”

“Dậy sớm như thế làm gì?”

“Đến trường.”

“.....”

“Đi ăn điểm tâm trước, tớ đói bụng.” Tô Nham thở dài, vừa nãy đang ngâm nước thoải mái trong không gian, ngay cả ăn hai quả cà chua cũng chưa ăn. Lương Khuê đột nhiên tỉnh lại chạy vào toilet, dọa y vội vàng đi ra, thiếu chút nữa ngã thảm. Buồn ngủ gì cũng chẳng còn.

“Thì ra cậu đói bụng.” Lương Khuê lập tức thay quần áo, hai người không bao lâu liền cùng nhau ra ngoài.

Sáng sớm gió hơi se lạnh, đèn đường mờ nhạt kéo dài bóng dáng hai người.

Lương Khuê nắm tay Tô Nham, Tô Nham giật lại bỏ vào túi quần.

Lương Khuê móc ra, nắm chặt lần nữa.

“Cậu dám nắm tay tớ cùng đi trước mặt người khác không?”

Lương Khuê siết chặt tay Tô Nham, chém đinh chặt sắt nói: “Dám.”

Tô Nham mỉm cười _ đúng vậy, Lương Khuê có gan này, hắn nói dám, cũng không phải lời nói dối hư tình giả ý.

Quan hệ giữa người với người luôn phát sinh biến hóa vi diệu. Rất khó nói thể xác trong tình yêu đại biểu cho cái gì, nhưng Tô Nham cảm nhận rõ ràng quan hệ giữa bọn họ tốt hơn trước kia. Y thay đổi, Lương Khuê cũng thay đổi.

Lương Khuê biến an tĩnh, thời gian chạy ra ngoài càng ít. Chỉ cần Tô Nham ngồi trong lớp, hắn nhất định cũng trong lớp. Tô Nham giữa trưa ăn cơm trong lớp, Lương Khuê cũng ăn trong lớp. Trưa nào tranh thủ được lúc không có người, hắn sẽ vô liêm sỉ đòi hôn. Khi có người, hay dùng ánh mắt trần trụi chăm chăm vào Tô Nham. Hoặc dùng tia nhìn giết người chòng chọc vào con kì đà dư thừa nào đó.

Kì nghỉ dài ngày một tháng năm, hai người cũng không đi đâu chơi, chỉ vành tai và tóc mai chạm vào nhau, sầu triền miên, bảy ngày không ra cửa.

Lương Khuê thờ hồng học ngã lên người Tô Nham, Tô Nham giật giật mái tóc ngắn của hắn: “Muốn tớ nói mấy lần.”

Lương Khuê vô tội cười xấu xa, “Xài rất bất tiện. Tô Nham, tớ thích cậu.” Hắn ôm lấy vai Tô Nham, hôn má Tô Nham.

“Tô Nham, sao cậu không nói thích tớ?”

Tô Nham cười, ngâm miệng không nói.

Lương Khuê néo mõng y, bất mãn nói: “Vì sao không nói?”

Tô Nham nhìn vào mắt hắn, trầm giọng nói: “Mười năm sau, tớ nói cho cậu nghe.”

Lương Khuê sững sờ, giờ tay tính: “Mười năm? Hai mươi bảy tuổi?”

“Ồ.”

Lương Khuê ha ha cười, thân mật ôm chặt Tô Nham: “Hắc hắc, cậu còn chơi trò lằng mạn này à, Hừ, mai một tớ cũng không nói, chờ tớ bảy mươi tuổi lại nói thêm lần nữa cho cậu.”

Tô Nham nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn của hắn, nhất thời chỉ còn trái tim rộn nhịp, muốn nói cái gì, nhưng không thốt ra được.

“Tô Nham cậu bắt công, ngày nào cũng chơi với mình Lương Khuê, hoàn toàn quên mất thằng bạn già là tớ. Hôm 1 tháng 5 tìm cậu mấy lần cũng không thêm đề ý tới tớ, cậu quá độc ác!” Lâm Cường giả bộ thương tâm chỉ trích Tô Nham, một tay ăn vụn hạt sen, một tay đặt lên vai Tô Nham.

Tô Nham vui thích nhấm nháp hạt sen non ngọt, tâm tình thật tốt nói: “Tớ còn hồi hận nè, sớm biết cậu lại đi hồ Yên Tử, tớ cũng cùng đi. May mà cậu mang hạt sen về, tớ thích ăn cái này, ăn thật ngon.”

“Đúng vậy đúng vậy, hạt sen hái tháng năm non nhất, hơn nữa rất ít, chỉ có một phần hạt sen nhỏ già sớm. Tớ còn mang thiệt nhiều cá về, cậu muốn không?”

“Cá thì không cần, tớ không biết làm.”

“Bây giờ cậu cùng Lương Khuê chơi ở chỗ nào? Có phải đi vùng khác du lịch không?”

“Không có, chỉ đi lòng vòng, hơn phân nửa đều ở nhà chơi game.”

“Đưa xe vô địch hử? Tớ thật muốn nhanh tốt nghiệp mua máy tính chơi game, hiện tại không có cơ hội dụng.”

“Tốt nghiệp. Trong nháy mắt sẽ đến.”

“Cũng đúng, Từ Vệ năm nay thi đại học.”

Lương Khuê cùng Tần Việt từ ngoài đi vào, hắn liếc mắt trông thấy Lâm Cường ngồi vị trí của mình, thân mật khoác bả vai Tô Nham cười cười nói nói. Trong mắt lập tức như mọc ra cây gai, trăm điều không thoải mái.

“Lâm Cường cậu đưa xong hạt sen thì rút về chỗ cũ đi, đừng lú lú ở chỗ này.” Lương Khuê thúc giục đuổi Lâm Cường.

Lâm Cường khoa trương nói: “Đại thiếu gia cậu sợ tớ làm dơ chỗ cậu hả? Hừ, vỏ hạt sen trên đất đều là Tô Nham xả nha, chuyện không liên quan đến tớ.”

Tô Nham ho nhẹ: “Để tớ quét sạch.”

Lương Khuê dán mắt vào đồng hồ trên mặt đất, hơi nhíu mày. Tan học mới có chút xíu, Tô Nham đã ăn hạt sen đầy đất, tốc độ y ăn những thứ này rất cuộc hiệu suất đến bao nhiêu? Lương Khuê ghét nhất Tô Nham ăn hạt dưa hạt sen hạt thông những vật nhỏ này, nhìn thấy y ăn sẽ nhớ tới giấc mộng giao thừa kia, Tô Nham như vậy làm người ta sợ hãi lại thương tiếc. Nếu như đó là một giấc mộng, hắn hi vọng cảnh tượng này vĩnh viễn đừng xuất hiện trong hiện thực. May mà sau năm mới hắn cũng không còn mơ thấy giấc mộng kỳ quái đó nữa.

Lương Khuê cầm chổi nhanh chóng quét rác, đoạt lại đồng hồ hạt sen còn chưa ăn trước mặt Tô Nham: “Đừng một lần ăn hết, chờ chút ngày mai ăn.”

Tô Nham ngẫm lại cũng đúng, quét quét mồm gạt đầu, cầm lấy bút làm bài tập.

Đầu tháng sáu, lại đến năm thi đại học.

Bạn của hai người cũng thi, chính là Từ Vệ lúc trước không đánh nhau không quen biết.

Bài thi thể dục Từ Vệ đã qua được, thi đại học là cửa ải cuối cùng, đối với học sinh khác mà nói, học sinh chuyên thể dục thì đỡ không cần điểm quá cao.

Hơn nữa mục tiêu của Từ Vệ là cao đẳng, trình độ của hắn chỉ cần phát huy bình thường, nguyện vọng có thể thực hiện.

Hai ngày trước khi thi, Từ Vệ cố ý mời vài người bạn ăn một bữa. Rượu qua ba vòng, Từ Vệ túy ngôn túy ngữ nói: “Phải tốt nghiệp, con mẹ nó..... Thời gian trôi qua thật nhanh..... Trước kia tao luôn chê nó chậm quá, tao không muốn đến trường, không muốn dậy sớm, không muốn làm bài tập..... Tao thích trốn học..... Thích chơi..... Chán trường muốn chết, luôn hi vọng mau thi đại học, mau để tao tự do.”

Từ Vệ đôi mắt mông lung nhìn về phía bạn gái của mình, đột nhiên như bật khóc tối nghĩa nói: “Em, chúng ta phải tách ra.....”

Cô gái cúi đầu không nói, Từ Vệ kích động bắt lấy tay cô: “Trước kia anh không thích em, thật sự không thích. Anh chưa từng chú ý đến em, em chẳng hấp dẫn, tóc ngắn mặc quần áo thể thao, da thì đen, y chang thằng con trai. Quả đảm mạnh hơn cả anh, chạy nhanh hơn cả anh, anh sao lại thích loại con gái như em chứ. Anh thích con gái mắt to, da trắng, tóc dài, mặc váy. Anh thật sự không thích em.....”

Cô gái không ngẩng đầu, nước mắt tí tách rơi xuống mặt đất.

Những người bên cạnh xấu hổ không thôi, đi cũng không được, không đi cũng không phải, bất đắc dĩ nhìn Từ Vệ nổi điên cùng người bạn gái đáng thương kia. Cho dù thi tốt nghiệp xong thì đường ai nấy đi, phải chia tay nhưng mà, cần gì nói khó nghe như vậy, lưu lại một kí ức tốt đẹp để không đến mức tạo thành tiếc nuối. Có người cười thầm Từ Vệ quá ngốc, con trai thật thà đều là ngốc.

Từ Vệ đột nhiên khóc, kéo tay cô gái đó khóc lớn: “Anh là thằng đàn độn, anh thi đại học không nổi.....”

Cô gái rướm nước mắt ngạc nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn hắn.

Từ Vệ điên cuồng gào: “Anh thích em, thật sự thích em, càng bên cạnh em, lại càng thích em.”

“..... Vậy tại sao phải chia tay” Cô gái nghẹn ngào hỏi.

Từ Vệ như gà trống bại trận, cảm thín thít không nói lời nào.

Mùa hè đó, sau khi kết quả đã có, tỉ lệ đậu đại học cao đẳng của cao trung Lê Hoa năm nay thật không tốt, giảm xuống không ít. Trong trường các thầy giáo sắc mặt xanh lét, học bù học bù, thời gian học bù kéo ra thiệt dài.

Tô Nham cùng Lương Khuê với thân phận đàn anh lớp 12 chỉ có thể ở lại trường, kế hoạch du lịch đều bị tan thành bọt biển.

Sau buổi chiều chói chang mùa hè, Từ Vệ cùng một đám học sinh tốt nghiệp trở về lấy hồ sơ.

Từ Vệ như nguyện thi đậu một trường cao đẳng thành phố N, thân phận học sinh chuyên thể dục chỉ là ván nhún giúp hắn bay lên cao đẳng. Hắn chọn ngành vi tính, tương lai đều không liên hệ gì đến thể dục.

“Cô bạn gái kia của anh đâu?”

Từ Vệ cười rức rờ: “Bọn tao vẫn bên nhau, cô ấy..... Cô ấy vốn nên thi đại học, vì có thể bên nhau, nên cùng thi chung một trường.”

Lương Khuê sững sờ, vỗ vỗ bả vai Từ Vệ: “Thật lòng thật dạ với anh như vậy không dễ, từ nay về sau đừng phụ người ta nha.”

“Sẽ không, sau này tao phải kết hôn với cô ấy. Ha ha, kỳ thật sau khi thi xong, tao liền mang cô ấy về gặp ba mẹ, ba mẹ tao rất mến cô ấy.”

“Ha ha, chúc mừng chúc mừng. Tương lai kết hôn đừng quên mời khách.”

“Đó là nhất định, đúng rồi, tao cũng mua điện thoại, đây là số của tao. tụi bây ghi lại đi, sau này thường xuyên liên lạc.”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cả đời cầu gì hơn

Các học sinh lên 12, trạng thái chính thể biến thành hai cực. Một loại dùng sức học, một loại vùng sức chơi.

Lâm Cường cùng Trần Yến chính là loại đầu, bọn họ nắm chặt thời gian cuối cùng để học tập ngày đêm: học bài, làm bài, một chút thời gian trống cũng không muốn buông tha.

Lớp Tô Nham, trên cơ bản đều thuộc về loại đầu. Trong phòng không tiếng cười đùa, yêu sớm cũng biệt tích, cuốn lịch đếm ngược thời gian thi vào đại học bắt mắt cạnh bảng đen như trường tiên vô hình, vô thanh vô tức quét vào mộng tưởng của mỗi học sinh.

Khiến người ta bất ngờ chính là cả Tần Việt cũng bắt đầu học. Tần Việt không chỉ nghiêm túc nghe giảng, lúc nghỉ hè còn trở thành học sinh chuyên mỹ thuật. Hiện tại mỗi ngày rút ra một ít thời gian đến phòng vẽ học phác hoạ màu nước cơ bản, có lẽ cậu thật sự có thiên phú có tài năng. Tuy trước kia chỉ vẽ chút tạp nham hỗn loạn, hiện tại học tập cơ bản lại tiến bộ rất nhanh, hạ bút hữu thần, học tương đối khá. Giáo viên bảo Tần Việt chờ đến tháng ba năm sau tham gia liên khảo mỹ thuật, muốn qua hoàn toàn không có vấn đề.

Liên khảo mỹ thuật của Tần Việt thoáng cái trôi qua, yêu cầu điểm các môn văn hóa liên thấp hơn rất nhiều, so với học sinh chuyên thể dục càng có ưu thế. Cậu không phải người vụng về như Trần Yên, trước kia cậu chỉ không muốn học. Hôm nay chuyên tâm học, còn có Tô Nham và Lương Khuê thay phiên dạy kèm cho cậu, thi đảm bảo được khoảng bốn trăm điểm, sẽ lên được cao đẳng. Dừng lời của Lương Khuê, Tần Việt nếu thi đậu cao đẳng, ba cậu ta đang ngủ cũng có thể cười tỉnh. Dù sao lấy Tần Việt trước kia, không người nào trông cậy cậu thi vào nổi cao đẳng chính quy.

Lương Khuê nhờ cha tìm người mô phỏng mấy bộ đề thi đại học A, cha hẳn vừa nghe đại học A, mừng rỡ không nói hai lời liền tìm người hỏi thăm. Ông muốn tìm đề tốt nhất sát nhất cho con, trong tuần đó liền gởi cho Lương Khuê cả một thùng lớn. Có vài đề là bài thi đồng dấu, có vài đề là bài ghi chép cá nhân

Tô Nham nhìn những tư liệu học này, tự đáy lòng nói:“Cha cậu thật tốt với cậu, rất chu đáo.”

Lương Khuê vỗ vỗ tay y:“Tô Nham, tớ cũng tốt với cậu vậy.”

Tô Nham cười cười, chuyên tâm nhìn những đề thi kia. Vốn những thứ này là phúc lợi Lương Khuê hỏi cha mà có, hẳn liền rất nghiêm túc nghiên cứu đề hình học, mục tiêu hoàn toàn đặt vào đại học A. Tô Nham muốn thi vào đó, hẳn cũng không thể cản trở. Muốn cùng Tô Nham bên nhau, phải tự mình cố gắng theo sau. Cũng không thể như Từ Vệ kia, làm bạn gái bỏ đại học, ủy khuất ở cao đẳng. Tuy nói người có tình sẽ thành thân thuộc là chuyện tốt nhưng Lương Khuê cảm thấy rất đáng tiếc. Nếu Tô Nham vì hắn mà làm như vậy, hẳn sẽ không vui.

Tô Nham cùng Lương Khuê nghiên cứu toàn bộ tư liệu xong liền nghỉ xả hơi. Giáo viên cũng không giảng bài, phun ra một câu : “ Các em tự học. ”

Tô Nham cùng Lương Khuê ngược lại rất thư giãn, người khác trong đầu buồn bực làm bài, hai người bọn họ đọc tiểu thuyết rồi lại đọc truyện tranh. Hết giờ liền giảng bài cho Tần Việt.

“Tần Việt cậu ngừng bút đi, ăn hoa quả đã.” giữa trưa ánh nắng tươi sáng, cuối lớp học, Tô Nham và Tần Việt song song mà ngồi.

Tần Việt nhận quả táo vui thích cắn, mơ hồ không rõ nói:“Công thức này tớ đã hoàn toàn hiểu.”

Tô Nham mỉm cười gật đầu:“Ừ, đầu xoay chuyển rất nhanh, vận dụng vô cùng linh hoạt. Chính cậu cũng cố một chút sẽ không việc gì.”

“Gần đây thật sự làm phiền cậu, mỗi ngày bắt cậu giảng bài cho tớ.”

“Tớ nhàn rồi cũng không có chuyện làm, hơn nữa, dạy bảo người khác kỳ thật rất có cảm giác thành tựu.”

“Phụt, Tô Nham sau này cậu muốn làm giáo viên?”

“Không được sao?”

“Cậu thật muốn làm giáo viên?” Tần Việt kinh hãi:“Không phải không được..... Tớ cảm thấy..... Cậu đừng giết hại nụ hoa tổ quốc ổn hơn.”

“Shit, tớ tòi thế sao, hử?”

Tần Việt gật đầu:“Có , tuyệt đối có, ha ha ha.”

Tần Việt cười to, Tô Nham cũng buồn cười.

Lương Khuê mang cơm trưa trở về hiếu kì hỏi:“Hai người cười cái gì?”

“Cười anh như thằng bán com hộp.”

“Hừ, anh mày là vì ai hả ? Các anh hai, tranh thủ ăn đi.”

Ba người hi hi ha ha hưởng dụng cơm trưa ngon lành, trong lớp lục tục trở về không ít người. Học sinh rất ít nói chuyện với nhau, gặp mặt quen sơ, về vị trí liền tự làm bài. Có thể nắm chắc thứ thái như Tô Nham, dù sao cũng là số ít.

Lương Khuê bỗng nhiên thần bí nói:“Tô Nham, cậu đoán coi hôm nay giữa trưa tớ nhìn thấy ai với ai?”

“Ai với ai?” Tô Nham nhướn mày.

Lương Khuê cười nhẹ:“Lâm Cường và Trần Yên.”

“Bọn họ?” Tô Nham sững sờ.

“Ồ, giữa trưa tớ đang chờ xào rau ở căn tin lầu hai, tình cờ thấy Lâm Cường đang đứng ở cửa sổ khác mua thức ăn. Cậu ấy không phát hiện tớ, tớ lại thấy cậu ta mua đồ mang đến cho nữ sinh đối diện. Shit, thời gian ngắn không thấy Trần Yến, cậu ấy thay đổi thật nhiều!” Lương Khuê hưng phấn không thôi kể.

Tô Nham chớp mắt, cẩn thận tưởng tượng thật sự lâu lắm rồi chưa trông thấy Trần Yến. Lớp bọn họ cách nhau khá xa, sau khi lên 12 lại rất bận rộn. Trần Yến không tới tìm bọn họ, họ cũng không đi tìm Trần Yến.

“Thay đổi thế nào?” Tần Việt cắn viên thịt hiếu kỳ vặn hỏi.

“Đẹp lắm! Nhất định là đang yêu, con gái đang yêu, chắc chắn, cảm giác kia thật khác biệt. Trần Yến tía đi tóc mái, hình như là kiểu Vidal Sassoon gì gì đó, còn nặc váy đẹp nữa, oa shit, rất có phong phạm mỹ nữ á, xinh đẹp nhẹ nhàng hơn trước kia nhiều. Tớ liền nói Lâm Cường hấp tấp vội vàng cái gì, hóa ra là gạt chúng ta đi làm chuyện này.”

Tần Việt ghé vào cửa sổ đột nhiên đứng dậy phát tay kêu to: “Trần Yến! Trần Yến!”

Trần Yến đang đi trên đường nhỏ giữa bồn hoa dưới lầu ngẩng lên, trông thấy Tần Việt trên lầu ba liền cười một tiếng: “Cậu bảo tớ chuyện gì?”

Tần Việt gật đầu: “Lên đây chơi, vào lớp chúng tớ ngồi một chút.”

“Ừ.”

Trần Yến chốc lát đã tới, tóc chỉ tới lỗ tai, kiểu tóc xinh đẹp lại đáng yêu lộ ra cổ, nổi bật lên chiều cao thon thả của cô. Nữ đại thập bát biến (tựa tựa như con gái 18 tuổi sẽ xinh đẹp hơn), thân hình cũng tương đối cân xứng, không đến mức duyên dáng nhưng tư thái kia cũng tương đối khá, phối hợp với làn váy tươi mát, con gái tuổi này sao lại không đáng yêu.

Tô Nham nhìn Trần Yến chậm rãi đi tới, nhớ tới bộ dáng lúc mới gặp cô hồi lớp mười, chỉ có thể dùng một câu để hình dung _ xưa đâu bằng nay.

“Mấy ngày không thấy thật là lâu mất mà nhìn ghen!” Lương Khuê khoa trương cười đùa.

Trần Yến ngại ngùng nói: “Các cậu đừng cười tớ.”

“Ha ha, không cười cậu, nhưng cậu thật không hiền nha, dám yêu luôn. Sao không nói cho chúng tớ biết? Thiệt là kì cục nha~.”

Trần Yến sắc mặt đỏ bừng: “Nói bậy, làm gì có.”

“Ôi yêu, còn không thừa nhận nữa. Có muốn chúng tớ hỏi Lâm Cường một chút không?”

“Đừng nói bậy, giờ đang bận thi đại học, ai nói những điều này chứ. Tớ cùng Lâm Cường giống như các cậu thôi, chỉ là bạn bè bình thường.”

“Gạt người, rõ ràng tớ trông thấy hai người các cậu cùng ăn cơm.”

“Đó chỉ là ăn cơm bình thường!” Trần Yến vội la lên.

Tô Nham ngăn Lương Khuê lại, cười nói với Trần Yến: “Trần Yến, sau này có bạn trai nhớ nói cho chúng tớ biết, chúng tớ giúp cậu kiểm tra.”

Trần Yến im lặng gật đầu.

“Cậu có thấy căng thẳng lắm không? Chuẩn bị thi trường nào?”

Trần Yến chân thành nói: “Nguyên vọng một là cao đẳng, tớ muốn học học viện sư phạm, tương lai làm giáo viên.”

“Giáo viên? Rất hợp với cậu.”

Mấy người tùy ý hàn huyên, trong phòng người càng đến càng nhiều. Chờ Lâm Cường trở về, đột nhiên phát hiện Trần Yến và mấy người Tô Nham đang cùng nói chuyện phiếm, ngăn người, vội vàng đi tới.

“Các cậu đều ở đây à, nói chuyện gì thế?”

“Nói chuyện cậu có phải đang yêu không, gần đây luôn không thấy bóng dáng.” Lương Khuê trêu ghẹo nói.

Lâm Cường đỏ mặt: “Cái rắm, bịa chuyện.”

Trần Yến đứng dậy mỉm cười nói: “Tối giờ lên tiết rồi, tớ về phòng trước, lần sau lại nói tiếp nha.”

“Đi thông thả.”

Trần Yến vừa đi, Lương Khuê liền vây quanh Lâm Cường ồn ào: “Đi mất rồi cậu còn nhìn gì nữa, nhóc con không thành thật, có việc không nói cho chúng tớ.”

“Chuyện rầm, tớ bận thi đại học mà.”

“Được rồi được rồi.” Tô Nham không kiên nhẫn phất tay, ai nấy trở về vị trí cũ.

Lương Khuê lặng lẽ hỏi Tô Nham “Cậu làm sao thế?”

“Không sao, chuyện hai người bọn họ cậu đừng nhúng tay.”

“Tuân mệnh.”

Có cuốn lịch đếm ngược nhắc nhở cuộc thi đại học, luôn làm thời gian trôi qua đặc biệt nhanh.

Mùa đông, lớp 12 lưu hành trò chụp hình hàn quốc và lưu bút.

Tô Nham không chuẩn bị mấy thứ này, lại nhận được rất nhiều lưu bút, có lớp mình cũng có lớp khác. Có ít người thậm chí y không biết, nhưng người khác muốn y lưu lại đôi lời, y cũng không cự tuyệt.

“Tô Nham. Cậu có hình hàn quốc hay ảnh chụp không? Có thể cho tớ một tấm không?” Nữ sinh lớp bên cạnh cầm quyển lưu bút chờ mong nhìn Tô Nham.

Tô Nham uyển chuyển cự tuyệt: “Thực xin lỗi, tớ không có.”

“Vậy à. Cảm ơn cậu đã viết vào lưu bút của tớ.” Nữ sinh tiếc nuối rời đi.

Ngày hôm sau, Tô Nham lập tức có hình hàn quốc, ảnh chụp y cùng Lương Khuê, có điều ai cũng không hay.

Vào tối đêm đông, phòng vẽ tĩnh lặng.

Tần Việt cầm bút máy, tập trung tinh thần lưu loát vẽ lên bức tranh.

Tô Nham từ cửa sau lên lút tiến đến, cười hi hi nhìn con mèo trắng trên bàn vẽ.

Đúng vậy, Tần Việt vẽ một chú mèo trắng. Con đường đen tối, làm nổi lên thân hình của chú mèo trắng tinh, cặp mắt mèo nhìn thẳng phía trước, sống động như một con mèo thật.

“Khi nào vẽ xong?” Tô Nham có phần vội vàng hỏi.

Tần Việt thở ra: “Hôm nay có thể thu bút.”

“Thật tốt, cảm ơn quà của cậu, tớ rất thích.”

“Là tớ cảm ơn cậu mới đúng.”

“Cậu có vẽ cho Lương Khuê cái gì không?”

“Ngày mai bắt đầu vẽ, vẽ một con chó đen thật lớn, cậu cảm thấy thế nào?” Tần Việt cười xấu xa.

Tô Nham thoáng tưởng tượng đến chú chó đen, buồn cười gật đầu: “Rất tốt! Phi thường thích hợp với cậu ta.”

“Ha ha, nhớ giữ bí mật, tớ cho ảnh một bất ngờ nha.”

“Ok.”

Trước khi vào lớp tối, Tô Nham cầm bức tranh đã hoàn thành trở về phòng học.

Cả bức tranh cao hơn nửa người, mở ra, chú mèo trắng to lớn bắt mắt phảng phất muốn từ trong tranh nhảy ra, tiêu đề viết rõ:

Tặng người bạn Tô Nham của tớ, chúc cả đời hạnh phúc.

– Tần Việt

Ba ngày sau, Lương Khuê thu được quà của Tần Việt, một bức tranh vẽ chú chó lớn đen tuyền chèn cả trang giấy.

Trên trang giấy trắng nõn, chú chó săn lông đen nhánh tỏa sáng oai phong khí phách hiện ngang nhắc chân chạy đến, thè cái lưỡi lớn, ngẩng cao đầu, đôi mắt cười tươi nịnh nọt lại dịu dàng. Trên chiếc vòng kim loại còn có hai kí hiệu “SY” đáng ngờ, sợi xích thật dài kéo đến vô tận, điểm cuối xa xa, phảng phất có một con mèo trắng lên qua.

Tặng anh họ Lương Khuê của em, chúc cả đời mỹ mãn.

– Tần Việt

Lương Khuê thu được quà rất mừng rỡ, đặc biệt tìm người đồng khùng hai bức tranh, mào trắng để trong nhà Tô Nham, chó đen để tại ký túc xá của Lương Khuê.

Tô Nham bắt đầu khí thế ngất trời an bài tiệc tối nguyên đán, cổ vũ các học sinh luyện tập tiết mục, thu tiền quỹ. Năm cuối cấp, tất cả mọi người muốn náo nhiệt chút, bởi vậy có mấy tiết mục lớn. Thí dụ như có năm nam sinh cùng tập nhảy hip-hop, tất cả nữ sinh toàn lớp cùng luyện điệu múa dân tộc. Còn có Lương Khuê cùng mấy phần tử khôi hài cùng bắt chước trích đoạn [đồng thành tây tự].

Lỗi tai của Tô Nham bị tra tấn, thời thời khắc khắc bị ‘Thình cô nương nghe đôi lời, nghe xong một câu của ta, hi vọng cô không chê! Kỳ thật ta đây một câu này một câu kia một câu.....’ vờn quanh.

Cũng ngày Nguyên đán đó, Tô Nham bảo mọi người mau chóng bỏ trí lớp học, chạy trước chạy sau chạy gầy cả chân.

Tối hơn sáu giờ mưa đổ ầm về, điều chỉnh âm lượng ti vi.. vân vân, các giáo viên vừa đến, tiệc tối liền bắt đầu.

Tô Nham cuối cùng thờ phào, đem gậy giao cho uỷ viên văn nghệ Hứa Hồng.

Lớp 12 cuối cấp, buổi tiệc nguyên đán cuối cùng. Trong không khí nhiệt liệt, dường như có lẫn chút thương cảm quanh quẩn không đi, tiếng vỗ tay kịch liệt, tiếng cười thoải mái, có người xem hài nói cười ra nước mắt. Có người nghe tình ca ly khai dạ tiệc.

Vũ đạo rất lóa mắt, tiếng ca rất cảm động.

Bọn Lương Khuê bắt chước trích đoạn khôi hài cười đến đau bụng.

Biểu muội, ta là anh họ Hồng Thất ngươi nha!

Thình cô nương nghe một chút, nghe xong một câu của ta, hi vọng cô không chê! Kỳ thật ta đây nói câu này câu này câu này.....’

Câu này câu này câu này rằng.....

Tôi yêu em I love you

Lương Khuê ăn mặc kì lạ không đầu vào đầu, còn đặc biệt đeo một cái miệng lập xường. Lời kịch kia vừa nói ra, toàn lớp cười vang, cười đến ngã lăn bò càng.

Tô Nham cũng đang cười, cười nhìn Lương Khuê trên sân.

Người này khôi hài lại rất biết chọc cười. Người bên cạnh hắn, luôn không thiếu nụ cười.

Lương Khuê quái thanh quái khí chít chít oa oa tiếp tục hát vang ‘Hiểu rõ quả thực yêu nhất em yêu em yêu em tôi love em.....’

Chỉ là đôi mắt kia hữu ý vô ý nhìn về phía Tô Nham. Người khác có lẽ không bắt bẻ, Tần Việt và Tô Nham thì hiểu.

Tần Việt chống cằm vụng trộm dò xét Tô Nham, cậu thầm nghĩ _ anh họ ngốc ra sức lấy lòng như vậy, cho dù là tảng đá cũng sẽ rung một cái.

‘Biểu muội, ta là anh họ Hồng Thất của ngươi nha!’

Lương Khuê hô to một tiếng, đến đây biểu diễn chấm dứt.

Toàn lớp vang lên nhiệt liệt tiếng vỗ tay, toàn bộ vây quanh Lương Khuê lớn tiếng nghị luận: “Chết cười tở, ha ha ha, Lương Khuê cậu biểu diễn không giống, nhưng càng khôi hài, ha ha ha, tiếng của cậu chọc cười chết tở! Ôi!”

Lương Khuê dương dương đắc ý: “Tớ thay đổi cái cách, phong cách Lương Thị, độc nhất vô nhị.” Nói xong hấp tấp ngồi trở lại bên người Tô Nham, nhỏ giọng hỏi thăm: “Ha ha, tở diễn được không?”

“1+1=?” Tô Nham cười hỏi.

Lương Khuê đập bàn: “Fuck! Cậu lại cười tở 2(nhị=ngốc) có phải không?”

Tô Nham đứng dậy: “Cậu hiểu là tốt rồi, 2 thiếu(nhị thiếu).”

Tô Nham cầm lấy microphone, dựa lưng vào bàn, trên màn hình hiện lên [cả đời cầu gì hơn].

Ấm lạnh nào cũng có thể tan vỡ, quay đầu lại bao nhiêu cái thu

..... Ta nhận được điều gì.

Cà đòi cầu gì hơn.....

Trong mê vờng vĩnh viễn nhìn không thấu, không ngờ thứ tôi mất đi, lại là tất cả của tôi.

Lương Khuê chuyên tâm nghe, càng nghe càng uể oải. Ánh mắt hần chớp cũng không chớp lắng nghe những ca từ kia, đột nhiên rất muốn hút điếu thuốc, rất muốn uống ngụm rượu cay.

Trong phòng yên tĩnh, chăm chú nghe lời hát, nghĩ tâm sự, ngẩn người, nhất hữu tận hữu.

Tần Việt gục xuống bàn, cầm bút máy vẽ loạn bời loạn, loạn thất bát tao bất tri bất giác viết trên mặt giấy ‘Quyết định buông tha hay cầm giữ’

Buổi tiệc nguyên đán cuối cùng của cao trung đã chấm dứt, để lại bao thương cảm cùng luyến lưu.

Quyển lịch đếm ngược trên bảng đen nhanh chóng mỏng dần, không vì bất cứ kẻ nào mà níu kéo thanh xuân.

Từng tờ từng tờ rơi đi, là tuổi trẻ của ngày hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lương gia

Sân bay thành phố A, hai giờ chiều. Gió lạnh gào thét, bông tuyết tung bay.

Ba thiếu niên đồng loạt rời khỏi sân bay, Lương Khuê hết nhìn đông tới nhìn tây tìm xe nhà mình, Tần Việt thấp giọng nói:“Các cậu đừng tiễn tớ về, tự tớ đón xe đi.”

Lương Khuê phát tay cắt đứt lời cậu:“Anh tiễn em về nhà thì thế nào?”

Tần Việt không nói, cậu cố kìm cái gì, Lương Khuê và Tô Nham đều hiểu. Cậu không hy vọng vì chuyện của mình mà liên lụy đến người khác, trời biết cha mẹ của cậu, hiện tại nghi thần nghi quỷ, trông thấy con trai cùng con trai đứng kề bên nhau liền trợn mắt trừng trừng. Lương Khuê Tô Nham cùng cậu về nhà, không chừng sẽ bị ‘Hiếu lăm’ .

Tô Nham vỗ vỗ bả vai Tần Việt:“Đừng lo cho chúng tớ, Lương Khuê tốt xấu gì cũng là anh họ của cậu, tiễn cậu trở về là chuyện cần làm.”

“Ừm.....”

Tần Việt cúi thấp đầu, bộ dáng vẫn không yên lòng.

Tô Nham nhin không được nói:“Tần Việt, sau khi về nhà tận lực cười nhiều với cha mẹ, nói nhiều chuyện thú vị hơn với họ, đừng quên nói cậu học về, thành tích cậu còn tiến bộ rất nhiều nữa. Cậu muốn thi đại học nào, có ước mơ nào, đều phải kể với họ.”

Tần Việt kinh ngạc nhìn Tô Nham, lời này do Tô Nham nói ra có điểm kỳ quái. Bản thân Tô Nham trừ cùng bằng hữu ở chung, bình thường so với ai đều câm lặng. Tô Nham cư nhiên khuyên cậu nói nhiều hơn.....

Tần Việt nhin cười không được, dùng sức gật gật đầu:“Cảm ơn ý tốt của cậu, tớ sẽ làm hết sức.”

“Xe đến rồi, mau lên đi, hôm nay sao lại đứng lúc đọng phải tuyết rơi, lạnh chết người.” Lương Khuê giúp hai người lên xe, ba chàng trai đều chen chúc ở phía sau, ghế bên cạnh người lái không ai thèm ngồi.

Hệ thống sưởi ấm trong xe làm người ta toàn thân buông lỏng, Lương Khuê tháo mũ cùng bao tay xuống, xoa xoa tay nói với tài xế:“Chú Vương, đợi tí nữa quẹo qua lộ mua chút đồ ăn, đói bụng quá.”

“Được, hôm nay chú không có hành trình khác, các cháu muốn đi đâu ăn cũng có thể.”

“Ha ha, Tô Nham, Việt Việt, các cậu muốn ăn gì? Nếu không chúng ta trực tiếp đi ăn vịt nướng?”

Tần Việt lắc đầu:“Anh không về nhà ăn cơm tối hả? Di khẳng định đang chờ các anh.”

“Được rồi, Việt Việt hôm nay dứt khoát đừng về, trực tiếp ở lại nhà anh hai ngày. Em phải nhớ đi ra tìm chúng anh chơi, anh làm hướng dẫn du lịch cho Tô Nham, em cũng đừng trốn hoài trong nhà.”

“Em coi tình hình đã, Tô Nham. Cậu thật sự muốn ăn tết ở thành phố A à?” Tần Việt áp a áp ứng hỏi.

Tô Nham còn chưa nói gì, Lương Khuê dứt khoát cướp lời: “Khăng định! Đến cũng đến rồi, sao anh có thể để cậu ta trở về một người ăn tết, Tô Nham cậu cũng đừng lên lút chuồn êm, tớ thật vất vả mới kéo cậu tới được đây.”

Tô Nham do dự nói: “Ồ một hai ngày còn được, nhưng cậu không nên kéo tớ tới sớm như vậy, ở đến tết, cũng hơn nửa tháng. Ba mẹ cậu thật không có ý kiến?”

“Không có ý kiến! Ba mẹ tớ đều rất tốt!”

“Ảnh lừa cậu đấy, di thì còn may, tính cách sáng sủa, có đôi khi như con nít thích quậy phá, nhưng dựng tớ thì khó nói, ai u, tớ nhìn thấy mặt dựng là run rồi. Rõ ràng giống y chang mặt anh họ ngọc, có thể do dựng không thích cười, nên cảm giác kém xa, tớ sợ dựng nhất.” Tần Việt thao thao bất tuyệt phá hủy cái đài của Lương Khuê, Lương Khuê trực tiếp cho cậu mấy đạp, ra sức lừa Tô Nham: “Đừng nghe Việt Việt, nó là thứ nhất gan, cha tớ cũng không ăn thịt người, không đáng sợ chút xíu nào. A, cha rất giống Tô Nham đó, mặt lạnh tim nóng, kỳ thật cha nói chuyện rất tốt, đặc biệt hòa khí.”

Tô Nham chưa nói gì, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Tuyết rơi, con đường có chút hỗn loạn, chờ xe chạy đến dưới lầu nhà Tần Việt, sắc trời đã đen kịt.

Tần Việt mang hành lý xuống xe, Tô Nham đẩy đẩy Lương Khuê: “Cậu xuống cùng cậu ấy đi, tớ trên xe chờ cậu.”

Lương Khuê dừng một chút, mở cửa xuống xe.

Tô Nham nhìn hai người vào cửa nhà Tần Việt, âm thầm thở dài.

Phòng bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, ai lại biết mọi người trong nhà, hỗn loạn rối rắm đến mức nào.

Lương Khuê vừa vào phòng, đã cảm thấy phòng này thật lạnh. Tim hắn xiết chặt, trước kia đến nhà Tần Việt, rõ ràng cảm giác rất ấm áp mà.

Trong nhà chỉ có Tần mụ mụ cùng bảo mẫu, Lương Khuê nhiệt tình hô bà: “Dì út.”

“Ai nha, hai người các con sao cùng về thế. Việt Việt con thiệt là, anh họ tới sao không nói trước với mẹ, mẹ sẽ chuẩn bị thiệt nhiều đồ ăn.”

“Không cần, xe còn đang dưới lầu chờ con, con đi nha. Dì út, ngày mai con tìm Việt Việt ra ngoài chơi được không? Còn có mấy người bạn cùng học mặt.”

“Được, chui rúc trong nhà cũng không nên.”

“Vậy con đi trước.”

Lại nửa giờ trôi qua, rốt cục Lương Khuê Tô Nham mới về đến nhà.

Trong nhà Lương Khuê rất náo nhiệt, ba mẹ, ông bà nội tất cả đều có mặt, trên bàn sớm chuẩn bị tốt đồ ăn đang đợi bọn họ trở về mở tiệc.

Ông Lương muốn gặp Tô Nham đã lâu, nhưng luôn không có cơ hội, lần này rốt cục tận mắt nhìn thấy. Thái độ của ông tương đương ôn hòa, cũng không phải nam nhân nghiêm túc trong tưởng tượng của Tô Nham.

“Tụi con đều sắp thi tốt nghiệp chú mới tận mắt gặp cháu, lại nói tiếp thật là ngại, lúc trước nếu không có cháu ra tay cứu giúp, tiểu tử này liền nghi com. Nhưng vẫn không có dịp cảm ơn ngay mặt, là sơ sẩy của chú.”

“Chú nghiêm trọng quá, Lương Khuê là bạn tốt của cháu, cậu ấy gặp nạn, cháu đương nhiên không thể không quản, đều là chuyện cháu phải làm.”

Lương Khuê lập tức xen vào: “Cha đừng nghe cậu ấy nói khách khí, sự thật không phải như vậy. Hừ, trước kia con rất ghét cậu ấy, nhìn thấy cái mặt là ngứa tay rồi, luôn không hợp với con, nói chuyện có thể làm giận điên người ta, thành tích tốt hơn con, lớn lên đẹp trai hơn con, con nhìn thế nào cũng không thuận mắt, ha ha, con được cậu ấy ra tay cứu giúp, ngay cả con cũng giật mình. Nếu không phải lần đó, tụi con bây giờ cũng không phải quan hệ này. Về sau chậm rãi ở chung quen thuộc, con mới hiểu cậu ta không đáng ghét như vậy, chỉ không thích cười, ít nói, nhưng tâm rất nhuyễn.”

Ông Lương mỉm cười lắng lắng nghe con trai nói. Ông cũng từng có 1 thời tuổi trẻ, khi đó bên người cũng có bằng hữu cùng huynh đệ đơn thuần, ông là người từng trải, ông lý giải tất cả tình cảm của con mình, con trai đã lớn đến tuổi này thì nên như thế.

Lương mụ mụ vốn đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp, vênh tai càng nghe càng không đúng, vội vàng lau lau tay lao ra, chỉ vào hai cha con chất vấn: “Hai người vừa nói cái gì?”

“Cái gì cũng không nói.” Hai cha con trầm miệng một lời trả lời.

Lương mụ mụ giận dữ, chen vào rống giận: “Đừng nghĩ lừa tôi! Tôi nghe thấy, con bị đánh nhập viện một tháng? Cái gì thiếu chút nữa bị đánh chết? Con thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, sau đó được Tô Nham cứu có phải không? Các người đều gạt tôi!”

“..... Hừ, bị lộ rồi.” Lương Khuê nhỏ giọng nói thầm “Cũng đã qua hai năm, mẹ kích động chỉ cho nó uống.”

“Thằng nhãi con nói cái gì, muốn ăn đòn! Chuyện lớn như vậy cư nhiên không nói với mẹ, trong mắt còn có mẹ hay không?”

“Có có mà.” Lương Khuê ngoan ngoãn trả lời, lời kéo Tô Nham tranh thủ chuồn đi: “Com nấu xong bảo tụi con, tụi con đi chơi game.”

“Lời còn chưa nói hết!”

Ông Lương bật cười: “Em tỉnh lại đi, nó cũng vì sợ em lo mới không nói. Là chuyện lớp mười ấy mà, đã sớm qua rồi.”

“Hừ, cha con các người cấu kết với nhau làm việc xấu!”

“Chuyện chính nó có thể xử lý chúng ta nhúng tay làm gì, yên tâm, nó phúc lớn mạng lớn, không có gì làm người ta lo lắng.”

Lương mụ mụ thờ phào, bỗng nhiên cảm thán mỉm cười: “Em liền nói sao nó lại dẫn người bạn nào về ăn tết, hóa ra là có trải qua như vậy với Tô Nham, cũng khó trách nó coi trọng Tô Nham, thiếu niên tuổi này thích có tình có nghĩa, ha ha. Tô Nham thật khiến em bất ngờ, vốn tưởng là một thằng nhóc thô lỗ tóc vàng miệng đầy huỳnh đệ huỳnh đệ, Tô Nham cư nhiên hiểu chuyện như vậy, nghe nói thành tích còn đặc biệt giỏi? Xú tiểu tử cuối cùng cũng kết giao đúng bằng hữu! bọn hồ bằng cậu hữu trước kia đều hư quá, căn bản không nên qua lại.”

Ông Lương nghe vậy gật gật đầu: “Thành tích hạng nhất cả khối, hạt giống của Thanh Hoa Bắc Đại, ha ha, lần trước không phải anh đã nói với em sao? xú tiểu tử tìm anh muốn ghi chép của sinh viên đại học A, anh liền nói sao nó lại đổi tính thế. Nó đầu óc thông minh nhưng không chịu nghe lời, thích cãi lời cha nó, tề ra quyết tâm muốn thi đại học A là vì bị Tô Nham ảnh hưởng. Không sai, nó muốn thi đại học A, hai ông bà già này sẽ không phản đối.”

Đối với Tô Nham cư nhiên ăn tết ở đây, hai trưởng bối ban đầu là sững sờ, về sau biết Tô Nham chỉ có một mình, liền không nói gì. Lương mụ mụ càng thêm nhiệt tình với Tô Nham, lúc ăn cơm đưa cho y đĩa rau, ông bà nội cũng nhiệt tình trăm điều chăm sóc Tô Nham.

Lương Khuê mang Tô Nham kéo Tàn Việt đi, ba người mỗi ngày tìm thú vui ở thành phố A. Mấy ngày trước giao thừa, Lương mụ mụ cố ý dặn Lương Khuê đi mua quần áo mới mừng tết, đương nhiên bao gồm một phần của Tô Nham.

Lương Khuê không khách khí, từ đầu đến chân từ trong ra ngoài mua một đồng quần áo mới. Hai bộ rồi lại hai bộ, giá tiền kia đã từng làm Tô Nham sợ hãi.

Hai người mang đầy tay mở đường về nhà, vừa lên xe, điện thoại Tô Nham liền vang lên, màn hình nhấp nháy là Thư Kế Nghiệp.

“Anh vừa gặp cậu đấy.”

“Sao.”

“Cậu tới thành phố A sao không đến công ty thăm hả?”

“Không có cơ hội.....” Mỗi ngày bị Lương Khuê quần quýt lấy, căn bản không có biện pháp đến công ty.

“Nhóc kia là bạn trai cậu? Lần trước trên ảnh chính là cậu ta.”

Tô Nham im lặng không nói.

“Cậu bảo trọng, có cơ hội tới công ty nhìn, lần trước thiết kế cậu giao cho anh rất tốt, lần sau gặp mặt chúng ta nói chuyện.”

“Nhất định.”

Nửa đêm hôm đó, tất cả mọi người đang trong giấc nồng.

Điện thoại của Lương Khuê đột nhiên vang lên, Tô Nham gần như bùng tỉnh lập tức, giục Lương Khuê nghe.

Lương Khuê không kiên nhẫn nghe: “Ai đó?”

“Là em.....”

“Việt Việt?”

“Ừ..... Anh họ, anh có thể đi ra giúp em một chuyện được không?”

Lương Khuê nghiễm tức lên, nghe tiếng Tàn Việt rất lạ, lập tức vội vội vàng vàng mặc quần áo: “Em nói mau rồi cuộc là chuyện gì?”

“Em không sao..... Là Quan Văn có chuyện.” thanh âm Tàn Việt nghẹn ngào, cứ như nói không ra hơi.

“Anh ta làm sao?”

“Anh ấy nhập viện rồi, xe cứu thương vừa đưa đi, em muốn nhìn anh ấy nhưng em không ra được..... Làm sao bây giờ, em nghe mẹ anh một mực khóc, một mực khóc, em không biết rốt cuộc anh xảy ra chuyện gì.....” Tần Việt nức nở nghẹn ngào không ngừng, lại sợ người nhà nghe được, cả người hèn không thể rút vào tủ chén. Bên tai luôn ong ong quanh quẩn tiếng xe cứu thương khiến người ta hít thở không thông.

“Em đừng sốt ruột, anh đi bệnh viện nhìn anh ta trước, anh sẽ mau chóng nói cho em biết tin tức. Anh còn trẻ lắm, không có việc gì đâu, đừng gấp.” Lương Khuê đã mặc xong quần áo, vội vàng cúp điện thoại. Thấy Tô Nham đứng lên, Lương Khuê đi qua hôn nhẹ lên trán y một cái: “Cậu tiếp tục ngủ đi, một mình tớ đi là được, đi nhiều khó nói với cha mẹ. Đợi lát nữa nếu cha mẹ hỏi cậu đi đâu, cậu nói không biết.”

Tô Nham gật gù đầu: “Đừng quên lấy ví và điện thoại theo.”

Đêm khuya lạnh đến mức làm người ta run rẩy, dù bao hết một thân quần áo ấm vẫn không ngừng run rẩy. Lương Khuê ôm cánh tay chạy vào bệnh viện Tần Việt nói, sau khi nghe ngóng ca bệnh đêm nay chuyển tới, rất nhanh liền tìm được chỗ của Quan Văn.

Tình huống của Quan Văn làm Lương Khuê chấn động, hẳn vốn tưởng Quan Văn là bị ai đánh mới nhập viện, không ngờ anh ta vì dạ dày xuất huyết, một chàng trai mới mười mấy tuổi, dạ dày lại xuất huyết.

Cha Quan Văn đứng trong hành lang không ngừng hút thuốc, mẹ anh ngồi trên ghế dài một mực thấp giọng nức nở. Lương Khuê trốn cách đó không xa, căn bản không dám tùy tiện đi qua. Cha mẹ Quan Văn đều biết hẳn, mục đích hẳn tới nơi này, hai vị trưởng bối khẳng định tình huống, Lương Khuê cũng không muốn đi kích thích người khác làm gì.

Đã biết được tình hình Lương Khuê cũng không sốt ruột, chạy ra mua một đồng hồ ăn, sau đó ngồi xỏm một bên chờ. Thình thoảng gởi nhắn tin báo cáo tình huống với Tô Nham cùng Tần Việt.

Ước chừng một giờ sau, bác sĩ đi ra, hai cha mẹ vào phòng bệnh.

Lương Khuê đứng ở cửa ra vào vành tai nghe tình hình, bên trong ban đầu rất yên tĩnh, dần dần thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng làm người ta không muốn nghe.

“Rốt cuộc mày muốn tra tấn cha mẹ như thế nào, sao mày không hiểu chuyện vậy hả. Muốn mày uống ít rượu mày không nghe, mày không muốn sống có phải không, mẹ cũng không muốn sống, mẹ cùng chết với mày, nuôi mày nhiều năm như vậy rơi vào kết cục hôm nay, sao mày cứ khẳng khẳng một mực vậy! Chuyện mất mặt giữa mày và thằng Tần Việt kia có thể làm sao? Mày nói có thể làm sao! Mày coi coi nhà ai như vậy hả, chúng mày căn bản chính là cái của nợ! Đòi trước mẹ nợ mày, đòi này bị mày tra tấn.”

Quan Văn Trên giường bệnh thanh âm khàn khàn, cực độ tối nghĩa nói: “Mẹ..... Con sống không phải đòi nợ hai người! Mẹ là mẹ của con, sao con lại muốn có lỗi với mẹ, sao lại tra tấn mẹ, con cũng muốn sống đẹp sống tốt để cha mẹ nở mặt nở mày. Nhưng con yêu Tần Việt, từ nhỏ đã yêu cậu ấy. Điềm này không mất mặt, vì sao nói con mất mặt. Con chỉ thích một người mà thôi, con không phạm pháp, con không cố ý đối nghịch với cha mẹ, con cũng không muốn như vậy..... Nếu con có thể thích một người con gái, căn bản không có kết quả như hôm nay. Cha mẹ cho rằng con không muốn chia tay sao? cho rằng con không muốn yêu con gái sao? cho rằng con muốn bị cha mẹ đánh chửi sao? Con yêu Tần Việt, đây là chuyện không thể kiểm chế.”

“Mày câm miệng! Đừng nhắc tới Tần Việt với tao, đừng nói chuyện yêu yêu đương đương của tụi bây nữa, những thứ kia có giá trị gì, có thể kiếm tiền hay có thể cho mày vinh quang. Mày muốn cùng thằng đó bên nhau, sau này ai nhìn mày như nhìn con người hả? Ai tôn trọng mày, mẹ là mẹ mày, mày là con của mẹ, mày mất mặt tao cũng chịu đựng, nhưng cái này không được, mày còn trẻ như vậy, đường tương lai còn dài, tao lượng thứ mày làm được gì, những người bên ngoài nhìn mày thế nào? Mày không sợ bị người đâm chọc mắng nhiếc hả!”

Trong phòng càng cãi càng kịch liệt, Lương Khuê nghe không nổi nữa. Cầm trà sữa lạnh như băng, bước chậm đi khỏi bệnh viện. Đứng trước cửa bệnh viện, hần ngán ngán nhìn đám người qua qua lại lại trên đường.

Hôm nay trong này có một Quan Văn, sau này có thể có một hần hay không?

Hần không dám nghĩ, Quan Văn nói đúng, mẹ anh ta nói cũng không sai. Không muốn vì ánh mắt thế tục buông tha cho tình cảm của mình, không muốn làm cha mẹ thương tâm. Vì vậy chỉ có thể thống khổ mâu thuẫn sống qua một ngày lại một ngày, bọn họ như vậy có thể kiên trì bao lâu. Mỗi ngày sống trong thống khổ u buồn, cho dù là tình yêu sâu hơn nữa, một ngày nào đó cũng sẽ tan vỡ. Có lẽ tình cảm của họ đang chết dần, không có cách nào gặp mặt, miễn cưỡng câu thông. Cuộc sống như vậy phải nhịn bao lâu? Nói không chừng có một sáng tỉnh lại, chậm rãi liền quên hết người từng làm chính mình đau nhức đến tận trong tim.....

Bông tuyết dần rơi.

Mùa đông năm nay quá lạnh, cả trái tim, cũng dần dần phủ đầy sương trắng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lớn lên

Lương Khuê sau khi về nhà tâm tình rất ư ể oải, bộ dáng buồn bã ỉu xiu. Tô Nham cho rằng hẳn vì quan tâm chuyện Tần Việt cùng Quan Văn nên như thế. Chuyện của Tần Việt, đừng nói làm anh họ Lương Khuê lo lắng không thôi, ngay cả Tô Nham cũng rất bất đắc dĩ, hơn nữa không có biện pháp đi giúp Tần Việt.

Nếu như nói tình cảm của Tần Việt và Quan Văn chính là một bài toán, vậy bài toán này, trước mắt khó giải.

Chuyện tình cảm không liên quan gì đến tuổi tác và kinh nghiệm, trong tình cảnh nào cũng khó ai giải quyết ổn thỏa nổi. Tô Nham trầm mặc hồi tưởng hết thảy về Tần Việt, trước kia y không quá thích Tần Việt, vì y không cách nào lý giải Tần Việt. Thẳng đến về sau khi y cũng thành ‘Tần Việt’, y mới thật sự cảm nhận được đó là loại tâm tình gì.

Đêm đến đưa tay không thấy năm ngón, hết thảy cố gắng cũng là phí công.

Trong một thời gian rất dài, Tần Việt trở thành cơn ác mộng của y.

Quan Văn vì dạ dày xuất huyết nằm viện, chuyện này huyền não rất lớn. Làm hàng xóm nhà Tần Việt, tự nhiên nghe được tiếng xe cứu thương đêm hôm đó, vợ chồng Tần gia hôm sau liền biết nguyên nhân Quan Văn nhập viện. Tần phụ hừ lạnh vài tiếng đi ra ngoài xã giao, Tần phụ nhân mặt sa sầm thật lâu, trừng nhìn con trai nghiêm khắc dặn: “Ồ yên trong nhà cho mẹ, đâu cũng không được đi. Anh họ con mẹ sẽ gọi điện thoại nói.” Con trai khẳng định rất lo lắng cho thẳng nhai Quan Văn kia, lúc này nếu thả nó ra ngoài chơi cùng anh họ, nói không chừng nửa đường tìm lý do chạy tới bệnh viện.

Đây là tình huống trong dự liệu của Tần Việt. Cậu trầm mặc gật đầu, ăn điểm tâm xong, Tần Việt trở về phòng. Cảm điện thoại vừa mua, Tần Việt lại đề không nổi hơi sức và tâm tình đi hỏi thăm tình huống của Quan Văn. Nhà cậu và Quan Văn, cách một bức tường, gần trong gang tấc, lại xa tựa chân trời. Đây là lần thứ mấy Quan Văn nhập viện. Tần Việt đã không đếm nổi nữa, từ sau khi quan hệ của họ vô ý phơi bày ra ánh sáng, luôn bị thương không ngừng. Trên thân thể, trên ngực, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, phảng phất như vĩnh viễn không có ngày khỏi hẳn. Cậu mỗi một ngời phịch lên chân, để đầu óc lâm vào trống rỗng.

Tô Nham an an ổn ổn vượt qua mừng một năm mới ở nhà Lương gia, tân niên rất náo nhiệt, mái nhà ấm áp mỹ mãn, ở lâu, cũng không nỡ trở về.

Nhưng không muốn về cũng phải về, có nhiều thứ tuy tuyệt đẹp, nhưng không cách nào có được.

“Tự tứ đến sân bay là được, cậu bạn rộn như vậy cũng đừng tiền tở.” Tô Nham mang theo hành lý đứng trước cửa nói với Lương Khuê.

Lương Khuê đòi giấy xong, kiên trì nói: “Nói cái gì cũng phải đưa cậu đến sân bay mới được, cậu tứ bọn họ thiệt là, mừng một năm mới chúc tết cái gì! Đừng không cho người ta nghỉ ngơi một ngày.”

Tô Nham bật cười: “Đó là cậu của cậu đấy, đừng nói bậy.”

“Cậu cũng thiệt là, cậu quản nhà tứ có bao nhiêu khách làm gì, bẻ bọn vội vàng là chuyện của cha mẹ tứ, cậu vội vã trở về làm gì.” Lương Khuê bắt mẫn phản nản. Nhà bọn họ ăn tết quả thực bẻ bọn nhiều việc, mừng một năm mới bắt đầu có người đến chúc tết không ngừng, cha mẹ hẳn cũng muốn chúc tết người khác, trong nhà rất ít khi nhàn rỗi. Khách tới nhiều lắm, ai tới cũng hiếu kỳ hỏi thân phận Tô Nham một câu, Tô Nham cảm thấy không được tự nhiên.

Tô Nham quần khăn quàng cổ, híp mắt nghiêng nhìn con phố phương xa, thì thảo không thể nghe thấy nói: “Luôn cảm thấy chột dạ.”

Tuy thanh âm kia rất thấp, nhưng Lương Khuê cách gần đó vẫn nghe thấy. Vốn hẳn đang muốn đi khoác lên vai Tô Nham, nghe vậy, bàn tay vuron ra dừng một chút, buông ra nhắc hành lý lên, quay đầu lại nhìn cửa chính nhà mình: “Đi thôi, tiễn cậu đi sân bay.”

Lương Khuê tận mắt nhìn máy bay Tô Nham cất cánh, hẳn đứng cạnh cửa sổ thủy tinh lẳng lặng nhìn bầu trời bao la trống rỗng thật lâu. Không biết khi nào thành linh phục hồi tinh thần lại, mới lắc lắc đầu rời đi.

Lúc Tô Nham về đến nhà, vừa vặn là giờ ăn cơm trưa. Y tùy ý cất hành lý, xoay người đi nhà dì Từ. Dì Từ năm nay rốt cục không phải cô độc một người, đưa con gái bà chờ đợi nhiều năm mùa xuân năm ngoái đã trở về, ở vài ngày lại đi. Về sau dứt quãng mùa thu mùa đông đều về, nhưng mỗi lần chỉ ở vài ngày liền đi, may mà tết đến có ở lại.

Dì Từ trông thấy Tô Nham liền mừng rỡ, Tô Nham cười chấp tay chúc tết: “Chúc mừng năm mới.”

“Tiểu Nham mau vào, không phải con đến thành phố A ăn tết sao? Sao hôm nay trở lại rồi?”

“Dạ, chỗ đó bận quá, con liền trở về.”

“Tiểu Nham con chờ một chút, đi đi bảo Mẫn Mẫn ra, con bé kia trở về cũng không thích ra khỏi cửa, suốt ngày bám bám trò chuyện gì đó trên vi tính.” Dì Từ cười phản nản, vui vẻ đi lôi con gái bảo bối ra.

Một cô gái không trang điểm, tướng mạo còn hơi non nớt, tuổi thật sự không lớn hơn Tô Nham là mấy, ngũ quan rất thanh tú. So với khoảng thời gian mùa hè cô trở về, Tô Nham xa xa nhìn thấy quần áo cô mặt vô cùng lờ lợt, trang điểm đậm rực, bộ dáng trước mắt này thoải mái hơn nhiều.

“Chúc mừng năm mới.” Tô Nham lễ phép mỉm cười.

Lý Mẫn hồ hững cười lại: “Chúc mừng năm mới.”

Tô Nham chúc tết nhà đi Từ, quay lại tìm gì ăn trên đường. Một mình y đi quãng trường xem văn nghệ, trên đường nhận được ba cú điện thoại, tất cả đều là Lương Khuê gọi tới. Tên kia lải nhải phiền chết người, một cú điện thoại chết tiệt có thể kéo hơn một giờ. Chốc lát buổi trưa đã bị mấy cú điện thoại làm tiêu tan.

Sau khi ăn pizza bên ngoài, y về nhà thì sắc trời đã tối đen. Tô Nham chiến đấu hăng hái trong [đua xe vô địch], cuộc sống hôm nay như vậy, ông chủ lớn Thư Kế Nghiệp cư nhiên cũng online. Hai người đánh vài ván, một bên chơi một bên nói chuyện phiếm.

Thư Kế Nghiệp không ngờ y đã trở lại thành phố C, lập tức mất hứng nói: “Cậu nhàn rồi cũng là nhàn rồi, đến chỗ anh đi. Anh với cậu bàn cái thiết kế lần trước, anh chuẩn bị đưa vào sử dụng. Như cậu nói ấy, ý kiến rất thú vị, nhưng thuộc về thiên môn, bắt quá làm được tốt, danh tiếng sẽ rất tuyệt.”

Tô Nham nghe vậy không chút do dự đáp ứng: “Tôi ngày mai bay qua.”

“Tốt.”

Tô Nham cấp tốc mua vé máy bay, đơn giản thu gom một ít quần áo, đang chuẩn bị đi tắm thì mẹ con đi Từ tìm tới.

Tô Nham có phần kinh ngạc mời hai người vào nhà, bung bánh kẹo cùng hoa quả lên, hiếu kỳ hỏi: “Di Từ tìm con có việc gì ạ?”

Di Từ xấu hổ cười, do dự nhìn con gái nhà mình.

Lý Mẫn thay đổi một thân quần áo rực rỡ, trang điểm nhạt, cả người thay đổi rất nhiều, bộ dáng thanh thực, liếc nhìn liền biết đã ra xã hội. Tô Nham rất bội phục cô gái này, tốt nghiệp tiểu học liền đi làm bảo mẫu cho người ta, lúc người khác tốt nghiệp cấp 2, cô đã rời nhà đi, lẻ loi lưu lạc một mình. Hôm nay người khác tốt nghiệp cấp 3, cô đã lăn lộn một vòng bên ngoài rồi trở lại. Chỉ xem điệu bộ kia, hoàn toàn khác biệt với mấy cô gái trong trường.

Lý Mẫn hoàn toàn lạ lẫm với Tô Nham, sau khi trở về mới biết ông chủ Tô Nham mẹ nói, là một thằng nhãi hi mũi chưa sạch như vậy. Tuy nói hai người cùng tuổi, nhưng Lý Mẫn cảm thấy, Tô Nham không giống như cô. Cô trải đời bên ngoài nhiều hơn mà Tô Nham vẫn là học sinh, dù y có can đảm làm ăn, cũng chỉ là học sinh, một đóa hoa trong phòng kính mà thôi.

Cô nghe mẹ nói tiền lương một tháng một ngàn tám, lúc đầu cũng không kinh ngạc bao nhiêu, về sau biết được ba năm trước cũng là một ngàn tám, lúc này mới cảm thấy khiếp sợ. Bán rau cũng không phải bán vàng, hơn nữa các cô gái bán hàng trong Châu Bảo Hành một tháng cũng không lấy được nhiều như vậy. Cô cảm thấy ông chủ Tô Nham này thật ngu xuẩn, nhất định là mềm lòng dễ nói chuyện, cho tiền lương cao như thế, chắc là muốn đi làm từ thiện đây mà. Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Tô Nham, về sau cô cẩn thận hỏi thăm chuyện làm ăn của mẹ, Lý Mẫn bật cười, ông chủ này quả thật..... Vẫn còn quá non.

Lý Mẫn mở miệng nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, hiện giờ thành phố C phát triển rất tốt, tôi trôi nổi đã lâu muốn ở lại nhà luôn. Tôi không muốn làm công cho người nào nữa, thật sự quá mệt mỏi. Cho nên tôi muốn năm sau làm chút sinh ý, nghe mẹ tôi nói trước đây các người bán rau rất đắt? Tôi nghĩ nên bán tiếp vì buôn bán nhỏ, có thể sống qua ngày là tốt rồi.”

Tô Nham nghe vậy cũng không vội đáp lời, lật quả cam chậm rãi nhét vào miệng, sau đó gật đầu: “Bán rau rất tốt, nhưng đi sớm về tối tương đối vất vả. Bất quá cô và Di Từ đều là người chịu khổ, điểm ấy không sợ. Tôi đề nghị cô sớm đi hỏi thăm quầy rau một chút, sợ năm sau đã bị người ta đoạt đi rồi. Sớm biết cô có suy nghĩ như vậy, lúc trước hàng rau kia của tôi liền giữ lại cho cô, đáng tiếc cô trở về quá muộn.”

Lý Mẫn mỉm cười: “Cám ơn, hàng rau tôi sẽ chuẩn bị tốt, đúng rồi, trước kia cậu nhập hàng nơi nào? Mẹ tôi nói cậu nhập hàng rất có cách thức, chỉ độc quyền duy nhất, hàng người khác kém hơn cậu nhiều.”

Tô Nham mỉm cười: “Đây là bí mật độc môn, xin lỗi, không có cách nào nói cho cô biết.”

Lý Mẫn nghe vậy cũng không giận, lắc đầu nói: “Không sao, nếu là tôi, tôi cũng sẽ không nói. Nhiều người biết nhiều cạnh tranh, nói ra quá ngốc, tuy cậu hiện tại không bán rau nữa.”

Lý Mẫn có bán rau hay không Tô Nham không biết, ngày hôm sau y liền bay trở về thành phố A. Không nói gì cho Lương Khuê biết, dứt khoát ở tại khách sạn, mỗi ngày đến công ty. Lương Khuê mỗi ngày gọi điện thoại cho y, tên ngốc kia chưa từng chú ý điện thoại bên kia kết nối ngay cùng một thành phố.

Thời gian Tô Nham có thể nán lại công ty quá ít, chỉ có thể đến mừng 8 khai giảng mà thôi.

Mấy ngày nay y cái gì cũng không làm, chỉ càn hoàn thiện thiết kế ban đầu, sau khi cùng mọi người thảo luận không ngừng cải tiến. Y không phải muốn làm một game thiết cuốn hút thiết ghê gớm, đây chỉ là một trong những thiết kế thiên môn, lĩnh cảm đến từ đồng bài tập như núi trong trường. Cấu tứ trò chơi này, ban đầu chính là một trò chơi do tất cả đề toán xây thành. Y cảm thấy giải toán như vượt cửa ải, bắt đầu từ lớp 1 tiểu học, một cộng một khởi điểm, không ngừng sâu thêm, không ngừng phức tạp, tựa như qua ải thăng cấp. Cấu tứ của y là [Vụ nổ toán học], sau khi cho Thư Kế Nghiệp xem mọi người cùng thảo luận, liền biến thành [Vụ nổ trường học]. Nói ngắn gọn, ôm đồm tất cả môn học. Muốn đem tri thức học tập, đề thi buồn tẻ chế thành trò chơi thú vị, phải tốn kiến thức suy nghĩ. Lúc người ta chơi, sẽ không cảm thấy thống khổ như đang thi, cùng lúc đó, còn có thể khéo léo tiếp thu tri thức. Nếu quả thật thiết kế tài tình, tuy trò chơi này không thể đứng đầu, nhưng đổi một con đường khác lại đi qua được.

“Gamedối tượng là học sinh và phụ huynh, từ tiểu học đến cao trung. Có lẽ anh hẳn nên tìm bộ giáo dục uống vài ly?” Thư Kế Nghiệp rất thích ý nói như vậy.

Tô Nham cùng mấy đồng sự liếc xéo cái bụng thịt nho nhỏ của Thư Kế Nghiệp vài lần, đều lắc đầu thờ dài. Trong thời gian ngắn bọn họ hợp tác hoàn thành bản websites tối gọn, thu gom đêthôi đã là công việc siêu nặng, phải trường kỳ kháng chiến, phỏng chừng thực sự phải tìm bộ giáo dục.

“Không cần phải gấp, trò chơi này có thể từ từ ra mắt. Gần đây cậu được một con cá lớn, muốn cùng hợp tác tiến cử một trò Võng Du nước ngoài, cậu cảm thấy thế nào?”

Ngón tay Tô Nham nhanh chóng lướt trên bàn phím, mắt chăm chăm vào màn hình máy tính, nghe vậy cũng không quay đầu lại nói:“Chỉ cần có vốn, thì nhất định phải làm, không thiếu tiền thì làm đi.[đưa xe vô địch] đưa vào hoạt động đã hơn một năm hiệu quả tuy rất tốt, nhưng không có Võng Du kiểu lớn chống đỡ, công ty của chúng ta liền thấp một bậc. Hiện tại chúng ta phải có Võng Du nguyên sang của chính mình, đưa Võng Du vào hoạt động rất không thực tế, tăng giá bại sản rất phí công, tìm người hợp tác thì tốt hơn. Chờ Võng Du tiến cử đưa vào hoạt động một năm nửa năm, Võng Du của chúng ta cũng có thể ra tay.”

Thư Kế Nghiệp gật đầu, bỗng nhiên nói:“Bạn trai cậu gia thế rất tốt?”

“Ồ.....”

“Có thể lợi dụng không?”

“Không.”

Thư Kế Nghiệp à một tiếng, tiếp tục xử lý văn kiện của mình.

Tô Nham lại ngừng bấm, mắt nhìn điện thoại.

Mùng 8, Tô Nham đúng hạn về trường đi học, Lương Khuê cùng Tần Việt cũng trở lại.

Nhìn thấy Tần Việt lần nữa, Tô Nham trong lòng run lên, con ác mộng năm đó phảng phất hiện ngay trước mắt.

Đối với những sự tình kia, Tô Nham lúc này mới đột nhiên phát hiện, hết thảy đều có nguyên nhân nhất định, có dấu vết để lại. Chỉ tiếc rằng bọn họ năm đó, ai cũng không chú ý tới.

Kỳ thật không cần phỏng đoán nhiều, chỉ cần liếc mắt nhìn Tần Việt, dụng tâm đi xem cậu, cậu bối rối như thế kia, liếc một cái liền có thể nhìn rõ ràng.

Cậu như một dụng cụ thủy tinh bị đặt an ổn, ngăn tủ dưới thân đột nhiên lay đổ, cậu trên ngăn tủ, còn có thể hoàn hảo không tổn hao sao?

Lương Khuê vụng trộm nói với Tô Nham: “Việt Việt tâm tình thật không tốt, cậu giúp tớ nghĩ biện pháp làm sao khai thông nó đi. Quan Văn sau khi xuất viện, cả nhà đột nhiên dọn đi. Việt Việt không nói cho tớ biết, đây là tự tớ nghe ngóng. Nhưng Việt Việt cái gì cũng không nói, càng như vậy tớ càng lo cho nó, trong lòng nó khẳng định đặc biệt khó chịu, nhưng không muốn nói cho tớ biết.”

Tô Nham đầu đầu ôm trán:“Biết Quan Văn dọn đi đâu không?”

“Phải điều tra mới biết được, cậu muốn cho Quan Văn gặp Việt Việt?”

“Có thể gặp đương nhiên tốt..... gia đình Quan Văn dọn đi rồi, đừng cậu bọn họ nói thế nào?”

Lương Khuê buông tay:“Tớ không có khả năng đến hỏi, Việt Việt không nói, chuyện gì cũng không rõ.”

Tô Nham nhíu mày: “Cậu ấy không nói, cậu không thể chiều theo để cậu ta im re như vậy. Cậu dẫn dắt cậu ấy nói, đừng đem tâm sự giấu trong lòng.”

Tô Nham nói xong, kêu Tần Việt qua ngồi xuống. Y nhìn chăm chăm vào Tần Việt, Tần Việt gượng cười:“Cậu làm gì vậy?”

Tô Nham trịnh trọng hỏi cậu:“Quan Văn dọn đi rồi, cậu có phải rất nhớ anh ta hay không? Nếu quá nhớ, bảo Lương Khuê tìm là được sau đó mang tới gặp mặt cậu. Chúng tớ là bạn của cậu, cậu đừng nói dối.”

Tần Việt sững sờ, hoảng hốt thật lâu, lắc đầu:“Nói thật, tớ không nhớ anh ấy. Anh dọn đi, tớ rất nhẹ nhõm.”

“Em không thích anh ta nữa sao?” Lương Khuê kinh ngạc.

“Không thể nói như vậy..... tình cảm nhiều năm như vậy, sao có thể nói không thích liền không thích, thực sự dứt khoát như vậy, chúng em còn cần sâu gì nữa.” Tần Việt hơi gục đầu xuống, tựa như gánh nặng to lớn đang kéo trĩu vai cậu, êm tai nói tới:“Từ nhỏ, chúng tớ luôn bên nhau. Bởi vì là hàng xóm, cha mẹ quan hệ lại tốt, những người lớn đi ra ngoài chơi, hai chúng tớ bị đặt trong một phòng tự chơi. Anh ấy che chở tớ như em ruột, cũng không để ai khi dễ tớ. Khi nào biến thành tình yêu, ngay cả chúng tớ cũng không biết. Tóm lại, khi người khác bắt đầu yêu, chúng tớ cũng yêu, thuận theo tự nhiên cùng bên nhau, thậm chí chưa từng chần chờ. Lúc ấy, thật sự rất hạnh phúc..... Tớ nghĩ quá khờ dại, cho rằng một ngày nào đó nói cho cha mẹ, bọn họ sẽ không làm gì. Nhưng mà, sau khi không cần thận để lộ ra ánh sáng, tất cả đều biến thành bọt nước..... tháng đó, tớ lần đầu tiên nhập viện, ở một tuần. Quan Văn cũng ở bệnh viện, ở một tháng..... Đầu là bị cha tớ và cha anh..... Hai nhà chúng tớ thành kẻ thù. Cha mẹ anh nhìn thấy tớ, hận

không thể giết tở. Cha mẹ tở nhìn thấy Quan Văn, hận không thể giết ánh cho xong.” Tần Việt vô lực cười cười: “Rõ ràng không có huyết hải thâm cừu. Trước kia đều là bạn bè nhiều năm.”

“Mẹ tở muốn tở chuyển trường, Quan Văn cũng để tở chuyển, nói để tất cả mọi người bình tĩnh lại. Những ngày đó quá ồn náo quá âm ỉ, ngày nào cũng cãi, ai cũng chịu không được. Lúc ba mẹ mang tở đến thành phố C đã từng nói, chỉ cần tở còn không bỏ Quan Văn được, thì vĩnh viễn không được về nhà.”

“Ngày đó tở một người ở sân bay, thật sự cho là bọn họ không quan tâm tở ...”

Lương Khuê cầm bàn tay lạnh buốt của Tần Việt, hít sâu nói: “Đó là em nghĩ lung tung, về sau không phải cho em về nhà mừng năm mới sao? Bọn họ là ba mẹ của em, nói năng chua ngoa tâm đầu hủ mà thôi.” Tần Việt e dè thận trọng tiếp điện thoại của cha mẹ, cười nói không muốn trở về mừng năm mới, cũng làm cho Lương Khuê đau lòng. Trong lòng hấn như nghẹn lại, nhưng không biết phải nói là lỗi của ai, là đượng bọn họ quá tàn khốc với Tần Việt? Hay Tần Việt quá bất hiểu?

“Lần kia. Trong đầu bắt đầu nhận ra là, hóa ra cảm giác về nhà mừng năm mới vui đến như vậy, em nhớ bọn họ quá.”

Thất bại làm người ta lớn lên, cái giá lớn lên lại đau xót không cách nào chịu nổi.

“Cha mẹ quan trọng hơn bất cứ điều gì, em từng nghĩ chia tay với Quan Văn, lại nghĩ không ra mẫu người con gái mình thích sẽ là dạng gì. Em đại khái là trời sinh, hết thuốc chữa.”

Tay Lương Khuê run lên: “Em không có bị bệnh.”

“Người khác đều nói, đây là bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tần Việt

“Đây không phải là bệnh! Anh từng hỏi bác sĩ tâm lý.” Lương Khuê bật thốt lên phản bác, thanh âm lớn đến dọa người. Cậu hét to đến mức Tần Việt và Tô Nham nhất thời lặng im không tiếng động. Tần Việt kinh ngạc nhìn Lương Khuê, muốn nói lại thôi.

Lương Khuê bối rối nhìn về phía Tô Nham, lời này hấn vốn không nên nói ra, cũng không muốn nói ra. Nhưng Tần Việt lại ép hấn thốt nên. Lương Khuê trong lòng lập tức trăm ngàn tư vị, Tô Nham im lặng làm hấn vừa sợ hãi vừa mắc cỡ lại đau lòng. Hấn thật sự từng khám bác sĩ tâm lý, đó đã là chuyện tết năm trước. Lúc ấy hấn chật vật trốn về thành phố A, cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đến bóng dáng của Tô Nham, thật sự cảm thấy mình tiếp tục như vậy không được. Hấn cứ như bị bệnh, yêu con trai, cái này không bình thường. Hấn quanh co lòng vòng tìm bác sĩ tâm lý đáng tin, bác sĩ kia đến từ nước ngoài, nghe xong lí do thoái thác của hấn, rất lý trí nói cho hấn biết _ đồng tính luyến ái không phải bệnh tâm lý, là bệnh trong nội tâm. Trong nội tâm ai cũng có bệnh, bởi vì có người tiến vào trong đó.

Tô Nham cũng không để ý tới Lương Khuê, y trầm mặc hồi lâu rồi vỗ vỗ Tần Việt, ôn hòa nói: “Cậu nói tiếp, có lời gì đều nói ra. Chúng ta có quan hệ như vậy, cậu không nói với chúng tở thì nói với ai, đừng một mình buồn bực.” y nói rồi đưa cho Tần Việt một viên kẹo, kẹo ô mai không biết chỗ nào xuất hiện. Còn đặc biệt xé vỏ dứt khoát nhét vào miệng Tần Việt, Tần Việt không thể cự tuyệt, đành há mồm ngậm. Hương vị ngọt ngào chảy vào khoang miệng tràn xuống bụng, đắng chát trong lòng phảng phất như bột đi.

Tần Việt hơi ngẩng đầu, dùng ngữ khí thoải mái nhất nói: “Chúng tở một người tại bắc, một kẻ tại nam, nói không chia tay, kỳ thật chẳng khác nào chia tay, nhưng trong lòng đều không bỏ xuống được. Có một số việc từng phát sinh, dù thời gian quay ngược trở lại thì vẫn là cây gai không bao giờ nhỏ được. Ba tở nói đây là bê bối trong nhà, không dám nói ra, thối trong nhà mình thì thối cả đời.”

Tô Nham nhú mày thật chặt.

“Kỳ thật nếu chuyển nhà mà có hiệu quả thì đã sớm chuyển. Chuyển thì đã sao, sự tình không thể cho rằng chưa từng phát sinh. Nhà Quan Văn dọn đi rồi, tở một điểm cũng không thương tâm. Chuyển đi rồi dù sao cũng không cần lo gặp phải ba mẹ tở, ảnh sẽ tốt hơn một chút. Tở muốn ảnh xuất ngoại, ảnh lại không chịu, muốn mang tở đi cùng, tở cũng không chịu. Nếu tở vứt bỏ ba mẹ cùng ảnh ra đi, đi rồi, sẽ mãi mãi không có mặt mũi trở về.”

“Ảnh dọn đi rồi, tở thật sự không thương tâm. Thế giới lớn như vậy, một ngày nào đó lại sẽ gặp lại.”

“Vậy ba mẹ cậu.”

Tần Việt cười khổ: “Ngày đó ba tở nói một chuyện mà tở không biết, ba nói thai đầu của mẹ nghi ngờ là con gái, nhưng bọn họ lén phá đi, hết thầy cũng vì chỉ có thể có một đứa con duy nhất.”

“.....” Tô Nham hô hấp cứng lại.

“Sau đó ba nói, sớm biết như vậy nuôi con gái cho rồi, còn tốt hơn nuôi một thằng nam không ra nam nữ chẳng phải nữ không còn mặt mũi gặp người.”

Tần Việt nói xong như bóng cao su bị xì hơi, cả người mềm oạt nằm sấp trên bàn. Ngực nặng nề hô hấp phập phồng, giống như mất hết hơi thở, bỗng chốc xụi lơ không dậy nổi.

Lương Khuê kinh hãi lạnh người nắm lấy cậu: “Em không thoải mái ở đâu?”

Tần Việt lắc đầu: “Không khó chịu ở đâu hết, không có việc gì.”

Lương Khuê trừng cậu: “Em đừng nói nữa, chuyện mất hứng đừng suy nghĩ đến nữa.”

“Ừm, không có gì đáng nói. Tô Nham cảm ơn cậu, nói ra kỳ thật cũng tốt, lúc trong nhà tớ cho là mình đã biến thành câmdế, không biết nên theo chân bọn họ nói cái gì, nói cái gì đều không mở miệng được. Ba tớ còn đang nổi nóng, không cách nào tha thứ tớ. Nhưng tớ biết trước kia ba tốt với tớ không phải giả, nói thế nào cũng là ba tớ, tạm thời không cách nào tha thứ cho tớ, nhưng sau này sẽ từ từ cải thiện. Tớ sẽ cố gắng thi đậu một trường cao đẳng, ba nhất định sẽ vui vẻ một chút. Còn có mẹ, biểu hiện rất hung dữ với tớ, kỳ thật rất thương tớ, điện thoại mới của tớ cũng do mẹ mua. Trước khi vào học mẹ cho tớ rất nhiều phí sinh hoạt, còn chuẩn bị món cổ vịt tớ thích ăn. Còn đề tớ vẽ một bức phác họa cho mẹ, ha ha.” Tần Việt nói thật sự vui vẻ, cười ha hả nhếch miệng, mặt mày sáng rực, bỗng chốc nằng lên.

Tô Nham vội hỏi: “Tớ muốn ăn cổ vịt, cậu có mấy túi, chia một túi cho tớ nào.”

“Khó mà làm được, tổng cộng chỉ mang theo ba gói mà thôi. Tớ một bữa liền ăn xong rồi. Hừ, sao cậu không hỏi anh họ, anh biết cậu thích ăn, nói không chừng mang theo một thùng luôn đấy.”

Lương Khuê gõ đầu cậu, ho nhẹ: “Một thùng không có, nửa thùng thì có. Khuya hôm nay tớ cùng cậu trở về, thuận tiện mang qua luôn.”

“Hai người tiếp tục ngon ngọt đi ha, tớ đến phòng vẽ vẽ tĩnh vật đây.” Tần Việt cảm bàn vẽ đứng dậy, nháy mắt cười với hai người, tiêu sái chạy tới phòng vẽ.

Mùng tám đến trường, không chính thức khai giảng, buổi tối không có học.

Buổi chiều sáu giờ vừa tan học, đoàn người liền tự do.

Lương Khuê mang theo hai túi lớn nhảy lên yên xe đạp của Tô Nham, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo trở về nhà.

Cửa chính vừa đóng, Lương Khuê mạnh tay túm Tô Nham ấn vào tường, đồ ập xuống liền hôn qua. Tô Nham không hề phòng bị, ban đầu nhũn mềm thật chặt, sau đó chậm rãi buông lỏng, phối hợp với Lương Khuê kích tình mà ôm hôn. Tiếng hít thở ồ ồ tràn ngập căn phòng yên tĩnh, không biết là ai xé quần áo ai trước, ôm hôn sít sao đã không cách nào thỏa mãn khát vọng của nhau. Có lẽ là chia lìa ngắn ngủi trong tết khiến cho nỗi nhớ chồng chất thành sông, có lẽ là thân thể hòa hợp chặt chẽ trong nháy mắt, làm trái tim bùng nổ hoang bất lực, chiếm được cứu rỗi.

“Tô Nham.” Lương Khuê khó nhịn thấp giọng gọi tên y, đôi mắt tràn ngập dục vọng thẳng tắp nhìn gương mặt ửng hồng của Tô Nham. Khuôn mặt bình thường luôn lạnh lạnh lùng lùng, chỉ có lúc này mới có sắc thái khác. Người ngoài vĩnh viễn nhìn không thấy, chỉ có hân _ người thân mật nhất của Tô Nham, mới có thể trông thấy.

Mỗi lần chiếm giữ giống như hít thuốc phiện, càng nhắm nháp, càng say mê. Thân thể vui sướng, dục vọng độc chiếm trong lòng càng thêm bành trướng và làm người ta thỏa mãn. Hân không cách nào nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai, bọn họ sẽ biến thành Tần Việt và Quan Văn.

Tô Nham khẽ mở hai mắt, ngửa đầu liếc xéo hân, thờ dốt nói: “Nếu cậu sợ, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể chia tay. Tớ thế nào cậu cũng rõ, tớ thiếu không cần lo tớ tìm cái chết quấy rầy cậu.”

Lương Khuê sắc mặt trắng nhợt, nghiêng răng nghiêng lợi, dữ tợn trừng Tô Nham:

“Tớ khi nào thì nói lời này hả? Cậu nói chia tay liền chia tay, nói dứt khoát như vậy hả.”

Tô Nham quay đầu bỏ dậy: “Tớ biết cậu lo lắng cái gì, nhưng lúc cậu làm tình đừng bày ra một mặt thối của Tần Việt, con mẹ nó cậu là lên giường hay là viếng mồ mà vậy?”

“Tô Nham! Cậu đừng quá đáng ghen!”

“Tần Việt là Tần Việt, chúng ta là chúng ta. Tớ biết cậu lo lắng một ngày nào đó bị cha mẹ biết, nhưng chuyện này suy nghĩ nhiều chỉ càng ưu sầu. Cậu có biết không, thấy cậu như vậy, tớ liền hối hận cùng cậu bên nhau.” Tô Nham theo dõi hân.

“Cậu có ý gì? Cậu bây giờ nói hối hận tính làm gì, thế nào, giờ cậu không thích tớ nữa? Vậy lúc trước cậu nói với tớ cái rắm gì, nếu không phải vì cậu, tớ con mẹ nó cả đời cũng sẽ không yêu con trai, tớ như vậy là vì ai hả?”

“Vì tớ! Là tớ nói với cậu trước, tớ bức cậu hay hiếp cậu? Nếu cậu không thích tớ, tớ một bàn tay có thể vang hay sao?”

Lương Khuê nổi trận lôi đình, vươn tay ghim chặt cổ Tô Nham gắt gao bóp chặt: “Đừng vậy, nếu phải không tôi thích cậu, tôi tội gì phải như vậy. Con

mẹ nó, bóp chết cậu rồi tính, bóp chết cậu ông đây đi tìm con gái mà yêu, tìm con gái kết hôn sanh con, con gái dịu dàng hiền lành sẽ giúp tôi hiếu thuận ba mẹ, sinh con trai làm ba mẹ vui vẻ. Bọn họ nuôi tôi thương tôi, những điều này là tôi thiếu phải trả lại cho họ. Tôi thích cậu làm gì, thích cậu có gì tốt chứ, cậu cũng không phải con gái, sẽ không sanh con. Đừng nói hiếu thuận ba mẹ tôi, nhìn thấy ba mẹ tôi đã chột dạ rồi.” (cuối cùng e nó cũng nói ra tiếng lòng v)

Tô Nham lạnh lùng ngẩng đầu nhìn gương mặt kích động của hân:“Thừa dịp ba mẹ cậu còn chưa biết, cậu còn có cơ hội vấn hồi đó. Cậu chỉ là nhất thời hồ đồ, kịp thời cải tà quy chính, tìm một mỹ nữ làm làm, trừ Tần Việt cùng tôi, ai lại biết cậu từng rap* đàn ông. Tôi sẽ không mảy dạn mặt dày nói cho người khác biết từng bị cậu rap*đầu, Tần Việt là em họ của cậu, khẳng định cũng sẽ không nói. Cho nên, cậu không có gì phải sợ hết.”

“Tô Nham! Ông đây x cậu!”

“Cậu nói x liền x? Anh đây hết hứng rồi.” Tô Nham bò dậy, vẩy chân ngồi lên mép giường tìm giấy. Tầm lưng trần trụi cong thành độ cong xinh đẹp, trên đó còn có vài dấu hôn lác đác do Lương Khuê lưu lại.

Hai con người Lương Khuê phóng hỏa, lửa giận cùng dục hỏa hùng hực thiêu đốt, hân một phát bắt được Tô Nham hung hăng ấn trở lại giường, nghiền răng, cường ngạnh ngang ngược chế trụ đôi tay phản kháng của Tô Nham, tách chân y ra lập tức nhấn vào.

Tô Nham đau đến sắc mặt trắng bệch, lông mày nhíu thành một đoàn, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Y trì hoãn vài hơi mới dần bình tĩnh, vừa định bật dậy tức giận mắng Lương Khuê, đột nhiên nghe được vài tiếng cười quái dị.

“Khắc khắc khắc khắc, khắc khắc , khắc khắc khắc”

Tô Nham toàn thân run mạnh, sắc mặt đỏ rực, giơ tay lên liền đánh về phía Lương Khuê:“Đi ra ngoài, nhanh lên!”

Lương Khuê cũng không biết y đột nhiên xấu hổ giận dữ cái gì, hân đang sững, làm sao có thể nghe lời, không nói hai lời tức giận đẩy mạnh dầy vào người nào đó.

Tô Nham lập tức dao động dữ dội, chửi ầm lên:“Cười người muội! Biến thái toàn nhìn lên, người không bé quan rồi cuộc muốn làm gì!”

“Khắc khắc khắc khắc..... Ta bé quan vừa tỉnh dậy liền chứng kiến trò hay, thiệt là, mặt ta đều đỏ bừng rồi đây nà.....”

“Con mẹ nó người còn có mặt sao! Người chính là một đồng..... Ô.....” Tô Nham phần nộ trừng mắt nhìn Lương Khuê đang chặn miệng y lại. Lương Khuê vừa tức lại vui sướng nhìn Tô Nham bị hôn đến nghe lời im lặng, lúc này mới thở ra nói:“Cậu mất hứng cũng đừng chửi ầm lên chứ, tớ khi nào thì thành biến thái toàn nhìn lên vậy? Còn một đồng, một đồng gì?” Hân hung hăng ấn sâu một cái, Tô Nham run lên, cả giận nói:“Một đồng khói á!”

“Khói?” Lương Khuê khó hiểu, hân chỉ coi Tô Nham đang đổi cách xưng hô, vì vậy cười xấu xa hôn nhẹ lên khóe miệng Tô Nham:“Kỳ thật cậu thích kịch liệt chút đúng không? Sau này tớ sẽ không ôn nhu với cậu nữa.”

“Ta sát.....”

Hai người giằng co cả đêm, trời sắp sáng mới ngủ.

Lương Khuê trước khi ngủ nói hôm sau trốn học, trốn một ngày sẽ không sao hết.

Nhưng khi hân một giấc ngủ đến chiều mới tỉnh, trong phòng trống rỗng, căn bản không có bóng dáng của Tô Nham.

Lương Khuê vội vàng gửi tin nhắn hỏi Tô Nham ở nơi nào.

Tô Nham trả lời: Đi học.

Lương Khuê lười biếng nằm lại trên giường, lật xem một tấm lại một tấm ảnh chụp lưu trong điện thoại, tất cả đều là ảnh của Tô Nham, có trước kia cũng có gần đây. Hân không chán cũng chẳng phiền nhìn một lần lại một lần, rất kỳ quái là làm thế nào cũng xem không đủ. Đêm hôm qua rõ ràng thật sự tức giận đầy bụng, một giấc ngủ dậy , cái gì đều tan thành mây khói .

Ngủ đủ, đầu óc thanh tỉnh, hân vẫn thích ngày tháng ở bên cạnh Tô Nham.

Tô Nham buổi chiều tan học về nhà, cũng kéo Tần Việt qua luôn.

Lương Khuê đang hâm canh trong bếp, thấy hai người trở về cũng không kinh ngạc, đôi mắt có vẻ như có như không vô tình liếc qua móng Tô Nham.

Tô Nham điềm nhiên như không, trấn tĩnh như không có gì rửa hoa quả cắt hoa quả. Trong phòng ngoài phòng ra ra vào vào chạy hai lần, không thấy chỗ không ổn nào.

Lương Khuê vì vậy nhỏ giọng nói:“Thể lực của cậu thật tốt đấy.”

Tô Nham giễu cợt:“Là cậu quá yếu.”

“Tớ còn yếu? Cả đêm hôm qua mấy lần cậu rút cuộc có đếm kỹ không đấy?”

Tô Nham xì hắt: “Cố bản lĩnh cậu làm một đêm bảy lần cho tớ coi.” (=.)

Lương Khuê lập tức ghen hờn, bị ghen đến á khẩu không trả lời được, sững sờ ngó ra sinh nhút nhát. (Lần đầu tiên Vân thấy có thụ thắng thể công trong vụ này đây! Đây là 1 khía cạnh thực tế, ko ai “bình thường” mà lên đc 7 lần trong 1 đêm hết =.)

Vạn vật sống lại xuân về hoa nở, trường học một mảnh an bình.

Khai giảng không bao lâu, lớp 12 lại thi lần nữa. Lịch đếm ngược cạnh bảng đen đã từng bước áp sát, lớp 12 bước vào một trạng thái khác. Sau tan học, nam sinh vụng trộm hút thuốc nhiều hơn. Vừa hết tiết liền chạy vào WC, tụ tập cùng đứng, tuổi thanh xuân của mỗi người, người cao ngựa lớn gom góp một khối, cười nói lớn tiếng phun vòng khói lớn, kẻ vai sát cánh treu chọc mấy cô nữ sinh cấp dưới xinh đẹp, giống trông khua chiền đi muộn, không ra tập thể dục, không giao bài tập, không làm bài thi, tranh luận với giáo viên.

Lớp chuyên khoa vẫn coi như an phận, các lớp khác đã liên tục nhiều lần phát sinh tình huống học sinh cùng giáo viên cãi nhau thậm chí đánh nhau. Tựa như những người khác nói, dù sao tôi sắp tốt nghiệp, có oan báo oan có thù báo thù. Tôi tốt nghiệp, con mẹ nó rút cuộc không cần để ý mấy giáo viên chỉ cha chỉ chách. Tôi sắp tốt nghiệp, trước tốt nghiệp, nhất định phải hung hăng ra sức một chút. Tôi sắp tốt nghiệp, thâm mền của tôi chấm dứt, cho dù em không tiếp nhận tôi, tôi cũng muốn em nhớ kỹ tôi.

Tô Nham tận mắt nhìn thấy một nam sinh đứng trước mặt một cô gái, cậu đứng trước một đám nam sinh cười vang túm tụm cổ vũ, rất menly khí khái đem gấu Winny đưa cho nữ sinh mà cậu thâm mền ba năm.

Cô gái kia trong tiếng thét chói tai của một đám nữ sinh, ấp úng nói: “Thực xin lỗi, tớ có người yêu rồi.”

Nam sinh bị cự tuyệt rút cuộc tâm tình thế nào?

Cậu cầm chú gấu Winny bị cự tuyệt, gương mặt trong nháy mắt biến thành phần nộ dị thường, gờ tay đem hung hăng ném gấu Winny ra ngoài bức tường vây quanh trường. Yêu thâm đáng chết, mỗi tình đầu mông lung cứ như vậy hóa thành dấu chấm hết.

Số lần Tô Nham bị bắt nghe thổ lộ cấp tốc tăng cao, những nữ sinh kia tựa như đã thương lượng với nhau, mấy ngày này toàn bộ chạy đến đây cứ [người trước ngã xuống, người sau tiến lên], một người ngã xuống, người khác tiến lên.

Có người khóc có người cười, chỉ có Tô Nham nghe thổ lộ, biểu lộ khuôn mặt thủy chung chưa từng dao động.

Chung quy những người này sẽ nhớ mãi, cả đời không cách nào quên. Nhưng trong cuộc đời còn rất nhiều người chỉ là khách qua đường vội vàng, mai sau tạm biệt, giống y người xa lạ.

Tần Việt tham gia liên thi mỹ thuật ba tháng, dùng 232 điểm thành quả thông qua liên thi. Sự thật chứng minh, cậu thật sự có thiên phú ở mỹ thuật, người ta học ba năm, thậm chí từ nhỏ bắt đầu học trụ cột mỹ thuật tạo hình, đều rất khó thi đến điểm này. 12/1 chỉ một mình Tần Việt là học sinh chuyên mỹ thuật, sau khi điểm thi thông qua, chủ nhiệm mừng rỡ, tất cả mọi người lau mắt mà nhìn Tần Việt. Tần Việt cả người vui sướng, bù lại văn hóa càng thêm hăng hái, thường xuyên khê hát làm bài, vẻ mặt vui vẻ sung sướng.

Tường vi trong trường nở rộ một vùng, như hoa hồng đỏ au.

Chương trình học 12 càng ngày càng ít, giáo viên căn bản không quản thúc bọn họ. Các học sinh còn có rất nhiều chuyện phải làm, kiểm tra sức khỏe, bảng tốt nghiệp, hình kỷ niệm. Trường học an bài, học sinh lên an bài, nhiều không kể xiết.

Ánh nắng tươi sáng buổi sáng, toàn trường sau khi tập thể dục xong. Thầy Mã dặn dò: “Tô Nham, tranh thủ bảo mọi người xếp hàng trên hành lang rồi đi ra thao trường lên đài khán giả chụp hình tốt nghiệp, lần cuối cùng đây.”

Tô Nham dẫn đội đến thao trường, chỗ đó đã có mấy lớp 12 xếp hàng.

Rất nhanh đến phiên 12/1, Tô Nham kiểm tra nhân số, lau trán nhủ mảy mò: “Là ai không tới?”

Mọi người giúp nhau nhìn quanh, đột nhiên có người nói: “Hình như không thấy Tần Việt?”

Tô Nham trong lòng hơi động: “Hôm nay ngày mấy?”

“16 Tháng 4.”

“Thật là 16?”

“Đúng vậy.”

“Ai nhìn thấy Tần Việt, mọi người tìm xem.” Tô Nham lớn tiếng quát lớn, đoàn người sững sờ, không rõ ý gấp cái gì. Không kịp hỏi nhiều, Tô Nham nhanh chân liền chạy khỏi thao trường, tốc độ kia như vận động viên liều mạng chạy về đích, đoàn người kêu lên sợ hãi: “Tô Nham sao vậy?”

Lương Khuê vừa thấy Tô Nham không đứng, gì cũng không hỏi liền liều mạng đuổi theo. Lòng hắt rất bất an, tìm đập thỉnh thỉnh thỉnh loạn cả lên.

Tô Nham cả thở cũng sắp dừng lại, y chạy đến đầu đầy mồ hôi lạnh, kinh ngạc nhìn về phía trước liều mạng mà chạy. Trong đầu y chỉ có một ý niệm, hôm nay mười sáu, mười sáu tháng tư, tại sao là mười sáu tháng tư, mà không phải mười tám tháng tư. Mười tám tháng tư, ngày y cả đời khó quên, sao có thể nhớ lầm. Sai không phải trí nhớ của y, sai là do y sống lại, y cố chấp. Y không muốn thay đổi điều gì, chỉ lặng lẽ biến hóa, muốn thay đổi nhưng chuyện vẫn kéo đến.

Chân Tô Nham giống như lặp lại trí nhớ chạy con đường xưa, bước trên cầu thang quen thuộc, y căn bản không biết mệt mỏi, chỉ muốn nhanh một chút mau một chút.

“Nham Nham! Tại sao ngươi phải chạy?”

Thanh âm trong đầu nghiêm khắc hỏi y.

Đúng vậy, tại sao y phải chạy, tại sao phải vội vã như vậy, vội đến mức tim như sắp trào ra khỏi lồng ngực. Y căn bản không nên sốt ruột, y hẳn nên bình tĩnh chờ sự tình phát sinh. Y không phải đã nói đến chết cũng phải giữ gìn tất cả những chuyện xảy ra sao, đi thẳng đến điểm cuối y truy tìm. Vì sao y sống lại, vì chấp niệm trong lòng, vì trước khi chết đầy ngập phần nộ.

Nhưng hiện tại y đang làm gì, y đang đối nghịch với chính mình, đi ngược hướng với mục đích của mình.

Y đang phản bội chính mình.

Hơn nữa chuyện không do mình.

Một bậc lại một bậc cầu thang phẳng phát vĩnh viễn không có điểm cuối, y rút cuộc đã chạy bao lâu, y không biết mình bị áp lực đến sắp choáng váng.

“Nham Nham, đó chính là con đường hẩn chọn, hẩn muốn chết, ai cũng cứu không được.”

“Nham Nham, ngươi để hẩn chết đi.”

“Ngươi có biết mình đang làm gì không, hiện tại ngươi cứu hẩn, sự tình sau này sẽ như thế nào”

“Nham Nham? Ngươi có nghe thấy ta nói không?”

“..... Nham Nham?”

Tô Nham đã không nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tôi thật sự đã làm em khóc

Y đang chạy, hận không thể mọc ra đôi cánh.

Trước kia y luôn nghĩ, nếu con người có thể mọc ra một đôi cánh thì tốt biết mấy, như vậy bọn họ sẽ không vô lực đứng dưới lầu, tro mắt nhìn Tần Việt gãy cánh từ trên không bay xuống, ngã thành một bãi bùn nhão xấu xí làm người ta nôn mửa. Như vậy Tần Việt còn có thể sống sót mà nhảm nhí nhân sinh ngọt bùi cay đắng, có thể vẽ tranh, có thể ngẫu nhiên mềm yếu ngẫu nhiên kiên cường. Như vậy bọn họ vẫn có thể làm bạn. Như vậy sẽ không lưu lại một đồng người vì cậu mà gào khóc.

Y không biết chỉ trích người chết là đúng hay sai, nói Tần Việt nhu nhược, nói cậu ích kỷ, nói cậu nhẩn tâm, nói những điều đó làm được cái gì ??? Tần Việt đã ngã thành bùn nhão, hôm sau đã bị đốt thành một đồng tro tàn, chỉ có thiếu niên trên tấm ảnh trắng đen nọ, không hề tức giận mỉm cười với thế nhân.

Người sống nghị luận ồn ào, thì có quan hệ gì đến Tần Việt?

Tần Việt không nghe được .

Một người chọn cái chết, luôn phải chịu nỗi khổ người khác không thể nào hiểu nổi.

Cho dù sống đến bây giờ, Tô Nham vẫn không rõ nguyên nhân Tần Việt lựa chọn tự sát. Y nghĩ rất nhiều, có lẽ Tần Việt là vì tình yêu, có lẽ vì thân tình, Tần Việt chết đột ngột, chết sạch sẽ, không để lại đôi câu vài lời, cất giữ toàn bộ tiếng lòng trong tim, chỉ mang theo điện thoại cùng chết đi. Nhặt ký trong trái tim cậu, người ngoài nào có thể đọc được ??

Rõ ràng thi đại học ngay trước mắt, Tần Việt, cậu không muốn thi cao đẳng nữa sao? Không muốn học về nữa sao? Không phải nói tương lai muốn làm họa sĩ, nhà nhiếp ảnh, vác bản vẽ và cameras, đập khắp mỗi một tác đất trên địa cầu này nữa sao.

Cậu không phải đã nói, đã thấy được ánh rạng đông rồi sao.

Những thanh âm từng ẩn sâu trong đáy lòng Tô Nham bỗng ùa về. Y muốn chất vấn Tần Việt biết chừng nào, nhưng Tần Việt chết.

“Tần Việt” Tô Nham kiệt lực rống to, ra sức xông lên trần. Tầng thượng trống trải, tầm mắt khoáng đạt, ngẩng đầu liền thấy bầu trời xanh biếc thanh tịnh, cúi đầu, là vực sâu không đáy.

Con ác mộng, con ác mộng tra tấn y thật lâu kia lần nữa hiển hiện trước mắt.

Nhắm mắt lại, chính là thân thể máu thịt mơ hồ của Tần Việt. Độ cao lầu sáu, người sống sờ sờ té xuống, cái gì cũng không còn! Mặc kệ cậu từng trẻ trung cỡ nào, mặc kệ cậu từng đẹp trai cỡ nào, mặc kệ cậu từng khóc òa đi tới thế giới này như thế nào, bị người nâng trong lòng bàn tay yêu thương thế nào, từng cười vui vẻ thế nào, từng thương tâm ra sao.

Cậu cũng biến thành một bãi bùn máu!

Đỉnh đặc, đâm máu mà nằm trong bồn hoa, cánh hoa tường vi đỏ au, rơi đầy mặt đất.

Y chỉ liếc nhìn, liền nôn ra tại chỗ.

Con ác mộng như vậy, tra tấn y bao lâu, cũng tra tấn Lương Khuê bao lâu, tất cả người sống, đều không được an bình.

Vì sao đối nghịch với chính mình, vì sao phản bội mục đích của mình.

Y không muốn con ác mộng tái hiện, không muốn vì Tần Việt chết đi mà thương tâm.

Y hi vọng Tần Việt còn sống, không hơn.

“Tần Việt.” Tô Nham thanh âm khàn khàn gay gắt, thân thể run rẩy theo con gió thổi qua. Nhưng y không dám chớp mắt, không dám có bất kỳ phút buông lỏng nào.

Tần Việt, Tần Việt từng chết trước mắt y.

Giờ này khắc này, cậu còn sống.

Cầm điện thoại, không hề sợ hãi đứng trên con đường tử vong, chỉ cần bước ra một bước, sau này âm dương cách biệt, không bao giờ có thể gặp lại.

Điện thoại của Tần Việt thậm chí đang hát, bài hát hát từ cấp 2 đến cấp 3, bài ca tiếng Anh quen thuộc.

Yesterday once more

Giọng nữ hát tiếng Anh lảng lảng quanh quẩn trên tầng thượng, dịu dàng, êm đềm, bài ca làm cho lòng người ảm áp lại hoài niệm.

Tô Nham ngơ ngác nghe, đột nhiên cảm giác thật mĩa mai.

Ngày hôm qua lại quay lại lần nữa.(Tái hiện hôm qua)

Tần Việt nghe bài hát này, trong lòng tái hiện hôm qua _ là vui vẻ hay tốt đẹp, y không biết.

Lúc này đáy lòng Tô Nham tái hiện hôm qua, là tấm hình trắng đen của Tần Việt.

Tôi từng có một hạnh phúc quá ngắn ngủi, hôm nay chỉ còn là bi thương, tất cả đều đã đổi thay.

Không rõ là tôi làm tất cả hoá thành bi thương, hay bi thương làm tôi thay đổi.

Tần Việt không nói gì, Tô Nham lại đọc hiểu tâm tư của cậu.

Tô Nham cũng không mở miệng, y không vội gọi cậu, cũng không đi qua kéo cậu lại.

Tựa như thanh âm trong đầu kia nói _ một người lựa chọn cái chết, ai cũng cứu không được.

Duy nhất có thể cứu, là chính trái tim của họ.

Hôm nay cương quyết cứu cậu, cậu sẽ có lần sau.

Hiển nhiên, cậu đã không sợ sinh tử chút nào.

Cậu chỉ là..... Sinh vô khả niệm

it can really make me cry - nó thật sự làm tôi bật khóc

just like before – vẫn giống như ngày xưa

Tô Nham ngẩng đầu lên, nước mắt tràn khỏi khóe mi.

Lương Khuê liều mạng chạy tới còn chưa kịp thở dốc, cửa tầng thượng ngược gió đập về phía hắn, lạnh buốt thấu tim, như nước mắt ai đó rơi vào má hắn.

Hắn ngơ ngác ngẩng đầu, thấy có người thật sự khóc.

Trong khắc đó, cả con tim hắn phảng phất như ngừng đập.

Người đứng ở tầng thượng rơi lệ, lại là Tô Nham.

Tại sao lại là Tô Nham

Tô Nham sao lại khóc.

Tô Nham sao có thể khóc.

Hết thấy đều thay đổi.....

Hắn đã từng nói với Tô Nham, trông thấy cậu cười còn khó hơn cả lên trời, tớ làm hết thủ đoạn mới thấy được đó nha.

Tô Nham lúc ấy liền nở nụ cười.

So với dương quang còn rực rỡ hơn.

Hắn chưa từng nghĩ Tô Nham sẽ khóc, chưa từng nghĩ Tô Nham hắn yêu, sẽ vì người khác mà rơi lệ.

Tô Nham lúc này thật sự khóc.

Dương quang trốn vào độn mây.

Ngón tay thô ráp vung về lau qua khóe mắt ướt át của thiếu niên, cố gắng muốn xóa đi dòng lệ của y. Nhưng dòng nước mắt ấm áp kia, trượt qua ngón tay hắn, nhuộm ướt lòng bàn tay hắn, hắn chùi thế nào cũng chùi không hết.

Lương Khuê đau lòng đến chết, rốt cuộc là thương tâm đến mức nào, nước mắt Tô Nham mới có thể chảy tràn mãnh liệt như vậy.

Looking back on how it was in years gone by– Nhìn lại những tháng ngày năm xưa

Some can even make me cry– Có những điều làm tôi òa khóc

Bộ đáng thiếu niên vung về ánh vào tầm mắt Tô Nham, y hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn hắn lau nước mắt cho mình. Cảnh tượng này tựa như hôm qua tái hiện, chỉ là lúc ấy người khóc trên linh đường là Lương Khuê, vung về xóa đi bi thương vì hắn chính là y.

Tô Nham không khóc, Tàn Việt chết, y một giọt nước mắt cũng không rơi. Bởi vì có người càng bi thương hơn y. Bởi vì Lương Khuê khóc, Lương Khuê kia trắng trợn nói diên trong linh đường, Lương Khuê chữ ảm lên, nhưng sau khi người đi nhà trống mới một mình gào khóc. Khóc như đứa bé, nước mắt như hồng thủy vỡ đê, bất kể y đi lau thế nào cũng lau không hết. Lương Khuê khóc đến thương tâm bất lực, hắn cần trấn an, cần cổ vũ, cần người cho hắn dựa vào, cho nên Tô Nham không thể khóc.

Cảm giác đau lòng kia, đến nay vẫn ghi khắc trong lòng y.

Chỉ là hôm qua tái hiện, chỉ có một mình y nhớ rõ mà thôi.

Vui sướng, bi thương, đều là tình cảm của riêng y.

Y muốn ngăn cản bi kịch kia.

Y yêu Lương Khuê, kể cả nước mắt của hắn.

“Tàn Việt, cậu muốn nhảy xuống trước mặt hai chúng tớ sao?”

“Là cậu cùng Quan Văn dạy chúng tớ tình yêu của hai người đàn ông.”

“Cậu sống không nổi nữa, có thể tìm đến cái chết.”

“Cậu muốn nhảy sao? chúng tớ sẽ nhớ cậu cả đời.”

“Không có lựa chọn nào hoàn toàn là sai.”

“Tần Việt, cho dù cậu chọn cái chết, tớ cũng nhớ mãi cậu.”

Lương Khuê gần như mê muội, căng cứng khắc chế thân thể xúc động, không tiến lên tóm Tần Việt trở về. Tần Việt muốn nhảy lầu, Tần Việt muốn tự sát, sự thật đáng sợ cỡ nào.

Lương Khuê run rẩy, Tô Nham bắt được tay hắn, siết chặt. Lòng bàn tay hai người đều ướt đầm.

Lương Khuê muốn mở miệng nói cái gì, tối thiểu hắn phải quát bảo Tần Việt ngưng lại, hô cậu trở về. Nhưng hắn không cách nào mở miệng, hắn mất đi chức năng ngôn ngữ, mấy lần há mồm đều nói không ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng gầy gò gần như muốn theo gió mà bay của Tần Việt.

Tần Việt khi nào thì có suy nghĩ đáng sợ như vậy. Hắn là anh họ sớm chiều ở chung, hắn cư nhiên chưa từng chú ý tới. Hiện tại, hình ảnh đáng sợ gần ngay trước mắt, hắn bình tĩnh lại, đứng vậy, Tần Việt từ nhỏ đã nhỏ gầy, từ nhỏ cũng không phải một thằng con trai thô lỗ, Tần Việt vĩnh viễn là đối tượng được các anh họ che chở. Tần Việt là người nhát gan, thậm chí yếu ớt. Tần Việt như vậy, chọn con đường hôm nay, là hắn làm anh họ thất trách, không nghiêm túc suy nghĩ vì Tần Việt. Nếu hắn có thể cẩn thận hơn, càng quan tâm Tần Việt hơn một ít, Tần Việt sẽ không một mình đi đến tuyệt lộ.

Chết từ tế không bằng sống tiếp, nếu không phải tuyệt vọng, sao lại muốn chết.

“Việt Việt..... Em phải sống.”

Sống, chỉ đơn giản một câu em phải sống, anh hi vọng em sống.

Mấy chữ đơn giản như thế.

Có người muốn cậu sống, cậu sẽ cố gắng sống.

Có thể sống, hà tất đi tìm cái chết.

Ai không sợ chết, Tần Việt cũng sợ.

Ai muốn chết, ai cũng không muốn chết, Tần Việt cũng không muốn chết.

Muốn chết..... Là do lòng người tuyệt vọng.

Trên tầng thượng gió lạnh thổi qua, quất đau hai mắt.

Tần Việt giơ một tay lên, chiếc điện thoại hát vang bài ca Yesterday once more bay xuống lầu, rầm vỡ tan nát, vung vẩy đầy đất.

Cậu lui lại mấy bước, trở lại phạm vi an toàn, lại thủy chung không quay đầu lại.

Cậu sợ quay đầu lại, để lộ gương mặt roi lệ như mưa của mình.

Cậu yếu ớt, không giống một thằng con trai... nhưng cậu muốn cố gắng càng kiên cường, càng giống một Tần Việt giãy dụa muốn sống sót.

Lương Khuê hừ thoát, nghĩ tới đi nói chuyện với Tần Việt, Tô Nham ngăn hắn lại.

Hai người ngồi rất xa, nhìn bóng lưng Tần Việt không nói lời nào.

Bọn họ có đầy đủ kiên nhẫn chờ Tần Việt tự đi ra, chỉ cần chờ đợi, cậu nhất định sẽ nói.

Không biết ngồi đó bao lâu, Tần Việt thật sự mở miệng.

Thanh âm cậu như cây già qua cơn bão _ già nua, trống rỗng.

Chỉ còn một tia sức sống.

Không còn hơi sức nói, lại nhỏ ra ngôn ngữ nặng nề.

Sức mạnh ngôn ngữ vô cùng kỳ diệu, có thể cứu vãn một người, cũng có thể giết chết một người.

“Mẹ muốn tớ chết đi cho xong.”

Người mẹ cậu yêu nhất, khóc lóc trong điện thoại tuyệt vọng phần nọ mà gào rú.

Tần Việt, mày sống làm được cái gì.

Tần Việt, mày là tai họa.

Tần Việt, cái nhà này bị mày hủy rồi.

Tần Việt, sao mày không chết quách đi cho xong hả!

Không chết quách đi cho xong, không chết quách đi cho xong. Thanh âm kia một lần lại một lần quanh quẩn trong đầu cậu. Cậu không ngốc, cậu biết có thể là mẹ nhất thời nói nhảm. Chỉ là nói nhảm nhất thời, nhưng trong nhất thời, lại không phải giả.

Ý nghĩ kia, từng tồn tại trong nội tâm của mẹ. Cậu một điểm cũng không oán hận mẹ, cậu cũng hiểu mình là tai họa. Con gái lại không thích mà cứ khẳng định đi yêu con trai, làm cho trong nhà rối loạn. Ba cảm thấy cậu mất mặt buồn nôn, cảm thấy là mẹ không dạy tốt, cho nên ông lạnh nhạt với Tần Việt, bất mãn với vợ mình.

Thằng con trai ba muốn không phải như Tần Việt. Con ông không cần vĩ đại, không cần thông minh, cũng không cần nghe lời. Con ông tối thiểu nhất, phải yêu đàn bà, phải nói dối tông đường, đi ra ngoài, phải là người bình thường.

Nhưng thằng con ông nuôi gần hai mươi năm, cái gì cũng không được. Vận mệnh luôn rất trùng hợp, thằng con trong nhà làm ông sàu bạc cả đầu, người phụ nữ bên ngoài lại mang thai. Nếu trước kia ông tuyệt đối không cần đứa bé kia, vì ông không muốn ly hôn với người vợ trong nhà. Nhưng hiện tại ông còn do dự cái gì, mặc kệ con trai hay con gái, đây là món quà ông trời cho ông, phúc phận tuổi già được con.

Ngày ông ôm đứa nhỏ trở về, chính là ngày ông cùng người vợ tào khang ly hôn.

Không có bất kỳ thương lượng dư thừa, vì đứa nhỏ, vợ cũng có thể từ bỏ.

Dù là lúc còn trẻ, bọn họ vô cùng ân ái.

Nhờ trời chiếu cố, ông quả nhiên lại được một đứa con trai.

Người đàn bà bên ngoài muốn phù chính (từ thiếp lên làm cả), đáng lên chút lòng thành.

Ông chưa từng nghĩ tới, quyết định của mình đã làm con trai lớn mãi mãi âm dương cách biệt với mình.

Thằng con trai trước kia cung chiêu hết mực, về sau lại vô cùng thông hận.

Có một ngày đã chết đi, rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Lúc ông tự mình nhặt xác, trong nháy mắt già đi mười tuổi.

Làm cha, tận đáy lòng, có từng hối hận?

Thế nhưng nên trách ai, trách Tần Việt yêu một thằng con trai, nên tạo thành thê ly tử tán, cửa nát nhà tan?

Tần Việt ngã xuống, nằm ngửa trên nền xi măng lạnh như băng tầng thượng, nhắm mắt lại, giống như thiếp đi.

“Cậu ấy một mối.” Tô Nham nói như vậy.

Hai người đưa Tần Việt đi bệnh viện, tuy Tần Việt không bị thương, nhưng tâm tình cậu không ổn, đưa vào bệnh viện là đúng.

Ngày đầu tiên, Tần Việt không tỉnh.

Ngày hôm sau, Tần Việt không tỉnh.

Ngày thứ ba, Tần Việt không tỉnh.

Ngày thứ tư, Tô Nham cùng Lương Khuê ngỡ ngàng, bác sĩ cũng ngỡ ngàng. Tần Việt rất nhanh chuyển viện đến bệnh viện quyền uy nhất của thành phố C.

Bác sĩ nói, kiểm tra không được Tần Việt không bình thường ở đâu. Tần Việt rất khỏe mạnh, chỉ là đang ngủ.

Ngày thứ bảy, Lương Khuê chịu không được, rất nhanh, cha mẹ Tần Việt chạy đến.

Ngày thứ mười, Tần Việt vẫn ngủ như vậy, thủy chung không tỉnh lại.

Tô Nham đứng trong hành lang bệnh viện hút thuốc, y đã rất lâu không hút, mấy ngày nay bị bức hút lại.

“Đừng tự làm khổ, Tần Việt sẽ không tỉnh lại, cũng sẽ không chết. Ta nói rồi, nhất cử nhất động của ngươi đều làm sự tình phát sinh thay đổi, Tần Việt không nhảy lầu, biến thành người thực vật nằm cả đời cũng không kỳ lạ.”

Người thực vật.....

Cả đời.....

Tô Nham dạ dày run rẩy, y lại cảm thấy Tần Việt chết đi thì sẽ khá hơn.

“Tô Nham, có phải không thoải mái ở đâu, mấy ngày nay quá dày vò, cậu đi về nghỉ ngơi đi, tớ ở lại cùng Việt Việt, với đi út bọn họ.” Lương Khuê với đôi mắt hốc hác dùng thanh âm khàn khàn an ủi Tô Nham.

Tô Nham lắc đầu, dụi mắt điều thuốc.

Lương Khuê thở dài, kỳ thật bọn họ đều mệt mỏi, nhưng ai cũng không dám rời đi. Y sợ hãi, sợ Tần Việt một mực ngủ một mực ngủ.....

“Tần Tứ Hải! Ông thứ vương bát đần giết ngàn đao! Nếu không phải ông luôn không biết xấu hổ sinh ra thằng con hoang kia, chúng ta sao lại biến thành như vậy, con tôi sao lại biến thành như vậy! Tần Tứ Hải, tôi hận ông cả đời!”

Lương Khuê cùng Tô Nham dừng lại, trầm mặc nhìn phòng bệnh tiến thối lưỡng nan.

Rốt cục cãi nhau, vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, hai người ly hôn còn chưa kịp kí tên, Tần Việt đã nằm xuống. Nhịn một ngày hai ngày ba ngày, Tần Việt một mực không tỉnh lại, bọn họ cuối cùng..... Nhịn không được.

Cãi nhau, là chuyện trong dự liệu của Lương Khuê. Cậu nghĩ không ra cách ngăn cản xử lý, trừ phi Tần Việt có thể kịp thời tỉnh lại.

Lương Khuê không thể nói có cảm giác gì với đi út cùng dương, Tần Việt tự sát, có liên quan đến họ. Nhưng không thể nghi ngờ, cũng có nguyên nhân của chính Tần Việt.

Tần Việt từ nhỏ được ba mẹ cưng chiều lớn lên, há có thể nói đã bị cha mẹ vứt bỏ. Bọn họ có lẽ ăn nói lạnh như băng, đáy lòng lại thủy chung cất không được thiên tính huyết thống, đây không phải con người khác, mà là đứa con họ từ nhỏ che chở lớn lên. Dù thất vọng, căm hận thế nào, tim vẫn sẽ vì nó mà đau nhức.

Lương Khuê muốn nói cho Tần Việt cơ nào _ tỉnh dậy nhanh lên, sau khi tỉnh lại đổi tâm tình mà sống, thế giới vẫn rực rỡ màu sắc như cũ mà thôi.

Nếu em thật sự thiếp đi, sẽ có bao nhiêu người vì em mà khóc.

Đôi mắt người vợ bị thương đến điên cuồng, Tần Tứ Hải không nói một lời, tùy ý để bà vừa đánh vừa mắng. Bên tai là tiếng khóc của người vợ, ánh mắt lại thủy chung không rời khỏi giường bệnh.

Ông hình như thật lâu thật lâu không nhìn kỹ đứa con trai này, không muốn nhìn, không muốn xem, chẳng muốn ngắm, nhìn thấy nó liền tâm tình điên cuồng, nhìn thấy nó tựa như nhìn thấy thứ dơ bẩn lớn nhất nhân sinh.

Ông từng đánh nó, mắng nó, nhưng sau khi đánh sau khi mắng, trừ phần nợ vẫn là phần nợ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới đứa con trai vất vả nuôi lớn tự nhiên biến thành ‘con gái’, ông liền không thể chịu đựng được.

Dơ bẩn nhột nhơ, những ngôn ngữ ác độc này, tự nhiên lại phủ lên đầu con mình.

Ông _ Tần Tứ Hải, đi ra ngoài đều đứng thẳng không khom người. Mặt mũi cả đời của ông, lại bị thằng con kéo xuống.

Đứa con trai nhỏ người đàn bà bên ngoài sinh ra, gần như khiến ông dung quang toả sáng. Ông trong lòng thề, từ nay về sau phải nghiêm gia quản giáo con trai, bồi dưỡng nó thành một người đàn ông ‘Chính trực’.

Ông ôm đứa con mới sinh nho nhỏ, trên gương mặt đã không xóa được dấu vết tuổi già, nở bừng nụ cười thoải mái mà khắc sâu. Tâm tình kia, tựa như có được nơi ký thác mới, những thứ đã cũ dơ bẩn kia, cho dù bỏ qua thì đã sao.

Ông thậm chí không hiểu sao lại căm hận nghĩ, tìm thời gian ôm đứa nhỏ này đi gặp thằng con lớn, cho nó tận mắt nhìn thấy hậu quả cho việc không nghe lời.

Nhưng giờ phút này, Tần Tứ Hải thật sự cảm thấy mình già rồi, năm tháng đổi dời quá nhanh, nhân tâm cũng theo không kịp nữa.

Thằng con rõ ràng vừa nha nha học nói trước mắt, giờ đã trưởng thành như thế này.

Mặt trắng như tờ nằm tại nơi đây, khi nào thì có thể tỉnh lại?

Nếu không ai ngăn cản nó lại, nó có phải đã nhảy xuống lầu, biến thành một thi thể không?

Tần Tứ Hải run run moi ra một điều thuốc, hung hăng phả ra, trào phúng nghĩ _ Tần Tứ Hải, mày sống bốn mươi tuổi, có nghĩ tới một ngày nhất xác cho con mình hay không?

Lối nghĩ tàn khốc như thế, làm sao ông lại nghĩ qua.

Tần Việt nằm viện đến tháng 5, vẫn không tỉnh lại như trước.

Hai vợ chồng Tần Tứ Hải không do dự nữa, trực tiếp mang Tần Việt về bệnh viện lớn thành phố A, tiếp tục tìm bác sĩ giỏi.

Tô Nham cùng Lương Khuê trở lại trường, đối mặt chỉ có tấm lịch đếm ngược thi đại học còn một tháng, cùng đầy chuyện nhảm đồn đãi về Tần Việt.

Rất nhiều người nhìn thấy cậu ngày ấy muốn nhảy lầu, căn bản giấu không được.

Đại bộ phận phòng đoán Tần Việt là áp lực học tập quá lớn, tiểu bộ phận người cho rằng Tần Việt là tình chết mà nên.

Nhưng đoàn người sau lưng nghị luận thì thôi, ai cũng không dám lớn tiếng, nếu không cẩn thận bị Lương Khuê nghe được, bắt chấp tất cả, tuyệt đối nhào qua hung ác đánh một trận.

Ban quản trị trường cũng bị hù giật mình, ngày nghỉ biến thành một tuần một ngày, rốt cuộc không chiếm đoạt tiết thể dục các học sinh chờ mong. Còn muốn chủ nhiệm đi đâu, làm một ít hoạt động giải trí nhỏ nhiều hơn, làm cho học sinh buông lỏng tâm tình.

Tô Nham nhìn thầy Mã trên bục giảng cổ động mọi người chơi trò thành ngữ nối tiếp. Đồi trước, Tần Việt chết đi tạo thành ảnh hưởng rất lớn, tuy cha mẹ Tần Việt không tìm trường truy cứu bất cứ trách nhiệm nào, nhưng dù sao cũng chết người. Bộ giáo dục răn dạy hiệu trưởng, hiệu trưởng liền răn dạy thầy Mã không biết cách dạy. Gần thi tốt nghiệp, thầy Mã thiếu chút nữa bị cách chức, về sau miễn cưỡng ở lại trường tiếp tục dạy, nhưng vẫn chỉ có thể dạy lớp mười, rốt cuộc không thể làm chủ nhiệm nữa.

Đồi trước và đồi này.....

Từ thời khắc cứu được Tần Việt, đã bắt đầu phân nhánh.

Tô Nham mờ mịt xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, con đường mai sau sẽ như thế nào? Y còn có thể đạt tới mục đích không? Con đường đã không còn có thể không chế được nữa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thi đại học

Trác Vân Chi vội vàng chạy tới bệnh viện đa khoa, một chân vừa bước vào phòng bệnh, em của bà _ Trác Liên Chi liền nhìn thấy, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Chị em hai bà đều là người đã bốn mươi tuổi, có nhà mẹ đẻ tốt, lấy chồng cũng giỏi, nhiều năm nở mặt nở mày như vậy, trừ lúc còn trẻ bị ủy khuất mà khóc, hiện tại cho dù gặp phải mưa gió há có thể tùy tiện rơi lệ.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vợ chồng hai em ly hôn, sao lại làm con mình thành như vậy? Bệnh viện nói thế nào? Việt Việt rốt cuộc là bệnh ở đâu? Trong nước nếu trị không hết, chúng ta sẽ đưa ra nước ngoài, mặc kệ bệnh gì cũng phải sớm trị, sao em lại một mình trong này? Tần Tứ Hải vương bát đần kia, có vợ bé con hoang liền không quan tâm Việt Việt hả?” Trác Vân Chi mới trở về, vốn thể xác và tinh thần mỏi mệt, vừa được tin liền chạy đến bệnh viện, hiện tại liên tục quăng pháo truy hỏi em gái, mỗi một gì cũng không cánh mà bay, đều bị phần nộ cùng lo lắng chiếm giữ.

Không đợi em mình khóc không ngừng trả lời, Trác Vân Chi đi thẳng đến trước giường bệnh Tần Việt. Thiếu niên trên giường như đang ngủ, ngoại trừ gò má hơi có vẻ gầy gò, một người ngoài nghề như bà cũng nhìn không ra bệnh gì.

“Chị..... Việt Việt đã mê man nửa tháng, chưa tỉnh lại lần nào, bác sĩ..... Tất cả bác sĩ đều nói không có bệnh, tìm không ra bệnh gì, kiểm tra gì chúng em đều làm, cả móng tay cũng không buông tha nhưng bác sĩ không có cách nào. Họ nói Việt Việt chỉ là mê man, nguyên nhân lớn nhất là tâm lý, nhưng nó không tỉnh lại thì không có cách nào trị được.”

Trác Vân Chi nghe vậy kinh hãi, lo sợ nói: “Một... một mực không tỉnh? Sao lại không có bệnh, không có bệnh sao lại không tỉnh? Vì sao là bệnh tâm lý? Em phải nói rõ, hiện tại tình huống nào mà còn khóc, không phải chị nói em, suốt ngày chỉ biết xì xọn đánh bài, con bị bệnh cũng không biết. Giờ Tần Tứ Hải thì ngon rồi, còn sinh một đứa con hoang nữa phải không?”

Trác Liên Chi bị chị răn dạy nén đau khổ, dứt quãng nói hết sự tình, chuyện Tần Việt cùng Quan Văn lúc trước bị bà bắt gặp, vì thế cuồng cuồng phần nộ vèn vèn chỉ có hai nhà Tần Quan. Hai vợ chồng bà sao có thể không biết xấu hổ mở miệng nói với người khác, dù trong lòng khó chịu, cũng một mực

nghe, cả chị ruột cũng không dám kể khổ. Giáo huấn con cũng là chuyện trong nhà, ai cũng không muốn cho người ngoài biết.

Nhưng hiện tại, Trác Liên Chi không thể giấu nữa, nếu nói trước kia bà còn để ý mặt mũi, nhưng hiện tại bà muốn cái thứ kia làm gì. Sống cả cuộc đời, không có tình cảnh gì bất bết hơn so với hiện tại.

Trác Vân Chi nghe em gái đem sự tình từ gốc đến ngọn nói xong, biểu lộ trên mặt thiên biến vạn hóa, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải. Khó có thể tin, bà làm đi cả, trước kia tuy thường xuyên đùa giỡn nói nếu Việt Việt là con gái thì tốt rồi, khẳng định xinh đẹp hơn cả hai chị em bà. Nhưng con trai dù sao cũng là con trai, vui đùa chỉ là vui đùa.

“Việt Việt..... Yêu con trai? Không phải có hiểu lầm gì chứ?”

Trác Liên Chi cười khổ lắc đầu: “Nếu hiểu lầm, sẽ biến thành như hôm nay sao..... Những lời này em nhắn nhin đã lâu, trong lòng khó chịu cũng không dám nói ra. Giờ em còn cái gì..... Mặc kệ thế nào, chỉ cần Việt Việt mau mau tỉnh lại, em cũng mặc kệ những điều kia. Là lỗi của em, em giận hờn, em xúc động, miệng em tiện, em sao lại có thể nói ra những lời kia.....” Trác Liên Chi úp úp mở mở khó kìm bật khóc. Lúc chồng ôm con hoang về nhà, trừng kích trong nháy mắt làm bà mất đi lý trí, bà thật sự hận, hận con trai mình như thân, hận chồng mình quá nhẫn tâm. Hiện tại, bà lại hận chính mình.

“Việt Việt là máu thịt của em.....”

Trác Vân Chi thở dài, ôm lấy em gái nói: “Em phải tỉnh lại, hiện tại chủ yếu là trị bệnh cho Việt Việt, những thứ khác em không cần suy nghĩ quá nhiều, nếu em ngã bệnh, Việt Việt làm sao bây giờ?”

Trác Liên Chi nức nở nghẹn ngào gật đầu, khóc thút thít nói: “Cái tên vương bát đần kia muốn ly hôn liền ly hôn, hắn đã có con hoang rồi, từ ngày đó đã không cách nào đi tiếp nữa rồi.”

“Ly hôn là ly hôn, con cái là con cái, chị mặc kệ Tần Tứ Hải làm quái gì, nhưng nếu hắn dám mặc kệ Việt Việt sống chết, chị không để yên cho hắn đâu!”

Tần Tứ Hải ngược lại không nhẫn tâm như vậy, không biết có phải xuất phát từ áy náy hay không, người vốn kiên quyết muốn ly hôn lại không ly hôn. Đương nhiên đứa con trai nhỏ khẳng định phải nuôi, nữ nhân bên ngoài kia ông cũng nuôi, chỉ là nói rõ, trừ phi Tần Việt khôi phục lại, bằng không tuyệt đối không cho cô ta danh phận gì.

Sau buổi trưa quang đãng, Trác Liên Chi đang nằm sấp trên giường bệnh ngủ gật, nghe được tiếng đập cửa liền đi qua mở cửa, thấy được thiếu niên làm bà nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhất thời không nói gì.

Bà đã từng hận cậu, luôn nghĩ nếu không có Quan Văn, con mình có lẽ sẽ rất bình thường.

“Di Liên, con muốn nhìn Việt Việt.....”

Thiếu niên cao lớn nghẹn ngào nói.

Lại vài ngày trôi qua, tình huống của Tần Việt vẫn không chút thay đổi.

Lúc này rất nhiều thân thích đều biết tin tức, bất kể là Tần gia hay Trác gia, đều giúp nghĩ biện pháp tìm bệnh viện càng đáng tin nhiệm. Cuối cùng thương lượng, bệnh của Tần Việt nên đưa đi nước ngoài hỏi một chút.

Những sự tình này ngược lại không ai để Trác Liên Chi quan tâm phí sức, Trác Vân Chi lưu loát giúp đỡ chạy đi làm.

Thân làm chồng, Lương Hưng Quốc nhìn bà vì chuyện nhà cô em vợ bận trước bận sau, thỉnh thoảng trên bàn cơm cảm thán đứa bé Việt Việt kia.....

Số lần ông hút thuốc bất tri bất giác tăng nhiều _ Tần Việt đứa bé kia, cùng năm với con mình, Tần Việt đứa bé kia biến thành như vậy, con của ông..... thì sao?

Không biết sao, trong đầu ông bỗng nhiên hiện ra thân ảnh hai thiếu niên nọ. (giác quan thứ 6 của ba Lương đã man thật đấy :v)

Đào mất đến giữa tháng năm, thời tiết càng ngày càng nóng bức, các học sinh thay đổi quần áo mát mẻ mùa hè.

Sáng sớm mát mẻ, Tô Nham đứng giờ đi tới trường học.

Y vừa bước đến chỗ ngồi, Lương Khuê tiếp sau đã đến, mang theo một thân mùi hương kem đánh răng bạc hà.

Tô Nham nghiêng đầu nhìn Lương Khuê, từ khi Tần Việt nhập viện, cảm xúc của Lương Khuê cũng không phấn khởi lên nổi. Nhưng Tô Nham vẫn vui mừng, bất kể nói thế nào, tình huống của Lương Khuê hôm nay tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Đời trước, Lương Khuê vì Tần Việt chết đi mà bi thống không thôi, không những bị ác mộng dày vò, mà cả ý chí cũng bị áp chế đến mềm nhũn.

Tháng năm của bây giờ..... Là khoảng thời gian Tô Nham chưa từng cùng Lương Khuê trải nghiệm. Có đôi khi y nhìn Lương Khuê ngồi cùng bàn, cảm giác như nằm mơ.

Lương Khuê trước kia, rõ ràng ngay trong sinh nhật hần ngày đó, dứt khoát mà đột ngột bị cha mẹ mang đi, từ đó về sau..... Rốt cuộc không còn gặp lại.

Ngày tháng trước kia, Tần Việt chết đi mang đến thương tiếc không ngớt, còn có đả kích trầm trọng. Tần Việt chết, tình yêu bí mật của y và Lương Khuê cũng chấm dứt.

Mười tám tháng tư, Tần Việt nhảy lầu bỏ mình. Cùng ngày, cha mẹ các thân thích của cậu ấy toàn bộ chạy tới, kể cả cha mẹ Lương Khuê.

Ngày hôm sau, Tần Việt hoá táng tại thành phố C, Tô Nham làm bạn học, cùng tất cả giáo viên học sinh cùng tham gia lễ truy điệu của Tần Việt.

Lễ truy điệu cử hành ngay tại trường hoá táng, y còn nhớ như in trước giây phút Tần Việt bị đẩy vào lò hoá táng, mẹ cậu hôn mê, Lương Khuê nổi điên, gất gao ôm chặt quan tài rống to: “Không được đốt! Ai cũng không được đốt!”

Tiếng rống giận dữ phần nộ bốc đồng của Lương Khuê chấn động từng người tiền đưa, nữ đều rơi lệ, mẹ hần khóc khuyện hần thế nào cũng không buông tay. Cha hần, cậu hần, mấy người đàn ông khuyên bảo thế nào cũng không được, ôm chặt đến tay Lương Khuê cũng chảy máu, hần không buông tay, quật cường bướng bỉnh.

“Lương Khuê, cậu để Tần Việt yên nghỉ đi.”

Trong đám người âm ỉ, thanh âm của Tô Nham xa xa truyền đến, cũng không cao bao nhiêu.

Nhưng đối với Lương Khuê mà nói, vậy là đủ rồi, hần nghe được, hần buông tay.

Về sau Tô Nham nghĩ, cha mẹ Lương Khuê tại sao lại phát hiện tình cảm của bọn họ, có lẽ chính là bọn họ trong lúc vô ý để lại dấu vết.

Hai người bọn họ tiễn biệt Tần Việt, còn đắm chìm trong cái chết của Tần Việt không tỉnh lại.

Tô Nham vốn định vào ngày 26 tháng 4 năm ấy, vào ngày sinh nhật của Lương Khuê chọc cười làm hần vui vẻ.

Y nghĩ biện pháp chuẩn bị xong hết thảy.

26 Tháng 4, ngày đó, ngọn nến trên bàn còn chưa thổi tắt, tâm nguyện của Lương Khuê còn chưa ước ra.

Cha mẹ của hần, từ trên trời giáng xuống.....

Kỳ thật cảnh tượng kia cũng không có gì, y và Lương Khuê mặt đối mặt ngồi, chính giữa là bánh ngọt. Bọn họ không hôn môi cũng không ôm, nhưng nét mặt của họ, như trẻ con phạm sai, rốt cục bị phát hiện. Thất kinh, sợ hãi nhìn hai vị trưởng bối.

Vị Lương thúc thúc kia từng nói có thể nhận y làm con nuôi, liếc cũng không liếc y một cái, phảng phất như y không đáng nhắc tới, y chỉ là hạt bụi. Lương thúc thúc chỉ gất gao nhìn chằm chằm con trai của mình, xa xa đứng ở cửa lớn: “Theo cha trở về.”

Con không đi.

Tô Nham cỡ nào muốn nghe câu trả này lời, dù câu trả lời ấy chung quy cũng không cách nào phản kháng được gì, yếu ớt đơn bạc, nhưng y vẫn muốn nghe Lương Khuê nhẹ nhẹ giãi dụa.

“Vâng”

Đáp án của người ấy kia đơn giản như thế, đơn giản đến nhiệt khí toàn thân y trong nháy mắt đều bị rút đi cạn sạch.

Gương mặt căng cứng của Lương thúc thúc hình như nhẹ nhàng thở ra, ông rất tinh táo, từ đầu đến cuối cũng không đánh ai mắng ai, thậm chí không nói lời dư thừa nào.

“Hôm nay không trở lại, liên vĩnh viễn đừng trở về.”

“Cha và mẹ chờ con dưới lầu, ba phút.”

Người đàn ông đó mang theo vợ thủy chung trầm mặc sáng khoải xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ, trống rỗng, nhân khí cũng biến mất.

Tô Nham nhớ tới ngày cha mẹ rời đi, cũng là hình ảnh này, và, cũng chỉ còn lại mình y trong hoàn cảnh này.

Người đã nói bỏ đi trấn định như thế đó, hần còn có tâm tình hôn y.

Nụ hôn khắc trên vàng trán không có nhiệt độ, lạnh buốt như băng, dội tắt lửa giận bốc lên trong lòng y.

“Tô Nham”

Hắn nhẹ nhàng gọi Tô Nham, vòng qua cổ y.

Ngọc Quan Âm lạnh buốt đeo lên cổ Tô Nham, đó là mảnh ngọc Lương Khuê đã đeo mười tám năm.

“Tớ đem phúc khí quãng đời còn lại của mình, toàn bộ để lại cho cậu.....”

Hắn dựa vào vai Tô Nham, thở ra một tiếng thở dài thườn thượt.

Lương Khuê đi, rất không rõ ràng.

Chỉ có Ngọc Quan Âm trên cổ lúc nào cũng nhắc nhở y, cao trung giữa y và Lương Khuê đã xong, Lương Khuê sẽ không trở về nữa.

“Tô Nham, nghĩ cái gì mà ngăn người vậy?” người ngồi cùng bàn vươn tay kéo Tô Nham về từ mảnh hồi ức.

Tô Nham kinh ngạc nhìn mặt Lương Khuê, tầm mắt chậm rãi trượt, rơi vào mảnh Ngọc Quan Âm trên cổ Lương Khuê.

“Thích bùa hộ mệnh này của tớ à?” Lương Khuê mỉm cười.

“Nhìn rất đẹp.”

“Cũng không chi đẹp mắt thôi, bà nội nói đây là bùa hộ mệnh, bảo bồi gia truyền truyền thừa mấy thế hệ, nó là phúc khí của Lương gia, là phúc khí của tớ đây.”

“Cậu tin sao?”

Lương Khuê nghiêm mặt nói: “Tớ luôn luôn tin.”

.....

Lịch đếm ngược thi đại học từng bước ép sát, Tô Nham cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Có đôi khi y nghĩ, mở mắt ra có lẽ liền chứng kiến cha mẹ Lương Khuê, chuyển thân một cái, chỗ ngồi bên người có lẽ liền trống không.

Nhưng một ngày lại một ngày trôi qua, Lương Khuê một mực vẫn còn.

“Lương Khuê, nếu có người khi dễ tớ thì làm sao?”

“Đánh hấn! Đánh hấn! Hung hăng đánh hấn!”

“Nếu như là cậu khi dễ tớ thì sao?”

“Hôn hấn! Hôn hấn! Hung hăng hôn hấn!”

“..... Khùng.”

Đảo mắt, bước vào tháng sáu, lịch đếm ngược biến thành từng đơn vị.

Thầy Mã rất vui mừng, những ngày gần thi đại học này, cảm xúc học sinh trong lớp cuối cùng khôi phục ổn định. Trước kia bởi vì chuyện Tần Việt, tâm tư các học sinh rất xao động. Đặc biệt là Lương Khuê và Tô Nham, vô cùng uể oải, làm cho người ta lo lắng không thôi. Thầy thực sợ Tần Việt một mực không tốt lên, hai người này bởi vậy mà ảnh hưởng đến chuyện thi đại học.

May mà Lương Khuê lại khôi phục nụ cười trước kia, Tô Nham cũng tinh táo lại nhiều.

5 Tháng 6, các học sinh nhận được bằng chuẩn khảo, 6 tháng 6, giáo viên cùng bộ phận các phụ huynh mang học sinh đến xem trường thi của từng người.

Trường thi khoa xã hội và tự nhiên của Lê Hoa cao trung phân biệt thành 2 trường, khoa xã hội ở trường số 2, khoa học tự nhiên thi ở trường 1.

Ngày 7 tháng 6, Tô Nham cùng Lương Khuê bước vào trường thi, hai người họ thi cùng một trường, nhưng không cùng lầu.

Buổi sáng đầu tiên là thi ngữ văn, Tô Nham cầm bài thi, cũng không vội làm bài.

Y nhìn quanh trường thi, có chút hoảng hốt cùng mờ mịt.

“Nham Nham, sự tình biến thành như vậy, người không cần kỳ quái nhiều, phát triển thế nào người liền làm như thế đó. Ta đã sớm nhắc nhở người, sau này biến thành như thế nào, đều là do người. Theo đạo lý, hiện tại Lương Khuê hẳn là thi đại học tại thành phố A, mà người, hẳn là không cách nào thi đại học.”

Tô Nham toàn thân chấn động, chuyện cũ kéo lên nỗi phẫn nộ mãnh liệt.

“Thí sinh kia, trò hết nhìn đông tới nhìn tây làm gì? Thành thật làm bài, đừng nghĩ lệch lạc, hôm nay tôi nói cho các trò biết, trong này không phải cuộc thi bình thường, đây là thi đại học! Ai muốn làm bừa, hậu quả rất nghiêm trọng, nói không chừng bị mất tiền đồ của mình. Nắm chặt thời gian làm bài đi.”

Giám thị nghiêm nghị răn dạy thí sinh.

Tô Nham đề tức giận xuống, cúi đầu hít sâu, bắt đầu làm bài.

Tô Nham mặc dù trọng sinh, nhưng đề thi đại học năm này y hoàn toàn không biết. Cả đề văn là gì cũng không biết. Bởi vì năm này đời trước, y căn bản không thi đại học.

Lúc bạn cùng trang lứa đang thi đại học vì mộng tưởng mà vui đầu phấn đấu, ai lại biết có một học sinh vắng mặt?

Khi giáo viên và bạn bè phát hiện Tô Nham vắng, cuống quýt tìm kiếm y, ai lại biết Tô Nham bị giam trong kho hàng tối như mực, gào rách cả cuống họng.

Trầm Thành, Trầm Thành!

Tô Nham lần đầu tiên hận một người, hận không thể thiên đao vạn quả hận không thể nghiền xương thành tro.

“Nham Nham!”

“..... Hả?” Tô Nham hoàn hồn từ trong cơn phẫn nộ.

“Ta nhắc nhở người chăm chú thi, lúc này người miên man suy nghĩ làm gì? Không phải ta nói người, người hận Trầm Thành kia là Trầm Thành lúc trước, bởi vì hắn bắt cóc người, làm người không cách nào thi đại học, người có lý do hận hắn. Nhưng nhất thế quy nhất thế, hiện tại người ngồi ở chỗ này, Trầm Thành không xuất hiện, theo đạo lý, người hiện tại không có quyền hận hắn.”

“Hào hào mà thi đi, đường tới ở đây, người đừng tự hủy tương lai.”

“Cám ơn.”

Tô Nham lau lau mồ hôi trên trán, cố gắng không bị chuyện cũ làm rối loạn

Cuộc thi Ngữ văn thuận lợi chấm dứt, Tô Nham đi khỏi trường thi, liếc liếc trông thấy Lương Khuê trong đám người.

“Tô Nham, thi thế nào? Ha ha, viết văn tớ sợ nhất cũng không tệ lắm, văn nghị luận tớ sợ trường nhất, may mắn không bắt tớ tự tình. Cậu khẳng định cũng không khó khăn.” Lương Khuê ôm lấy bả vai Tô Nham tâm tình vui sướng nói.

“Ừ, cũng không tệ lắm.”

“Tô Nham, Lương Khuê, ha ha, hai người các cậu thi thế nào?” Lâm Cường từ trong góc vui mừng xông lại, đằng sau còn đi theo vài bạn học cùng lớp.

“Cũng không tệ.”

“Mọi người nhanh đi cổng trường họp, chủ nhiệm đang chờ.”

“Ôi, ba mẹ ta còn đang ở cổng trường.”

“Ba tớ ở đây rồi.”

“Mẹ và chị tớ đến rồi.”

Các học sinh cậu một câu tớ một câu cười nói tuôn về phía cổng trường, trong đám người, Lương Khuê len lén nắm chặt tay Tô Nham.

Đêm qua hắn ở nhà Tô Nham, khoảng chín giờ, cha Tô Nham gọi điện thoại tới hỏi thăm, chúc Tô Nham thi tốt.

Lương Khuê lúc ấy nghe điện thoại xong, còn cảm thấy người cha kia cũng không phải quá mức không có lương tâm, vì vậy thuận miệng nói:“Cha cậu vẫn còn quan tâm cậu.”

Ai ngờ tiếp theo Tô Nham nói:“Con gái ông cũng thi đại học hôm nay, ông phải chờ cô ta.”

“.....”

Hai người theo sóng người gian nan đi tới, chân bị giẫm nhiều lần.

Tô Nham đột nhiên bỏ tay Lương Khuê ra, Lương Khuê đang buồn bực muốn hỏi, mắt chớp chớp bỗng nhiên trông thấy tại cổng trường đông nghịt,

dựng thẳng một biểu ngữ màu đỏ bắt mắt không gì sánh bằng, biểu ngữ kia đề tiểu ngữ đỏ thắm ‘Chúc các học sinh thi đại học thuận lợi! Chúc Lương Khuê đề tên bằng vàng! Chúc Tô Nham đỗ trạng nguyên!’

“Phụt, ha ha ha! Lương Khuê, Tô Nham! Trên biểu ngữ kia có phải là hai người các cậu không? Ha ha ha, cái này ai làm vậy? Ba mẹ các cậu đúng là nhiệt tình đến ‘Đỗ trạng nguyên’ nha.”

“Ai ư, còn có đội cổ động viên?”

Lương Khuê chỉ ngây ngốc nhìn công trường, hần nhìn kỹ, ấy chết chưa, thật sự trông thấy một đoàn người quen.

Nhìn người nhảy nhót sung sướng nhất đứng đầu tiên không chính là mẹ hần đấy sao!

“Lương Khuê! Lương Khuê! Cố gắng lên! Tô Nham! Tô Nham! Cố gắng lên!” Mẹ giờ hai đóa hoa hồng lớn mặt không đỏ chút nào hết nhảy lại gọi, sau lưng mẹ còn đi theo một đám tam đại cô bát đại di cao thấp mập ốm tạo thành một đội cổ động viên, người nào cũng mặc một kiểu áo T shirt, trên T shirt có vẽ khuôn mặt tươi cười của Lương Khuê, viết một ít từ ngữ như ‘Lương Khuê, con là giỏi nhất’, ‘Tuyệt nhất nha’, ‘Tương lai là của con’.

Ngoài công một đồng người đang vây xem

Lương Khuê còn trông thấy anh họ nhà hần bày ra khuôn mặt đau khổ mệt mỏi co rúm lại sau đám người kia.

Lương Khuê cũng muốn co rúm lại, vì vậy hần dừng bước, lôi kéo Tô Nham tranh thủ xoay người: “Hay chúng ta đi quán ăn vỉa hè đi!”

“Xú tiêu từ con dám chạy! Con còn chạy! Con đứng lại đó cho mẹ! Lão nương từ thật xa chạy tới trợ uy cho con, con then thùng cái rắm ả!”

Bạn cùng lớp lớn tiếng ồn ào: “Lương Khuê cậu chạy cái gì thế hả, mẹ cậu ở chỗ này kia mà.”

“Lương Khuê mẹ cậu bảo cậu về nhà ăn cơm.”

“Lương Khuê! Cùng mẹ cậu về nhà ăn cơm, trạng nguyên sẽ là của cậu đó!”

“Công chúa cũng là cậu luôn!”

Lương Khuê phẫn nộ rống to: “Các cậu còn không đi ăn cơm! Toàn bộ con mẹ nó thi trúng vị hết đi!”

Tô Nham cười to không thôi: “Ha ha ha ha, được rồi, Lương Khuê, cậu đừng mắc cỡ. Di ấy dụng tâm lương khô, cậu đừng không cảm kích.”

Lương Khuê mặt đỏ tới mang tai nói: “Tớ không phải không cảm kích, nhưng cái này không được, quá mất mặt. Shit, tớ cũng không phải tinh tinh, đừng vây xem chứ.”

“Ha ha, cũng đâu có mất miếng thịt nào, đừng lãng phí khổ tâm của mẹ cậu. Đi thôi, theo tớ trở về.”

Tô Nham lôi kéo Lương Khuê không tình nguyện ra công trường, chung quanh lập tức không ít người cười nói nhỏ: “Cậu ta chính là Lương Khuê?”

“Mẹ nó thực khô hài.”

Lương mụ mụ vươn tay khoác lên cánh tay con mình, dương dương đắc ý cười: “Đây là Lương Khuê, con tôi, chuẩn thi đại học A.”

“Còn đại học A. Thoạt nhìn không giống kẻ tri thức.” Có người nhỏ giọng lầm bầm.

Lương mụ lại khoác vào tay Tô Nham: “Đây là con nuôi tôi, Tô Nham, đảm bảo là trạng nguyên.”

Lương mụ mụ mỗi tay khoát một thiếu niên, giẫm giày cao gót ngẩng đầu gạt đám người qua bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tốt nghiệp

Một đoàn hậu viên vây quanh hai diễn viên vào khách sạn, mặt Lương Khuê luôn đầy vẻ 囧, giận dữ với mẹ. Tô Nham trấn định vô cùng, cùng đi với mẹ cười dào dạt trên mặt, rất thuận theo ý của Lương mụ mụ.

“Con xem con coi, làm con mẹ cứ nhiên không thấu hiểu nỗi khổ tâm của mẹ. Cái biểu ngữ quảng cáo kia, tuy chỉ mấy câu ngắn ngủn, mẹ cũng bỏ ra biết bao tâm tư. Nếu không phải cha con nói nhất thiết phải an phận, mẹ vốn còn muốn mang đoàn vũ nhạc tới, chuẩn bị một đồng khinh khí cầu, treo

poster siêu cấp lớn của con và Tô Nham lên, bố trí càng náo nhiệt càng đặc sắc. Đáng tiếc cha con nói không cho, hơn nữa ngoài trường thi lại không cho phép lớn tiếng ồn ào, mới lấy cái biểu ngữ xấu hoắc kia xài đỡ.” Lương mụ mụ càng nói càng hăng, đồ ăn mang lên, người khác đều ăn bà còn ngồi đằng kia say sưa nói.

Lương Khuê cả đầu hận không thể vùi mặt vào bát com cho xong

Tô Nham cổ động không thôi nói: “Sáng kiến của di đều rất tốt, nếu không ngày mai lấy áp-phích đổi cái biểu ngữ kia đi, chỉ cần không ồn ào không trở ngại giao thông, cháu nghĩ cảnh sát sẽ không can thiệp bố trí của mọi người.”

“Đúng vậy đúng vậy! Vẫn là Tô Nham hiểu chuyện, ngày mai sẽ làm như vậy.”

“Vất vả cho di, di khuyến khích động viên con như vậy, thực cảm ơn di.” Tô Nham cười dương dương nói.

“Đây là di phải làm, các con tranh thủ ăn cái gì, chiều còn phải thi nữa.”

Buổi chiều thi toán, đây là môn sở trường của Tô Nham. Mặt trời lên cao, trong trường thi rất nóng, nghe tiếng ve bên ngoài Tô Nham vững vàng bình tĩnh hoàn thành cuộc thi toán. Sau khi kiểm tra hai lần, còn lại 20 phút, Tô Nham nộp bài sớm rồi đi.

Tô Nham trực tiếp đứng ngoài lầu thi của Lương Khuê, dựa vào bồn hoa ôm tay chờ Lương Khuê. Từ góc độ của y có thể trông thấy bóng lưng Lương Khuê trong phòng, Tô Nham nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút.

“Trầm Thành, mầy thi thế nào? Sớm đi ra như vậy, không phải nộp giấy trắng chứ?”

Tô Nham khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía tiếng nói. Tại cửa lầu bên cạnh có ba thiếu niên đang đứng, trong đó có một người quá mức bắt mắt, bởi vì đầu bóng lờng.

Trầm Thành, Tô Nham liếc liền nhận ra đó là Trầm Thành!

Người đầu tiên y cảm hận thấu xương, thứ tiểu nhân trùng mắt tất báo.

Nếu không có Trầm Thành, y trước kia sao lại bỏ mất dịp may thi vào đại học.

Không biết có phải tầm mắt Tô Nham quá ác liệt hay không, Trầm Thành đứng xa xa cùng bằng hữu nói chuyện bỗng nhiên quay đầu lại, tầm mắt giao lại với Tô Nham.

Tô Nham lạnh như băng nhìn thẳng Trầm Thành, địch ý mãnh liệt trong đôi mắt Trầm Thành không chút che dấu bắn thẳng vào Tô Nham, nhưng Trầm Thành nhin được, điềm nhiên như không cùng bằng hữu đi xa.

Thẳng đến khi thân ảnh Trầm Thành hoàn toàn biến mất, Tô Nham mới buông lỏng thân thể căng thẳng. Y xuất thần nhìn mặt đất, suy nghĩ sau này có lẽ sẽ có chuyện phát sinh. Đời trước năm đầu tiên thi đại học, y bị Trầm Thành nhốt trong kho hàng, y không cách nào thi, Trầm Thành cũng không thi đại học. Nhưng đời này, y thuận lợi thi, Trầm Thành cũng tham gia. Trầm Thành hẳn là mới từ ngục giam đi ra không lâu, Tô Nham không khỏi ác độc nghĩ, ra tù cư nhiên còn đi thi đại học, sau này không biết biến thành thứ tai họa gì. Y cũng không cho rằng thứ người trùng mắt tất báo, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, tâm địa ác độc như Trầm Thành nếu học hành nhiều một chút, sẽ biến thành người tốt.

Tiếng chuông chói tai báo hiệu giờ thi chấm dứt vang lên làm Tô Nham giật bắn cả mình.

Tô Nham thở ra, nhìn Lương Khuê vẻ mặt tươi cười bước về phía y.

“Tớ biết chắc cậu sẽ nộp bài sớm, cậu có phải cảm thấy đề toán rất đơn giản không? Ha ha, tớ cũng cảm thấy không có gì khó.”

“Ừ, nắm rất chắc.”

“Ngày đầu tiên rốt cục gắng gượng trôi qua, sống hết ngày mai tớ liền tự do.” Lương Khuê quen thuộc khoác lên bà vai Tô Nham, Tô Nham có đôi khi rất bội phục Lương Khuê điểm này. Rõ ràng quan hệ hai bên không tầm thường, Lương Khuê làm những động tác này ở ngoài không có chút không tự nhiên nào, dù bạn bè thấy được cũng không hiểu sai. Tô Nham tự nhận là không làm được tùy tính như Lương Khuê.

Lương Khuê đẩy Tô Nham vô cùng vui mừng đi ra ngoài, vừa đi vừa cười nói: “Đi tìm việc vui chơi một chút trước, chờ 7h đến khách sạn của mẹ tớ ở ăn com. Tô Nham cậu hôm nay cũng ở khách sạn với tớ đi, sáng mai cùng đi thi.”

“Không được, ăn com xong tớ liền về.”

“Đừng mà.....”

“Mẹ cậu ở đây, cậu thu liễm lại chút được không.”

Lương Khuê lập tức uể oải không lên tiếng, Tô Nham cũng đành chịu.

Hai người đi đến cổng trường, Lương mụ mụ vẫn chờ ở chỗ đó: “Lên xe đi ăn com chay với mẹ, phù hộ các con ngày mai thuận thuận lợi lợi.”

“Com chay? Giờ đi ăn ă?”

“Bằng không con muốn lúc nào? Thi đại học không phải là lúc này sao.”

Hai người không lay chuyển được Lương mụ mụ, đi về hướng bãi đỗ xe.

Tại đó có vô số xe tư gia đang đậu, có vẻ là phụ huynh tới đón con mình.

Lương Khuê đi tuốt đằng trước, Tô Nham theo sau. Lương Khuê đột nhiên ngừng lại, nhìn một chỗ bất động.

Tô Nham theo tầm mắt nhìn sang, ánh mắt nhú lại _ lại là Trần Thành!

Người đàn ông dựa vào xe hút thuốc đại khái là cha Trần Thành, mà Trần Thành từ lối khác đi tới. Tô Nham vừa muốn nói với Lương Khuê, chỗ rẽ lại xuất hiện một người _ Trần Oản Oản!

Trần Oản Oản sắc mặt không tốt, cúi thấp đầu, nhìn mặt đất chết lặng đi theo sau Trần Thành.

Trần Thành đi đến trước mặt cha hắn nói vài câu gì đó, cha hắn lên xe. Trần Thành thấy Trần Oản Oản đi quá chậm, tiến lên kéo tay Trần Oản Oản bước nhanh lên xe, trong chớp mắt cửa xe đóng lại. Tô Nham trông thấy Trần Thành sờ đầu Trần Oản Oản, thân mật, cưng chiều, tựa như bạn trai đối với bạn gái.

Lương Khuê tròn mắt, cặp đôi này làm hắn rất kinh ngạc. Trần Oản Oản trước kia rõ ràng rất ghét Trần Thành, hiện tại cư nhiên lại thành một đôi.

Lương Khuê bật cười: “Vô kì bất hữu.” (không thiếu cái lạ)

“Cậu có ý kiến?”

“Tớ có ý kiến gì, đó là chuyện của họ, không liên quan gì tới tớ. Trần Thành đã ra tù. Hừ, tớ thiếu chút nữa quên mất.” Lương Khuê lên xe, dựa vào cửa sổ dặn dò: “Mặc kệ hắn hiện tại thế nào, Tô Nham, sau này cậu một mình ở ngoài cần thận một chút. Tớ sợ hắn tìm cậu trả thù.”

Tô Nham lắc đầu: “Hắn sẽ không ngu như vậy, tớ không phải có vệ sĩ là cậu sao?”

Lương Khuê cười to: “Đừng vậy, ha ha.”

Lương Khuê còn đang ở thành phố C, Trần Thành sẽ không ra tay. Năm thi đại học kiếp đó, Trần Thành không phải vì Lương Khuê rời đi, mới dám không kiêng nể gì hãm hại y sao? Khi y phần nộ muốn đòi lại công bằng, không quyền không thế, căn bản không ai để ý đến oán nộ của y, người ta một câu cậu không có chứng cứ, không cách nào kiện lên trên.

Ban đầu y còn ngây ngốc bướng bỉnh, chạy ngược chạy xuôi muốn xả giận, thầy Mã nhiệt tình giúp y tìm người nghĩ biện pháp. Tô Nham cũng không phải ngốc, biết có những người cần dùng tiền mới mới được. Lúc ấy y thậm chí nghĩ, cho dù táng gia bại sản dùng hết tiền gọi ngân hàng cũng phải kiện Trần Thành bắt cóc, đó là lần đầu tiên y thật sự bước vào xã hội, chuyện học được đầu tiên chính là tặng quà dứt lốt. Lúc đầu có người nhận quà, cũng cho y một ít đề nghị và tiền triển, nhưng không bao lâu, những người kia lại đem quà trả lại cho y, hơn nữa ngôn từ tàn khốc giáo huấn y: “Thằng nhãi đừng rảnh rồi gây chuyện, cậu muốn dứt lốt, nhưng tôi không muốn tham ô.”

Đột nhiên biến thành Bạch Liên (sen trắng) gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn rồi sao? Thăng dần mới tin.

Tô Nham lúc ấy mơ màng, Thầy Mã quen biết có hạn cũng không nghĩ ra biện pháp, thần kỳ nhất chính là hiệu trưởng vốn vì thế mà vô cùng tức giận, về sau hoàn toàn mặc kệ không hỏi. Tô Nham mấy lần muốn nhờ ông hỗ trợ, cả bóng dáng cũng không thấy được.

Khi y nản lòng thoái chí thật sự không có biện pháp, thầy Mã khuyên nên trở về cao trung Lê Hoa học lại.

Trần Oản Oản thần kỳ tìm được y. Nói thật, những chuyện kia, cho tới bây giờ Tô Nham chưa từng liên tưởng đến chuyện này có liên quan đến Trần Oản Oản. Dù sao Trần Oản Oản cùng Lương Khuê yêu đương là chuyện hồi lớp mười, hơn nữa sau hai năm, Trần Oản Oản cùng Lương Khuê gần như cả một lời cũng chưa nói qua. Trần Oản Oản người này, đã sớm bị Tô Nham quên lãng.

“Mày còn mặt mũi học lại sao? Muốn thi thành phố A tìm Lương Khuê à?” Trần Oản Oản thích ý cười âm lãnh, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh nắm tấm ảnh 10 tác lúc ẩn lúc hiện trước mặt Tô Nham. Đó là ảnh chụp hai thiếu niên vụng trộm hôn nhau ở trường cũ, góc chụp kia, căn bản không nhìn ra nhân vật chính trong đó có Lương Khuê, nhưng gương mặt Tô Nham lại rất rõ ràng.

“Biết vì sao không ai chịu giúp mày ra mặt không? Là tao xin ba ra mặt đấy. Không có Lương Khuê làm chỗ dựa cho mày, mày tính là cái rắm gì. Nếu không phải tao ghét bạo lực, ngày đó lúc mày bị giam ở kho hàng, đã bị Trần Thành đánh thành đầu heo.”

“Là cô bảo Trần Thành bắt cóc tôi? Vì sao?” Tô Nham thật sự không nghĩ ra, Trần Oản Oản cư nhiên nhún tay vào chuyện này.

“Tao ghét tụi mày, thế thôi.” Trần Oản Oản vung tay vứt tấm ảnh lên mặt đất, Tô Nham mặt trắng bệch cuống quýt đi nhặt, nếu tấm ảnh bị người ở trường nhìn thấy, y phỏng chừng cả học lại cũng không còn hi vọng. (con nhãi con =.=)

“Tô Nham, có bản lĩnh mày liền học lại, ha ha, ảnh thì tao còn nhiều lắm, không biết có đại học nào tuyển biến thái vào không nhỉ?”

Trần Oản Oản nói không sai, Lương Khuê rời đi, quả thật Tô Nham muốn thi vào thành phố A, y không cách nào tiếp nhận việc chia tay như vậy. Lương Khuê đi quá nhanh, y còn rất nhiều lời chưa nói hết. Hơn nữa, trong lòng luyến tiếc nồng đậm, tình cảm thúc đẩy y đi thi đại học thành phố A.

Trần Oản Oản cùng Trầm Thành xuất hiện, làm con đường duy nhất này của y cũng bị chặn đứt .

Không chỉ vì bị uy hiếp bị cảnh cáo, còn vì quá nhiều thất vọng phần nộ, cùng ... cam chịu.

Y xin cha ruột giúp đỡ, cha nhận điện thoại trực tiếp hỏi thẳng y: “ Cậu là đồng tính luyến ái?”

Tô Nham lúc ấy liền choáng váng, vì sao cha ở thành phố A xa xôi lại biết chuyện này?

Tô Nham chọn cách im lặng, những lời muốn xin trợ giúp kia rốt cuộc nói không nên lời.

“Nhà ở thành phố C cho cậu, sau này cậu đừng nói cậu là con tôi. Đừng tìm tôi nữa.”

Y nghĩ không ra còn ai có thể giúp y, Lương Khuê không chỉ đi, thậm chí mai danh ẩn tích, tất cả phương thức có thể liên lạc đã thành không.

Lựa chọn duy nhất chính là tự mình đến Lương gia thành phố A tìm hân, Tô Nham lúc ấy trào phúng nghĩ, nếu thật sự tìm đến cửa, phỏng chừng sẽ bị chối quét ra luôn ấy chứ.

Tô Nham hồi tưởng, hai đời cộng lại, thời gian bất lực nhất chán nản nhất đã một mình vượt qua ngay trong mùa hè năm đó. Cự xá muốn quy hoạch, yêu cầu bọn họ dọn nhà, Tô Nham chuyển nhà, lặng yên không một tiếng động đi đến thành phố D. Y tìm lớp học lại, tham gia thi đại học một lần nữa, thi vào đại học D. Ngay nhận được thư báo trúng tuyển đó, trong lòng y thể, đời này vĩnh viễn không đến thành phố A.

“Thi đại học đã xong! A a!”

“Giải phóng!”

“Tự do!”

“Ông đây muốn ngủ ba tháng!”

“Tớ muốn đi Quê Lâm a tớ muốn đi Quê Lâm ~”

“Tớ muốn đi tán gái ~”

Tô Nham cùng Lương Khuê sóng vai đi trong đám người, bên tai đều là tiếng hò hét phát ra từ nội tâm của các thí sinh. Mọi người xao động không thôi cứ như đánh máu gà, có người khóc lớn có người cười to. Gian khổ đắng cay học tập hơn mười hai năm là vì hai ngày này. Thi đại học đã xong, bọn họ mười tám. Thời đại thiếu niên trẻ trung đã trở thành quá khứ.

“Lâm Cường, Trần Yến, các huynh đệ tỷ muội 12/1!”

“Đi nhậu đi bây!”

“Đi nhậu!”

“Đi nhậu!”

Cùng trường ba năm, mai sau từ biệt, khi nào mới có thể gặp lại?

Đêm đó, nam sinh nữ sinh đều uống rất nhiều.

Vui sướng nồng nàn, xen lẫn đau thương nhàn nhạt sắp đường ai nấy đi.

“Lương Khuê, chúng ta là bạn bè đã lâu, sau này gặp phải chuyện khó xử tìm cậu hỗ trợ, cậu nhớ đừng quên tớ ghen.”

“Không quên, sao lại quên được. Nói không chừng tương lai cậu phát đạt, tớ còn phải tìm cậu.”

“Ha ha ha ha.”

“Tô Nham, Lương Khuê, các cậu đều thi đại học A hả? Nhất định có thể đậu nha. Ha ha, tớ cũng thi đại học thành phố A, sau này cùng một thành thị, chúng ta phải thường họp mặt nha.”

“Đúng đúng đúng, đến đến, chúng ta thống kê một cái, người nào sau này học cùng một thành phố đều biết một tiếng.”

“Gấp cái gì nha, điếm còn chưa có mà.”

“Bọn tớ hè này chuẩn bị đi du lịch, chúng ta cùng đi đi.”

“Tớ muốn thi bằng lái xe.”

Tô Nham tâm tư vừa động, vội vàng nói với Lương Khuê: “Thiếu chút nữa quên, tớ cũng cần bằng lái.”

“Tớ cũng muốn thi, cậu theo tớ trở lại thành phố A, chúng ta cùng ghi danh.” Lương Khuê sợ Tô Nham cự tuyệt, lặng lẽ tiếp cận qua bờ sung: “Cậu đừng nói bắt tớ một mình cút.”

Tô Nham bật cười: “Bảo cậu cút cậu liền cút?”

“Tớ cút lên giường.” Lương Khuê vô liêm sỉ.

“Cút!”

Chờ điểm thi đại học không phải chuyện ngày một ngày hai, hai người chơi đùa cùng các học sinh ở thành phố C vài ngày liền chuẩn bị đến thành phố A. Một người phải về nhà, một người muốn đến công ty.

“Lương Khuê, tớ nói cho cậu biết trước một việc.” Tô Nham ngẫm nghĩ thật lâu, nghĩ chuyện công ty game kia tới nay cũng không cần phải giấu nữa.

“Kì nghỉ này tớ không cần ở nhà cậu, anh họ tớ Thư Kế Nghiệp đã giúp tớ sắp xếp nhà trọ xong xuôi, chúng tớ hùn vốn mở một công ty game nhỏ, thi đại học chấm dứt tớ phải đi làm.”

Lương Khuê trừng to mắt: “Cái gì?”

“Tớ đua xe vô địch kia chính là công ty chúng tớ làm, nhưng đều là công lao của anh, tớ một mực không có cách nào đi hỗ trợ, hiện tại cũng không thể lười biếng.”

Lương Khuê thiếu chút nữa phun ra, bật hơi nói: “Thì ra là thế, Tô Nham cậu. cậu đầu tư bao nhiêu tiền vào?”

“Hai trăm vạn.”

Lương Khuê lặn nửa kinh sợ, Tô Nham còn bao nhiêu chuyện giấu hẩn? y cứ nhiên có thể xuất ra hai trăm vạn đi làm ăn.

Tô Nham dứt khoát thẳng thắn toàn bộ: “Kỳ thật trước kia bán rau, tớ không phải làm công. Tớ là ông chủ, làm công chính là di Tử, tiệm hoa quả cũng vậy.”

“..... Còn có gì, cậu nói ra luôn đi.”

“Tớ cùng một nhà hàng ký hợp đồng, cung cấp rau xanh cho bọn họ, hai trăm vạn kia chủ yếu là lợi nhuận trong đó mà ra.”

“Còn gì nữa không?”

“Không có.” Tô Nham buông tay.

Lương Khuê hít sâu, hẩn cũng không phải giận Tô Nham giấu hẩn những sự tình này, chỉ là đột nhiên cảm thấy mình còn chưa đủ thấu hiểu Tô Nham. Hẩn biết Tô Nham ôn trọng tình tảo, nhưng không ngờ đã vụng trộm làm nhiều chuyện lớn đến thế, còn buồn bán lời không ít tiền. Hẩn cũng nghĩ qua lên đại học nên bắt đầu bắt tay vào tìm vài con đường kiếm tiền, hơn nữa muốn dẫn Tô Nham cùng nhau kiếm. Kết quả, Tô Nham đã đi trước hẩn.

“Vậy cậu đến thành phố A là kiếm được công việc tốt rồi. Tớ cũng nghĩ biện pháp tìm việc làm, cậu không theo tớ đi du lịch, tớ nhàn rỗi cũng nhàm chán.”

Tô Nham giễu cợt hẩn: “Nhìn vẻ mặt cậu cứ như cô vợ bé.”

Lương Khuê vừa trừng mắt, nghiêng qua hôn lên khóe miệng cười toét của Tô Nham.

Hai người đang hôn kịch liệt, chuông cửa vang lên.

“Shit thật!” Lương Khuê khẽ khiển trách.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trần Yến

Tô Nham bắt đầu đi đứng dậy đi mở cửa.

Căn nhà này của Tô Nham ở rất nhiều năm, cửa cũng cũ nát, trừ khóa bảo vệ tương đối đáng tin thì mất mào ở trên đã sớm hư. Tô Nham một mình ở nhà, lại không sợ cái gì, nghĩ nhà đã sắp phá, cánh cửa cũ mềm lền một mực không đổi.

Nhưng giờ phút này khi Tô Nham kéo cửa ra, nhìn mấy người ngoài cửa, trong lòng lập tức nói thầm _ sớm biết như vậy sửa lại cái mất mào cho rồi, không muốn gặp đại khái có thể giả bộ không có ở nhà.

Tổ hợp ngoài cửa thật bất ngờ, Lâm Cường về mặt xấu hổ bắt đầu đi, Trần Oản Oản mặt sa sầm, Trần Yến mặt đầy vẻ không hiểu gì, cùng đi Từ và con gái bà, Lý Mẫn.

Tô Nham tránh người: “Dì Từ, là mọi người à, mau vào ngồi. Con đều tính tiền lương ra rồi, cái này cho đi cầm, dì Từ giúp con nhiều năm như vậy, ngày ngày vất vả, con thật sự không cách nào cảm ơn dì cho hết, tiền lương bỏ thêm chút phí vất vả hi vọng dì Từ đừng ghét bỏ.” Tô Nham vừa nói vừa vội vàng moi từ ngăn kéo ra một sấp tiền lì xì dày, nâng chân lên đá Lương Khuê một đá.

Lương Khuê còn tưởng là muốn hấn tránh đi, ngồi dậy đột nhiên trông thấy ba người Lâm Cường Trần Oản Oản Trần Yến, thần sắc sững sờ: “Sao các cậu cũng tới?”

Lâm Cường xấu hổ vô đầu: “Tớ cùng Trần Yến hẹn tới tìm các cậu chơi, không khéo trên đường đụng phải Trần Oản Oản..... Cô ta.....”

“Là tôi bảo Lâm Cường dẫn đường.” Trần Oản Oản cắt đứt Lâm Cường, không mời tự vào, tùy ý quét mắt nhìn nhà Tô Nham, mắt liếc ngang, nhìn thẳng Lương Khuê nói: “Tôi có việc tìm anh, chúng ta một mình nói đi.”

Lương Khuê trong lòng cảm tức, rất muốn nói thẳng một câu cô là ai! Cho dù lớp mười từng có một thời yêu đương ngắn ngủi, nhưng hiện tại cũng đã qua hai năm, bình thường không nói chuyện không chú ý. Nếu không phải Trần Thành làm hấn khắc sâu ấn tượng, Trần Oản Oản đã bị hấn quên lãng.

Lúc này nhìn khuôn mặt Trần Oản Oản, Lương Khuê cảm thấy lạ lẫm. Hấn thật sự nghĩ không ra khi bọn họ yêu nhau, Trần Oản Oản có phải cũng đáng vẻ này hay không.

Trần Oản Oản thấy Lương Khuê đứng bất động, hiển nhiên không đem lời của cô đề vào mắt, cô lập tức cười lạnh: “Tùy anh, trong này nói cũng có thể. Trên đời không có bức tường không lọt gió, Lương Khuê, anh cứ tự do đi, thực sự cho là mình chưa làm chuyện xấu xa gì?”

Lương Khuê nhủ mảy, không giải thích được nói: “Uy, tôi chọc giận cô rồi sao?”

“Lương Khuê.” Tô Nham gọi hấn: “Hai người các cậu đi ra ngoài nói.”

“Tô Nham tớ.....” Lương Khuê trợn mắt, trong nội tâm chột dạ nói thầm, chẳng lẽ Tô Nham ghen? Nhưng mà..... Không hẹp hòi như vậy chứ?

“Đi ra ngoài nói.” Tô Nham nhìn chòng chọc vào hấn, ánh mắt rất sắc bén.

Lương Khuê tức giận đến hận không thể cho ai một cái tát, cái này con mẹ nó tai bay vạ gió!

“Ra ngoài thì ra ngoài!” Lương Khuê mạnh tay kéo cánh cửa tòi tàn lao ra, Trần Oản Oản quay đầu lại cười lạnh một tiếng với Tô Nham, ngược lại đuổi theo Lương Khuê.

Thân thể căng cứng của Lâm Cường và Trần Yến cứng ngắc không thôi, Lâm Cường nhỏ giọng nói: “Tô Nham..... Chúng tớ đi về trước, lần sau lại đến tìm các cậu chơi.”

“Không cần, các cậu đi chơi game đi, trong bếp có rất nhiều hoa quả, tủ lạnh có kem ly, Trần Yến tự các cậu đi lấy ăn. Dì Từ, chúng ta nói chuyện chính đi.” Tô Nham ngồi xuống ghế sa lon, lấy ra sổ sách cùng máy tính, ngẩng đầu nói với Từ: “Con tính tiền lương trước, trong này có máy tính, dì Từ có thể qua coi này.”

Lý Mẫn ngồi đối diện Tô Nham, mở miệng nói: “Ông chủ Tô, cậu đừng vội tính tiền lương. Hôm qua cậu mới nói không buôn bán tiệm hoa quả với mẹ tôi, hôm nay liền thanh toán tiền lương, không phải quá nhanh sao? Mẹ tôi một chút cũng chưa có chuẩn bị.”

Tô Nham nghe vậy cũng gật đầu: “Thực xin lỗi, thời gian của tôi có chút gấp rút, hôm sau tôi liền đến thành phố A, sau này sẽ ở lại thành phố A học, sinh ý ở đây đành phải chấm dứt. Kỳ thật hợp đồng của hàng hoa quả tổng cộng là ba năm, còn thừa lại một năm nhưng hết cách, đành sớm chấm dứt. Còn phải phiền dì Từ giúp con mau chóng chuyển nhượng cửa hàng.”

Lý Mẫn mỉm cười: “Làm ăn lời thế tại sao phải chấm dứt? Thật đáng tiếc.”

“Là rất đáng tiếc, nhưng đã quyết định.” Tô Nham mỉm cười, trong lòng lại không cười. Lý Mẫn trẻ hơn dì Từ rất nhiều, là kẻ đầu cơ khôn khéo hơn dì Từ. Trước kia tiền lời dì Từ giúp y trông tiệm, cùng tiền lời từ sau khi Lý Mẫn trở về, chênh lệch rất lớn. Trên sổ sách lại ghi rất xinh đẹp tròn trĩnh, không nhìn kỹ cũng chẳng đoán ra có mưu ma chước quỷ. Nhưng Tô Nham cảm thấy buồn cười, y tốt xấu gì cũng học hai đời, thích nhất chính là toán nên rất nắm cảm đối với con số. Sổ sách Lý Mẫn làm mà có thể gạt y, thì y ăn tổn biết bao nhiêu cơm thế giới này rồi còn gì. Nhưng Tô Nham cũng không nói

ra, y chỉ coi như thiếu mấy tháng phí sinh hoạt.

Lý Mẫn ho nhẹ, nâng chung trà lên chậm rãi nói: “Cậu mà đi, mẹ tôi liền thất nghiệp. Tôi hiện tại cũng không có công việc, trong nhà rất khó khăn.”

“Tôi hiểu, cô muốn làm công việc kiểu gì? Có lẽ tôi có thể giúp cô hỏi thăm một chút.” Tô Nham biểu hiện nhiệt tình.

Lý Mẫn lắc đầu: “Không được, tôi và mẹ muốn làm chút sinh ý. Ông chủ Tô, cửa hàng kia không phải còn kỳ hạn một năm sao? Không bằng chuyển cho chúng tôi được chứ? Tôi cùng mẹ tiếp tục bán hoa quả.”

“Được, hoàn toàn không có vấn đề. Tôi cũng giảm một chuyện, còn thừa lại một năm, tiền thuê tôi thu cô tám ngàn là được, như thế nào?”

“Tiền thuê không có vấn đề, ông chủ Tô, không bằng cậu người tốt làm đến cùng, nói cho chúng tôi biết điểm nhập hàng của cậu. Cậu ngắm lại xem, hàng cậu nhập đặc biệt tươi ngon, tôi cùng mẹ sau này nhập hàng loại khác, chất lượng không giống, khách hàng bỏ đi hết thì sao?”

Tô Nham hơi híp mắt: “Tôi đã nói rồi, đây là bí mật buôn bán, không thể cho biết.”

Lý Mẫn không phục bĩu môi: “Dù nói thế nào, nghĩ tình mẹ tôi vất vả ba năm, cậu cũng đừng tuyệt tình như vậy. Chỉ nói cho chúng tôi biết mà thôi, chúng tôi tuyệt đối không nói cho những người khác.”

Tô Nham bật cười: “Những thứ kia đều là tôi biến ra.”

“Ông chủ Tô, tôi không phải nói giỡn với cậu, coi như tôi xin cậu được không?”

“Xin tôi cũng vô dụng, Di Từ, đi cùng con gái đi muốn bán hoa quả, đây là lựa chọn không tệ. Làm ăn tuy nhỏ nhưng cũng đủ cho hai mẹ con áo cơm không lo, hơn nữa sau này còn có thể phân nhà mới, kiên kiên định định mà làm. Xin lỗi, con thật không có cách nào nói cho đi biết những chuyện kia.”

Di Từ một mực không lên tiếng áy náy gật đầu. Bà là người thành thật, rất không tán thành hành vi của con mình, nhưng bà căn bản không dám trái ý con mình. Đứa con gái thật vất vả mới trở lại bên người, bà sợ sẽ mất đi lần nữa.

Lý Mẫn tức giận, bỗng nhiên đứng lên, trừng mắt cười lạnh: “Ông chủ Tô, không, Tô Nham. Tôi khách khí nói với cậu nửa ngày, cậu không lĩnh tình, tính tình cứng như đá hằm cầu.”

Âm lượng của Lý Mẫn quá lớn, Lâm Cường cùng Trần Yên núp trong bếp ăn lặng lẽ nghiêng đầu nhìn về phía phòng khách.

Chỉ thấy Lý Mẫn bức ép Tô Nham: “Mẹ tôi lớn tuổi, là đàn bà quê mùa cái gì cũng không hiểu, bị cậu lừa ba năm đi sớm về khuya khổ khổ cực cực làm việc. Bà là người ngu ngốc, bằng không tôi đã sớm đi kiện cậu.”

“Kiện tôi?” Tô Nham như nghe thấy trò cười đang cười nhất trên đời.

“Cậu tổng tiền! Lừa tiền! Hàng rau là hàng của mẹ tôi, tiệm hoa quả người bán là mẹ tôi, nộp thuế cho nhà nước chính là mẹ tôi! Những thứ kia đều là của mẹ tôi, nhưng tiền mấy năm nay bán hàng được đều bị cậu lừa, những điều này nếu tôi truyền đi, kiện cậu lên toà, cậu sẽ thế nào?”

Di Từ quá sợ hãi, không thể tin nhìn con gái mình: “Mẫn Mẫn, con con sao con có thể nói lời này?”

Lý Mẫn trừng nhìn bà: “Bà câm miệng cho tôi! Bà cái gì cũng không hiểu, vừa dốt lại ngu, bị người lừa hơn mười mấy vạn còn giúp kiếm tiền, sao lại có thứ đàn bà ngu như bà không biết!” (Lại được cả con nhãi này nữa, sao có thứ con cái như thế này hả trời :v)

“Mẫn Mẫn!” Di Từ cắn răng, run rẩy chỉ về phía cô.

Lý Mẫn không hề sợ bà, chỉ vào Tô Nham: “Mẹ tôi suốt ngày nhắc tới cậu, tôi vốn không muốn làm khó dễ cậu. Nhưng cậu cả chuyện cũng không nguyên ý nói cho chúng tôi biết, đây không phải dày vò mẹ con chúng tôi sao. Cậu theo lương tâm nói coi, cậu có gạt mẹ tôi không? Những thứ kia trên hợp đồng có phải là tên mẹ tôi không? Người đóng thuế có phải mẹ tôi không? Nói ra ai tin cậu, cậu một thằng còn vị thành niên có thể mở tiệm bán sao? Người nào không biết cậu chỉ là làm công.”

Tô Nham sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhìn thẳng Lý Mẫn vài lần: “Cô đi kiện đi, tôi đi hầu bất cứ lúc nào.”

“Tiểu Nham, Mẫn Mẫn nó hồ đồ, nó là nói giỡn, sao lại kiện con, Di Từ tuyệt đối sẽ không kiện con. Mấy năm nay là con giúp đi, đi biết con thông cảm cho đi, con cho đi tiền lương cao như vậy, giúp đi kiếm sống, mua thuốc bổ cho đi, mua quần áo..... So với đứa con thân sinh của đi còn tốt hơn..... Là đi vô dụng, dạy con không tốt, đi mang nó về nhà, Tiểu Nham, đi Từ xin lỗi con.”

Di Từ cứng rắn lời Lý Mẫn xuất môn, Lý Mẫn phẫn nộ giãy dụa: “Mẹ! Mẹ rút cuộc ngu đến chừng nào!”

“Mẹ ngu, nguyên nhân gả cho cha mày, ngu nên không cho mày đọc sách, ngu nên không dạy mày làm người sao cho tốt.”

Hai mẹ con cãi nhau rồi đi, trong phòng lập tức thanh tịnh lại.

Tô Nham không nói chuyện, im lặng rót ly trà.

Lâm Cường cùng Trần Yến cần cẩn thận tới an ủi Tô Nham, nhưng bọn họ lại không biết tình huống cụ thể, đành phải nói: “Cô bé kia là con dì Từ? Sao lại như vậy, không giống dì Từ chút nào.”

Tô Nham đơn giản giải thích một lần, sau đó lơ đãng lắc đầu: “Cô ta không chịu nổi sóng gió, đi ra ngoài lăn lộn vài năm, trong mắt chỉ còn có tiền. Lúc trước nếu cô ta ở nhà, tớ sẽ không làm như vậy. Hoàn toàn không cùng một loại người với mẹ cô ta.”

Lâm Cường tắc lưỡi: “Thi ratiêm hoa quả là cậu mở, Tô Nham. Thật nhẫn nại giỏi nha.”

“Hiện tại tớ đóng cửa, ai, không ngờ một mực thuận lợi, ngược lại đóng cửa mới xảy ra chuyện.”

Trần Yến lo lắng nói: “Tô Nham, nhưng đứng tên mấy tiệm đó đều là dì Từ, muốn chứng minh cậu mới là ông chủ phải làm sao? Nếu Lý Mẫn thật sự kiện cậu. Cậu phải coi chừng.”

Tô Nham nghe vậy cười, nụ cười gần gũi lại ấm áp. Nói gì thì nói, Trần Yến kỳ thật thay đổi, nhưng trong xương có nhiều thứ luôn không biến mất. Giống như Trần Yến đời trước. Cô nhất gan e sợ tự ti quai gờ, lại thiện lương chính nghĩa, có nguyên tắc cùng cốt khí của mình. Y và Trần Yến lúc ấy, đừng nói là bạn bè, chỉ là bạn học nhiều năm, bình thường cả nói cũng không nói, thậm chí không có chút ấn tượng trong đầu Tô Nham.

Nhưng khi thi đại học, y bị giam cầm ba ngày, bữa tối trước kỳ thi một ngày bị Trầm Thành nhốt vào kho hàng lạ lẫm. Trầm Thành cũng không đánh y, thậm chí cả nói cũng không nói mấy lời, chỉ có cặp mắt âm lãnh khinh thường kia làm Tô Nham khắc sâu mãi mãi. Hôm nay hồi tưởng lại Tô Nham mới hiểu ý của ánh mắt này, thi ratiêm Trầm Thành bắt y, đã biết chuyện y và Lương Khuê. Y không bị đánh, lại phải chịu đói, chịu đựng tra tấn tinh thần. Không ai đưa cơm cho y, y đói bụng hai ngày, trời nóng trong kho hàng muỗi nhiều không kể xiết, cũng không ai quản y. Y bị trói trong kho hàng, gọi nát cả cuồng hống cũng không người đáp lại. Bên ngoài không có điện thoại, không có gì cả. Thẳng đến ngày cuối cùng thi đại học, Trầm Thành lại đến, lần khinh thường nói chuyện với Tô Nham, hung hăng kéo đứt Ngọc Quan Âm trên cổ Tô Nham, chiếc bùa luôn mang theo bên người mà Lương Khuê tặng.

Tô Nham giận điên lên, hướng về phía Trầm Thành chửi ầm lên, cả đời chưa từng mắng người như vậy, tất cả thô tục trong bụng đều giội ra. Nhưng Trầm Thành không để ý đến y, cầm Ngọc Quan Âm đi rồi cuộc không xuất hiện nữa.

Tô Nham hùng hăng hổ hổ không biết mệt mỏi, không ai xuất hiện. Gần tới Tô Nham mắng đến khản giọng, trong lòng sợ không ngừng. Thi đại học đã triệt để chấm dứt, Trầm Thành rõ ràng không thấy ra, Trầm Thành chẳng lẽ muốn một mực giam giữ y? Cho y chết đói? Nếu Trầm Thành không xuất hiện, nếu không người phát hiện y.

Tô Nham mười tám tuổi lần đầu tiên cảm giác tử vong cách mình gần như vậy.

Y sợ hãi hoang tưởng rất nhiều hình ảnh, chính mình sẽ chết tại kho hàng, không phải chết đói thì là suy nhược tinh thần mà chết.

Dục vọng muốn sống mãnh liệt kích phát sức mạnh cuối cùng của y, dù đói bụng đến toàn thân mềm nhũn, Tô Nham vẫn kiệt lực phát ra âm thanh khàn khàn. Bất kể là ai, mau phát hiện y, mau thả y ra, y chỉ có một ý niệm này trong đầu.

Suốt một đêm không người xuất hiện, ngày 9 tháng 6, buổi sáng ngày đầu tiên chấm dứt thi đại học, Tô Nham bị dương quang chói mắt chiếu tỉnh. Y mê mèm nhìn cánh cửa mở rộng. Trần Yến, từ cánh cửa mở toang ấy hoảng sợ chạy vào, đầu đầy mồ hôi vội bỏ dây thừng trói Tô Nham, thậm chí một câu cũng không dám nói.

Tô Nham lúc ấy đầu có điểm mọng, bị Trần Yến kéo ra khỏi kho hàng, cảm nhận được nắng sớm mùa hè rực lửa mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Cám ơn cậu. Cậu. cậu là.”

“Trần Yến, chúng ta là bạn học.” Trần Yến lau mồ hôi, nhìn hai bên chung quanh, cẩn thận thận thận kéo Tô Nham đi.

Hai người rút cục an toàn chạy trốn tới khu vực an toàn, Trần Yến hữu khí vô lực nói: “Cậu. sao cậu lại bị nhốt? Nếu không phải tớ đi nhà xưởng phụ cận tìm cha, cậu sẽ bị nhốt tới khi nào.”

Đúng vậy, nếu không phải Trần Yến bắt gặp xuất hiện, y sẽ bị nhốt tới khi nào? Y không biết Trầm Thành có nghĩ thả y ra hay không.

Y trốn ra, trong đầu chỉ có một ý niệm, kiện Trầm Thành! Nhất định phải kiện hắn!

Luật sư nói kiện người phải có chứng cứ, vật chứng, nhân chứng.

Trần Yến chính là nhân chứng của y, tối thiểu cũng chứng minh y từng bị bắt cóc, bị bắt cóc ở nơi nào, những sự tình kia là thật, không phải giả.

Trần Yến không chút do dự đáp ứng giúp y làm chứng, cô nói: “Nếu tớ không giúp cậu làm chứng, tớ sẽ bị chính mình làm tức chết.”

Muốn kiện một người cần tiền cần quen biết còn cần dũng khí, Tô Nham cố gắng vì thế mà bỏn ba, y chỉ cần lên toà án, Trần Yến có thể giúp y nói.

Trở ngại gặp phải đầu chỉ có quyền lợi, Trầm Thành sao có thể thờ ơ. Trầm Thành đại khái thật sự rất ghét đồng tính luyến ái, nói thì chẳng muốn nói với Tô Nham, đánh y cũng ngại bản, vì vậy trực tiếp tìm người chặn đường Trần Yến. Tô Nham về sau mỗi lần nhớ tới đều hết sức ảo não áy náy, nếu không phải cha Trần Yến kịp thời tìm được Trần Yến, Trần Yến có lẽ đã bị lưu manh làm nhục. Dù Trần Yến không gọi là đẹp, nhưng đã kích mà một cô gái gặp phải chuyện này, đàn ông vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng nổi.

Trước khi Tô Nham đi thành phố D, ai y cũng không nói, chỉ tìm Trần Yến, nói cho cô biết mình muốn đi. Trần Yến lúc ấy còn vì chuyện không thể giúp giành lại công đạo mà áy náy, cô không cần áy náy, áy náy phải là Tô Nham.

Từ khi đến thành phố D, Tô Nham về sau gần như chưa từng trở về thành phố C. Ba năm sau lúc họp lớp, Trần Yến không tới, y nghe người khác nói Trần Yến làm công tại Thâm Quyển, những chuyện khác lại không rõ lắm.

“Nếu cô kia thật sự kiện cậu, chúng tớ đều giúp cậu làm chứng.” Trần Yến còn nói.

“Không cần lo lắng, tớ có chuẩn bị.” Tô Nham mỉm cười.

Trần Yến thở phào: “Vậy là tốt rồi, không thể tự nhiên bị oan uổng như thế, mất tiền lại hao tổn tinh thần.”

Lâm Cường lơ đãng nói: “Sợ cái gì, nhà Lương Khuê không phải rất có bản lĩnh sao? Người nào thực có can đảm trả đũa, Lương Khuê chắc chắn sẽ không ngời nhìn mặt kẻ.”

Tô Nham ở ở gạt đầu, lấy hai hộp kem ly ra đưa cho họ, Lâm Cường vui thích nhận lấy, Trần Yến lại xấu hổ xua tay: “Tớ không ăn lạnh.”

Tô Nham à một tiếng, xoay người đi mời ra một đồng hồ ngọt cho Trần Yến: “Ăn những thứ này đi, bổ máu.” (=.=)

“Phụt..... Khụ..... Khụ khụ.....” Lâm Cường sắc mặt tím đỏ, ho đến kinh thiên động địa, mắt khiếp sợ chăm chăm vào Tô Nham.

Trần Yến hơi đỏ mặt, cầm một viên chocolate.

Tô Nham điềm nhiên như không quét mắt nhìn Lâm Cường vài lần, chờ hắt khụ đủ rồi mới nói: “Hôm sau tớ phải đi thành phố A, điền bảng nguyện vọng rồi trở về. Hai người các cậu muốn cùng tớ đi thành phố A ở vài ngày không?”

“Đi thành phố A chơi?” Hai người cả kinh, trên mặt đều mang vẻ vui mừng khó nhận. Nhiều năm chỉ ra sức học hành, chưa từng rời khỏi thành phố C. Nếu có cơ hội du lịch, hầu hết mọi người đều chọn thành phố A đầu tiên.

“Đúng vậy, tớ mời các người đi chơi, vé máy bay tớ trả, ở nhà trọ của tớ, không có lên giá đâu.”

“Không không không, cái này không được, sao có thể để cậu mời. Hai người tới tới lui lui đã gần mấy ngàn.”

Tô Nham ha ha cười: “Sợ cái gì, tớ cũng là một ông chủ nhà, trong túi có tiền.”

“Ha ha ha, nhìn cậu đắc ý kia! Thần tài đưa tới cửa, chúng tớ sao có thể không linh tình, ngao ngao ngao, hôm nay tớ trở về nói với cha, Trần Yến cậu không có vấn đề gì không? Mẹ cậu để cậu ra ngoài không?”

Trần Yến do dự nói: “Sao có thể dùng tiền của Tô Nham..... chắc tớ không đi.”

“Trần Yến, coi tớ là bạn thì đừng cự tuyệt.”

“..... Tớ, cái này.....”

“Đừng do dự không quyết, chỉ đi chơi thôi.”

“Tớ đi về hỏi cha mẹ..... nếu họ đồng ý, tớ liền đi.” Trần Yến trong lòng rất kích động, thanh niên tuổi này, ai không muốn đi ra ngoài nhìn xem, hưởng chi là thành phố A. Ba mẹ cô nằm mộng cũng muốn đi thành phố A nhìn xem, thế nhưng vẫn tiếc tiền.

Lâm Cường nhìn cửa chính do dự nói: “Trần Oân Oân tìm Lương Khuê có chuyện gì? Sẽ không muốn hòa hảo chứ? Thiệt là, Trần Oân Oân cô nữ sinh này, tớ thật không thích chút nào.”

Tô Nham không nói, đi đến cạnh cửa sổ kéo bức màn ra nhìn bên ngoài, thật bị y tìm thấy thân ảnh Lương Khuê cùng Trần Oân Oân. Hai người kia đứng ở một góc cư xá, miệng Trần Oân Oân một mực động, lời nhai đang nói gì đó, thần sắc rất kích động. Mà Lương Khuê thân thể căng cứng, cầm một sấp giấy hé miệng nửa ngày không nói chuyện.

Tô Nham gạt mình, sấp giấy kia..... Hẳn là ảnh chụp.

Thiên Văn:

Có thể nói, Trần Yến là tia sáng hiếm hoi trong cuộc đời tối tăm kiếp trước của Tô Nham, tuy rằng nhỏ nhoi và yếu ớt nhưng lại ấm lòng đến lạ kì.

Không liên quan đến tình yêu trai gái, chỉ đơn thuần một tia hi vọng le lói về lòng người, về nhân cách.

Lúc Tô Nham tuyệt vọng nhất, lúc y tưởng rằng tương lai chỉ còn là bóng tối thì cô, một cô gái cảm lạnh và u ám, xuất hiện kéo y ra khỏi căn phòng đó,

cho dù Tô Nham thậm chí chẳng biết cô tên gì...

Lúc mà ai ai cũng ruồng bỏ y, quên mất y, thì cô vẫn đứng về phe y, cô lẳng lặng nói: “Nếu tớ không giúp cậu làm chứng, tớ sẽ bị chính mình làm tức chết.”

Thậm chí, sau khi suýt nữa bị làm nhục, cô vẫn cảm thấy áy náy vì không giúp được Tô Nham. Một người con gái, sau nỗi nhục đó, có tổn thương không? Có xấu hổ không? Có uất hận không? Tất nhiên là có! Và, tin mình đi, những người khi bị tổn thương như thế, thường rất hay giận lây người khiến mình rơi vào hoàn cảnh đó... “Cậu xéo đi, tại cậu mà mọi chuyện như thế đó. Tất cả là tại cậu!” Những câu nói như thế không hiếm hoi chút nào. Nhưng Trần Yến lại khác.

Một con người thật hiếm có, đúng không? Dù âm u, dù trầm khuất, dù bị người người khinh khi, cô, Trần Yến vẫn là bản thân mình, không tiêu cực hận đời hận người, cũng không bỏ mặc người cần cô giúp đỡ.

Ở kiếp này, dù cuộc đời cô đã khác, sáng sủa hơn, vững vàng hơn và hạnh phúc hơn, Nhưng Trần Yến vẫn không hề đổi thay, vẫn câu nói chắc nịch và kiên định: “Nếu cô kia thật sự kiện cậu, chúng tớ đều giúp cậu làm chứng.” cứ như cô đang âm thầm nói Tớ mãi mãi ủng hộ cậu

Một nhân vật đáng nể phục đó chứ, đúng không mọi người?

Chỉ mong rằng, kiếp này Trần Yến sẽ được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Mọi thứ

Nhìn ra được sắc mặt Lương Khuê không tốt, Trần Oản Oản vội xoa đầu, thanh âm khô khốc nói: “Tôi nói đã nửa ngày, anh đừng không lên tiếng. Lương Khuê, tôi thật không phải uy hiếp bức bách anh, tính như tôicầu xinanh. Anh giúp tôi, không biết dùng phương pháp gì, chỉ cần để Trầm Thành đừng quần quít lấy tôi là được.”

Lương Khuê cười lạnh, quơ ảnh chụp nói: “Cái này cũng lấy ra còn nói không phải uy hiếp tôi? Thật không hiểu trong đầu cô nghĩ cái gì, chỉ bằng tám ảnh lợi dụng kỹ xảo này cô có thể làm gì tôi nào?”

Trần Oản Oản cắn môi nhìn thẳng hần: “Anh có thể không thừa nhận, nhưng anh không lừa đượctôi đâu. Góc độ chụp thật sựcó kỹ xảo nhưng anh dám vỗ ngực nói hai người không có vấn đề? Kỳ thật tôi vốn không chút hoài nghi chuyện này, vẫn cho là các người quan hệ tốt. Giữa nam sinh có đôi khi thích vui đùa không chừng mực. Nếu không phải Trầm Thành nói quan hệ các người có vấn đề, thức tỉnh tôi, tôi thật không nghĩ theo hướng đó.”

“A a, Trầm Thành mới được thả mấy ngày mà thôi, hần ngồi xổm trong ngục còn có thể nhìn ra tôi cùng ai có quan hệ tốt à?” Lương Khuê cười khể. Lúc Trần Oản Oản lấy ra những tám ảnh này hần thật sự kinh ngạc một chút, chợt nhìn thấy hần cúi người hôn Tô Nham, nhưng Lương Khuê lập tức tỉnh táo lại. Bối cảnh trong ảnh là chỗ ngồi của hần và Tô Nham trong phòng học, thời gian nghỉ ngơi giữa trưa. Tô Nham gục xuống bàn ngủ trưa, Lương Khuê cúi người sà qua như đang hôn mặt y. Nhưng Lương Khuê cẩn thận hồi tưởng một phen, căn bản không có chuyện này. Hần thỉnh thoảng vào lúc nghỉ trưa không có người đi lại thì đòi được hôn Tô Nham nhưng mỗi lần như vậy đều bị Tô Nham không chút lưu tình nào đẩy ra.. Ngược lại lúc trong phòng có nhiều người, hần làm trò trước mặt người khác cùng Tô Nham ấp ấp ôm ôm một cái, mọi người chỉ cười cười.

Trần Oản Oản không trả lời vấn đề của Lương Khuê chính cô cũng rất bất ngờ. Đây chỉ là điều cô tình cờ ghi lại trong thư nói với Trầm Thành. Lương Khuê một mực không có bạn gái, mỗi ngày chỉ cùng Tô Nham ra ra vào vào, hai người quan hệ rất tốt. Kết quả Trầm Thành trả lời làm cô khiếp sợ không thôi: Hai thằng đó đang yêu đấy.

Ban đầu cô không cách nào tin nổi, nhưng ý nghĩ ấy không cách nào xóa đi. Lúc cô quan sát Lương Khuê cùng Tô Nham, suy nghĩ này sinh trong nội tâm càng ngày càng sâu, càng chú ý bọn họ thì càng cảm thấy có vấn đề. Trước kia cảm thấy là chuyện đùa, đột nhiên trở nên gai mắt không thôi.

Lương Khuê cùng Tô Nham cùng một chỗ..... Hai người nam nhân?

Trần Oản Oản chậm rãi tỉnh ngộ, tính hướng Lương Khuê như vậy khó trách hần không quen bạn gái, thì ra là có bạn trai. Thế mà cô đã từng tưởng Lương Khuê là vì mình.....

Cô thật nhiều lần thiếu chút nữa xúc động đi chất vấn Lương Khuê đến cùng có phải là sự thật hay không. Chấn động này quá lớn, Lương Khuê yêu ai không yêu lại đi yêu nam nhân, đây không phải có bệnh sao? (bệnh cái..... L)

Nhưng cô lại nhìn được, oán giận cô dành cho Lương Khuê quá lớn, cô hà tất phải lo lắng cho Lương Khuê, hà tất phải đi nhắc nhở thức tỉnh hần. Hần đắm chìm trong truy lạc thì có thể trách ai. Hần vô tình với cô như vậy, sớm muộn có một ngày sẽ gặp báo ứng. Cô đã tưởng tượng qua rất nhiều hình ảnh, thí dụ như Lương Khuê khóc cầu xin cô quay lại, thí dụ như Lương Khuê thuần túy là hiếu kỳ mới lạ, đùa bỡn Tô Nham, thí dụ như Lương Khuê bị mẹ néo lỗ tai mắng không biết xấu hổ.(Edit : =.= Hoang tưởng cũng là bệnh chị à, cần phải trị, đi bác sĩ đi cho nó lành)

Tiết mục cô muốn nhìn còn chưa diễn, Trầm Thành đã ra tù. Hai năm thật sự rất ngắn, cô vô số lần cầu nguyện, loại người như Trầm Thành này nên ở tù chung thân cho rồi. Đáng đời hần, ai bảo hần dầy dưa cô, tra tấn cô, bức bách cô nhiều năm như vậy. Cô cũng là người, có người trong lòng cũng mộng tưởng của bản thân. Cô cũng từng mộng tưởng bạch mã hoàng tử của mình, dù cuối cùng hoàng tử kia không phải là mối tình đầu của cô, nhưng tuyệt đối không phải là Trầm Thành! Không biết từ khi nào, trong mắt cô những chàng trai tầm thường ngoài kia đều có thể yêu được, bất kể là ai trong số họ cũng đều tốt hơn Trầm Thành. Chỉ cần không phải Trầm Thành, cô cái gì cũng có thể nhin, duy chỉ có Trầm Thành là cô không thể chịu đựng được.

Đã từng chán ghét hần, bây giờ là căm hận hần.

Trầm Thành không có mặt tốt nào, tính cách đáng ghét, gia đình nhơ nhuốc, lại từng ngồi tù, còn ngang ngược bá đạo.

“Lương Khuê, tôi chỉ muốn anh giúp tôi một lần là được. Giúp tôi thoát khỏi Trầm Thành, bằng không tôi cái gì cũng sẽ làm được, tôi sắp điên rồi. Hần vừa ra tù đã muốn tôi làm bạn gái, anh không rõ tâm tình tôi thống khổ cỡ nào. Tôi muốn sống bình thường một chút thuận lợi một chút có sai sao? hần dựa vào cái gì quăn quít lấy tôi, tôi muốn học đại học, tương lai muốn làm MC, tôi có cuộc sống cùng khát vọng của tôi, thế nhưng Trầm Thành hần dựa vào cái gì can thiệp vào. Hần từng ngồi tù, tính cách lại không tốt, gia đình lại càng không tốt, tôi ở bên cạnh loại người này, cả đời tôi sẽ bị hủy.” đôi mắt Trần Oản Oản che kín tơ máu, gương mặt trắng trong thuần khiết dị thường tiêu tụy, cô ngồi xỏm xuống nghẹn ngào nói: “Tôi hận chết hần. Vương bát đản. Hần chưa từng làm chuyện gì tốt cho tôi, tất cả đều là phiền toái hần mang lại. Còn có cha hần. Cha hần còn nói tôi đã làm con dâu nhà bọn họ, học đại học là lãng phí thời gian, ở trong nhà sinh con là được. Nếu tôi biến thành như vậy, tôi sống còn có ý nghĩa gì? Cả nhà bọn họ là vương bát đản, Trầm Thành ngồi tù là chính bản thân hần lòng dạ ác độc, dựa vào cái gì nói là vì tôi? Muốn dùng hạnh phúc của tôi làm cái giá, tôi thà đi chết còn hơn.”

Lương Khuê bóp nát tấm ảnh, dựa vào vách tường lười biếng hỏi cô: “Giúp cô thoát khỏi Trầm Thành cũng không phải khó, nhưng mà, tôi làm sao có thể tin cô chứ?”

Trần Oản Oản vui mừng: “Anh thật sự bằng lòng giúp tôi? Chỉ cần anh chịu giúp tôi, tôi cam đoan cái gì cũng không nói.”

Lương Khuê mỉm cười: “Vây thu xếp, chờ tôi ba ngày, đến lúc đó sẽ có người đi tìm cô. Cô nhớ phối hợp một chút, đây là biện pháp hòa bình nhất tôi có thể nghĩ đến.”

Trần Oản Oản vừa mừng vừa lo rồi đi, nói thật, so với nhìn Lương Khuê không may, cô vẫn ích kỷ hơn. Giờ này khắc này, thậm chí để bản thân sống khá giả tự tại là được, chuyện những người khác cô thật sự trông nom không được. Cô đem hi vọng cuối cùng đặt vào tay Lương Khuê.

“Lương Khuê, Trần Oản Oản tìm cậu nói gì?” Lương Khuê vừa lên lầu, Lâm Cường không đợi được truy vấn nhiều chuyện.

Lương Khuê cười nhạt một tiếng, lắc lắc tấm ảnh bị vỡ nát: “Ảnh trước kia mà thôi.”

“Ha ha, cô ta còn nhớ mãi không quên cậu à, nhìn đoán không ra cô si tình như vậy.”

Lương Khuê qua loa vài câu trở về phòng, lập tức châm lửa đốt trụ.

Mùi khói trong phòng còn chưa tản đi, Tô Nham liền vào.

“Cô ta tìm cậu làm gì?”

Lương Khuê cho rằng Tô Nham đang ghen, vì vậy đi qua trấn an y: “Đừng để ý, cô ta tìm tớ là chuyện khác. Tuyệt đối không còn vương tư lòng đâu.”

Tô Nham trầm mặc, y biết là chuyện gì, Lương Khuê lại gạt y. Sợ y lo lắng sao? Lương Khuê xác thực sẽ làm như vậy. Tô Nham rất ngạc nhiên, Lương Khuê làm sao đuổi Trần Oản Oản đi được. Y nhìn thấy Trần Oản Oản tìm đến, liền đoán cô phát hiện cái gì, nhưng cô đã một mình tìm Lương Khuê, chứng minh cô còn chưa có xúc động muốn làm bọn họ bại lộ, hiển nhiên có chỗ yêu cầu. Có lẽ là muốn cầu Lương Khuê quay đầu lại? Hoặc cầu Lương Khuê giúp cô thoát khỏi Trầm Thành?

Lương Khuê không chủ động nói, Tô Nham cũng không hỏi. Chỉ cần Lương Khuê có thể tự mình giải quyết, về phần là biện pháp gì, Tô Nham không để ý.

Ngày hôm sau hai người mang Lâm Cường cùng Trần Yến đi mua vé máy bay, buổi chiều sau khi trở về cư xá lời đồn đãi liền nổi lên bốn phía.

Lý Mẫn quả thực không phải thứ tốt, bàn với Tô Nham không thành, mẹ mình lại không ủng hộ cô, cô liền buông lời đồn trong cư xá.

Không tới hai ngày, toàn bộ cư xá đều quay quanh đề tài này nghị luận, kỳ thật hầu hết đều là chế giễu. Ai tin lời Lý Mẫn nói chứ, bọn họ hàng xóm láng giềng nhiều năm như vậy, người nào không biết đi Từ trước kia là quét đường, trong nhà lại không có tiền tiết kiệm. Coi như là bán rau bán hoa quả, bà cũng không có tiền vốn cùng quyết đoán kia. Nhưng Tô Nham thì khác, mặc dù còn nhỏ cha mẹ đều không muốn y nhưng lại có chút của cải. Hơn nữa Tô Nham học rất giỏi, lại thông minh, nói ông chủ là ai thì tự nhiên Tô Nham có khả năng lớn hơn. Hơn nữa, có lời đồn bảo Lý Mẫn ở bên ngoài là gái ngồi xô – pha (làm gà đầy), thiên hạ không có bức tường không lọt gió, việc này cô chưa nói cũng có người biết. Cái nghề này quả thật rất bị người ta khinh bỉ, ai bằng lòng tin lời cô.

Lương Khuê nhiều lần thiếu chút nữa xông vào nhà đi Từ gọt đầu Lý Mẫn, nhưng đều bị Tô Nham kéo lại.

Tô Nham còn tưởng Lý Mẫn thật sự sẽ làm được chuyện gì, nhưng thấy cô chỉ dám tung tin vịt, liền triệt để không thèm để ý việc này. Trước khi đi Tô Nham đi tìm Trương Vĩ lần nữa, cùng hần thờ dài mấy giờ rồi rời đi.

Hợp đồng của Tô Nham cùng Trương Vĩ còn một năm, y vừa đi, sinh ý sẽ không thể làm nữa. Nhưng Trương Vĩ không dễ đuổi như đi Từ, ký hai năm hợp đồng, y không thể làm trái. Hơn nữa Trương Vĩ làm người rất tốt, một mực hợp tác là một chỗ quen biết vững mạnh, không dung cắt đứt rất đáng tiếc. Tô Nham vốn vô kế khả thi, kết quả lại là tên trong không gian kia giúp y giải quyết, vì vậy hợp đồng của Tô Nham cùng Trương Vĩ biến thành năm năm. Trong năm năm này, tất cả lợi nhuận của Tô Nham từ chỗ Trương Vĩ nhận được đều đem ra mua ngọc. Tô Nham không nói hai lời đáp ứng, số tiền này vốn là của kẻ kia, không có rau dưa hoa quả trong không gian, y ký hợp đồng cái đình gì.

“Đi thôi, chúng ta đến thành phố A.”

Đầy bụng nhiệt tình của Tô Nham đặt hết vào công ty, đem hết thứ trong nhà chất hết vào căn nhà mà Trương Vĩ không sử dụng, thành phố C đã không còn chuyện gì làm Tô Nham bận rộn nữa.

Thư Kế Nghiệp rất hào phóng, an bài cho Tô Nham một nhà trọ cảnh trí tương đối khá, hơn nữa vị trí địa lý rất tốt, cách công ty cùng đại học A vừa vặn bằng nhau. Thư Kế Nghiệp cả xe cũng chuẩn bị hết cho y, chờ y thi bằng lái mà thôi.

“Căn nhà này rất ổn, cao ốc bên cạnh còn có trung tâm tập thể hình. Tô Nham, tở dọn đến ở cùng cậu ha” Lương Khuê thiết tình muốn dọn vào nhưng hần biết, càng là ở thành phố A, bọn họ càng phải cẩn thận.

“Có thể tốt hơn khu nhà cao cấp chỗ cậu à?” Tô Nham cười nhạo.

“Hừ, lười nói với cậu. Lâm Cường, Trần Yển hai người các cậu đều đến đây thì phải đến nhà tở làm khách, mẹ tở rất hiếu khách nha.”

“Không không không, chúng tở ở chỗ Tô Nham thôi, trong này tự tại, rất thoải mái, nhà này rất đẹp.” Lâm Cường cự tuyệt.

“A, Lâm Cường nhà các cậu là chỗ quy hoạch trước tiên, lúc này nhà mới cũng xây gần xong rồi phải không?”

Lâm Cường mặt lộ vui mừng: “Đúng vậy, phòng chừng mùa hè có thể làm xong, chờ lắp đặt thiết bị hết rồi thì mùa thu có thể về ở. Nhưng tiếc là khi đó tở cũng phải đi học.”

“Phát tài rồi, nhà trong trung tâm thương nghiệp, chắc chắc.”

“Cút đi, cậu giễu cợt tở.”

Thư Kế Nghiệp thúc Tô Nham đi làm, Tô Nham đành vứt bỏ Lâm Cường cùng Trần Yển, bảo Lương Khuê mang bọn họ hào hào chơi một vòng. Thẳng đến khi tiễn hai người bọn họ về, Lương Khuê mới tìm đến công ty của Tô Nham để thăm thú.

Lương Khuê thuần túy là hiếu kỳ nhưng thấy công nhân viên đại bộ phận là người nước ngoài, Tô Nham đi làm ở nơi này cơ bản là nói Anh văn, nói cái kia như nước chảy hoa trôi làm Lương Khuê ghen hòng nhìn trần trối. Hần và Tô Nham cùng là học sinh cấp 3, sao hần không thể nói chuyện với người nước ngoài thạo như vậy? Nhìn Tô Nham như thế, quả thực đúng là không hề có chút chướng ngại, dù thế nào cũng nên ngừng một chút suy nghĩ rồi nói tiếp chứ.

Thư Kế Nghiệp rất hòa thuận với Lương Khuê _ người không có phận sự đang chờ đợi này làm Lương Khuê nhàn nhả đến độ không được tự nhiên.

“Lương Khuê, muốn đến nơi này làm thêm hai tháng không?”

Lương Khuê vừa nghe thiếu chút nữa cao hứng gật đầu, nhưng lại lập tức lắc đầu cự tuyệt.

“Cám ơn nhưng tôi cũng rất bận, mấy ngày nữa tôi cùng người ta đi xem một miếng đất.”

“Cậu muốn làm bất động sản?” Thư Kế Nghiệp một câu nói toạc ra.

“Nào có a, tôi chỉ nhìn lung tung thôi, nhàn rồi vẫn hoàn nhàn rồi.”

Tô Nham tuy nói là ông chủ nhưng thứ y am hiểu chính là phương diện kỹ thuật. Bởi vậy y phải nán lại ở phòng kỹ thuật loay hoay đến trời tối, thỉnh thoảng còn phải tăng ca.

Cơ bản không thể cùng Lương Khuê đi tập lái xe, dù sao xe thì y cũng mua rồi, quen thuộc những bước điều khiển, cứ đợi đến lúc thi bằng lái.

Lương Khuê luôn đi xem Tô Nham nhưng hần cũng bẽ bọn. Ban đầu, vội vàng giúp Trần Oản Oản chạy chân, mùa hè này, Trần Oản Oản thân không biết quý không hay rời khỏi Trung Quốc. Chuyện này là Lương Khuê làm, cả Tô Nham cũng không biết.

Lương Khuê không tin danh dự của Trần Oản Oản, Trần Oản Oản tuy đã cầu hần nhưng lúc gần đi Lương Khuê nói một câu với Trần Oản Oản: Đừng làm Trầm Thành có cơ hội tìm thấy cô.

Trần Oản Oản hiểu ý của hần, nếu muốn tự do tự tại ở nước ngoài thì đừng lăm miệng. Lương Khuê ở quốc nội, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đi nói cho Trầm Thành hành tung của cô. Cô có thể tưởng tượng, nếu Trầm Thành biết cô lạng yên không một tiếng động ra đi, thẳng tâm thần cổ chấp kia sẽ tức giận thành dạng gì.

Tô Nham và Lương Khuê hai người cả hè đều bận rộn. Cơ hội gặp mặt giảm rất nhiều, ngẫu nhiên thấy cũng là lúc ăn cơm. Nhân viên công ty Tô Nham đều đặt cơm bên ngoài, một đám người nước ngoài ăn hơn phân nửa là cơm tây. Thử Kể Nghiệp không bắt bẻ, gì cũng ăn nhưng Tô Nham lại kén chọn. Lương Khuê biết rõ điểm này, cố ý giúp y đặt cơm trưa phù hợp, cũng không phải tiệm nổi tiếng, chỉ là một tiệm cơm nhỏ nhưng Tô Nham mừng rỡ không thôi.

Ngày có điểm thi, Tô Nham cũng quên tra, chính Lương Khuê điện thoại tới nói cho y biết điểm, Tô Nham mới biết được thành tích. Điểm rất cao, thành tích trong dự liệu, đại học A không thành vấn đề. Điểm của Lương Khuê rất nguy hiểm, phỏng chừng vừa qua điểm chuẩn đại học A một chút nhưng Lương Khuê chẳng lo chút nào. Cầm điện thoại cười ha ha hơn nửa ngày: “Tớ đã nói tớ nhất định có thể đuổi theo cậu đến đại học A mà.”

Ngày thứ ba sau khi có điểm, Tô Nham nhận được điện thoại của Thầy Mã, thúc y trở lại trường học blahblah các loại, nói trắng ra chính là kéo thủ khoa thành phố C đi quảng cáo. Thầy Mã thúc mà hiệu trưởng cũng giục, trời rất nóng, Tô Nham thật không muốn chạy cả hai đầu. Y không ngờ lấy được thủ khoa thành phố C, có tên đứng đầu, lại sẽ đưa tới nhiều chú ý đến thế.

Ngày Tô Nham Lương Khuê cùng về trường là ngày thứ tư sau khi có thành tích. Không chỉ là cổng trường, con phố Tô Nham sống nhiều năm, chỗ cao giữa đường cái, rất nhiều nơi đều treo tên Tô Nham là trạng nguyên lang.

Tô Nham tiến vào trường chợt nghe Lâm Cường hoan hô la lớn: “Tô trạng nguyên! Chúc mừng cậu! Ngao ngao ngao, tớ liền biết cậu có năng lực giành giật được chức trạng nguyên mà, không ngờ trúng thật ghen!”

“Cậu cùng Trần Yến thi thế nào?”

Lâm Cường vui cười: “Nguyên vọng 1 không có vấn đề.”

Tô Nham khe khẽ thở dài: “Từ nay về sau phải ra nam ra bắc, tớ tại thành phố A, cậu ở thành phố H, Trần Yến lại ở thành phố M.”

Lâm Cường âm thầm thở dài: “Cái này cũng không có biện pháp, tớ hướng thượng để thể, tớ muốn đi đại học A nhất! Nhưng mà người ta không thu tớ a.”

Thầy Mã đập qua một cái: “Muốn thi đại học A bình thường sao không cố gắng, hiện tại hối hận muộn rồi.”

“Hừ, em chỉ nói thôi mà.”

Thầy Mã mặt hồng hào, năm nay cao trung Lê Hoa thi rất khá, bốn học sinh đỗ đại học xuất sắc nhất, trong đó ba em là đại học A, đều là học sinh lớp khoa học tự nhiên 12/1 bọn họ. Ngoài ra lớp chuyên xã hội có một nữ sinh đỗ đại học B thành phố A. Hơn nữa Tô Nham còn là trạng nguyên khoa học tự nhiên thành phố C, từ khi có điểm thi, phóng viên liền thường xuyên tới phỏng vấn hiệu trưởng một chút.

Thầy thúc Tô Nham trở về, không chỉ muốn y tiếp nhận phỏng vấn, quan trọng nhất là mấy người Tô Nham có học bổng ketchup, không cảm chẳng phải rất lãng phí. Tô Nham có thể nhận ba vạn, ba người khác nhận một vạn. Một vạn là quy củ, thành phố C mặc kệ là trường nào, chỉ cần đỗ đại học A hoặc đại học B, một người thưởng một vạn.

“Tô Nham à, còn có vài quỹ công ty gì gì đó cũng liên lạc với thầy, muốn cùng em ký hợp đồng, tiền lương rất cao. Thầy nghe hiệu trưởng nói lộ là phỏng chừng hơn mười vạn cũng có.”

Tô Nham lắc đầu: “Những xí nghiệp kia coi như xong, em không có ý định ký hợp đồng.”

“Thầy Mã thầy cũng đừng trông mà thêm hơn mười vạn kia, Tô Nham làm sao có thể bán mình, chính cậu ấy làm ông chủ rất sướng. Không phải em nói thầy nha, Tô Nham cùng người hùn vốn mở công ty game, thoải mái vô cùng.”

Thầy Mã không tin tưởng lắm: “Đây là thật? Động tác nhanh như vậy, vừa mới thi xong. Là hùn vốn với Lương Khuê sao?” Ông cảm thấy Lương Khuê chung sức liền có khả năng hơn, Lương Khuê trong nhà có quyền có thế, mở cái gì thầy cũng không kỳ lạ.

“Thầy Mã, không liên quan gì tới em nha. Tô Nham nhà chúng ta rất lợi hại, sau này em phải nhờ cậu ấy nuôi em.” Lương Khuê buông tay.

“Đều là thành niên còn không đứng đắn như vậy.”

Thầy Mã cười mắng, nhìn các học sinh thanh xuân dào dạt, trong lòng trăm điều cảm thán. Lại tiến bước một nhóm tốt nghiệp rồi, những học sinh này, có tuổi trẻ có sức sống, có khát vọng, có mộng tưởng. Tương lai của chúng có lẽ cũng không quá bằng phẳng thoải mái nhưng từ hôm nay trở đi, cho dù chúng vấp ngã, cũng chỉ có thể học tự mình bò lên.

“Từ nay về sau, các em chính là người lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bạn nổi khó

Đại học A, đối Tô Nham mà nói là vô cùng lạ lẫm. Trước kia y chưa từng tới, càng chưa từng sống ở nơi này. Sau khi kì quân sự kết thúc, Tô Nham đã quen thuộc với ba người còn lại trong phòng ngủ. Trường học lạ lẫm, bạn bè lạ lẫm, chỉ có cái lap chuyên nghiệp của y là không thay đổi. Tô Nham nghĩ thông suốt, tương lai còn chưa tới, tương lai là dạng gì, đã không còn là thứ y có thể phỏng đoán. Bất kể là sống lại hay như thế nào, y bây giờ vẫn còn sống, y cần học, cần tri thức, cần sống trong cộng đồng. Từ thời khắc cứu sống Tần Việt thì đã thay đổi rồi, dù y cường cầu đáp án từ vong thể nào đi nữa cũng không làm nên chuyện gì.

“Quân sự cuối cùng đã xong, ngày mai bắt đầu kì nghỉ dài hạn ngày 1 tháng 10, chúng ta cùng đi leo Vạn Lý Trường Thành, sau đó đến Cổ Cung, Thiên Đàn. Còn Di Hoà Viên thì cách trường rất gần, chúng ta để nó là trạm cuối nhé, mọi người cảm thấy thế nào?” nam sinh lớn nhất phòng, Đàm Duệ nhiệt tình tổ chức hoạt động ngày 1 tháng 10, mọi người đến từ năm sông bốn biển, học kì mới bắt đầu, bạn cùng phòng bắt đầu làm quen rất dễ.

Hai người khác đều đồng ý, Đàm Duệ nhìn về phía Tô Nham, Tô Nham đang tùy tiện thu dọn hành lý, nghe vậy dừng một chút: “Không thành vấn đề, nếu không cậu đến mấy phòng kế bên, những bạn lớp 011 rảnh rỗi đều hỏi thử một cái, nhiều người náo nhiệt, sẽ nhanh quen nhau.” Tô Nham không ngờ rằng thời gian học quân sự quá, nhân số một đội lại khá đông, ngày nào cũng bị thao luyện, thế là ngại ngần không nhớ rõ gương mặt nào.

“Cũng đúng, tớ đến hỏi coi.”

Tô Nham kéo khóa ba lô: “Tớ đêm nay đến nhà bạn chơi, có việc gọi điện thoại cho tớ. Ngày mai nhất định đến đúng giờ.”

Khi Tô Nham ra khỏi sân trường, liếc một cái liền nhìn thấy Lương Khuê chờ ở đằng kia.

Lương Khuê dựa vào xe, lười biếng ôm hai tay nhìn trời. Một tháng không gặp, Lương Khuê bị kì quân sự phơi nắng thành bánh mì đen, bất chợt nhìn lại, hình như lại trắng vài phần, Tô Nham cười đi qua đá hấn một cái: “Khoản gia, đừng có ở đây mà khoe khoang chứ.”

Lương Khuê vội vàng trốn, chăm chăm vào gương mặt cười mĩa của Tô Nham nói: “Khụ, thiệt là, thật vất vả có thể quang minh chính đại lái xe, cậu để tớ vui mừng vài ngày đi a.” Hắn vừa nói vừa cao thấp dò xét Tô Nham, một bên xem một bên cười xấu xa.

Tô Nham sờ soạng chiếc xe mới của Lương Khuê. Kính xe chói lọi, Tô Nham lách mình ngồi vào tay lái phụ, Lương Khuê mua xe y một điểm cũng không bất ngờ, làm Tô Nham giật mình chính là Lương Khuê mua một chiếc 307 xinh xắn, vô cùng đại chúng, giá cả cũng chưa tới 20 vạn. Lương Khuê sau khi bắt được thư báo trúng tuyển Đại học A không lâu, Lương gia liền tổ chức tiệc rượu cho hắn, nói thế nào cũng là con trai một thi đậu đại học A, chuyện này cực kỳ đáng ăn mừng. Cùng ngày nhà hàng năm sao tổ chức tiệc rượu, một trong những người cậu của Lương Khuê tự tay đem chìa khóa xe đưa cho hắn, Mercedes-Benz giá hơn trăm vạn, những người cậu còn lại, còn có ông ngoại bà ngoại cô dì chú bác cùng một đồng thân thích khác đưa cho Lương Khuê cái gì, Tô Nham không hỏi. Chỉ có chiếc xe Mercedes-Benz kia là quá rõ ràng. Tô Nham làm đàn ông, tự nhiên thích xe, càng muốn có một chiếc, lúc đó nói không ham mộ là giả.

Sau tiệc rượu bọn họ rất nhanh tới kì quân sự, cho tới hôm nay ít có dịp gặp mặt.

“Sao lại đổi xe này? Mercedes-Benz của cậu đâu rồi?”

Lương Khuê lầu bầu: “Bán, qua tay bán cho một người bạn của tớ.”

“Cậu thiếu tiền?”

“Xem như thế đi. Có một chiếc xe để khỏi đi bộ là được. Tô Nham cậu phải tới cuối năm mới có thể lái xe hả?”

“Ừ, chứng minh nhân dân đến cuối năm mới tròn mười tám.”

“Tớ sau này mỗi ngày đều đưa đón cậu.”

“Cậu ngốc hả, sợ người khác không biết? Tớ không phải đã nói với cậu, ngoan ngoãn ở trong kí túc xá sao?”

Lương Khuê bĩu môi: “Thật không muốn ở đó, cậu chính là cố ý dày vò tớ.”

”Kí túc xá của đại học ít người, vệ sinh hơn nhiều.”

“Tớ sớm nói nghĩ biện pháp dời đến chung phòng với cậu, cậu lại không chịu.”

“Cậu là ngành Kỹ thuật xây dựng, tớ là Kỹ thuật máy tính, chúng ta đâu có cùng ngành, dính vào nhau sẽ làm người ta cười đấy.”

Bà vai Lương Khuê suy sụp: “Từ ngày trở về Thành phố A, cuộc sống trở nên nước sôi lửa bỏng.”

Tô Nham thăm than, đến thành phố này học, áp lực là chuyện sớm đoán trước được. Dưới mí mắt phụ huynh, làm cái gì đều cảm thấy chân tay co cứng. Lương gia lại vì biến cố của Tần Việt mà càng mất cảm, nếu lại thêm Lương Khuê, kết quả sẽ ra sao cũng không biết chừng.

“Mẹ tớ bảo cậu qua ăn cơm, hôm nay tớ quang minh chính đại cùng cậu nha.” Lương Khuê khởi động xe, cười tít cả mắt.

“Chờ tớ về nhà trọ một chuyến trước đã.”

“Được a, đúng rồi, Tô Nham, 1 tháng 10 này có mấy huynh đệ từ bộ đội trở về nghỉ vài ngày, cậu theo tớ cùng đi làm quen nhé?” Lương Khuê hơi nghiêng đầu cười hỏi Tô Nham, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt, lúc học quân sự thời tiết rất khô nóng, nam sinh nữ sinh đều phơi nắng đến xấu xí, có vài người thậm chí bị tróc da nghiêm trọng. Nhưng Tô Nham không thay đổi là mấy so với lúc trước khi vào học, cả thần thái cũng khí định thần nhàn, không có một chút mệt mỏi sau kì quân sự. Một tháng không gặp a, hấn sắp nhớ muốn chết rồi.

“Lần sau đi, tớ cùng vài người bạn hẹn dạo chơi khu du lịch rồi.”

“Cái gì? Các cậu sau này phải ở lại Thành phố A bốn năm a, thậm chí càng dài, những khu du lịch kia cũng không trốn mất, khi nào chơi cũng có thể, đừng bây giờ được không? Mười một Goldenweek, trong nước nước ngoài bao nhiêu du khách chen chúc, căn bản không nhìn thấy cảnh gì, đảm bảo chỉ thấy đầu với đầu thôi.”

“Tớ biết, nhưng vừa khai giảng, mọi người nhân cơ hội này làm quen. Ban ngày chơi, buổi tối có thể cùng cậu.”

Lương Khuê vừa nghe nửa câu sau, lập tức không còn oán hận: “Tốt, những huynh đệ kia của tớ cũng là con cú, buổi tối họp mặt cũng được.”

Hai người trở về phòng trọ của Tô Nham, tiểu biệt thắng tâm hoan, hôn nhẹ hâm nóng một phen, sau đó cùng đến Lương gia ăn cơm. 1 tháng 10 có duyệt binh, Lương Hưng Quốc đang bận rộn, căn bản không rảnh về nhà.

Người khác đưa rất nhiều cua cho Lương gia, Lương mục mục biết rõ hai thằng nhóc này đều đặc biệt thích ăn, nấu cho họ một nồi thật lớn. Trừ Tô Nham ra, mặt khác còn mời vài anh chị em bà con của Lương Khuê. Tất cả lớn nhỏ cùng nhau ngồi một bàn, dĩ thường náo nhiệt.

Chỉ là nhiều thanh niên trẻ tuổi tụ họp như vậy, lại thiếu mất Tần Việt.

Tần Việt vẫn không tỉnh lại, ai nhớ tới cũng khó tránh khỏi lo lắng khổ sở, ngày Lương Khuê mời tiệc rượu kia, tất cả thân thích đều đến, duy chỉ có cha mẹ Tần Việt không tới, không phải họ không muốn đến, mà là không rảnh, đang tìm bác sĩ khắp nơi bên nước ngoài.

“Anh họ... Em nghe bên ngoài có đồn, nói anh Tần Việt thích... thích con trai, cho nên mới muốn chết?” con gái của cậu Lương Khuê, Trác Văn Văn, tính ra là nhỏ nhất trong số họ, năm nay vừa lên lớp mười, khờ dại hoạt bát, nhanh nhẹn nhanh miệng nói ra.

Lương Khuê mặt trầm xuống, còn chưa nói, Trác Thiên Nhạc bên cạnh liền giận dữ mắng mỏ em ruột: “Mấy lời này em đừng quản người ngoài nói thế nào, em là người nhà mình, đừng đem tin đồn động ngoài miệng.”

Tô Nham đang ăn cua hăng say khựng lại, mỗi lần nhắc tới Tần Việt y liền không khỏi sầu não mà áy náy. Y không biết Tần Việt sẽ ra sao... Phải nằm bao lâu, một năm, hai năm, ba năm... Hay là ba mươi năm, cả đời? Nếu cậu ngủ mãi không tỉnh, Tần Việt như vậy, thật sự so với Tần Việt đã từng chết đi hạnh phúc hơn sao? Căn bản là kéo dài chút hơi tàn... nằm mãi như người thực vật, sống không bằng chết.

Nhưng Tô Nham lại không khỏi phản bác chính mình, từng một thời y không có cách nào cứu Tần Việt, hôm nay cứu cũng đã cứu, dù sao cũng là một tánh mạng. Chẳng lẽ y có thể vì Tần Việt hiện tại sống không tốt, nên cầu nguyện Tần Việt chết đi cho rồi?

Trong lòng y ôm một tia hi vọng nho nhỏ, hi vọng sống sót, chỉ cần Tần Việt sống, có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày, cậu sẽ thật sự tỉnh lại.

“Tần Việt khi nào có thể về nước?” Tô Nham lặng lẽ hỏi Lương Khuê.

Lương Khuê âm trầm lắc đầu: “Phải xem bệnh viện nước ngoài có hy vọng hay không.”

“Tớ muốn thăm cậu ấy...” Tô Nham buồn bã ỉu xiu nói.

“Không cần gấp, làm tốt hộ chiếu chúng ta có thể xuất ngoại bất cứ lúc nào.”

“Quan Văn kia còn liên lạc với cậu không?”

Lương Khuê nhíu mày: “Không có. Nghe di út nói Quan Văn có từng thăm Việt Việt, hiện tại Việt Việt ở nước ngoài, Quan Văn phỏng chừng không có cách nào đi theo.”

Tô Nham trầm mặc, không biết tại sao, trong đầu y hiện lên cảnh tượng ngày Tần Việt tỉnh lại, một giấc chiêm bao vài thập niên, ngủ một giấc, thiếu hoa đào bạch thủ (cảnh xuân tươi đẹp hóa già nua)

Nếu như... Tần Việt thực có một ngày tỉnh lại, khi đó bọn họ đều già rồi... [Nham Nham quả nhiên có khả năng tiên tri =.=]

Tần Việt như vậy, sẽ lúng túng bàng hoàng đến thế nào.

“Nếu muốn ngủ, để cậu ấy ngủ mãi đến khi ra đi.”

“Nếu muốn tỉnh, giúp cậu ấy mau mau mở mắt.”

Đêm dài không người, Tô Nham nằm trên giường không cách nào ngủ. Lương Khuê đang ngủ, y đang cùng chủ nhân không gian dạ đàm. Y cố ý nói lời

này, vì y đã không có biện pháp nào, y hi vọng Tần Việt mau mau tỉnh lại, mà người duy nhất có hi vọng làm Tần Việt tỉnh lại, là chủ nhân không gian.

“Khắc khắc khắc, ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng Tần Việt không liên quan gì đến ta. Hơn nữa, bây giờ ta bận bù đầu rồi, không thể phân tâm.”

Tô Nham sững sờ: “Ngươi thành công không?”

“Sao dễ thế được, nhưng thành công đã trước mắt. Khắc khắc khắc, Nham Nham, ta muốn ngọc, ta muốn càng nhiều ngọc tốt hơn.”

Tô Nham bật cười: “Biết rồi, ta sẽ mua cho ngươi.”

“Khắc khắc khắc, Nham Nham, ngươi còn muốn biết hung thủ là ai không? Hiện giờ con đường đã thay đổi, ngươi cả đời này có thể tìm ra hung thủ không cũng rất khó nói, không bằng ta cho ngươi biết?”

Tô Nham trầm mặc suy nghĩ, thanh âm không hề phập phồng, cứng nhắc nói: “Ngươi có nghĩ tới hay không, vì sao ta muốn sống lại lúc cấp 3?”

“Àn?”

Tô Nham nghiêm mặt nói: “Lúc trước ngươi nói để ta sống lại đến quá khứ, nhưng ai cũng không thể nắm chắc ta sẽ sống lại đến tuổi nào, có lẽ là lúc còn nhỏ, có lẽ là trở lại trước ngày bị giết. Nhưng vì sao ta lại về đến thời cấp 3? Ta cẩn thận ngẫm nghĩ, đại khái chỗ đó chính là nơi bắt đầu hết thảy...”

Tô Nham nhắm mắt lại, hồi tưởng từng màn sau khi sống lại, cha mẹ ly hôn, lớp mười khai giảng, quen biết... Rất nhiều người.

“Khắc khắc khắc, Nham Nham, lòng ngươi là tối tham lam.”

Đôi mắt Tô Nham nháy lên, nắm chặt góc chăn.

Tô Nham sau khi cùng bạn cùng phòng chia tay vội vàng chạy tới chỗ Lương Khuê nói, một tiệm lẩu nổi tiếng.

Tô Nham tại cửa hàng đã ngồi chật cứng liếc nhìn liền thấy bọn người Lương Khuê, quá bất mắt, trong đó có hai người còn chưa thay quân phục.

“Thật ngại, tôi tới trễ.” Tô Nham mang theo chút mồ hôi, xuất hiện trước mặt bọn người Lương Khuê.

Lương Khuê lập tức kéo chỗ ngồi bên cạnh ra, mồ hôi chảy ào ào nói: “Cậu trẻ thêm chút nữa chúng tớ liền ăn xong, lẩu thịt dê tiệm này ngon tuyệt. Các huynh đệ, đây là Tô Nham tớ nói với tụi bây. Tô Nham, đám này đều là bạn nổi khổ cùng chơi với tớ từ nhỏ đấy.”

Tô Nham lễ phép gật gù đầu với mọi người, nam sinh ngồi đối diện y kinh hô một tiếng, chỉ vào Tô Nham nói: “Lương Khuê, thằng nhãi này cũng không nói Tô Nham bộ dáng thế này a. Sớm biết đẹp trai như vậy, tao sẽ không thêm đến đâu a, nhóc này có cái mặt điển hình dụ cái thế, có cậu ta tới tao còn từ quén được con gái đẳng hoàng, làm tiểu thiếu phong lưu được sao?”

“Cao Mập à dựa vào đức hạnh của mày, đàn ông khắp thế giới chết sạch cũng không tới phiên mày làm tiểu thiếu phong lưu. Tô Nham, làm quen ha, tôi là Lý Nhuận Đông. Cao Mập này chính là Cao Mập, cũng không phải thứ tốt, tôi cũng chẳng muốn giới thiệu nha.”

“A, Đông từ mày nói cái quái gì thế, trong chúng ta tính ra thì mày là xấu nhất, Tô Nham sau này phải cẩn thận Đông từ, thằng nhãi này biệt hiệu là phong tao đại thiếu, hiểu phong tao là ý gì không? Chính là gió thổi qua, đông từ tao đấy.”

Mọi người phụ họa cười lớn, Lương Khuê thuận tay đem một muôi thịt dê trụng ngon nhất bỏ vào chén của Tô Nham, lúc này mới ngừng đầu nói: “Tên này cùng họ với cậu, Tô An Bình, hiện tại trừ tớ và cậu ta học ở bên ngoài, những người khác đều trong quân đội, còn có mấy tên chưa được thả ra.” Lương Khuê một bên giới thiệu một bên dồn sức nhét thức ăn vào miệng, cay đến kêu lên một cái sáng khoái, gương mặt lúc học quân sự bị rám đen đỏ bừng lên, Tô Nham thấy thế nhủ mày: “Cậu chú ý đừng ăn cay quá.” Dứt lời cúi đầu ăn một ngụm thịt dê, lúc ngừng đầu lên, lại cảm giác có người theo dõi y, Tô Nham nghi hoặc quay đầu, người ngồi ở góc kia cười cười với y, quy củ nói: “Tự giới thiệu, tôi là Hoàng Thịnh An.”

Hắn vừa nói hết, Tô An Bình lập tức như tên trộm hề xen vào: “An Từ yêu, tao sợ mày nha.”

Hoàng Thịnh An cười hết sức vô hại, tiện tay dùng cái thìa múc đầy nước ớt trong lẩu, nước luộc đồ rục, mặt không đổi sắc uống một ngụm: “An Bình, tụi mình đến làm mấy chén ha?”

Tô An Bình đầu đầy mồ hôi lạnh, yếu ớt quay đầu: “Tao vị thành niên, không mấy chén gì sất.”

“Đừng lo, anh đây có thể giúp chú chống đỡ mà, cùng anh làm mấy chén ha?” Hoàng Thịnh An giờ nước ớt đáng kinh hãi kẻ qua bên miệng Tô An Bình, Tô An Bình sợ tới mức nhảy lên ba thước, liên tục xin khoan dung: “Anh hai tha cho em đi, đợi tí nữa nếu em không thể về, Tiểu Mễ nhà em sẽ đá văng em ra ngoài a.”

Tay Hoàng Thịnh An dừng lại, cười tủm tỉm thu hồi nước ớt: “Chúng bây còn chưa chia tay? Lạ quá ta.”

Tô An Bình nhe răng nói: “Không phải tao lạ, là Tiểu Mễ cô bé kia không có tao liền sống không nổi, tao là người mềm lòng, không muốn hại mạng người.”

Tô Nham nghe bọn họ nói chuyện buồn cười, vui tươi hơn hờ nghe, không lắm miệng, ra sức ăn.

“Khẩu vị thật tốt.” Hoàng Thịnh An đột nhiên nói.

Tô Nham không biết lời này ý gì, y không đáp, hăng hăng say say ăn hết cả cái lẩu, tiêu hết hơn ba giờ. Lúc đi ra đã gần mười giờ tối, Tô Nham trực tiếp lên xe của Lương Khuê, Hoàng Thịnh An cùng Đông tử cũng bỏ lên, “Lương Khuê, khuya hôm nay nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai mới ra “xóa” một chút. Mới từ bộ đội trở về, đầu thực nặng a.”

“Hiểu hiểu, tao trực tiếp tiến tụi bây về.”

Hoàng Thịnh An gật đầu, lại hỏi: “Tô Nham cũng là sinh viên Đại học A?”

“Ừ, thành tích của cậu ta còn cao hơn tớ rất nhiều.” Lương Khuê cười đáp, không hiểu sao lại mang theo vài phần cảm giác tự hào.

Hoàng Thịnh An cười nheo mắt: “Đám người tụi mình, chỉ mình mày học hành nổi thôi, thằng nhãi thành tích của mày cũng không tòi, còn thi đậu Đại học A nữa nha”

Lương Khuê lập tức nói: “Nói nhảm, quân sự cũng qua rồi, sinh viên năm nhất ngành Xây dựng Đại học A danh chính ngôn thuận nè.”

“Thật không dựa vào ba mẹ dàn xếp?” Hoàng Thịnh An thùy chung bảo trì nụ cười.

Lương Khuê shit một tiếng: “An Từ mày muốn ăn đòn, không tin bản lĩnh của huynh đệ. Tao muốn thi Đại học A còn phải dùng quan hệ dàn xếp, tao một mao tiền cũng không xài, không tin mày đi hỏi coi, ai mẹ nó dám nói thành tích của tao là giả?”

“Đích thực không dám nói.”

“Shit, An Từ mày miệng ăn ót nhiều quá rồi a.”

Lương Khuê tăng âm lượng, Tô Nham hơi nghiêng đầu dò xét nét mặt cười cười của Hoàng Thịnh An.

“An Từ là tên miệng thúi, Lương Khuê mày còn không biết?” Lý Nhuận Đông ngắt lời.

Lương Khuê ngẩng lên cũng đứng, hiếm khi cùng bạn cũ gặp mặt, cần gì vì một câu mà tức giận.

Đưa Hoàng Thịnh An về nhà trước, tiếp đó tiễn Lý Nhuận Đông, Lý Nhuận Đông rất mệt, ăn uống no đủ mệt rã rời trên xe, lung la lung lay đến cửa nhà bị Lương Khuê xách đi mới thanh tỉnh.

“Đến?” Lý Nhuận Đông chúi chúi mặt một cái.

Lương Khuê nhìn dáng vẻ ngốc ngốc của hấn liền cười nhạo vài tiếng: “Trở về ngủ một giấc cho đã, ngày mai đi xóa.”

“Ồ, con mẹ nó, đi bộ đội sắp nghen điên rồi.” Lý Nhuận Đông phàn nàn: “Tao nhất định phải tìm vài người đẹp!”

“Ha ha, ngày mai rồi nói sau.”

Lương Khuê xoay người đi, Lý Nhuận Đông giữ chặt hấn, do do dự dự nói câu: “Lương Khuê mày đừng so đo với An Từ, tâm tình nó không tốt. Trong đơn vị bị xử phạt, không biết có thể dàn xếp hay không.”

Lương Khuê cả kinh: “Không phải chứ?” Hoàng Thịnh An rất thận trọng, làm chuyện gì xấu khẳng định có người khác chịu, bản thân chưa bao giờ bị bắt tội.

“Thật, đơn vị tao vốn có một vị tiểu công tử của thị trưởng thành phố L, An Từ đánh cho người ta chạy về nhà, tiểu công tử kia thương thế đỡ rồi, nhưng cũng giải ngũ. Việc này ảnh hưởng không tốt, nên An Từ bị xử phạt.”

Lương Khuê nghe vậy nhú mày, thở dài một câu: “Tao đã sớm nói, quân không được bản thân mình thì đừng vào bộ đội.”

“Hừ, mày anh minh, sinh viên tài cao được chưa, mày phải nhớ thương người huynh đệ là tao, tranh thủ giới thiệu cho tao vài tài nữ đó nghen.”

“Qua một bên chơi đi.”

Lương Khuê cười lên xe, cùng Tô Nham trở về nhà trọ.

‘Ăn uống’ thỏa mãn, hai người nằm trên ghế sa lon hôn đến thiên hôn địa ám, Tô Nham bỗng nói: “Lương Khuê.”

“Hả?” Lương Khuê cắn tai Tô Nham.

Tô Nham vịn vai Lương Khuê, từ từ nói: “Cha tớ hôm nay gọi tìm tớ.”

“A?” Lương Khuê ngẩng đầu nhìn y.

Tô Nham cười khê: “Ông ta nói muốn bù cho tớ một buổi tiệc ăn mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cảnh báo

Hồi sáng lúc Tô Nham cùng bạn bè leo Vạn Lý Trường Thành, như y đã nghĩ, người người chen chúc bị ngã trên Trường Thành đi chậm như rùa. Lúc điện thoại vang lên, hiện ra dãy số lạ lẫm.

“Nham Nham, con thực sự thi đậu Đại học A?”

Tiếng cha đột nhiên truyền đến, Tô Nham có chút sững sờ, hồi lâu mới lên tiếng: “Vâng. Đã đi học.”

“Ha ha, không hổ là con của cha, quả nhiên quá thông minh. Nham Nham sao con không nói cho cha một tiếng, tốt xấu gì cũng phải làm một buổi tiệc chúc mừng con thi đậu đại học chứ. Nếu không phải người khác nói đến con, cha còn chưa biết nữa a.”

“Người khác?”

“Đúng vậy a, một người bạn làm ăn của cha. Ông ta nói trông thấy con ở buổi tiệc của con trai Lương Hưng Quốc, thấy con giống cha quá mới quay lại đến hỏi cha. Con Lương Hưng Quốc là bạn của con à?”

“Vâng.”

“Ha ha, không sai, không sai, người trẻ tuổi quen nhiều bằng hữu tốt, bằng hữu nhiều con đường sẽ vững vàng hơn. Nham Nham có bạn bè giáo viên nào thân thì con ráng nhớ coi, tiệc rượu này cha sẽ mở thật lớn.”

Tô Nham cân nhắc thật lâu, không từ chối an bài của ông.

“Tiệc rượu đặt ở đâu? Nhà hàng nào?” Lương Khuê nghe xong bình tĩnh hỏi.

“Tạm thời không rõ lắm, ông ta tự an bài.”

“Tô Nham, mẹ kể kia gặp cậu chưa?”

“Chưa.”

Lương Khuê bĩu môi: “Nhìn thái độ bình thường của cha cậu, phỏng chừng mẹ kể cậu cũng chẳng hiền lành gì mấy. Cha thì nhất định phải nhận, mẹ kể thì thôi đi, tớ sợ bả khi dễ cậu.”

“Ha ha, bà ta có thể khi dễ tớ thế nào? Nề mặt của cậu, bà ta sẽ không dám a.” Tô Nham về cầm Lương Khuê cười nói.

Lương Khuê sững sờ, líu lưỡi nói: “Xem mặt mũi của tớ?”

“Phải nói là xem mặt mũi của cha mẹ cậu.”

Lương Khuê hứ một tiếng.

Ông Tô làm việc rất hiệu suất, nói làm là làm, cả quá trình không liên quan nhiều lắm đến Tô Nham, Tô Nham chỉ phụ trách mời một ít bạn bè đến ăn.

Khi họ cùng đến nhà hàng, Tô Nham nhìn thấy tất cả đều là khách không quen. A, có một hai người là nhận thức, hai nhà cậu út cùng cô út của y, tốt xấu gì cũng là thân thích, trước kia gặp qua mấy lần. Chỉ là những họ hàng này luôn phát triển ở Thành phố A, sau khi ông bà nội qua đời, cũng không thân với nhà Tô Nham lắm.

“Nham Nham a, con đã lớn như vậy .”

“Thật giống cha con.”

Tô Nham lạnh nhạt mỉm cười, ngồi một bàn cùng bạn bè. Bạn cùng phòng Đàm Duệ hiếu kỳ nói: “Tô Nham, ai là mẹ cậu?”

“Mẹ tớ không có tới.”

Nói vừa xong, cửa ra vào tiến tới một đôi mẹ con, Ông Tô lập tức đi qua, đứng bên người nữ nhân nói gì đó, Đàm Duệ vội hỏi: “Đó là mẹ cậu?”

“Mẹ kìa.”

“...” Đàm Duệ cảm hòng.

Ông Tô dẫn mẹ kế cùng đứa con gái tiện nghi[1] đi về phía Tô Nham, cô bé kia thay đổi rất nhiều so với mấy năm trước lúc Tô Nham nhìn thấy, đáng người trở thành cộng mị sọi, đúng là một tiểu mỹ nhân.

“Nham Nham, đây là di... Mẹ con, đây là em con Đường Du, nó cũng như con năm nay học năm nhất.”

Tô Nham khách khí vươn tay phải: “Chào di, cảm ơn di chiếu cố ba tôi.”

“... Xin chào.” Nhìn thiếu niên trấn định vô cùng trước mắt, mẹ kế sững sốt một cái, cứng ngắc vươn tay phải.

Ông Tô nhú mày, con trai và mẹ gặp mặt như vậy cũng quá không thân thiết. (=..= Nào ông này bị tàn rồi)

Cửa ra vào lại một hồi rối loạn, là Lương Khuê cùng cha mẹ hân đến.

Vợ chồng Ông Tô vội vàng qua nghênh đón, Tô Nham ngồi không nhúc nhích, nhìn Lương Khuê bay thẳng đến phía y.

“Tô đại thiếu gia, sao mà mặt sa sầm nghênh đón tôi thế này?” Lương Khuê đi qua cười hi hi đập vai y.

Tô Nham nắm một nắm kẹo đưa cho hắn: “Cầm đứng một bên chơi đi cưng.”

“Shit, ngứa da hả.” Lương Khuê cười cười sững sờ, liếc cô gái bên cạnh Tô Nham thấp giọng hỏi: “Đây là cô em tiện nghi của cậu?”

Tô Nham gật đầu.

Lương Khuê che miệng nói thầm: “Các cậu không có quan hệ huyết thống, ít lui đến nha. Con bé này đẹp đấy, cậu phải kiềm nén nhen.”

Tô Nham phụt cười: “Phải kiềm nén là cậu, tớ là nham thạch, không có gì không chịu được hết.”

“Tớ hôn một cái, không phải cậu cũng mềm nhũn ra?” Lương Khuê cười trộm.

Tô Nham ngoài cười nhưng trong không cười, ma trảo dưới bàn vung lên, Lương Khuê lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhanh như mèo động cũng không dám động.

“Lương Khuê làm sao vậy?” Người khác hỏi. (Bị trảo tiểu đệ đệ rồi, Nham Nham hảo đáng sợ, nói ko hợp liền... [run rẩy])

Lương Khuê thống khổ lắc đầu, liên tục xoa tay.

Tô Nham buông lỏng tay, điềm nhiên như không quan tâm Lương Khuê: “Có phải là muốn đi vệ sinh không? Tranh thủ đi đi, đừng cố kiềm nén sẽ bị bệnh đó.”

Lương Khuê kệt kệt đứng dậy, vội chạy về phía toilet.

Nói đây là tiệc chúc mừng Tô Nham đậu đại học, không bằng nói là hội giao lưu của Ông Tô, đối tượng giao lưu quan trọng nhất chính là cha mẹ Lương Khuê. Những người khách khác, toàn bộ đều giống cha y mong ngóng vợ chồng Lương gia. Ngược lại quên mất tiêu Tô Nham.

“Nham Nham, con đừng ở kí túc xá, dọn về nhà cái gì cũng thuận lợi hơn, ký túc xá trường học điều kiện kém, thức ăn căn tin cũng không sạch sẽ gì.”

“Ở kí túc xá đi học tiện hơn, không muốn đón xe mỗi ngày.”

“Được rồi, nếu con thiếu cái gì nhớ nói với cha, đây là phí sinh hoạt cha cho con, con ở trường đừng không nỗ lực tiền. Ráng mà học, quen nhiều bạn vào, cũng đừng ngày nào cũng chơi game mê muội mất cả ý chí.”

“Vâng.” Tô Nham lên tiếng, sau đó cùng các sinh viên trở lại trường.

Chương trình năm nhất rất nặng, bài tập mỗi ngày phải hoàn thành cũng không ít. Tô Nham mua một cái notebook, lúc bài tập nhiều ở lại ngay trong kí túc xá, rảnh rồi lại đến công ty. Trên thực tế thời gian có thể đến công ty rất ít, cả nhà trọ cũng lười về. Ngành nghề để lựa chọn cũng không thiếu, nhưng Tô Nham vẫn chọn ngành vi tính. Đặc điểm của ngành này là khiến thời gian nghỉ ngơi giảm sút đáng kể, y coi như thoải mái, ba người còn lại trong phòng đều kêu khổ thấu trời, thỉnh thoảng ồm ồm: “Con bà nó, còn nặng hơn so với cấp 3 a!”

Còn có điều càng làm người ta thống khổ chính là nữ sinh quá hiếm, ngành kĩ thuật xác thực rất ít nữ sinh. Khoa máy tính còn là hiếm trong hiếm, lúc vừa khai giảng năm nhất khoa máy tính bọn họ có không ít nữ sinh đậu vào, dần dần sau nhập học, có thể chuyển ngành đều chuyển hết, nữ sinh ở lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Học cấp 3 thành tích xuất sắc, không có nghĩa là học đại học cũng xuất sắc, hai bên căn bản là hai lĩnh vực hoàn toàn bất đồng, trường càng giỏi, sự khác biệt này càng lớn. Tô Nham hồi trước đọc ở đại học D, cũng là đại học đứng đầu, nhưng khoa máy tính trường này cũng không trội lắm, nếu lấy thực lực chính thể so sánh với trường hiện tại đang học, Tô Nham cũng cảm giác chênh lệch rõ ràng. Giảng viên là mấu chốt lớn nhất trong đó. Giảng viên trường này mời về đều là người nổi tiếng trong lĩnh vực máy tính, trong đó có một người là thần tượng Tô Nham sùng bái cả hai đời. Việc học mặc dù nhiều, nhưng đi học là một loại hưởng thụ, giảng viên bất đồng cách dạy cũng bất đồng, người trong phòng phản nản thì phản nản, nhưng ánh mắt cả đám sáng trong, bất tri bất giác liền thoát khỏi hơi thở mà cấp 3 đã in hằn trên người.

Lương Khuê học xây dựng, thời gian nghỉ ngơi không nhiều hơn Tô Nham bao nhiêu, nhưng hẳn lại hiếm thấy mà chủ động nghiêm túc đi học, đơn giản là lĩnh vực ngành học mới, rất thú vị.

Kết thúc chương trình học hôm nay, Tô Nham cầm sách trực tiếp chạy đến căn tin, thời gian này căn tin vô cùng chen chúc, Tô Nham đứng ở vị trí dễ thấy chờ Lương Khuê đến. Nhìn đầu người nhón nháo, những đôi mắt lưu động ánh sáng khác thường. Đại học thật là cung điện kỳ diệu, nhiều người, thiên hình vạn trạng. Cả trai lẫn gái coi bỏ nét đơn thuần thời cấp 3, khoác lên tính quang cùng mị lực nhân nhạ.

Có câu nói đại ảm ảm vu thị[?], dùng để hình dung tâm tình Tô Nham kỳ thật cũng không thích hợp, nhưng Tô Nham vẫn nghĩ tới câu này. Trường học to như vậy, con người thì đủ mọi loại hình, đồng tính luyến ái hòa vào trong đó, kỳ thật cũng chẳng chói mắt lắm. Càng nhiều người chỉ là lạnh nhạt đi qua, sẽ không đặc biệt chăm chăm vào người khác cười nhạo xem náo nhiệt quá lộ liễu. Bọn họ sẽ không giống học sinh cấp 3 ngạc nhiên kinh sợ, chỉ vào mũi của bạn mà mắng mày là biến thái. Thật muốn làm gì bạn, người ta sẽ có cách làm càng thông minh hơn.

Tô Nham cùng Lương Khuê cũng không làm ra động tác khác thường gì trong trường, đi cùng nhau không khác gì hai người bạn. Tô Nham lại trong lúc vô tình nhìn thấy vài đôi đồng tính mập mờ khác, dừng nói ý liếc nhìn ra, cả mấy người bạn cùng phòng cũng một câu nói toạc móng heo, lần nào cũng mập mờ cười với Tô Nham chỉ vào hai đàn anh phía trước: “Hai người kia nhất định là một đôi.”

Trong trường nhân số rất đông, y và Lương Khuê, không phải cặp đôi duy nhất.

Hồi trước y học ở đại học D, năm y học năm nhất, 《núi Brokeback》là bộ phim đồng tính rất thịnh hành trong ngoài nước. Bên tai đôi lúc lại thoáng nghe người ta cười hi hi nói một câu Brokeback. Khả năng tiếp nhận của người trẻ tuổi kỳ thật rất mạnh, có lẽ rất nhiều người không cách nào chấp nhận đồng tính luyến ái, nhưng không có nghĩa là họ sẽ chủ động đi dả kích đồng tính. Mỗi người đều có cách sống của bản thân, ai rảnh nhìn bạn có đi lên con đường nghiêng lệch hay không.

“Hôm nay muốn ăn cái gì?” Lương Khuê cười hi hi chạy tới, vuốt bụng đôi mắt lấp lánh nhìn lên menu.

Tô Nham thuận tay mua hai ly cocacola, liếm liếm khóe miệng nói: “Thịt chiên. Lần trước ăn thật ngon, mua thêm một phần rau trộn, những thứ khác tùy ý. Tớ đi giành chỗ, cậu xếp hàng.”

“OK.” Lương Khuê chen vào đi xếp hàng, đồ ăn căn tin đại học không hề khủng bố như lời đồn bên ngoài, kỳ thật rất nhiều món ăn khá ngon. Học một ngày đói bụng mệt mỏi, đến căn tin có thể nhét đầy bụng, giá cả rẻ lợi ích thực tế, không gì không ổn cả.

Lương Khuê không bao lâu liền bụng com tìm được Tô Nham, bên người Tô Nham còn ngồi hai người bạn cùng phòng của y, Đàm Duệ cùng Vu Tường. Ba người đang nói chuyện về khóa học buổi sáng. Đàm Duệ thấy Lương Khuê đến liền thân thuộc nói: “Hôm nay sao chỉ có mình cậu thế này, cậu bạn khoa hóa kia không đi cùng à?”

Cậu bạn khoa hóa Đàm Duệ nói chính là Tiết Thủ Nhân, học sinh Lê Hoa cao trung thứ ba khoa học tự nhiên đi đậu Đại học A năm nay. Cấp ba trước kia, Tô Nham cũng không biết cậu, Tiết Thủ Nhân trừ học tập ra gần như mặc kệ tất cả, bởi vậy không có xã giao gì, hôm nay cùng lên đại học, lập tức liền thân nhau. Tha hương đất khách, có bạn cùng lớp làm bạn, trong lòng sẽ an tâm một ít, vừa khai giảng xong, Tiết Thủ Nhân rất không được tự nhiên, mỗi ngày gọi điện thoại cho Tô Nham Lương Khuê, lôi kéo bọn họ cùng ăn cơm trưa, cơm tối, cơm khuya, ba người cùng tiến cùng lui mãi, Lương Khuê gần như sắp hỏng mất. May mà giờ Tiết Thủ Nhân đã thích ứng, có bạn mới, đã không còn quẩn người như vậy.

“Cậu ta đã cai sữa, không còn đi theo chúng ta nữa.” Lương Khuê cười xấu xa.

Đàm Duệ cười to: “Miệng cậu thật quá ác mà.”

“Tớ là oán hận chất chứa quá sâu.” Lương Khuê hừ nhẹ, chen vào cầm viên thịt vui thích hưởng thụ: “Còn tên còn lại trong phòng các cậu đâu rồi?”

“Đi tán gái rồi, ngày nào cũng nằm vùng ở thư viện, còn khổ hơn mấy ông anh công nhân bên công trường nữa.”

Lương Khuê hiểu rõ gắt đầu, đột nhiên có nữ sinh đến bên cạnh nói: “Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Bốn người ngẩng đầu, nữ sinh đang nở nụ cười kia hết sức xinh đẹp, thật sự là lấp lánh mù cả mắt, Đàm Duệ cùng Vu Tường lập tức bị điện giật cảm xúc lằng lằng.

Nữ sinh ngồi xuống bên cạnh Tô Nham, Tô Nham ngậm nửa viên thịt mỉm cười lễ phép với cô.

Nữ sinh mỉm cười: “Tô Nham khoa máy tính đúng không? Em muốn hỏi anh có bạn gái chưa?”

Không khí chung quanh lập tức khẩn trương lên, Tô Nham im lặng không nói, chậm rãi nuốt hết nửa viên thịt xuống cổ họng, y vẫn không lên tiếng, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt công kích của Lương Khuê liên tục bắn phá. Nếu y không tỏ rõ thái độ, cuối cùng không phải y chết thì là nữ sinh này tiêu.

“Có.” Tô Nham trả lời.

Nữ sinh a một tiếng: “Em đã nói mà, anh không thể không có bạn gái. Vậy thì thôi, coi như em không có hỏi.”

Nữ sinh đi vội vàng, cô vừa đi, Đàm Duệ hai người liền bóp cổ tay không thôi nói: “Chúng anh vẫn FA đây nè.”

Tô Nham cười híp mắt với Lương Khuê: “Đẹp trai quá nó khổ lắm người ơi...”

Lương Khuê ôm Tô Tự Sướng: “Tướng mạo tốt thắng cả Phan An à nha.”

Đàm Duệ cùng Vu Tường trăm miệng một lời nói: “Nội hàm! Nội hàm a! Nội hàm ở nơi nào?”

Sau bữa cơm chiều, hai người rời khỏi trường, Lương Khuê vừa đi vừa trò chuyện, quay đầu lại nói với Tô Nham: “Tô An Bình tìm chúng ta qua chơi, đi không?”

Tô Nham không sao cả gật đầu: “Dù sao ngày mai nghỉ.”

Lương Khuê gật đầu tiếp tục trò chuyện, cầm chìa khóa xe đi lên phía trước, Tô Nham kéo khóa áo đi theo phía sau, gió đêm ngày đông lạnh thấu cả xương, thổi vào mặt người rét đến phát đau.

“Ai?”

Lương Khuê phía trước đột nhiên khẽ quát, tiếng nói tràn ngập cảnh giác. Tô Nham bước nhanh tiến lên, ngọn đèn soi chiếu, thấy rõ thì ra là người quen.

“An Tử?” Lương Khuê hoang mang cực kỳ, không hiểu nổi Hoàng Thịnh An vì cái gì xuất hiện ở chỗ hán đỗ xe, thời gian này, Hoàng Thịnh An hẳn phải ở đơn vị mới đúng.

Hoàng Thịnh An đứng lên, quần áo mất trật tự, mùi rượu xông về phía hai người, Lương Khuê nhú mày thật chặt, đi qua cẩn thận nhìn hán: “Mày say? Sao lại chạy tới nơi này, Fuck, thực ngọt thờ...” Lương Khuê quay phắt đầu đi, Tô Nham nhắc nhở: “Tranh thủ lên xe a, bên ngoài quá lạnh. Hoàng Thịnh An mặc rất mỏng.”

Lương Khuê lúc này mới phát hiện Hoàng Thịnh An chỉ mặc một bộ sơ mi nhăn nhoe, vội vàng mở cửa xe mở hệ thống sưởi.

“Tô Nham, An Tử, mau lên đây.”

Tô Nham vừa chuẩn bị ngồi vào vị trí lái phụ, đi hai bước liền thấy Hoàng Thịnh An còn ngẩn người không nhúc nhích, cho rằng Hoàng Thịnh An uống rượu đầu óc không thanh tỉnh, liền quay lại giữ chặt cánh tay Hoàng Thịnh An, đỡ hán đi vào chỗ ngồi phía sau.

Khoảng cách hai người cực kỳ gần, Hoàng Thịnh An gần như dựa sát cả người vào Tô Nham, mùi vị khác thường nồng nặc xông thẳng vào Tô Nham. Tô Nham cố gắng khiến sắc mặt không thay đổi, nhưng như muốn ói ra. Động tác cấp bách khó dẫn nổi nhét Hoàng Thịnh An vào xe, nhét một cái không vào, nhét hai cái cũng không vào, Hoàng Thịnh An kéo chặt cánh tay y không buông, Tô Nham nhú mày: “Hoàng Thịnh An, anh buông tay, đi vào dựa lên ghế.”

Hoàng Thịnh An bất động, Lương Khuê không kiên nhẫn mở đèn lên, dưới ánh sáng, cặp mắt Hoàng Thịnh An vô cùng trấn định nhìn Tô Nham, Tô Nham sững sờ, lại dùng sức nhét hán vào trong xe, động tác rất thô lỗ. Y vừa dùng sức như vậy, Hoàng Thịnh An rốt cục có phản ứng, hán ngồi thẳng lên, cười híp mắt nhìn Tô Nham: “Cung đang quyến rũ anh đúng không?”

Tô Nham như nghe được tiếng người ngoài hành tinh, sững sờ không kịp phản ứng, nhất thời cứng ngắc ở đó không nhúc nhích. Lương Khuê phanh một tiếng mở cửa xe, một bước liền đứng kề bên ôm Tô Nham ra, đưa đầu vào cắn răng lạnh lùng nói: “Hoàng Thịnh An, mẹ mày đừng tưởng uống rượu có thể nói lung tung.”

Hoàng Thịnh An cười ha ha, ánh mắt xuyên qua Lương Khuê thẳng tắp nhìn Tô Nham mặt không biểu tình: “Chính cung quyến rũ anh, hại anh không bình thường, cả đơn vị cũng không ở lại được nữa. Lúc đầu anh nên ra tay hung ác một chút, trực tiếp giết cung. Để cung khỏi phải hại người, thẳng mặt trắng chết bầm, thứ ẻo lả.”

Lương Khuê một đám đánh vào mặt Hoàng Thịnh An: “Mẹ mày!” Cho dù là bạn nói khối từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hán cũng không dễ dàng tha thứ gã này nói năng bậy bạ vũ nhục Tô Nham.

“Ha ha, chính cung làm hại...” Hoàng Thịnh An vẫn cười như trước.

Lương Khuê tức giận lại muốn đánh hán, Tô Nham giữ chặt Lương Khuê, lơ đãng nói: “Anh ta nói cũng không phải tở, cậu tức giận bậy bạ làm gì. Mau đi lái xe, tiễn bước anh ta, thổi chết người ta.”

Lương Khuê hầm hừ một đường lướt xe chạy vù vù, ném Hoàng Thịnh An vào Hoàng gia, quay đầu liền đi gặp mặt Tô An Bình.

“An Bình, Hoàng Thịnh An xảy ra chuyện gì? Mẹ nó, êm đẹp chạy tới làm người ta ghét mà.” Lương Khuê vừa đến KTV liền bắt được Tô An Bình truy hỏi.

Tô An Bình đốt một điếu thuốc, ngồi lên sofa thờ ngẩn thờ dài: “Hôm nay tìm mày chính là nói chuyện này, những người khác ở đơn vị, tạm thời cũng không thể tìm họ, đành phải nói với mày. An Từ bị đơn vị đá đi rồi, mày hiểu không?”

“Thật sự? Vì cái gì?” Lương Khuê giật mình không nhẹ, Tô Nham cũng hoang mang nhìn bọn họ, y còn tưởng những người này đều là con ông cháu cha, sao lại bị đá?

Tô An Bình có điểm nhấn nhỏ, gãi gãi đầu nhìn về phía Tô Nham, Tô Nham đứng dậy: “Tôi đi kiếm một ít thức ăn.”

“Chuyện gì a mày nói mau.” Lương Khuê không kiên nhẫn thúc hấn.

Tô An Bình lúc này mới nói: “An Từ đánh một tiểu công tử của thị trưởng thành phố L, chính là chuyện lúc tại mày thi đại học, tiểu công tử kia bị thương rất nặng, về sau về nhà trị liệu hai tháng mới khỏi hẳn, nó khỏe rồi thì không dám về nữa, nghe đâu ra nước ngoài học. Kỳ thật việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu có quan hệ thì dễ xử, nhưng cha An Từ lại không có thực quyền gì, đơn vị lần này liền xử phạt An Từ. Vốn cho rằng chuyện này xong rồi, nhưng Quốc Khánh năm nay, An Từ đột nhiên quậy lần nữa, bị mấy ông cấp trên giấu kín... khụ... Khụ khụ, cậu ta, ờ, ở đơn vị ngủ với đàn ông... Bị bắt được.”

Lương Khuê quả thực bị sấm đánh, nghẹn họng nhìn trân trối không phản ứng. Hấn nhìn thế nào cũng không ra Hoàng Thịnh An tên kia cũng thích đàn ông, tên tặc hư hồng kia, rất thích chơi gái, thích nhất là chơi mấy trò dâm vò đa dạng. Không giống mấy người bọn họ, dù chơi thế nào, cũng không đến mức bị người trên chụp mủ.

Tô An Bình thờ dài: “An Từ là không nhịn được mới tìm đàn ông ở đơn vị phát tiết, kết quả gây chuyện, kỳ thật cũng không phải lỗi của nó, chơi trò này cũng không phải chỉ có mình nó, nhưng nó cứ không may bị người ta bắt được. Lương Khuê, mày biết là ai đá An Từ ra khỏi đơn vị không?”

“Ai?” Lương Khuê theo phản xạ hỏi.

Tô An Bình thở ra một vòng khói: “Cha mày.”

Lương Khuê toàn thân chấn động, ngực như bị chùy đâm một cái.

Tô An Bình nhắc chân lên bắt chéo cảm thán: “Cha mày thật đúng thiết diện vô tư, dù thế nào cũng nhìn chúng ta lớn lên a, chút tình cảm cũng không cho. Đề người ta ghen khui nhất chính là cha An Từ tự mình đến cửa đi tìm cha mày, ông cả cửa cũng không mở.” Nói xong, Tô An Bình nhỏ giọng nói thêm một câu: “Cái gì huynh đệ đều là vô nghĩa...”

Lương Khuê nửa ngày mới khôi phục bình thường, nói: “Tôi đi về hỏi, xem có thể vẫn hỏi hay không.”

Tô An Bình gật đầu: “Nhờ vào mày.”

Trên đường trở về Lương Khuê tâm tình nặng nề, một câu cũng không nói.

“Đang lo cho bạn của cậu?” Tô Nham hỏi hấn.

Lương Khuê đột nhiên đỗ xe, nghiêng đầu thẳng tắp nhìn Tô Nham, vươn tay nắm chặt tay Tô Nham, trong lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi, không biết là do nóng, hay do sợ mà chảy ra.

Tô Nham không hỏi nữa, đời trước y chưa bao giờ tiếp xúc nhóm bạn nói khổ này của Lương Khuê, không biết bọn họ là chuyện gì, hiểu lại không nhiều lắm, thật sự đoán không được tâm tư lúc này của Lương Khuê. Nhưng sức nắm của Lương Khuê nói cho y biết, Lương Khuê đang khẩn trương sợ hãi, nhìn sâu vào đôi mắt kia, y biết, Lương Khuê tuy khẩn trương, lại dị thường cố chấp.

Cố chấp, không có gì không tốt.

Tô Nham nắm chặt tay Lương Khuê.

[1] Con gái tiện nghi: con gái từ trên trời rơi xuống, trong ngữ cảnh này có thể hiểu là con gái không có quan hệ máu mủ, con của người ta.

Tô Nham nắm chặt tay Lương Khuê.

Đọc câu này làm Vân nhớ tới bài Năm lấy tay anh quá a

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tranh chấp

Đứng trước phòng sách lòng Lương Khuê dâng lên chút ưu sầu, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa ra.

Cha hắn, Lương Hưng Quốc quả nhiên ngồi trong phòng, đang cẩn thận chà lau cây súng lục trong tay. Thấy con trai đi vào, ngẩng đầu cười cười: “Hôm nay sao về thế con?”

“Ngày mai thứ bảy ạ.” Lương Khuê nói.

“Đúng a, cha quên mất. Uống rượu hả?” Lương Hưng Quốc ngửi thấy mùi rượu trên người Lương Khuê.

Lương Khuê lắc đầu: “Không có uống, dính vào ở bên ngoài, cha, con tìm cha hỏi chuyện An Từ một chút, nó...”

“An Từ là ai?” Lương Hưng Quốc nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Lương Khuê bỗng nghẹn: “Hoàng Thịnh An, khi còn bé cùng khu với chúng ta, cha nó là Hoàng Ái Quốc.”

Lương Hưng Quốc bừng tỉnh, “Ra là nó, nó phạm luật, nhiều lần không chịu sửa, bị cha đá ra khỏi đơn vị, không phải thứ tốt gì, sau này con chó lui tới với cái loại người này. Con là sinh viên nên lo mà học hành, tương lai kinh doanh cũng tốt, làm học giả cũng tốt, không cần thâm giao cùng loại người như Hoàng Thịnh An.” Ông vừa nói vừa lắc đầu, trong mắt toát ra thần sắc khinh thường không chút che giấu.

Lương Khuê một bụng lời nói lúc này lại không biết nói ra thế nào. Hắn và Hoàng Thịnh An là bạn nói khó, nhưng bạn của hắn rất nhiều rất nhiều, trong nhiều người như vậy, không phải ai cũng được coi là bạn thân. Giữa những người bạn nói khó kia, Lương Khuê cũng không thích Hoàng Thịnh An lắm.

Hắn hiện tại đứng ở chỗ này, đứng trước mặt cha hắn, không phải vì Hoàng Thịnh An.

“Không thể cho nó thêm một cơ hội sao? An Từ vào đơn vị cũng đã mấy năm, mắt thấy sắp hết khổ, thời điểm máu chốt lại bị đá ra, đã kích rất lớn với nó, khi trở về con đừng phải nó, đang uống rượu, rất chật vật, dù gì cũng là bạn từ nhỏ, con cũng không thể mặc kệ.”

Lương Hưng Quốc rút điều thuốc ra, giương mắt sai con trai mình: “Đi pha một ly trà cho cha.”

Lương Khuê ngẩn người: “Dạ.” Vội vàng đi ra ngoài châm trà.

Chờ Lương Khuê bung tách trà nóng về đến cửa phòng lần nữa, cánh cửa lại chặn hắn ở bên ngoài. Tim Lương Khuê lộp bộp thoáng hiểu ra, cha hắn muốn không phải trà, mà là muốn hắn xéo.

Lương Khuê đứng trước cửa thật lâu không động, trà trong tay bắt tri bắt giác lạnh đi, thấm vào tim hắn, lạnh buốt hơn phân nửa.

Lương Khuê muốn cười, lại cười đến miến cưỡng... Muốn hỏi cho rõ, lại không sao mở miệng được. Muốn làm gì cũng không biết, trong lòng đã khắc sâu xúc cảm lạnh buốt kia, thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn, Quý Môn quan còn chưa bước qua được.

....

Ngày nghỉ hôm sau, Lương Khuê yên tâm thoải mái ngủ nướng. Ngay tám giờ vị trợ thủ đắc lực, tức chiếc di động đánh thức hắn, hiện lên là Hoàng Thịnh An.

Lương Khuê nhìn màn hình nho nhỏ lập loè im lặng, đã hiểu chuyện gì rồi, vò tóc nghe: “Mày tỉnh rượu rồi? An Từ, nhớ hôm qua mày làm gì không?”

Hoàng Thịnh An tỉnh táo, chỉ là không nhớ hôm qua nói gì: “Hôm qua tao đi tìm mày, tao biết. Theo như An Bình nói a, chuyện tao phạm, kỳ thật cũng không có gì quá ghê gớm, chuyện này trong đơn vị người tuổi trẻ thường làm, mọi người cũng không phải có bệnh gì, chỉ là tình lực tràn đầy, ghen quá mức, ngẫu nhiên giúp nhau gì gì đó, Lương Khuê mày là đàn ông, cho nên hắn có thể lượng giải tâm tình của tao. Nhưng tao thật sự quá xui nha, đúng lúc ngày đó cha mày đi thị sát, trùng hợp bắt được tao. Tao sợ hãi không nhe a, cha mày lúc ấy liền móc súng chia vào người tao, ai u mẹ ời, tao cho rằng đời này coi như tiêu rồi.”

Lương Khuê lắng lắng nghe, không chen vào, trong đầu hiện lên rõ hết thảy những điều Hoàng Thịnh An miêu tả. Chỉ là hắn nghĩ đi nghĩ lại, hình ảnh Hoàng Thịnh An trong hoảng sợ đột nhiên biến thành hắn, mà bị súng chỉ vào cũng là hắn. Duy không biến mất là gương mặt vận vẹo vô cùng phần nộ của cha hắn.

Cách điện thoại, Hoàng Thịnh An cũng không nhìn thấy sắc mặt Lương Khuê, vẫn lải nhải nói: “Con mẹ nó, năm nay việc gì cũng không thuận, còn đều có liên quan đến đàn ông. Nhưng mấy tên kia cũng không phải vợ tao, hại tao bị liên lụy không công, thật xui. Lúc trước là công từ thị trường hại tao bị xử phạt, sau lại để cha mày bắt được, những chuyện hư hỏng này cùng xuất hiện, tao biết sẽ ảnh hưởng không tốt đến tao, nhưng sau khi tốt nghiệp trung học tao liền vào đơn vị, mắt thấy sắp giải thoát thờ phào nhẹ nhõm, lúc này đá tao ra, để tao đi ra ngoài tìm đường sống, mày nói một chút, đổi lại là mày, trong lòng có ức không? Có phục không? Nếu thật bắt tao đi ra ngoài, tao chỉ có thể làm lưu manh cướp giật.”

Lương Khuê gạt miệng cười cười: “Kể tiếp mày có tính toán gì không?” Hoàng Thịnh An nói một tràng, Lương Khuê nghe xong vẫn chỉ muốn nói câu nói kia, quân không được mình thì không nên vào quân đội. Vào quân đội, phải theo quy tắc của chỗ ấy, làm chuyện gì đều có một bộ khuôn phép, thân đã không tuân thủ được thì nên dự đoán hậu quả của ngày hôm nay. Bằng không, lúc trước không nên đi vào.

Lương Khuê tự nhận là chịu không nổi khuôn phép của quân đội, bởi vậy hắn chưa bao giờ nghĩ vào quân đội làm một quân nhân, dù khi còn bé lúc không hiểu chuyện cảm thấy cha cảm sùng đặc biệt oai. Dần dần sau khi lớn lên, hắn sớm có mơ ước khác, mà không phải đi lên cùng một con đường giống cha. Rất vinh hạnh, hắn có một người cha hiểu hắn, cha cũng không buộc hắn vào quân đội.

Hoàng Thịnh An thờ ra, thoải mái ha ha cười nói: “Có thể tính toán gì chứ, mày bên đó thế nào rồi?”

Có tin nhắn nhấp nháy, Lương Khuê thấy là Tô Nham gọi, trên đó ghi: tớ buổi sáng đi công ty một chuyến, giữa trưa cùng cậu ăn cơm.

Lương Khuê mỉm cười, nói với Hoàng Thịnh An: “Cái gì thế nào chứ?” Hắn nhanh chóng trả lời tin nhắn của Tô Nham, còn tự chụp một tấm hình nửa thân trên mới rời giường cho Tô Nham, một lát sau, Tô Nham nhắn lại: Sáng sớm tỉnh mơ cho tớ coi ghèn mắt, ngán ngẫm quá ả.

Lương Khuê lập tức chùi mắt, mặc quần ngắn vọt tới trước gương nhìn, lập tức trả lời Tô Nham: Xạo ke, nào có ghèn mắt gì chứ, tớ không rửa mặt vẫn mị lực vô hạn.

Tiếp đó Tô Nham cũng gọi tới một tấm, thì ra Tô Nham cũng mới rời giường, trên ảnh y vừa rửa mặt xong, bọt nước cũng không lau sạch sẽ, trán tóc ướt sũng đọng đầy bọt nước, gương mặt tuấn lãng thanh sáng, làm người ta nhìn thấy không khỏi tâm tình tốt lên.

Lương Khuê tâm tư đại động, nhếch môi cười trộm, không chú ý tới Hoàng Thịnh An cùng hắn trò chuyện đã cắt cuộc gọi rồi.

Chờ Lương Khuê phát hiện cuộc gọi đã chấm dứt, cũng không sao cả bỏ điện thoại qua một bên đi rửa mặt cạo râu.

Lương Khuê sạch sẽ vào phòng khách, đi bảo mẫu sớm đã chuẩn bị bữa sáng cho hắn, ba mẹ đã ra khỏi nhà. Lương Khuê tùy ý nhét đầy bụng lái xe ra ngoài, lại gọi cho Tô Nham nói: “Sáng nay tớ phải chạy tới mấy cái ngân hàng, giữa trưa chúng ta ăn ở đâu?”

“Để giữa trưa coi đã, không thèm nghe cậu nói nữa, xe đến rồi.”

Lương Khuê chạy việc tới trưa cũng làm chưa hết chuyện. Nhiều việc không thể làm xong trong hai ngày nghỉ, lúc hắn rời khỏi ngân hàng đang cân nhắc thứ hai có nên trốn học không. Vừa lên xe, điện thoại của Tô An Bình lại đến.

Vừa nghe, Tô An Bình nói thẳng: “Đến nhà hàng Italy, lẹ lên.”

Lương Khuê giờ chiếc điện thoại đã treo mắng một câu, bấm lại vội hỏi: “Lẹ cái đếch gì, nhà hàng Italy nào hả anh hai? Mấy nhãn chính xác chút được không.”

“Shit, mày còn giỡn mặt với tao hả.” Tô An Bình hình như tâm tình thật không tốt, ngữ khí đặc biệt nóng, gắt: “Còn có thể là tiệm nào, là tiệm lần trước đó. Cái nhà hàng mà mày đi đến khóc lóc đòi ăn động đó.”

Lương Khuê thầm nghĩ đây là làm sao vậy, không vui cũng đừng nổi giận với anh em chứ. Lương Khuê vội vàng đến nhà hàng Italy.

Đạp mạnh đi vào tìm được Tô An Bình, vị trí kia ngoại trừ Tô An Bình, còn có Hoàng Thịnh An, cùng bạn gái Tiểu Mễ của Tô An Bình.

Lương Khuê nhớ tới chuyện không may gần đây của Hoàng Thịnh An, cũng thu chút nóng nảy lại, mỉm cười đi qua: “Rốt cuộc chuyện gì với vãi như vậy? Tao nói tụi bây cũng không phải không biết tao, tao ghét nhất đi nhà hàng ngoại quốc ăn cơm. Nhà , hoàn toàn không hợp khẩu vị, không lần nào làm tao ăn thoải mái, một hồi nữa tao còn phải tìm tiệm khác ăn đỡ đói. Nghiêm mỹ nữ, đã lâu không gặp, càng ngày càng đẹp.”

Nghiêm Tiểu Mễ liếc hắn, quơ những ngón tay thon dài như phi tiêu nói: “Muốn ăn cái gì tranh thủ đi, hôm nay bữa ăn này An Bình nhà ta mời khách.”

Lương Khuê nhìn menu đã không khẩu vị, giữa trưa hắn thật sự đói bụng, nhưng nước miếng ừng ực rầu rĩ tưởng niệm quán cơm Tứ xuyên. Nhìn ra Lương Khuê thờ dài thờ ngắn với menu, Hoàng Thịnh An mỉm cười: “Bữa ăn này cấp bậc thấp quá, không hợp tâm ý của đại thiếu gia hả?”

Lương Khuê nhìn hắn một cái, “Vậy thì thịt bò cùng sườn dê nha, An Bình, tới tìm tao có chuyện gì?” Hắn mắt nhìn điện thoại, nghĩ thầm không biết Tô Nham đầu kia bận rộn xong chưa.

Hoàng Thịnh An bưng ly rượu thủy tinh lên, ngửa đầu uống hết sạch chất lỏng màu hồng trong đó.

Tô An Bình giận dữ nói: “Chính là chuyện An Từ a, rốt cuộc mày có nói với cha mày chưa? Hay mày căn bản không để trong lòng? Tao nói mày xảy ra chuyện gì, đến Thành phố C học vài năm về liền quên sạch chúng tao rồi phải không? Chuyện của An Từ rất nghiêm túc rất quan trọng, nó giờ cùng đường rồi, trạm kiểm soát chủ yếu ngay tại chỗ cha mày, cha mày là người bận rộn, cả cái mặt cũng không cho gặp, mày bảo An Từ còn có thể thế nào?”

Lương Khuê khẽ nhủ mày, nghiêm mặt nói: “Tao nói rồi, hôm qua vừa trở về tìm cha, còn chưa nói hai câu, cha đã đuổi tao ra khỏi phòng. Chuyện Quân đội là công tác của cha, cha có lập trường cùng quy tắc của mình, nếu có thể thả ra khẳng định sớm nói lòng.”

“Mày thật sự có nói?” Tô An Bình không tin nhìn hắn.

Lương Khuê bật cười, dựa vào thành ghế, nhấp rượu: “Làm sao tụi mày mới tin?”

Tô An Bình có chút xấu hổ ngồi thẳng dậy, Hoàng Thịnh An có hàm ý nói: “Gọi điện thoại, mày gọi điện thoại liền cho cha mày nói chuyện của tao, ông đã không nể tình gặp ba tao, cũng nên để tao nói với ông qua điện thoại. Ông thật không chịu buông lỏng, con mẹ nó từ nay về sau tao không cầu họ Lương nữa.”

Lương Khuê nhìn thấy tính tình chột cùng rút giận này của Hoàng Thịnh An, chút đồng tình trong lòng cũng biến mất. Nhưng Lương Khuê vẫn bấm số điện thoại của Lương Hưng Quốc, những người bạn này đều là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có lẽ từ nay về sau không còn giao tình nữa, nhưng chỉ một cuộc điện thoại mà thôi, hấn cho nổi.

“Cha, ăn cơm chưa ạ?”

“Vừa ăn xong, tìm cha có việc?” Lương Hưng Quốc quá mức bất ngờ con trai gọi điện thoại đến lúc này.

Lương Khuê cười khỏ, tận lực ra vẻ hoạt bát rạng rỡ nói: “Cha, con vẫn muốn nói chuyện An Từ cho cha, An Từ ngay bên cạnh con, cậu ấy muốn tìm cha nói rõ ràng.”

Lương Hưng Quốc cười khê: “Con đem điện thoại cho nó đi.”

“Được ạ.”

Hoàng Thịnh An có phần khẩn trương nhận lấy điện thoại, chầm chước nửa ngày, hấn hít sâu hô một tiếng: “Chú Lương.” Xưng hô này, thân thiết bao nhiêu, đem quan hệ kéo gần lại vài phần.

“Hoàng Thịnh An, ai thay cậu cầu tình cũng không ích gì đâu.” Lương Hưng Quốc nói, trực tiếp đem chờ mong của Hoàng Thịnh An phán quyết từ hình.

Thịnh An cầm điện thoại sững sờ nửa ngày không có động tĩnh, Tô An Bình lo lắng quát lên: “An Từ? Cha nó nói gì?”

Trong nháy mắt gương mặt Hoàng Thịnh An méo mó đi, nghiêng rảnh nghiêng lợi, ngón tay nắm chặt điện thoại, ngực cực độ phập phồng, ánh mắt phần nộ thẳng tắp nhìn Lương Khuê. Lương Khuê thăm kêu một tiếng không tốt, quả nhiên, sét đánh ầm ầm một hồi loạn đánh, Hoàng Thịnh An hung hăng đập điện thoại của hấn một cái, triệt để nát bét. Lương Khuê tiếc thương không dứt một hồi, điện thoại tiêu là chuyện nhỏ, bên trong có bảo tồn thiệt nhiều tin nhắn cùng ảnh chụp, cứ như vậy toàn bộ vỡ nát a.

“An Từ!” Tô An Bình gọi hấn.

Hoàng Thịnh An không quay đầu lại rời khỏi nhà hàng, không lưu lại đôi câu vài lời.

Bồi bàn thu dọn xong hài cốt chiếc điện thoại trên đất, Lương Khuê bắt đắ dĩ lấy thẻ điện thoại ra. Nghiêm Tiểu Mễ thờ dài nói: “An Từ này tính tình cũng thật là, nói chưa rõ ràng gì đã bỏ đi. Lương Khuê, cha anh rốt cuộc nói gì, có thể làm An Từ tức thành như vậy.”

Tô An Bình lấy điện thoại ra: “Tớ gọi điện thoại cho An Từ, hai người ăn trước.”

Lương Khuê cùng Nghiêm Tiểu Mễ không khách khí mở tiệc, Nghiêm Tiểu Mễ nhỏ giọng nói: “Cũng chỉ An Bình nhà ta quá ngốc, ngày nào cũng vì An Từ chạy ngược chạy xuôi. Hứ, An Từ không phải thứ tốt lành gì, keo kiệt bủn xỉn thấy phát ón a. Nói bàn cơm trước mắt này đi, rõ ràng là vì hấn mở chuyện mời anh ăn cơm, kết quả muốn An Bình nhà ta bỏ tiền, An Từ sững sờ không thốt một tiếng, tốt xấu gì cũng phải chủ động nói mình bỏ tiền, không phải tôi để ý số tiền này, một bữa cơm trưa mà thôi có thể bao nhiêu tiền, tôi chỉ để ý thái độ của An Từ. Người này tôi nhìn thấu rồi, cứ coi An Bình như chàng ngốc mà lợi dụng.”

Lương Khuê cười cười, nói: “Chuyện An Từ tôi thực sự bất lực.”

Nghiêm Tiểu Mễ gạt đầu: “Tôi có thể hiểu được, cha anh nhiều tuổi như thế, tư tưởng khó tránh khỏi cổ hủ bảo thủ, An Từ phạm chuyện kia, chắc chắn, không chừng cha cậu có bóng ma tâm lý.”

“...”

Nghiêm Tiểu Mễ đột nhiên đăm đăm Lương Khuê, nhỏ giọng nói nhỏ: “Uy uy, Lương Khuê quay đầu lại nhìn anh đẹp trai bên cạnh, một mực nhìn về phía chúng ta, có phải nhìn tôi không ha”

Lương Khuê lớn mật quay đầu lại, Nghiêm Tiểu Mễ đăm hấn một cái: “Cậu đừng trắng trợn như vậy.”

Lương Khuê đứng lên, thẳng tắp đi về hướng anh đẹp trai kia.

Nghiêm Tiểu Mễ cả kinh: “Chẳng lẽ quen biết à?”

Lương Khuê hấn không thể hoan hô, hấn đang rầu di động tiêu rồi làm sao liên lạc với Tô Nham, không ngờ chỉ cần quay đầu, Tô Nham đã ở chỗ này.

“Thật trùng hợp nha.” Lương Khuê cười tít khoát lên vai Tô Nham, Tô Nham mỉm cười giới thiệu với đối tác: “Đây là bạn của tôi Lương Khuê, Lương Khuê, đây là Ngụy tổng của Hồng Vũ quốc tế.”

Người đàn ông đối diện nhìn qua gạt đầu: “Chúng ta nhận thức, con trai Lương Hưng Quốc phải không? Tiệc chúc mừng của cậu tôi cũng có đi, sinh

viên của Đại học A, tiền đồ vô lượng.”

“Ngụy tổng khách khí, tết năm trước Ngụy tổng kết hôn đại hỉ, tôi cũng đi ăn tiệc bao bánh kẹo cưới, ha ha.” Lương Khuê cười nói, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc Tô Nham, Tô Nham hôm nay mặc một bộ đồ vest màu đen, thay đổi kiểu tóc thành thực khéo léo, ngồi thẳng ở đằng kia, yên lặng mà rực sáng. Giây phút hắn quay đầu lại, hình ảnh ấy đã in sâu vào lòng hắn. Thấy Tô Nham như vậy tim hắn đập thành thịch, cảm giác mới lạ, trong lòng ngứa ngáy, đặc biệt muốn nhân y xuống hung hăng hôn một phen, tốt nhất có thể tự tay lột bộ vest nghiêm trang này ra, làm mái tóc y mất trật tự, làm gương mặt yên tĩnh nghiêm túc kia, nhiễm lên một mảnh ửng hồng tuyệt đẹp.

Lương Khuê càng nghĩ càng bức rức, lập tức nghiêm mặt nói: “Hai vị có chính sự, tôi không quấy rầy.”

Sau khi cơm trưa kết thúc, Tô Nham cùng Ngụy tổng mỗi người một ngã. Tô Nham thở ra, giặt cà vạt ra đi về hướng bãi đỗ xe. Hôm nay, Thứ Kế Nghiệp an bài cho y một chiếc xe, y có thể tự lái xe đi cho đã ghiền.

Tô Nham một mình đi về hướng bãi đỗ xe, càng đi vào hầm càng nhũn mảy, y quay đầu lại nhìn quanh, đằng sau không một bóng người. Tô Nham ngưng thần tiếp tục đi về phía trước, kéo mở cửa xe đi vào, nổ máy vừa muốn đi, vị trí tay lái phụ bỗng nhiên chui vào một người. Tô Nham cả kinh, sau đó lập tức thở ra: “Có bệnh hả.”

Lương Khuê cũng không giải thích hắn vì sao chờ ở chỗ này, đi lên liền hỏi: “Buổi chiều cậu còn bận gì không?”

Tô Nham lắc đầu: “Không có chuyện gì, có thể trực tiếp trở lại nhà trọ nghỉ ngơi.”

Lương Khuê giờ khoe miệng lên cười, Tô Nham hỏi hắn: “Lúc này ở nhà hàng, tớ nhìn thấy Hoàng Thịnh An kia đập bể điện thoại của cậu, vì sao lại quăng...”

Lời nói chưa dứt, gương mặt Lương Khuê đã vô hạn phóng đại, ép thẳng về phía y. Tô Nham mắng một tiếng, đẩy Lương Khuê ra, Lương Khuê chết cũng không chịu lùi, càng ép càng chặt, tay ép chặt đầu Tô Nham, hung hăng hôn y. Hôn đến Tô Nham chịu mở miệng đáp lại, Lương Khuê mới đạt được mục đích mà cười trộm, kéo ghế xe nghiêng xuống đẩy ngã Tô Nham. Cách lộp quăn có thể cảm giác được phản ứng của Tô Nham, Lương Khuê càng hưng phấn, không thể chờ đợi được giặt mạnh cà vạt cùng khuy áo trong của Tô Nham, cúc áo từng nút từng nút bung rơi, lăn ra khắp nơi, Tô Nham rốt cục lên tiếng ngăn cản: “Đừng xé áo của tớ, rất mắc đấy.” Nói xong đặc biệt ân cần chuẩn bị tự mình cởi áo trong, nhưng Lương Khuê bất ngờ lách cách vung mở tay y, tiện tay liền dùng cà vạt trói cổ tay y lại, Tô Nham tức giận mắng to: “Shit, cậu ăn phải xuân dược rồi hả!” Duỗi chân hung hăng đập hướng Lương Khuê, thân thể Lương Khuê thuận thế đè xuống, kéo chân Tô Nham ra, làm y không có cách nào đá loạn, “Hôm nay đặc biệt muốn cậu mà.”

Thanh âm khàn khàn, nhiệt khí xông vào mũi, Tô Nham tâm động, không rõ hôm nay Lương Khuê vì sao lại hưng phấn thế, nhưng vậy đã sao nào, vào lúc này, suy nghĩ nhiều quá là có tội.

Lương Khuê quyết chí tự cường tích cực cố gắng, rốt cục rút xuống được chiếc quần tây đen nhánh Tô Nham ừ rất cẩn thận, hơi lạnh phả vào thân hình thon dài cân xứng của Tô Nham. Tô Nham hơi nhúc nhích, khẽ nhếch miệng mỉm cười nhìn lên Lương Khuê đang đỡ ra, y biết Lương Khuê sẽ ngăn người, bởi vì dưới bộ vest của y là chiếc underwear đặc biệt khêu gợi, tuy nói mặc thứ này ra ngoài hoàn toàn là vì để bộ vest càng vừa vặn ôn hòa hơn, nhưng bây giờ, lại thành một loại tình thú khiêu khích. Thế nhưng, y thật sự không phải cố ý.

Lương Khuê ngây người rất lâu rất lâu, thẳng đến xoang mũi nóng lên, một dòng đồ thẩm phun ra, núi lửa phun trào!

“Tô Nham!” Lương Khuê gầm nhẹ một tiếng, nhào qua hung hăng nồng nhiệt hôn Tô Nham, say mê ni non: “Rất muốn cậu...”

Hai bàn tay thô ráp không chút thương tiếc dầy vò mông Tô Nham, không nhiều một phần không thiếu một phần, trong mắt hắn đây là vị trí hoàn mỹ nhất của Tô Nham, mỗi lần ôm y, va chạm thân mật, luôn nghĩ vĩnh viễn không xa rời nhau. Hắn lần đầu tiên trông thấy Tô Nham mặc đồ vest, gần như trong nháy mắt bị mị lực của y hấp dẫn, quần áo may vừa vặn, có thể làm cho một đàn ông có mị lực càng có sức quyến rũ hơn. Giây phút đó hắn mới thật sự cảm thấy, Tô Nham của hắn, thiếu niên đã từng gọi là Tô Nham kia, thật sự đã trưởng thành thành một người đàn ông mị lực bắn ra bốn phía.

Ôm lấy Tô Nham, so với bất cứ điều gì đều kích thích hơn. Hắn nắm lấy tay Tô Nham, ánh mắt nóng rực chăm chăm vào gương mặt vì hắn mà mất bình tĩnh kia. Tô Nham như vậy chỉ có hắn thấy qua, cũng chỉ có hắn có thể có được. Áp lực hắn chịu đựng, luôn luôn tồn tại, từ cha mẹ, từ xã hội, những chuyện đương nhiên phải lo lắng kia, hắn chưa bao giờ ngừng tự hỏi. Hắn từng lo lắng, từng mê mang, từng sợ hãi, nhưng hắn sợ phải chia tay với Tô Nham, chàng trai duy nhất hắn yêu, dạy hắn biết quý trọng này hơn. Hắn muốn quý trọng đoạn tình cảm độc nhất này, và cả Tô Nham độc nhất này nữa.

Nếu hắn bỏ cuộc buông tay, Tô Nham sẽ vứt hắn ra khỏi trái tim của mình.

Nếu hắn nhát gan sợ sệt, Tô Nham sẽ lao vào vòng tay người khác.

Người xem đi, tất cả của Tô Nham, chỉ có hắn quen thuộc.

Và Chỉ có hắn quen thuộc là đủ rồi.

“Tô Nham...” Lương Khuê gầm nhẹ.

Tô Nham run lên, thờ dốc đối mặt ánh mắt của Lương Khuê, ánh mắt như vậy, cũng làm lòng y say.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thăm bệnh

Mùa đông ở thành phố A rất dày vò những kẻ xứ lạ. Dù là tổ chất thân thể Tô Nham hiện nay rất tốt, nhưng mỗi ngày trông mắt nhìn khí trời âm u, bầu trời bao la xám xịt, cơ thể như đông cứng lại, chỗ này không muốn đi chỗ ấy không muốn đến. Ba người còn lại trong phòng chảy nước mũi như trái dưa gang, đến giờ ăn cũng lười đi chỉ nằm chờ người khác giúp mua dùm. Vì vậy Lương Khuê chạy đến đặc biệt thường xuyên, ban đầu là mua cơm cho Tô Nham, về sau bốn người trong phòng hẳn đều bao hết.

Lương Khuê mang một đồng hộp cơm chạy lên lầu sáu, dọc theo đường chạy mang theo hơi nóng. Đứng phải không ít người quen khoa máy tính, thấy Lương Khuê liền thân quen nói: “Lại đi 601 cung cấp lương thực à?”

Lương Khuê cười ha hả gật đầu: “Đúng vậy a, các cậu muốn cơm không?”

“Ôi, tội này mua không nổi. Vừa gà vừa vịt, đám tội bây là thứ độc trùng tư bản chủ nghĩa mà.”

Nói đùa xong, Lương Khuê đã vọt tới ngoài cửa 601, một cước đá văng cửa, bốn người trong phòng lập tức sống lại, đều vớt bài tập trong tay xuống, cướp đoạt cơm trưa.

Tô Nham thở ra, lắc lắc cánh tay đau nhức đứng lên, nhìn thấy trên mặt Lương Khuê còn đọng vết mồ hôi, khoác một chiếc áo khoác mùa đông, bên trong chỉ có một chiếc T-shirt ngắn tay.

“Cậu đi chơi bóng à?” Tô Nham nhận cơm trưa.

Lương Khuê qua chỗ y ngồi xuống, chống cằm xem websites: “Đúng a, buổi sáng hai tiết cuối là thể dục. Á, có văn kiện đến này, nhận không?”

“Nhận.” Tô Nham hàm hồ nói.

“Thư Kế Nghiệp gọi tới, là công việc chứ? Đúng rồi, Tô Nham, ban chúng tớ có một người anh em muốn tìm tớ hùn vốn mở tiệm ăn ở gần trường, tớ chịu rồi. Từ nay đưa thức ăn cho cậu dễ hơn nữa.”

Tô Nham sắc đến ho khan: “Cơm Tây hay Trung Quốc?”

“Cơm Tây, tiệm phong cách Bỉ, như khoai điều Bỉ, rau diếp nướng, hải sản trai sò, món ăn đậm, phomat vân vân, mở ở cửa bắc, cửa hàng tớ đã bàn ổn rồi, khai giảng sang năm chính thức khai trương.”

Tô Nham gật đầu, “Tớ biết mỹ thực Bỉ rất không tồi, nhưng chưa nếm qua.”

Lương Khuê cười với y: “Khuya hôm nay chúng ta đi ăn.”

Tô Nham cắt ngang hẳn: “Không đi, bài tập nhiều quá tớ đau cả đầu rồi, sắp đến thi cuối kỳ, mấy ông bà giảng viên hành hạ người ta đến chết thôi.” Y nói rồi gặm đùi gà hả giận, Lương Khuê cười hi hi đuổi móng vuốt lông lá ra: “Để tớ xoa bóp cho cậu... Oái...”

Đàm Duệ ôm cà mèn ho khan nói: “Hai người các cậu đừng khanh khanh ta ta ở chỗ này, Lương đại soái ca, lần trước cậu nói có người bà con muốn thuê dạy kèm phải không? Tớ cùng Vu Tường đông này không định về nhà, muốn làm gia sư kiếm chút phí sinh hoạt. Lần trước hội trưởng nói sẽ lưu ý giúp chúng tớ, kết quả đến giờ cũng chưa đứng vào đội. Dạy kèm được tiền nhanh, thiệt nhiều học sinh xếp hàng chờ.”

“Cần a, sao lại không cần, mấy nhóc bà con nhà chúng tớ còn nhiều, rất nhiều. Chỉ đích danh ngành toán lý hóa trường chúng ta, khoa văn thì muốn đại học B, tớ tính coi, cao trung có ba thằng nhóc, muốn học thêm toán lý hoá, hai người các cậu đi không? Cơ bản tính một trăm một giờ, dạy tại gia, bên ngoài cũng không có giá này, bao ăn cơm, nhưng các cậu phải nhiệt tình giảng bài, mấy thằng oắt này kỳ thật đều rất thông minh, chỉ là tính tình thiếu gia khó đối phó, các cậu phải xem xét kĩ. Còn có năm sáu đứa tiểu học cấp 2, có mấy nhóc cháu, nhưng nữ sinh dạy cho con gái tốt hơn.” Lương Khuê dứt lời nói với Tô Nham: “Vốn cậu tớ còn muốn tớ đi dạy thằng em họ toán lý hoá. Hừ, tớ bỏ tiền ra cho ông cũng không muốn dạy. Về sau còn nói hỏi cậu coi có chịu không, nhưng tớ không chịu, hộ chiếu đã làm xong rồi, nghỉ đông chúng ta đi thăm Việt Việt.”

Tô Nham trầm mặc gật đầu.

Đàm Duệ cùng Vu Tường vui vẻ không thôi nói: “Điều kiện tốt như vậy sao lại không dạy, thật cảm ơn cậu.”

“Vậy được, tớ quay lại nói với cậu tớ liền cho các cậu qua. Tô Nham, Thư Kế Nghiệp lại gọi văn kiện tới, còn muốn cậu coi ngay đây này.”

Tô Nham nuốt thức ăn, đi qua nói: “Nhấn mở ra coi.”

Lương Khuê nhấn mở văn kiện Thư Kế Nghiệp truyền đến, là một đoạn phim ngắn về games cùng một địa chỉ Internet. Đoạn phim chỉ dài ba phút nên xem rất nhanh, websites thì đều là tin tức về trò chơi kia cùng tư liệu về đoàn đội nhân viên chế tác trò chơi này.

Thư Kế Nghiệp lên MSN nói: đoàn đội này nhỏ, chỉ có bốn người mà làm ra trình độ này, tương đối khá. Cậu có ý kiến gì?

Tô Nham chăm chăm vào màn hình nửa ngày không nói chuyện, công ty đang từng bước phát triển, hàng năm muốn mời hiền nạp sĩ là nhất định, cho tới bây giờ Thư Kế Nghiệp cũng chiêu mộ được không ít người tuổi trẻ mới. Chỉ cần kỹ thuật tốt, Tô Nham cũng không có ý kiến gì.

Phần tư liệu trước mắt này, rất không tồi, video trò chơi ngắn kia cũng xuất sắc.

Mẫn Kiến Trung, năm thứ hai khoa máy tính đại học D.

Chính là Mẫn Kiến Trung này, Tô Nham nhớ rõ lúc trước lúc y lên năm nhất đại học D, Mẫn Kiến Trung đã là đàn anh năm ba, một đàn anh chỉ nghe tên không thấy mặt. Lúc Tô Nham lên năm hai, Mẫn Kiến Trung năm tư tốt nghiệp, khi đó Tô Nham mới quen anh.

Tô Nham hôm nay nhớ tới chuyện cũ, trong lòng vẫn là bình tĩnh.

Tô Nham trả lời Thư Kế Nghiệp: rất tốt

Thư Kế Nghiệp nói: Ừm, anh liên lạc với bọn họ đây.

Thi cuối kỳ trôi qua rất nhanh, hai người chờ Lâm Cường cùng Trần Yến đến Thành phố A, bốn người tề tụ xong lập tức bay đến bệnh viện Mỹ.

Không có bao nhiêu vui sướng sau đoàn tụ, chỉ cần vừa nghĩ tới Tần Việt còn nằm đó không nhúc nhích, ai cũng cười không nổi.

“Gần một năm...” Lương Khuê phiền muộn cảm thán.

Sắc mặt Tô Nham có chút tái nhợt, áo khoác lông cừu ấm áp cũng không cách nào giảm đi hàn ý toàn thân y. Nhìn thiếu niên gầy gò trầm tĩnh trên giường, trong lòng y bắt đầu dâng trào niềm xấu hổ khó có thể bỏ qua.

“Bác sĩ trong nước ngoài nước đều nói Việt Việt nhà di không có bệnh, tìm không ra bệnh gì. Có thể nó không tỉnh lại, một mực nằm như vậy, không có bệnh cũng dần vật thành bệnh, ngủ mãi... Người liên gầy.” Trác Liên Chi nhìn đôi tay đôi chân khẳng khiu của con trai mà ghen ngào không thôi nói. Kỳ thật bà đã rất ít khóc, chạy đến từng bệnh viện từng bệnh viện, kết quả chẩn đoán đã nghe đến chết lặng, sớm đã không chảy nước mắt nổi nữa. Mỗi ngày cứ mấy mớ cơm cháo, thay quần áo mớm thuốc cho nó, bà cái gì cũng không làm, luôn ở lại nơi này, hi vọng một ngày nào đó có thể nhìn thấy Tần Việt mở mắt ra. Hôm nay thấy mấy người bạn tới thăm con, bà nhìn bọn họ cùng tuổi nhau, vẫn sống tinh thần bừng bừng phần chần như thế, trong lòng lập tức chua xót không thôi. Nếu Tần Việt không gặp chuyện không may, hôm nay cũng sẽ giống như những chàng trai cô gái này, tha hồ huy vũ thanh xuân trong đại học.

Trần Yến nhìn tình cảnh trước mắt, nhìn không được trào nước mắt. Chuyện làm người ta tối vô lực chính là thế này, gặp mặt nhưng không nghe được, gặp được nhưng cũng như không. Cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ngày ngày giường mất trông mong khổ sở chờ đợi.

Tần Việt, cậu muốn mọi người đợi bao lâu nữa?

Lương Khuê thở dài, đỡ di út ngồi qua một bên: “Di út đừng để bị bệnh, mấy ngày này di nghỉ ngơi cho khỏe đi, chúng con giúp di chiếu cổ Việt Việt, chúng con có thể ở nơi này một tháng.”

“Đúng vậy a, di, di đi nghỉ ngơi đi a, chúng con sẽ chăm sóc Tần Việt cẩn thận.”

Trác Liên Chi miễn cưỡng lộ ra nụ cười, gạt đầu không thôi nói: “Ừ, các con có thể ở cạnh Việt Việt nhiều nhiều cũng tốt, nói không chừng làm ồn lên nó liền tỉnh. Các con ở nhà của di đi, cha nó mua một ngôi nhà cạnh bệnh viện cho di ở, nhà rất lớn, các con ở hết cũng đủ chỗ.”

“Cảm ơn di út, Trần Yến, Lâm Cường. Các cậu theo giúp di út trở về nhìn đường trước, đòi mấy thứ trong khách sạn qua đi.”

“Được, buổi tối đợi cho các cậu.”

Bàn tay Tô Nham giấu sau áo khoác siết chặt trắng bệch, y lặng lẽ ngồi bên cạnh nhìn Tần Việt, Lương Khuê đến trò chuyện với Tần Việt, nói những chuyện khi bọn họ còn bé, sinh động như thật, cứ như Tần Việt đang cười nghe hân hỉ.

Nửa giờ sau Lâm Cường gọi điện thoại nói mọi thứ đã chuyển xong, Trần Yến cùng bảo mẫu đang chuẩn bị bữa tối.

Lương Khuê thoải mái cười nói: “Trần Yến thật là đức hạnh, biết nấu canh không? Nấu canh gà đi a, tớ muốn uống.”

“Không thành vấn đề.”

Tô Nham đột nhiên ôm lấy đầu nói: “Lương Khuê, tớ chóng mặt.”

“Không thoải mái?” Lương Khuê đi qua sờ đầu y: “Không có phát sốt a.”

“Không phải phát sốt, chỉ là chóng mặt choáng váng thôi, đại khái gió lạnh thổi lâu.”

“Chắc là thế, đúng lúc ở bệnh viện, tớ đi tìm bác sĩ hỏi, mua cho cậu chút thuốc phòng cảm mạo, cậu dựa vào giường nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ.” Tô Nham nhìn Lương Khuê bước ra khỏi phòng bệnh, Tô Nham lập tức đứng dậy, vươn tay liền xuất hiện một ống gì đó, bên trong đầy chất lỏng trong suốt, Tô Nham vừa vội lại hưng phấn nâng Tần Việt dậy, cầm lấy ống nhắm ngay miệng cậu chậm rãi đút vào, chất lỏng chảy vào miệng Tần Việt, mắt thấy nó chảy ra, Tô Nham nhanh nhẹn để đầu cậu ngửa ra sau, bóp cầm cậu, vuốt cổ làm Tần Việt uống hết. Cứ làm vậy nhiều lần, đút hết chất lỏng trong ống mới dừng tay. Tô Nham thở ra, buông tay để Tần Việt nằm xuống, mặc dù y đã rất cẩn thận, nhưng vẫn làm trước ngực Tần Việt ướt một chút.

Tô Nham cuống quýt xử lý, thanh âm trong đầu kia cười khẩy: “Khắc khắc, người đang lãng phí đấy, cho dù mỗi ngày người đút linh thủy hần cũng không tỉnh lại, đây là mệnh.”

Tô Nham giật mình một hồi, thờ dài nói: “Ta có thể làm chỉ có chút chuyện này thôi. Cậu ấy hiện tại... Quá gầy, nhìn dọa người. Cho dù ta không có cách nào làm cậu ấy tỉnh lại, cũng hi vọng thân thể cậu ấy không suy sụp quá, cả đời còn rất lâu, nói không chừng cậu ấy kiên trì, có một ngày sẽ thật sự tỉnh.”

“Khắc khắc khắc khắc, dù là sống lâu trăm tuổi, nhưng chỉ có thể nằm, lại làm được cái gì?”

Tô Nham trầm mặc không nói, nhìn mặt Tần Việt ngẩn ngơ.

Lúc Lương Khuê tiến đến gần nữa, Tô Nham đã ‘dù bạn vẫn ung dung’ ngồi đọc báo.

“Còn chóng mặt không?” Lương Khuê mang túi nhựa qua quan tâm hỏi y.

Tô Nham lắc đầu: “Hết rồi, thể chất tốt, nghỉ một chút liền không có thành vấn đề.”

“Hi vọng không có việc gì, tớ gọt táo cho cậu lót bụng. Di, chân của Việt Việt sao lại ướt thế?”

Mặt Tô Nham thoáng lúng túng: “Khụ, tớ vừa rót nước, không cẩn thận để đổ ra. Thực xin lỗi, lần sau tớ sẽ chú ý một chút.”

Lương Khuê chăm chăm vào Tần Việt, bỗng nhiên nói: “Di út nói Việt Việt mỗi ngày chỉ có thể dựa vào truyền dịch duy trì tánh mạng, cậu xem Việt Việt, có phải quá gầy? Khi nào mới có thể tự mình ăn cơm uống nước.”

“... Không có chuyện gì, chậm rãi sẽ chuyển tốt.”

“Cậu nói sao lại có việc lạ này, lúc ấy nó không có nhảy xuống, cũng không bị thương ở đâu, sao lại hôn mê bất tỉnh? Những bác sĩ kia quá không chuyên nghiệp, cái này nói không biết cái kia nói không có vấn đề, cái này còn gọi không có vấn đề? Tỉnh ngày coi, tháng tư nhập viện, hiện tại cũng sắp đến năm mới, cư nhiên một chút tiến triển cũng không có.” Lương Khuê ăn chưa tức giận phàn nàn, hỏn hển hai mắt trừng Tần Việt, tràn đầy bất đắc dĩ.

Tô Nham không lời nào để nói, lại nghe Lương Khuê lầm ba lầm bầm nói: “Tô Nham, cậu nói có phải là quý nhập vào người rồi hay không?”

“...”

Lương Khuê vò đầu: “Cậu đừng nhìn tớ như vậy, tớ nói thật... Cậu đừng không tin, có đôi khi tớ cảm thấy rất thần kỳ. Có nên thỉnh một đại sư nội công đến xem không?”

“...”

“Đừng không nói lời nào a, tớ quay về phải đi hỏi thăm đại sư trong nước, nói thế nào cũng nên thử một chút, không thể ngồi chờ chết.”

“...” Tô Nham vỗ vỗ mặt Lương Khuê, hí mắt cười: “Cậu cố gắng lên.”

Bốn người ở lại Mỹ đến mừng một tết mới về, bọn họ tận lực ở lại đến lúc này, đón giao thừa cùng Tần Việt trong bệnh viện, nghênh đón ánh triều dương mừng một năm mới.

Vừa về nước, hai người đều nhận được điện thoại từ nhà gọi đến. Lương Khuê nhất định phải về nhà, Tô Nham có chút co quắp, nhà kia y đi qua một hai lần, đều là cha muốn y trở lại ăn cơm, năm trước cha cũng nói muốn y trở về ăn tết, hiện tại y trở lại Thành phố A, hình như từ chối không được.

Nhưng Lương Khuê lại hi vọng Tô Nham có thể trở về, vẫn tốt hơn so với Tô Nham một mình ngồi trong nhà trọ. Dù người cha kia bắt trách thế nào, cũng là cha của y.

“Ông đã mời cậu trở về uống canh, vậy cậu đi đi. Không ăn phí lắm, mấy ngày nay tớ phải bận rộn đi chúc tết, phỏng chừng không rảnh ở bên cậu, cậu đừng ngày nào cũng im lìm ngủ trong nhà trọ.”

“Tớ bữa nào cũng đi nhà cậu chúc tết.” Tô Nham nói.

“Ha ha, đó là nhất định. Đi thôi, tớ tiễn cậu về. Không có gì cần để ý, mẹ kể cùng nhỏ em tiện nghỉ nhà cậu nếu dám khi dễ cậu, tớ đi lóc mái nhà họ ra!”

Lương Khuê tự mình đưa Tô Nham đến cửa, Ông Tô nhiệt tình mời hẳn vào uống trà, Lương Khuê tìm lý do đi trước. Tô Nham bước vào căn nhà ấm áp, lập tức ngửi thấy mùi canh gà nồng đậm. Mùi canh gà này là cách hầm cách thủy phía nam, Lương Khuê đặc biệt thích.

Ông Tô vẻ mặt tươi cười nói: “Trở về thật đúng lúc, cô Liễu vừa hầm xong canh gà, cha bảo bỏ thêm chút mì vào, trước kia con thích ăn món này, hôm nay phải ăn nhiều vài chén. Phòng dọn dẹp xong cho con rồi, con cứ ở đến mười lăm, đi học rồi dọn đi không muộn.”

Tô Nham khẽ gạt đầu, mở vali lấy rượu nho, hạt cà phê, chocolate ra: “Quà biếu mọi người.”

“A a, mua tại Mỹ a, con có lòng.” Ông Tô rất vui mừng, không ngờ còn có thể nhận được một phần quà, ông nghĩ, vốn tưởng rằng thằng con này lãnh đạm đạm với ông, bình thường kêu nó trở lại dùng cơm cũng nhiều lần chối từ. Hôm nay xem ra, con trai nói thể nào vẫn là con trai, huyết mạch tương liên, sao có thể lãnh khốc tới cùng chứ.

Hai cha con đang nói chuyện, mẹ kể cùng cô em Đường Du từ trên lầu đi xuống.

Ông Tô lập tức nói: “Nham Nham mua quà cho hai người, ha ha, đứa nhỏ này rất có tâm.”

Mẹ kể từ ái mỉm cười: “Cảm ơn, hiểu chuyện hơn cả em gái con, con nhóc kia đi ra thì chỉ lo chơi, không biết mua thứ gì cho chúng ta, đúng là con tiểu bạch nhãn lang [1] mà”

Đường Du bất mãn phản bác: “Sao không mua a, nghỉ hè cấp ba con cùng bạn đi Hồng Kông, không phải mua cho mẹ hai cái túi LV cùng kem dưỡng da sao? Tiểu hơn cả vạn tiền tiêu vặt của con đó.”

“Vâng vâng vâng, mẹ quên mất. Cô Liễu, canh gà xong chưa? Mau bung ra, đừng để khách chờ lâu. Ôi, coi trí nhớ của tôi này, không phải khách, là người một nhà, đi giống cha con gọi con là Nham Nham được chứ a?”

Tô Nham mỉm cười: “Di tùy ý.”

Ông Tô bất mãn trừng vợ cùng con gái, hừ một tiếng kéo vali của Tô Nham vào phòng ngủ: “Đi xem phòng của con, nhìn coi còn thiếu gì không.”

Hai cha con vào phòng ngủ, Ông Tô lập tức nói: “Con đừng để ý lời hai mẹ con họ nói, hai người này há miệng ra ngoài nói ăn ra thì biết cái gì. Hừ, con nhãi kia thực tế là bạch nhãn lang, nói thể nào cha cũng nuôi nó nhiều năm, bình thường cả sắc mặt cũng không cho cha, cả một viên kẹo của nó cha cũng chưa từng nếm qua. Ngược lại còn nhớ mua cho mẹ nó cái gì đó, chắc, còn không phải tiền cha kiếm được sao.” Ông Tô vừa nói vừa móc ra một cái bao đưa cho Tô Nham: “Đưa tiền mừng tuổi cho con, con cũng học em con một ít, chọn cái gì đó mà mua, đắt cũng được, nhưng lớn rồi, trường là tiểu xã hội, sinh viên cũng phải ganh đua tranh đấu, mặc keo kiệt quá không tốt đâu, mua hai bộ vest đẹp chút, đàn ông phải mặc vest, đi tới chỗ nào đều có dáng vẻ.”

Tô Nham dò xét gian phòng ngủ này, phòng cũng không lớn, nhưng bố trí vô cùng có phong phạm đàn ông, y nghĩ đây nhất định là cha sắp xếp, cũng không thể trông cậy vào mẹ kể đến thu dọn.

Y hết nhìn đông tới nhìn tây, cuối cùng tầm mắt rơi vào bàn sách, trên đó đặt một khung ảnh, trong ảnh là y và cha nhiều năm trước chụp chung. Khi đó y mới lên lớp 6, mặc một bộ đồng phục màu xanh quê mùa, đứng cong vẹo, khoát vai cha, cười khờ dại lại rực sáng.

Tô Nham nhớ tới ngày đó, là chủ nhật trời trong nắng ấm, cha dẫn y đi ra ngoài chơi, kỳ thật chỉ là tản bộ ở công viên gần đó, tình cờ đụng phải chú chụp ảnh tại chỗ đó, ông chú rao to thú vị, cha y liền cười ha hả kéo y đi chụp một tấm. Lúc ấy còn kiêu ngạo cảm thán: “Nham Nham sắp cao bằng cha rồi, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ hơn cha cho coi.”

Nay nghĩ lại, khi đó cha y thật hạnh phúc, ngoài hạnh phúc được nhận tiền lương, còn có khát vọng cùng dã tâm của mình. Mất thấy người chung quanh vì đầu tư kinh doanh lại giàu hơn so với nhận lương hằng tháng, có nhà lớn, có xe hơi. Cha y lúc ấy làm trong xí nghiệp thủy lợi điện lực nhà nước, phúc lợi không tồi, nhưng muốn mua xe càng xa hoa lại không mua nổi. Ông bất mãn với địa vị xã hội của mình, cảm thấy cảm số tiền lương nhỏ nhoi này không đủ cho tiền đồ của mình.

Tô Nham kỳ thật rất bội phục cha, có mục tiêu theo đuổi lập tức liền ra tay. Có nhãn lực cũng có quyết đoán. Hồi lớp bảy điều kiện trong nhà Tô Nham khá giả hơn, cha y thường xuyên nói chuyện lớn cười ha ha, càng lúc càng giống kiểu cách ông chủ. Khi đó y không hiểu cái gì là đầu tư, cũng không biết cha rốt cuộc làm gì bên ngoài, chỉ biết điều kiện trong nhà tốt, y muốn mua cái gì cũng dễ hơn. Nhưng chờ đến đầu tháng ba, trong nhà ngày càng ớn ào khác khau.

Thấy Tô Nham chăm chăm vào ảnh chụp, Ông Tô cười ha ha nói: “Đây là lúc đầu cha mang tới, sau này đây là phòng của con, ảnh chụp liền đặt trong này. Đi thôi, uống canh gà đi.”

“Vâng...”

Chương 60: Sự cố

Trong khoảng thời gian Tô Nham ở lại nhà này đã biết được không ít chuyện. Thì ra mẹ đẻ y đã di dân sang Canada. Công ty cha y kinh doanh là công ty vật liệu xây dựng, mà mẹ kế của y không hiểu việc buôn bán, nhưng có nhà mẹ đẻ quan chức tại Thành phố A làm chỗ dựa, bản thân cũng có chút địa vị, cha y chính là nhìn trúng điểm này. Mà mẹ kế vì chồng trước bệnh chết, về sau quen cha y, cha tốt xấu cũng là mỹ nam tử, lại thật thà có chút bản lĩnh, vì vậy liền chọn trúng. Nhưng cô em Đường Du lại không thích cha đẻ, cảm thấy sự hiện hữu của ông, thực có lỗi với cha ruột. Nhưng dùng khẩu khí của cha y thì hiểu là, công ty là ông trông nom, tiền là ông kiếm, không có ông, cái nhà này cũng không có điều kiện tốt như vậy.

Về sau lúc mười lăm sắp trôi qua, cha Tô Nham lên nói với y: “Cố gắng mà học hành, tương lai cha già rồi, công ty sẽ là của con.”

Ngày nguyên tiêu đó cũng là lễ tình nhân, rất nhiều tình lữ đều dễ lỡ mất. Ngày mười sáu, Tô Nham về trường, chân trước vừa đi, chân sau liền nhận được bó hoa hồng to tướng cậu bé đưa hoa mang tới. Trên đó không có kí tên, nhưng Tô Nham không cần nghĩ cũng biết là ai.

Tô Nham cười nhận hoa, gọi cho Lương Khuê: “Hoa này của cậu đến chậm một ngày nha.”

Lương Khuê ở đầu kia giọng cười: “Tớ nhận tội, hôm qua vốn định đưa đi, nhưng nghĩ đến ba của cậu có đó, tớ nhịn a.”

“Cậu đang bận cái gì? Đến chỗ tớ một chuyến a, tớ mua quà cho cậu.”

“Ha ha, tớ lập tức đến, tiệm Bì đã khai trương rồi, sáng nay tớ đang sắp xếp chỗ này.”

” Sao cậu không nói trước cho tớ biết? Được, tớ đến tiệm của cậu.”

Tô Nham vội vàng xuống lầu đi đến cửa bắc, liếc mắt liền nhìn thấy cổng vào nhà hàng phong cách Bì đặt đầy lẵng hoa, lấp đặt thiết bị rất sáng sủa sạch sẽ, bàn bên trong đều phi thường đặc sắc.

Tô Nham đi thẳng đến phía Lương Khuê: “Thật hàm xúc, cậu không nói cho tớ biết.”

Lương Khuê ha ha cười: “Chỉ là một tiệm Snack nha, không ngờ cứ đi qua đi lại, khoa xây dựng chúng tớ lại đưa lẵng hoa tới, có lòng là được. Hôm nay cho cậu nếm thử mỹ thực phong vị Bì, cậu chờ một chút, tớ đi phân phó.”

Ngày đầu tiên khai trương, vị trí lại thích hợp, tăng thêm cảm giác mới lạ, sinh ý cũng không tệ lắm, rất nhiều nữ sinh chạy vào mua khoai điều Bì. Tô Nham ném một bao, hương vị xác thực rất không tồi. Giá cả cũng mắc hơn nhiều so với khoai điều trong KFC. Buôn bán cạnh trường học, chỉ cần hương vị không kém, đều rất có lợi.

“Nguyên liệu ai nhập? Trong tiệm ai quản lý?”

Lương Khuê trò tay chỉ quầy hàng nói: “Đàn anh quản lý, nguyên liệu tớ an bài người mua. Cần nhiều hải sản đa dạng, tớ nào dám ném cho người khác, lỡ đâu ăn xảy ra vấn đề thì phiền toái.”

Tô Nham nghe vậy dừng một chút, cúi đầu tiếp tục ăn sò. Trong không gian cũng có rất nhiều hải sản tôm cá tươi, chất lượng tuyệt đối tốt hơn so với mua bên ngoài, nhưng Tô Nham đến Thành phố A, cũng không dám lại đi con đường kia. Dù muốn giúp Lương Khuê cũng không dám mạo hiểm. Những vật kia của y, chỉ có thể thỉnh thoảng lấy ra đi tặng người.

Ăn no nê, Tô Nham cầm một chồng tờ rơi trở về phòng, phân cho mấy người bạn cùng phòng. Cả đám cùng phát từng phòng một, một dãy phát xuống, không bao lâu liền phát xong. Khoa máy tính nhận được một phần tờ rơi, nề tình cũng phải đi cổ động.

Hôm sau, Thư Kế Nghiệp điện thoại gọi Tô Nham đến nhà hàng, Tô Nham phong trần một mõi chạy qua, liếc nhìn thấy Mân Kiến Trung, người đã từng quen. Chỉ là Mân Kiến Trung không phải Lương Khuê, cũng không phải tình yêu của y, Tô Nham chia tay với người này, trong lòng rất bình tĩnh. (Khụ, tình nhân cũ kiếp trước đây nhá)

“Xin chào, tôi là Tô Nham”

Mân Kiến Trung là gay, loại gay thích che giấu. Hắn trông thấy Tô Nham, đôi mắt lập tức sáng ngời, Tô Nham nhìn thấy vô cùng tình tường.

Y còn nhớ rõ Mân Kiến Trung đã từng nói với y: lần đầu tiên anh gặp em, liền động tâm.

Năm đó, Tô Nham năm hai, Mân Kiến Trung sắp tốt nghiệp, đang bắt tay làm việc.

Tô Nham nhớ lần đầu tiên họ chính thức gặp mặt, là trong một quán bar. Lúc ấy y năm hai, đã không an phận ngoan ngoãn như năm nhất, trong lòng quá trống rỗng, quá thất vọng, mỗi ngày mỗi ngày cứ nhìn về phía mặt trời mọc, Lương Khuê đi đã hơn một năm, chưa từng liên lạc với y, y thất vọng cực độ, hơn nữa tràn ngập phẫn nộ. Y cũng nhịn không được phàn nàn, nếu như không có Lương Khuê, y sẽ không thay đổi thành như vậy. Y không còn cách nào yêu con gái, cũng không muốn lừa ai cả. Y bắt đầu sa đọa, thường xuyên vào quán bar, uống rượu mua say, khiêu vũ phát tiết. Múa cột chính

là năm nhất học được, đáng tiếc sa đọa chỉ làm người ta càng thêm tịch mịch khó chịu. Có lẽ sâu trong nội tâm, y vẫn khát vọng có được tình cảm mới, có một người bên cạnh mình.

Sau đó ngày nọ, y trên sàn nhảy, vừa cúi đầu liền nhìn thấy Mẫn Kiến Trung, lúc ấy y cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, hình như đã gặp ở nơi nào. Về sau Mẫn Kiến Trung đưa cho y một ly bia, tiếp cận nói: “Em là đàn em Tô Nham cùng khoa chúng anh à?”

Tô Nham sững sốt, không phải vì bị nói toạc ra thân phận. Mà là giọng nói kia, giọng nói của Mẫn Kiến Trung, đặc biệt giống Lương Khuê, tối thiểu giống đến chín phần. Nếu hẳn học được khẩu âm Thành phố A, thì hoàn toàn y hệt.

“Uống say rồi?” Mẫn Kiến Trung quan tâm y.

Mà Tô Nham chỉ ngơ ngác cúi thấp đầu, kiên nhẫn nghe Mẫn Kiến Trung nói.

“Tâm tình không vui?”

“Muốn đến ký túc xá của anh ngồi một chút không?”

Mẫn Kiến Trung là gay, Tô Nham lúc ấy liền hiểu, nếu hẳn không phải gay, hẳn sẽ không chạy tới đến gần một người đàn ông. Chờ Mẫn Kiến Trung đi thuê phòng, suy đoán của Tô Nham càng rõ ràng. Chỉ là tuy y tịch mịch, nhưng không thích **.

Mẫn Kiến Trung cũng không bắt buộc người khác, rất kiên nhẫn theo đuổi y. Về sau bọn họ thành một đôi, thời gian quen nhau cũng không dài. Sau khi xác định tình cảm, Mẫn Kiến Trung ngày nào cũng chỉ biết có nửa phần thân dưới, Tô Nham sớm đã cảm thấy mỗi một, Mẫn Kiến Trung không phải loại hình y thích, Mẫn Kiến Trung cùng Lương Khuê hoàn toàn bất đồng... Y không thích Mẫn Kiến Trung. Nhưng y không muốn chia tay, y nghĩ một ngày nào đó mình sẽ yêu Mẫn Kiến Trung, quên đi Lương Khuê.

Đáng tiếc bọn họ còn chưa đi đến bước đó, Tô Nham liền phát hiện đến không nổi, Mẫn Kiến Trung cùng Lương Khuê quá khác biệt, Lương Khuê làm y thương tâm, Mẫn Kiến Trung làm y chán ghét. Khi y vô tình phát hiện Mẫn Kiến Trung còn có một người bạn gái, không nói hai lời đã cửa rồi đi.

Mẫn Kiến Trung đuổi theo y nói: “Em nghe anh giải thích, anh không thích cô ta, không thích đàn bà, anh với em mới là thật sự. Em hiểu ý anh chứ? Anh cùng cô ta chỉ là chơi đùa, anh cần một người bạn gái làm bình phong, Tô Nham, em đừng nóng giận, em cũng có thể quen bạn gái, anh tuyệt đối không so đo. Chúng ta đều là đàn ông, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ kết hôn sinh con, dù anh thích em thế nào, cũng chỉ có thể lên lút đối tốt với em, em cũng nghĩ như vậy có phải không? Người trong giới kỳ thật đều nghĩ như vậy, như vậy thực tế nhất, tốt với tất cả mọi người, xã hội như thế chúng ta cũng không có cách nào.”

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng nghĩ như thế.” Tô Nham trả lời hẳn.

Mẫn Kiến Trung sững sờ nói: “Chẳng lẽ em muốn cả đời cùng đàn ông?”

“Thì sao?”

“Em thật khờ.”

Có lẽ lúc đó Tô Nham nói quá nghiêm túc, Mẫn Kiến Trung dù không nữ, cũng không dám đi trêu chọc Tô Nham, hẳn sợ sự thật bị phơi bày, sau này cả kết hôn cũng không làm được. Tô Nham làm gay nghiêm túc như vậy, không phải thứ hẳn cần, hẳn đảm đương không nổi.

Hào tu không cách nào hảo tán, tuy lời Mẫn Kiến Trung nói làm tim y đóng băng, nhưng thật có chuyện như vậy. Tô Nham về sau càng rõ vòng luẩn quẩn kia lại càng không có hứng thú với tình yêu, sau năm ba y toàn tâm nhào vào việc học, rốt cuộc không cùng bất kì người đàn ông nào nhắc lên quan hệ.

“Tôi tổng trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tôi xem qua trò chơi cậu làm, kỹ thuật rất thành thạo, không hổ là sinh viên khoa máy tính Đại học A, năm đó thi đại học tôi thiếu mấy điểm, đáng tiếc kém chút xíu nên chỉ vào đại học D.” tâm tư kia của Mẫn Kiến Trung rất rõ ràng, rành rành là Thư Kế Nghiệp càng có quyền, hẳn lại nhiệt tình đáp lời cùng Tô Nham.

Thư Kế Nghiệp như có điều suy nghĩ, mỉm cười nói: “Tô Nham xác thực rất có tài, trò chơi cậu nhìn qua đều là cậu ấy làm lúc cấp 3, ha ha, khi đó còn chưa lên Đại học A.”

Mẫn Kiến Trung kinh hãi: “Thật sự? Tô tổng tài hoa thật làm người ta theo không kịp.”

Tô Nham cười cười, đột nhiên nói: “Móng heo cắn tin đại học D tôi rất thích.”

Mẫn Kiến Trung kinh ngạc: “Tô tổng ném qua?”

“Àn, thỉnh thoảng ném qua.”

“Ha ha, lần sau ném thư nữa không?”

“Anh đừng gọi tôi Tô tổng, gọi Tô Nham là được.”

“Vậy tôi không khách khí, cậu bảo tôi Kiến Trung đi.” Mân Kiến Trung mặt mày hồng hào nói.

Tô Nham cười cười không đáp lời, nâng ly uống một hớp.

Chờ com trưa tận, Thư Kế Nghiệp cười nói với Tô Nham: “Người nọ không phải thích chú em chứ nhẽ?”

Tô Nham lắc đầu: “Mới gặp mặt mà thôi, có thể nói thích cái gì, nhiều lắm là cảm thấy tôi đẹp trai quá, hợp khẩu vị nên thêm.” (=.=)

Thư Kế Nghiệp nheo mắt lại: “Cậu rất trực tiếp ha, Lương Khuê kia thế nào?”

“Cậu ta có gì thế nào không thế nào, cậu ấy là bạn trai tôi.”

“... Tô Nham, Lương Khuê rất không tồi, đối tốt với cậu ngay cả anh cũng thấy rõ. Cậu ta làm bạn trai cậu anh không lời nào để nói. Nhưng anh thực vì cậu mà lo lắng, gia đình Lương Khuê quá lớn, gia thế như vậy rất trọng mặt mũi, bảo thủ cố chấp, chỉ sợ không cách nào tiếp nhận cậu, nếu có một ngày bại lộ, cậu sẽ làm thế nào?”

Tô Nham quay đầu lại nói: “Quyền quyết định trong tay cậu ta, vì đó là cha mẹ của cậu ấy mà.”

“Vậy còn cậu? Cha cậu nếu biết thì sao bây giờ?”

“Cha tôi?” Tô Nham bật cười: “Đề nghị của ông không nằm trong phạm vi tôi lo lắng, tôi càng không vì ông mà vứt bỏ điều tôi mong muốn.”

Thư Kế Nghiệp buông tay thở dài: “Hai người sống bên nhau là quan hệ giữa người với người thiện toái nhất trên thế giới, cả đời này anh cự tuyệt đi nghiên cứu.”(Thôi đi ba, =.=~ xạo ke)

“Được rồi, lại bắt đầu tuyên dương lý luận quý tộc đơn thân của anh rồi. Quý tộc độc thân có bản lĩnh kia ơi, anh có giỏi thì đừng nuôi một đồng vật cưng như thế. Những con rùa đen chó mèo thả vẹt cá sấu rắn trong nhà anh chứng minh anh rất sợ cô đơn, anh không thích hợp độc thân, tối thiểu anh cần gặp một người phù hợp giúp anh chăm sóc lũ vật cưng kia. Không cần ngày nào cũng như bà di dọn vệ sinh loay hoay đến không nhắc nổi thất lung.”

Thư Kế Nghiệp không phản bác được, tròng Tô Nham, lên xe rồi máy, nháy mắt bỏ chạy.

Tô Nham nhìn trái xem phải, y bị ông chủ bỏ rơi rồi...

Đón xe trở về nhà trọ, chỉ chốc lát Lương Khuê cũng tới, một thân mồ hôi thoát cùng hơi nóng.

“Cậu làm gì ở đây thế?” Tô Nham nhướn mày hỏi hần.

Lương Khuê vui cười: “Tớ làm thể hội viên ở trung tâm tập thể hình gần nhà trọ cậu, mới từ đó tới. Nóng quá, tớ đi tắm.”

Lương Khuê rất nhanh trần trụi đi ra, đồm dáng vung tay nói: “Nhìn cơ thể tớ có phải càng hoàn mỹ không? Kì nghỉ đông này tớ mỗi ngày rèn luyện hai giờ, cảm giác thân thể rắn chắc hơn nhiều.” Nói rồi lại sờ soạng cơ bụng sáu múi một cái, dương dương đắc ý đi về phía Tô Nham.

Tô Nham bĩu môi: “Nhìn thấy gúm, không có gì đáng coi.”

“Mạnh mẽ.” Lương Khuê nhào qua ôm lấy Tô Nham, thân thể còn ướt mồ hôi dính gương mặt Tô Nham, Tô Nham vỗ vỗ hần, “Cậu buổi tối trở về không?”

“Không về.”

“A, vậy ngày mai đi, người ta tặng tớ một kí cá mè khá ngon, tớ cũng không lấy, tặng nhà cậu ăn.”

“Không bằng cậu cùng tớ đi, cha tớ thích ăn cá mè nhất. Thấy khăng định vui lắm nha.”

“Còn gì nữa, cá mè của tớ ngon độc nhất vô nhị.”

Chuông cửa vang lên, Tô Nham phát phát tay với Lương Khuê. Lương Khuê trở về phòng mặc quần áo, Tô Nham từ mắt mèo nhìn thấy người ngoài cửa liền sững sờ, lại là cha cùng mẹ kế của y.

Chờ Lương Khuê mặc chỉnh tề đi ra, Tô Nham mới mở cửa chính.

“Hai người tới à?” Tô Nham cười hỏi.

Lương Khuê chào hỏi, quay người đi châm trà.

Ông Tô chăm chăm vào Lương Khuê trong phòng, con mắt hận không thể trừng thủng. Tô Nham cảm thấy không đúng, lại nhìn về mặt mẹ kế có vẻ khá hả hê, lập tức trong lòng có chuẩn bị.

“Rốt cuộc chuyện gì? Tiến vào ngồi nói.”

Ông Tô mất sa sầm bước vào, mẹ kế theo sau, lại không chịu ngồi, giương mắt dò xét nhà trọ của Tô Nham, tia nhìn lại đặt vào hai chuỗi chìa khóa xe trên bàn trà, ánh mắt hung ác.

Ông Tô cứng ngắc cười với Lương Khuê: “Chúng tôi tìm Nham Nham có chút chuyện nhà, cậu có thể về trước không?”

“Lương Khuê, cậu về trước đi, ngày mai sẽ đến trường tìm cậu.” Tô Nham nói.

Lương Khuê sững sờ, gật gật đầu đáp ứng, cầm lấy chìa khóa xe của hắn trên bàn, vỗ vỗ bả vai Tô Nham, xoay người đi ra khỏi cửa.

Lương Khuê vừa rời khỏi, Ông Tô liền nhìn không nổi, đứng lên nổi trận lôi đình đem một chồng ảnh đập vào mặt Tô Nham: “Nghịch tử! Nhìn xem mày làm ra vụ bối gì rồi! Bối tro trét trấu hết lên cái mặt già của tao rồi!”

Ảnh quất vào mặt Tô Nham đau nhói, Tô Nham ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn mấy đồng ảnh. Rất nhiều rất nhiều, chừng hai trăm tám, tất cả đều là ảnh chụp y và Lương Khuê thân mật. Hai người vụng trộm dắt tay ở sân trường không người, bữa tối Giáng Sinh lãng mạn tại nhà hàng nước Pháp, hai người hôn môi trên bờ biển đêm hè, còn có lần gần đây nhất, lần y và Lương Khuê trên xe. Chụp vô cùng tài tình, chụp không ra người ở bên trong, chỉ chụp thời gian hai người lên xe, sau đó lại chụp thời gian hai người chạy xe đi, chênh lệch hơn một giờ, còn bỏ thêm một tấm xe đang khế chấn động. Sau đó chính là bọn họ trở về nhà trọ, xuống xe, Lương Khuê hơi dịu Tô Nham, nhìn thế nào cũng thấy mờ ám.

“Các người nhờ người điều tra tôi?” Tô Nham nhìn cha y cùng mẹ kế.

“Vô liêm sỉ!” Ông Tô tức giận rống to.

Mẹ kế khinh thường hừ lạnh: “Ai nhàn rồi không có việc gì điều tra cậu chứ. Ừ giời ơi, thật có người nhàn rồi không có việc gì điều tra cậu, bất quá chúng tôi cũng không biết là ai, ảnh chụp là người ta đưa tới cửa, bị tôi lấy được, cậu nói hiện tại người trẻ tuổi sao thích chơi bởi thế, làm tình nhân của đàn ông, đây không phải biến thái sao? May mà người ta tốt bụng không đem ảnh ra phơi bày ngoài ánh sáng, bằng không cha cậu cũng không cách nào bưng bít, mặt mặt càng lớn. Việc xấu trong nhà vẫn phải che giấu.”

“Chia tay! Mau mau chia tay cho tao, mày không thể ở bên thằng Lương Khuê kia, hai thằng đàn ông sao có thể bên nhau. Mày không biết xấu hổ tao thì biết, mày ở bên ngoài mặt mặt thế nào kệ mày, nhưng nơi này là Thành phố A. Mày, tao, gia đình chúng ta đều kiếm ăn tại đây, việc này nếu truyền đi, mày sẽ làm thế nào? Lương Khuê là ai a, cha nó là ai mày biết không? Đó là Lương tư lệnh! Mẹ nó là ai mày biết không? Đó là Hàng nữ nhân Trác gia hàng Vũ quốc tế, người ta động một ngón tay có thể bóp chết mày và tao. Thừa dịp người Lương gia không biết, mày lập tức chia tay với nó, đừng rước họa vào thân tìm tội chịu. Mày cũng đừng học ở đây nữa, cha mau chóng nghĩ biện pháp chuẩn bị cho mày qua nước ngoài, đi Canada tốt lắm, mẹ mày ở đó, mày qua đó cũng có chỗ dựa.”

Tô Nham tức giận đến một câu cũng nói không nên lời, cứng đờ chăm chăm vào ảnh chụp không nhúc nhích.

“Mày rốt cuộc chia tay hay không? Tranh thủ nói một tiếng a!” Ông Tô rít gào giận dữ mắng mỏ.

“Chẳng chia gì hết, chuyện của con không cần cha lo.”

“Mày mày mày! Mày muốn ăn đòn!” Ông Tô một bạt tai vung qua, đánh đến mặt Tô Nham run lên, trong chốc lát liền đỏ bừng.

Mẹ kế cau mày nói: “Tô Nham cậu đừng bướng bỉnh, việc này đều là vì muốn tốt cho cậu, cậu như vậy không có kết cục tốt. Lương Hưng Quốc nếu biết việc này, nói không chừng một súng diệt cậu. Người nợ tính tình thiết huyết, không chừng thực làm được. Cho dù không giết cậu, người khác cũng sẽ nói lời khó nghe, đến lúc đó truyền ra tin phủ đại nhị bao dưỡng một sinh viên tài cao Đại học A liền không dễ nghe có phải không? Có lẽ cậu gặp họa cả đại học cũng đọc không hết. Sự việc sau khi bại lộ, không may nhất định là cậu, ai bảo cha cậu không phải lương tư lệnh.”

Tô Nham bụm mặt cười: “Cảm ơn dì nhắc nhở.”

“Cậu nghĩ thoáng là tốt rồi, sớm ra ngoại quốc tránh một chút, còn có thể tiếp tục học.”

“Nước ngoài coi như xong, tôi không sợ Lương Hưng Quốc, ngày này sớm muộn gì cũng phải tới, tôi không có gì phải sợ.”

Mẹ kế kinh ngạc, Ông Tô tức giận đến giậm chân: “Mày còn khăng khăng một mực! Mày cứ không muốn rồi bỏ đàn ông như vậy à? Tao sao lại sinh ra thằng con như mày, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?”

“Toàn thân từ trong ra ngoài đều là vấn đề.” Tô Nham đáp lại ông.

“Mày! Mày còn bướng bỉnh với tao, tao đánh chết mày!” Ông Tô nắm mọi thứ trên bàn trà liền đập vào người Tô Nham, gạt tàn thuốc, giấy đồng, mâm đựng trái cây, chìa khóa xe, ly thủy tinh.

Vụn thủy tinh đầy đất, rầm rầm vang lên. Trán Tô Nham trào máu tươi, trên quần áo dính đầy dơ bẩn tro tàn. Nhưng y trốn cũng không trốn, hai mắt nhìn chăm chăm cha y.

Ông Tô bị y nhìn trong lòng sợ hãi, càng không thoải mái, lập tức nhắc ghế qua quất vào. Vừa vịn nệm vào mắt phải của Tô Nham, Tô Nham trong nháy mắt liền đau đến nước mắt cùng máu hòa chung chảy tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cha

Máu Tô Nham chảy tràn ra tạo nên bộ dạng hết sức đáng sợ, Ông Tô cùng mẹ kể đều căng thẳng trong lòng, giáo huấn thì giáo huấn, nếu đánh thành tàn phế thì không nên.

Ông Tô trong lòng dâng lên một tia ảo não, há miệng muốn nói đi bệnh viện nhìn xem, nhưng cái bộ dạng lặng im kia của Tô Nham làm ông nói cái gì cũng không nên lời.

Tim ông không hiểu sao lại nhảy loạn cả lên, thần kinh căng cứng, ông đột nhiên cảm thấy thằng con này thật quá lạ lẫm, rõ ràng là huyết mạch của ông, tại sao lại có tính tình như vậy? Ông làm cha, ông vất vả nuôi nó khôn lớn, ông giáo huấn con mình một chút thì đã sao, có sao lại dùng ánh mắt oán hận như thế nhìn vào ông?

Ông Tô thể hồ quán đỉnh, đúng vậy, nguyên nhân làm ông khản trương toàn thân phát lạnh khó hiểu kia, chính là do ánh mắt của Tô Nham, hận thù, oán nộ, cảm xúc không che dấu chút nào như hải triều tung vào ông, cuộn cuộn đánh sâu vào thần thể và trái tim ông, vừa lạnh lại thống khổ.

Cái này không phải ánh mắt một đứa con trai nhìn vào cha mình, ánh mắt này quá trắng trợn, quá sắc bén, nhìn chòng chọc vào làm người ta toàn thân phát run. Ông Tô run rẩy một chút, bất giác giảm mạnh khí thế lui về phía sau một bước, thờ hồn hèn cuống quýt đi đến nhặt lấy cuộn giấy, rút giấy trong đó ra, ông muốn đưa cho Tô Nham, giúp y lau huyết lệ mắt phải. Thế nhưng bàn tay ông vuron ra bỗng cứng lại, khi nhìn thẳng vào con người phải chặt vật của con mình ông không cách nào nhúc nhích được.

Tô Nham thật sự anh tuấn, ngũ quan đoan chính không thể bắt bẻ, lại trong độ tuổi tốt nhất, thanh xuân rực sáng mê hoặc mắt người. Có đôi khi, lúc Ông Tô nhớ tới y, có phần tự hào kiêu ngạo mà trộm nghĩ nó xuất sắc hơn nhiều so với đứa con gái tiện nghi của ông. Suy cho cùng thì cũng là dòng giống của mình, làm sao có thể kém cỏi chứ.

Nhưng Tô Nham lúc này, với gương mặt anh tuấn đầy phần nộ, mắt phải huyết lệ giàn giụa, mắt trái lạnh lùng bình tĩnh như ánh đao, phản chiếu trong đôi mắt ấy, đều là về bối rối của người cha là ông.

Tại sao ông phải sợ, ông giáo huấn con một chút thì sao! Ông không hiểu vì sao Tô Nham không nghe lời, ông hiện tại khổ khổ cực cực kinh doanh kiếm tiền, sau này chờ ông già rồi chết, những thứ kia còn không phải để lại cho Tô Nham sao, vì nó là con của ông, ông sẽ không giao đồ của mình cho người ngoài, vợ cũng tốt con gái tiện nghi cũng tốt, đừng mơ có được đồ của ông. Ông luôn nói muốn đem tài sản giao cho Tô Nham, thẳng nhóc này vì cái gì không nghe lời? Tại sao phải đối nghịch với ông? Phản nghịch sao? Nhất thời quá giận à? Những điều này còn có thể tha thứ, nhưng mà...

“Mày đừng dùng ánh mắt này nhìn tao! Nghịch tử!” Ông Tô không nhịn được nữa khản giọng rống, ông hoảng sợ phát hiện tiếng nói của mình trở nên khản khản đến lạ lùng, âm điệu cũng đang run lên. Ông cảm thấy khó có thể tin, ông đang sợ ánh mắt con mình? Tại sao phải sợ?

Mẹ kế trong lòng cũng phát căng, nhìn không rõ hai cha con là chuyện gì xảy ra. Quả thật bà vốn nhìn có chút hả hê chạy tới xem náo nhiệt, nhưng chuyện Tô Nham là đồng tính bà một chút cũng không phản đối, tốt nhất Tô Nham bớt bớt hơn một ít, hư hỏng đến chồng bà và y cả đời không qua lại với nhau! Chỉ có như vậy, chồng bà mới có thể toàn tâm toàn ý đối xử với mẹ con bọn họ, tài sản công ty từ nay về sau chỉ có thể giao cho con gái.

Thế nhưng Tô Nham luôn rất vĩ đại, lễ phép hiểu chuyện, bà cũng không tiện đâm chọc. Chọc quá đáng sẽ thương tổn tình cảm vợ chồng.

Nhưng hiện tại bà cảm thấy kỳ quái, Tô Nham đứa nhỏ này, sao lại dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù mà chòng chọc vào cha mình? Trách ông không quan tâm nó? Trách ông tái hôn? Không phải a, cho dù có những nhân tố kia cũng sẽ không tích thành thù hận. Tốt xấu gì cha nó cũng chưa từng hà khắc về mặt tiền tài với Tô Nham.

Mẹ kế kéo chồng một cái, trấn an nói: “Anh đừng giận hại thân thể, anh già nên hồ đồ à, sao lại gàn bướng với con trai mình?” Bà cảm thấy nếu bà không trấn an chồng một chút, chồng bà không chừng sẽ hỏng mắt, nhìn cứ như kẻ điên.

Ông Tô đột nhiên hất tay vợ ra, đưa ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào Tô Nham, nổi trận lôi đình nói: “Mày muốn làm gì! Mày rút cuộc muốn làm gì! Mày muốn giết tao có phải không? Tao nuôi mày bao nhiêu năm, mày cứ nhìn tao như vậy? Tao con mẹ nó là giết mẹ mày hay giết mày? Không cho phép nhìn!” bốp xuống, một cái tát hung hăng đánh vào mặt Tô Nham, lòng bàn tay lập tức dính đầy máu tươi. Nhưng ông cảm thấy thống khoái, một tát vung qua, Tô Nham sẽ không cách nào trừng ông nữa. Cứ nhìn mãi như vậy, ông sẽ không chế không nổi, hận không thể che kín con mắt kia, khoét roi con mắt kia.

Mẹ kế ngã trên mặt đất hồn hèn đứng lên, mắt đỏ hồng tức giận mắng: “Ông lão quỷ đừng giận chó đánh mèo tôi! Nhìn xem bộ dạng hèn nhát của mình coi, ông rút cuộc là giáo huấn con, hay bị thằng con hù dọa? Một thằng nhóc dọa ông thành như vậy? Thật sự là uống công làm cha.”

Ông Tô phảng phất như không nghe thấy, mái tóc ông dùng keo vuốt chải đến bóng lóng sớm đã mất trật tự, tây trang vừa vặn nhún lại, ngực cấp

tốc pháp phòng, thờ hồng học suốt nửa ngày đi. Đã lâu ông không có cảm giác mệt mỏi như vậy, thân thể như bị xe cán qua, phát run như nhũn ra, run rẩy dữ dội. Trong tích tắc ông quên mất mình đang ở nơi nào, người đối diện cũng không phải con ông. Ông thân ở chiến trường huyết tính Hắc Ám, ông là một Lão Binh già, mà đứng đối diện là một ác ma như lệ quỷ, ánh mắt ác ma lạnh như băng trợn trừng theo dõi ông, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt lấy cái mạng già của ông. Ông sợ hãi, ông mất đi tỉnh táo, chỉ có tiền hạ thủ vì cường mới có một tia hi vọng thắng lợi.

“Đừng chăm chăm vào tao!”

“Đừng nhìn tao!”

Ông Tô lặp đi lặp lại những lời này.

“Lão Tô...” Mẹ kế chống chọi bầu không khí quý dị đỡ lấy Ông Tô đang hồng mắt, chỉ trong chốc lát, Ông Tô gần như xụi lơ thành bùn nhão, cứ như già đi mười tuổi.

Mẹ kế ngẩng đầu cẩn cẩn thận thận liếc nhìn Tô Nham. Ngửa mặt nhìn thấy là mái tóc đen dưới bóng tối, gương mặt bị nhuộm đầy máu tươi, miệng dính máu quý dị nhếch lên, đang cười, Tô Nham đang cười, miệng lộ ra hàm răng trắng hếu, máu tồng tồng tràn vào miệng y, trong nháy mắt nhuộm hàm răng trắng tinh thành đỏ thẫm, giọt máu tồng tồng chảy thành từng dòng chảy xuống.

“A ——” mẹ kế hoảng hốt hét lên, liền lùi lại ba bước dựa vào sofa há mồm thờ dốt.

Ông Tô mềm nhũn từ từ ngẩng đầu, trông thấy gương mặt khủng bố của Tô Nham, toàn thân ông khẽ run rẩy. Ông không có cách nào động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Nham tới gần, từng bước từng bước tới gần. Gương mặt đầy máu kẻ sát vào mặt ông, ông ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc tanh hôi, hô hấp cứ như khựng lại.

“Cha, vì sao không nhặt xác cho con?”

Như tiếng thì thào trong đêm khuya, như lời oán hận của ma quỷ, thanh âm kia nhẹ nhàng, lại quanh quẩn trong óc, đến chết cũng không thể lãng quên.

Ông Tô ... Chúng tôi là cảnh sát, con của ngài Tô Nham... Chết rồi... Xin hãy mau chóng... Nhận di thể...

“Vì sao không nhặt xác cho con vậy cha?”

Ông Tô không không chế nổi run rẩy kịch liệt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lời nói như mộng lại không phải mộng, là ông cũng không phải là ông.

“Con gọi cha là cha, cha nuôi con, cũng từng thương con. Cha mắng con, giáo huấn con, đánh con, đều là tư cách của cha, cha có quyền.”

“Con sẽ không trách cha, nếu cha già không có người nuôi, con sẽ nuôi cha, sẽ chăm sóc, ma chay cho cha.”

“Con gọi cha là cha, không phải vì tài sản của cha.”

“Phụ tử thiên tính, sao cha lại tuyệt tình đến thế.”

“Nhưng mà, vì sao .. vì sao cha không nhặt xác cho con?”

Mẹ kế run lấy bầy đứng lên, kiên trì chạy tới kéo Tô Nham ra: “Cậu cậu cậu trúng tà rồi!”

“Ai u, lão Tô xỉu rồi.” Mẹ kế kêu lên sợ hãi, vội vàng nâng chồng dậy, lấy điện thoại ra hấp tấp gọi xe cấp cứu. Bà bức thiết muốn rời khỏi nơi này, chờ lâu một giây bà sợ sẽ giống như chồng mình, bị đứa nhỏ này làm cho thần kinh thác loạn.

Không bao lâu, xe cấp cứu gào rú chạy đến, nhân viên bệnh viện nhanh nhẹn khiêng Ông Tô đi, trên sàn nhà phòng khách đọng lại một vũng máu, nhưng không biết là ai bị thương.

Chủ nhà vốn đứng ở nơi đó, không biết khi nào đã biến mất.

Mẹ kế cũng không có tâm tư quản nhiều, cùng chồng thẳng tiến bệnh viện.

Lương Khuê không cũng đi xa, hẩn giết thời gian bằng cách chậm rãi đọc tạp chí bên cửa sổ trung tâm tập thể hình lâu hai, đối diện cao ốc nhà trọ của Tô Nham. Tô Nham ra vào cao ốc hẩn cũng có thể trông thấy. Hẩn chờ hai vợ chồng Ông Tô rời đi, sau đó lại đi lên tìm Tô Nham.

Khi xe cấp cứu chạy tới, hẩn có chút bất an.

Tiếp đó, hẩn trông thấy mẹ kế Tô Nham cùng nhân viên cấp cứu mang một người lên xe, xa xa nhìn rõ, người nọ hẩn là cha Tô Nham.

Lương Khuê không ngăn người ở đó nữa, nhanh chóng phóng tới nhà trọ của Tô Nham.

Xe cấp cứu chạy lướt qua người, hẩn thờ hồng học chạy đến cửa nhà Tô Nham, cửa phòng cư nhiên mở rộng, phòng khách một mảnh hỗn độn, còn có một vũng máu. Lương Khuê hoảng hốt, tìm kiếm bóng hình Tô Nham khắp phòng: “Tô Nham cậu ở đâu?” Hẩn không ngừng gọi cho Tô Nham, nhưng điện thoại của Tô Nham lại đặt lại trong phòng.

Lương Khuê cả ngăn tủ cũng mở ra nhìn thử, thế nào vẫn không tìm thấy Tô Nham.

Lương Khuê không dám trì hoãn, khóa cửa lập tức đi bệnh viện tìm người.

.....

Tô Nham ngồi xồm bên cạnh ao, đem thảo dược vò nát bôi lên mắt, Lương Khuê đến rồi lại đi, y chỉ coi như không phát hiện.

“Nham Nham yên tâm, bị thương ngoài da thôi, mắt không sao hết, bôi thuốc rất nhanh sẽ khỏi.”

Tô Nham không lên tiếng, tiếp tục bôi thuốc.

“Khắc khắc , nhìn người hôm nay làm ta nhớ tới ngày người vừa chết. Cũng y chang dạng này, giống lệ quỷ hù chết người ta, ta cố lấy hết can đảm mới dám đi lên nói chuyện với người nha.”

“...” Tô Nham tung tóe nước ao, cởi quần áo lội vào. Trên những đóa hoa dại trên đất cạnh ao, chinh chinh tề tề đặt những tấm ảnh cha y bỏ lại.

“Khắc khắc khắc khắc, ta nhớ khi đó, người đứng ở nhà xác không chịu đi, bướng bỉnh cực kỳ, muốn nhìn coi ai sẽ nhặt xác cho người mới chịu buông xuôi.” Đáng tiếc, chưa từng nhìn thấy.

Tô Nham nhấn mình trong nước, nước linh tuyến công hiệu rất tốt, nhưng càng tốt lại càng kích thích, con mắt phải bị thương như nước ném vào dầu, xèo xèo phản ứng mãnh liệt. Nhưng càng đau, Tô Nham càng cảm thấy an tâm. Đau, chứng minh còn sống. Có đồ máu, chứng minh còn sống. Y sợ thân thể chết lạng không có cảm giác, y sợ không còn chảy máu nữa, tựa như khi đó, từng ngày từng ngày đứng trong nhà xác, nhìn thân thể khó coi ngày ngày.

Cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm, chính là đếm từng giây từng phút, trông mong chờ đợi rồi thất vọng càng sâu.

Khi đó y nghĩ, dù khi còn sống y đáng ghét thế nào, mắt mất đến đâu, giò cũng chết rồi, biến mất rồi, vì cái gì cha mẹ không đến nhìn y một cái? Cho dù tiếc tiền mua khối mồ, chạy tới giả mù sa mưa khóc một hồi, y cũng yên nghỉ. Y chờ thật lâu, thật lâu, không biết đã đếm bao nhiêu ngày. Nhưng về sau y sợ, không dám đợi, cũng chẳng dám nhìn .

Y sống lại .

Trời biết ngày trọng sinh về 15 tuổi, y nhìn thấy cha mẹ nhiều năm không gặp, trong tích tắc, thiếu chút nữa nhào qua chất vắn: vì cái gì không nhặt xác cho con?

Tiếng gào thét điên cuồng lắng đọng trong lòng nhiều năm.

Y nhìn lâu như vậy, hôm nay vẫn nhìn không được.

Y hỏi được rồi, chính miệng hỏi cha y được rồi.

Thân thể ngấm mình trong suối nước ôn nhuận, đau đớn chậm rãi giảm đi, y lao khỏi mặt nước, thoải mái thở ra.

Lên bờ mặc quần áo, cầm sấp ảnh dày kia, Tô Nham suy nghĩ sâu xa.

.....

“Di, Tô Nham thật sự không cùng tới?” Lương Khuê mặt đen lập lại vấn đề lần nữa.

Mẹ kế canh giữ bên giường bệnh nhủu mảy thật sâu, mỗi một lúc đầu: “Lương đại thiếu gia, tôi nói rất nhiều lần, tôi thật sự không biết nó ở nơi nào, phòng bệnh có chút xíu thế này, nó lớn như thế, tôi cũng không thể giấu mất. Cậu đến trường tìm, đến nhà trọ của nó mà tìm, hỏi tôi vô dụng. Nó... Chính nó hại cha nó nhập viện, nó phải có hiếu tâm đến thăm bệnh, sao lại hù dọa cha nó?”

Lương Khuê chán ghét bĩu môi: “Tôi không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì, nhưng Tô Nham tôi hiểu, không có việc gì cậu ấy hù dọa chú làm gì?”

“Chính là nó dọa người! Đúng là thứ có bệnh...”

Lương Khuê lạnh giọng: “Di là trường bồi, nói chuyện đàng hoàng chút.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Đường Du cầm cà mèn tiến đến, thấy Lương Khuê liền khinh thường hừ một tiếng, đưa cà mèn cho mẹ: “Mẹ, mẹ tranh thủ ăn cơm.”

Mẹ kế thấy con gái đến liền thở phào: “Cha con không biết lúc nào tỉnh lại, ai.”

Đường Du không cho là đúng nói: “Không phải bị con ông làm cho giận đến xỉu à, đừng nhiều chuyện quá thì có bị gì đâu. Con ông cũng thật là, tướng tá to con ngon lành thế, cư nhiên giống như đàn bà bị đại thiếu gia bao dưỡng, thật là buồn nôn. Con nghe bạn nói đàn ông cùng đàn ông đều là nhét vào

cái nơi đi đại tiện đằng sau, mẹ, mẹ nghe xong có phải ăn không vô nữa không?”

Mẹ kể hung hăng nhíu mày: “Du Du câm miệng!”

Vừa nói xong, Lương Khuê vung tay hung hăng tát một cái vào khuôn mặt tươi cười trắng nõn của con bé. Khuôn mặt cười mĩa kia lập tức méo mó sưng vù, xấu xí vô cùng.

“Miệng sạch sẽ chút cho tôi, bằng không ông đây tìm người hiếp cô!”

Lương Khuê ngoan lệ trừng Đường Du, cô ta bị đánh muốn khóc không dám khóc, nghẹn khuất trừng Lương Khuê cùng mẹ cô. Mẹ kể sắc mặt tái nhợt, ngón tay siết trắng bệch, im lặng hồi lâu, mới nổi lên nụ cười nói với Lương Khuê: “Du Di không hiểu chuyện, không lựa lời, tôi thay nó xin lỗi. Cậu đừng so đo với nó, nó không dám thế nữa, tôi sẽ quản tốt nó. Cậu ngàn vạn lần chớ so đo với nó.”

Lương Khuê chỉ cảm thấy đau lòng, trên đời không có bức tường không lọt gió. Hắn nghĩ tới tình cảnh sau khi bị cha mẹ phát hiện rất nhiều lần. Nhưng hắn không ngờ Tô Nham lại gặp phải chuyện này sớm hơn hắn. Tô Nham bị đánh, chịu uất ức, hắn hận chính mình lúc ấy vì sao không đứng bên cạnh y, vì sao lại nghe lời mà rời đi như vậy, nếu hắn không đi, tối thiểu có thể giúp Tô Nham gánh chịu lửa giận của cha y. Cha y muốn đánh người cho hả giận, để ông ấy đánh, hắn có thể thay Tô Nham chịu. Nhưng bây giờ, Tô Nham không thấy, đến chỗ nào tìm cũng không thấy, bệnh viện, trường học, công ty, thậm chí nhà cũ của Tô Nham, tất cả mọi nơi có thể tìm hắn đều hỏi.

“Ảnh đâu?” Lương Khuê thay đổi vấn đề.

Mẹ kể sững sờ, nghĩ nghĩ, nói: “Ảnh ở nhà trọ của Tô Nham, lúc ấy bị cha nó vứt hết lên đất, chúng tôi đi gấp, không có lấy.”

Lương Khuê nghĩ thâm ảnh chụp đại khái bị Tô Nham lấy rồi.

Lương Khuê không cần nhiều lời nữa, trực tiếp trở về nhà.

Cha hắn Lương Hưng Quốc còn chưa tan ca, Lương Khuê tìm đến bảo mẫu hỏi: “Mấy ngày này trong nhà có nhận được bưu kiện lạ không? Như ảnh chụp chẳng hạn.”

Bảo mẫu lắc đầu: “Không có a.”

Lương Khuê buồn bực, vì sao chỉ đưa ảnh cho nhà Tô Nham, lại không cho nhà hắn? Là sợ đắc tội Lương gia? Nhưng người tổng ảnh kia, vì sao lại đi đối phó Tô gia? Thoạt nhìn như muốn gây khó dễ cho Tô Nham.

Nhưng ở đây Tô Nham chưa từng đắc tội ai, ngược lại hắn sinh trưởng ở đây đắc tội qua không ít người, nói thí dụ như Hoàng Thịnh An bạn nói khó bị đuổi ra đơn vị kia. Nhưng nếu là Hoàng Thịnh An, gã sẽ đem ảnh ném trước mặt cha hắn Lương Hưng Quốc, mà không phải đi đối phó Tô Nham.

Hơn nữa hắn mơ hồ nghe nói Hoàng Thịnh An sau khi rời khỏi đơn vị liền đến phía nam kiếm ăn, năm trước đã không ở Thành phố A.

Lương Khuê lẳng lặng đợi Lương Hưng Quốc tan ca trở về.

“Cha, con có việc hỏi cha.”

Lương Hưng Quốc hiểu kỳ: “Chuyện gì với vãi vậy?”

Lương Khuê nhíu mày, xem ra cha hắn thật không thu được ảnh chụp, tối thiểu thì tạm thời không có.

“Cha... Nếu con làm chuyện gì khiến cha cảm thấy mất mặt, cha sẽ đối với con thế nào?”

Lương Hưng Quốc sắc mặt trầm xuống, im lặng cời bao tay ra, thân hình cao ngất trực tiếp lướt qua Lương Khuê, không nói một lời đi vào phòng sách.

“...” Đợi không được đáp án, Lương Khuê sợ hãi kéo bả vai xuống, nhưng lập tức tỉnh lại, mặc áo khoác ra ngoài lần nữa, mặc kệ Tô Nham ở nơi nào, nhất định phải không ngừng tìm y, tìm được mới thôi.

Dịch xong chương này có cảm tưởng như đang coi phim kinh dị, đặc biệt là khúc Nham Nham mặt máu cười. Đạch, máu chảy xuống đỏ lun cả hàm răng rồi đọng thành vũng trên sàn nữa chứ... Tự nhiên Vân nhớ tới phim “Quý Quyệt” phần 2, có ông ma biến thái thích mặt áo cưới đen thui cười tươi như hoa cầm dao giết người a~ đáng sợ quá [run rẩy].

Vì thế, chúng ta đưa ra kết luận, Nham Nham hận cha không phải vì ông bỏ bê cậu suốt bao năm, ko phải vì ông lấy vợ khác, ko phải vì ông quên cậu, cũng ko phải vì những lời nói vô tình của ông dành cho cậu... Mà chủ yếu là vì ông đã ko nhất xác cho cậu lúc cậu bị hại chết. Rõ ràng là sâu trong tim cậu vẫn thương cha mình, đặc biệt là khi nhìn thấy tấm ảnh chụp chung của hai cha con.

Có một chi tiết đáng chú ý

“Trời biết ngày trọng sinh về 15 tuổi, y nhìn thấy cha mẹ nhiều năm không gặp, trong tích tắc, thiếu chút nữa nhào qua chất vấn: vì cái gì không nhất xác cho con?”

Điên cuồng hò hét lảng động trong lòng nhiều năm.

Y nhện lâu như vậy, hôm nay vẫn nhện không được.”

Vãi Nham Nham, cậu ấy ko biến thái trong thâm lặng là giỏi lắm rồi, chứng tỏ là sức mạnh tinh thần của Nham Nham vô cùng cường đại == Gặp ai khác chắc nó tự sát hay biến thành biến thái giết người rồi =~~

Nhớ có đọc trong ngôn tình bộ cái gì Gia, trọng khẩu vị gì đó, nữ chính cũng bị cha mẹ anh chị và người yêu ruồng bỏ, đến khi bị xe tông chết cũng chẳng ai thèm nhặt xác dùm cho, phiêu phiêu thấy họ còn hả hê vui vẻ, thế là biến thành biến thái chuyên giết người biến người ta thành tiêu bản rồi gắn dây vào giết giết như đang chơi rồi =~~ Còn cười hả hê đắc chí nữa chứ, eo ôi. Thôi thì cái đó cũng tạm chấp nhận được đi, nhưng Vân ko hiểu Biến thái mà còn đi của trai tùm lùm, tiêu tam tiêu tứ ko là sao ko biết nữa, Mấy anh nam chính nam phụ nam pháo hôi này chắc cũng có máu biến thái (hình như trong đó cũng có sát thủ biến thái thiệt) mới thích nổi chị này.

Khổ thân, vẫn yêu kiểu như Nham Nham hơn, tối tắm hắc ám nhưng vẫn yêu đời yêu người, lâu lâu ức quá lộ mặt khề nhau trả thù chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nghiệt tử

Lương Khuê dựa vào xe, nhìn lên cổng chính bệnh viện, dưới chân tàn thuốc lá bay đầy đất. Hắn nhìn đồng hồ, đợi nửa giờ, gia đình họ chắc cũng sắp ra.

Cổng bệnh viện xuất hiện thêm vài người, quả nhiên là gia đình Ông Tô. Lương Khuê cả giả mù sa mưa mỉm cười cũng cười không nổi, đi thẳng qua nói: “Chú ơi, thân thể khỏe chưa ạ?”

Ông Tô khóe miệng co quắp, đứng thẳng kéo bà vai chậm rãi đi lên phía trước, không trả lời Lương Khuê. Mẹ kế thờ dài, giúp chồng mang hành lý ném lên xe, quay đầu nói với Lương Khuê sắc mặt không tốt: “Lão Tô từ khi tỉnh liền không thích nói chuyện, chúng tôi cũng không giấu cậu, cậu đừng quần quít lấy ông hỏi tung tích Tô Nham, ông thật sự không biết.”

Lương Khuê không tin tưởng lắm, nhưng cũng không thể không tin. Tô Nham đã cùng cha mình căng thẳng, mặc kệ ông già có sống chết cũng không kỳ quái. Nhưng hắn thật sự tuyệt vọng rồi[1], thật sự không biết nên đi nơi nào tìm. Ngày nào cũng há miệng chờ sung ở tất cả mọi nơi, hoàn toàn không có chút tin tức, hắn đang tìm Tô Nham, trường học đang thúc Tô Nham, Thư Kế Nghiệp cũng đang kiếm Tô Nham.

Đã mười ngày, vẫn không có chút tin tức của Tô Nham.

Lương Khuê nhìn xe gia đình Ông Tô dần dần đi xa, hung hăng giẫm nát tàn thuốc. Xoay người lái xe đến nơi khác.

Bốn ba một ngày khoảng chín giờ đêm mới về đến nhà, kỳ quặc chính là mẹ hắn ngo ngoác ngồi trên ghế sa lon, thấy hắn trở lại, Lương mụ mụ cứng ngắc đứng dậy, muốn nói lại thôi nhìn con trai.

“Mẹ, mẹ muốn nói gì ư?” Lương Khuê hỏi thẳng.

Lương mụ mụ gật đầu, kỳ quái dò xét hắn: “Gần nhất con bận cái gì? Sao lại tiêu tụy như vậy.”

“Không có việc gì. Mẹ muốn nói gì ạ?”

Lương mụ mụ ho nhẹ, nhăn nhó nói: “Cha con... Hôm nay tăng ca, không có về nhà.”

“...” Lương Khuê tròn mắt, mẹ là ý gì? Cha không về nhà... Là hoài nghi cha có bồ nhĩ? Lương Khuê lập tức một cái đầu hai cái đại[2], cha hắn như thế, hắn là không có khả năng có bồ nhĩ đâu ha? Lương Khuê không tưởng tượng được đáng về hèn mọn bí ối khi cha hắn ôm một tiểu honey anh anh em em.

“Mẹ, mẹ chớ suy nghĩ lung tung, hơn phân nửa là hiểu lầm.” Lương Khuê nghẹn nửa ngày, nghẹn ra một câu như vậy.

Lương mụ mụ nhanh chóng lắc đầu, nói nhỏ: “Là mẹ tận mắt nhìn thấy, sao có thể có sai.”

Lương Khuê trong lòng trầm xuống, cha thật có bồ nhĩ? Không đúng, nếu mẹ từng nhìn thấy, sao lại trấn định như thế chứ.

“Mẹ, mẹ rốt cuộc nói chuyện gì? Di Hồng, còn cơm khuya không? Lấy cho tôi chút gì ăn, đói bụng đến đau dạ dày rồi.” Lương Khuê mỗi một năm vật lên sofa.

Lương mụ mụ túm con dậy, thần kinh hễ hễ nói: “Ba của con ông... Ông xem phim...”

“Phim sex?” Lương Khuê gọn gàng dứt khoát.

Lương mụ mụ đập qua một cái: “Mày nói lung tung, ba mày hôm qua ngồi trong phòng sách coi 《núi Brokeback》! Chính là bộ phim đồng tính luyến ái đặc biệt nổi tiếng gần đây! Con nói cha con là làm sao vậy? Trước kia ông cả phim tình yêu bình thường cũng không thèm nhìn, sao đột nhiên lại xem 《núi Brokeback》, mà còn chưa hết, hôm nay mẹ phát hiện không ít sách vở có liên quan đến đồng tính trong phòng sách, tất cả đều là mới tinh, chừng vài chục cuốn lận.”

Lương mụ mụ hô hấp dồn dập, hiển nhiên trong lòng rất loạn.

“Chuyện này cứ đâm mẹ hoài, mẹ làm sao cũng không có cách nào mở miệng chất vấn ông được, con nói cha con một chút a, già bao nhiêu tuổi rồi, tuổi này chẳng lẽ đột nhiên thích món khác? Nhiều năm qua ông nghiêm ngặt kiểm chế bản thân, chưa từng để mẹ lo lắng, hôm nay...”

Lương mụ mụ tâm phiền ý loạn thở dài: “Con nói chẳng lẽ cha con luôn luôn gạt mẹ... Lấy mẹ làm bình phong? Việt Việt người đáng yêu như vậy mẹ cũng gặp qua không ít, nhưng nhiều người vẫn gạt người nhà cùng vợ, lén lút ở bên ngoài, lừa gạt vợ lại lừa gạt tình nhân. Nhưng mà, mẹ sao có thể tin cha con cũng là loại bỏ đi như vậy chứ?”

Nghe mẹ tung pháo liên hoàn một phen, Lương Khuê á khẩu không trả lời được. Nếu cha hắn có bỏ nhỏ gì đó, hắn còn có thể phóng cái rắm ra. Nhưng những lời mẹ nói, làm hắn đồng thành cột đá. Trong đầu hắn đột nhiên tuông ra rất nhiều rất nhiều suy nghĩ, trong nháy mắt đánh sâu vào khiến hắn có chút cháng váng.

“Con trai, con nói mẹ hỏi cha con thế nào đây?”

Lương Khuê đứng lên, nói ra: “Con đến phòng cha nhìn xem.”

“Đứng đứng, con đi xem, mẹ thật không có lừa con.” Lương mụ mụ đi theo con phóng vào phòng sách của chồng, căn phòng sạch sẽ có một tường đầy sách, Lương mụ mụ chỉ vào một ô trong đó nói: “Xem những thứ này 《đồng tính luyến ái tại Trung Quốc》《subculture đồng tính luyến ái》《thế giới của bọn họ》《nghiệt tử》 vân vân, con coi những thứ này coi! Cha con có phải là già hồ đồ không?”

Tay Lương Khuê khẽ run rẩy rút 《nghiệt tử》 của Bạch Tiên Dững ra. Hai chữ này quá rõ ràng, bao hàm rất nhiều tâm tình, phảng phất như nhìn thấy một người cha, chỉ vào đứa con đồng tính tức giận mắng: nghiệt tử! Nghiệt tử!

Lương Khuê thừa nhận chính mình là đồng tính, nhưng hắn cũng chưa từng tiếp xúc sách vở phương diện này, lúc trước hắn sốt ruột trực tiếp đến hỏi bác sĩ tâm lý. Lại không nghĩ rằng... Có một ngày người cha nghiêm khắc kia, sẽ vì hắn mà bày nhiều sách báo có liên quan trong giá như vậy. Hắn run rẩy chạm vào những quyển sách kia, cảm thấy rành rành những thứ này là vì hắn mà tồn tại. Những thứ này không phải sách cha hắn thích xem, không phải tình cảm cha hắn muốn hiểu rõ.

Một ngăn tủ đầy sách, tất cả đều là sự cam chịu bất lực... của cha hắn.

Hắn phảng phất nhìn thấy cha một mình ngồi trong phòng sách yên tĩnh, lặng lẽ hút thuốc, do dự rồi kiên quyết mở sách ra, từng tờ từng tờ, từng đêm từng đêm...

Trái tim cứng rắn thiết huyết kia, có phải cũng từng vì muốn cảm nhận thế giới kia mà run rẩy, tim đã đau thương, đã phẫn nộ, cuối cùng tất cả ưu phiền, đều hóa thành một tiếng thở dài thường thướt chán nản trong đêm cô tịch.

Nghiệt tử!

Thật là nghiệt tử sao?

Hắn là nghiệt tử sao?

Trong lòng cha mắng hắn là nghiệt tử sao?

《nghiệt tử》—— Bạch Tiên Dững

Viết cho một nhóm người, trong đêm tối thăm thẳm u ám, bọn nhỏ một mình bàng hoàng đứng ở đầu đường, không nơi nương tựa.

Con người của Lương Khuê nở lớn, hô hấp cứ như nghẹn lại trong ngực.

Ba tháng mười ngày trước, trong một buổi chiều trong xanh đến lạ thường, cha đuổi tôi ra khỏi nhà...

Cóp.

《Nghiệt tử》trượt khỏi bàn tay, rơi xuống cùng nó, còn có dòng nước mắt cam lặng của Lương Khuê.

“Con ơi...”

Lương mụ mụ la lên, trong giọng nói mang theo chút rung động cùng nghi vấn dè dặt.

Bà phải hỏi điều gì?

Con ơi, vì sao con phản ứng như vậy?

Tại sao con lại khóc?

Bà không hỏi, bà không dám hỏi.

Người khác nói bà là nữ cường nhân, nhưng bà không phải.

Sự mạnh mẽ dùng tiền dụng lên, không phải mạnh.

Bà về nhà, chỉ làm một người đàn bà, một người đàn bà bình thường, một người vợ của quân nhân, một người mẹ của con mình.

Bà cũng yếu ớt cũng sợ hãi.

“Mẹ...” Lương Khuê khàn giọng hô bà.

Lương mụ mụ toàn thân run lên.

“Mẹ ơi, con là...”

“Im miệng!”

Lương mụ mụ nghiêm nghị cắt đứt lời con, đẩy cửa rời khỏi phòng.

Căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại mình Lương Khuê.

Hắn kinh ngạc nhìn cuốn 《 Nghiệt tử 》 trên mặt đất hồi lâu, rồi cục vuron tay nhặt nó lên một lần nữa.

Tối hôm đó, Lương Khuê ngủ rất chập chờn. Một giấc mộng mà hắn mơ suốt cả đêm, mộng cảnh lặp đi lặp lại tái diễn một lần lại một lần.

Trong mộng hắn hôn lên trán Tô Nham, giờ tay lên, đeo cho Tô Nham Ngọc Quan Âm hắn mang theo suốt mười tám năm.

“Tớ đem phúc khí quãng đời còn lại, toàn bộ để lại cho cậu...”

Hắn dựa vào bả vai Tô Nham, nói ra lời ly biệt tàn khốc, trong lòng bị nhồi nén đau buốt, cũng thiên thiên vụn vụn không muốn.

Lời cáo biệt lướt qua trên môi, lấy ra hết tất cả tình yêu trong tim hắn.

Đau đớn tắc nghẽn trong ngực làm người ta không thể thở nổi.

Ngay cả dừng khí ngẩng đầu nhìn mặt Tô Nham lần cuối, cũng biến mất không còn.

Cuối cùng, cũng rời đi không quay đầu lại.

Sao lại như thế, nhẫn tâm như vậy sao? Hắn trong lúc nửa mê nửa tỉnh, một lần lại một lần chất vấn chính mình.

“Bác sĩ, con tôi có vấn đề gì không vậy?”

“Lương phu nhân yên tâm, con của bà sốt cao đã lui xuống, không bao lâu sẽ tỉnh. Bà chuẩn bị một ít cháo loãng, nằm viện quan sát một ngày, trực tiếp xuất viện cũng không sao. Theo thông thường bớt sốt thì không có việc gì.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Lương Khuê mở mắt ra, chỉ cảm thấy hai mắt như bị bếp lò nướng qua, nặng nề sền sệt nóng hổi, đầu càng choáng váng mơ hồ, thân thể như nhũn ra, như một đoàn bông rất nặng.

“... Mẹ?”

“Con tỉnh! Cuối cùng cũng tỉnh, thẳng nhai ranh hơn nửa đêm sốt cao bốn mươi hai độ, đầu sốt đến hồ đồ, nếu không phải mẹ nửa đêm nhìn mày, giờ không biết...” Lương mụ mụ vuốt nước mắt nghẹn ngào nói, sốt cao hơn bốn mươi hai độ, cả thân không chừng cũng tiêu. Con bà lớn như vậy, sớm đã có không gian độc lập, đêm ngủ cửa phòng còn khóa lại. Ngày hôm qua bà đẩy bụng tâm tư ngủ không được, nửa đêm ba giờ ngồi dậy ngẩn ra, sau trái lo phải nghĩ đến mức khó chịu, dứt khoát rời giường. Sau đó đứng trước phòng con trai ngẩn người, do dự vặn mở cửa phòng, kết quả không có khóa, đơn giản đã vặn mở. Bà nghĩ có lẽ đây là thiên ý, khi đó bà mãnh liệt muốn gặp nó, có một bụng lời nói muốn nói với nó, bà thật vất vả lấy hết dũng khí

bước vào, nhưng nhìn thấy lại là gương mặt sốt cao không bình thường của con. Vươn tay vừa sờ, nóng đến ghê người, mặc đồ ngủ cùng bảo mẫu đem con trai tới bệnh viện.

Lương Khuê vuốt trán làm bầm: “Con sao lại phát sốt...”

“Con không để ý bản thân... Mẹ vừa biết được, Tô Nham mất tích hơn mười ngày có phải không?” Lương mụ mụ hốc mắt đỏ lên thấp giọng hỏi hần, không có bất kỳ trách móc nào.

Tìm Lương Khuê xiết chặt, vừa nghĩ tới Tô Nham còn không có tung tích, mà lúc này hần cư nhiên bị bệnh, lập tức vừa vội lại khó chịu. Thân thể hần gần đây rất tốt, sớm không bệnh muộn không bệnh, lại bệnh vào lúc này.

“... Tìm không thấy cậu ấy...” Lương Khuê suy yếu nói nhỏ.

“Cậu ấy cố ý trốn tránh con...”

“Bằng không vì sao không để con tìm được?”

“Tô Nham cậu ấy...” Lương Khuê nói không nên lời, đôi mắt trống rỗng chăm chăm vào ống truyền dịch, chất lỏng trong suốt long lanh tí tách, cứ như tiếng thì thầm đếm ngược.

Lương mụ mụ trong lòng bình tĩnh như trần ai lạc định, nhưng lại rất nhanh sinh ra càng nhiều nghi hoặc cùng lo lắng. Bà chỉ biết, đứa con trai Lương Khuê yêu nhất định là Tô Nham, trước kia chỉ cho rằng chúng thân nhau quá, hôm nay nghĩ đến, thực sự có thể tìm ra chu ti mã tích[3]. Con bà bà hiểu, con bà có rất nhiều huynh đệ bằng hữu nói khó, nhưng mà, nó sẽ không giữ gìn những người đó, có đôi khi nói với cha mẹ, cũng sẽ nói không phải là bạn thân gì. Ai rất gian xảo, ai thích khoác lác, nhưng khi Lương Khuê nhắc tới Tô Nham trước mặt bọn họ, đều là tán dương, không một lần nói xấu. Tô Nham tốt thế này giới thế kia, trước kia bà cho rằng đó là do Tô Nham cứu mạng nó.

Tô Nham, bà rất thương đứa nhỏ này. Không kiêu căng không nóng nảy, lễ phép hiểu chuyện, tiến thoái có độ, ỉn trọng hơn con bà nhiều.

Hiện tại bà phải ghét nó mới đúng, nhưng nghĩ đến từng chút từng chút tiếp xúc cùng Tô Nham đến nay, bà lại chán ghét không nổi.

Nói trắng ra, đó cũng là một đứa nhỏ đáng thương. Khốn khổ hơn con bà, cha mẹ ruột không thương, làm khách trong nhà bọn họ, lễ phép quá độ, chứng minh nó rất dè dặt. Bà có thể đi mắng nó giáo huấn nó, ép nó trách xa con mình, mắng xong, giáo huấn xong, Tô Nham có thể làm gì đây? Nó dám ở lại Thành phố A nữa sao? Nó muốn sống tốt, phải đi khỏi Thành phố A. Tô Nham tính là cái gì, cái gì cũng không có. Bị mắng bị ức hiếp thì đã sao, nó không có cha làm chỗ dựa cho nó, không có mẹ bảo vệ giúp nó chịu đựng.

Tô Nham không có phúc khí như con bà.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lương Hưng Quốc một thân quân trang phong trần mệt mỏi đi tới.

“Sao lại nóng đến vậy? Hạ sốt chưa?” Lương Hưng Quốc tháo mũ xuống, trong thanh âm tỉnh táo, vẫn che dấu không được tia lo lắng.

Lương Khuê mở lớn hai mắt, bình tĩnh nhìn Lương Hưng Quốc.

“Hạ chút rồi, hiện tại sốt ba mươi tám độ, còn phải chích và uống thuốc, bác sĩ nói hạ sốt sẽ không việc gì.” Lương mụ mụ vội vàng giải thích.

Lương Hưng Quốc thở ra, nhú mồm nói: “Lần cuối con phát sốt nằm viện là lúc ba tuổi, về sau luôn khỏe mạnh, hôm qua không phải cảm lạnh chứ? Mùa xuân dễ cảm lạnh, sau này cẩn thận.”

Lương Khuê nói không ra lời, chỉ có thể nghiêng đầu, quay lưng lại, như một đứa trẻ không được tự nhiên trốn tránh, cự tuyệt quan sát.

“...” Lương Hưng Quốc ngẩn người, nhất thời không biết nói gì.

Lương mụ mụ mấy lần há miệng muốn nói, rất nhiều chuyện muốn hỏi chồng mình, nhưng nhìn thấy con trai còn chưa khỏe, ngậm lại đừng hỏi ở phòng bệnh thì tốt hơn. Miễn cho hai cha con cãi nhau, lửa giận lại xông lên.

Bác sĩ đứng lúc tiến vào, phá vỡ bầu không khí im lặng xấu hổ.

Bác sĩ nịnh nọt nói chuyện với Lương Hưng Quốc, Lương Hưng Quốc phát phát tay với vợ rồi ra ngoài, liền hỏi bác sĩ: “Có sốt đến viêm phổi gì không? Bốn mươi hai độ không phải chuyện nhỏ, tôi thấy nó tính thần uể oải, thực không quen.”

Bác sĩ không ngừng giải thích: “Lương tư lệnh cứ việc yên tâm, con ngài tuyệt đối không sốt đến viêm phổi, giờ thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhiều ít có chút không tinh thần, ngày mai a, không có gì bất ngờ xảy ra ngày mai sẽ khôi phục.”

Nghe tiếng chồng mình dần dần đi xa, Lương mụ mụ nằm lỳ trên giường, cầm lấy tay Lương Khuê nghẹn ngào nói: “Cha con chỉ có một đứa con trai là con thôi, nhất định sẽ không hiểu tình cảm của con. Con... Tự làm quyết định, mặc kệ con lựa chọn thế nào, mẹ cũng không ép con, mẹ không muốn nhìn thấy con hay Tô Nham, biến thành Việt Việt như thế... Mẹ cũng không muốn biến thành di út con đâu.”

Lương Khuê nắm chặt tay Lương mụ mụ, đầu chôn xuống thật thấp.

“Cha con... Ông không phải người thô lỗ không nói đạo lý. Ông xứng chức hơn cả mẹ, sớm đã phát hiện tình huống của con, bằng không ông cũng không đi nghiên cứu những quyển sách kia, ông còn quan tâm con hơn mẹ... Ông không trực tiếp làm khó dễ con, mà lựa chọn lảng lảng tìm hiểu, chứng minh tìm ông nhầm mà.” Lương mụ mụ hít cái mũi, kéo giọng nói tiếp: “Ông thương con bao nhiêu, thì lo lắng con bấy nhiêu. Cha con không phải đương, ông sẽ không bỏ rơi con, sẽ không sinh ra thằng em khác thay thế con, ông có nguyên tắc làm việc của mình, nhưng mà, con muốn ông hoàn toàn cảm thông cho con, khả năng cũng không lớn.”

Lương mụ mụ cười khổ thờ dài, vỗ vỗ cánh tay Lương Khuê, “Con đừng đi sờ nghịch lân của ông a, ông đã không nói, con cũng đừng mở miệng. Ông hiện tại lẩn quẩn trong lòng, nhưng vẫn lặng lẽ cố gắng, một ngày nào đó, có lẽ ông sẽ chủ động nói chuyện với con.”

Ý Lương mụ mụ là, hai cha con cứ cùng già ngu đi. Tạm thời không cách nào coi bỏ bết tất, chỉ có thể tùy ý đặt nó ở đấy, không nên tùy tiện đụng vào. Tâm tình càng quẩn quýt, càng rối loạn, càng khó mở ra.

Lương Khuê sau khi bình phục lại bắt đầu tìm kiếm tung tích Tô Nham, hẳn sau khi cùng Lương mụ mụ thương lượng rốt cục đã báo cảnh sát, lúc trước hẳn không dám báo, là sợ nếu cảnh sát xen vào, Tô Nham cùng cha y vì sao cãi nhau cũng không thể giấu, khi đó nói không chừng huyền não đến dư luận xôn xao. Một khi truyền ra, trắng bị nói thành đen, nghĩ như Đường Du khẳng định không chỉ có một, lời đồn phú nhị đại bao dưỡng sinh viên tài cao gì, hẳn chết cũng không muốn Tô Nham nghe thấy, đó là vũ nhục quá lớn. Nhưng Lương mụ mụ nhúng tay vào thì khác, bà nói, con nuôi bà mất tích.

Lương Khuê đi theo cảnh sát đến Tô gia, sớm dặn dò gia đình Ông Tô, phải, cố gắng, dùng sức, giấu nguyên nhân cãi nhau thật sự cho tôi!

Ông Tô hẳn yên tâm, Ông Tô trừ phi là lão ngốc, mới có thể nói cho người ngoài con mình là đồng tính.

Nhưng mẹ kế cùng con em tiện nghi kia lại không nhất định.

Lương Khuê cùng đi qua, chính là vì dán chặt vào hai người họ.

“Tôi bắt nó xuất ngoại học sâu, nó không chịu, tôi tức quá liền đánh nó, sau đó liền cãi nhau.” Ông Tô mặt không biểu tình nói với cảnh sát.

“Đúng vậy đúng vậy a, đứa bé kia bướng bỉnh, không biết trốn đâu rồi.” Mẹ kế phụ họa.

Cảnh sát đến hỏi thăm manh mối cũng chỉ là làm ra vẻ, rất nhanh liền rời khỏi Tô gia.

Lương Khuê cũng đi theo.

Tô gia ba người sau khi bọn họ đi rồi đều im lặng.

Đường Du bực bội đá cái bàn, hỏn hển rống giận: “Phiền con mẹ nó luôn! Rốt cuộc có yên hay không, thằng đó mất tích không mất tích liên quan gì đến tôi, đã bao lâu rồi, mỗi ngày hỏi mỗi ngày hỏi, thằng đó cũng không phải anh tôi!”

“Du Du!” Mẹ kế trừng cô.

Đường Du phiền chán liếc nhìn cha kế thất hồn lạc phách, ủy khuất nói với mẹ: “Mẹ, bẽ bối của nó, dựa vào cái gì muốn chúng ta xử lý?”

Mẹ kế thăm thờ dài một hơi, ngoài mặt lại nói: “Chúng ta đắc tội không nổi Lương gia.”

“Có tiền có quyền bao dưỡng đàn ông giỏi lắm à?” Đường Du khinh thường hừ lạnh.

“Con nhóc chết tiệt đừng nói bậy, ai nói chuyện bao dưỡng với con!” Mẹ kế răn dạy cô.

Đường Du vô tội nói: “Nó có xe có nhà trọ, còn nói không phải bao dưỡng a, ai tin a...” Nói lườm về phía cha kế: “Hay là nói, xe kia là chú lén mua cho nó?”

Mẹ kế mắt nhảy dựng, ngày đó bà thấy rõ ràng, chìa khóa xe Lương Khuê chỉ là loại 307 nhỏ gọn hơn mười vạn, nhưng chìa khóa xe của Tô Nham lại là Audi vài chục vạn, Lương Khuê một đại thiếu gia, mình lái chiếc xe tồi tàn mười vạn, lại mua Audi cho tình nhân, đây căn bản không thể nào nói nổi! Như vậy vô cùng có khả năng, Audi không phải Lương Khuê mua cho Tô Nham, bản thân Tô Nham lại không có khả năng mua, chỉ có một khả năng, chính là cha Tô Nham lén mua cho nó, gạt mẹ con họ đi mua xe cho con trai.

Mẹ kế càng nghĩ càng phần nộ, vài chục vạn không phải số nhỏ, chồng bà cứ đưa ra ngoài như vậy, cho thằng con có bệnh biến thái kia. Lúc con gái bà thi lên đại học, bà muốn tặng con một chiếc xe kiểu dáng đáng yêu, kết quả ông một câu con gái mua xe cái gì liền dội ngược trở lại.

“Lão Tô, ông đừng không lên tiếng, cái xe kia của con ông có phải ông mua cho nó không hả?”

Ông Tô giật mình bật cười, con ông có xe gì ông hoàn toàn không chú ý, cái gì xe a ngựa a ông cũng không biết, mẹ con này lại kéo ra chất vấn ông.

Thấy ông không nói lời nào, Đường Du lập tức kể khổ: “Ông chấp nhận có phải không? Mẹ, mẹ còn nói ông rất tốt với con! Tốt chỗ nào, rõ ràng cái gì đều hướng về con mình, chiếc xe vài chục vạn nói mua liền mua, bình thường con mua có cái túi sách mấy vạn liền phần nộ nói con xài tiền bậy bạ. Mẹ, ông căn bản chính là lợi dụng nhà chúng ta tạo phúc cho ông, kiếm tiền xong cầm lấy đi đưa cho con ông, thứ bạch nhãn lang!”

“Đủ rồi !” Ông Tô phần nộ rít gào.

Đường Du co rụt lại, tiếp đó càng phần nộ: “Ông mới đủ rồi, đừng cầm tiền nhà chúng tôi đi nịnh nọt thằng con bán mông biển thái kia của ông ghen!”

Ông Tô tức giận cả nói cũng ghen cứng, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào mẹ con Đường Du, sau lại cười ha ha, tiêu sái vô cùng nói: “Được, chúng ta ly hôn đi. Từ nay về sau đường ai nấy đi, tiểu bạch nhãn lang, sau này bảo mẹ mày cầm tiền lương mua cho mày túi xách mười vạn một cái, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

[1]Nguyên văn ‘Bệnh cấp loạn đầu y’ (病急乱投医), nghĩa là khi tuyệt vọng rồi thì cứ thử bừa mọi cách.

[2] Một cái đầu hai cái đại: Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đổi chuyện này thập phần đau đầu.

[3]chu ti mã tích: tơ nhện vó ngựa, ý chỉ những manh mối.

Phải công nhận là Lương Khuê thật may mắn, cậu có một người cha biết quan tâm con cái, có một người mẹ yêu thương hết mực. Giá như Tần Việt và Nham Nham cũng có chút may mắn như thế nhỉ?

Làm cha làm mẹ, ai lại muốn con mình là đồng tính? (Xin lỗi, đừng đề cập đến mấy con tàn não mới vào giới đam mỹ hay bảo mai mốt tui đẻ con tui sẽ rèn luyện cho nó thành công / thụ gì gì đó ghen)

Nhưng tùy theo tình yêu thương sự bao dung của mỗi bậc cha mẹ dẫn đến những phản ứng khác nhau.

Cha mẹ Tần Việt, họ yêu con mình thế nhưng tình yêu đó không thắng được khát vọng có một người con trai bình thường có thể sinh con đẻ cái, bởi vậy họ tìm cách chuyển tình yêu đó sang một nơi khác để thể chỗ.

Cha Nham Nham, vốn đã bỏ rơi con mình 3 năm, ông cũng từng yêu thương Nham Nham hết mực, nhưng tiền tài và sự nghiệp đã làm mờ đi tình yêu đó, để cuối cùng thì tất cả đã muộn màng (ở kiếp trước). Nói thật ghen, nhiều bạn cứ tưởng ông thế này thế kia, nhưng mà nói thật đối với Vân, ông vẫn chưa tra tới mức ko thể tha thứ được. Chắc đối với các bạn, ông đã rất khốn nạn rồi nhưng mà ngoài đời còn có nhiều kẻ đáng chết hơn gấp trăm lần.

Ít ra khi ông phát hiện con mình là đồng tính, ông vẫn cấp tiền cho con đi du học, đừng nói là tất cả là vì sự nghiệp của ông, ẩn sâu trong đó cũng có lo lắng cho con mình, cho tương lai của nó. Và kiếp trước, ông ko nhất xác cho Nham Nham được cũng là có nguyên nhân, để cuối cùng khi con trai ông chết, ông đã hối hận suốt quãng đời còn lại và cuối cùng cũng cô độc chết đi, lun lun nhớ đến Nham Nham.

Cha và mẹ của Lương Khuê, một người cha vĩ đại và bao dung, có lẽ chuyện của Tần Việt đã làm ông suy nghĩ lại ko quyết định như kiếp trước, ông ko muốn con trai duy nhất của mình đau khổ và cô độc suốt đời.

Những người cha người mẹ, có lẽ họ sẽ ko hiểu được nỗi lòng của con cái mình, ko thể chấp nhận bản chất của nó. Thế nhưng, xin hãy bình tĩnh lại, chịu lắng nghe và cảm thông đôi chút, đừng nóng nảy đừng tuyệt tình, có lẽ bi kịch trên đời này sẽ giảm đi đôi phần.

Thôi, nói đến đây thôi, chương sau sẽ là chương “nên thơ” và “đẹp” nhất truyện. Cách tả của tác giả cực đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chờ về

Lương Khuê vì Tô Nham mất tích mà tâm phiền ý loạn, cả người tiêu tụy rất nhiều. Sau khi có Lương mụ mụ giúp đỡ, Lương Khuê hơi thoải mái lên chút, nhưng ngày nào không có Tô Nham, hần ngày đó ngủ không ngon giấc. Tô Nham cố ý trốn tránh hần, không muốn gặp hần, Lương Khuê chỉ cần tưởng tượng như vậy, trong nội tâm càng thêm khó chịu. Hần dần dần có chút hiểu suy nghĩ tự đáy lòng của Tô Nham, Tô Nham mặc kệ là độc lập đáng tin đến cỡ nào, nhưng y vẫn chỉ là một con người, Tô Nham có mong tưởng cùng truy cầu của Tô Nham, còn có nguyện vọng y khao khát.

Lương Khuê hồi tưởng lại sinh nhật hàng năm, hần ngồi trên ngọn nến bánh ngọt Tô Nham thấp sáng, cho phép ước ba điều ước.

Thứ nhất, được ở bên cạnh Tô Nham.

Thứ hai, vui vẻ được ở bên cạnh Tô Nham.

Thứ ba, hạnh phúc tốt đẹp được bên cạnh Tô Nham.

Hần luôn khao khát nguyện vọng như thế, ba tâm nguyện Tô Nham hàng năm ưng thuận, không phải điều như thế sao.

Tô Nham vì cái gì phải tránh né hần, Lương Khuê cảm thấy Tô Nham đang sợ, Tô Nham sợ hần vì cha mẹ phản đối, cuối cùng lựa chọn rời đi. Tô Nham sợ cô đơn tịch mịch, sợ một mình không người làm bạn.

Tựa như giấc mộng hân mê thấy kia, Tô Nham sợ một mình ở lại trong căn phòng trống...

“Thật kỳ quái, nó to con thế có thể giấu đi nơi nào? Tra bản ghi chép điện thoại không có manh mối, bản ghi chép giao thông cũng không có, chứng minh Tô Nham còn đang ở Thành phố A, ai, bình thường cảm thấy Thành phố A nhỏ, hiện tại ngẫm lại, Thành phố A lớn quá. Hay bỏ tiền cho người tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ được không?” Lương mụ mụ ngồi trong phòng Lương Khuê, than thở thương lượng cùng hắn.

Lương Khuê đang ngồi trước máy tính, cẩn thận xem bản đồ của Thành phố A, kỹ càng nêu ra hẻm hỏ cùng vô số các nhà trọ.

“Quán bar phải người tìm chưa?”

“Tìm rồi.”

“Tôi con lại đi xem” Lương Khuê đánh dấu bản đồ, lại vội vàng rời khỏi nhà.

Hơn tám giờ tối, Lương Khuê đi vào quán bar thứ ba trong đêm nay, hắn tìm tòi thân ảnh Tô Nham trong đó mấy lần không thấy, lại cầm ảnh chụp hỏi Barman, Barman hoàn toàn không biết gì cả, Lương Khuê đành thất vọng rời đi. Ngược lại ở ngõ nhỏ vắng tanh bên ngoài quán bar, lúc này đây, trong ngõ nhỏ âm u có không ít người, các thiếu niên tóc đủ màu sắc tụ tập trong góc không biết tiến hành giao dịch gì.

Lương Khuê không thấy Tô Nham, xoay người rời đi.

“Lương Khuê?”

Lương Khuê kinh ngạc quay đầu lại: “Là mày hả, An Bình.”

Tô An Bình ngậm điều thuốc cà lơ cà phơ từ sâu trong ngõ hẻm đi tới, thân mật ôm bả vai Lương Khuê lớn tiếng cười nói: “Thằng oắt này, gọi mày mấy cuộc bảo đi ra chơi, con mẹ nó mày đều đứng đắn cự tuyệt tao. Giờ sao lại một mình tìm tôi? Té ra là có bạn khác à?” Tô An Bình nói rồi nhìn đám người bốn phía quanh Lương Khuê, kết quả chung quanh căn bản không có ai. Ngược lại phát hiện Lương Khuê cầm trong tay một chồng giấy đóng dấu, mang thêm ảnh chụp của Tô Nham, Tô An Bình kinh ngạc nói: “Ai yêu, đây không phải cậu bạn Tô Nham kia của mày à? Nó mất tích hả?”

Lương Khuê bất đắc dĩ cười khổ: “Mất tích nửa tháng, tìm khắp nơi không thấy.”

Tô An Bình dịu tắt tàn thuốc, nghiêm túc truy hỏi: “Bắt cóc hay trả thù? Báo cảnh sát chưa?”

“Hắn không liên quan đến mấy chuyện ấy, Tô Nham...” Kỳ thật Lương Khuê mấy ngày nay đã nghiêm túc suy nghĩ, hắn nghĩ Tô Nham không chịu hiện thân, có phải chứng tỏ Tô Nham cần yên tĩnh một mình, chờ Tô Nham nghĩ kỹ, tự nhiên sẽ xuất hiện. Tô Nham muốn trốn tránh hắn, hắn làm thế nào cũng không có tác dụng. Thế nhưng mỗi lần nghĩ như vậy, hắn vẫn không thuyết phục được bản thân, giống như nếu mình không đi tìm Tô Nham, Tô Nham sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

Thấy Lương Khuê thần sắc đáng ghét, Tô An Bình vỗ vỗ bờ vai hắn trấn an nói: “Đừng lo lắng, tao nói mày căn bản không cần hao tâm phí sức tìm cậu ta như vậy, không phải còn cha mày sao? Xin cha phái vài người đi tìm, hữu dụng hơn nhiều so với mày chạy tới chạy lui như vậy. Cho dù là thi thể cũng có thể bị người của cha mày móc lên. Giữ vững tinh thần, nhìn mày buồn bã ỉu xìu thực không quen.”

Lương Khuê dờ khóc dờ cười, nhịn không được nhắc nhở hắn: “Đừng nói lung tung, Tô Nham là người bạn rất quan trọng của tao, tao không ra sức tìm cậu ấy, cả cánh cửa của bản thân cũng không qua được.”

Tô An Bình nghe vậy quá dị dò xét Lương Khuê vài lần, lại đốt một điều thuốc, không khói chưa xốt nói: “Mày thay đổi không ít.”

“Hả?” Lương Khuê hoang mang.

Tô An Bình nhả ra một vòng khói, cười khê: “Nhìn mày lo lắng vì bạn bè như vậy, rất làm người ta cảm động. Đáng tiếc An Từ không có phúc khí như Tô Nham kia, ha ha, có lẽ mày đến Thành phố C mấy năm, thật sự cùng An Từ, không, là cùng bọn tao phai nhạt tình cảm rồi.”

Lương Khuê nhướng mày, trầm mặc nhìn Tô An Bình nuốt mây nhả khói. Ban đêm thích hợp người ta nói ra lời trong lòng, Tô An Bình gần đây thân cận với An Từ, những lời này phỏng chừng đã sớm muốn nói.

“Người bạn cấp ba Tô Nham này của mày, còn quan trọng hơn bạn nói khổ. Được, tao cũng không phải đàn bà cãi cọ chỉ chèo cái gì với mày, chính là trái tim băng giá, thật sự trái tim băng giá.” Tô An Bình cảm thán lắc đầu, miệng chắc chắn vài tiếng, căng môi lên, làm cho Lương Khuê đột nhiên cảm giác hắn rất cay nghiệt.

“Nói thế nào thì An Từ cũng học chung một trường cùng chúng ta khi còn bé, tình cảm nhiều năm như vậy, chắc chắn, nếu mày ra sức với nó như Tô Nham kia, An Từ cũng không đến mức thành như bây giờ.” Tô An Bình ảo não thờ dài, lại bực bội dập tắt điều thuốc.

Lương Khuê buồn cười: “An Từ làm sao có thể so với Tô Nham.”

Tô An Bình nghe vậy sững sờ, lập tức cười ha ha, chỉ vào Lương Khuê cười hừ: “Con mẹ nó mày thật bạo gan, cứ ăn ngay nói thật như thế, cũng đúng, từ nhỏ mày đã có cái đức hạnh như thế. An Từ làm sao có thể so với Tô Nham, tình huynh đệ mấy chục năm tính cái rắm. An Từ bị đuổi ra khỏi đơn vị là đáng đời, mày biết An Từ giờ làm gì không? Ha ha, mày khẳng định không biết a, An Từ làm lưu manh cướp giật ở phía nam, chuyên làm chuyện trái

pháp luật, hiện nay không có văn hóa không có hậu trường lời ít tiền nhiều không dễ dàng, An Từ cũng chỉ bị bắt đắ dĩ bị ép thôi, chỉ cần đại thiếu gia này nói một chút, tiền đồ sáng lạng chờ trước mắt, hà tất dĩ qua liếm máu trên đao chịu khổ như vậy?” Hấn dứt lời khinh thường hừ lạnh vài tiếng, hai mày nhướng cao, làm Lương Khuê nhớ tới những người đàn bà tham sân đồ kị.

Thời gian là một con dao giết heo, hủy diệt không chỉ là dung mạo tuổi trẻ, còn nhuộm đỏ trái tim đã từng thuần túy sạch sẽ.

Lương Khuê thừa nhận mình thật sự thay đổi, bởi vì hôm nay theo hấn thấy, có vài người bạn nổi khổ, có còn hơn không. Chẳng bao lâu sau, bọn họ cũng vì nguyên nhân nào đó mà bỏ lỡ lẫn nhau.

Lương Khuê đưa cho Tô An Bình một điều thuốc, Tô An Bình do dự nhận lấy.

Lương Khuê cười khê: “An Bình, trên đời này không nhất định ai sống tốt hơn ai.”

“...” Tô An Bình sững sờ nhìn hấn.

“An Từ có con đường của An Từ, mày có con đường của mày, tao có con đường của tao.”

Lương Khuê xoay người: “Đều là tự bạn thân chúng ta chọn, ai cũng không thể đảm đương cho ai hết.”

Thân ảnh Lương Khuê chậm rãi biến mất trong màn đêm, Tô An Bình trầm mặc ngẩn người, điều thuốc trong tay tàn đến đầu ngón tay, nóng bừng làm hấn giật mình vội vàng vứt xuống.

Sáng hôm sau, Lương Khuê vừa uống xong một chén sữa đậu nành, Tô An Bình liền gọi điện thoại tới, Lương Khuê dừng một chút, vẫn bắt lên nghe.

“Tìm tao chỉ đó?” Lương Khuê hỏi thẳng, cầm đĩa kẹp sủi cảo tôm, hai ba ngụm liền tiêu diệt non nửa đĩa.

Tiếng nói truyền từ đầu kia lại là bạn gái của Tô An Bình Nghiêm, Tiểu Mễ: “Lương Khuê, An Bình thứ ngu đàn kia tới qua chọc anh tức giận phải không? Anh đừng so đo với anh nha, anh chỉ là một tên thiếu tâm nhân, tôi nói với anh rất nhiều lần, thân huynh đệ cũng phải tính toán chứ, anh lại ngược lại, đàn độn suốt ngày liên lạc cùng An Từ, An Từ giờ dĩ là phản tử phạm tội, loại người này có gì tốt mà liên lạc, An Bình nhà chúng ta chính là quá ngốc, luôn nhớ đến tình nghĩa khi còn bé, hai mươi rồi mà suốt ngày cứ tình huynh đệ ý, cảm thấy quá đáng tiếc cho An Từ, anh làm huynh đệ có thể giúp thì cũng dĩ giúp nhiều rồi. Anh nói một chút, có huynh đệ giảng tình nghĩa như vậy không?”

Trong khi Nghiêm Tiểu Mễ thao thao bất tuyệt nước bọt văng tung tóe, Lương Khuê dĩ triệt dĩ giải quyết đĩa sủi cảo tôm cộng thêm hai cái bánh bao thịt lớn cùng nửa bát cháo, lúc này lau lau miệng đứng dậy, cầm túi chuẩn bị dĩ ra ngoài.

“Mỹ nữ, miệng không khô hả?” Lương Khuê vừa mở cửa xe vừa cười cô.

Nghiêm Tiểu Mễ ho nhẹ vài tiếng: “Anh chừng nào rảnh, An Bình nói mời anh ăn cơm.”

“Mấy ngày nữa dĩ.”

“A a, tôi hiểu, anh muốn tìm Tô Nham đúng không? Đừng lo, người hiền đều có thiện báo, tôi cùng An Từ sẽ giúp anh nghe ngóng tung tích của Tô Nham.”

“Vậy cảm ơn, cứ như vậy dĩ, tôi phải lái xe.”

“Được, lần sau dĩ ăn lẩu ha.”

Nghiêm Tiểu Mễ cúp điện thoại, nụ cười lập tức tan dĩ, chống nạnh nhìn chằm chằm Tô An Bình đang hầu ở một bên.

“Tô An Bình, lần sau đừng ép em chửi, mắng anh đàn độn.”

Tô An Bình xấu hổ liếc ngang: “Ai bảo em nhiều chuyện.”

Nghiêm Tiểu Mễ nhéo lỗ tai hấn: “Con mẹ nó anh thật ngốc nha, con nít ba tuổi cũng biết bạn nào có thể quen bạn nào không thể quen, gia thế Lương Khuê thế nào, sau này có người nhờ cậy ta làm giúp cái gì, người ta muốn nịnh bợ cũng không có cơ hội, anh lại đá ra ngoài. Hơn nữa, Lương Khuê người ta nhân phẩm điểm nào không sánh bằng An Từ thứ lưu manh kia? Anh còn mấy năm nữa là tốt nghiệp, chờ anh tốt nghiệp muốn có việc làm, dĩ vào xã hội, đến lúc đó vào vòng luân quần, quy tắc kia anh nên hiểu a, đặc tội Lương Khuê rất thú vị sao?”

Tô An Bình buồn bực không lên tiếng, quy tắc trên xã hội hấn đương nhiên hiểu, có người bạn gia thế như Lương Khuê, có lợi rất lớn với hấn, nhưng mà, hấn nhin không được nói: “Người ta có bản lĩnh, nhưng không nhất định sẽ chịu giúp, em thấy Lương Khuê giúp An Từ sao? Chỉ cần một câu của cha hấn mà thôi, An Từ liền không đến mức này.”

“Giúp hay không là một chuyện, vẫn tốt hơn so với anh đặc tội người ta, hừ. Lần sau dĩ em phát hiện anh với lui tới với An Từ, em liền chia tay với anh. Tên An Từ kia, nói không chừng ngày nào đó sẽ bán anh luôn.”

“...”

Lương Khuê lại bề bộn toi một ngày, hoàng hôn đến hần do dự thật lâu, chuyển đầu xe chạy nhanh hướng về phía nhà cha Tô Nham.

Hần gõ cửa đi vào, trong phòng trống trải rất nhiều, quanh quẽ rất nhiều, chỉ có một bảo mẫu vội vàng làm vệ sinh trong phòng khách.

“Ông Tô đâu?”

“Tôi đi gọi ông.”

Không bao lâu Ông Tô đi tới, sắc mặt thoát nhìn tốt hơn lần trước, sức sống tăng nhiều.

“Chú, Tô Nham vẫn chưa tới à?”

Ông Tô gật đầu: “Nó sẽ không tới...”

Lương Khuê không biết nói cái gì, thờ dãi: “Con tiếp tục đi tìm Tô Nham, chú bảo trọng.”

“Chờ một chút...”

“Chú muốn nói gì?”

Ông Tô hơi do dự, thờ dãi: “Chờ cậu tìm được Nham Nham... Nhớ nói cho nó biết, tôi đã ly hôn. Rất nhanh sẽ chuyển khỏi nhà này, địa chỉ mới tại hoa viên phú quý số 220 tòa 12 lầu 2 khu C.”

“...” Lương Khuê chăm chú dò xét người đàn ông này, hần xác định thấy được hối hận trên nét mặt ông, hối hận ra tay với Tô Nham hay là chuyện khác?

Lương Khuê gật gù: “Con sẽ chuyển lời.”

Về nhà trước buổi cơm tối, hiếm khi cha hần cũng đứng giờ ngồi trên bàn ăn.

Lương Khuê mới uống một ngụm súp trứng, Lương Hưng Quốc liền mở miệng nói: “Còn chưa tìm thấy Tô Nham?”

Lương Khuê cùng Lương mục mục cùng lúc cứng đờ, Lương mục mục rất nhanh kịp phản ứng nói: “Chưa thấy, khắp nơi đều tìm không thấy, thật làm người ta lo lắng. Nó không có cha thương không có mẹ yêu, một mình có thể đến nơi đâu? Nghe nói... ngày đó cha nó đánh vào mắt nó làm bị thương rất nặng, Tô Nham đưa bé kia quật cường không xuất hiện, bệnh viện cũng không đi, cũng không biết kéo dài nữa vết thương trên mắt nó có thể chữa tốt hay không... Nếu để lại di chứng gì, vậy thì... Quá đáng thương.”

“...” Lương Khuê chôn đầu xuống dưới, thêm ăn lập tức biến mất. Mẹ là cố ý nói lời tốt để thay Tô Nham tranh thủ đồng tình của cha, nhưng lời này thật sự rất đúng.

Lương Hưng Quốc hơi nhíu mày, thả cái thìa trong tay xuống, hơi do dự, bấm điện thoại: “Diễn Khánh, phái cậu làm một chuyện, cậu mang vài người giúp tôi tìm sinh viên A mất tích, bảo người đến chỗ tôi cảm tư liệu.”

“Cha...” Lương Khuê cảm xúc bành trướng, kích động vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Lương Hưng Quốc mặt không biểu tình, cúp điện thoại nói: “Tìm người quan trọng hơn.”

Lương Khuê ra sức gật đầu, thờ một hơi thật dài, hần mong muốn Tô Nham ở bên cạnh biết bao, hần có thể nói cho Tô Nham, cho dù Ông Tô không quan tâm y, còn có rất nhiều người đang lo lắng cho y. Không cần tránh né nữa, can đảm đi tới, mai sau có gì xảy ra đi nữa, bọn họ có thể cùng nhau đối mặt. Hần sẽ một mực nắm chặt tay Tô Nham, không bao giờ buông ra, giấc mộng tàn khốc kia cũng chỉ là mộng, nếu thật là hần, sẽ nói tiếc hơi ấm trong lòng bàn tay Tô Nham, hần muốn nắm cả đời.

Tô Nham, rất nhiều người đều đang chờ ngày cậu về.

...

Đêm tối tĩnh mịch, ngũ thải rực rỡ. Gió đêm se sắt, ánh trăng mê người.

Trong đêm tối, có kẻ mua say quên đời, cũng có người đang tìm kiếm lối về.

Bóng người gầy gò, chú chó uy vũ, một người một chó im lặng dạo bước trong con phố phồn hoa. Đón lấy những cái nhìn hiếu kỳ, những tiếng kêu sợ hãi. Nhưng ai cũng không lay động được họ nửa phần. Chủ nhân yên tĩnh, chú chó cũng yên tĩnh. Không có dây xích, không có vòng cổ, chú chó ngoan ngoãn đi theo bên cạnh chủ nhân, tận lực không làm người qua đường sợ hãi. Chủ nhân đi được một đoạn liền cúi người sờ sờ đầu nó. Chủ chó thân mật cọ cọ lại, ô ô kêu lấy lòng.

Một người một chó đi đi dừng dừng, không nhanh không chậm, như thi nhân chậm bước dưới ánh trăng tròn.

Chỉ có hướng bọn họ đi tới, thủy chung không thay đổi.

Từ đại lộ ngựa xe như nước, đi qua hẻm nhỏ yên tĩnh an nhàn.

Từ phố xá sầm uất mỹ vị phiêu hương, đi qua cư xá vắng lặng im ắng.

Xuyên qua phồn hoa, xuyên qua trần ai.

Trăng sáng lấp ló ẩn hiện, hiện ra lại trốn vào.

Gió nổi lên rồi lại lặn, Hoa Xuân đầy đường.

Nhà Lương gia cũng không lớn, chỉ có hai tầng. Nhà Lương gia cũng không thấp, là dạng lầu tiểu đường lưu hành nhiều năm trước.

Nhà Lương gia rất cũ, dây thường xuân leo đầy. Mùa xuân đến, lá non xanh mơn mẫm tranh nhau nhú lên từng mảnh, dây leo quanh co khúc khuỷu bám vào mái nhà xưa, cứ như muốn len vào trong đó. Trong đêm tối, nhà Lương gia mờ ảo như cảnh vật trong đồng thoại, chỉ vì ngọn đèn trên bộ cửa sổ nọ, làm ấm lại đêm đen rét lạnh, thấp sáng que diêm kia, hâm nóng giấc mộng của y.

Y từ dưới cửa nhìn lên ngọn đèn trong đồng thoại.

Người trong đồng thoại, trong ánh đèn, ngóng nhìn vào y.

Người dưới cửa gợn tay lên, chỉ vào mắt phải.

“Vết thương của tớ lành rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chúng con mong muốn cũng không nhiều

Cánh cửa sắt bị màu xanh lá mạ vây quanh nọ mở rộng vì y, ngọn đèn le lói nhưng ấm áp trong phòng cũng leo lên trước mặt.

Chàng trai đối diện mặc đồ ngủ, tức giận run rẩy chỉ vào y: “Tô Nham cậu...”

“Ngao ô!”

Chú chó đen to tướng nhào tới, hung hăng đem người đang trào máu kia đè bẹp xuống đất, cái lưỡi lớn mềm mại ướt sũng thân mật liếm láp mặt Lương Khuê, liếm ướt nhẹ nhàng Lương Khuê kinh hãi kêu to.

Tô Nham lướt ngang qua họ, không quên dặn dò chó đen: “Đề cậu ta, đừng để cậu ta đứng lên nghe chưa.”

Chó đen nghe lời gật đầu, cái đầu lông lá dùng sức dụi vào gò má Lương Khuê, Lương Khuê giương nanh múa vuốt kêu to: “Tô Nham cậu đồ chết bầm! Lão Hắc ca? Đại hắc? Lông đen sẫm? Ngài mau mau bỏ tui ra a!”

Tô Nham bỏ lại một người một chó, một mình đi vào cửa chính Lương gia.

Lúc này đêm đã khuya, nhưng Lương Hưng Quốc căn bản không ngủ, còn ngồi lặng yên trong phòng sách.

Lương mục mục nhìn thấy Tô Nham bình yên vô sự xuất hiện, trong lòng thở phào.

“Dì, con có việc tìm chú.”

“... Đi đi, ở trong phòng đó.”

“Thực xin lỗi, nửa đêm quấy rầy mọi người.”

“Đừng khách khí, con, con bình yên trở về là tốt rồi. Sau này đừng đột nhiên mất tích, tất cả mọi người lo lắng con nhiều lắm.”

“... Cảm ơn dì, sau này không vậy nữa.”

Tô Nham đi vào phòng sách, đóng cánh cửa gỗ lim lại.

Lương Hưng Quốc mặt không biểu tình nhìn Tô Nham đi tới, y lớn lên tuần tú lịch sự, một thân tây trang có vẻ càng nghiêm túc đứng đắn, Lương Hưng Quốc đột nhiên cảm thấy, người này là đến đàm phán à?

Tô Nham thẳng tắp đi đến trước bàn sách, mở túi văn kiện ra, đem gói giấy dai chứa sấp ảnh đặt trước mặt Lương Hưng Quốc: “Chú, thứ này trả lại cho chú.”

Lương Hưng Quốc cả mí mắt cũng không nhướng lên một cái, “Cần gì khách khí.”

Tô Nham lâm nguy không sợ nói: “Không phải khách khí cùng chú, là con không cần.”

Lương Hưng Quốc rốt cục ngẩng đầu nhìn y vài cái, “Cũng đúng, cha cậu không phải tôi.”

Tô Nham mặt không đổi sắc: “Đúng vậy, cha con không phải chú, ý kiến của ông đối với con mà nói là thái hoắc. Ác hơn con cũng từng trải qua, ông đuổi con ra khỏi nhà thì có gì phải sợ?”

Lương Hưng Quốc im lặng không nói gì, nghe xong lời này, không biết nên đồng tình Tô Nham, hay nên đồng tình cha y.

“Con không có phúc khí như Lương Khuê, cậu ta là người rất hạnh phúc, cũng là người có thể mang đến hạnh phúc cho người khác. Cậu ấy có cha mẹ tốt, có tất cả những thứ tốt đẹp trên đời, các vị đều nguyện ý cho cậu ta, không câu oán hận không cần hồi báo. Dù là răn dạy đánh chửi, cũng là vì làm cuộc sống của cậu ấy tốt hơn.” Tô Nham thẳng tắp nhìn Lương Hưng Quốc, thân nhiên nói ra lời nói trong lòng.

Lương Hưng Quốc có chút thất thần, ông cũng không làm điều gì vĩ đại, nhưng khi làm xong công việc, vẫn luôn hết sức chiều cố vợ con, không làm bọn họ cảm thấy cô đơn tịch mịch. Ông chỉ có một thằng con trai, có thể cho đều cho hết, cần gì thêm khát hồi đáp, chỉ cần an an ổn ổn, đi một con đường tầm thường, để nó không phải sống đầu đường xó chợ bị khi dễ ức hiếp là được. Đó là chuyện mà người làm cha luôn mong đợi. Nhưng một đứa con lớn lên, sẽ có thời kỳ phản nghịch, sẽ có tư tưởng cùng kiên trì của mình, đứa con càng lúc càng trưởng thành, nó sẽ không một mực vâng theo an bài của cha mẹ. Mỗi gia đình đều có mâu thuẫn lớn nhỏ, có thể xử lý tốt hay không, là tùy thuộc song phương cẩn thận đến thế nào.

Xử lý không tốt, liền biến thành Tàn gia, nói một câu cửa nát nhà tan, đã bắt vì quá.

“Vì thế Lương Khuê không thể so với con, con cũng không thể so với cậu ấy. Các vị rất tốt với cậu ta, ảnh hưởng đến tận trái tim, cậu ấy không nỡ thương tổn, cũng không nỡ rời khỏi, càng sẽ không vứt bỏ các vị. Các vị trả giá nhiều như vậy, nếu cậu ấy vì con mà vứt bỏ cha mẹ, cậu ấy cũng không phải là Lương Khuê. Con càng không phải thứ tai họa giết dây tình nhân vứt bỏ cha mẹ, chúng con ai cũng không muốn vứt bỏ, ai tốt với con, con sẽ đáp lại. Cá cùng tay gấu có thể có cả hai[1] hay không, chỉ cần một chút bao dung của hai vị mà thôi. Không cần cảm thông quá nhiều, chỉ cần thông hiểu một chút là đủ.”

Lương Hưng Quốc lắng lắng nghe Tô Nham nói, bắt tri bắt giác đốt thuốc trong tay, hút một ngụm nhà một ngụm.

Tô Nham nói đều là sự thật, Tô Nham không thể so với Lương Khuê. Hoàn cảnh sống bất đồng, điều kiện gia đình bất đồng. Thứ Lương Khuê sợ hãi, Tô Nham không sợ. Nhưng điều Tô Nham có thể không thêm đề ý, Lương Khuê lại không cách nào lờ đi. Nếu Tô Nham có cha mẹ như Lương Khuê, Tô Nham cũng sẽ vì thế mà khó xử. Nhưng Tô Nham không có, tất cả uy hiếp đối với Tô Nham mà nói, đều không tồn tại. Y có thể không chỗ cô kỵ ra sức nắm chặt thứ mình muốn, nhưng Lương Khuê phải buông tay thế nào?

Lương Hưng Quốc không muốn dùng vấn đề ‘ Con chọn tiểu tình nhân hay chọn cha mẹ ’ không chút ý nghĩa như thế để khó xử con mình. Khi còn trẻ, cô gái đầu tiên ông thích đã từng hỏi ‘ Em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai? ’, lúc ấy ông trả lời bạn gái ‘ Anh và mẹ em cùng rơi xuống nước, vậy em cứu ai? ’ hỏi xong liền chia tay với cô gái ấy. Đó có lẽ chỉ là chủ đề để bạn gái vui đùa làm nũng, nhưng thật xin lỗi ông không thích đùa kiểu này. Lấy bầu vật trong lòng mỗi người đặt trên cán cân ước lượng, gắng gượng tranh ra kẻ thắng người thua, kết quả gây ra tổn thương đến ai cũng cười không nổi.

Ban đầu lúc Lương Hưng Quốc xác nhận quan hệ giữa hai người có điều bất chính, trong tích tắc, quả thực phần nộ đến cắn răng nghiêng lợi, hận không thể đánh chết thằng nhóc trong nhà, một súng bắn bỏ Tô Nham. Con của ông trước kia vô cùng bình thường, thay bạn gái như thay áo, thích con trai là lần đầu, bất kể nghĩ thế nào Tô Nham đều phải có trách nhiệm rất lớn, là Tô Nham ảnh hưởng con ông. Chỉ cần Tô Nham chết, con ông còn có thể yêu thằng nào khác ư?

Nhưng ý nghĩ kia lập tức trôi đi.

Ông có thể trả một cái giá nhất định để Tô Nham vĩnh viễn biến mất.

Nhưng nếu ông thật sự làm như vậy, ông trả giá cả đời, cũng không cách nào hàn gắn khe hở giữa ông và con trai.

Không ai thích chiều hận, càng không có người cha nào muốn con ruột hận mình.

Tựa như gia đình Tàn Việt, rốt cuộc là ai nợ ai?

Ông cho người đưa ảnh đến Tô gia, chỉ là hi vọng Tô Nham hiểu rõ, trừ cái gọi là tình yêu của chúng ra, còn phải lo nghĩ đến tình thân.

“Cậu không sợ tôi sao?” Lương Hưng Quốc hỏi lại Tô Nham, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng Tô Nham, rất ít người trẻ tuổi có thể chịu được ánh mắt nghiêm nghị của ông. Kể cả con ông, chỉ cần ông trừng mắt, thằng nhóc kia lập tức xiu xuống.

“Chú muốn con sợ, con sẽ sợ. Cha mẹ che chở con cái, chuyện gì cũng có thể làm. Một người một khi bướng bỉnh cố chấp, cũng không có gì phải e ngại.” Tô Nham nói.

“Tựa như chú Lương, chú đang ở địa vị cao, cái gì cũng không sợ. Nhưng mà, chú cũng sợ con chú sống không tốt, sống không thoải mái.”

“Thứ con và Lương Khuê muốn, chỉ có các vị có thể cho.”

“Chỉ cần các vị cho, như vậy đủ rồi.”

“Chúng con mong muốn cũng không nhiều.”

Lương Hưng Quốc thỉnh thoảng, cau mày, làm sao cũng không giãn ra được.

Tô Nham lặng lẽ đứng, hồi tưởng đến những ngày mất tích, y cũng yên tĩnh suy nghĩ rất nhiều. Có một số chuyện đã qua y không cách nào quên, như sự vô tình của cha mẹ. Có một số việc y vẫn nhớ nhưng như trước, như trong hơn hai mươi năm gần gũi, vui sướng nhất là khoảng thời gian thiếu niên kia. Có một số việc y không muốn nhớ tới, như Lương Khuê năm đó đột nhiên rời khỏi.

Trong ngày tháng mất tích, y đem quá khứ của mình cẩn thận hồi tưởng mấy lần.

Cuối cùng y xác định, nếu muốn tìm người làm bạn cả đời, có rất nhiều người để chọn.

Nhưng trong rất nhiều lựa chọn kia, nếu người đó không phải Lương Khuê, ngay cả là tề mi cử án[2], chung quy cũng khó làm.

“Hai người... Ăn khuya không?”

Lương Khuê lặng yên đẩy cửa ra, cẩn cẩn thận thận hỏi thăm hai người trong phòng.

Tô Nham không nói chuyện, Lương Hưng Quốc cũng không tiếp lời.

Lương Khuê hắng giọng nói: “Có cháo lúa mạch củ cải ngâm dấm, cho hai người một chén nhé?”

Không chiếm được đáp án, hần đứng lì trước cửa không chịu đi, hai mắt bình tĩnh nhìn hai người trong phòng, cố chấp chờ đợi đáp lại.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua...

Lương Hưng Quốc quăng gói thuốc lá, soạt đứng lên: “Ăn cháo đi.”

Lương Khuê lập tức vui vẻ ra mặt, mở rộng cánh cửa thuận đường để cha hần đi qua. Chờ Lương Hưng Quốc đi xa, Lương Khuê lập tức mặt lạnh tới gần Tô Nham.

Tô Nham sờ sờ mũi, lướt ngang qua, vọt tới cửa: “Tớ đi ăn cháo.”

“Cậu đừng chạy à nha!”

Tô Nham trở về, khôi phục cuộc sống dĩ vãng, đến trường, công ty, nghỉ ngơi, không điều gì bỏ sót. Lương Khuê rõ ràng vui vẻ hơn trước kia rất nhiều, làm cái gì đều như nôi gan, không còn thứ gì có thể làm hần cảm giác áp lực. Nhưng họ cũng không biểu hiện trên phương diện tình cảm, ngược lại, hai người càng cẩn thận hơn trước kia, như Tô Nham tuyệt đối không ngủ lại Lương gia. Ngày lễ ngày tết tặng phần quà liền về, ở lại sẽ khiến người ta phiền. Lương Khuê cũng không nói chuyện của Tô Nham trước mặt Lương Hưng Quốc. Ở bên ngoài tuyệt đối không nắm tay hay hôn Tô Nham. Cho dù bên trong không đứng đắn, trước mặt người khác cũng phải ra sức giả bộ đứng đắn. Không vì mình suy nghĩ, cũng phải ngấm lại vì người nhà. Bọn họ nếu bại lộ cùng lắm thì xuất ngoại tránh một kiếp, nhưng hai vợ chồng Lương Hưng Quốc lại không cách nào trốn, đi đi lại lại trong vòng luẩn quẩn, vẫn phải lưu lại vài phần thể diện.

Năm đầu kết thúc, nghênh đón mùa hè khô nóng.

Tô Nham không nói hai lời bay qua bệnh viện của Tần Việt ở Mỹ lần nữa. Nghỉ hè có hai tháng đằng đằng buồn chán, y sẽ làm bạn với Tần Việt suốt quãng thời gian này. Lương Khuê vì thể hung hăng cảm động một phen, nhưng phục hồi tinh thần lại liền hơi đồ kị, nghỉ hè dài thì dài nhưng anh họ là hần vì có công trường phải thi công, căn bản không có cách nào mỗi ngày ở lại Mỹ. Tô Nham kỳ thật cũng có rất nhiều công việc, nhưng Tô Nham lại không chút do dự chọn chiếu cố Tần Việt. Phản dụng tâm này, làm lòng Lương Khuê bất ổn.

Tô Nham giải thích cho hần là: “Tớ học được một bộ thủ pháp mát xa rất tốt, rất hữu hiệu với Tần Việt.”

Lương Khuê nghe vậy lại âm thầm thương tâm, Tần Việt nằm ngủ quá lâu, suốt hơn một năm, nằm trên giường bệnh cái gì cũng không thể làm, thân thể trẻ tuổi đã suy bại đến khó coi. Mặc dù bác sĩ hết sức chạy chữa, di út cẩn thận chăm sóc, vẫn không cách nào giữ lại sức sống ngày một xói mòn của thiếu niên đang say giấc nồng.

“Tớ đi, cậu có rảnh cũng tới cùng cậu ấy.”

“Ừ, Tô Nham, cảm ơn cậu, nếu Việt Việt tỉnh lại, nói không chừng bị cậu làm cảm động yêu cậu luôn ấy chứ.” Lương Khuê nói đùa nhưng chưa hề.

Tô Nham chọc trán hắn: “VẬY TỚ TRÁI ẦM PHẢI ÔM CÀNG SƯỚNG NHA.”

“Đi chết đi, đồ lưu manh.”

“Nhớ chiếu cổ Mèo Con cẩn thận, chờ tớ trở lại, nếu phát hiện nó gầy, hừ hừ.”

“Được rồi được rồi, tớ sẽ không ngược đãi bảo bối của cậu, tớ cam đoan mỗi ngày mang nó đi tản bộ tán gái ăn ngon uống say được chưa.”

Tô Nham yên tâm bay sang Mỹ.

Tô Nham đến, Di út vừa mừng vừa nghi, còn thoáng mang theo chút suy đoán cùng kích động bất an. Tần Việt hôn mê quá lâu, hơn nữa lại sống ở nước ngoài là lắm, trừ bọn nhỏ thân thích nhà bà tới, căn bản không có bạn bè cùng tuổi nào đến thăm bệnh. Có lẽ bà cũng cảm thấy thời gian tại bệnh viện quá buồn tẻ tịch mịch, bởi vậy kỳ vọng có người đến thăm hỏi đến lạ thường, dù là nói vài lời thôi, ngày cũng dễ trôi qua hơn nhiều.

Tô Nham đến, Lương Khuê lại không.

Tô Nham nói sẽ chiếu cổ Tần Việt hai tháng, hơn nữa sau này hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè, nghỉ dài hạn mùng một tháng năm, chỉ cần ở không, nhất định sẽ đến thăm Tần Việt. Phần nhiệt tình này làm người ta động dung, nói là bằng hữu, tựa hồ nhiệt tình quá mức ...

Di út có chút bất an phỏng đoán, chẳng lẽ... Đứa nhỏ này yêu Việt Việt?

Bà tưởng tượng như vậy, nét mặt già nua không khỏi hơi đỏ lên. Âm thầm lắc đầu xua tay, làm gì có nhiều chuyện con trai đi yêu con trai đến như vậy, Tô Nham đại khái chính là thanh niên tốt nhiệt tình có một không hai.

Hơn nữa... Tô Nham đã cam tâm tình nguyện, lại có thể đủ kiên trì, bà làm mẹ của Tần Việt, lại có lý do gì đẩy nó ra ngoài cửa. Dù sao, Tô Nham chiếu cổ con bà, không có bất kỳ chỗ tốt nào có thể lợi dụng.

Tô Nham thuê nhà trọ ở gần bệnh viện, mỗi ngày ăn điểm tâm xong liền đến bệnh viện làm bạn với Tần Việt, có y ở, di út thoải mái hơn rất nhiều, rốt cục có thể bớt thời giờ đi ra ngoài một chút.

Tô Nham căn bản không biết thủ pháp mát xa gì, mục đích y tới nơi này, là vì một ngày ba bữa đút linh thủy cho Tần Việt, sau đó còn đút một chút thuốc bổ. Những chuyện này phải lén lăm tránh người ngoài, tận lực bảo trì chất dinh dưỡng thân thể Tần Việt. Trong không gian bảo bối rất nhiều, thậm chí có thể giúp người sống lâu trăm tuổi. Nhưng những vật phi phạm kia, không phải người thường có thể hưởng dụng. Y mỗi ngày đút linh thủy cho Tần Việt đã không chê thật cẩn thận, sợ hiệu quả quá tốt làm người ta kinh thán, lại sợ hiệu quả không đủ, ủy khuất Tần Việt. Mỗi lần không chế thật cẩn thận, cũng không thể quá tốt.

“Khắc khắc, người lãng phí thời gian trên người hắn, không bằng giúp ta một tay, chỉ cần ta ngưng tụ thành công có thể chế linh đan, đến lúc đó lấy đại một hạt linh đan cũng có thể cứu thân thể Tần Việt, làm hắn vĩnh viễn thanh xuân cũng không thành vấn đề.”

Tô Nham ban đầu nghe vậy rất kích động, lập tức hỏi hắn làm sao để giúp, kết quả hắn một câu: “Tìm cho ta vài đồng nam đồng nữ linh căn cường đại, hiện nay ta ngưng tụ rất khó khăn, chỉ có cướp đoạt linh thể của người khác mới có tỷ suất thắng.”

Vừa nói như vậy, Tô Nham sao dám trả lời được, hơn nữa đồng nam đồng nữ linh căn cường đại, có thể gặp nhưng không thể cầu.

“Người tự chậm rãi cố gắng đi, đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện trái pháp luật chứ.”

“Khắc khắc, người qua cầu rút ván a, Nham Nham, lúc trước rõ ràng đáp ứng cái gì cũng nghe ta mà.”

“Cái rắm, ta không đáp ứng người đi bắt cóc thiếu nam thiếu nữ nha.”

“Khắc khắc, đó là thiệt thòi lớn của ta! Rõ ràng người từng là một đồng nam linh căn rất tốt!”

Tô Nham xoa xoa mũi, khinh thường nói: “Chỉ sợ nghe người nói xong, ta liền tranh thủ đi phá thân.”

“Thiên đạo bất công a!”

Tô Nham chỉ cười không nói.

Trong bệnh viện quả thực buồn tẻ nhàm chán, ngoại trừ chiếu cổ Tần Việt, xử lý một ít công việc từ xa ra, phần lớn đều giết thời gian nhờ nói chuyện phiếm cùng chủ nhân không gian. Có người ở bên cạnh cùng nói chuyện phiếm, thời gian qua mau rất nhiều.

Lương Khuê ngẫu nhiên tới thăm, lần nào đến cũng đi vội vàng, mảnh đất hắn cầm đang khởi công, rất bận rộn. Ông bà nội lại đến đại thọ qua bảy mươi, hai lão đến tuổi này, thân thể đã không nghe sai khiến, đầu óc cũng bắt đầu hồ đồ. Lương Hưng Quốc là hiếu tử, ân cần dạy bảo bắt Lương Khuê làm bạn với hai lão nhiều hơn, Lương Khuê nào dám từ chối. Mỗi ngày có một chuyện nhất định phải làm, đó là mang theo ông bà nội, cùng Mèo Con đi ra ngoài tản bộ.

Nghỉ hè sắp hết, Tô Nham bắt tay chuẩn bị về nước, rút chút thời gian đi ra ngoài dạo phố mua quà. Quà cho người Lương gia, cho bạn học, cho bạn bè, cho đồng nghiệp, quà thật không ít.

Chủ yếu đều là chút ít món đặc sản, chocolate, rượu nho, hạt cà phê vân vân, còn mua mấy bộ quần áo và kem bảo vệ da hàng hiệu vốn rất mắc trong nước, nhưng ở nước ngoài lại rẻ, Tô Nham mấy ngày mua được không ít, để trong không gian, lại không chiếm chỗ nhiều lắm, Tô Nham sau đó cười nói: “Mang theo người rất thích hợp buôn lậu.”

“Khắc khắc, sao sao, Nham Nham buôn lậu hả, ta ủng hộ người.”

“Ta không ủng hộ.” Tô Nham mỉm cười từ chối, hồng vụ rít gào quay cuồng tức giận đến càng lúc càng mờ nhạt.

Tô Nham không hiểu chút xíu gì về các loại mỹ phẩm của nữ giới, nhưng một vài nhãn hiệu quá nổi tiếng y cũng biết. Bởi vậy trực tiếp chạy đến cửa hàng có tiếng tăm, cũng không bắt bẻ, nói kem dưỡng da, đồ trang điểm thích hợp độ tuổi nào, đều cầm mấy bộ là được rồi. Những thứ này, đều là y mua cho Trần Yến cùng Lương mục mụ, còn có một phần cho mẹ Tần Việt.

Trong tiệm cơ bản đều là khách nữ, một vài nam sĩ đứng trong đó sẽ rất thu hút cũng là chuyện không bất ngờ gì.

Tô Nham nghiêm túc trò chuyện cùng nhân viên bán hàng, nói vài cái tên, nhân viên nhiệt tình bắt tay đóng gói, Tô Nham quẹt thẻ trả tiền, tùy ý hơi nghiêng đầu, không khỏi sững sờ.

Hình như cảm giác được ánh mắt của Tô Nham, cô gái bị nhìn chăm chú ngẩng đầu, hai người đối mặt, cô gái cũng sững sờ.

Tuy gương mặt tuổi trẻ mỹ mạo bị son phấn đẹp để che phủ, nhưng cô gái kia, Tô Nham sẽ không quên.

Ngoại trừ Trần Yến, cô là nữ tính làm cho y không cách nào quên nhất.

Trần Oản Oản, tại sao lại ở chỗ này?

“Thật là trùng hợp, cư nhiên gặp bạn học cũ ở đây.” Trần Oản Oản giẫm giày cao gót duyên dáng đi tới.

Thường nói nữ đại thập bát biến quả không sai, con gái có tiền có vốn, thay đổi đặc biệt đáng sợ.

Trần Oản Oản trước kia là thiếu nữ xinh đẹp thiên sinh lệ chất.

Giờ đã học được cách vẽ mắt tô môi, nghiêm nhiên biến thành một người phụ nữ trưởng thành.

Trần Oản Oản không thêm để ý Tô Nham trầm mặc, đôi mắt xinh đẹp đảo qua mấy món hàng Tô Nham mua, có phần kinh ngạc nói: “Mua quà cho bạn gái à?”

Tô Nham nhắc túi hàng lên, khoát khoát tay nói: “Tôi mở cửa hàng online trên Taobao, giữ độc quyền về mỹ phẩm bảo vệ da hàng hiệu nước ngoài, chuyển phát nhanh.”

[1] Cá cùng tay gấu có thể có cả hai: Xuất phát từ câu nói của Mạnh Tử, ý nghĩ sơ bộ không phải cá và tay gấu không thể cùng tồn tại mà là cường điệu khi không thể chọn cả hai, chúng ta nên chọn cái nào và bỏ cái nào?

[2] tề mi cử án: Câu thành ngữ này có ý chỉ người vợ thương yêu chồng, hoặc vợ chồng tôn trọng và thương yêu lẫn nhau.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ cuốn “Đông Hán Quan ký – truyện Lương Hồng”.

Thời Đông Hán hơn 2000 năm trước, có một thư sinh nghèo tên là Lương Hồng, do đạt được thành tựu về mặt học hành, nên sau khi về quê được cả làng rất kính trọng.

Mấy năm sau, Lương Hồng kết hôn với con gái ông Mạnh người cùng huyện. Nhưng hai vợ chồng lấy nhau đã được bảy ngày mà Lương Hồng vẫn không hề nhòm ngó đến vợ. Mạnh tiểu thư hỏi tại sao thì Lương Hồng trả lời rằng: “Nàng mặc toàn lụa là gấm vóc và đeo vàng bạc châu báu như vậy, thì làm sao có thể làm việc đồng áng và cùng tôi sống cuộc đời ẩn cư được?”

Mạnh tiểu thư nghe vậy, đã tháo bỏ đồ trang sức và thay mặc bộ đồ vải thô. Lương Hồng thấy vậy mừng lắm, mới đặt tên cho nàng là Mạnh Quang. Về sau, hai vợ chồng dọn lên núi Bá Lăng làm đồng áng và dệt vải, khi nhàn rỗi thì đọc sách, viết văn chương hoặc đàn hát.

Ít lâu sau, hai vợ chồng nổi tiếng khắp vùng. Hai người đổi họ tên dọn đến sống ở vùng Tề Lỗ. Sau đó, lại ra vùng Ngô Trung thuê một căn nhà của phú ông Cao Bá Thông để ở. Lương Hồng hàng ngày đi xay thóc, cấy ruộng, nàng Mạnh Quang thì ở nhà xe sợi dệt vải.

Mỗi khi Lương Hồng đi làm về, nàng Mạnh Quang đều bung mâm cơm cung kính mời chồng, nàng không ngược mắt nhìn lên mà mỗi lần đều nâng mâm cơm cao ngang mi mắt, Lương Hồng cũng rất lễ phép đưa hai tay đỡ lấy mâm cơm. Cao Bá Thông thấy cảnh vợ chồng họ thương yêu tôn trọng lẫn nhau như vậy thì rất thần phục. Sau khi Lương Hồng mất, nàng Mạnh Quang mới đưa con trai về sống ở quê ngoại.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Cử án tề mi” để ví về người vợ tôn trọng chồng, hoặc vợ chồng cùng tôn trọng và thương yêu lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bạn học cũ

Trần Oản Oản ngẩn người, lập tức che miệng ưu nhã cười khê: “Thật biết nói giỡn, cậu cùng Lương Khuê quan hệ thân như anh em, có anh ấy ở kề bên, sao cậu lại rơi vào tình trạng mở tiệm trên mạng chứ.”

“Không thể nói như vậy, đầu năm nay mua sắm trên mạng phát triển, tiệm có hàng tốt cung cấp, nghiêm túc kinh doanh sẽ không tệ lắm, rất nhiều cửa hàng buôn bán lời, giải quyết không ít vấn đề việc làm.”

Trần Oản Oản chớp mắt mấy cái, thầm nghĩ chẳng lẽ Tô Nham thật sự mở tiệm trên Taobao? Nhưng không quan tâm mở hay không mở, đụng phải Tô Nham cũng là có duyên, gần đây cô đang phát sầu việc của người nào đó.

“Tô Nham, đi quán cà phê đối diện ngồi một chút được chứ? Xem mặt mũi bạn học cũ đi.”

Tô Nham không chút do dự gật đầu: “Đang có ý đó.”

Hai người đứng cùng nhau, trai tài gái sắc rất xứng đôi, song song đi vào quán cà phê, liếc nhìn tựa như tình lữ Phương Đông bình thường.

Trần Oản Oản chọn cà phê, ngón tay tinh xảo cảm thìa nhẹ nhàng khoáy, nếu đụng phải một người đàn ông tính hướng bình thường, đại khái rất dễ dàng bị vẻ đẹp của cô mê hoặc.

“Đám bạn học cũ trước kia bây giờ cũng không biết thế nào, tôi chỉ biết cậu cùng Lương Khuê đang học ở Đại học A, những người khác lại hoàn toàn không rõ lắm. Lúc trước tôi xuất ngoại quá vội vàng, cả kết quả thi cũng là sau này mẹ nói cho tôi biết. Tô Nham, cậu thoát nhìn không thay đổi chút nào, vẫn là đáng yêu này.” Trần Oản Oản cười hơi dò xét Tô Nham đối diện, nói thật, cô xuất ngoại đã lâu, gặp qua đàn ông muôn hình muôn vẻ, cũng từng quen mấy người bạn trai. Nhưng có vẻ ngoài xuất sắc như Tô Nham, phi thường khó gặp. Hơn nữa đáng người Tô Nham không tồi, mặc dù không phải kẻ cơ bắp, nhưng khung xương cân đối, có chiều cao nhỉnh mạnh. Tô Nham như vậy, nhìn bề ngoài, thật không giống kẻ yếu đàn ông.

Tô Nham nhàn nhạt đáp lại: “Có chút chuyện tôi cũng không rõ ràng lắm, người đồng kẻ bắc không thể liên lạc. Mà cô xuất ngoại lúc nào?” Tô Nham thật sự cảm thấy kinh ngạc, y cho rằng Trần Oản Oản học đại học ở quốc nội, vừa rồi gặp cô trong tiệm, trực giác đầu tiên là thế giới thật nhỏ, đi du lịch cũng có thể gặp được người quen. Lúc này mới hiểu, Trần Oản Oản không phải đến du lịch, là đã sớm sinh hoạt tại nơi này.

Trần Oản Oản kinh ngạc: “Cậu không biết à? Tôi thi đại học xong không bao lâu liền sang Mỹ, chẳng lẽ Lương Khuê không nói cho cậu biết?” Cô dùng ánh mắt tìm tòi chăm chăm vào Tô Nham, cô kinh ngạc, thì ra Tô Nham hoàn toàn không biết tình hình, cô còn tưởng Lương Khuê sẽ nói cho Tô Nham chứ.

Cô vừa hỏi xong, Tô Nham quả nhiên buồn bực nhíu mày.

Trần Oản Oản trong lòng bật cười, càng nhẹ nhàng thoải mái nói: “Cậu đã không biết, tôi cũng không nói nhiều. Dù sao, lúc trước là chuyện của tôi và Lương Khuê. Nếu không có anh ấy hỗ trợ, tôi không dễ dàng đến Mỹ học như vậy. Tôi học hệ tân văn đại học Z ở Mỹ, đúng rồi, Tô Nham cậu đến du lịch mua sắm à?”

Tô Nham không ngại phiền nói: “Thay mặt nhập hàng.”

Trần Oản Oản ha ha cười: “Được rồi, tôi quên, cậu là ông chủ cửa hàng Taobao, chúc cậu sinh ý thịnh vượng, may mắn phát tài. Lần sau tôi về nước thăm người thân, cũng giúp cậu mang một ít hàng về.”

Tô Nham câu được câu không thêm đường vào cà phê, cà phê lại một ngụm cũng không uống.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, làm tâm tình sáng khoái đến lạ thường. Đây là cảm khái lúc này của Trần Oản Oản.

“Tô Nham, số di động của cậu cho tôi đi, sau này nhớ thường liên lạc.”

Tô Nham hơi chần chờ, đưa số cho cô. Sau này y còn có việc tìm Trần Oản Oản giảng co, không thể không liên lạc.

Trần Oản Oản vẻ mặt tươi cười nhớ kỹ dãy số, lầm bầm nói: “Cậu cùng Lương Khuê có phải chia tay rồi không?”

Cô đột nhiên hỏi như vậy, làm người ta có chút trở tay không kịp.

Nhưng Tô Nham cũng không kinh ngạc, nghe vậy gật gật đầu lại lắc lắc đầu.

Trần Oản Oản nhú mày: “Lương Khuê đổi số đi động có phải không?”

Tô Nham nhú mày nhìn cô: “Cô là chỉ khi nào?”

“Là mấy tháng gần đây, trước kia tôi thường xuyên liên lạc cùng anh, nhưng mấy tháng nay liền không tìm thấy người, phỏng chừng anh đã đổi số mới không nói cho tôi biết.” Trần Oản Oản đã từng phỏng đoán, sờ dĩ Lương Khuê đổi số dám không liên lạc cùng cô, nguyên nhân đơn giản chính là uy hiếp đã không còn tồn tại, như vậy nhất định là Lương Khuê cùng Tô Nham đã chia tay, cho dù cô dùng tình cảm của họ đi uy hiếp, đối với Lương Khuê mà nói đã không hề áp lực.

“Cậu ta đã không nói cho cô biết, khẳng định có tính toán của mình. Tôi không rõ chuyện của hai người, Trần Oản Oản, Trầm Thành cùng cô đi Mỹ?”

“... Đương nhiên không có khả năng. Trầm Thành không học đại học, một tên nửa mùa chữ đến Mỹ làm gì. Nơi này không thích hợp với hắn.” Trần Oản Oản thần thái thoải mái, giống như đã không đem sự tồn tại của Trầm Thành để vào mắt.

“Thật sự ngạc nhiên, hắn thích cô như thế, cư nhiên không cùng tôi.”

Trần Oản Oản hừ cười: “Đến thì thế nào, Mỹ không phải Trung Quốc, nơi này nói nhân quyền, tự do. Hơn nữa, thời gian đã lâu như vậy, có lẽ hắn đã quên tôi.”

“Vậy còn cô? Không có bạn trai?”

“Có a, là một người Mỹ. Tôi tính di dân định cư sang Mỹ, cuộc sống nơi này thích hợp với tôi hơn.”

“Rất tốt.”

Hai ngày sau, Tô Nham bay về Trung Quốc, y không báo cho Lương Khuê, trực tiếp trở về nhà trọ ngủ bù. Ngủ đến nửa đêm mơ mơ màng màng bị người dè tỉnh, không mở mắt cũng biết là ai.

Tô Nham không kiên nhẫn đẩy Lương Khuê ra: “Xéo sang một bên, không có hứng cùng cậu chơi.”

Lương Khuê bẹp một ngụm hôn lên mép môi y, ôm lẫn qua lẫn lại cười: “Trở về sao không nói cho tớ, tớ đi đón cậu.”

“Trần Oản Oản là cậu giúp sang Mỹ?” Tô Nham trực tiếp hỏi hắn.

Lương Khuê bỗng nhiên nghe được tên này, có chút sững sờ, trì hoãn một chút mới hoàn hồn: “A, đúng vậy. Ai nha, tớ thiếu chút nữa quên nói cho cậu biết.”

“Là quên hay cố ý không nói?”

“... Ban đầu là sợ cậu lo lắng nên cố ý giấu, về sau thực sự quên mất.”

“Bây giờ tớ nghe cậu nói.”

“Thật là, tớ nhớ cậu muốn chết, vì sao bây giờ lại nói chuyện cô ta chứ?” Lương Khuê véo mũi Tô Nham, Tô Nham đau đến bật lên: “Cậu đừng ngắt lời. Tớ đúng phải cô ta, thấy cô liên phiền.”

“Được.” Lương Khuê nói ngắn gọn kể sự tình cho Tô Nham, giờ đã không cần giấu diếm, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần cha mẹ nói lòng, hết thấy khó khăn khác cũng không phải rào cản gì.

Tô Nham nghe xong sắc mặt cũng không tốt, hừ lạnh nói: “Cậu ra sức lại ra tiền đưa cô ta đến Mỹ học?”

“Đúng, lúc ấy tớ nghĩ không ra biện pháp xử lý cho ổn. Hiện tại ngẫm lại, thực lỗi a.”

“Tớ không hiểu, cậu hỗ trợ tìm đường để cô ta đi Mỹ là được, vì sao học đại học cũng muốn cậu đưa tiền? Cha mẹ cô ta không đưa nổi à? Tốt xấu gì cũng là quan viên Thành phố C, cho con gái ra nước ngoài học không có áp lực gì.”

Lương Khuê sờ sờ mũi thở dài: “Ban đầu là vì thời gian quá gấp, cha mẹ cô ta không muốn cô xuất ngoại, đặc biệt là cha cô, sợ cô đi rồi, nhà Trầm Thành tìm ông đòi người, nếu không thì đến cơ quan quấy phá. May mà mẹ cô ta ủng hộ cô, hi vọng cô ra nước ngoài tránh đi Trầm Thành. Nhưng cha cô tức giận, không chịu bỏ tiền, tớ thấy trong tay Trần Quán Quán có ảnh chụp uy hiếp, cho nên không có biện pháp, liền ra ít tiền.”

Nói đến nơi đây Lương Khuê lắc đầu, có phần khinh thường nói: “Ban đầu Trần Oản Oản nhận tiền còn có chút ngượng ngùng, nói sẽ trả lại cho tớ. Ha ha, về sau cô ta cũng thay đổi, ở nước ngoài vật giá cao, hấp dẫn lớn, kinh tế căng thẳng liền nửa nịnh nọt nửa uy hiếp buộc tớ cho cô ta vay tiền. Kỳ thật đều là đưa rồi xù luôn. Cậu cũng biết, khi đó tớ rất lo cha mẹ biết chuyện của tớ và cậu, tớ đã từng cho rằng... chỉ sợ cha có thể đối phó cậu còn độc hơn cả Hoàng Thịnh An... Có lẽ cậu sẽ bị đuổi học, thậm chí phải rời khỏi Thành phố A. Tớ dù sao cũng là con của cha, cha sẽ không làm gì tớ, nhưng cậu không giống...”

Tô Nham trầm mặc nhìn hấn, y vốn rất tức giận, rất muốn mắng hấn đần độn xài tiền bậy bạ, nhưng nghe hấn giải thích xong, lại tức không được. Bất kể là ai nhìn thấy được tình cảm giữa họ, cũng sẽ không lo cho Lương Khuê, mà lo cho y. Bởi vì y là bên yếu thế, sự tình một khi phơi bày ánh sáng, không có người để y dựa vào. Tương phản, gia thế Lương Khuê quá lớn, nếu muốn đánh y, y không có biện pháp phản kháng. Mà ngay cả Thư Kế Nghiệp cũng đã nói, nếu Lương Hưng Quốc muốn chinh Tô Nham, cả anh muốn giúp cũng hữu tâm vô lực. Trước khi Lương Hưng Quốc lên tiếng, bất kể là Lương Khuê hay Tô Nham, ai cũng biết sẽ phát sinh chuyện gì, cho dù là Lương Khuê, cũng không cách nào suy đoán được phản ứng của cha hấn. Hấn chỉ thấy Lương Hưng Quốc chán ghét bạn nói khó Hoàng Thịnh An, liền không nhận được suy ra Tô Nham cũng sẽ bị như thế.

Kết quả phản ứng của Lương Hưng Quốc làm người ta mừng rỡ không thôi, tuy ông không chính miệng thừa nhận họ, nhưng họ đã thỏa mãn. Lương Khuê mỗi lần nghĩ đến cha mẹ tuyệt vời đến chừng nào, cũng nhận không được cang sấn sóc hiếu thuận với bọn họ.

Chính vì sự tình phơi bày, cha mẹ mềm hoá, giao dịch giữa Lương Khuê và Trần Oản Oản cũng chấm dứt, hấn không cần sợ Trần Oản Oản uy hiếp nữa. Bởi vậy Lương Khuê quyết đoán chấm dứt liên lạc cùng Trần Oản Oản. Dùng điều kiện gia đình Trần Oản Oản, duy trì cô học xong đại học cũng không có vấn đề gì cả.

Vụ việc vừa rồi làm cha mẹ cảm động, tâm tình đại biến. Cứ như dục hóa trùng sinh, nhân sinh chính thức bắt đầu thoải mái. Lương Khuê dứt khoát đổi số điện thoại, hấn quyết định từ nay về sau chỉ cần làm tốt ba chuyện: thứ nhất, cố gắng hoàn thành việc học, học đến tiến sĩ mới thôi, có thể sử dụng học vị làm cha mẹ hấn nở mặt nở mày, hấn sẽ không bỏ cuộc. Thứ hai, cùng Tô Nham thật vui vẻ an an ổn ổn mà sống. Thứ ba, làm việc cho giỏi cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, sau này hấn nhất định nhận một đứa bé nối dõi tông đường.

Quá khứ đều đã qua, mai sau tất cả nan đề đều không còn là trở ngại. Dù có một ngày, có người chỉ vào mũi hấn tức giận mắng: gay đáng chết, phát tòm.

Hấn cũng sẽ không nhịu mày chút nào.

Gay thì đã sao, hấn và người yêu được bên nhau, có cha mẹ quan ái, có sự nghiệp của mình, điều gì cũng không thiếu, Gay thì thế nào, sống cực hơn người khác ư?

“Tô Nham có phải cậu gặp Trần Oản Oản ở Mỹ không? Trường cô ta học cách bệnh viện của Việt Việt cũng không xa.”

“Cậu biết là tốt rồi, cậu không liên hệ cùng cô ta nữa đúng không? Rồi, sau này coi như không biết.”

“OK.”

Cách nhập học còn vài ngày, hôm nay Lương Khuê cũng không làm việc, kéo Tô Nham đi gặp bạn bè, đi khu vui chơi tìm thú vui.

Tô An Bình cùng bạn gái Nghiêm Tiểu Mễ đã có mặt, thấy hai người họ đến, lập tức kéo đi bơi, Nghiêm Tiểu Mễ mặt mày hồng hào nói: “Lương Khuê, công trình lần này thật cảm ơn anh, cũng là anh đủ nghĩa khí huynh đệ, chịu hỗ trợ An Bình nhà tôi nha. Ảnh là tên lù khù, nếu không có người chỉ dạy khẳng định bị người khác hãm hại.”

Tô An Bình cũng cười theo, buôn bán lời một số tiền lớn, có thể không cười sao.

“Cảm ơn cái gì, vốn chính là các cậu dắt mối, tôi chỉ là người thom lây được chia hoa hồng, ha ha.” Lương Khuê ngồi xỏm bên bể bơi uống bia lạnh, Tô An Bình cùng bạn gái đứng cùng hàng.

Chỉ có Tô Nham nhảy vào bể bơi, không tham dự đề tài của họ.

Nghiêm Tiểu Mễ vui cười: “Nhìn anh bình thường tùy tiện không giống làm chuyện đứng đắn, nhưng nghiêm túc đi làm lại đáng tin hơn bất kì ai, giống như câu, thô trung hữu tế. Á, hoàn toàn khác An Bình nhà chúng ta a, ảnh tướng mạo nhả nhận, nhưng thật ra là tên ‘ đại não thô ’. Lương Khuê, lần sau có công trình tôi vẫn cho An Bình nhận, đến lúc đó tìm anh nhập bọn, được không? An Bình tuy đã làm một lần, nhưng tôi lo một mình ảnh làm không ổn, có anh ở đây tin cậy hơn. Ảnh ấy nha, dạy một lần không biết.”

Lương Khuê nghe vậy sững sờ, công trình Nghiêm Tiểu Mễ tìm đều là công lao của cô cùng người nhà, mục đích rất rõ ràng, vì rèn luyện Tô An Bình, để Tô An Bình học buôn bán kiếm tiền. Nhưng Tô An Bình cũng không phải nhân tài trong chuyện này, Nghiêm Tiểu Mễ cũng không hẹp hòi, vì vậy trực tiếp tìm Lương Khuê nhập bọn, công trình sau khi kết thúc, tiền lời một nửa cho Lương Khuê. Theo đạo lý Lương Khuê rất lời, dù sao cũng là đưa tới cửa. Nhưng mà, cho dù không có Nghiêm Tiểu Mễ dắt mối, hấn cũng không sợ không nhận được công trình, hoàn toàn có thể tự mình làm. Sở dĩ chịu nhận, chủ yếu là do tình cảm. Chỉ dẫn Tô An Bình, dẫn hấn nhập nghề mà thôi.

Trong nghỉ hè, bọn họ đã hùn vốn làm một công trình nhỏ. Hấn vì muốn dạy cẩn thận chút, chu đáo chút, nên từ chọn nhân tài đến nghiệm công đều dạy cho Tô An Bình, hơn phân nửa thời gian nghỉ hè gần như đặt ở công trường, phơi nắng đến bả vai tróc mấy lớp da, khuôn mặt đen xầu xỉ như than. Mấy lần về nhà, mẹ đau lòng cực kỳ, kéo hấn đi dưỡng da. Nếu không phải vì dạy Tô An Bình, hấn căn bản không cần cẩn thận như vậy. Dù sao hấn làm công trình không phải lần một lần hai.

Lương Khuê vì vậy nói: “Tôi có thể dạy đều dạy cho An Bình, hơn nữa chủ yếu là đi học, năm hai chương trình học nặng, tôi tính tập trung học, chỉ làm một công trình làm viên xanh hoá đã sớm ký thời.”

Nghiêm Tiểu Mễ làm nũng: “Anh đã nhập bọn một lần rồi, dù sao cũng có tiền lời sao lại không nhận. Lần này nữa đi, lần cuối cùng, An Bình anh nói có đúng không?”

Tô An Bình cũng không phải dám lơ là công việc, vì vậy gật đầu: “Lương Khuê, tao nói thật, tao không thông minh như mày, hơn nữa tao học pháp chính, không giống mày học đúng ngành xây dựng. Nghĩ hê tao đã có kiên thức, đi theo mày cũng học được rất nhiều, nhưng một mình tao vẫn khó có thể chống chọi, lòng có chút lo.”

Lương Khuê vò đầu, không khỏi đốt thuốc lá. Ánh lửa vừa sáng lên, ào một tiếng, bọt nước vẩy tới, xối đầy người Lương Khuê, Lương Khuê giận dữ quay đầu lại: “Ai con mẹ nó... A, Tô Nham... Sao cậu tạt tó.”

Tô Nham nhỏ phụt sợi lông sát bờ móng hân, Lương Khuê đau đến mắt nước mắt lưng tròng.

“Các người rút cuộc có bơi không? Một mình tôi đã chơi mấy vòng, nguyên một đám mặc quần bơi ngồi xôm cạnh bờ nói chuyện phiếm. Đặc biệt là mấy nữ bên kia, hưng khí của cô đều lộ ra hết rồi kia.”

Nghiêm Tiểu Mễ nghe vậy càng đắc ý ưỡn ngực, áo tắm khêu gợi hoàn toàn ngăn không được dáng người mỹ nữ xinh đẹp: “Hà hà hà, vóc dáng chị đây đẹp, không có cách nào. Nhưng anh đẹp trai cho dù dụ dỗ tôi, tôi cũng sẽ không coi trọng anh đâu nha.”

Tô Nham xuy nói: “Cũng đúng, ai mà vượt qua ‘An Bình nhà chúng ta’ được a.”

Lương Khuê cười to, học Nghiêm Tiểu Mễ nói: “An Bình nhà chúng ta, An Bình nhà chúng ta ~”

“Các người rút, hâm mộ ghen tị có phải không, tranh thủ tìm bạn gái đi, đến lúc đó liền có Lương Khuê nhà chúng ta, Tô Nham nhà chúng ta.”

Tô An Bình gật đầu phụ họa: “Đúng đúng, các cậu không biết bạn gái rất tốt đấy, nhìn Tiểu Mễ nhà chúng ta, quá sẵn sàng dụ dỗ.”

Nghiêm Tiểu Mễ càng đắc ý: “Tính như em không ủng hộ giúp anh, ôi, các anh đừng đánh trống lảng nha, Lương Khuê, anh suy nghĩ một chút đi. Công trình này lớn hơn lần trước nhiều, nếu anh không nhập bọn, An Bình nhà chúng ta thực sự hơi nguy hiểm, chỉ sợ cha em cũng không dám nhận giúp chúng em đâu.”

Lương Khuê thờ dãi, tiếp tục tìm lý do: “Năm hai chúng tôi thực bận lắm, trường còn an bài thực tập nữa, đến lúc đó phải chạy đến công trường. Tôi sợ hiện tại đáp ứng, đến lúc đó không rảnh, cái kia mới là hồng bét.”

Nghiêm Tiểu Mễ năn nỉ ôi không buông.

Tô An Bình nhỏ giọng nói: “Nếu không chuyển công trình này đi? Lần sau làm tiếp.”

“Tôi tay sao có thể bỏ qua, anh có chút tiền đồ được không?” Nghiêm Tiểu Mễ răn dạy hân.

Tô Nham sờ sờ mũi, vuốt lọn tóc ẩm ướt trên trán nói: “Tôi nhập bọn, được không?”

Nghiêm Tiểu Mễ cùng Tô An Bình sững sờ.

Lương Khuê lập tức vỗ tay: “Cái này hay, Tô Nham ủng hộ cậu. Các cậu đừng trông mắt nhìn, Tô Nham nhà chúng ta rất lợi hại, hơn nữa có tờ dạy bảo, đảm bảo các cậu yên tâm, kỳ thật Tô Nham lợi hại hơn cả tôi, thật sự.”

“Thật sự?” Nghiêm Tiểu Mễ kích động lại nghi ngờ.

“Không giả. Ha ha, nói cho các cậu biết a, lúc trước lần đầu tiên tôi nhận công trình, từ chọn nhân tài đến nghiệm công, Tô Nham đều có tham gia đề nghị, giúp tôi điều tra tài liệu thị trường phân tích mấy tháng, bản đồ công trình, là cậu ấy dạy tôi đồ họa phần mềm vi tính, năm nhất tôi hoàn toàn không hiểu cái gì là CAD, đều là cậu ấy dạy đó, cậu ấy thạo những phần mềm kia lắm, tự học. Còn có hai căn nhà của chúng tôi... Mua hai nhà, xếp đặt lấp đặt thiết bị, chính cậu ấy tự làm luôn đấy.”

Lương Khuê nói một phen làm hai người động tâm không thôi, lại nghe hân gào to: “Còn có là một điểm quan trọng nhất, các cậu nói làm công trình, cái gì hao tiền nhất?”

“Vật liệu.”

“Đúng, chuyện này Tô Nham cực kỳ có ưu thế.”

“Anh rất biết trả giá?” Nghiêm Tiểu Mễ lập tức nói.

Tô Nham buồn cười.

Lương Khuê đập chân: “Ha ha, đúng vậy. Khụ, Công ty vật liệu hợp tác với chúng ta, chính là của cha Tô Nham. Bằng không vì sao tôi có thể được cái giá kia? Còn không phải dựa hơi mặt mũi Tô Nham sao.”

Tô Nham sắc mặt lập tức âm trầm, cảm tức giật phắt Lương Khuê xuống nước.

Lương Khuê trong nước ô ô xin khoan dung, nhưng hân biết Tô Nham sẽ không bắt phân công tư. Cho dù ghét cha, nhưng cuối cùng cũng sẽ nhận công trình, sẽ chọn vật liệu công ty cha y. Không chỉ vì giá cả ưu thế, còn một điểm quan trọng hơn, cha y sẽ không giờ trò bên trong. Một khi vật liệu xảy ra

vấn đề, làm người phụ trách liền xui xẻo. Lương Khuê ban đầu chọn cùng Ông Tô hợp tác cũng là có ý chiều cố cho nhau, nhưng tiếp xúc mấy lần cảm thấy thật không tồi.

Tô Nham rất nhanh ký hợp đồng hợp tác cùng Tô An Bình, đối với Lương Khuê đó là chuyện phiền phức, nhưng Tô Nham chỉ đơn thuần muốn kiếm tiền cộng thêm rèn luyện mà thôi.

Hai người bắt đầu cuộc sống năm hai chưa được mấy ngày, Lương Hưng Quốc đã một gọi đến bảo hai người về nhà, đặc biệt dặn dò, Tô Nham cũng phải tới.

Hai người thấp thỏm trở lại Lương gia, Mèo Con vui rạo rực cộ tới, Lương Khuê còn chưa cười một cái, cha hắt liền rầm một tiếng, đem một phần văn kiện đập lên mặt bàn.

“Hai đứa tự nhìn coi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trồi lên mặt nước

Lương Khuê nghi ngờ mở túi văn kiện ra, bên trong là một chồng giấy A4 bình thường cùng một túi giấy nhỏ.

Trên văn kiện viết mấy chữ in đậm to dùng ‘Tình yêu bí mật của con trai quan lớn chính phủ cùng bạn học nam’, mấy chữ này thôi đã làm Lương Khuê tức giận đến hừ lạnh. Tiếp tục đọc lời thuyết minh phía dưới.

Mà Tô Nham cầm túi giấy nhỏ lên, bên trong không có gì bất ngờ, là ảnh chụp. Nhìn kỹ, là ảnh hồi trước kia, bọn họ trong ảnh vẫn còn trẻ, có tấm thậm chí còn mặc đồng phục cao trung Lê Hoa. Gần như ngay lập tức, trong đầu Tô Nham xuất hiện một cái bóng. Không thể trách y quá u ám, thật sự từ quá khứ đến bây giờ, trong mắt y Trần Oản Oản luôn là hạng đàn bà tồi tệ hèn hạ vô si. Kiếp trước ả có thể chơi thủ đoạn bức y không cách nào thi đại học, hiện tại ả muốn dùng thủ pháp tương tự đòi phí bịt miệng, Tô Nham không bắt ngờ chút nào, cuối cùng, ả vẫn là một con đàn bà ích kỷ.

Lương Khuê đọc xong phần thuyết minh, lúc này mới tức giận hừ: “Là Trần Oản Oản làm, cô ta biết chuyện thời cao trung. Chít chít chi chi viết mưòi tờ giấy, thật là đáng phục.”

Lương Hưng Quốc lạnh lùng nói: “Cha mặc kệ Trần Oản Oản là ai, con cùng cô ta từng có giao dịch gì, con phải xử lý nó cho ổn thỏa. Nếu không phải cha sớm có chuẩn bị, cho người chăm chăm vào động tĩnh trường học các con, bức thư khác gọi đến trường các con đã bị cha thiêu hủy. Các con còn muốn học nữa sao? Ở ngoài làm việc kiếm chế chút cho cha, đừng làm người ta bắt được nhược điểm, cha hận nhất người khác uy hiếp cha, còn là một con nhãi thối tha, mở miệng muốn hai trăm vạn (gần 7 tỷ VNĐ) tiền bịt miệng. Bây giờ người trẻ tuổi trong đầu trừ tiền còn có cái gì nữa không. Còn con nữa a, lúc trước con cho tiền người ta xuất ngoại học hả? Con có bản lĩnh, nhiều tiền quá mà phải không? Ủ? Con bé là gì của con, con tiêu nhiều tiền như vậy cho loại con gái này à!”

Lương Khuê buồn bực không lên tiếng, không dám phản bác lời cha răn dạy.

Lương Hưng Quốc tức giận không nhẹ, đứng lên quát lớn: “Con trưởng thành, sau này làm việc gọn gàng chút. Chuyện chính mình không có cách nào xử lý cần gì miễn cưỡng đi làm, con cho rằng cha và mẹ con là người chết hả? Con không tìm cha mẹ thương lượng đối sách? Đối phó thứ người như vậy, trực tiếp cho con bé vài bạt tay xem nó còn dám lăm mồm hay không. Đừng để người ta tùy tiện hù dọa rồi sợ khiếp vía .”

Tô Nham thấy Lương Khuê bị chửi như tát máu chó lên đầu, nhin không được lên tiếng xen vào: “Khi đó cậu ấy không hiểu chuyện, hơn nữa cũng sợ các vị...”

“Sợ chúng ta làm gì? Tôi là cha nó, sẽ không ăn thịt nó.”

“Không phải... Đều là vì con.”

Lương Hưng Quốc lại trừng Tô Nham: “Tôi mặc kệ hai đứa sau này tính sống thế nào, muốn bên nhau bao lâu, năm ba năm hay cả đời. Nhưng bây giờ hai đứa là người yêu của nhau, phải giúp nhau đốc xúc. Tôi thấy cậu là người ôn trọng có chủ ý, sao cậu không khuyên nó, để nó bỏ tiền không công hả?”

“Là con không nói cho Tô Nham...” Lương Khuê nhắc nhở.

Lương Hưng Quốc tức giận càng lợi hại hơn: “Một người cũng vậy hai người cũng vậy đều không đáng tin! Chúng bây như vậy còn có thể sống tốt hả?”

“...”

Lương Hưng Quốc vừa chửi té tát xong, rút điều thuốc ra nghỉ ngơi một chút, thích hợp hòa hoãn tâm tình.

Cầm điện thoại rồi quay số, nói: “Cha gọi điện cho Dượng.”

“Dượng? Cha, cha muốn... Làm gì?” Lương Khuê nhỏ giọng hỏi.

Lương Hưng Quốc mỉm cười: “Để con bé ném thư mùi bị uy hiếp, hừ.”

Tô Nham dùng ánh mắt hỏi Lương Khuê cha hắn có ý gì.

Lương Khuê nhỏ giọng lầm bầm: “Đoán không được... dượng tớ là tỉnh trưởng tỉnh cậu đấy, chính là cha của anh họ tớ, cậu gặp qua.”

“Tỉnh trưởng... Hồ Ứng Sơn?” Tô Nham không khỏi đề cao âm lượng.

“Đúng vậy.”

Tô Nham xoa xoa mi tâm. Mấy chuyện cũ lại xông lên trong lòng, y rất muốn hỏi ngay mặt Lương Khuê một chút, nhưng Lương Khuê cũng không phải sống lại, hỏi cũng không được. Hết thầy phỏng đoán, chỉ có thể chính y suy luận. Hồ Ứng Sơn, người này y đã từng thấy qua một lần, năm đó khi đại học năm hai gần kết thúc, lúc ấy y đang cùng Mân Kiến Trung yêu đương. Đột nhiên có một ngày nhận được điện thoại của phòng viên và pháp viện Thành phố C, muốn y xác nhận bỏ thi năm 12 có phải là bị Trần Mỗ Mỗ bắt cóc. Lúc ấy Tô Nham không hiểu vì sao sự kiện kia bị nhắc tới, lúc trước y đi khắp nơi cầu xin không ai để ý, tại sao đột nhiên có ngày những người này tự mình tìm tới cửa. Vừa nghe sự tình có ngày được vạch trần, Tô Nham rất nhanh đáp ứng trở lại Thành phố C làm chứng, khiếu cáo Trần Mỗ Mỗ.

Tô Nham đi vào Thành phố C thẳng đến pháp viện hỏi tình huống cụ thể, hỏi xong mới biết cục trưởng cục tài chính Trần Mỗ Mỗ gặp phải tai ương, tham ô nhận hối lộ cộng thêm say rượu lái xe gây tai nạn lại bỏ chạy, sau đó bị người vạch trần mang lên toà án thụ thẩm. Chỉ có điều còn có người muốn nhỏ cò tận gốc, trước kia giúp Trần Mỗ Mỗ làm việc, đều nhảy ra vạch trần càng nhiều gièm pha, trong đó kể cả có một thiếu niên thi đại học bị con gái Trần Mỗ Mỗ bắt cóc, làm bỏ mất dịp thi đại học.

Tô Nham lúc ấy mới hiểu, mặc kệ có y hay không, Trần Mỗ Mỗ cũng rớt đài. Trần Mỗ Mỗ và con gái hắn Trần Oản Oản, cùng Trầm Thành đều bị pháp viện triệu về, Tô Nham vốn định kiện Trần Oản Oản cùng Trầm Thành. Nhưng Trần Mỗ Mỗ hình như cũng biết mình không còn cơ hội ngóc đầu lên, đột nhiên kích phát mãnh liệt tình thương của cha. Kiên trì án định bắt cóc Tô Nham chính là lão sai khiến, không liên quan đến con gái lão.

Chuyện lúc ấy đã qua nhiều năm, Tô Nham có chút giạt mình, nhìn bộ dáng đáng thương già nua của Trần Mỗ Mỗ, trong lòng hơi thương hại. Trần mục mục khóc đến lệ hoa đái vũ tìm đến y, quỳ xuống cầu y đừng khai Trần Oản Oản ra, bằng không sẽ hủy cả đời một người con gái. Tiếp đó Trầm Thành lại tìm y, cường bức cảm dỗ, bảo y giao hết thầy cho Trần Mỗ Mỗ là được.

“Tô Nham? Cậu ngờ ra làm gì đó.” Lương Khuê đẩy y.

Tô Nham hoàn hồn, vô thức sờ lên cổ, chạm vào bùa hộ mệnh, không khỏi cười khổ.

Có chút chuyện y sắp quên mất lại nghĩ tới lần nữa, hơn nữa hình ảnh rõ ràng vô cùng.

Y không tội nghiệp Trần Oản Oản, đó đều là trừng phạt đúng tội.

Nhưng y khi đó, mà xui quỷ khiến lại hướng Trầm Thành đưa ra một yêu cầu: “Trả lại Ngọc Quan Âm cho tao, tao đáp ứng mày.” Ngọc Quan Âm Lương Khuê tặng y, cô còn chưa âm đã bị Trầm Thành đoạt đi trong ngày bị bắt cóc.

Trầm Thành ngẩn người, nói cho y biết: “Ngọc Quan Âm kia bị người ta cầm đi rồi.”

“À?”

“Tỉnh trưởng, Hồ Ứng Sơn.”

Tô Nham khi đó cũng không hiểu ý nghĩa trong đó, chỉ cho là tỉnh trưởng người ta coi trọng Ngọc Quan Âm kia mà thôi. Dù sao cũng là ngọc tốt, giá trị không ít.

Không có Ngọc Quan Âm, Tô Nham rất thất vọng, đồng tình tâm nhiều hơn nữa cũng không muốn cho đám người này. Vì vậy lúc nên làm chứng thì làm chứng, còn lên ti vi. Pháp viện về sau phán quyết, Trầm Thành cùng Trần Oản Oản vì lúc phạm án không đến mười tám, không thương tổn người bị hại, tuyên án ba năm nhưng giảm thành hai năm tù có thời hạn.

Tô Nham chỉ muốn đòi công bằng cho mình. Vào tù có lẽ sẽ hủy cả đời Trần Oản Oản, nhưng ả làm y bỏ lỡ đại học, đã kích tạo thành, nếu không cần thận, bị hủy cả đời có lẽ là y mới đúng.

Kết quả kia không làm y vui vẻ, cũng không buồn bã, nhìn thế nào cũng là một việc bết bát.

Về sau y trở lại Thành phố D tiếp tục đến trường, năm mới đó, y lại nghe nói nhà Trầm Thành dùng tiền mang hai người ra, nếu không có ai ngăn cản, kết quả này cũng không kỳ quái.

Về sau lúc nhìn thấy Trần Oản Oản lần nữa, y đã hết năm ba gần lên năm tư.

Tô Nham lúc này rất muốn hỏi Lương Khuê một chút, vì sao đương cậu muốn lấy Ngọc Quan Âm đi? Vì sao Trần Mỗ Mỗ đột nhiên đã bị người ta vạch trần? Hôm nay nghĩ đến tất cả, tựa như có người trợ giúp sau lưng, thay y trừng phạt những người kia, xả một hơi oán khí.

Người kia là ai, đáp án rõ ràng rành.

Tô Nham rất khiếp sợ, Lương Khuê y cho rằng không còn liên lạc, luôn biết rõ tin tức của y sao?

“Tại sao lại ngăn người rồi? Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Lương Khuê lời kéo Tô Nham đến bàn ăn, Tô Nham phục hồi tinh thần lại hỏi hắn: “Cha cậu muốn làm thế nào?”

Lương Khuê nhún vai: “Không biết, tớ chỉ nghe cha theo đương hi hi ha ha nói uống rượu, hoàn toàn không nghe thấy chính sự. Đứng quán, cha giận cũng giận rồi, người cũng tìm, cậu cũng đừng lo, uống canh mau. Cho nè, lòng gà.” Hắn gấp hết mẽ gà, ruột gà, trứng gà trong đĩa cho Tô Nham.

Tô Nham cười nhạt, lúc này gấp cái chân gà lên ném cho hắn: “Cái móng gà của cậu nè.”

Lương Khuê sững sờ, cười to: “Cậu mới chân gà đấy!”

Sau khi mọi chuyện được Lương Hưng Quốc lo liệu, Lương Khuê không hề lo lắng, trở về ra sức học kỹ thuật, quả thật rất dụng tâm, hắn tập trung tinh thần muốn thi tiến sĩ, cũng không thể quây như trước.

Công trình Tô Nham cùng Tô An Bình nhận đã bắt đầu, chuyện chọn mua vật liệu toàn quyền giao cho y, Tô Nham cũng không từ chối, lần đầu tiên bước vào công công ty của cha.

Từ sau khi hai cha con cãi nhau, Tô Nham cũng không tới gặp ông lần nào. Nghe nói cha y lại kết hôn, đối tượng là một người phụ nữ dịu dàng thành thật an phận, không có con cái, hiền lành chịu khó, Ông Tô tìm đến làm bạn. Không xảy ra vấn đề gì, tuổi già cùng nhau quây quần là đủ rồi.

Đến công ty, Ông Tô thấy trên mặt Tô Nham không còn vết sẹo, thậm chí phào nhẹ nhõm. Nhiệt tình châm trà đáp lời với Tô Nham, Tô Nham khách khí bàn hết việc làm ăn, Ông Tô lập tức nói: “Chuyện làm ăn nói xong rồi, Nham Nham theo cha trở về ăn bữa cơm đi, tay nghề của di Tôn rất giỏi, người cũng rất tốt, không có gì đâu, con hãy thường đến.”

“Cảm ơn, tôi có hẹn với người khác, hôm nay không được.”

“... Vậy lần sau con có rảnh, nhớ tới.”

“Tôi bận lắm.”

“Nham Nham... Con đừng hận cha.” Ông Tô gian nan nói.

Tô Nham dừng một chút, nói: “Tôi không hận, ông vẫn là cha tôi. Yên tâm, ông già rồi tôi sẽ nuôi ông, lời này không phải tùy tiện nói lung tung.”

“Nham Nham...”

Tô Nham rời khỏi công ty vật liệu, thẳng đến quán lẩu nào đó.

Tô An Bình đã sớm chờ ở đằng kia, Tô Nham ngồi qua đưa hợp đồng cho hắn: “Nhìn xem”

“Không vội xem, phục vụ, mang một trăm đồng thịt thỏ nướng lên trước, cái lẩu cũng có thể mang lên. Tô Nham cậu mau giục Lương Khuê, coi nó đến đâu rồi, đừng lơ mơ giữa đường nữa. Tiều Mễ đến trễ, chừng mười phút nữa mới tới.”

Tô Nham gọi tin nhắn xong, cầm thịt thỏ nướng ăn ngon lành, tiệm lẩu này trừ lẩu ra, món ăn bằng hiệu khác chính là thịt nướng, đặc biệt là thịt thỏ, ngon vô cùng.

Tô Nham ăn xong mười xâu, Lương Khuê đã đến.

“Ngại quá đến chậm, hôm nay cùng giáo sư đi quảng trường tổ chim, rồi nộp bản về giải thích, ôi, thực chờ mong thể vận hội Olympic a.”

Tô Nham kín đáo đưa thịt thỏ cho hắn, tiếp lời nói: “Đến lúc đó đi quảng trường xem tuyệt đối đặc sắc, tớ rất thích phong cách của Trương đạo diễn, duy mỹ rung động” ban đầu y xem trên TV liên hưng hăng kích động một phen.

“Vậy cũng được, tớ cũng thích《anh hùng》, chỗ đó phô trương, vừa rung động vừa đẹp tuyệt.”

Tô An Bình vừa muốn xen vào, điện thoại đã vang lên.

“An Tử?”

Lương Khuê đang tươi cười như hoa lập tức không nói, thu hồi nụ cười ăn từng ngum từng ngum thịt.

“Mượn nhà cũ của tui tao? A, xác thực luôn để trông, chìa khóa tao cũng có. Chỉ một tuần? Không thành vấn đề, chút chuyện như vậy đương nhiên không thành vấn đề, ha ha, ngược lại là may, đừng đến phía nam liền không trở lại, khi nào về họp mặt ăn cơm cũng tốt. Được, vậy may về thì gọi cho tao, tao đưa chìa khóa cho.”

Tô An Bình nói một mạch cuối cùng ngắt điện thoại, nhìn nhìn Lương Khuê, nói: “Là điện thoại của An Từ.”

“Tao hiểu, nó giờ thế nào?” Lương Khuê vừa ăn vừa hỏi.

“Nó nói cũng không tệ lắm.”

“A, thằng đó trong lòng khẳng định oán hận tở. Hừ, tao cũng không nói, dù sao sau này nó khẳng định coi tao như người xa lạ, cứ như vậy đi. Nhân viên, thêm một đĩa rau trộn thịt bò, à thêm một bình trà hoa cúc. Hôm nay lái xe tới, không thể uống rượu, chúng ta cũng uống ít chút, gần đây rất nghiêm đây.”

Chỉ chốc lát, Nghiêm Tiểu Mễ đã chạy đến, Tô An Bình biết cô không thích An Từ, bởi vậy hoàn toàn không đề cập tới chuyện An Từ gọi điện thoại tới. Bốn người ăn lẩu vô cùng náo nhiệt, sau đó cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Vài ngày sau, vật liệu được mang đến công trường liên tục.

Tô Nham cùng Tô An Bình đều đốc công ở đằng kia, Tô An Bình mới mượn một nhân viên quản lý kho hàng, đang nghiêm túc dặn dò anh ta làm việc, trước kia có nhân viên quản kho ăn chặn, giấu lại làm người ta giận sôi máu.

Tô Nham tỉ mỉ điểm hết hàng, lúc này đã là bốn giờ chiều, Tô Nham giục: “An Bình, chúng ta phải đi.”

“Ừm.” Tô An Bình tới ngồi vào xe Tô Nham: “Cậu trực tiếp đưa tôi về trường a, hôm nay tôi về nhà ăn cơm, không cùng các cậu được.”

“Tốt.”

Tô Nham lái xe đến công đại học pháp chính, Tô An Bình xuống xe, y trở về trường. Đi thẳng đến tiệm ăn Bì, Lương Khuê đã đợi ở đằng kia, “Cuối cùng cũng đến, kế tiếp còn bận gì không? Nếu không vội cùng tớ về nhà, ha ha, hôm nay tớ đã mua đồ nướng thịt rồi, tính tự mình thử coi, chúng ta đi mua chút ít thịt tươi cùng rau dưa trước, giá vị cũng mua nhiều chút.”

“Cậu thì chỉ biết có ăn.” Tô Nham hèn mọn nói.

Lương Khuê đang muốn phân bác, Nghiêm Tiểu Mễ liền gọi đến.

Hắn vừa tiếp, Nghiêm Tiểu Mễ đang khóc thét bên kia, Lương Khuê giật mình: “Cô sao thế? Có phải An Bình xảy ra chuyện không?”

Nghiêm Tiểu Mễ khóc lớn kêu to, điên cuồng nói: “Trừ anh ra còn có ai! Tôi con mẹ nó mất bị mù sao lại thích cái thứ đàn độn này, thứ vương bát đần trí nhớ ngắn hạn làm tôi sắp tức học máu rồi! Tôi nói bao nhiêu lần không cho anh cùng thứ tiện nhân Hoàng Thịnh An kia lui tới, anh hết lần này tới lần khác không nghe, giờ gặp chuyện không may đã trễ rồi! Hoàng Thịnh An nó hại anh em, nó chết không yên lành! Tao nguyện rửa mày tuyết tử tuyết tôn chết không toàn thân tô tông tiên sư nhà mày!”

Nghiêm Tiểu Mễ đã tức giận đến không còn lý trí chửi ầm lên, thanh âm này kêu gào vang dội, cả Tô Nham cũng nghe được rõ mồn một.

Lương Khuê hung hăng nhủ mày, lớn tiếng cắt đứt cô: “Con mẹ nó cô câm miệng trước! An Bình đã xảy ra chuyện gì cô nói cho rõ coi.”

Nghiêm Tiểu Mễ lại ủy khuất khóc lóc kể lể: “An Bình bị cảnh sát bắt, tôi đang trên đường đến cục công an. Cảnh sát nói anh giấu ma túy, chính là nhà cũ của An Bình, bao nhiêu năm đều không ở, vị trí lại vắng vẻ, An Bình hoàn toàn không biết chuyện này, chính là Hoàng Thịnh An thằng chó kia gây họa, nó lại trốn nhanh, sớm thoát đi xa. Đáng đời An Bình bị liên lụy! Ai bảo anh hảo tâm! Ai bảo anh cho mượn nhà!”

Lương Khuê nghe xong chấn động, không ngờ là gan của Hoàng Thịnh An đã lớn đến trình độ này, cư nhiên buôn lậu thuốc phiện. Thật sự là đi vào ngõ đen bóng tối, không biết quý trọng chính mình. Cho dù bị đuổi ra đơn vị, hắn còn có một gia đình bối cảnh không tồi. Dựa vào quan hệ vẫn có thể an bài cho hắn một công việc tốt, hơn nữa Hoàng Thịnh An rất thông minh, hoàn toàn có thể làm ăn chân chính. Đầu năm nay xã hội đen cũng biết rửa tay gác kiếm, hắn lại kiên quyết chui vào bóng tối.

“Đừng lo, chuyện này An Bình không nhún tay vào không căng lắm đâu, nhiều lắm thì thăm vấn một phen. Tôi lập tức qua, cô đừng vội.”

Tô Nham Lương Khuê cùng đến cục công an, Tô An Bình quả nhiên đang bị thẩm vấn, tạm thời không cho gặp.

Lương Khuê cũng không gấp, kiên nhẫn chờ.

Một giờ sau, Tô An Bình đi ra, cha mẹ hắn cũng tới, vô lý cảnh sát mà sét đánh liên hồi nói con trai nhà tôi là người thành thật, bị oan uổng, là bị người hãm hại. Cái đến nóc nhà cũng lật tung.

Màng tai Lương Khuê hơi hơi nhói đau. Từ tiếng cãi vã nghe ra được, cảnh sát không chỉ bắt Tô An Bình, trước hắn còn bắt được một tên đang hành

động, một thằng đàn em canh giữ trong nhà cũ của Tô An Bình, là đàn em của Hoàng Thịnh An. Thằng đàn em này thật gian trá, thấy Tô An Bình bị bắt, lập tức nói đồng hàng kia là của Tô An Bình.

Nhưng Tô An Bình xuất thân trong sạch, gần đây làm chuyện gì đều rất dễ điều tra, cảnh sát cũng không vì thế mà cho rằng là hấn.

Lương Khuê lui khỏi đám người ra ngoài tìm Tô Nham, đã thấy Tô Nham sững sờ ở cửa ra vào, choáng váng không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào một người.

“Tô Nham cậu nhìn ai đó?” Lương Khuê theo tầm mắt của y nhìn lại, thấy cách đó không xa có một gã đàn ông tuổi còn trẻ đang ngồi, tư thế ngồi của gã kia nhìn rất quen, là quân nhân.

Tìm Tô Nham đập như trống, từng từng từng cứ như muốn nhảy ra ngoài, giống như bước chân lúc này của y, thiếu chút nữa đã không nghe sai khiến, xông về phía người đàn ông kia, tên hung thủ!

Hóa thành tro y cũng sẽ không quên, khuôn mặt kia! Cặp mắt kia!

Chính là người này, đã từng gợn gợn không chút do dự đâm vào tim y, một dao chọc xuống, từ đó trên thế giới kia không còn người mang tên Tô Nham nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ôi máu

Chính là hấn! Chính là kẻ đó!

Y bị đâm trúng ba chỗ hiểm mà chết, nhát đầu đâm trúng bụng y, nhát thứ hai đâm trúng ngực y, nhát thứ ba đâm trúng tim y.

Ba nhát, dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, cảm giác này đến giờ nhớ lại vẫn làm người ta hít thở không thông. Y không biết vì cái gì mình không chết nhanh một chút. Nhát đầu đâm vào nên chết đi cho xong, nhưng thẳng đến tim bị chọc vào, sau nỗi đau không cách nào hình dung, thế giới của y mới triệt để hóa đen.

Trong chớp mắt ngắn ngủi trước khi chết, y gian nan mà điên cuồng chăm chăm vào ba kẻ xa lạ kia. Biết rõ con người sau khi chết không còn khả năng báo thù. Nhưng sự không cam lòng mãnh liệt, làm y cho là mình thậm chí có thể lập tức đứng bật dậy, dùng mảnh nhào qua vật lộn với kẻ bắt cóc, dùng hết mọi giá cũng muốn bảo vệ tánh mạng của mình.

Máu tươi đỏ thấm chảy ra ào ạt, thấm ướt quần áo y mặc. Trong tích tắc đó, thân thể như bị ngọn lửa hùng hục thiêu đốt, bầu trời bị ánh đỏ cô tịch phủ kín.

Y quên ai cũng không quên được ba khuôn mặt kia, sau khi y sống lại luôn nhiều lần tưởng tượng, nếu có một ngày đụng phải ba kẻ đó, y phản ứng như thế nào mới đúng? Lập tức nhào đến giết chết chúng? Đương nhiên không thể, sau khi làm thế, y liền biến thành tội phạm giết người.

Bất kể ai dùng lý trí suy nghĩ, cũng không thể xúc động đi hành hung báo thù như thế. Nếu biết vì mình suy nghĩ, cũng nên cực lực nhẫn nại.

Thế nhưng Tô Nham lúc này, sớm đem lý trí cùng tỉnh táo vứt lên chín tầng mây, giờ phút này trong đầu y đang suy nghĩ điều gì ai cũng không rõ, kể cả chính y.

Y trừng trừng nhìn vào người kia, lửa giận trong ngực dâng lên đằng đẵng. Khi lửa giận sôi trào thiêu đốt, y đã không còn là Tô Nham của ngày thường. Hết thấy hành vi bình thường đều vùng vẫy lao khỏi y.

Hành động đã không còn được khống chế, tốc độ chạy ra ngoài còn nhanh hơn báo săn, đằng đẵng sát khí thẳng đến thân ảnh đối diện. Gió lạnh trời thu gào thét qua bên tai, thế giới của y một mảnh bất động, hình ảnh như gông cùm xiềng xích, trên tấm hình không hề có sức sống ấy, chỉ có y, cùng kẻ đối diện kia. Hết thấy chung quanh tự nhiên đều bị vứt bỏ.

“Tô Nham!”

Lương Khuê thất thanh gào to, trở mắt nhìn Tô Nham đột nhiên phóng lên đường lớn, cỗ xe lao về phía y phanh cũng phanh không kịp, đầu Lương Khuê ong ong, nghĩ gì cũng không được.

Chỉ cảm thấy đôi mắt tròn lớn, tối rồi lại sáng, hô hấp từ ngưng nghỉ đến hoạt động, trái tim rút cục khôi phục nhịp đập. Tô Nham lao ra bình yên vô sự đứng ở con đường đối diện. Chung quanh đáng người là sự cô độc mà mờ mịt. Cứ như từ một dừng phụ liệu linh biến thành một linh hồn trống rỗng đánh

mất tất cả mục tiêu.

Lương Khuê lao vội đến đối diện, túm lấy Tô Nham muốn đánh, nhưng nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Tô Nham, nắm đấm không cách nào đánh xuống. Lửa giận vô danh trong ngực cũng tiêu tan một phần.

Lương Khuê hỗn hển lắc lư y: “Con mẹ nó cậu có bệnh hả! Trên đường đều là xe cậu lúi bậy cái gì! Cậu rút cuộc muốn làm gì con mẹ nó cậu đừng giả bộ mặt ngây với tôi! Cậu mau nói chuyện a, im lìm không lên tiếng có tin tôi đánh cậu không. Nói chuyện! Tôi bảo cậu nói! Nói!”

Lương Khuê hung dữ nắm cổ áo Tô Nham, hai con ngươi đỏ rực trừng trừng nhìn y, hai mắt thất thần của Tô Nham chậm rãi hoàn hồn, tiêu cự rốt cục đặt ở trên người Lương Khuê, đôi mắt đen nhánh vẫn trong trẻo hữu thần như trước, phản chiếu rõ ràng đáng sợ phần nộ của Lương Khuê. Lương Khuê từ ánh mắt y nhìn thấy mình, không khỏi càng ngoan lệ vài phần, “Tôi bảo cậu nói chuyện, đừng tưởng nhìn chăm chăm vào người tôi sẽ không có chuyện gì.” Hắn hung hăng dùng sức đẩy Tô Nham lên thân cây, va chạm mạnh làm lá thu rơi rụng đầy đất.

Tô Nham hơi nhíu mày, rốt cục giơ tay lên chống cự, hơi thở mong manh nói: “Buông tớ ra, tớ không nổi.”

Lương Khuê nghe tiếng cả kinh, vội vàng buông lỏng tay, kết quả hắn vừa buông, Tô Nham liền như điều đứt dây từ thân cây ngã nhào lên mặt đất.

Lương Khuê sắc mặt tái nhợt vội vàng đỡ y: “Tô Nham, cậu có phải bị bệnh không, không thoải mái ở đâu hả?”

Tô Nham ôm ngực chậm chạp lắc đầu, đôi môi tái nhợt mím thật chặt, không nói một lời.

Lương Khuê thấy bộ dạng y suy yếu khó chịu cũng không dám trì hoãn nữa, trực tiếp công Tô Nham lên chặn đầu taxi, thở hồng hộc nói: “Tô Nham cậu nhìn một chút, lập tức đến bệnh viện.” Thanh âm hắn có chút phát run, thân thể Tô Nham gần đây rất tốt, chưa từng thấy y suy yếu như vậy, đột nhiên khác thường, làm Lương Khuê cực độ bất an nhớ tới một chuyện cũ đáng ghét. Nhà bọn họ vốn còn có một chú út, cũng là quân nhân, nhưng năm Lương Khuê lên mười, chú út đột nhiên phát bệnh tim trên bàn cơm trong nhà, đưa đến bệnh viện không bao lâu liền mất.

Trên đời có rất nhiều chuyện không nói trước được, họ Lương bọn họ chưa từng có ai bị bệnh tim, mà chú út lại vì bệnh tim mà chết, trước kia thân thể chú cũng khỏe mạnh, ai có thể giải thích rõ ràng tin dữ đột ngột này chứ.

Bác tài xế taxi thấy chuyện liên quan đến mạng người liền chạy thật nhanh, cả đèn đỏ cũng vượt luôn.

Có thể nói từng giây từng phút hiện giờ đối với Lương Khuê đã trở thành sống một ngày bằng một năm. Hắn nắm tay Tô Nham thật chặt, cả thân thể của mình cũng nhịn không được bắt đầu run rẩy. Hắn lo lắng không thôi nhìn gương mặt Tô Nham vì đau đớn mà vặn vẹo liên tục, trên trán không ngừng toát mồ hôi, hắn cái gì cũng không thể làm. Hắn vô cùng hối hận vì sao không chọn học y, bằng không lúc này hắn sao lại mờ mịt bất lực như vậy. Hắn chỉ có thể nhìn Tô Nham thống khổ, không biết giúp y thế nào.

Tô Nham gất gao ấn vị trí trái tim, hàm răng nghiến đến vang lên kéo kẹt, hô hấp ồ ồ mà hỗn loạn, nhưng y không kêu lên, cứ như đang cực lực kiềm nén nỗi đau.

“Tô Nham...”

Lương Khuê đỏ mắt không ngừng vuốt ve ngực y, nhưng tình huống của Tô Nham không hề chuyển tốt, hàm răng nghiến thật chặt, lợi đã chảy ra tơ máu. Sợi sợi chảy ra từ khoe miệng, nhỏ xuống quần áo. Lương Khuê sợ tới mức cứng họng rống to: “Chạy nhanh lên! Nhanh lên nữa!”

Bác tài xế cũng không lên tiếng, tận khả năng giữ vững tinh táo tăng tốc vọt nhanh đến bệnh viện gần nhất.

“Tô Nham... Tô Nham... Tô Nham cậu phải kiên trì...” Lương Khuê đứt quãng nói chuyện cùng Tô Nham, không chỉ Tô Nham đầu đầy mồ hôi lạnh, cả hắn cũng ướt cả tâm lưng. Lương Khuê không biết nên làm thế nào, đành ôm Tô Nham một lần lại một lần nói khẽ, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ngực Tô Nham, sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng kề miệng qua thổi hơi cho Tô Nham, phồng má dùng sức thổi, không ngừng vỗ lưng Tô Nham.

“Nham Nham! Nham Nham! Người tỉnh táo lại cho ta!” Có tiếng kêu ra sức hô to trong đầu Tô Nham.

Nhưng người nọ rất bất đắc dĩ, Tô Nham lúc này giống như lần Tần Việt nhảy lầu lần trước. Cái tên Tô Nham đã cố gắng chạy muốn cứu Tần Việt, y hoàn toàn đứng trong thế giới của mình, ai cũng không thể đi vào nơi đó, chỉ có chính y mới có thể giúp mình tỉnh lại.

Như một con ác mộng nặng nề u tối.

Nhưng lần này có thể không giống bình thường, lần trước Tô Nham là vì cứu Tần Việt mà tập trung tinh thần chạy.

Tô Nham lúc này lại... Lắm vào con ác mộng đáng sợ nhất sâu trong trí nhớ, làm cách nào cũng xua đuổi không đi. Y sẽ quên chính mình đang làm gì, sẽ tái hiện cảm thụ cùng hình ảnh giờ phút ấy, hoàn toàn không cách nào khống chế. Nói y một lần nữa chịu đựng ba nhát dao kia cũng không phải nói dối, nỗi thống khổ trên tinh thần khiến Tô Nham biến thành như vậy.

Nếu y tỉnh lại trễ, thật sự có thể vì trái tim bị đâm, hô hấp đứt tuyệt mà chết.

Khói hồng cuộn cuộn va chạm, phát ra tiếng rít gào như sấm nổ, tiếng rít chấn động mạnh đến mức làm thân thể của Tô Nham mảnh liệt run lên, Lương Khuê bị đẩy ra, tiếp đó một tiếng ọc, Tô Nham nôn ra ngụm máu. Dòng máu đỏ phun lên ghế xe, đỏ rực chói mắt. Hai mắt Lương Khuê dường như tối sầm, toàn thân đều mềm nhũn ra.

“Tô Nham...” cuống họng Lương Khuê khàn khàn không gì sánh bằng, ngón tay run rẩy vươn về phía đôi môi đỏ rực của Tô Nham, lúc thật sự chạm vào dòng máu kia, Lương Khuê run lên dữ dội.

Ói máu là cái gì, Lương Khuê lần đầu tiên trông thấy ói máu!

Người này lại là Tô Nham, y còn trẻ như vậy, thân thể luôn khỏe mạnh, tại sao lại ói máu, tại sao lại ói máu chứ.

Một người bắt đầu ói máu, dường như đang nói cho bạn biết, người đó phỏng chừng sống không lâu. [= Thôi đi ba, loét bao tử nặng quá cũng ói máu vậy]

Thế nhưng Lương Khuê cái gì cũng không dám nghĩ, hấn cự tuyệt suy nghĩ.

Hắn chỉ biết không ngừng chà lau dòng máu kia, tay trái nhuộm đỏ lại đôi tay phải đi lau, cuối cùng hai lòng bàn tay đều đỏ rực, như một đôi tay ác ma. Lương Khuê kinh ngạc nhìn một mảnh đỏ tươi trước mắt, có cái gì nghẹn chặt trong tim, rõ ràng như thật. Hắn muốn hét lên, muốn gào rú, muốn đây chỉ là một cơn ác mộng.

Gió lạnh vù vù thổi vào, bác tài xế nhiệt tình kéo mở cửa xe đi đỡ Tô Nham, sốt ruột quát vào mặt Lương Khuê đang ngăn người: “Chớ có dờ ra nữa, mau vào bệnh viện!”

Lương Khuê đột nhiên tỉnh lại, đẩy mạnh cửa xe lao ra, ôm lấy Tô Nham mạnh mẽ đâm về hướng bệnh viện. Bác tài xế vội vàng theo đuôi sau lưng, thầm khen thanh niên quả nhiên thể chất tốt, vóc dáng lớn như vậy nói bẽ liễn bẽ cái một, còn chạy nhanh như thế.

“Bác sĩ! Bác sĩ! Mau cứu Tô Nham!” Lương Khuê điên cuồng gào to.

Sớm đã có y tá vội tới, nhanh nhẹn tự động đem Tô Nham đặt lên cáng đẩy nhanh vào phòng cấp cứu. Lương Khuê theo sau điên cuồng đuổi theo, nói năng lộn xộn la hét gào rú: “Cậu ấy thở không được, ngực đau, hộc máu, Bác sĩ phải cứu cậu ấy, cậu ấy mới hai mươi tuổi, nhất định phải cứu được, bao nhiêu tiền cũng không sao...”

Tiếng gào của hắn rốt cục bị ngăn cách ngoài phòng chờ, thân thể bất lực đứng ngây trước cửa ra vào, tĩnh mịch vắng lặng, hành lang không một bóng người.

Bác tài xế thở hồng hộc, cả buổi mới đuổi theo kịp.

Nhìn thanh niên đứng sững ở cửa phòng giải phẫu ngăn người, bác cố gắng thở sâu, tiến lên an ủi: “Người tuổi trẻ không sao đâu, sức khỏe tốt, nhất định có thể gắng gượng qua.”

Điện thoại của Lương Khuê một mực vang lên, tiếng nhạc tin nhắn liên tục truyền đến. Lương Khuê thờ ơ, bác tài xế biết hắn lúc này không muốn nghe, cũng chẳng đi nhắc nhở.

Lúc này có y tá tới nói: “Các người ai là người thân, tranh thủ đi làm thủ tục đi.”

Bác tài xế vừa chuẩn bị đi làm người tốt lần nữa, Lương Khuê bỗng hoàn hồn, nghe vậy gật đầu, nói nhỏ nói: “Tôi đi giao phí, bao nhiêu tiền cũng giao đủ, các người phải trị cho Tô Nham thật tốt, không thể để cậu ấy có việc. Tôi giao tiền, Tô Nham nếu có chuyện, tôi liền thiêu bệnh viện, thiêu bệnh viện...”

Nhìn Lương Khuê nói nhỏ đi xa, y tá chán ghét hừ lạnh, quay đầu đi làm việc.

Bác tài xế gượng cười vài tiếng, nhìn không được nói với y tá kia: “Người ta nóng quá mới nói lung tung, các cô y tá cũng đừng tức giận ghen.”

Y tá kia cũng không quay đầu lại nói: “Tức giận làm cái gì, thứ người này không gặp một ngàn cũng có tám trăm rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Lương Khuê xuống lầu làm thủ tục giao phí, lúc lên lúc xuống, thân thể kích động thoáng hòa hoãn một chút, cũng không run lợi hại như trước. Hắn đứng cạnh cầu thang thở sâu mấy hơi, cuối cùng thu hồi đôi chân duỗi ra, lựa chọn ngồi xuống cạnh bậc thềm.

Hắn mờ mịt nhìn nam nữ già trẻ ra ra vào vào cổng bệnh viện, không đến một hồi, nhìn thấy một gia đình ôm con gái xông tới, tiếng gào tê tâm liệt phế của gia đình này, làm tim Lương Khuê đau nhói. Lương Khuê liếc mắt cũng không muốn nhìn nhiều, quay đầu liền chạy lên lầu, trở lại ngoài phòng giải phẫu cảm lạnh ngồi đó.

Điện thoại lại bắt đầu vang lên không ngừng, hắn hữu khí vô lực bật xem, là điện thoại của cha, Lương Khuê tiếp.

“Con ở đâu? Gọi điện thoại cho con nhiều lần thế sao không tiếp?”

“Cha...”

Lương Hưng Quốc run lên, nhìn không được ép điện thoại sát vào lỗ tai, thanh âm của con ông đầu bên kia quá suy yếu không giống bình thường, thiếu

chút nữa ông không nghe thấy.

“Cha, con ở bệnh viện, Tô Nham đang cấp cứu... trong phòng giải phẫu, lâu quá rồi mà còn chưa đi ra, cậu ấy học máu, học máu đó...”

Lương Hưng Quốc lách cách cúp điện thoại, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Bác tài xé ngồi bên người Lương Khuê thờ dài, kỳ thật Tô Nham đi vào còn chưa tới mười phút, nhưng đối với Lương Khuê mà nói, đã qua thật lâu thật lâu, dài dằng dặc liên miên, dài như cả thế kỷ.

Trong phòng giải phẫu, các bác sĩ làm các hạng kiểm tra đo lường thân thể Tô Nham xong đang thương lượng phương án kế tiếp. Bọn họ cũng thật bất ngờ, kỳ thật phần lớn trường hợp ói máu, hay gọi là nôn ra máu, hơn phân nửa là vấn đề về dạ dày. Một khi trái tim xuất huyết, liền nguy hiểm đến tánh mạng.

Lúc bọn họ đang thương lượng, Tô Nham chậm rãi mở mắt ra. Y mờ mịt nhìn phòng giải phẫu và các bác sĩ y tá vây quanh y.

“Nham Nham, mau tỉnh táo lại đi, oa oa, người không đứng dậy nữa thì bị người ta đâm mấy nhát bây giờ.”

“...” Tô Nham chớp mắt mấy cái.

“Khắc khắc, đừng mơ màng nữa, mau đứng lên cho họ nhìn xem. Người xem nguyên một đám cầm dao giải phẫu thật quá dọa người a, không đứng dậy sẽ đâm người thật đó, chắc chắn.”

Tô Nham thanh tỉnh, thở một hơi thật dài khỏi động khuỷu tay: “Thực xin lỗi, tôi không làm giải phẫu...” Y nói xong, liền dưới sự ngạc nhiên của các bác sĩ đang vây quanh nhảy xuống bàn giải phẫu. Shit, giải phẫu đương nhiên không thể làm, tự nhiên bị rạch mấy nhát dao, đến lúc đó không có việc gì cũng phải nằm mười ngày nửa tháng. May mà tỉnh kịp lúc, bằng không thật sự là tự tìm tội chịu.

Tô Nham vừa xuống đất liền phát hiện không có giày, dứt khoát chân trần đi về phía cửa ra vào, các bác sĩ hoàn hồn, lớn tiếng quát y dừng lại: “Bệnh nhân kia! Cậu cậu cậu cậu cậu...”

Tô Nham đối mặt bộ dáng các bác sĩ y tá đang cứng họng, mặt không thay đổi tim không nhảy nghiêm mặt nói: “Các vị, đây có lẽ là hiểu lầm.”

Hiểu lầm cái rắm chó gì, lúc đây vào đây rõ ràng chỉ còn mấy hơi tàn mà!

Thế nhưng các bác sĩ thấy Tô Nham vui vẻ như thế, thật sự không biết nên nói cái gì.

Thậm chí cả sắc mặt Tô Nham cũng khôi phục vẻ hồng hào, hơi thở cũng không thấy suy yếu chút nào.

“Khắc khắc khắc, Nham Nham, người có lẽ sẽ được đăng báo.”

“Tùy họ đi. Còn không phải trách người, chần đến ta học máu.”

“Khắc khắc, người cái thứ bạch nhãn lang này. Nếu không phải ta gọi tỉnh người, người có lẽ đã ngừng thở rồi. Đến lúc đó tiểu tình nhân của người khóc đến mù mắt người đau lòng không a, khắc khắc, khắc khắc.”

Tô Nham sắc mặt nghiêm chỉnh, đẩy cửa phòng giải phẫu ra.

Bên kia cánh cửa...

Nhất định có người đang chờ y.

Kèo kẹt...

Trong cửa ngoài cửa, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cái nhìn này, là mãi mãi.

Bác tài xé thật tốt bụng nhĩ ^^~ Người dung nước là mà giúp nhau nhiệt tình thật

Mà công nhận Tô Nham thiệt nhiều tai ương, từ giờ đến cuối truyện còn nhập viện thêm 2, 3 lần nữa lận. Ôn thiệt, năm xui của Tô Nham đây mà

Thấy tội tội Lương Khuê nhể, lần nào cũng đau tim với Tô Nham, có khi nào biến chứng thành bệnh tim thật ko nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tớ khỏe rồi

Nhân sinh có một ngã ba rất lớn, một bên thông đến ánh sáng, một lối dẫn đến đêm đen.

Bọn họ sớm đã lựa chọn đêm đen, chỉ hi vọng đi đến cuối đường, mở ra một cánh cửa, trong cửa ngoài cửa, bọn họ có thể gặp được nhau.

Từ nay về sau, bên kia cánh cửa, có thể mặc sức ôm nhau.

Lương Khuê ôm Tô Nham thật chặt, Tô Nham cũng ôm siết lấy hắn.

Hai người lặng lẽ, ai cũng không nói lời nào.

Không cần giải thích, chẳng cần xin lỗi.

Đối với Tô Nham mà nói, được nhìn thấy người ngoài cửa, là đủ rồi.

Đối với Lương Khuê mà nói, nhìn thấy Tô Nham còn sống, là đủ rồi.

Vợ chồng Lương Hưng Quốc vội vàng chạy đến bệnh viện, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Hai người con trai lặng lẽ ôm nhau trước cửa phòng giải phẫu.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hai người ngũ vị tạp trần, nói xấu hổ không phải, nói cảm khái cũng không. Bọn họ cũng không nói lời nói, chờ cho đến khi hai người kia tự giác tách ra rồi đi qua.

Vừa rời nhau hai người đã giật mình, trên quần áo dính không ít máu, hai tay, trên mặt Lương Khuê, đỏ rực như bị tạt sơn. Mùi máu tanh xông vào mũi ngọt đến Lương mục mục chóng mặt, run rẩy nói: “Con, các con... Chuyện gì xảy ra?”

Lương Khuê nắm tay Tô Nham thật chặt nói: “Cậu ấy bị bệnh... Đột nhiên ói máu...”

“Ói máu! Là bệnh gì, có kiểm tra kĩ càng chưa, sao giờ đã xuống giường thế?”

Tô Nham không biết giải thích thế nào, chỉ có thể tận khả năng biểu hiện mình khỏe mạnh rắn chắc chút, trung khí mười phần nói: “Con chỉ là nhất thời khí úc xuất huyết, kỳ thật không có việc gì.”

“Khí úc xuất huyết! Các con cãi nhau? Còn có thể làm người sống tức đến xuất huyết à?” Lương mục trừng to mắt không thể tin nhìn bọn họ.

Lương Khuê thần sắc tối sầm lại, đúng lúc một vị bác sĩ tốt bụng đi tới, cổ quái nhìn Tô Nham.

Tô Nham cười với bọn họ: “Tôi không sao, đúng không?”

Bác sĩ trầm giọng nói: “Cũng không có việc gì, chúng ta lại kiểm tra một lần mới dám nói.”

Tô Nham gật đầu: “Cũng tốt, tôi kiểm tra lần nữa, để mọi người khỏi lo lắng.”

Sau khi Tô Nham cùng bác sĩ đi kiểm tra, Lương Hưng Quốc không giải thích được hỏi Lương Khuê: “Rất cuộc chuyện gì xảy ra? Làm phẫu thuật? Cha thấy không giống a.”

“... Con không biết...”

“...”

Tô Nham khỏe mạnh rời khỏi bệnh viện, chỉ có bản thân y biết mình không có việc gì. Nhưng Lương Khuê hiển nhiên không tin, kiên quyết không cho Tô Nham trở lại ký túc xá trường học, mà kéo đến nhà trọ.

Hai người vừa về nhà, Lương Khuê liền bắt Tô Nham đi nghỉ ngơi.

“Cậu nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nay tớ cũng không trở lại ký túc xá. Muốn ăn cái gì? Tớ gọi điện bảo dì Hồng làm, làm xong gọi dì đưa tới.”

Tô Nham nghĩ nghĩ, thành thật nói: “Muốn ăn cá chua, còn có thịt bò xào tiêu.”

Lương Khuê trừng mắt: “Món nặng như vậy không được ăn.”

“Lương Khuê, tớ thật không có việc gì...”

Lương Khuê hé miệng không nói, ngồi bên giường ngẩn người.

Tô Nham lúc này thoát nhìn quả thực không có việc gì, chỉ là hấn làm thế nào cũng không thể quên hình ảnh Tô Nham ói máu. Chuyện đột ngột như vậy, ai biết sau này còn xảy ra hay không...

Hắn đương nhiên hi vọng không có lần thứ hai, nhưng hắn sợ, nhịn không được lại nghĩ về chuyện ấy.

Tô Nham ngồi xuống ôm cổ Lương Khuê, nghiêng qua ghé vào tai hắn cười nói: "Đừng xì mặt thế mà, tớ thật không có chuyện gì."

Lương Khuê nâng hai tay lên, trước lúc rời bệnh viện hắn đã rửa sạch máu, dùng xà phòng rửa mấy lần, nhưng hắn vẫn cảm thấy trên đó có mùi máu tươi nồng nặc như trước, làm hắn hít thở không thông.

Tô Nham không có cách nào nói cho hắn biết sự thật, nói một lần lại một lần tớ không sao, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Lương Khuê cũng không có cách nào an tâm. Đổi lại là y, cũng sẽ lòng còn sợ hãi.

Tô Nham chỉ có thể yên lặng ôm hắn, để nhiệt độ giúp nhau sưởi ấm, chứng minh bọn họ vẫn thật sự còn sống.

Đêm hôm đó bọn họ cái gì cũng không làm, ôm nhau đến tận rạng sáng.

Ánh mặt trời rực sáng, lại là một ngày đẹp trời.

Lương Khuê vốn định bắt Tô Nham xin nghỉ, nhưng Tô Nham không chịu, kiên trì về học.

Hai người ăn sáng ở một tiệm ăn cạnh trường, Lương Khuê nhìn Tô Nham từng ngậm từng ngậm ăn mì thịt bò, biểu lộ có chút ngốc. Ngày hôm qua còn ói máu nhập viện, hôm nay cứ ăn ngon ngấu như thế... Hắn đại khái thật sự phải tin rằng, Tô Nham không có việc gì.

Tô Nham ăn ngon lành, ăn xong sạch sẽ một to lớn, lại muốn mười cái bánh bao hấp, phân cho Lương Khuê năm cái, y ngậm bánh bao ú ớ nói: "Ậu Ậu Ậu, Ậu Ậu Ậu Ậu." [cậu mau ăn, lập tức đi học]

Lương Khuê hoàn hồn, vội vàng sục sục ăn mì.

Sau khi vào trường, hai người mỗi người một ngã.

Tô Nham đi phía trái, Lương Khuê hướng bên phải.

Thời gian này rất nhiều học sinh vội vàng đi học, hai người rất nhanh chìm vào biển người.

Hai bên đường nhỏ đầy lá vàng bị gió thu thổi rơi, vàng thơm, đỏ au trải đầy mặt đất, gió mát thổi tới, hơi se lạnh.

Tô Nham không hiểu sao lại dừng bước, chậm rãi quay đầu.

Trên một lối nhỏ khác, trong biển người, Lương Khuê cùng y xa xa nhìn nhau.

Tô Nham khẽ giật mình, tim đập mạnh một chút.

Lương Khuê từ xa xa cười cười với y.

Tô Nham mỉm cười lại, nhịn không được khoát khoát tay nói: "Chớ nhìn ngốc thế, tớ khỏe mà."

Đáng tiếc cách quá xa, Lương Khuê không cách nào nghe thấy.

Lương Khuê trông thấy Tô Nham đang nói chuyện, lại nghe không được y nói gì, lúc này xuyên qua đám người, vội vàng chạy đến trước mặt Tô Nham hỏi: "Cậu vừa nói cái gì?"

Đôi mắt Tô Nham chớp cũng không chớp nhìn hắn, hắn đột nhiên rất muốn vươn tay ôm lấy y.

Nhưng trong đám người đông đúc, hắn đành nhịn xuống.

Tô Nham không nói chuyện, cúi đầu sờ mó trong bọc, lấy ra một quả cà chua thật to đưa cho Lương Khuê: "Cà chua này cho cậu đi học ăn vụng."

Lương Khuê ngạc nhiên nhận lấy quả cà chua, Tô Nham không đợi hắn nói chuyện đã xoay người đi.

Thẳng đến đưa mắt nhìn bóng lưng Tô Nham đi xa, Lương Khuê mới nhìn cà chua cười ngây ngô vài tiếng, lắc lắc đầu xoay người chạy đi học.

Giữa trưa hai người cùng ăn cơm tại căn tin, Tô An Bình gọi tới.

Lương Khuê bắt máy nghe, Tô An Bình lại rất lâu không nói gì.

Lương Khuê biết tâm tình của hắn lúc này có lẽ rất phức tạp, bởi vậy cũng không treo máy, kiên nhẫn chờ hắn mở miệng.

Qua không lâu, Tô An Bình hình như tâm tình tốt lên, rốt cục lên tiếng, nghe tiếng thôi đã biết hắn rất tiều tụy, trong lòng tiều tụy.

“Lương Khuê... Mày nói tao giúp An Tử được không? Có đủ nghĩa khí huynh đệ không?” Tô An Bình thở dài hỏi hắn, cũng là tự hỏi.

Lương Khuê ừ một tiếng, không muốn nhiều lời.

“Tao đối tốt với An Tử như vậy, nó lại hại tao như thế, tao thật sự không hiểu.” Tô An Bình tâm tình có phần kích động nói, tiếng hít thở rất nặng.

Lương Khuê nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ nó không nghĩ tới sẽ bị cảnh sát tìm được, chỉ là trùng hợp cảnh sát đến, liên lụy đến mày, cũng hết cách.”

“Tao cũng hi vọng như thế, chỉ là... Tao cảm thấy tao như thằng ngu. Thành phố A lớn như vậy, phòng vắng rất nhiều, trừ nhà cũ của tao, An Tử không có lựa chọn khác sao? Nó đặc biệt tìm tờ mượn chìa khóa giấu thuốc tại đó. Tiểu Mễ nói... Chỉ cần có chút đầu óc đều biết không thể mượn, mượn có lẽ sẽ xảy ra vấn đề. Chỉ có tao quá ngốc, không chút do dự cho An Tử mượn, không hoài nghi ý đồ của nó chút nào. An Tử phòng chừng cũng đã quen, biết tao dễ nói chuyện, có chuyện thì trực tiếp tìm tao, không sợ tao không chịu.”

“Phòng nhân chi tâm không thể không có.” Lương Khuê trả lời có điểm qua loa, theo cái nhìn của hắn, Hoàng Thịnh An là tai họa, nhưng Tô An Bình cũng thật sự có chút không cảnh giác. Biết Hoàng Thịnh An giờ làm ăn trái pháp luật, gã nói mượn nhà, Tô An Bình nên suy nghĩ thật kỹ chứ, tối thiểu phải hỏi mượn làm gì một tiếng, nếu chỉ là không có nơi qua đêm, cần gì phải mượn phòng vắng vẻ như vậy, Tô An Bình quả thật quá tin tưởng Hoàng Thịnh An, hắn hoàn toàn không nghĩ tới chỗ có hại.

Lương Khuê nháy mắt với Tô Nham, Tô Nham ngầm hiểu đi mua một ít rau trộn rong biển, Lương Khuê mừng rỡ, vừa nghe điện thoại vừa chậm rãi nhai rong biển.

Tô Nham ăn xong cơm trưa còn chưa đã ghìên, lại chạy đi mua một cái bánh trứng gà ăn tiếp. Ăn đến miệng đầy mỡ, Lương Khuê chăm chăm vào hơi nở nụ cười.

“Cảnh sát muốn tao phối hợp với bọn họ, nói nếu tao biết chỗ An Tử, liền cung cấp manh mối cho họ.” tiếng Tô An Bình xa xôi nói.

Lương Khuê biết rõ hắn khẳng định đang vướng mắc, bởi vì An Tử phản bội mà phẫn nộ, lại do dự có cần bán đứng An Tử hay không.

“Tao phỏng chừng An Tử sau này sẽ không tìm mày nữa đâu.” Cho nên, Tô An Bình căn bản không cần mâu thuẫn. Dùng sự thông minh của An Tử, biết rõ nơi này lòi, sau này chắc chắn sẽ không gọi điện thoại cho Tô An Bình, càng sẽ không tìm hắn. Một khi liên lạc, hành tung của hắn rất dễ bại lộ. Hoàng Thịnh An cũng không trọng tình trọng nghĩa như Tô An Bình.

Lời Lương Khuê nói làm Tô An Bình không kịp phản ứng hơn nửa ngày.

Cuối cùng Tô An Bình mới nói: “Từ nay coi như không biết Hoàng Thịnh An.”

Nói xong nặng nề cúp điện thoại.

Lương Khuê thở dài, Tô An Bình không có gì không tốt, chỉ là tin lầm người. Nhưng cả nhiệt tình căm phẫn dùm An Bình hắn cũng không còn. Hắn bắt đầu trở nên hẹp hòi, thậm chí Tô Nham không có chuyện là tốt rồi.

“Ăn no, đi thôi. Còn có thể ngủ trưa một tiếng, buổi chiều sau khi tan học chúng ta đi ăn thịt thò nướng nữa, kỳ thật cá nướng tiệm này cũng rất tuyệt.” Tô Nham cầm cặp lên nói.

“Ừ, lần này hai chúng ta cùng đi.”

Sau khi chương trình học buổi chiều kết thúc, hai người đi thẳng đến xe điện ngầm đứng. Hôm nay ai cũng không lái xe, chen lên xe điện ngầm dòn dỗng.

Lương mụ mụ gọi tới hỏi họ có trở lại ăn cơm được không, Lương Khuê nịnh nọt bảm dính mẹ nửa ngày, sau khi kết thúc ha ha cười với Tô Nham: “Hôm nay nhà nấu canh bồ câu, chúng ta ăn cơm tối xong trở về ăn khuya a. Mẹ tớ nói, cậu nhất định phải đến, mẹ nói cậu ói máu nhất định là tổn thương nguyên khí rồi, phải bồi bổ.”

Tô Nham mỉm cười: “Canh bồ câu dễ uống, tớ đương nhiên đi.” Y cười đến sức sống sáng rực, Lương Khuê thực cảm thấy vô cùng đẹp mắt. Vừa định vụng trộm đi đến nắm tay y, Tô Nham đột nhiên sắc mặt đại biến, nụ cười biến mất, lại giống như ngày đó kinh ngạc nhìn về nơi nào đó.

Lương Khuê vừa thấy y như vậy ngực liền phát căng, vươn tay ôm chặt eo y, để tránh y lại giống ngày đó xông thẳng ra. Xiềng xích tự do của Tô Nham rồi, Lương Khuê mới theo tầm mắt nhìn sang, xe điện ngầm đầy người, Lương Khuê căn bản nhận không được người làm Tô Nham sắc mặt đại biến là ai. Lương Khuê lo lắng không thôi, nhẹ giọng hỏi thăm: “Là ai? Rốt cuộc là ai đáng sợ như thế? Cậu chỉ tỏ nhìn một chút, tớ muốn biết chuyện gì xảy ra.” Hắn hỏi nửa ngày không được trả lời, quay đầu nhìn Tô Nham, Tô Nham sớm đã thu hồi tầm mắt, đang nhìn mặt đất ngẩn người.

“Tô Nham?”

“Hử?”

“Cậu lại nhìn thấy ai?”

Tô Nham trầm mặc không nói.

“Tô Nham...” Lương Khuê vô lực cười khổ: “Đừng luôn không nói lời nào, chớ im lặng với tớ, có phiền não gì nhất định phải nói cho tớ biết. Cậu thà ghen ói máu, cũng không muốn nói với tớ sao?”

Những chuyện cũ kia, y phải nói cho Lương Khuê thế nào? Lương Khuê tin hay không là chuyện khác. Nói ra, dường như cũng không còn có thể bình thân quen nhau như vậy nữa. Những gánh nặng kia, một mình y gánh vác đã nhiều năm, nếu nói cho Lương Khuê, có chút không công bằng với Lương Khuê. Lương Khuê nơi này, chưa từng đích thân trải nghiệm.

Nếu y nói y từng bị giết chết.

Lương Khuê sẽ tin sao?

Lương Khuê dám tin sao?

Nói ra, sẽ chỉ làm Lương Khuê hoảng loạn. Có lẽ sẽ kích động, đâm chết hung thủ dùm y...

Đây không phải là kết quả Tô Nham truy cầu.

Tô Nham vỗ vỗ tay Lương Khuê, nói dối: “Tớ mơ thấy một con ác mộng, kết quả không ngờ lại nhìn thấy người trong mộng trong hiện thực, cho nên rất khiếp sợ, có chút khủng bố.”

Lương Khuê ghen hòng nhìn trần trời, ” Ác mộng?”

“Ồ.”

“... Mơ thấy cái gì?”

Tô Nham cúi đầu: “Một chút điềm xấu, tớ không muốn nói.”

Lương Khuê tâm tư vừa động, trong đầu bỗng hiển hiện một hình ảnh, con ác mộng thời cao trung hắn đã từng mơ thấy.

Hắn khóc ròng trước mộ phần của Tô Nham...

Đích thật là con ác mộng đáng ghét.

Hắn hiểu rất rõ, bởi vậy cũng không ép Tô Nham nói ra.

“Mộng chỉ là mộng thôi, sau này chớ suy nghĩ lung tung ghen hông.”

Tô Nham lại nở búng nụ cười an tâm.

Lộ ra nụ cười, trong lòng y vẫn rất bất an.

Vừa rồi không biết có phải nhìn lầm hay không, người trông thấy đối diện cục cảnh sát hình như đang đứng trên xe điện ngầm. Nhưng không đợi y xác nhận, lại như tan biến.

Thân thể Tô Nham hơi lạnh đi, siết chặt lấy tay Lương Khuê.

Có rất nhiều nghi vấn, làm y thậm chí không dám suy nghĩ nhiều.

Y sợ nghĩ sâu, sẽ kích động ói máu lần nữa.

“Nham Nham không cần sợ, ta cam đoan lần này không ai có thể sát hại ngươi.”

Lời này làm Tô Nham an tâm không ít, sau khi đến quán lẩu, rốt cục khôi phục tâm tình chén lấy đồng thịt thỏ ngon tuyệt.

Hai người buổi tối ăn canh bò câu ở Lương gia, khoảng mười giờ lái xe đến nhà trọ nghỉ ngơi.

Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, hai người kích tình triền miên. Tiếng thờ dốc ồ ồ quanh quẩn trong phòng, một phòng yên tĩnh.

Đình đình đang đang một hồi chuông thanh thúy rung động, Tô Nham nhúu mày vươn tay cầm điện thoại, lại thấy dây số rất lạ, nhưng tiếng chuông vang lên không ngừng, Tô Nham tay bấm liên tiếp, nháy mắt kết nối y nghĩ thầm shit thật, số đầu này nhìn có hơi quen, hình như là số bên Mỹ thì phải.

“Tô Nham!”

Tiếng của Trần Oản Oản từ bờ đại dương bên kia truyền đến.

Tô Nham bên cạnh nghiêng đầu, muốn tắt điện thoại.

“Không được treo! Đừng treo! Tô Nham, tôi biết anh ân số của tôi, Lương Khuê có bên cạnh anh không? Tôi nói ra suy nghĩ của mình, anh không ở thì tôi nói cho anh nghe, họ Lương anh không nên quá mức bất phân, lúc trước chúng ta giao dịch tốt, anh đừng qua cầu rút ván không để ý người khác, bây giờ còn dám trả đũa. Tôi thừa nhận tôi gửi ảnh qua bưu điện cho cha anh là tôi không đúng, nhưng chuyện chỉ chút xíu thể thôi, các người trả thù thật quá đáng! Một mình tôi làm một mình tôi chịu, vì sao quấy rối ba mẹ tôi, bọn họ làm việc cũng không dễ dàng, tại sao dám áp chế phát triển của ba tôi!”

“Qua cầu rút ván chính là cô, Trần tiểu thư. Thế nào, cô cho rằng Trầm Thành không còn uy hiếp đối với cô, cho nên liền công phu sư tử ngoạm đơn phương uy hiếp Lương Khuê đòi tiền mua cho cô hàng hiệu hưởng thụ cuộc sống? Trần Oản Oản, tiền là do bản thân kiếm, không phải đòi hỏi người khác. Cô không biết suy xét như vậy, cho dù không có Trầm Thành, cô sớm muộn cũng có ngày ném phải hậu quả xấu.”

“Anh đương nhiên có thể nói lời hay! Anh cứ đắc ý đi, anh ở với Lương Khuê, cái gì cũng không thiếu, muốn cái gì có cái đó. Tôi không hiểu, vì sao cha anh ta không ngăn cản hai người các anh.”

“Ha ha, cô không hiểu còn nhiều lắm, cô có một cái đầu ích kỷ, suốt ngày chỉ muốn bản thân mình sung sướng, sao có thể hiểu được thế giới của người khác.”

“Tô Nham, tôi không phải cãi nhau với anh. Phần anh giúp tôi chuyển lời cho Lương Khuê, đừng đến làm phiền ba mẹ tôi! Chúng ta sau này coi như không biết, tạm biệt!”

Cúp điện thoại, Tô Nham như có điều suy nghĩ.

Lương Khuê nói: “Cha tớ nếu đã ra tay, cũng không thể tùy tiện bỏ qua đâu.”

Tô Nham trầm tư hỏi hần: “Trầm Thành giờ có biết tung tích của Trần Oản Oản không?”

“Tớ không biết, hừ, sao tớ lại liên lạc với Trầm Thành.” Lương Khuê nhướn mày nói: “Cậu chẳng lẽ muốn nói cho Trầm Thành biết? Nhưng mà... Tớ cảm thấy thời gian đã qua lâu như vậy, Trầm Thành thẳng còn đồ đó phỏng chừng đã sớm quên Trần Oản Oản rồi!” Hần sớm đã cảm thấy, Trầm Thành hẳn không còn uy hiếp đối với Trần Oản Oản.

Tô Nham mỉm cười: “Vậy cũng không chừng.”

Y nhớ rất rõ, Trầm Thành kiếp đó dụng tâm với Trần Oản Oản thế nào, hơn nữa tính cách kia, không chừng vẫn cố chấp như trước. Phần cố chấp này không nhất định là yêu.

Tô Nham đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, nếu y vì một người ngồi hai năm tù, người kia, y nhất định cả đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Oan gia ngõ hẹp

Mùa đông năm nay đã kéo đến, gần đến Giáng Sinh, công ty games của Tô Nham cho nghỉ đông, đồng nghiệp nước ngoài đều về nước. Tô Nham cùng bộ phận công nhân viên trong nước phải trực ở công ty, mỗi ngày trừ đến trường thì chủ yếu luôn vội vàng đi làm. Thứ Kế Nghiệp không có mặt, Tô Nham phải đứng vững.

Cận kề Giáng Sinh chính là nguyên đán, trong nước cũng có ba ngày nghỉ, nhưng Tô Nham điều bô qua, lúc người người đều đi nghỉ lễ, y thì bê bọn ở công ty.

Buổi chiều trước nguyên đán, Lương Khuê mang theo một đồng thức ăn tối chia cho các công nhân viên trong công ty ăn, đối với sự xuất hiện của Lương Khuê, những người này cũng đã quen. Tất cả mọi người không nói, nhưng kỳ thật cũng có thể đoán được quan hệ của họ. Đặc biệt nhóm người nước ngoài khác, đối với quan hệ của hai người không thêm để ý chút nào, thường xuyên đình đặc nói giỡn, trong mắt tại tôi, hai người không có khác biệt gì với tình nhân bình thường.

“Tô Nham, tớ phải lập tức đến nhà một đàn anh tiến sĩ, anh nguyên đán kết hôn, ha ha, người ta thấy tớ quá đẹp trai, bắt tớ đi làm phụ rể nè.” Lương Khuê vội vàng bỏ đồ xuống rồi chuẩn bị đến nhà đàn anh.

Tô Nham cười hần: “Đừng đẹp quá mức đoạt mị lực của chú rể nha.”

“Ha ha ha, tớ đứng ở đâu cũng lấp lánh sáng ngời, biết làm sao được a.”

“Đừng nỏ, đi nhanh đi.”

“Rồi rồi, chiều ngày 3 tháng giêng tớ về tìm cậu, mang bánh kẹo cưới cho cậu ghen.”

Lương Khuê nói xong xoay người đi ra ngoài, đẩy cửa kính ra, không nhanh không chậm đi về hướng thang máy, hần đứng đó kiên nhẫn chờ thang máy, ding một tiếng vang lên, thang máy mở, bên trong đi ra bốn người trẻ tuổi, Lương Khuê chờ bọn họ toàn bộ đi ra mới nhấc chân vào, lúc lướt qua bên người, có một thanh niên không cẩn thận giẫm lên chân Lương Khuê, thanh niên liền xin lỗi ngay: “Thực xin lỗi.”

Lương Khuê lúc đầu nói không hề gì, ngẩng đầu cười cười với thanh niên kia liền đi vào thang máy, cửa thang máy bắt đầu chậm rãi đóng lại, Lương Khuê nhìn qua bóng lưng thanh niên, đầu đột nhiên choáng váng đau nhói, Lương Khuê bật hô lên: “Mẫn Kiến Trung.” Vừa thốt cái tên này ra, Lương Khuê liền ngất người, Mẫn Kiến Trung cũng rất kinh ngạc, đi qua lễ phép mỉm cười: “Ngài biết tôi ư? Xin hỏi ngài họ gì, ngài quá, tôi nhớ không nổi ngài là ai.”

Lương Khuê tròn to hai mắt nhất thời cái gì nói cũng không ra, người kia là ai a! Mẫn Kiến Trung là ai a! Hần căn bản không biết cái bản mặt này, chưa từng nghe cái tên này. Rốt cuộc con mẹ nó là ai a, vì cái gì đột nhiên biết được?

Lương Khuê càng nghĩ càng kích động, tâm tình dị thường không ổn, mắt thẳng băng, chặt vật chống vách tường cúi người, lông mày hung hăng nhíu lại, biểu lộ cực kỳ vận vẹo khó chịu. Trong lúc nhất thời hần quên mất bản thân đang ở nơi nào, có nhiều thứ đột ngột xông vào trong óc, hình thành một hình ảnh lạ lẫm xa xôi mà vô cùng rõ ràng khắc sâu.

“Ngài không sao chứ?” Mẫn Kiến Trung vội vàng đỡ Lương Khuê: “Hay ngài đi qua bên kia ngồi nghỉ một chút trước, tôi đi rót cho ngài một ly trà nóng, tôi đoán ngài là trúng gió lạnh làm máu không chảy kịp chẳng vãng đâu. Đôi khi tôi cũng bị như vậy.”

Lương Khuê không quá khách khí vung mở tay Mẫn Kiến Trung, người này rất lễ phép cũng rất nhiệt tình, nhưng không hiểu sao Lương Khuê lại không có hảo cảm với gã, hơn nữa cảm thấy rất chán ghét.

Lương Khuê cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khi nào thì hần trở nên nhỏ mọn không nói lý như vậy?

Lương Khuê nhắm mắt lại chậm rãi thở, khoát tay nói: “Không có việc gì, cảm ơn.” Hần nói xong liền vào thang máy không thèm quay đầu lại.

Mẫn Kiến Trung hoang mang nhìn Lương Khuê rời đi, lập tức nhún nhún vai vào công ty.

Tô Nham thấy mấy người Mẫn Kiến Trung đi tới, vội vàng nhảy ra chuẩn bị văn kiện: “Còn nghỉ các anh ngày mai mới tới.”

Mẫn Kiến Trung thần thái sáng láng mỉm cười: “Biết Tô tổng bề bộn, nào dám để anh chờ lâu. Văn kiện tư liệu đều mang đến, anh xem trước một chút.” Nhìn Tô Nham tuổi còn trẻ một thân chính trang, Mẫn Kiến Trung không khỏi mỉm cười, mỗi lần đến Thành phố A, trong khi làm việc, có thể nhìn thấy vị Tô tổng này càng làm lòng người dâng trào. Hần xác định Tô Nham là GAY, nhiều lần muốn tìm cơ hội tiếp cận, đáng tiếc Tô Nham phản ứng bình thản. Hơn nữa hần ngầm trộm nghe những người khác nói, Tô Nham có bạn trai rồi. Mẫn Kiến Trung uể oải xong, nhưng vẫn nhin không được chú ý đến Tô Nham, nhìn thêm vài lần đều cảm thấy thích thú.

Tầm mắt nóng bỏng của Mẫn Kiến Trung đối với Tô Nham mà nói rất rõ ràng, Tô Nham nghiêm túc coi tư liệu, giả bộ không biết, trong lòng lại khê nhíu mày. Năng lực làm việc của Mẫn Kiến Trung rất giỏi, đích thật có tài, nhưng ở mặt tình cảm, Tô Nham rất không thích. Trước kia không thích, hiện tại vẫn không thích, chỉ là y hiện tại có thể giả bộ như không biết, càng sẽ không giẫm lên trái mìn kia, cho nên Mẫn Kiến Trung một cước đạp mấy chiếc thuyền, không liên quan đến Tô Nham chút nào.

Tô Nham rất nhanh xác định xong tư liệu, vừa vặn cũng đến lúc tan ca.

Mẫn Kiến Trung một mực ngồi trên ghế sa lon chờ y, “Tô tổng, cùng đi ăn bữa cơm đi, hoặc đến quán bar uống chút rượu giải sầu.”

Tô Nham lúc đầu cự tuyệt: “Chỉ sợ không được, có hẹn khác rồi.”

“Tôi có thể nán lại Thành phố A ba ngày, Tô tổng có ngày nào rảnh?”

Tô Nham thăm than, nói ngày nào cũng không rảnh chỉ sợ quá không nề tình, vì vậy nói: ”Trưa ngày 3 đi.”

“OK, một lời đã định.”

Đàn anh tiến sĩ của Lương Khuê làm việc ở Thành phố A, hơn nữa mua nhà, cô dâu thì lại ở thành phố T, hưởng ứng tập tục nhà mẹ đẻ, kiên quyết muốn đưa gả tại cố hương.

Bởi vậy, đoàn xe đón dâu phải năm sáu giờ sáng chạy tới thành phố T thẳng lấy cô dâu, ăn một bữa cơm ở nhà cô dâu, sau đó lái xe trở lại Thành phố A. Lăn qua lăn lại như vậy, mắt toi hết một ngày.

Lương Khuê làm phù rể phải theo xe qua trước, cho nên đêm trước hôn lễ, người nhà chú rể ân cần dạy bảo nhắc nhở những tên còn nhỏ đừng vui chơi thức đêm, đừng uống rượu, phải mau nghỉ ngơi, nửa đêm rồi giường...

Lương Khuê cảm thấy kết hôn như vậy thực dày vò, quá mệt mỏi, nhưng kết hôn dù sao cũng là việc vui, người ngoài làm sao trách người khác quy củ quá nhiều, đành phải lần đầu tiên trong đời ngủ sớm như thế.

Rất kỳ quái, hần vốn tưởng không đến 12h tuyệt đối không ngủ được, ai ngờ nằm xuống không bao lâu, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Mùa đông rét lạnh năm đó, khi hoàng hôn buông xuống, hần đứng đối diện một trường đại học lạ lắm, mờ mịt nhìn các sinh viên ra ra vào vào, mà hần, không biết đang chờ ai.

Thẳng đến Tô Nham đi tới, hần mới hiểu tại sao mình đứng ở nơi đó. Thì ra hần đang chờ Tô Nham, nhưng hần khó hiểu, Tô Nham vì sao lại ở đại học này.

Hần không nghĩ nhiều, cười tươi chạy chậm chậm đến gần Tô Nham. Nhưng Tô Nham căn bản không thấy được hần, quay người lại đi đến một con phố khác, đi cũng không nhanh, thế nhưng hần ở phía sau bắt kẻ đuổi theo thế nào cũng đuổi không kịp, luôn cách xa một bước, không gặp được Tô Nham, Tô Nham cũng không nghe thấy tiếng kêu của hần.

Hần đành đi theo Tô Nham, đi mãi đi mãi, Tô Nham đi một phút, rốt cục đi vào một khách sạn bình thường, dừng lại ở phòng 402, móc chìa khóa ra mở cửa, cửa vừa mở ra, bên trong liền lộ ra một gương mặt hần quen thuộc không thôi, người nọ trông thấy Tô Nham đến, lập tức nhoẻn miệng cười, đi qua liền hôn Tô Nham một cái: “Hôm nay tại sao cũng tới?”

Tô Nham nhú mày nói: “Sợ anh chết ngắc trong phòng, anh gồng liên tục mấy ngày rồi? Như vậy không tốt, coi chừng hói đầu đó.”

Người nọ vội vàng sờ soạng đầu mình, cẩn thận nói: “Sau này mỗi ngày anh sẽ ăn hạch đào, mấy ngày nay bẻ bộn, bẻ bộn xong thì tốt rồi. Em mau vào ngủ, trong tủ lạnh không ít đồ ăn, tự mình cầm a, anh tiếp tục làm.”

Tô Nham đi vào, đóng cánh cửa kia lại.

Mà hần ngơ ngác đứng ngoài cửa không biết cái gì, đây là chuyện gì?

Tô Nham cùng Mân Kiến Trung... Bọn họ cùng một chỗ?

Phần nọ vô tận dâng trào trong lòng, Lương Khuê nghiêng răng nghiêng lợi, một cước đạp văng cửa chính, phịch một tiếng vang lên.

Tĩnh mộng.

Lương Khuê trợn mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, nhất thời phản ứng không kịp đó là thật hay là mơ.

Điện thoại đột ngột vang lên, Lương Khuê bỗng hoàn hồn, cầm điện thoại lên, mới tám giờ rưỡi, hần vừa ngủ nửa giờ mà thôi, cư nhiên lại mơ giấc mộng đáng ghét như thế.

Lương Khuê tiếp điện thoại, ngữ khí có chút bức: “Chuyện gì?”

Tô Nham dừng một chút: “Làm sao vậy? Quạu quọ thế.”

“... Vừa tỉnh ngủ.” Lương Khuê cười khò, chùi mặt một cái nói: “Có phải nhớ tớ rồi không?”

“Đúng vậy.” Tô Nham trả lời dứt khoát, Lương Khuê ngược lại sững sờ.

“Cậu ở bên ngoài cẩn thận một chút, đừng uống rượu bậy bạ, lái xe phải chú ý. Thấy người lạ đừng phản ứng nghe chưa.” Tô Nham dặn dò trong điện thoại.

Lương Khuê ghen hòng nhìn trần trối: “Cậu coi tớ là con nít ba tuổi hả?”

“Nghe lời anh hai mới là bé ngoan.”

“Shit, ai mới là anh a!”

Một cú điện thoại, làm tâm tình tối tăm sinh ra vì con ác mộng của Lương Khuê tan thành mây khói. Hần cảm thấy mình có bệnh, sao lại vì mơ một giấc mộng mà phần nộ? Bây giờ Tô Nham hầu như mỗi ngày đều ở đó, làm sao có thể xuất hiện ở một ngôi trường lạ lắm, lại làm sao có thể cùng người khác sống chung trong một đô thị xa xôi.

Lương Khuê ngủ tiếp, trần trọc vài phút ngủ không được, nhện không được gửi tin nhắn hỏi Tô Nham: Cậu từng đến đại học D chưa?

Rất lâu chẳng có tin nhắn phản hồi.

Tô Nham bên kia đang trong phòng tắm, y để điện thoại ở bên ngoài, nghe được tiếng chuông cũng không gấp, thẳng đến tắm xong mới lau tóc đọc tin nhắn. Vừa thấy nội dung, Tô Nham sắc mặt không khỏi thay đổi. Năm điện thoại thật chặt, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ, vì cái gì Lương Khuê đột nhiên hỏi y về đại học D? Lương Khuê không có khả năng biết y có liên quan đến nơi đó.

Tô Nham tỉnh táo lại trả lời: Chưa từng đi qua.

Y không nói dối, y đời này, thật sự chưa bao giờ đi qua, cả tỉnh D cũng chưa từng bước vào.

Câu trả lời này làm Lương Khuê như được uống thuốc an thần, rốt cục an tâm chìm vào giấc ngủ.

Chiều ngày 3 tháng giêng, Thư Kế Nghiệp về nước, mang về cho Tô Nham rất nhiều đặc sản, hễ vừa về đến, Tô Nham liền giải phóng, lúc này thu dọn đồ đạc về nhà nghỉ ngơi, mua nguyên liệu và gia vị lẩu, gọi điện thoại cho Lương Khuê: “Mấy giờ về đến nhà? Tớ mua cái lẩu, buổi tối ăn lẩu trong nhà a, bên ngoài lạnh quá, không muốn ra khỏi cửa.”

“Ha ha, cậu nói dễ quá ha, ai ra tay nấu lẩu a?”

“Tớ phụ trách mua đồ, cho nên cậu phụ trách nấu, không thể ăn sẽ khai trừ cậu.”

“Khà khà, đáng tiếc cậu không có cơ hội này, thật ngại, hôm nay không thể trở về. Đoàn anh nơi này quá nhiệt tình, bắt tớ ở lại một đêm, sáng sớm ngày mai tớ trực tiếp đến trường. Cậu đi ra ngoài mua chút gì ăn đi, mặc thêm áo ấm đấy nha.”

“... Thực không trở lại?”

“Ừ, đang chơi mạt chược... Đi không được.”

“Quên đi, tớ đi ra ngoài ăn hoành thánh.”

“Ừ ừ, không thèm nghe cậu nói nữa, tớ tiếp tục thắng tiền nè.”

Cúp điện thoại không lâu, Tô Nham nhận được điện báo của bạn cùng phòng Đàm Duệ, Đàm Duệ rất hưng phấn nói: “Tô Nham mau chạy ra đây, đường XX quán bar X, sinh nhật Thôi Phong mời khách uống rượu, không đến uống lắm đó, cậu nên nể tình, chúng tớ họp mấy chục người lận, đang náo nhiệt, tranh thủ đến nha.”

Tô Nham hơi do dự liền thay quần áo đi qua, Thôi Phong là bạn cùng lớp, một nam sinh rất sinh động rất tích cực, nhà ở thành phố L phồn hoa, rất có tiền. Sau khi đến Thành phố A, trong hai năm này, Thôi Phong cũng đi làm trong một công ty ngoại mậu, tự mình gây dựng sự nghiệp, mua xe, trong lớp thanh danh rất vang dội.

Quán bar X rất sa hoa, không khí không tồi, Tô Nham đi thẳng đến ghế lô, bên trong quả nhiên quây thành nhất đoàn, Tô Nham đi vào chưa đứng ba giây liền bị bạn bè kéo qua ồn ào muốn phạt rượu.

“Ba ly! Ba ly! Ít nhất ba ly!”

“Mấy người cũng quá độc ác, vừa đến đã muốn chúc rượu tôi. Tốt xấu gì cũng phải để tôi ăn một chút gì nhét bụng chứ.”

“Tô đại soái ca, giờ này còn ăn cái quái gì chứ, phạt rượu phạt rượu! Phạt rượu!”

Tô Nham nhe răng cười: “Phạt thì phạt, tôi còn sợ các cậu không được. Tôi uống ba ly trước, ba ly xong, tranh thủ tìm đồ ăn cho tôi, Thôi Phong, cậu chính là thọ tinh, quán com cho tớ đây.”

Thôi Phong đã sớm say chúi choáng, nghe vậy lớn giọng nói: “Cậu muốn ăn cái gì đều cho... Ăn nào người cũng cho cậu luôn!”

“Ha ha, không cần cao cấp như vậy, cho tớ tô mì xào thịt bò là được rồi.”

“Cậu đừng nói sang chuyện khác, soái ca, mau chịu phạt rượu.” Có người đưa một ly Whiskey độ nặng đến bên miệng Tô Nham, Tô Nham cười cười, cầm lên liền một ngụm uống cả ly, sau đó bóng loáng, đoàn người cùng kêu lên vỗ tay: “Hay quá! Đu đàn ông nha!”

“Ly thứ hai!”

Tô Nham cầm ly thứ hai hít hà: “Rượu xái? Được.” Nói xong lại một ngụm làm sạch.

Lập tức có người huyết sáo, hấp tấp đưa ly thứ ba lên.

Tô Nham liếc ngang: “Lão Bạch kiên! Các cậu cũng quá độc ác, lần sau đừng để tôi bắt được, coi chừng đấy nha.”

Nói xong, do do dự dự chậm chậm uống uống, cuối cùng thuận lợi uống hết nguyên một ly lão Bạch kiên.

“Trâu bò quá!”

“Đây mới là đàn ông!”

“Không thể tưởng được soái ca trừ soái còn có chiêu này, chúng ta quá thiệt nha. Danh tiếng đều bị soái ca đoạt chạy.”

Tô Nham lau miệng thở phì phì nói: “Tôi có thể cho cậu uống mà, để cậu thoát lại sân diễn nè.”

“Ôi, soái ca tha tôi a.”

“Ha ha, Tô Nham, mì xào của cậu gọi rồi nè, cậu còn nuốt trôi không?”

Tô Nham quả thật ăn không vô ... Nhưng mà, y muốn ăn gì đó áp dạ dày. Vì vậy nhận mì xào nói: “Tôi ra ngoài ăn, các cậu tiếp tục chơi.”

Tô Nham chạy ra ngoài ăn qua loa vài miếng liền nuốt không trôi, bụng rất đầy, vội vàng chạy tới toilet giải quyết.

Chờ y đi ra, đứng ở bồn rửa mặt rửa tay, nghe thấy cửa toilet mở, rồi đóng lại cũng không để ý. Thẳng đến y ngẩng đầu chỉnh sửa tóc và quần áo, lại nhìn thấy một khuôn mặt khác trong gương, bỗng cảm thấy vô cùng kinh hãi, tìm Tô Nham đập phịch. Người nọ cũng thấy Tô Nham, lúc này trợn mắt, lập tức quý dị bật cười, tới gần Tô Nham nghiền ngẫm nói: “Ồ hay, đây không phải Tô Nham sao? Cũng còn nhớ anh không? Anh là Hoàng Thịnh An nè, Lương Khuê gọi anh là An Tử, chúng ta còn cùng ăn cơm, nhớ anh không? Sinh viên giỏi của đại học A.” Hắn vừa nói vừa kề sát vào Tô Nham, thẳng làm Tô Nham không thể lui được nữa. Tô Nham muốn đi ra ngoài, Hoàng Thịnh An cứ cố ý cản đường ra.

Tô Nham có điểm không thể tin nhìn Hoàng Thịnh An, mới hơn một năm không gặp, Hoàng Thịnh An trở nên lạ lẫm. Trên mặt đầy sẹo, mùi huyết tinh của dân liều mạng. Rồi khỏi quần trang, hắn thật sự thành lưu manh bại hoại mười phần đủ mười.

Tô Nham nhú mày đáp lại hắn: “Anh cũng có thể tùy tiện đi trên đường?” Tại thế giới quan của y cho rằng, buôn lậu thuốc phiện đều không cần cố tức, bán chết một người thì tốt một người, buôn lậu càng đáng ghét hơn tội phạm giết người.

Hoàng Thịnh An sắc mặt phát lạnh, lập tức hừ hừ cười khê, đưa tay vỗ vỗ mặt Tô Nham, lại kinh dị nhìn không được sờ lên: “Làn da thật tốt, khó trách thằng bạn kia coi chừng là báu vật. Khuôn mặt đẹp, đầu óc tốt, cái miệng khẳng định cũng đặc biệt chặt. Bằng không thằng kia sẽ chịu thiệt a.” Hắn càng tới gần Tô Nham, gât gao chăm chăm vào gương mặt và đôi mắt Tô Nham, hắn chơi không ít đàn ông, đó là tư vị gì hắn biết rõ, gặp được điều kiện tốt, càng nhìn không được muốn nắm giữ. Đặc biệt muốn chơi người trước mắt này, sinh viên giỏi giang cả đời được nâng trong lòng bàn tay, khờ dại vô tri sống trong thấp ngà, còn có công tử tư lệnh đường đường vì y khuynh đảo hộ tổng, thật sự là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, cũng khó trách lớn lên đẹp vậy. Không giống hắn cái gì cũng phải dựa vào bản thân, sẹo trên mặt đều là đồ máu mà có, hắn cảm thấy vinh quang lại tự hào, hắn không dựa vào ai, nhưng trời quá tốt hơn mấy thằng công tử kia. Một ngày nào đó hắn cũng có thể hô phong hoán vũ, đến lúc đó những thằng bạn chó má kia, đừng mong nịnh nọt hắn.

“Cũng nói nếu anh chơi xong, sau đó đưa đến cửa nhà Lương Hưng Quốc, cha con chúng sẽ phản ứng thế nào? Ha ha ha, thật muốn nhìn một cái.” Hoàng Thịnh An bừa bãi cười nói bên tai Tô Nham, tay đã không thành thật đến gần miệng Tô Nham.

Người khác vào WC sợ tới mức chạy ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa.

Mục tám chuyện:

2 tuần nay lên Thủ Đức nhập học và đăng kí ktx. Còn phải đi thi cuối kì của học kì hè, rồi đi kiếm việc làm thêm =.= Đó là nguyên nhân dạo này Văn ko onl hay edit được gì nhiều. Thông cảm nha mọi người ^^

Mà công nhận dân Bách Khoa hên vãi chè, năm 2 cũng được ở lại ktx khu A, nghe nói mấy khoa năm sau phải ở lại Thủ Đức (Trong đó có khoa của Văn) vẫn được ở lại ktx khu A, chuyển qua cái lầu hồng hồng mới xây ở ^^ Vui chết, ông thầy ông còn nói: “Dân Bách khoa đi đâu cũng thấy xanh lè, áo xanh, lầu xanh, nón xanh, giày xanh, cặp xanh... Bây giờ cho ở lầu hồng, con trai BK sẽ càng ngày càng có xu hướng Hồng hóa” =)))

Hôm qua mới về nhà, lên chuyến xe buýt số 10 chạy về bến xe miền Tây, Văn nhìn thấy 1 cặp. Đảm bảo ko phải Văn yy bấy bạ, đây là 1 cặp đồng tính thật 100%, có lẽ là dân làm việc tay chân.

Em uke.. cũng ko ọ ọ lắm (Tại Việt Nam dân chuyển giới nhiều hơn gay a)... Ờm trắng, ốm nhom ẻo uột, mặt tàn nhan hơi đỏ ửng. Anh seme... khá lớn tuổi, đen ngầu, mặt đầy nét phong sương, ko đẹp nhưng được cái trưởng thành... Seme và uke đứng trên xe buýt đông người, nét sát vào nhau, tay trong tay, đôi khi đường mắt tình cờ bắt gặp nhau khóe môi lại hơi nở nụ cười. Thật đẹp, đẹp đến lạ thường, nếu Văn là một nhà nhiếp ảnh, nhất định sẽ xin họ chụp lại khoảnh khắc tuyệt vời nọ để nói với mọi người rằng... Ko phải đồng tính nhất định phải là những người đẹp trai tài giỏi nhà giàu con ông cháu cha, họ đẹp vì sự can đảm đến bên nhau, vì tình yêu vượt qua giới tính và vì nét cười ấm áp trong đáy mắt người thương.

Nhưng điều Văn muốn phun tào là: Em uke ơi, xin đừng dè dặt trước mặt bạn dân thiên hạ được không?! Cứ cười rồi lại đưa tay sờ sờ ngực sờ sờ mặt anh í là sao!!! Là sao!!!! Tui biết em ko thêm đề ý đến những ánh mắt kì thị khinh thường xung quanh, nhưng mà em phải thông cảm cho con tim yếu đuối của một con hủ FA như tui chứ [gào khóc], anh seme nữa! Mỗi lần em í sờ lại cười... văn Tung Của gọi là sùng nịnh, rồi nhéo nhéo mặt em!!!! Trời ơi, ánh sáng chói lóa chột mù mịt con mắt tui rồi còn đâu!!! Đáng sợ quá!!!! Vừa phản kích lại vừa nói da gà !!!! Á ừ!!!

Đối với một con hủ nữ FA mà lại là dân Bách Khoa, nhìn thấy các cặp gay là chuyện bình thường như cơm bữa. Bữa nay nhìn thấy cặp sến súa sắc súa mới bị kích thích! Mấy bạn, có ai hiểu cảm giác của Văn ko?!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 70: Lòng đồ kị

Lửa dục trong mắt Hoàng Thịnh An bốc lên, ần ần còn lóe ra nét ngoan lệ thị huyết. Tô Nham không nhúc nhích, trấn định hỏi một câu: “Làm sao mày biết tao cùng Lương Khuê có quan hệ gì?”

“Ha ha ha, nếu muốn người ta không biết trừ phi đừng làm.”

Tô Nham híp mắt nhìn gã: “Những lời này hợp với tội phạm hơn.”

Hoàng Thịnh An cũng không giận, hô hấp dồn dập, không thể chờ đợi thò tay sờ mông Tô Nham, Tô Nham nhẹ nhàng nhắc chân, Hoàng Thịnh An mặt lạnh tránh ra: “Cung cũng rất gan, dám động thủ với anh hả? Ha ha ha, cung thật có thú. Nói cho cung biết, anh từng giết người, anh giết thêm cung nữa cũng không sợ. Như thế nào, cung phản kháng thử xem.”

Nói xong, Tô Nham một chân đá trúng cằm Hoàng Thịnh An, chỉ nghe răng rắc một tiếng giòn vang, Hoàng Thịnh An đau nhức kêu một tiếng, nửa ngày không thể phục hồi tinh thần.

Tô Nham lách mình đến cạnh cửa, Hoàng Thịnh An không để ý đau đớn, hung ác bỏ nhào qua hung hăng chặn Tô Nham lại, tàn bạo kéo lấy tóc Tô Nham: “Tiện nhân, ông mày lời đều nói hết rồi, mày cư nhiên còn dám động thủ với tao, thực cho rằng tao không nổi giết mày?”

Tô Nham trừng mắt, ôm lấy đầu Hoàng Thịnh An liều mạng động một cái ra sau, đầu Hoàng Thịnh An cứ như trái dưa hấu liên tục bị đập vào ván cửa, chỉ chốc lát liền bật máu. Hoàng Thịnh An chấn kinh, khí lực của Tô Nham sao lại mạnh như thế, ra tay lại độc. Lúc này rốt cuộc chẳng quan tâm gì khác, liều mạng đánh trả Tô Nham.

Hoàng Thịnh An ra tay liều lĩnh, Tô Nham cũng không lưu tình chút nào. Hoàng Thịnh An không phải học sinh cao trung đánh nhau lúc trước, gã là tội phạm! Tô Nham không ra tay độc ác với học sinh, nhưng lại ghét cay ghét đắng Hoàng Thịnh An, người này thật sự làm y chán ghét.

Hoàng Thịnh An suy cho cùng cũng là dân liều mạng, kinh nghiệm đánh nhau phong phú, có rất nhiều kỹ xảo. Tô Nham hoàn toàn dựa vào tố chất thân thể tốt, nhưng luận kỹ xảo đánh nhau y không bằng Hoàng Thịnh An. Huống chi lúc này y nghĩ nhiều làm gì, ba ly rượu tựa hồ đã bộc phát tác dụng, rượu còn thúc đẩy đầu y nóng lên, suy nghĩ có chút phần khởi tăng vọt, càng đánh càng hăng. Từng quyền đánh lên mặt Hoàng Thịnh An, nhìn gã bị đánh thành đầu heo, phần khoái ý kia làm Tô Nham quên mất tiêu mình cũng bị đánh thành đầu heo.

Hai người đánh đến thắng bại bất phân, đều bị thương đồ máu, thắng đến ngoài WC có người hô lớn: “Cảnh sát đến!”

Lời này hiệu quả hơn bất cứ cái gì, Tô Nham còn đang vung quyền, Hoàng Thịnh An đã nhảy dựng lên như thỏ, nhanh như chớp tháo chạy không còn bóng dáng. Tựa như chuột thấy mèo.

Mân Kiến Trung lúc này xông tới nâng Tô Nham dậy, sốt ruột nói: “Tô tổng! Sao anh lại đánh nhau với người ta, may mà tôi chú ý đó là anh. Mau đến bệnh viện nhìn xem, thương thế của anh không nhẹ.”

Tô Nham được đỡ lên, lúc này mới cảm thấy toàn thân đau nhứt, trên người treo đầy cầu vồng.

Y từ gương thấy hình dạng của mình cũng giật mình, vội nói: “Tôi phải về nhà.” Cư nhiên bị thương thành bộ dạng này, Lương Khuê thấy thế không biết giận thành dạng gì nữa.

“Anh sao có thể về nhà, nhanh đi bệnh viện, tôi mang anh đi.” Mân Kiến Trung kiên định mang Tô Nham khỏi quán bar, nhanh chóng đón taxi tổng đi bệnh viện.

Tô Nham không có cách nào cự tuyệt, nghĩ chờ từ bệnh viện về nhà, còn có cơ hội vào không gian trị liệu, cũng không gấp gì. May mà Lương Khuê ngày mai mới về.

Xong một loạt kiểm tra băng bó ở bệnh viện, đã đến mười giờ rưỡi tối.

Mân Kiến Trung kiên trì đưa Tô Nham về nhà, từ taxi, Mân Kiến Trung ngẩng đầu nhìn cao ốc khách sạn Tô Nham “Anh ở lầu một?”

“Lầu sáu, hôm nay cảm ơn anh. Anh về nghỉ ngơi đi.”

“... Ừ, thuốc này anh nhớ uống, ngày mai nhớ đúng giờ đi thay băng.”

“Hiểu.”

“Tô tổng... Anh... người trong WC... Là bạn trai của anh phải không?” Mân Kiến Trung nhỏ giọng hỏi.

Tô Nham ghen như ăn phải con ruồi: “Anh cảm thấy tôi sẽ tìm loại người này mà yêu hả?”

“Tôi không phải ý này, là tôi cho rằng... Hấn gia bạo anh.”

“... Anh suy nghĩ nhiều.” Tô Nham xấu hổ.

“Vậy là tốt rồi, nhớ đường thương cho tốt. Sau này ít đi quán bar, chỗ đó quá loạn, ròng rã lẫn lộn, anh phải biết tự bảo vệ mình.” Mân Kiến Trung nghiêm túc nói.

Tô Nham bật cười, Mân Kiến Trung vẫn như trước, trước kia hắn cũng không thích Tô Nham đi quán bar, cho nên về sau bọn họ kết giao, Tô Nham không đi nữa.

Mân Kiến Trung cũng không quá hỗn đản, chỉ là họ hoàn toàn không hợp.

“Tôi về đây.” Tô Nham xoay người muốn chạy, đèn xe chói mắt từ xa chiếu tới, Tô Nham cùng Mân Kiến Trung không khỏi đưa tay che mắt.

Xe dừng lại trước mặt hai người bọn họ, cửa xe mở ra cái rầm, Lương Khuê hùng hổ đi tới, đôi mắt đỏ bừng hung dữ chăm chăm vào hai người.

Tô Nham kinh ngạc nói: “Sao giờ về rồi?”

Lương Khuê rít gào với y: “Tôi trở về không đúng lúc phải không? Quay rầy các người hẹn hò hả? Vậy thật ngại quá, tôi tới đập bể hết đây!” Rống xong liền phóng về phía Mân Kiến Trung: “Mân Kiến Trung, tao đ* mẹ mày!”

Mân Kiến Trung không hề phòng bị đánh thối lui vài bước, muốn hoàn thủ phản kích, khí thế lại hoàn toàn kém Lương Khuê đang bị lửa giận thiêu đốt, nhất thời liền bị đám mây mù.

Tô Nham lập tức túm lấy Lương Khuê quát lớn: “Dừng tay! Cậu đừng cái rắm gì cũng không biết liền ra tay đánh người, tớ cùng anh ta chỉ có quan hệ công việc!”

“Tôi nghe cậu phóng rắm mới là quý! Cậu nói các người không quan hệ muốn tôi tin thế nào, Mân Kiến Trung con mẹ nó mày gan lắm, dám leo góc tường của tao hả!” Lương Khuê nộ đỏ cả mắt không nhượng bộ, khi hắn xa xa trông thấy hai người đứng dưới lầu là Tô Nham cùng Mân Kiến Trung, lúc đó có xúc động muốn lái xe trực tiếp tông thẳng qua. Trong đầu không tự chủ được hiện hiện rất nhiều hình ảnh, Tô Nham tiến vào phòng Mân Kiến Trung, Mân Kiến Trung hôn Tô Nham, Mân Kiến Trung cởi quần áo Tô Nham, những hình ảnh kia càng nghĩ càng sống động, càng nghĩ càng làm người ta điên cuồng không khống chế được.

Hắn không hiểu tại sao lại như vậy, vì sao hắn tốt với Tô Nham như vậy, vì sao cả cha mẹ hắn cũng bỏ qua, Tô Nham lại có dây dưa với Mân Kiến Trung. Hắn không tốt với Tô Nham sao, hắn có cái gì không thỏa mãn y. Tô Nham nói yêu hắn đều là giả sao, Tô Nham thay lòng đổi dạ rồi sao, tại sao lại như vậy? Hắn không tin Tô Nham thay lòng đổi dạ, rõ ràng tình cảm của họ chưa bao giờ xuất hiện nguy cơ kẻ thứ ba. Hắn càng không tin, mình thua kém cái thứ đần độn Mân Kiến Trung này. Chẳng lẽ tình cảm bắt đầu từ cao trung của họ, lại kém một tên Mân Kiến Trung, đánh chết hắn cũng không tin. Vì vậy hắn không ngừng thuyết phục chính mình, không ngừng tìm lý do giải vây cho Tô Nham, hết thấy đều là lỗi của Mân Kiến Trung, là Mân Kiến Trung không nên xuất hiện trước mặt Tô Nham, nếu không phải thế Tô Nham vẫn mãi mãi thuộc về hắn.

Mất đi lý trí, Lương Khuê không để mất quá nhiều, trong mắt hắn chỉ có đồ kị cùng thù hận, hoàn toàn không chú ý tới cái mặt như đầu heo của Tô Nham, càng không còn lý trí hỏi một câu chân tướng sự tình.

Khi cơn ác mộng kia chồng lên hai người trước mắt, lý trí của hắn liền nổ tung.

Tô Nham nói y chưa từng đi đến đại học D, hắn tin!

Thế nhưng Tô Nham lại quen biết Mân Kiến Trung!

Hắn đột nhiên quên mất cái kia chỉ là một giấc mộng, hắn cho rằng điều đó thật sự đã từng phát sinh.

Mân Kiến Trung cùng Tô Nham tại nơi hắn không biết, phản bội hắn. . .

Lương Khuê giận không kềm được muốn ngửa mặt lên trời thét dài, hắn thực muốn giết quách Mân Kiến Trung đi.

Tô Nham một đám vung lên mặt Lương Khuê, lực không chút nương tay, đánh đến Lương Khuê đặt mộng ngã ụyt xuống đất. Tô Nham hung hăng trừng hắn: “Con mẹ nó cậu thanh tỉnh chút cho tôi, cút qua một bên.”

Lương Khuê ngơ ngác ngồi dưới đất, bụm lấy gương mặt bị đánh, nửa ngày không có động tĩnh.

Tô Nham nâng Mân Kiến Trung dậy, thấy hắn bị thương còn nặng hơn mình, không khỏi thở dài: “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

“Tô Nham tôi chửi con mẹ nó tởm tởm cậu!” Lương Khuê nhảy dựng lên đỏ hốc mắt mắng to, phẫn nộ chỉ vào mặt y nói: “Tôi không tốt với cậu chỗ nào, cậu còn giúp hắn nói chuyện! Cậu còn đánh tôi! Cậu dám đưa hắn đi bệnh viện hả!”

“Bằng không cậu muốn thế nào?” Tô Nham bực bội hừ.

Lương Khuê bỗng giận đến cứng họng, hắn muốn nói tôi muốn chia tay với cậu, nhưng lời này làm thế nào cũng nói không nên lời, hắn dựa vào cái gì chia tay cùng Tô Nham a, cả hắn cũng không biết, hắn muốn cột Tô Nham cả đời mà.

“Cậu có phải muốn nói chia tay hay không?” Tô Nham giúp hắn nói ra.

Lương Khuê lập tức nhaoáng một cái, đột nhiên bắt lấy cổ tay Tô Nham: “Cậu muốn chia tay, nằm mơ!” hất cái miệng ứa máu hung hăng hôn lên môi Tô Nham, căn bản không phải hôn, là găm cắn cướp đoạt, bá đạo vô lý, không biết nặng nhẹ, hôn còn chưa đủ, hai tay còn bóp mũi Tô Nham, một tay dọc theo quần muốn chui vào khe hông. Tô Nham bây giờ thật sự tức giận rồi, vươn tay đẩy Lương Khuê ra: “Ông đây không có hứng đã hợp với cậu, cậu thanh tỉnh cho tôi! Nhìn rõ đi! Nhìn mặt tôi thành ra cái gì, tôi như vậy còn có hứng đi hẹn hò với người ta hả, cậu rốt cuộc có mở to hai con mắt nhìn không vậy hả.”

Tô Nham rất ít nổi trận lôi đình, cho dù y tức giận cũng sẽ không dữ dội như vậy, Lương Khuê bị rỗng vào mặt có chút sững sờ, rốt cục thấy rõ cái đầu heo của Tô Nham, còn có đồng thuốc bôi bị cọ đến loạn tung, vô cùng buồn cười...

“Tô... Tô Nham... sao cậu?” Lương Khuê sắc mặt trắng bệch ôm lấy mặt Tô Nham.

“Bị heo đánh!” Tô Nham giận dữ rống.

“Ai đánh cậu! Ông đây đánh trả thù cho cậu!”

Tô Nham không có tâm tư kể khổ với hắn, nâng Mân Kiến Trung dậy lần nữa, hung hăng đạp Lương Khuê một đạp: “Lái xe, đi bệnh viện.”

Lương Khuê hung dữ trừng Mân Kiến Trung, vươn tay đẩy Tô Nham ra, vừa đỡ vừa lôi ném Mân Kiến Trung lên xe, không đợi Tô Nham đi lên liền rầm đóng cửa xe, “Tô Nham cậu ở nhà chờ, tớ đưa hắn đi bệnh viện.”

Mân Kiến Trung giật mình, yếu ớt nói: “Đừng...”

“Tôi làm anh bị thương, phải chịu trách nhiệm. Đưa anh đi bệnh viện.” Lương Khuê rồ máy.

“Anh sẽ không... đưa tôi đi nhà xác chứ a...” Mân Kiến Trung toàn thân phát lạnh nói.

Lương Khuê cười lạnh: “Ý kiến hay.”

Tô Nham đứng trước xe lớn tiếng dặn dò: “Cậu đem người đưa đến nơi về đến chốn cho tôi! Đừng bắt tôi lại đánh cậu nha!”

Lương Khuê không cam lòng mang Mân Kiến Trung đi bệnh viện kiểm tra, lúc này hắn tỉnh táo lại, trong đầu lo lắng nhất chính là thương thế của Tô Nham, có điểm hối hận không mang Tô Nham đến luôn. Hắn khẩn cấp muốn biết Tô Nham tại sao bị người ta đánh, chuyện này có liên quan đến ai? Lương Khuê xao động bất an, rốt cục băng bó xong, Lương Khuê khoảng 12h chạy về nhà.

Trong phòng chỉ còn ánh đèn tường và đầu giường mờ nhạt, Tô Nham đang nằm nghiêng trên giường. Ánh sáng ảm áp chiếu vào mặt y, yên tĩnh mà nhu hòa. Tô Nham vẫn là Tô Nham kia, Tô Nham thuộc về hắn, Tô Nham vĩnh viễn sẽ không thay lòng, cùng Mân Kiến Trung nhất định là hiểu lầm, Lương Khuê trong lòng không ngừng nói như vậy.

“Rốt cuộc ai đánh cậu?” Lương Khuê ngang nhiên xông qua, đau lòng sờ nhẹ mặt Tô Nham.

Tô Nham cũng rất đau lòng, vốn tưởng tối nay Lương Khuê không về, y có thể trực tiếp vào không gian tiến hành trị liệu, một đêm liền có thể khôi phục. Kết quả Lương Khuê về, y không dám làm quá rõ ràng. Đánh chịu đựng cái đầu heo dày vò.

“Là tên bạn nói khổ của cậu, Hoàng Thịnh An đấy. Tớ tình cờ gặp hắn ở quán bar, hắn đùa giỡn lưu manh với tớ, cuối cùng hai người liền đánh nhau.”

Lương Khuê hóa khí lại vọt lên não: “Hoàng Thịnh An! Lại là nó, tao 呸, nó không phải chạy trời chết sao, tới Thành phố A làm gì!” Lương Khuê không nói hai lời móc điện thoại ra gọi cho Tô An Bình, bùm bùm cách cách liên hồi: “An Bình, nói cho tao biết số điện thoại cảnh sát liên lạc với mày! Tao muốn cung cấp manh mối!”

Tô An Bình đầu kia cả kinh: “Mày biết An Từ ở đâu hả?”

“Đâu chỉ biết rõ, con mẹ nó là một đồng cút chó, trụy lạc còn chạy tới làm phiền người khác. Nó đánh Tô Nham nhập viện! Tức chết tao rồi, mẹ nó, tao phải bắt được nó hung hăng đánh trả lại, mặt Tô Nham sưng thành đầu heo. Mày mau đưa dãy số cho tao.”

Tô An Bình khiếp sợ không thôi: “An Từ đánh Tô Nham? Vì cái gì?”

“Ai biết thằng điên đó trong lòng nghĩ gì, nó nhất định là nhìn tao khó chịu nên tìm Tô Nham trút giận. Số điện thoại a, mày nói mau, đừng lóng vòng vòng hoài.”

Tô An Bình do dự một hồi, rốt cục đọc một dãy số.

Sau đó vẫn nhịn không được nói: “Có thể để Tô Nham nghe không?”

“Nghe cái rắm a, cậu ấy bị thương toàn thân, cần nghỉ ngơi.”

Tô An Bình thở dài: “Cũng đúng, ngày mai tao thăm Tô Nham, để cậu ấy nghỉ ngơi đi.”

Lương Khuê lúc này bấm số cảnh sát, nói rõ chi tiết tình huống Hoàng Thịnh An, về phần có thể bắt được Hoàng Thịnh An hay không, thật không phải chuyện Lương Khuê có thể quyết định.

Mất thấy Lương Khuê phát giận xong dần dần an tĩnh lại, Tô Nham cũng muốn ngủ.

Lương Khuê cứ một mực không cho y ngủ, ép hỏi: “Mân Kiến Trung kia rốt cuộc là sao, cậu còn chưa nói rõ.”

“Không có gì, chỉ là làm việc tiếp xúc mấy lần.”

“Không đơn giản như vậy chứ a?” Lương Khuê hừ lạnh.

Tô Nham bật cười, đôi mắt nhìn thẳng vào Lương Khuê, từ từ nói: “Đừng hoài nghi tình cảm của tớ. Nếu cậu không tin tớ, tớ sẽ hối hận lại chọn cậu lần nữa, tất cả mọi chuyện tớ làm còn ý nghĩa gì.”

Lương Khuê ôm đầu chán nản ngã vào chăn, hần hiểu tất cả nhưng điều mình thấy mình mơ, làm hần có điểm tinh thần phân liệt.

Vì cái gì, hần lại mơ thấy giấc mộng đó?

Lương Khuê nghĩ thầm mình không thể luôn vướng mắc như vậy, hần không thể nhịn được nữa, dứt khoát nói mộng cảnh cho Tô Nham, cuối cùng nói: “Tớ chưa bao giờ thấy hần, lại một miệng kêu lên tên hần, chẳng lẽ hần là tình nhân đời trước của tớ?” Lương Khuê nói ra một câu hết sức buồn cười.

Tô Nham cười không nổi, y kinh nghi bất định nhìn Lương Khuê, y cũng muốn hỏi, vì sao Lương Khuê lại mơ thấy giấc mộng đó? Càng làm y kinh dị chính là, nếu giấc mộng kia đã từng phát sinh qua... Như vậy, khi y sinh hoạt trong đại học D lại lắm, Lương Khuê đứng ở nơi nào nhìn y?

Thì ra, Lương Khuê đời trước từng gặp qua Mân Kiến Trung.

Chỉ có y cho rằng, Lương Khuê sớm đã không còn trong tầm mắt.

Tô Nham nghĩ đến đầu đầu, nhìn không được hất chăn lên.

Lương Khuê nhẹ nhàng ôm lấy y từ phía sau, hai người im lặng đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Nhớ muốn chết

Ngày hôm sau, Lương Khuê vẫn lên lớp như thường, trước khi đi còn dặn dò Tô Nham đang ngủ nướng: “Tí nữa cậu đến bệnh viện kiểm tra cho kĩ, đừng ăn món quá nặng a, trưa tớ bảo đi Hồng nấu chút canh thịt luộc cho cậu.” Tô Nham bộ dáng thế này cũng không thể đến trường, biết có thể ngủ nướng, bởi vậy có phần không kiên nhẫn gắt đầu: “Biết rồi.”

“Còn nữa, từ nay cậu cách Mân Kiến Trung xa một chút.”

Lương Khuê đi rồi, Tô Nham một giấc thoải mái ngủ đến mười giờ sáng mới dậy, không biết có phải hôm qua quá mệt hay không, giấc ngủ này rất sâu. Sau khi đứng lên toàn thân như nhũn ra, miệng không còn vị gì.

Tô Nham gom đồ, đi bệnh viện thay thuốc.

Cũng không ngờ đụng phải Mân Kiến Trung cũng đến thay thuốc.

Tô Nham nói với hần: “Hôm qua thực ngại quá, Lương Khuê người nọ tính tình nóng nảy, miệng cũng cứng, tôi thay cậu ta xin lỗi anh.”

Mân Kiến Trung cười khò: “Quên đi, tôi không so đo với cậu ta. Tốt xấu gì tiền thuốc men cậu ấy trả hết. Lúc ấy cậu ta hiểu lầm cũng không kỳ quái, ai. Đổi lại là tôi, tôi thấy thế cũng sẽ giận.”

“Nha.” Ngồi không truyền dịch, thân thể dần dần có chút lạnh cứng. Tô Nham giật giật bả vai, kéo khóa kéo càng cao hơn, che khuất non nửa khuôn mặt.

Mân Kiến Trung nghiêng đầu dò xét Tô Nham, Tô Nham hôm qua ở WC quán bar rõ ràng phát sinh chuyện phi thường không vui với người khác, buổi

tôi lại bị bạn trai hiểu lầm mắng, nhưng bây giờ nhìn Tô Nham xem, không thấy y có nửa chút tối tăm buồn bực nào. Bị cái mặt đầu heo khó coi chặt vật, nhưng cũng không che lấp được tâm tính rộng lượng của Tô Nham, không phải đối người khác, mà là với tình cảm của mình. Nếu đối thành người khác, phỏng chừng sẽ tức chết hoặc buồn bực chết. Tôi thiếu cũng phải giận đối tỏ ra cáu gắt một chút.

Nhưng Tô Nham tựa như không có việc gì, trấn định tự nhiên như vậy.

“Anh... Cậu ta trở về có làm gì anh không?” Mẫn Kiến Trung nhin không được hỏi, tính tình Lương Khuê thoát nhìn thật không tốt, sau khi trở về, hẳn một mực lo Lương Khuê có đánh Tô Nham không.

Tô Nham dừng một chút, gật đầu nói: “Không có gì cả, cậu ấy thích phát giận, nhưng cũng vui nhanh. Bản thân nổi lên mấy lần thì không việc gì.”

“Cậu ta còn hiểu lầm chúng ta không? Có muốn tôi đi giải thích không?”

Tô Nham lắc đầu bật cười: “Anh càng giải thích cậu ta càng giận, đừng lộ diện tốt hơn.”

“Nhưng nếu cậu ta một mực hiểu lầm...”

Tô Nham cười nhạt: “Làm sao có thể một mực hiểu lầm.”

Mẫn Kiến Trung có điểm ngờ ngác nhìn Tô Nham: “Anh hình như rất có lòng tin.”

Tô Nham cười ra tiếng, rất thoải mái nói: “Cũng đúng. Đối với tôi mà nói, trừ cha mẹ cậu ấy ra, vấn đề khác đều không là vấn đề.”

Mẫn Kiến Trung sững sờ, trong lòng hiện lên vài tia hâm mộ cùng uể oải.

“Vậy nếu ba mẹ các cậu phản đối...” Mẫn Kiến Trung nhỏ giọng thở dài, “Chúng ta như vậy, lộ diện vô cùng gian nan, tựa như bị ép vào bước đường cùng. Người trong xã hội không thể lý giải, cha mẹ trong nhà cũng thương tâm khổ sở. Tuy trong lòng rất không muốn, nhưng dù sao sau này cũng phải tìm phụ nữ kết hôn, sống cuộc sống bình thường. Kỳ thật muốn cong một chút cũng không có gì, loại người như chúng ta đều có nghề nghiệp mơ ước của bản thân, có bao nhiêu người có thể làm chuyện mình thích. Càng nhiều người chỉ có thể mỗi ngày chịu đựng nghề mình ghét, bạn đời không có tình cảm, chỉ vì sống mà thôi. Tinh thần không cách nào thỏa mãn, chỉ có thể kiếm tiền dùng vật chất thỏa mãn bản thân. Lại nói tiếp hình như rất đáng sợ, nhưng bây giờ tất cả mọi người xã hội này đều không sai biệt lắm, nghĩ thông suốt thì không sao cả.”

Tô Nham dựa vào ghế dựa, đôi mắt nhìn biển quảng cáo trên tường đối diện, lời Mẫn Kiến Trung nói y tựa hồ đang nghe, lại tựa hồ không nghe thấy.

“Thừa dịp hiện tại vui vẻ ngày nào thì hưởng thụ ngày đó đi.” Mẫn Kiến Trung thờ dài.

Tô Nham lúc này mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Mẫn Kiến Trung: “Có phải anh có bạn gái không?”

Mẫn Kiến Trung không hiểu sao lại đỏ mặt, chần chờ gật đầu: “Vâng, là bạn học của tôi.”

“Anh đã hiểu được nhân sinh chung quy vẫn phải buông tay một thứ gì đó, không bằng buông tha cho bạn trai mà anh muốn, trở về ôm vợ. Có lỗi với một người, vẫn tốt hơn là có lỗi với tất cả mọi người.”

“Nhưng mà... kỳ thật tôi không thích cô ấy, quen cô ấy chỉ vì...”

“Tôi hiểu ý của anh. Vậy anh có nghĩ tới hay không, nếu anh lại tìm bạn trai, đến lúc đó chẳng phải có lỗi với cả hai người hay sao?”

Mẫn Kiến Trung trầm mặc không nói.

“Hay anh cảm thấy như vậy không bỏ bèn gì cả?”

Mẫn Kiến Trung do dự thật lâu, tiếp một câu: “Trong giới này rất nhiều người đều như vậy.”

Tô Nham ngẩng đầu nhìn vào chai thuốc, tích tích tích nhỏ xuống từng giọt, “Anh vẫn thế.”

Mẫn Kiến Trung ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tô Nham: “Anh vừa nói gì?”

Tô Nham lắc đầu, đúng lúc điện thoại vang lên, Tô Nham thăm nghĩ vừa vặn, lập tức móc ra nghe: “Tìm tôi có việc sao?”

Tô An Bình ở đầu kia nói: “Tô Nham, cậu giờ ở đâu? Tôi cùng Tiểu Mễ qua thăm cậu, vừa vặn buổi sáng tôi chỉ có hai tiết.”

“A, không cần khách khí, tôi không có việc gì.”

“Khách khí chính là cậu, cậu ở trường hay đang trong bệnh viện? Chúng tôi tới ngay, quen biết lâu như vậy, cậu bị thương chúng ta sao có thể không quan tâm.”

“Vậy được rồi, tôi đang ở bệnh viện đa khoa, hai người đến gọi điện thoại cho tôi, tôi đang truyền dịch còn đợi lâu lắm.”

Vừa ngắt điện thoại của Tô An Bình, điện thoại lại vang lên, lần này gọi tới chính là Lương mụ mụ .

Giọng Tô Nham tốt hơn: “Dì.”

“Tô Nham.” giọng Lương mụ mụ đặc biệt lớn, rất là kích động nói: “Lương Khuê nói con bị thương có thật không? Sáng sớm nó gọi điện thoại đến báo di Hồng hầm canh, đi liền biết các con có người xảy ra chuyện. Lần này lại là thế nào hả? A, dì nói hai con có thể ngoan ngoãn chút không, suốt ngày chỉ biết làm bậy hù dọa người, sớm muộn gì dì cũng bị bệnh tim cho coi.”

Tô Nham khô cần lắm bậm nói: “Con không phải cố ý, lần này là họa trời giáng. Ai bảo con không may, thật vất vả ra ngoài chơi một chuyến liền đụng phải lưu manh, người ta muốn làm phiền con, con cũng không có biện pháp.”

“Đầu năm nay lưu manh rất thích trêu ghẹo đàn ông hả?”

“... Con không phải ý này.” Tô Nham ôm trán: “Thằng lưu manh kia là Hoàng Thịnh An, dì còn nhớ không? Có lẽ hấn nhìn con không vừa mắt.”

“Ôi, ra là nó. Té ra là nó cố ý chọc con? Tên này thật không hiểu chuyện, càng sống càng hồ đồ. Trưa chờ nấu canh xong đi qua thăm con, từ nay ra cửa cẩn thận chút nghe con.”

“Cảm ơn dì.”

Nghiêm Tiểu Mễ cùng Tô An Bình hơn nửa tiếng liền chạy tới, một người mang hoa quả, một người ôm hoa cầm chướng.

Nghiêm Tiểu Mễ cười hi hi đưa cầm chướng cho Tô Nham: “Tô đại soái ca phải sớm ngày khôi phục, nhìn gương mặt đẹp trai của cậu bị đánh thành như vậy, Hoàng Thịnh An thực con mẹ nó vương bát đần, ra tay quá độc ác, sao có thể bỏ qua.” Nói xong sờ soạng gương mặt sưng vù của Tô Nham một cái.

Tô Nham tránh đi, hừ cười: “Hấn ganh tị tôi đẹp trai hơn hấn đó mà.”

“Ha ha ha! Lời này có lý.”

Tô An Bình ho nhẹ, ngồi bên người Tô Nham: “Sao cậu lại đụng phải hấn?”

“Không may, sinh nhật thằng bạn mời uống rượu, tôi qua mời uống ba ly, mông còn ngồi chưa ấm chỗ, đi toilet liền đụng phải. Tôi mà biết trùm buồn thuốc phiện trong toilet, tôi nhất định nhịn chết cũng không đi vào.”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, Tô Nham cũng không phải người thích gây sự. Khăng định sau khi cậu gặp Hoàng Thịnh An, hấn làm phiền cậu đúng không?” Nghiêm Tiểu Mễ nói tiếp.

“Ừ, chán không cho tôi đi. Cuối cùng đành phải động thủ.”

“Cậu phải trực tiếp báo cảnh sát mới đúng, đỡ phải ô uế tay mình, nhìn cậu đi, nếu báo đã không bị thương đến thế này.”

Tô An Bình lại ho khan vài tiếng, “Sau đó Lương Khuê thực báo cảnh sát à?”

“Ừ, cung cấp manh mối, nhưng không biết có thể bắt được không.”

“...” Tô An Bình thần sắc mặt ngưng trọng

Nghiêm Tiểu Mễ thấy thế không khỏi châm chọc khiêu khích: “Bất kể là ai, mặc kệ nguyên nhân gì, phạm pháp phải ngờ tới ngày đền tội, pháp luật không nói nhân tình. Có thủ đoạn thì tiêu dao thêm vài ngày, không có hàm lượng thì sớm đi cải tạo. Thương cảm, đồng tình, những thứ này đều không cần.”

Sau khi Tô An Bình nghe xong muốn nói lại thôi.

Tô Nham không đếm xỉa tới nói: “Không biết hiệu suất của cảnh sát thế nào, Hoàng Thịnh An đại khái đêm qua liền đào tẩu, phỏng chừng bắt không được .”

“Mẹ hấn kiểm tra ra ung thư tử cung giai đoạn cuối, ngày mai mổ.” Tô An Bình đột nhiên phun ra một câu.

Tô Nham nghe thêm lần nữa, mới hiểu Tô An Bình nói chính là mẹ Hoàng Thịnh An.

“A, khó trách hấn lại về Thành phố A.” Tô Nham hiểu rõ nói.

“...” Tô An Bình tiếp tục trầm mặc.

Nghiêm Tiểu Mễ bắt đầu đi lắc đầu với Tô Nham.

Tô An Bình đứng dậy: “Tuy An Tử làm lòng tôi lạnh, nhưng mẹ nó vô tội đáng thương, đúng lúc đến bệnh viện, tôi đi thăm mẹ nó. Tiểu Mễ em đi

không?”

“Em coi như xong, anh đi đi.”

“Tốt lắm.”

Tô An Bình vừa đi, Nghiêm Tiểu Mễ thở dài: “Trên đời này ở đâu còn có đàn ông thiện lương mềm lòng như An Bình nhà chúng ta a, tôi không biết nên cao hứng hay nên khóc. An Từ đối xử với anh như thế, bây giờ anh còn có tâm tình thương hại mẹ con họ, lo An Từ không thấy được mẹ, ai. Di ấy xác thực rất đáng thương, nuôi ra thằng con như thế. Nếu muốn tôi nói gì thì hẳn trở về vụng trộm thăm mẹ thì thôi đi, tội gì lại đi gây chuyện, đáng đời.”

Tô Nham nghe vậy chỉ cười không nói, Nghiêm Tiểu Mễ hiện tại có loại buồn bực không nói không chịu nổi, trước mặt Tô An Bình lại không thể nhiều lời, sợ nói nhiều, Tô An Bình nghe sẽ bực.

Thương thế của Tô Nham không bao lâu thì khỏi hẳn, Mân Kiến Trung lại trở về Thành phố D, Lương Khuê vẫn như dĩ vãng đối xử tốt với Tô Nham, chỉ có điều càng nhìn chặt bức bách hơn. Trước kia Lương Khuê đại khái chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ‘kẻ thứ ba’ bên ngoài sẽ có liên quan đến bản thân mình, hôm nay trong lòng có cảnh giác, nhìn ai cũng cảm thấy người ta có ý bất chính với Tô Nham. Tô Nham đối với chuyện này cũng không có ý kiến, chỉ là thời gian ở chung với Lương Khuê càng nhiều hơn một ít mà thôi, không có gì không tốt.

Lương Khuê 305 gọi điện truy vấn hiệu suất phá án của cảnh sát, Hoàng Thịnh An vận khí không tệ, luôn không bị bắt giữ. Thời gian lâu, Lương Khuê cũng lười hỏi lại.

Học kỳ này rất nhanh nghênh đón nghỉ đông, tuyết lạnh bao trùm, bầu trời âm lãnh, thế giới một mảnh mênh mông.

Hai người tại ngày nghỉ trực tiếp đặt vé máy bay sang Mỹ, như thường lệ đi thăm Tân Việt.

Hai người xuống máy bay liền đi thẳng đến bệnh viện, không biết có phải là ảo giác hay không, vẫn cảm thấy mùa đông ở Mỹ càng rét lạnh. Đi trong gió rét, hai người đều có chút run rẩy.

Nhìn hàng người dị quốc chung quanh, Lương Khuê lớn mật nắm tay Tô Nham kéo vào bệnh viện.

Ngoài phòng bệnh Tân Việt, có một người đàn bà lạ lẫm cùng một đứa bé đang đứng.

Lương Khuê chỉ liếc mắt nhìn liền trực tiếp vào phòng bệnh, như dự đoán trong phòng trừ đi út ra, còn có ba của Tân Việt. Lương Khuê lúc này mới chợt hiểu ra, té ra người đàn bà cùng đứa bé đứng ngoài phòng kia chính là bà vợ bé và thằng con hoang.

“Các con đã tới, bên ngoài rất lạnh có phải không, đi chuẩn bị sữa nóng cho các con rồi nè, tranh thủ tới uống một ly trước. Còn đặt pizza cùng thịt bò đùi tí nữa đưa tới, các con lót dạ trước đi nào.” Di út cao hứng nghênh tiếp bọn họ.

Lương Khuê lướt qua Tân ba ba, rồi ngăn người sừng sờ nhìn Tân Việt trên giường, dò xét nửa ngày, mới miễn cưỡng cười nói: “Việt Việt lần này khá tốt, không khô gầy như lần trước.”

“Đúng vậy a, bác sĩ cũng nói thân thể nó hiện giờ cũng không tệ lắm.”

Tô Nham bên cạnh thờ phào, xem ra mùa hè hai tháng chiếu cố Tân Việt cũng rất hữu hiệu.

Di út tự tay đưa sữa nóng cho hai người, cười theo chân bọn họ hỏi chút chuyện học tập.

Tân ba ba không biết khi nào đã rời đi, ba người ai cũng không chú ý đến.

Chỉ là đột nhiên, di út an tĩnh lại, nụ cười cũng không còn, lẳng lặng ngồi, ngơ ngác nhìn Tân Việt trên giường bệnh.

“Di út...” Lương Khuê đoán có phải dượng chạy tới nói gì đó, thí dụ như ly hôn.

Di út thở dài: “Việt Việt nhà chúng ta rốt cuộc khi nào mới tỉnh?”

“Di út đừng lo quá.”

“Di lo a, sao lại không lo. Dù là người làm cha kia cũng thấy lo. Vết thương đau đớn như thế, thật sự khó chịu quá. Di đã sớm không quan tâm đến hôn nhân cùng ba của nó nữa rồi, là ông nói Việt Việt không tỉnh sẽ không ly hôn, di cũng không ép ông. A, người đàn bà kia lại đợi không được, muốn kết hôn phù chính. Cô ta tới tìm di, xin di ly hôn. Xin di thì làm được gì, không bằng xin Việt Việt nhà ta mau tỉnh lại.”

Di út dứt lời lại nức nở nói: “Di hiện tại mới nhìn thấu, nếu sớm nhìn rõ, không quá coi trọng chuyện ly hôn, không xúc động đi vắng Việt Việt, Việt Việt bây giờ không phải sẽ không có việc gì rồi hay sao?”

Lương Khuê không phản bác được, có thể nói không coi trọng chuyện ly hôn sao? Đương nhiên không thể, đó là hôn nhân gần hai mươi năm của di út, trong đó có cả tình yêu và tình thân. Bà có thể không lo sao.

Mà cái gọi là nhìn thấu, đã nhìn ra, cũng là thứ cần trả thời gian cùng một cái giá mới có thể có được.

Tô Nham chạy tới thăm bệnh, hạ quyết tâm ở tại nơi này mừng năm mới, thẳng đến khai giảng mới trở về.

“Không về, tớ cùng Tần Việt.”

Tô Nham trái lại an ủi hẳn: “Ở đây còn có dì út của cậu, cậu coi như tớ bồi bà a, ngấm lại dì út cậu, một mình qua bao lâu?”

“Đừng, trở về cùng ông bà nội cậu đi. Ở lại đây mừng năm mới là tỏ cam tâm tình nguyện, không có gì cần nhần.”

Tô Nham chỉ nhìn tin nhắn kia một cái lập tức đi đánh răng rửa mặt, rất nhanh liền rút chuyên này ra sau đầu.

Mừng một tết, nhận được tin nhắn thể này, kinh sợ cũng đành chịu.

Lương Khuê năm giờ sáng đã dậy, theo cha mẹ chúc tết các trường bối hàng xóm, khắp nơi đều cảnh sắc một màu hồng hồng hòa hòa vô cùng náo nhiệt, điện thoại đột nhiên hiện lên tin này, quả thực làm người ta thình lình lạnh lẽo.

Lương Khuê nhận được tin, vợ chồng Lương Hưng Quốc cũng nhận được điện thoại, đều nói đến một chuyện.

Lương Hưng Quốc nói trong điện thoại: “Biết rồi, khi nào qua anh đều an bài tốt, vòng hoa đều đặt rồi, đến lúc đó cùng đi.”

Chờ nhà Hoàng Thịnh An dàn xếp xong linh đường, hết thầy đều làm hết, những người khác mới bắt đầu đến bái tế.

Gia đình Lương Khuê, chia làm ba đường đi viếng, mẹ hắn cùng một ít bạn nữ đi thăm, cha hắn cùng người quân khu đi. Lương Khuê làm văn bồi, vì vậy cùng mấy thằng bạn nói chuyện cùng đi.

Đúng lúc năm mới, có mấy thằng bạn cũng đang nghỉ.

Lương Khuê cùng Đông tử, Cao Mập hẹn nhau, ba người đặt vòng hoa, mua cúc hoa, xong mới đến nhà Hoàng Thịnh An, tang sự là mở ở nhà cũ của gã, rộng rãi thuận tiện, cũng là nơi mẹ gã gả tới sớm nhất.

Ba tên choai choai vào sân nhỏ, bên trong đông nghịt người, mang theo vô số tiếng khóc thê lương, Đông tử nhỏ giọng thở dài: “Dì ấy năm nay năm mươi chưa”

“Hình như chưa đến, còn kém hai tuổi a.”

“Còn trẻ như vậy liền...”

“Ung thư giai đoạn cuối, còn cách nào chứ. Hơn nữa nghe mẹ tao nói, di tâm sự đặc biệt nặng nề, còn có chứng trầm cảm.”

“An Tử cái thằng đưa oa tử kia... Tao đây không còn gì để nói nó hết rồi.” Đông tử cảm thán.

“Đừng nói nữa, chúng ta đi qua đi.”

Ba văn bồi cùng đi về hướng linh đường, di ảnh trắng đen của di Hoàng đặt giữa linh đường, mỉm cười dịu dàng ảm áp với thế nhân. Ba người trong nháy mắt nghĩ đến chuyện cũ khi còn bé, khi đó bọn họ ở cùng một xóm, thường xuyên ngồi tám đũa chuyện: Mẹ nhà ai dễ nhất, mẹ nhà ai nấu ăn ngon nhất, những chuyện đó họ đều tìm hiểu thật kĩ. Nhà di nào tính tình không tốt, bọn họ không dám đi quấy. Di Hoàng tính tình tốt nhất, dịu dàng hiền hòa, luôn cho họ mấy món quà vặt ngon ngọt để ăn, trong nhà bị huyền não loạn thất bát tao bà cũng không màng ai cả.

Lương Khuê còn nhớ lúc đó hắn không hiểu chuyện, có lần gây họa xong, bị mẹ nhà mình đánh mông, hắn vì vậy khóc suốt mấy giờ: “Con không thêm mẹ làm mẹ con nữa đâu, di Hoàng tốt hơn mẹ nhiều.”

Khi đó mẹ liền nhéo tai hắn cười lạnh: “Muốn đòi mẹ? Tìm cha mày đòi đi! Mẹ mày không có bản lĩnh đòi giùm mày!”

Kết quả hắn chẳng những đòi mẹ không thành, cha sau khi trở về còn nắm mông hắn đánh một trận.

“Khi còn bé làm phiền di quá nhiều, thật sự xin lỗi. Di yên nghỉ.” lời Đông Tử nói tựa như tiếng lòng chung của họ, những thằng bạn nói khổ họ, có rất nhiều thời gian bên nhau. Rõ ràng đều đã từng là bạn bè hiểu rõ nhau, hôm nay vật đổi sao dời, làm cách nào cũng không bước chung một con đường nữa.

Đông Tử buông cúc hoa, cúi đầu hướng phía gia thuộc, xoay người đi ra ngoài. Tiếp đó là Cao Mập, Lương Khuê cuối cùng, hắn buông cúc trắng, nhìn di ảnh kia, có mấy lời muốn nói nhưng cẩn thận nuốt lại, dường như cũng không còn gì có thể nói. Người cũng đã chết, nói nhiều hơn cũng không tác dụng gì.

Lương Khuê trong lòng thở dài một tiếng, đi đến trước mặt gia thuộc cúi đầu: “Nén bi thương.”

Các gia thuộc quỳ trên mặt đất cúi đầu khóc đột nhiên ngừng đầu, Lương Khuê liếc mắt nhìn qua, trong đó có cha của Hoàng Thịnh An, còn có anh chị em họ của gã, cũng có người hắn hoàn toàn không biết.

Hắn đang chuẩn bị đi ra ngoài, có gia thuộc đột nhiên đứng lên, đôi mắt như hồng thủy vỡ òa, thanh âm thê lương như đổ quỳên, run rẩy chỉ vào Lương Khuê: “Mày chính là thằng bạn hồi nhỏ của An tử chúng tao đúng không, tao còn nhớ mày mà, thằng con của Lương Hưng Quốc, mấy năm không thấy mày đã lớn như vậy, tao cũng gần như không nhận ra mày, hình dạng cũng giống con người, tại sao tâm địa lại ác như vậy?”

Lương Khuê mơ màng, nhất thời không kịp phản ứng, nghe người này nói, hắn phảng phất cảm thấy bọn họ nói không phải là hắn. Nhưng mà, người ta đã chỉ mặt gọi tên, thằng con của Lương Hưng Quốc, không phải hắn thì là ai.

“Người họ Lương đều tâm địa sát đả a, cha mày lòng dạ ác độc, mày nhỏ thế này cũng bắt chước độc ác, sau này đi đêm nhớ cẩn thận, cả đời dài như vậy, không chừng ngày nào đó liền gặp báo ứng.”

Lương Khuê sững sờ, ngăn người chằm chằm vào, lồng ngực tràn đầy tức giận, nhưng hắn không phát ra. Có thể chịu, hắn đều nhịn. Người ta có tang

sự, tâm lý không thoải mái rất bình thường, huống chi nói những lời này còn là một cụ bà lớn tuổi. Hấn không đề nổi sức mạnh cùng một bà cụ đại náo lĩnh đường.

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy!” Bác Hoàng nổi trận lôi đình đứng lên giữ chặt mẹ vợ của ông.

Cụ bà nước mắt tí tách rơi, khóc sụt sùi nói: “Thằng cháu đáng thương của bà a... Cả cơ hội gặp mặt mẹ nó lần cuối cùng cũng không còn... Tôi lão quỳ này còn sống làm quái gì, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh...”

Lương Khuê trầm mặc nghe, không khỏi quay đầu, trong đám người đông nghịt, nhìn thấy Tô An Bình đứng cúi đầu.

“Mẹ! Tịch Mai em thất thân làm gì, mau thôi mẹ đi, mang đi nghỉ ngơi, đừng làm âm ỉ ở chỗ này, năm nay đủ phiền rồi! Đừng làm tôi mệt mỏi nữa!” Bác Hoàng với gương mặt tiêu tụy ra lệnh.

Người đàn bà tên Tịch Mai khóc nâng cụ bà lên, ủy khuất khóc với bác Hoàng: “Chị ấy đi không nhắm mắt, còn không phải vì không gặp được Tiểu An. Anh rề anh đừng hung dữ với mẹ, mẹ cũng không còn sống bao lâu. Anh sĩ diện cả đời, cho tới hôm nay cũng không chịu thua. Tiểu An rơi vào hôm nay có nhà lại không dám về, anh cũng có hơn phân nửa trách nhiệm! Còn thằng chó đẻ họ Lương kia nữa, sau này cẩn thận đừng từ trên cao ngã xuống, thực đến ngày đó có rất nhiều người giẫm chết mày! Hừ!”

“Đủ rồi!” Bác Hoàng gầm lên.

Người đàn bà kia hàm hừ mang theo cụ bà rồi đi.

Bác Hoàng mỗi một đứng ngẩn người, thẳng đến Lương Khuê đột nhiên nói: “Bác Hoàng, con không thua thiệt An Từ bất kỳ thứ gì. Dù thời gian có quay lại, con vẫn làm như thế, nên bị thương, bảo trọng.”

Lương Khuê nói xong cũng không quay đầu lại đi khỏi Hoàng gia, Đông Từ cùng Cao Mập trầm mặc đuổi theo, qua thật lâu sau, Đông Từ mới vỗ vỗ bà vai Lương Khuê, an ủi: “Đừng để ý, mọi người cũng biết chuyện An Từ không thể đổ lên người mày mà.”

“Đúng vậy, An Từ tâm cao khí ngạo, không chịu thành thành thật thật kiếm tiền, không phải muốn tranh giành thành người bề trên nổi bật, nó đã tự chọn, trách được ai.”

“Chúng ta có ba ngày nghỉ, anh em chúng ta vui sướng hưởng lạc nào, gần sang năm mới không thể luôn nghĩ chuyện buồn, đúng rồi, bảo mày để ý cô nào đẹp cho tụi tao, rớt cuộc có làm không hử, anh đây sắp khô thành sa mạc, lại như vậy nữa, tao sớm muộn gì cũng đi vào tà đạo.”

Lương Khuê nhin không được cười hần: “Bộ dạng mày lưu manh thế này, đừng dọa ‘cô nào xinh đẹp’ chạy nha.”

“Tao là quân nhân đứng đắn nghiêm trang, cái gì lưu manh không lưu manh, lại nói tiếp, cô bé nhà cậu đâu rồi nhớ? Sao không thấy cậu mang cô xinh đẹp nào, cái này quá tà môn nha, lần trước trở về không gặp, lần này lại không thấy, mày hoàn lương rồi hả?”

Lương Khuê cười khê: “Tao từ nhỏ đã là người đứng đắn, giờ đã là thanh niên thập đại kiệt xuất Trung Quốc. Tao khi nào đọc đến tiến sĩ, khi đó kết hôn.”

“Ha ha ha ha, ai tin!”

“Tụi mày không tin? Tao tin.” Lương Khuê mỉm cười, đứng trước cửa lớn Hoàng gia, rất xa trông thấy xe hồng kỳ quân khu tới, cha hần Lương Hưng Quốc từ chiếc xe đầu tiên đi xuống, xuống sau đều là quân nhân già trẻ lớn bé.

Lương Hưng Quốc nhìn thấy Lương Khuê, tùy tiện hỏi hần: “Đi vào rồi?”

“Dạ.”

“Mẹ con đâu?”

“Không biết, không thấy mẹ đâu hết.”

Lương Hưng Quốc gật đầu, Đông từ cùng Cao Mập một bên nhìn thấy Lương Hưng Quốc, phản xạ có điều kiện muốn cúi chào, Lương Hưng Quốc một tay đập qua: “Kêu chú là được.”

Hai người sững sờ, lập tức nói: “Chú Lương, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

“Cha mọi người đi mau đi, chúng con đi trước.”

Lương Hưng Quốc gật gù đầu.

Lương Khuê mang theo các bạn lên xe của mình, Cao Mập xa xa trông thấy Tô An Bình, vội nói: “Đừng nóng vội a, còn có An Bình.” Nói rồi vịn kiếng xe xuống ngoắc Tô An Bình trong đám người hô to: “An Bình! Tới, lên xe chúng ta cùng đi, chúng ta đi họp gấp.”

Tô An Bình tựa hồ chán chờ nhìn chiếc xe này, cuối cùng lắc đầu, đi vào đám người không thấy.

Cao Mập thờ hồng học nói: “Shit thật, An Bình có phải không nghe thấy không?”

“Được rồi được rồi, chúng ta đi trước a.” Đồng tử vung mở tay Cao Mập thúc giục.

Lương Khuê rò máy, xe rầm rĩ đi xa.

Tô Nham vốn định ở lại bệnh viện đến tiết nguyên tiêu mới về nước khai giảng, nhưng mỗi ngày nhắn tin với Lương Khuê, không nhìn thấy nhau, từng ngày từng ngày trôi qua cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Trước tết nguyên tiêu một ngày đúng lúc là lễ tình nhân, Tô Nham mua vé máy bay ngày đó, nhưng không nói cho Lương Khuê.

Từ sân bay đi ra ngoài là sáu giờ rưỡi tối, thời gian này bóng tối âm u đã triệt để kéo đến.

Tô Nham mang theo hành lý mở cửa nhà trọ ra, đi vào một hơi cũng chưa thở ra, cư nhiên phát giác trong nhà có người. Trong nhà này trừ y ra, người thứ hai có khả năng tồn tại, chỉ có Lương Khuê.

Tô Nham có phần kinh hãi, đẩy cửa phòng ngủ ra, lại ngây ngẩn cả người.

Dưới ánh đèn đầu giường Mờ nhạt, Lương Khuê đang cuộn người trong chăn ngủ say, thế nhưng trên giường, trên sàn nhà, đầy gian phòng đều là mấy cái gối ôm to lớn, trên từng chiếc gối đều là bộ dạng của Tô Nham.

Tô Nham ngẩn ngơ, lập tức ẩn chứa lửa giận kiểm tra hết đồng gối ôm, may mà phần lớn đều là dáng vẽ y mặc quần áo gọn gàng. Chỉ có mấy cái gối trên giường lộ liễu chút, trong đó có một cái là bóng lưng của y, khoác áo sơ mi trắng, quần jean cởi một nửa, cái mông lộ lại không lộ, hiệu quả như ẩn như hiện, xác thực rất đáng nhìn. Lương Khuê tên ngu ngốc này ngủ đến say say mê mê, miệng không ngừng chép chép, không biết là đôi bụng hay đang nói thầm cái gì.

Tô Nham bữu môi cười cười, tìm quần áo để thay rồi đi toilet.

Chờ y tắm rửa xấy tóc khô đi ra, Lương Khuê vẫn còn ngủ say.

Tô Nham giảo hoạt cười, tay chân nhẹ nhàng mò lên giường, vén chăn lên nhìn, quả nhiên Lương Khuê đang ôm một cái gối lớn, động tác hai chân kẹp lấy gối cực kỳ hèn mọn. Tô Nham hừ lạnh, lặng lẽ lấy gối ra, Lương Khuê lập tức lật người, nằm ngửa, đại khái cảm thấy hơi nóng, hai tay vén chăn lên, hắt tung ra ngoài.

Tô Nham nhìn giữa hai chân hắn, dựng thẳng cao cao, kết luận tên này khẳng định đang mơ mộng xuân.

Tô Nham cười hi hi thò tay tới sờ, Lương Khuê lúc này run lên, lập tức mặt lộ xuân sắc, cực kỳ thoải mái mê nheo, miệng nói nhỏ, Tô Nham cẩn thận lắng nghe, hần nói thầm chính là tên Tô Nham.

Tô Nham cười càng sượng, kéo chăn lên cao, gần như hoàn toàn che khuất hai người, y tắt ngọn đèn đầu giường duy nhất, phòng rơi vào bóng tối, lấy tay mò dịch tron ra, sau đó chú ý bò lên trên chân Lương Khuê, vung vạt áo ngủ lên liền cắn răng ngồi lên, quá trình này cũng không dễ chịu, Tô Nham hơi chảy mồ hôi lạnh, trì hoãn hồi lâu mới thò ra, chậm rãi lên xuống.

Đèn đầu giường cách một tiếng phát sáng.

Thanh thanh sở sở chiếu sáng gương mặt Tô Nham. Bị Bá Vương nganh thương cung[1], Lương Khuê kinh hồn chưa định, thẳng đến khi nhìn thấy Tô Nham mới thờ phào thật to, ngẩng đầu lên lớn tiếng cười mỉa: “Shit, cậu làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng có quỷ tìm tới tớ chứ!” Hắn đột nhiên bật dậy, Tô Nham lập tức nhuyển nôm sắp xuống, Lương Khuê ôm chặt lấy, ôm cổ Tô Nham không buông, đắc ý cười to cực ngốc: “Cậu dám lên trời về không nói cho tớ, may mà hôm nay tớ ở lại chỗ này, bằng không đã bỏ qua chuyện tốt như vậy. Ai nha nha, Tô Nham nhà chúng ta là gan thật lớn, tớ thích nha, ha ha a.” Nói xong ôm Tô Nham hung hăng va chạm, Tô Nham thấp kêu một tiếng, cào bả vai Lương Khuê. Lương Khuê tâm tình tăng vọt, nhiệt độ cơ thể dâng cao đột ngột, kẻ môi qua bắt được môi Tô Nham, hai người niêm niêm hồ hồ hôn nồng nhiệt một phen, hôn thẳng đến đầu choáng váng, thân thể trương rộng, Lương Khuê không thể chờ được rút áo ngủ lệch xệch vương vít của Tô Nham xuống, nghiêng người áp Tô Nham phía dưới, cũng không quản chăn mền rơi trên mặt đất, nhấc hai chân Tô Nham lên liền ra sức làm việc.

Hạn hán đã lâu gặp mưa lành, tiểu biệt thắng tân hôn, tình dục hai người đều tăng cao.

Một đêm sâu thien miên, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Đến hơn nửa đêm mới bình yên thiếp đi.

Ngày hôm sau là tiết nguyên tiêu, giữa trưa Lương mục mục đánh thức Lương Khuê, dặn dò hần khuya về nhà ăn cơm.

Lương Khuê vui mừng cao hứng, vừa vặn giữa trưa không muốn động, dứt khoát ôm Tô Nham tiếp tục ngủ nướng.

Thế nhưng bị cú điện thoại quấy nhiễu, làm thế nào cũng ngủ không được.

Lương Khuê nhàm chán cực kỳ, cầm lấy tay Tô Nham nhìn đông xem tây, đột nhiên nói: “Chúng ta hôm nào đi đặt một đôi nhẫn nhé?”

Tô Nham cả mắt cũng không mở ra, thấp giọng đáp lại: “Tùy.”

“Cái này sao có thể tùy hả, nghiêm túc ngắm lại...”

Đỉnh đỉnh đang đang, điện thoại Tô Nham vang lên.

Tô Nham không kiên nhẫn bắt nghe: “Alo?”

“Nham Nham, là cha.” Ông Tô ở đầu kia nói.

“... Chuyện gì?” Tô Nham thờ dãi.

“Hôm nay là tiết nguyên tiêu, con tới ăn bữa cơm? Di con đã làm xong một bàn đồ ăn, không ăn lãng phí, con chưa từng tới nhà này lần nào, coi như làm quen đi”

Tô Nham không lời nào để nói, treo điện thoại cũng không được, không treo cũng không được.

Đang do dự, Lương Khuê đã đoạt lấy điện thoại, cười hi hi hỏ: “Chú hả, chúc mừng năm mới, con là Lương Khuê.”

“Nha...”

“Chú yên tâm, giữa trưa con mang Tô Nham qua ăn cơm.”

“Tốt lắm, các con cùng đi, rất nhiều món ăn, tùy tiện ăn. Mau a, không đồ ăn nguội.”

“Tốt tốt, lập tức qua ngay a.”

Cắt điện thoại, Lương Khuê lập tức kéo Tô Nham lười nhát lên, Tô Nham ngồi không muốn động, Lương Khuê thúc y: “Cậu mau thay quần áo a, có người mời ăn cơm, không ăn uống lắm, hơn nữa cũng không phải người ngoài. Không quan tâm cậu chán ghét cha cậu, đó cũng là cha cậu, nghĩ tình ông nói sau này đem tài sản lưu hết cho cậu, cậu cũng nên đi ăn một bữa cơm.”

Tô Nham trừng hấn, Lương Khuê đành tự mình đi qua giúp y tìm quần áo, mặc quần áo, thuận tiện bóp bóp eo y luôn, Tô Nham phụt bật cười, đẩy Lương Khuê ra: “Tớ còn chưa tàn phế, không tới phiền cậu hầu hạ.”

“Ha ha, sau này cậu già bị liệt, tớ liền hầu hạ cậu.”

Tô Nham cười hất đầu lên, tâm tình rất tốt đi đến toilet.

Lương Khuê nhìn thấy bóng lưng thon dài kia lớn tiếng tru lên: “Tô Nham nhà chúng ta đáng người thật tuyệt, lưng rộng chân dài eo cũng dai, mông là đỉnh nhất nha.”

Tô Nham ngậm bàn chải đánh răng mắng hấn: “Không có tiền đồ, thứ thô kệch.”

Lương Khuê nghe vậy đôi mắt lóe sáng, lập tức nhảy đến sau lưng Tô Nham vui thích ôm y mề nheo: “Cậu đang mắng nó sao? Nó rất vui nè.”

“...”

Hai người chạy tới nhà mới của ông Tô, hơi chếch khỏi thời gian ăn cơm trưa một chút, có mấy món đã nguội, thấy bọn họ rốt cục đã đến, vị mẹ mới kia vội vàng đi vào hâm, một câu cũng không dám nói với Tô Nham.

“Các con ngồi, đừng khách khí. Nếu không uống chút nước ép trước?” Ông Tô chăm chú nhìn Tô Nham.

Lương Khuê nói tiếp: “Không cần, chúng con đều đói bụng, vừa vận chạy đến ăn cơm trưa. Di không cần vội, có mười mấy món, chúng con sao ăn hết được, tranh thủ cùng nhau ăn, không vội.”

Ông Tô gật đầu, hô vào phòng bếp: “Em đừng làm, qua dùng cơm đi.”

Mẹ kế mới ước chừng bốn mươi tuổi, thoát nhìn trẻ hơn Ông Tô không ít, bộ dáng rất ôn nhu hòa nhã, rất dễ gần gũi.

“Đây là Nham Nham, là đứa con trai duy nhất của anh.” Ông Tô giới thiệu.

Mẹ kế hàm súc gật đầu: “Mọi người uống canh đi, canh gà đất, rất ngon.”

“Cảm ơn.” Tô Nham rốt cục lên tiếng, mức canh gà nếm mấy ngụm, hương vị cũng khá ngon, tay nghề của người phụ nữ này thật sự cũng tốt.

“Uống ngon thật, tay nghề so với đầu bếp bên ngoài còn tốt hơn.” Lương Khuê kinh ngạc ca ngợi.

Di ấy ngại ngùng nói: “Di trước kia làm nghề này, nên có chút tay nghề.”

“Khó trách! Ha ha, chúng con thực có lộc ăn.”

“Nếu thích, sau này có thể thường đến, các con thích ăn cái gì liền nói cho đi biết, di chuẩn bị cho các con.”

“Ha ha, thật sự có thể chứ? Con sợ không tiện.” Lương Khuê liếc mắt nghiêm mặt giả bộ khách khí, con mắt ý vị nhìn qua Tô Nham cùng Ông Tô.

Tô Nham không lên tiếng, Ông Tô run run khoe miệng gật đầu: “Thích thì đến thường, không cần khách khí. Con cùng Nham Nham là... Bạn tốt, tới dùng cơm thôi mà.”

“Cảm ơn chú và dì.”

[1]“Bá Vương ngành thượng cung”: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nó”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiáng jiàn”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tạo ra vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: you? too!

Mẹ kế mới của Tô Nham thật đúng là người có tâm. Hôm tết nguyên tiêu ngồi ăn cơm trên bàn cứ tưởng chỉ là nói lời khách khí. Chờ Tô Nham cùng Lương Khuê chính thức khai giảng bận học lu bù, mẹ kế lại cách ba năm ngã ba mà vẫn hầm canh gà canh cá các loại canh mỹ vị đưa đến trường. Xuân về hoa nở, thời gian cực nhanh, đảo mắt đến cuối tháng tư, hôm nay Tô Nham giữa trưa tan học liền quay về kí túc xá, đàn anh cùng lâu từ xa đã cười ồ ào nói: “Tô Nham, mẹ cậu lại đến đưa canh nè.”

Tô Nham nghe vậy không tiếp lời, chậm rãi đi đến trước mặt mẹ kế, mẹ kế vội vàng cười đem bình thủy đưa cho y, Tô Nham nhận nhặt mỉm cười: “Cảm ơn.”

Mẹ kế lắc đầu: “Con đừng lần nào cũng cảm ơn dì, đây đều là ý của cha con, ông sợ con học nặng, cần tin thì ăn không ngon, mà hôm nay sao không thấy Tiểu Lương vậy con?”

“Cậu ta lát nữa đến.”

“A, ngày mai là hai mươi sáu tháng tư, cha con nói là sinh nhật con, kêu con về nhà ăn cơm tối, con có rảnh không? Kêu Tiểu Lương cùng đi, đi làm đồ ăn ngon đợi các con.”

Tô Nham im lặng, từ sau khi cha mẹ rời khỏi y, y đã gần như quên mất ngày sinh thật sự của mình. Hàng năm đều là Lương Khuê cùng y trải qua sinh nhật giữa mùa đông kia. Dù sao một năm một lần, cụ thể là ngày nào cũng không quan trọng, chỉ cần có người nhớ đến đã đủ lắm rồi.

Nhưng ngày mai cũng là sinh nhật của Lương Khuê, hôm qua Lương Khuê đã bắt đầu phấn khởi ám chỉ cho y. Tô Nham đang phát sầu tặng quà gì cho thỏa đáng.

Tô Nham còn đang do dự, đầu kia Lương Khuê nhận được điện thoại của ông Tô, ông có phản ứng ngạc nhiên nói: “Tiểu Lương a, ngày mai con mang Nham Nham tới ăn cơm tối được không? Nó không chịu nghe chú, con nói nó còn nghe một chút, ngày mai là sinh nhật nó, chú chuẩn bị một ít món ngon, con cũng cùng nó đến đi.” Hiện tại trong lòng ông rất mâu thuẫn, không cách nào triệt để tiếp nhận quan hệ của con trai và Lương Khuê, nhưng cũng không thể mở miệng ngăn cản cái gì. Đàn già bộ như hồ đồ, cứ coi như quan hệ giữa hai người họ là bạn tốt.

Lương Khuê đang trên đường đến phòng của Tô Nham, nghe vậy không khỏi nhủ mảy mảy nhắc nhở: “Chú à, chú có phải nhớ lầm sinh nhật Tô Nham rồi không? Tô Nham sinh vào mùa đông, ngày mai là sinh nhật của con mới đúng.” Hắn nghĩ lầm cha mà cả sinh nhật của con mình cũng lộn, khó trách Tô Nham luôn không hợp với cha y.

Ông Tô cũng nhủ mảy: “Chú làm sao có thể nhớ lầm, ngày mai là sinh nhật của con? Cái gì chứ, ngày mai không phải tháng tư hai mươi sáu?”

“Đúng vậy, chính là hai mươi sáu, mai chính là sinh nhật con.”

“Vậy thì đúng rồi a, Nham Nham nhà chúng ta chính là sinh vào mùa xuân tháng tư, bắt quá khi làm hộ khẩu chậm một chút, cho nên ghi vào là mùa đông, trên chứng minh là ghi sai. Hai mươi sáu tháng tư mới đúng, chú nhớ không lầm đâu.”

Lương Khuê kinh hãi: “Chú, thật như vậy? Chẳng lẽ con cùng Tô Nham sinh cùng năm cùng tháng?” Hắn nghĩ đến thế, trong lòng lập tức kích động.

“Đại khái thật sự là trùng hợp, dù sao ngày mai con hãy nghĩ biện pháp mang nó qua dùng com, chú cảm ơn con.”

“Được! Không thành vấn đề, con nhất định đưa cậu ấy đến.”

Đến tan học hôm sau, Lương Khuê cấp tốc lôi kéo Tô Nham đến Tô gia, trên bàn com đặt bánh ngọt, trong bếp chuẩn bị sẵn bữa tối.

Ông Tô thấy bọn họ chạy tới, thở phào một hơi.

Tô Nham trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, y không hiểu cha y vì sao lại thay đổi, chẳng lẽ thật sự bị y dọa đến mức sửa tính đổi nết?

Cũng không phải cha y bây giờ không tốt, chỉ là Tô Nham không quen, rất nhiều năm không thân cận với ông, đột nhiên bị gần gũi, toàn thân không được tự nhiên.

Nếu không có Lương Khuê trợ giúp phía sau, y đại khái vĩnh viễn sẽ không tới. Nhưng Lương Khuê vẫn luôn bên cạnh, y cũng có thể yên tâm thoải mái bước vào nơi này.

Lương Khuê hào hứng cắt bánh kem đặc tiền, bốn người tùy ý ném thử rồi bắt đầu com tối, đây mới là điều bọn họ muốn.

“Thấy các con thích ăn cay, hôm nay di liền làm một bàn món cay Tứ Xuyên, nhưng có vài món không cay các con cũng đừng bắt bẻ, ném thử thịt kho tàu, bún thịt, hương vị đều rất ngon.”

“Dạ dạ, cảm ơn di.” Lương Khuê một ngum một ngum ăn thịt kho tàu, thịt này kho đặc biệt ngon, không ngán chút nào, vô cùng sướng miệng. Kho ngon hơn di Hồng nhà bọn họ nhiều.

Ông Tô vui mừng nhìn đứa con im lìm ăn com đôi điện, sau đó móc ra một cái chìa khóa đưa cho Tô Nham: “Đây là cha mua cho con, chiếc Audi kia của con đã cũ, cha mua cho con một chiếc mới nhất, từ nay con cứ xài chiếc xe này. Cha thấy không ít người tuổi trẻ rất thích loại này.”

Tô Nham ngẩng đầu nhìn chìa khóa xe mới tinh, Lương Khuê không được tự nhiên ho khan vài tiếng.

Ông Tô bị nhìn đến xấu hổ, năm nay Tô Nham đã năm hai gần lên năm ba, hơn hai mươi tuổi, có được một chiếc xe sẽ tốt hơn. Chỉ là ông thà chính mình bỏ tiền mua xe cho Tô Nham, cũng không muốn người khác mua cho Tô Nham, đặc biệt là nhà Lương Khuê.

“Vì sao mua xe cho tôi?” Tô Nham thẳng thắn hỏi ông.

“... Con cũng lớn, có xe tốt hơn.”

“Tôi có xe, tuy cũ chút, nhưng tôi không chê.”

“... Cha mua cho con tốt hơn.”

Tô Nham nhú mày không nói.

Lương Khuê xé một cái đùi gà nhét vào miệng Tô Nham, nghẹn đến Tô Nham nộ khí ứa ra, Lương Khuê nhân cơ hội nhanh chóng giải thích nói: “Tô Nham, chiếc Audi công ty cho cậu quả thật đã cũ, hiện tại lấy ra đi đón khách thì keo kiệt quá, nếu chú đã mua cho cậu chiếc mới, cũng không có biện pháp trả lại, tốt xấu gì cũng là một mảnh tâm ý của chú ấy, cậu hãy nhận đi.”

Ông Tô nghe vậy đầu tiên là sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nét mặt lập tức xấu hổ. Ông ảo não hận không thể tát mình một cái, tại sao lại không nghĩ tới chuyện này, sở dĩ ông ly hôn với vợ trước, nói cho cùng cũng là vì cảm thấy giận không kiềm được, cảm thấy bị vũ nhục. Nghĩ coi ông tuy không phải đại phú hào gì, nhưng mấy năm nay sinh ý làm không tồi, con ông muốn mua xe, ông liền mua cho nó! Ông không thiếu tiền. Nhưng con ông có xe, cũng không phải do ông mua, thấy hai mẹ con kia miệng nói khó nghe, cái gì trai bao bán thân gì chứ, quả thực tức giận đến ổi máu. Ông không nghĩ tới xe của Tô Nham căn bản không liên quan đến Lương Khuê, ông thậm chí nghĩ Tô Nham chỉ là một học sinh, coi như là sinh viên giỏi đi, cũng không mua nổi một chiếc Audi nhanh như vậy, huống chi lúc nó có Audi, căn bản chưa nhận công trình. Vậy tiền từ đâu ra? Rất dễ liền tưởng đến Lương Khuê.

Đối với sự tồn tại của Lương Khuê, thủy chung là cái gai trong lòng ông, nhỏ không được, lớn đi cũng không xong.

Ông Tô lập tức xoay chuyển lời nói: “Đúng vậy a, công ty cũng có tài chính và suy tính của công ty, kinh doanh ở thành phố lớn, bề ngoài của công ty rất quan trọng, người bây giờ thích phô trương, có một chiếc xe ngon lành để đi thì tốt hơn.” Trong lòng ông thở phào đồng thời cũng vô cùng mừng rỡ, không ngờ con trai đã sớm yên lặng kiếm tiền, đáng tiếc chính là ông làm cha, cư nhiên một chút cũng không biết... Nếu sớm biết như vậy, ông cũng sẽ không hiểu sai.

Không đợi Tô Nham nhiều lời Lương Khuê đã nhét chìa khóa xe vào túi Tô Nham, lập tức cười hi hi nói với Ông Tô: “Đúng a, kỳ thật con cũng muốn đổi xe, nhưng giờ con không thể nhận công trình, tập trung vào việc học, xe tốt xe tồi cũng không sao cả. Tô Nham thì khác, công ty trò chơi Chiến Thần là tâm huyết nhiều năm của cậu ấy, hiện đang trên đà phát triển, món quà này coi như chú thưởng cho cậu đi.”

Ông Tô nghe vậy trong lòng nhanh chóng cân nhắc, thì ra Tô Nham làm ở công ty game! Tuy không phải lĩnh vực ông hiểu, nhưng sự phát triển của ngành này ông cũng nghe nói không ít. Người tuổi trẻ làm ngành này, rất tốt.

“Nham Nham, trò chơi của con cha cái gì cũng không hiểu, nhưng kinh nghiệm kinh doanh cha vẫn có chút, sau này con gặp phải chuyện gì thì tìm cha,

ngàn vạn lần chớ khách khí.”

Di cũng phụ họa: “Đúng vậy, cha con nào có thâm thù, cha con mỗi ngày nhắc tới con, giờ ông lớn tuổi rồi, bệnh tật cũng nhiều, phong thấp, huyết áp, đường máu, xương cổ, đau đầu, một đống bệnh cái này a cái kia a, hiện tại liền dựa vào thanh niên các con cố gắng phát triển, có thể giúp ngày nào thì hay ngày đó.”

Tô Nham tuy thủy chung im lặng, nhưng không trả lại quà, ăn cơm tối xong liền cùng Lương Khuê đến trước quán bar, nửa đường Lương Khuê liền ôm vai Tô Nham an ủi: “Tớ biết tớ không cách nào hoàn toàn hiểu rõ mâu thuẫn giữa cậu và cha cậu, nhưng tớ muốn cậu sống càng vui vẻ, càng trọn vẹn một chút. Tớ nhìn ra được cậu cũng không muốn oán hận ông, tóm lại là cha cậu, cậu cũng không cách nào nhẫn tâm làm gì ông, nói lời không may, nếu có một ngày ông thực ngã bệnh, bệnh hoạn không người thăm hỏi, cậu vẫn bỏ không được đi hầu hạ ông. Đã như vậy, hiện tại ông cố tình muốn cải thiện quan hệ giữa hai cha con, con cứ nhận đi, dù sao cũng không thiệt thòi.”

“Nhiều người tốt với cậu, tóm lại cũng là việc hay mà.”

“...” Tô Nham muốn nói lại thôi, có lẽ là thời gian quá dài, có lẽ là hiện tại quá hạnh phúc, một chút oán hận cũng chậm rãi bị nỗi hạnh phúc lấp đầy. Y bây giờ nhìn thấy cha sớm đã không có kích động phẫn nộ lúc trước, đã có thể rất bình thản đối mặt. Y không biết đây là tiến bộ hay thật lùi, bất kể thế nào, sự tình đã đến nước này, cứ đi dọc theo con đường mà bước tới. Tình huống xấu nhất cũng đã gặp qua, con đường phía trước không còn đáng sợ.

Hai người chạy tới quán bar, mấy người bạn được mời lục tục kéo tới. Một đám thanh xuân bừng bừng phấn chấn, ăn mặc sành điệu mê người, trong quán rượu ánh đèn lấp lánh, nhạc vang rung động, không cần người cổ động, không khí đã sớm tự nó sôi lên.

Nhìn thấy Lương Khuê vị thọ tinh này chạy đến, mọi người lập tức ồn ào kéo hân đi lên, Lương Khuê cười ha hả nói: “Mọi người đừng vội, hôm nay còn là sinh nhật một người, sinh cùng năm cùng tháng với tớ đó!”

Phía dưới lập tức có người quen cao giọng ồn ào: “Có phải là vợ cậu, Tô Nham không a?”

Lương Khuê đôi mắt sáng rõ: “Bingo! Chính là bà xã nhà tôi a!”

“Ha ha ha, Tô Nham cậu núp phía sau làm chi, mau mau đi lên a.”

“Ôi hôm nay là sinh nhật hay lễ kết hôn vậy ta?”

“Tranh thủ thời gian bái đường đi.”

Lương Khuê hò hét: “Bánh ngọt tới nay lên, mọi người tùy tiện chơi trước, muốn ăn gì uống gì tùy ý đi, tận hưởng!”

Tiếng nhạc càng thêm chân động vang lên, chân đến Lương Khuê đi xuống đài nhanh như mèo, dùng sức xoa lỗ tai. Cả nam lẫn nữ nóng vội sớm đã lên đài nhảy múa điên cuồng phát tán mọi lực thanh xuân.

Hôm nay là Lương Khuê bao hết, ông chủ quán bar là người quen của hắn, cũng là một công tử lớn lên ở xứ này, để lại cho hắn không ít rượu ngon, trong quán cũng cực kỳ sạch sẽ.

Không bao lâu sau các tiết mục mà quán bar an bài liền từng cái bắt đầu, những hạng mục biểu diễn này Lương Khuê không nhúng tay vào, đều là giao cho ông chủ làm. Tóm lại là ca hát khiêu vũ cùng nhau chơi đùa, còn an bài hoạt động rút thưởng. Bắt đầu trước hết chính là dàn nhạc diễn tấu, Lương Khuê kiêm luôn phục vụ, bung rượu ngon một ly một ly tự mình đưa đến tay, mỗi người đều đáp lễ cho Lương Khuê một câu sinh nhật vui vẻ. Tô Nham là tạm thời thêm vào, bởi vậy khi Tô Nham ôm hoa hồng đỏ cùng hoa hồng vàng, một đóa lại một đóa tự mình đưa đến tay người khác, hoa hồng đỏ đưa cho nữ sinh, hoa hồng vàng đưa cho nam sinh, Lương Khuê có chút nội thương, tròn ra ngoài gọi một cú điện thoại cho ông chủ mắng vồn: “Thẩm Tín! Anh hủy đài của tôi rồi!”

“Không có, những hoa hồng này đều là tôi miễn phí tặng kèm, các anh tùy tiện chơi.”

Lương Khuê càng nội thương hơn khi phát hiện Tô Nham trầm tĩnh mỗi khi hiến hoa hồng đỏ cho nữ sinh, cư nhiên còn tặng thêm một nụ hôn! Mặc dù là hôn mu bàn tay! Thế nhưng, những nữ sinh kia đều mặt đỏ tim đập mạnh. Dưới ngọn đèn mờ tối, Tô Nham hôm nay quả thực dị thường mê người, Lương Khuê nhìn thấy con mắt cũng nóng lên, đừng nói chỉ đến đám nữ sinh đang ngồi cũng hoa cả hai mắt.

Tô Nham cảm nhận được ánh mắt dao nhỏ của Lương Khuê bắn tới, không sao cả cười cười, vừa vặn hoa hồng tặng xong, y lặng yên lui vào bóng tối uống rượu.

Lối ra hậu trường đoàn nhạc càng náo nhiệt hơn, dưới nền nhạc vang dội thích hợp nhảy múa điên cuồng, các vũ đoàn mỹ nhân nóng bỏng được mời lên sân khấu, một đám nam sinh huyết khí cuộn cuộn, hò hét cổ vũ. Thân thể các cô em vừa múa nhảy xinh đẹp, vừa ra sức ném mị nhãn, vài phút liền có nam sinh xông tới cùng đập vũ. Có thể lôi kéo mỹ nhân kích tình phi dương quay cuồng chảy mồ hôi, sao lại không làm chứ. Âm nhạc đột nhiên biến đổi, ồn ào hò hét giống như DJ, cả phòng tựa hồ đều chấn động, Lương Khuê đứng ở đằng kia bắt đầu hút thuốc. Bốn phía tìm kiếm thân ảnh của Tô Nham, lại đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai từ chót người, Lương Khuê đầu ông ong ong nhìn về phía sân nhảy.

Trong nháy mắt ngó ra.

Tô Nham nhà bọn họ, lúc nào đã lên đài rồi?

Chỉ thấy giữa nhóm cô em nhiệt vũ kia chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một cái ống thép chọc thẳng lên trời, ngọn đèn chiếu sáng tại đó, Tô Nham dưới ánh đèn mặc một thân áo sơ mi trắng rộng thùng thình mất trật tự, quần jean đen bao lấy hai chân thon dài, Tô Nham hơi cúi thấp đầu, dáng vẻ lẳng lẳng đứng ở đó, mị lực bắn ra bốn phía.

“A a a! Tô Nham!” các nữ sinh phía dưới hét lên, nam sinh hưng phấn ồn ào: “Shit, không phải múa cột chứ? Không hổ là hotboy, nhìn khí phách này cái coi! Cứ như mình tỉnh vậy đó, giả bộ cũng giống quá chứ.”

“Nhìn thất lưng người ta coi! Nhìn cứ như vũ công í.”

“Nói bậy bạ, Tô Nham là khoa máy tính tui tao, không phải ngành nghệ thuật à nha.”

“Máy tính mau mau nhảy đi!”

“Tô Nham! Tô Nham! Nhảy!”

“Coi! coi! coi đi!”

Lương Khuê phun máu .

“Các cô gái háo sắc này, còn lưu manh hơn nam sinh.”

Tô Nham trên đài nhin không được nhếch khóe miệng lên, hôm nay là ngày vui, phải chơi cho đã, tận hứng mà chơi.

Âm nhạc vang lên, Tô Nham ngẩng đầu lên, một tay cầm lấy ống sắt, chân di động, hai chân thon dài dưới quần bò màu đen thông thả mà tự động bắt đầu cuốn vào ống, chân trần không tiếng động giẫm phải mặt đất, mang lại cảm giác chấn động yên lặng

Lương Khuê không khỏi ngừng thở, hắn cũng từng xem múa cột tại hiện trường, nhưng đều là xem phụ nữ biểu diễn, những cô nàng kia ăn mặc hở hang, biểu diễn ra, thật sự được rất nhiều nam nhân hoan nghênh. Thế nhưng, Tô Nham biểu diễn, hắn cảm thấy cực độ bất ngờ, Tô Nham học được từ lúc nào chứ?

“A a! Tô Nham cool quá đi!”

“Vóc người đẹp quá aaaa!”

Hai nữ sinh đứng bên rìa hét lên, cả kinh đến Lương Khuê sắc mặt biến đen, đáy lòng vận vẹo. Hắn vẫn sinh hờn dỗi. Tiết tấu âm nhạc trong sân nhảy biến đổi, Tô Nham đã dần dần gắn sát ống sắt, rõ ràng là động tác không quá thu hút, nhưng đôi mắt hơi mím cười kia của Tô Nham, bên mặt tuấn lãng dưới ánh đèn như ẩn như hiện, áo sơ mi trắng nhẹ nhàng lắc lư, mắt thấy thân thể y càng ngày càng gắn sát ống sắt, tóc đen sáng bóng, eo hơi trầm xuống, cặp mông dưới chiếc quần jean liền nổi bật nhếch lên, Lương Khuê đầu ông một tiếng nóng lên, Tô Nham nhẹ nhàng linh hoạt lên ống.

Động dậy trời chảy nhanh chóng, nhảy múa liên tục, Tô Nham buộc chặt bụng, đè khí, đùi phải ôm ống sắt, tay phải nắm chặt ống, tay trái từ phía sau luồn ngược qua chống đỡ, chân trái uốn lượn, cả người cao cao treo trên ống thép, xoay tròn vun vút như tấm thẻ, áo sơ mi rộng thùng thình tung bay khi đang xoay tròn, tóc đen bay múa, ngọn đèn lập loè. Động tác rất nhanh rất trôi chảy, lại không chỗ nào không hiện ra lực đạo cùng dương cương nam tính, lực đạo không đủ, tuyệt đối không leo lên được, càng không thể xoay tròn. Lương Khuê từ bắt mắt ban đầu chuyển thành lo lắng, y chăm chăm vào thân thể Tô Nham, sợ y nhẹ buông tay, người triệt để rơi khỏi ống sắt, vậy sẽ ngã không nhẹ đâu!

Tô Nham liên tục xoay tròn ba vòng, thân thể liên chậm rãi từ ống tuýp kéo dài, hai tay giơ lên cao cầm lấy ống tuýp, hai chân đã rủ xuống, đưa lưng về phía người xem, thất lưng nhẹ nhàng vừa động, thân thể vừa trượt, người liền xoay người, biến thành đối mặt người xem, hai tay cầm ngược ống tuýp, lưng chống đỡ ống tuýp nhẹ nhàng chậm chậm trượt, động tác này nếu là phụ nữ làm, sẽ xinh đẹp cực độ đến phùng lửa, nhưng Tô Nham cũng không làm biến độ quá khoa trương, chỉ là rất nhẹ trì hoãn, ngừng cao đầu lên, hai chân cong qua, đi một vòng đột nhiên âm nhạc rung động mạnh, thân hình Tô Nham lùi nhanh, hai cổ tay nắm chặt ống tuýp, hai chân đã trượt xuống lên đến đỉnh đầu quay ngược lại ôm lấy ống tuýp, Tô Nham triệt để đổi chiều, áo sơ mi trắng vì quán tính mà rủ xuống, lộ ra cơ bụng của Tô Nham!

“Ngao ngao ngao ngao!”

“Xem cơ bắp kia!”

Tiếng hét chói tai, tiếng chụp ảnh, tiếng vỗ tay không dứt bên tai.

Trong thanh âm âm ỉ, hai chân Tô Nham vẫn đổi chiều, hai tay lại buông ra bằng phẳng, triệt để thoát ly ống tuýp, phía dưới lại là một trận ủng hộ đỉnh tai nhức óc!

“Tuyệt vời aaaa!”

“Lợi hại!”

“Cứ tưởng như xiếc aaaa.”

Lúc này nếu lực chân không đủ, Tô Nham cũng sẽ té xuống. Nếu cân đối không tốt, hai tay cũng không thể nào buông ra.

Theo âm nhạc tiết tấu chuyển biến, Tô Nham rất nhanh lại rơi xuống mặt đất, một tay cầm lấy ống tuýp, thân thể sinh động vũ động, tóc đen tùy ý bay bay, áo sơ mi phất phới nhẹ, hai chân có tiết tấu bước đi, eo nhẹ nhàng rà qua ống tuýp, đầu ngẩng cao, đôi môi khẽ nhếch. Mục tiêu Lương Khuê thủy chung truy đuổi, là đôi mắt dưới ánh đèn mờ ảo, thâm thúy khó gặp kia, là nụ cười say mê như có như không bên mép môi y nữa.

Lương Khuê cũng không biết như thế nào, cứ như vậy đi tới.

Cùng lúc đi theo, là tiếng thét chói tai kinh sợ trời mây.

Lương Khuê cũng cười theo đám bọn họ, giương một tay lên vút áo khoác xuống, thật khéo, hôm nay hắn mặc đồ trong là áo sơ mi đen, phía dưới cũng là quần jean màu đen.

Hắn đi đến bên người Tô Nham, đầu tiên biểu diễn một động tác kinh điển của Jackson, lập tức dừng cầm lại sát ống tuýp, tay phải nắm chặt leo lên. Tô Nham mỉm cười nhìn thẳng hắn, khoảng cách giữa hai bên vừa phải, ống tuýp giữa hai người, hai trái tim giao nhau ngưng mắt nhìn. Tô Nham động đầu tiên, y giờ cao tay phải bắt lấy ống tuýp, cảm hơi hắt lên, Lương Khuê không cam lòng yếu thế cũng bắt được ống tuýp, Tô Nham ôm về bên trái, Lương Khuê thông minh lượn về bên phải, hai người động tác tự động đối xứng. Tô Nham một tay cầm lấy ống tuýp buông thân thể, treo nghiêng chậm rãi chuyển động, ngửa đầu ra hiệu, Lương Khuê cũng không quản y ra hiệu khi gió gì, trực tiếp nắm chặt ống tuýp leo lên, hai chân ôm lấy ống tuýp, hai tay chậm rãi thoát ly, cả người treo trên bầu trời ngưỡng ra sau.

“Ngao!”

“Một đầu một aa a!”

“Huynh đệ coi chừng đứt eo đó!”

Tô Nham khen ngợi cười, sau đó vút leo lên, vài động tác liên tiếp đến phía trên thân thể Lương Khuê, Lương Khuê thức thời thu hồi động tác ngửa ra sau treo giữa trời, thân thể dán vào ống tuýp qua lại lần nữa, hắn chậm rãi hộp bụng uốn ngực đứng thẳng, Tô Nham một chân cộp liên giẫm lên đầu vai hắn, đứng trên nơi cao, chân sau ôm lấy ống tuýp bốn mươi lăm độ hất cao, động tác liên tục hoàn thành, Tô Nham thuận thế khom người, cầm lấy ống tuýp xoay tròn trượt xuống, hai chân khẽ nhếch, đặt mông cười ngời trên vai Lương Khuê, triệt để thoát ly ống tuýp.

Lương Khuê chờ Tô Nham đi, hai người hai tay nắm chặt, Lương Khuê ha ha cười to, trực tiếp chờ Tô Nham chạy xuống đài, một bên chạy một bên hô to: “Trừ Bất Giới chờ vợ về Cao gia trang đề!” Nhanh như chớp liền chui vào đám người ồn ào ầm ĩ, Tô Nham trên vai thiếu chút nữa cười đến đau ruột, may mà nắm chặt hắn, bằng không liền xui xẻo té xuống.

“Ha ha ha!”

Đám người cười vang, đuổi theo Lương Khuê hô đánh kêu giết: “Yêu nghiệt lớn mật! Còn không giao tiểu thư Cao gia ra đây!”

Lương Khuê quái thanh quái khí kêu: “Khi ca, mau mau tới cứu thiếp a~.”

Tô Nham cười cong lưng trên bả vai hắn, hai chân vòng qua cổ Lương Khuê, mềm mại cúi đầu, ghé vào bên tai Lương Khuê nhẹ giọng nói nhỏ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lương Khuê ngửa đầu, môi hai người nhẹ nhàng lướt qua.

“you? too!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hộp lớp

Ăn nhậu một đêm trong quán bar, lúc đoàn người về nhà cũng đã hơn 12h. Rất nhiều người đều đã say như chết, Tô Nham là một trong số ít những người vẫn còn tỉnh táo, họ chia nhau sắp xếp cho những tên say rượu kia. Mãi đến tận giờ mới cùng Lương Khuê trở lại nhà trọ.

Lương Khuê say đến mơ màng, vừa vào nhà liền nôn ói, Tô Nham nhẫn nại rửa sạch sẽ cho hắn, lau sạch sàn nhà, sau thoải mái tắm rửa, nhưng lại không thấy buồn ngủ.

Lương Khuê ngủ say sưa bên cạnh, Tô Nham ôm notebook lên QQ, tin nhắn của Lâm Cường lập tức bật ra: Có ai đó không? Một tháng năm hộp lớp cậu và Lương Khuê có đi không? Lên nhớ add nhóm đây

Tô Nham mỉm cười add nhóm, lúc này đã hơn nửa đêm thế mà trong nhóm vẫn còn người đang online, rất nhanh liền add vào, tên nhóm là: Nhóm bạn bè cấp 3 Lê Hoa.

Tô Nham có phần bất ngờ, ra là nhóm cấp 3. Kể ra là từ khi rời khỏi Thành phố C, bạn bè hồi cấp 3 vẫn còn giữ liên lạc chỉ có Lâm Cường, Trần Yến, cùng mấy người khác cùng học ở Đại học A thôi.

Cao Từ Huy: vỗ tay hoan nghênh ~ lớp trưởng vào rồi bây!

Tôn Vũ: oa, thật sự vào nha, Lâm Cường tên kia còn bảo ngày mai sẽ tìm cậu.

Lâm Cường đang ăn mình oạch cái nhảy ra: Tô Nham? Cậu nha sao không nghe điện thoại của tớ.

Tô Nham: Mới từ quán bar trở về, không nghe thấy.

Tô Nham vừa nói vừa nhìn quét nhóm bạn, rất nhiều người cảm thấy quen thuộc, nhưng nhớ không nổi cụ thể là ai, nhưng y rất nhanh thấy được tên Trần Yến, không khỏi cười.

Cao Từ Huy: trưởng lớp đại nhân a, Lương Khuê đâu? Mau kéo cậu ấy vào nhóm đi.

Tô Nham: cậu ta không ở. Chờ, tớ đăng nhập nick của cậu ta vào luôn.

Chỉ chốc lát QQ của Lương Khuê nhập bậy.

Lúc này trong nhóm vẫn chỉ có sáu bảy người online, tất cả đều là nam sinh con cú.

Cao Từ Huy lập tức hưng phấn nói: tớ sắp kết hôn, mời các cậu đến uống rượu mừng, tới không? Ngay tại nhà hàng Từ Đăng Hoa Thành phố C, các cậu 30 tháng 4 tới nhà tớ, ai không đến tớ giết đến cửa đó!

Tô Nham kinh hãi: kết hôn?

Lâm Cường: ha ha ha, bị hù giật mình phải không, cái thằng này lợi hại, vinh quang đăng kí làm người kết hôn sớm nhất lớp 12A1 chúng ta!

Tô Nham: cậu có thể lấy giấy hôn thú không?

Cao Từ Huy: shit, giấy hôn thú coi là cái lông, con tớ cũng sắp sinh, có thể không kết hôn sao? Tớ không lợi hại như các cậu, cả đám đều là sinh viên tài cao tiền đồ vô lượng, tớ thì chạy đi kết hôn sanh con a.

Tôn Vũ: cậu nha hiện tại được quá rồi, có học đại học không thì có sao đâu.

Tô Nham chỉ biết là lúc trước lớp chọn bọn họ cũng có học sinh thi rớt đại học, về sau có học lại, có bỏ học, đều lựa chọn con đường khác nhau. Tình huống của Cao Từ Huy y hoàn toàn không biết.

Cao Từ Huy: dù sao các cậu không thể chạy cũng phải chạy tới cho tớ, Tô Nham, nhớ thông báo cho Lương Khuê một cái, nhất định phải tới đó nha!

Tô Nham: Ukm, nhớ kỹ, nhất định đi uống rượu mừng.

Cao Từ Huy: vậy mới đúng, uống rượu mừng chúng ta còn có thể đến họp lớp, thật tốt a. Ai nha nha còn có mấy đứa nữa không liên lạc được, thiệt là hao tổn tâm trí.

Tôn Vũ: Trần Oân Oân cậu có không? Nghe nói cô ta học xong cao trung thì xuất ngoại, bông hoa của lớp đó a, thật muốn nhìn cô bây giờ ra sao a.

Cao Từ Huy: có lấy được MSN của cô, nha phun Anh vẫn với tớ nữa chứ, mịa nó, khinh tớ dốt à. Tớ bảo cô vào nhóm QQ đi, người ta đến một câu tôi chỉ dùng MSN thôi, không biết gì là QQ, chờ có cơ hội về nước rồi nhập nhóm trên QQ.

Lâm Cường: ha ha ha, may mắn cô đi không phải Pháp, bằng không người ta phun ra tới tiếng pháp, tới lúc đó thì cậu chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tôn Vũ: Shit, đừng nói tiếng pháp, tớ giờ chọn môn tiếng pháp, thực là thứ ngôn ngữ hỏ người nhất trên thế giới mà.

Lâm Cường: Tiếng pháp hơi khó, nhưng học rất tuyệt, là loại ngôn ngữ đang được hoan nghênh. Trần Yến cũng chọn môn tiếng pháp.

Cao Từ Huy: ôi, Lâm Cường cậu thật sự ở chung với Trần Yến à? Lần trước tớ đụng phải Vương Tiểu Ngọc, nếu không phải cô nói cho tớ biết, tớ còn không biết.

Tô Nham: Sao không nói cho tớ biết?

Lâm Cường: đàn ông con trai đừng có bà tám như vậy.

Tô Nham: ngày mai tớ đến hỏi Trần Yến.

Lâm Cường: cậu đừng xía vô chuyện của người ta nghen, mà đại soái ca có bạn gái chưa?

Cao Từ Huy: khẳng định có! Mặt Trường lớp hại nước hại dân, tối được tiểu nha đầu yêu mến.

Tô Nham: bạn gái của tớ đang ngủ bên cạnh.

Lâm Cường: ngao ngao ngao

Cao Từ Huy: Chụp phát coi, tớ thật hiếu kì bạn gái của trường lớp thế nào, có phải là mỹ nhân bốc khói không. 1 tháng 5 cùng mang tới để các huynh đệ nhìn một cái!

Tôn Vũ: mãnh liệt yêu cầu mang chị dâu xuất hiện!

Tô Nham: không muốn hù đến các cậu

Cao Từ Huy: không thể nào, chẳng lẽ rất xấu?

Tô Nham: không xấu.

Cao Từ Huy: cao gầy không?

Tô Nham: Cao.

Cao Từ Huy: vóc người đẹp không?

Tô Nham: Đẹp.

Cao Từ Huy: tính tình tốt không?

Tô Nham: Tốt.

Cao Từ Huy: +_+ vậy thì có gì dọa người ?

Tô Nham: lông rất nhiều.

Cao Từ Huy: ...

Tôn Vũ: ...

Lâm Cường: nhiều lông ở đâu?

Tô Nham: các cậu đoán:-D

Mấy nam sinh tám nhảm mấy tiếng, lúc Tô Nham logout ngủ trời đã sắp sáng, cũng may thứ bảy có thể dôn sức mà ngủ bù.

Khi Tô Nham một giấc ngủ đến xế chiều ba giờ tỉnh lại, trong phòng đã không có bóng người .

Tô Nham rời giường rửa mặt một cái, hái vài quả cà chua trong không gian nhét bụng, lấy ba quả trứng gà tùy ý nấu chén canh trứng hành lấp đầy bụng. Vừa ăn xong Lương Khuê liền dắt Mèo Con trở lại.

“Đậy rồi hả? A, tớ về nhà một chuyến, ba mẹ hai ngày này bận rộn, Mèo Con để chúng ta nuôi hai ngày.”

Mèo Con vui rạo rực chạy đến bên người Tô Nham làm nũng, từ khi y mang Mèo Con ra khỏi không gian, trên cơ bản chẳng khác nào gỏi nuôi tại Lương gia, ông bà nội Lương gia bình thường đi ra ngoài tản bộ, rèn luyện vân vân trong ngoài ngoài đều mang theo Mèo Con.

“Ông bà nội cậu lại đến nhà chú hai à?”

“Đi nhà cô, cô chị họ lấy chồng của tớ vừa sinh con, cô tớ cho họ ở một ít ngày, thuận tiện chăm sóc thằng oắt con.”

“Nhà Tỉnh trưởng kia?”

“Đúng. Tớ mang theo canh ba ba cùng vịt nướng về, hâm nóng cậu ăn đi.”

Tô Nham nghe vậy liền thềm, vội vàng vào bếp.

Vừa đem chuyện Cao Từ Huy muốn kết hôn mời rượu nói với Lương Khuê, Lương Khuê không nói hai lời đáp ứng muốn đi thăm bạn bè trước kia một cái, Tô Nham lập tức đặt vé máy bay đi Thành phố C, kết quả tuy nói trước ba ngày, vé máy bay vẫn không có, miễn cưỡng mua được hai vé xe lửa

Trương Tam thập hào, nhưng là giường cứng.

Bây giờ sáng 1 tháng 5, hai người từ nhà ga đi ra, xe Trương Vĩ phái tới đưa bọn họ trực tiếp vào nhà Trương gia. Đến nhà hần vừa vặn kịp ăn điểm tâm.

Sau khi thi rớt đại học Cao Từ Huy không muốn học lại, dựa vào gia đình cùng cố gắng của mình làm nghề lắp đặt thiết bị trong nhà và trường quay, hai năm qua mở rộng khắp Thành phố C, nhà mới xây lên như măng mọc sau mưa, thiết bị lắp đặt trong nhà rất có thị trường. Cao Từ Huy được lợi trong này, làm rất không tồi. Cô dâu lớn hơn hần ba tuổi, là sinh viên vừa tốt nghiệp, đến phòng làm việc của hần làm rồi dần quen thuộc, rốt cục phụng tử thành hôn.

Hơn mười một giờ trưa, đoàn người đi theo cô dâu chú rể chạy đến nhà hàng Từ Đăng Hoa, ngồi vào vị trí.

Lúc này bạn bè vợ vàng trở về đã rất nhiều, đều là giẫm lên đất liền trực tiếp đến nhà hàng, hai năm không thấy rất nhiều người đều thay đổi, thoát nhìn có chút xa lạ.

Khi Lâm Cường cùng Trần Yến chạy đến, Tô Nham cùng Lương Khuê lập tức ngoắc: “Hai người các cậu thừa nhận đi.”

Lâm Cường cười ha hả đã chạy tới, Trần Yến có chút ngượng ngừng rơi lại phía sau.

“Các cậu thực không hiền lành, có chuyện tốt không nói cho chúng tớ biết, uống phí Tô Nham nhà chúng ta mỗi ngày nhắc tới Trần Yến.” Lương Khuê chế nhạo.

Lâm Cường trừng mắt: “Hừ, đó là Tô Nham không hiền hậu, cậu nói cậu một đại soái ca nhắc tới bạn gái người ta hoài làm gì?”

Tô Nham hừ nhẹ: “Coi chừng tớ giành của cậu bây giờ.”

“Cậu dám!”

Trần Yến can rằng: “Các cậu đừng nói vậy. Tô Nham, gần đây tốt chứ?”

“Rất tốt. Cậu thoát nhìn không tồi.”

Trần Yến có chút mặt đỏ: “Ừ.”

“Vừa nhìn liền biết là con gái đang yêu.” Lương Khuê cười nhạo.

Bữa ăn này là tiệc cưới, bạn bè trước kia hầu như đều đến, không tới chỉ có lẻ tẻ vài người. Duy ba người thi được Đại học A vẫn là chủ đề của mọi người.

“Tớ sau này định thi nghiên cứu chuyên ngành vật lý trường các cậu, các cậu giúp tớ kiểm chút tin tức, khai thông khai thông, tiền bối đều nói ngành nghiên cứu trường các cậu thi rất khó, tớ liền sút đầu mề trán, nhưng không thể không vào. Đề dạng là một cái bằng, tiền lương ra tìm việc làm quả thực sai lệch quá nhiều, vì cái bằng kia tớ nhất định phải thi vào.”

“A, Vi Băng cậu muốn thi nghiên cứu sinh Đại học A? Thật khéo nha, tớ cũng muốn thi. Vốn tớ muốn tốt nghiệp trực tiếp làm việc khỏi mắc công, ba mẹ tớ không những muốn tớ học nghiên cứu sinh, còn muốn tớ học tiến sĩ, shit, chờ tớ tốt nghiệp đã đến trung niên.” Lâm Cường có phần bất mãn nói.

Tô Nham kinh ngạc: “Cậu thật muốn học?”

“Đúng vậy, mẹ tớ mỗi ngày đều lái nhái, giống như tớ không thi tiến sĩ trở về chính là thằng con bất hiếu, ài, học đại học bốn năm đã đủ buồn tẻ rồi.”

“Chắc chắn, tớ cũng muốn thi.” Lương Khuê vui cười.

“Gia thế nhà cậu tốt như vậy, muốn học cao như vậy làm gì?”

“Cho đẹp mắt.” Lương Khuê nói thẳng.

“...”

“Mang thức ăn lên, mọi người tranh thủ ăn, đều nói món ăn nhà hàng này rất ngon, hôm nay cần phải nếm thử.”

“Nhà hàng yến hội vùng này phổ biến giá hơn một ngàn một bàn, nhà hàng này cũng gần ba nghìn một bàn, món ăn mắc như vậy có thể không ngon? Cao Từ Huy thật có tiền, thật xa xỉ. Nhìn một cái tôi thiếu hơn hai mươi bàn, kết hôn thật sự là giả trên trời.”

“Đầu năm nay nhân dân tệ càng ngày càng không đáng tiền, xài tiền như nước a, ngấm lại cậu học đại học hàng năm phí báo danh phí sinh hoạt cái này a cái kia a cần xài bao nhiêu tiền? Tôi thiếu cũng đủ cho cậu mua nhà đấy.”

“Người ta Cao Từ Huy không có lên đại học, vừa vặn đem số tiền kia tiết kiệm, hiện tại có xe có phòng, vợ con đều có, rất đáng.”

“Lương Khuê cậu lúc nào kết hôn cũng đừng quên chúng tớ, nếu nói kẻ có tiền tớ chỉ thừa nhận loại người như cậu, thực muốn nhìn cậu kết hôn phô

trương đến thế nào. Thật dễ người nghèo chúng tớ mở mang kiến thức.”

Lương Khuê ăn đang vui vẻ, nghe vậy sắc đến ho khan, hồi lâu mới trấn định lại, liếc nhìn Tô Nham khi định thần nhân, chậm rì rì cười nói: “Nhất định mời, tớ đã sớm nghĩ kỹ, tớ kết hôn có chừng mấy ý kiến, hoặc đi Thụy Sĩ, hoặc đi Mỹ, Pháp, chọn trong ba điểm này, đều đi dạo một lần không tồi, kết hôn rồi hành vừa vặn xem như tuần trăng mật.”

“Ha ha, cái này hay, tớ cũng đi theo thorn lấy xuất ngoại coi trộm một chút, ha ha ha.”

Lương Khuê hí mắt cười, thầm nghĩ đến lúc đó hẳn thực mời, nguyện ý đi chúc phúc có mấy ai? Nhưng mặc kệ có mấy, một ngày nào đó hẳn sẽ kết hôn cùng người hẳn yêu nhất, tối thiểu cũng có người nhà chúc phúc.

Sau tiệc rượu, các học sinh 12a1 nhao nhao đòi đến sân bãi, thẳng đến chỗ ăn chơi, cả chú rể cũng bị ép đi qua.

Chú rể đáng thương bị ác chính vô nhân đạo, đoàn người huyền ảo hưng phấn, điện thoại chú rể la la hát vang, chú rể gian nan tiếp: “Xin hỏi vị nào?”

“Tôi là Trần Oản Oản, cậu kết hôn nhà hàng nào, tôi đã ở Thành phố C.”

Cao Từ Huy giật mình một cái: “Đại tiểu thư a, cơm đều ăn xong rồi còn nhà hàng gì, chúng ta đang ở sảnh giải trí tứ quý, cô tranh thủ tới, chỉ thiếu có cô.”

“Ừ, Lương Khuê có đến không?”

Cao Từ Huy sững sờ: “Có.”

Trần Oản Oản liền xuất hiện tại nơi tụ hội thứ hai.

Một đám nam sinh quả thực như đánh máu gà, hai mắt tỏa sáng chăm chăm thẳng vào Trần Oản Oản. Trần Oản Oản trước kia là mỹ nhân, hiện tại càng tinh lệ mê người, mái tóc dài rượu hồng rồi tung cuộn sóng, dáng người cao gầy uyển chuyển, váy siêu ngắn trắng muốt liền áo xẻ sâu xuống ngực hoàn mỹ bày ra đường cong thân thể, chân mang giày cao gót nhọn, càng làm nổi bật hai chân thon dài thẳng tắp chọc mắt người. Nguyên một đám nam sinh đuôi mắt, không phải bị bộ ngực kia chọc mù, thì là bị vòng eo kia, còn có đôi chân kia chọc đuôi.

“Ồi...” Lương Khuê trầm thấp lầm bầm một câu.

Tô Nham mặt lạnh trừng hắn.

Một câu tiếng trung không được tự nhiên bay đến: “Tô Nham, Lương Khuê, đã lâu không gặp.”

Hai người ngẩng đầu nhìn Trần Oản Oản, Lương Khuê gãi gãi đầu: “Đã lâu không gặp, khụ, tiếng phổ thông cô nói thực không được tự nhiên, làm tôi sợ nhảy dựng.”

“Ở nước ngoài lâu, thời gian quá dài không nói trung văn, có chút xa lạ.”

“... Ha ha, may mà cô không quên hết, nếu cô nói tiếng Anh, tôi liền nghe không hiểu.” Lương Khuê ha ha cười.

Trần Oản Oản cũng cười: “Sinh viên tài cao Đại học A sao lại nghe không hiểu tiếng Anh, tuy mỹ thức Anh khác với lớp học trong nước dạy, nhưng không đến mức khó câu thông.”

“Tôi Anh văn tứ cấp còn không qua nổi.” Lương Khuê thành thực nói cho cô biết.

Trần Oản Oản cười cười không nói tiếp, ngồi xuống bên cạnh.

Hương DIOR lao thẳng vào mũi, mùi nước hoa này kỳ thật rất nhạt, Lương Khuê ngồi thấy không quá kích thích, nhưng Tô Nham ngũ giác đặc biệt nhạy cảm không khỏi hưng hăng nhú mày, vuốt vuốt cái mũi, nhẹ buông tay ra, vẫn nhìn không được, đánh một cái hắt xì vừa lớn vừa vang dội, sofa đều chấn động.

Lương Khuê giật mình: “Cậu bị cảm? Hôm nay mặt trời rất lớn, nhưng dù sao mới tháng năm, cậu phải mặc thêm một cái áo khoác mỏng mới đúng, làm sao đây, chúng ta đều không mang.”

Tô Nham lắc đầu: “Uống nước nhiều là ổn thôi.” Y rút khăn tay ra nhét vào hai lỗ mũi, đỉnh đặc nghiêng trên sofa ăn cà chua, cái móng xê dịch ra xa.

Khung cảnh này thật không đẹp mắt, nhưng Lương Khuê chẳng thêm để ý chút nào, săn sóc nắm lấy gói bông đặt bên cạnh, Trần Oản Oản một bên thấy liền nhú mày, chán ghét quay đầu ra.

Lương Khuê dựa vào sofa nghe người khác ca hát, không có ý chủ động nói.

Một hồi lâu sau, Trần Oản Oản mở miệng trước.

“Sau khi tốt nghiệp anh có ra ngoại quốc du học không?”

Lương Khuê lắc đầu: “Không nghĩ.”

“Vì sao? Nhà anh điều kiện tốt, ra ngoại quốc du học rất bình thường.”

“Cái kia có liên quan gì đến điều kiện tốt, tôi là hệ kiến trúc, chuyên ngành kết cấu cơ học, ngành này tại Đại học A rất không tồi, rất nhiều người nước ngoài cũng chạy tới đây du học, tôi không việc gì ra nước ngoài làm gì, đồ ăn chỗ đó không hợp khẩu vị, không muốn đi.”

“...” Trần Oản Oản có chút kinh ngạc nhìn hắn, cẩn thận suy ngẫm hàm ý trong lời Lương Khuê một phen, lập tức nói: “Không ngờ anh rất nghiêm túc với việc học, chẳng lẽ sau này vẫn làm nghề này à?”

“Tôi chọn chuyên ngành này, đương nhiên có tâm làm nghề này, bằng không đại học bốn năm, nghiên cứu sinh, tiến sĩ, tốn hao nhiều thời gian như vậy nghiên cứu chuyên ngành này, tôi không làm nghề này chẳng phải là lãng phí thời gian.”

Trần Oản Oản uốn uốn lộn tóc, mỉm cười nói: “Trường chúng ta cũng có rất nhiều công tử như anh, nhưng họ phần lớn đều đi chơi. Anh có điểm thay đổi.”

Lương Khuê không có lên tiếng.

“Thay đổi, nói tốt cũng tốt, nói không tốt cũng không tốt. Hình như trưởng thành hơn trước kia chút ít, nhưng lại cảm thấy, cảm thấy không có Trương Dương cùng lớn mật trước kia. Tôi cảm thấy anh có điều kiện như vậy, chỉ dùng để học quá rụt rè, rất lãng phí. Tôi nhận thức không ít đàn anh tuổi trẻ đây hứa hẹn, bọn họ hầu như đều là vừa đi học vừa gây dựng sự nghiệp, việc học cùng gây dựng sự nghiệp không đụng độ, thật sự phi thường có đầu óc có khí phách. Nhớ có một tiền bối nói qua, sinh viên hạng nhất dùng thời gian ngoài học tập sáng tạo tiền tài cùng địa vị. Sinh viên hạng hai dùng tiền tài cùng địa vị thu hoạch việc học. Sinh viên hạng ba chỉ có thể học tập. Nhưng anh cũng không cần đi so sánh, mặc kệ anh chọn thế nào, vẫn còn người trong nhà duy trì anh. Nhà anh có quyền thế, nhà ông ngoại anh có tiền, chỉ là cảm thấy rất đáng tiếc, có một số việc phải sớm bắt lấy cơ hội.”

Lương Khuê cười to: “Cô là hạng mấy?”

Trần Oản Oản mỉm cười: “Tôi không có hạng, ha ha.”

“Quá khiêm nhường.”

“Tôi có nghĩ thăm gây dựng sự nghiệp, nhưng không có tài lực.”

“Tôi nhớ trước kia cô muốn làm MC, người chủ trì.”

“Đúng vậy, bây giờ còn rất thích. Nhưng sự thật luôn chênh lệch với mộng tưởng, có một số việc chỉ có thể bắt đầu đi bỏ qua thôi.”

“Cũng đúng.”

“Lương Khuê, anh tính cứ cả đời như vậy sao?”

“Cái dạng gì?”

Trần Oản Oản theo dõi hắn: “Đắm mình, điều này không giống anh.”

Lương Khuê cười hàm súc: “Không đến mức a, tôi cảm thấy tôi rất tốt.”

Trần Oản Oản bật cười: “Đương nhiên, anh cũng không phải không có thuốc chữa. Anh bây giờ, rõ ràng có năng lực bản thân rất tốt đi sáng tạo tương lai tuyệt vời, nhưng anh lại thỏa hiệp uống phí, buông tay. Sau này anh muốn đi trong con đường tối tăm cả đời đương nhiên người ngoài không thể bắt ép anh, chỉ là tôi rất hoài nghi lựa chọn hôm nay của anh, nhiều năm sau sẽ không hối hận à?”

“Tại sao phải sớm lo lắng vấn đề hối hận không hối hận như vậy, nhiều năm sau thế nào tôi không biết. Nhưng hiện tại tôi rất rõ mình muốn nhất là cái gì.”

Lương Khuê cười vờn tay: “Tôi hiện tại muốn ăn bông, cho nên tôi liền ăn.”

Tô Nham kín đáo đưa cho hắn một bả bông, nằm xuống tiếp tục nghe hát.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: biến thiên

Trần Oản Oản bị nghẹn nửa ngày không nói được, đại khái nhìn ra cô xấu hổ, nam sinh khác liền ồn ào lôi kéo cô làm quen, cười cười nói nói, không khí nhanh chóng liền hòa hoãn.

Nhóm người chơi mấy giờ vô cùng náo nhiệt, mắt thấy đã chạng vạng tối nên nghĩ đến việc ăn cơm tối, Cao Tử Huy lập tức nói: “Mọi người muốn đi đâu ăn? Hay là quán Tử Đằng Hoa được chứ?”

“Được a, tiệm đó mắc thì mắc, nhưng mùi vị thật thơm, cả hoa quả thịt nguội đều ngon hơn bình thường.”

“Vậy còn nói gì nữa, GO!”

“Nữ sinh có xe đi trước, có thể nhét mấy người thì nhét, những người khác chờ tôi gọi xe buýt tới.”

Lương Khuê chủ động nhắc tay: “Chúng ta có chiếc xe, Trần Yến cùng đi? Còn mấy nữ sinh đi lên luôn.”

Nữ sinh ban Khoa học tự nhiên vốn rất ít, tăng thêm Trần Yến ngoại ban, đến chỉ mười người. Trần Yến cười đi tới, Trần Oản Oản phát tay: “Lương Khuê, tôi cũng ngồi xe anh.”

Lương Khuê gật gù đầu cùng Tô Nham đến bãi đỗ xe trước, mấy nữ sinh lú lú theo phía sau cười cười nói nói.

Chiếc xe này là cho hai người bọn họ Trương Vĩ mượn, Lương Khuê hiện nay phục vụ lái xe.

Hai người xa xa đã trông thấy chiếc Range rover quen thuộc, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy phi thường không đúng, Lương Khuê lập tức tiến lên xem xét: “Shit!”

“Như thế nào?” mắt Tô Nham rơi lên thân xe, lập tức biến sắc.

“Xước rất nhiều.”

“Bên kia cũng có...”

Mọi người đi quanh xe vài vòng, phát hiện trừ nắp đầu xe, nơi khác đều bị chà, vài dấu X thật to, chói mắt như giấy niêm phong, không cách nào bỏ qua. Sơn xe tuyệt đẹp đều bị phá hủy, quả thực hoàn toàn thay đổi.

Trần Oản Oản kinh ngạc xong, sắc mặt biến hóa khó coi, Lương Khuê một bên kiểm tra một bên chủi ầm lên, cái gì thô tục đều mắng ra. Xe bị phá quá kinh khủng! Hơn nữa quan trọng nhất là chiếc xe này không phải của hắn, là người khác mượn cho họ, làm sao ăn nói với chủ xe đây.

Tô Nham mặt sa sầm dò xét nửa ngày, lúc này gọi bảo an bãi đỗ xe tới.

“Xe của chúng tôi đậu trong này có trả tiền, các người giải thích thế nào đây? Xe bị phá thành như vậy, các người không ai phát hiện sao? Tôi giờ báo cảnh sát, hy vọng các người phối hợp điều tra máy quay giám sát.”

Bảo an mờ mịt quá hoảng sợ, thấy chiếc xe tàn phá thành thế này mặt càng tái nhợt, lúc này cũng không cãi lại, lập tức gọi một cú điện thoại.

Cảnh sát cùng bộ quản lý an toàn sân giải trí này hầu như liền chạy đến hiện trường, thấy chiếc xe này cũng không phải hàng dễ bàn, Range rover vượt địa hình, hơn nữa là chiếc mới nhất, giá cả khỏi nói. Kéo đi toàn bộ chính chu về ngoài thôi cũng phải hơn vạn, hơn nữa còn không biết có làm hỏng nơi khác hay không.

Cảnh sát đi lên thí nghiệm một phen, phát hiện trừ bị hư bề ngoài, công năng khác đều hoàn hảo. Vài cảnh sát tìm Tô Nham cùng Lương Khuê làm bản ghi chép, bộ quản lý an toàn điều tra máy ghi hình giám sát, rất đáng tiếc kẻ gây án rất cẩn thận, từ đầu tới đuôi chỉ quay lại được nửa người gã, không nhìn tới đầu. Sự tình do đó mắc cạn, nhất thời bán hội tra không ra hung phạm, cảnh sát bảo bọn họ trở về chờ tin tức. Có thể chờ đến ngày phá án không cũng không biết.

Mấy người đi ra từ cục cảnh sát, Lương Khuê chưa từ bỏ ý định, sau khi đem xe đưa đi sửa chữa, lúc này lại chạy về khu giải trí tìm bộ quản lý an toàn, điều tra máy ghi hình xong, Lương Khuê ghi chép lại hai chiếc xe đỗ sát bọn họ, bên trái là một chiếc Shanghai Volkswagen, bên phải một chiếc Porsche, Lương Khuê ghi hết bảng số xe, lúc này mới tiến đến nhà hàng ăn cơm tối.

“Nếu bảo an không chú ý đến kẻ khả nghi, vậy người gây ra có khả năng lớn cũng là chủ đỗ xe, dù sao bãi đỗ xe lớn như vậy, đèn lại mờ, tránh khỏi quân chế gây án cũng không khó. Hai chiếc xe kẻ bên chúng ta hiềm nghi rất lớn, cậu không phát hiện lúc chúng ta đến hiện trường, hai chiếc đều biến mất, chúng đi trước chúng ta, hiềm nghi này càng lớn. Ghi nhớ bảng số xe trở lại dò tra, hừ, thật là tà môn, ông đây hôm nay mới đến Thành phố C, bị phiền toái quần thân nhanh như vậy. Không biết là tìm tở há giận, hay là kẻ thù của Trương Vĩ? Nếu là tìm tở thì thật âm hồn mà, làm sao gã biết chúng ta mượn chiếc Range rover này?”

Tô Nham cười khê: “Có lẽ hung thủ ngay tại phụ cận.”

“Có ý gì?”

“Biết chúng ta mượn Range rover cũng không khó, buổi sáng chúng ta lái xe đi khách sạn, chỗ đó nhiều người nhiều miệng, người hữu tâm chú ý cũng không khó. Hơn nữa xe đậu suốt một buổi chiều ở khu giải trí. Thời gian dài như vậy, có thể phát sinh rất nhiều chuyện.”

Hai người ngồi ở hàng trước thảo luận, Trần Oản Oản im lặng xanh cả mặt, do dự nhiều lần muốn gọi điện thoại, cuối cùng vẫn im lặng.

Trong phòng, món ăn Cao Tử Huy chọn còn chưa dọn lên, Trương Vĩ nhận được điện thoại vội vàng đẩy cửa vào: “Chuyện gì xảy ra?”

Lương Khuê hai người vội càng đứng dậy, áy náy không thôi nói: “Thật sự ngại quá, son của chiếc Range rover anh cho chúng tôi mượn tiêu rồi, tôi đưa đi sửa, thời gian ngắn khẳng định không mang về được.”

Trương Vĩ nhũn mày: “Đừng vội xin lỗi, xe là của tôi, kẻ gây rồi là nhắm vào tôi?”

Quả thực, tỷ lệ nhắm vào Trương Vĩ càng lớn, dù sao xe kia vẫn hằn đang dùng. Nhưng nào có trùng hợp như vậy, Tô Nham mượn liền xảy ra chuyện.

Lương Khuê đưa bằng số xe ghi lại cho Trương Vĩ: “Đây là tôi ghi lại.”

Trương Vĩ lạnh lùng nói: “Nhìn có vài phần quen mắt, tôi đi tra. Các cậu yên tâm ăn cơm đi, bữa này coi như tôi mời. Quản lý Vương, đi chào hỏi khách khứa đi.”

Trương Vĩ cầm tờ giấy đi nhanh như sao sẹt, thần sắc có vài phần phần nộ cùng sốt ruột, hấn cũng sợ là nhắm vào hấn, nếu quả thật như thế, con trai cùng vợ của hấn sẽ rất nguy hiểm. Mấy năm này quán Tử Đằng Hoa dựa vào món ngon mỹ vị từng bước thăng cao, không biết bao nhiêu đối đầu theo dõi hấn, may mà hấn có đủ chỗ dựa cứng rắn, cho tới nay xem như rất thuận lợi.

Lời Trương Vĩ nói tất cả mọi người đều nghe thấy, Cao Tử Huy lúc này cười ha hả đập vai: “Thật tốt quá, thì ra cả ông chủ các cậu cũng quen, hôm nay tớ có thể bớt một khoản tiền, không tệ không tệ. Sao không nói sớm với tớ, tớ kết hôn mời rượu còn có thể giảm giá.”

Tô Nham bật cười: “Chờ con cậu đầy tháng, có thể giảm cho cậu.”

“Lời này nhất định phải giữ đó!”

“Tô Nham là ông chủ nhà hàng này sao? Không thì phiếu giảm giá cũng cho tớ một tấm, ba mẹ tớ nói trong này ăn ngon, hơn nữa dinh dưỡng, nhưng giá cả rất cao, thường rất xa xỉ, làm thẻ hội viên rất khó. Không ngờ Tô Nham cậu chỉ cần gạt đầu, đã có thể giúp lấy một tấm rồi, nếu không cho đồng học chúng ta mỗi người một tấm? Tất cả mọi người là người Thành phố C, sau này kết hôn mở việc vui đều có thể có ưu đãi.” Trần Oản Oản cười tủm tỉm nhìn Tô Nham, ngữ khí rất thành khẩn hâm mộ. (châm chọc gồm nhẽ)

Tô Nham mỉm cười, đang muốn mở miệng nói, quản lý Vương chờ một bên đột nhiên tiến lên, cầm một quyển tập đưa cho Trần Oản Oản: “Vị nữ sĩ này, nếu muốn làm thẻ hội viên thỉnh cần thận xem qua, các vị đã là bạn của Ông Tô, mở thẻ hội viên có thể có 0,7 ưu đãi, có được thẻ hội viên sau này bất luận tiêu phí gì đều có thể có 0,8 ưu đãi, ngày lễ ngày tết còn có thể được tặng quà điểm tâm sinh dưỡng, mỗi sinh nhật hội viên có thể có được hoa quả bánh ngọt sang trọng bổ dưỡng, món ăn mới mỗi một quý được nếm thử miễn phí đầu tiên, người già hơn sáu mươi tuổi cùng trẻ em dưới mười tuổi kể cả phụ nữ có thai, mỗi tháng có thể hưởng thụ nửa giá tiêu phí một lần, hội viên còn có thể...”

Trần Oản Oản cầm quyển sổ nhỏ xinh đẹp có thể nói là bị ép cầm, nghe vị quản lý tuổi trẻ này thao thao bất tuyệt giải thích, nhất thời không phản bác được. Tùy ý mở ra liếc mắt những điều cần rõ chi chút trên thẻ nhập hội viên, rậm rạp chằng chịt một đồng chữ hán biểu đạt một ý, muốn nhập hội viên, cần một chi phí tích lũy siêu cấp kénch xù, cho dù dùng gia cảnh của cô mà nói, tuyệt đối là xa xỉ quá độ.

Tiệc cưới của Cao Tử Huy khoảng ba nghìn một bàn, trong mắt sinh viên bọn họ đó là tiệc rượu giá trên trời, nhưng ba nghìn một bàn tại quán ăn này chỉ là loại trung kém mà thôi.

Tiền là đồ tốt, không ai không thích nó, không cần nó.

Trong tay có tiền, lo gì ăn một bữa cơm còn xấu hổ khó khăn?

Trong tay có tiền, thanh xuân cũng có thể lưu lại nhiều hơn người khác, xem những mỹ nữ mình tinh kia, năm sáu chục tuổi còn có thể đấu mị lực với người tuổi trẻ hai mươi ba mươi, nhưng điều này đều cần rất nhiều tiền.

Bạn bè đang ngồi cũng nghe ra Trần Oản Oản không có ý tốt lành gì, thẻ hội viên tuy tốt, nhưng cái giá để có được quá lớn. Cho dù Tô Nham là ông chủ, cũng không thể miễn phí tặng vài chục tấm. Huống chi Tô Nham sao có thể là ông chủ.

Tô Nham quả nhiên nói: “Tôi đương nhiên không phải ông chủ. Thẻ hội viên tôi không cách nào tặng, nhưng sau này mọi người kết hôn sinh con mở việc vui gì, nếu muốn chọn nhà hàng này, có thể gọi điện cho tôi, tôi nhờ Trương ông chủ giảm giá cho mọi người, cái này tôi làm được.”

Lúc này có người vỗ tay nói tốt như vậy là đủ rồi.

Quản lý kia còn đang lải nhải đẩy mạnh tiêu thụ với Trần Oản Oản, không biết là thật tâm muốn làm việc, hay bị mỹ nữ mê hoặc, tóm lại nhất thời bán hội không tính im miệng.

Tô Nham cùng Lương Khuê buồn cười không thôi, thẳng đến thức ăn lên bàn, đoàn người ừng ực bắt đầu ăn, quản lý lúc này mới tiếc hận thôi lui, Trần

Oản Oản xì mặt thờ phào, nam sinh bên cạnh ân cần dâng quả táo cùng dưa hấu cắt thành miếng lên, Trần Oản Oản lúc này mới nở nụ cười.

Rau xanh cùng hoa quả không đến vài phút chỉ còn lại chén đĩa không, mọi người lúc này vẫn chưa thỏa mãn đi đến nhám nháp món mặn.

Lương Khuê gặm miếng thịt heo nói: “Ngày mai chúng ta đến nhà cậu? Nhà này cậu tùy tiện sửa một chút có thể cho thuê, trông cũng là trông, không ai ở hư nhanh hơn đây.”

Tô Nham gật đầu: “Ừ, ngày mai tớ an bài.”

Hai người đang nói, một nhân viên nữ mang hai cậu bé giao hoa tươi đi đến.

“Vị nào là tiểu thư Trần Oản Oản? Có một quý ông kính tặng cho cô một tình yêu trường trường cửu cửu đây.” Cậu bé kia ôm hoa hồng đi về hướng Trần Oản Oản hạc giữa bầy gà.

Những bạn học khác lập tức vỗ tay ồn ào, nhao nhao nói: “Ai tặng? Thật lãng phí.”

“Là bạn trai sao?”

“Mang đến để cho chúng ta nhìn xem a.”

Trần Oản Oản mỉm cười nhận hoa, mắt nhìn lời nhắn, thần sắc vô kinh vô hỉ, biểu hiện quá mức bình thản. Mọi người đành đặt lòng hiếu kỳ vào trên người giao hoa còn lại.

Người kia nói: “Hoa tặng cho ngài Tô Nham.”

Tô Nham nhú mày: “Lấy tới.”

Lương Khuê đoạt lấy hoa hồng trước y một bước, thế nhưng lục lọi đến hoa tươi bấy nhầy cũng không tìm thấy đôi câu vài lời.

“Hoa ai đặt?”

Người giao hoa lắc đầu: “Không biết, ông chủ chúng em không nói, chỉ cho địa chỉ ở đây cùng tên của Ông Tô.”

“Hai người các em là cùng một hàng bán hoa” Tô Nham chỉ vào cậu và cậu bé tặng hoa của Trần Oản Oản.

Hai người lắc đầu: “Chúng em không phải một tiệm”

“Ha ha, lớp trưởng thật quá mị lực! Nhất định là cô nàng nào nhìn trúng cậu!”

“Có thể bạn gái cậu vụng trộm theo tới cho cậu một bất ngờ hay không?”

“Muốn gọi điện thoại hỏi một chút không.”

Tô Nham lắc đầu: “Y sẽ không.”

Tô Nham nghĩ như thế nào đều nghĩ không ra có người nào tặng hoa cho y, Lương Khuê càng không nghĩ ra hơn y.

Hai người ở lại nhà Trương Vĩ, Trương Vĩ tra xét một ngày, tra được chủ xe lại tra không ra hung thủ, chủ hai chiếc xe kia đều không đáng nghi. Vừa vặn cha mẹ hắn gọi điện nói nhớ thương cháu gái cháu trai quá, Trương Vĩ dứt khoát đặt vé máy bay, đóng gói đem vợ con toàn bộ đưa đi nước ngoài.

Xa cách hai năm, Tô Nham trở lại lấy được nhà mới sau quy hoạch. Nhà cửa y một mực không trở về quản lý, chỉ là một bán thành phẩm đơn sơ, tìm Cao Tử Huy an bài tốt chuyện lắp đặt thiết bị xong, hai người hẹn Lâm Cường cùng Trần Yến đi ra chơi, dạo chơi nơi Đô thị phồn Hoa lạ lẫm một lần, rồi đến Lê Hoa cao trung mới xây một chuyến. Chỗ bọn họ cảm thấy buồn tẻ nhất trước kia, sớm đã bị bao phủ dưới bánh xe thời đại, Lê Hoa cao trung ghi lại thanh xuân của họ, rốt cuộc không tìm thấy được nữa.

Khi họ đứng trước cửa cao trung mới tinh lạ lẫm, thời khắc này, trong nội tâm có vài phần mờ mịt cùng trống vắng.

Khi họ mất phương hướng trên con đường cổ hương của mình, mới sâu sắc cảm giác biến hóa không chỉ là có cao trung nọ.

Màn đêm buông xuống, bốn người đi vào khu mỹ thực đường dành riêng cho người đi bộ, lấy một phần thức ăn, ăn rất đã ghiền.

Trần Yến chỉ vào cuối đường dành riêng cho người đi bộ nói: “Càng đi về phía trước chính là sạp nhà tớ. Nhà chúng tớ thuê một tiệm tạp hóa trong này, ba mẹ làm đồ xào, em trai bán gà rán, em gái phụ bếp.”

Tô Nham sớm nghe nói chuyện này, chỉ quan tâm nói: “Sinh ý thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, ba mẹ tớ tuy trình độ không cao, nhưng mẹ tớ trước kia làm bảo mẫu cho người ta, tay nghề cũng không tệ lắm. Em trai em gái tớ học hành không giỏi, nhưng là rất nghe lời, đều chịu khó.”

Tô Nham gật gật đầu, Lương Khuê lại hỏi: “Nhà các cậu hiện tại có nhà ở không?” Hần nhớ rõ nhà Trần Yến chịu ra giá bán, hiện tại giá nhà lại tăng thêm vài lần.

Trần Yến thần sắc âm trầm: “Không có. Trước kia nếu không bán, hiện tại có thể thật tốt... Nhưng cũng không có cách nào, nếu không bán theo giá tiền, hiện tại nhà tớ cũng không làm ăn được. Nhưng bây giờ nhà ở đột nhiên rất mắc, muốn mua lại mua không nổi, sau này em trai tớ kết hôn còn không biết thế nào, hiện tại cả nhà đều ở nhà thuê, tiền thuê cũng tăng gấp bội...”

Lương Khuê biểu lộ bộ dạng quả thế mà, Tô Nham trừng hần. Lương Khuê sờ sờ mũi, nói sang chuyện khác: “Trần Yến cũng có phúc khí, xem xem Lâm Cường nhà cậu coi, đây chính là thiếu gia đại học A tương lai, có xe có phòng, sau này cậu gả đi còn sâu cái gì, ha ha.”

Trần Yến hung hăng trừng hần, sắc mặt đỏ bừng.

Lâm Cường lúng túng nói: “Cậu đừng luôn trêu ghẹo tớ, tớ sẽ nghĩ cậu đang cười nhạo tớ, hừ, cậu có thể nói, nhà tớ chính là bọc phát giàu. Nếu không quy hoạch, ba tớ cả đời kiếm không được một trăm vạn.”

Lời này là thật, nhà Lâm Cường trước kia là gia đình công nhân bình thường, quy hoạch hủy ba phòng nhỏ, hơn nữa vị trí tốt nhất, về sau cha mẹ hần làm đầu tư, lại dùng tiền sớm mua thêm hai cái nhà, hiện tại giá cả tăng trưởng, trực tiếp giàu.

Đến tiệm tạp hóa, Trần Yến cười chạy tới chào hỏi cùng ba mẹ, cô chú bận bịu đầu đầy mồ hôi nhiệt tình nói: “Sớm nói bạn Yến Từ nhà ta muốn tới, các con tùy tiện tìm chỗ trống ngồi, đi lấy vài món ăn cho các con, không, uống chén canh trước, ném thử canh rong biển đi nấu, tay nghề của đi coi như cũng tạm.”

Cha mẹ Trần Yến bề bộn đi thu xếp, trong quán nhỏ còn có rất nhiều khách ăn cơm, sinh ý đường dành riêng cho người đi bộ đều rất không tồi.

Em trai em gái Trần Yến không nói lời nào, liền hướng về phía bọn họ mỉm cười, sau đó giữ yên lặng rán một ít gà bung lên, có phần ngại ngùng nói: “Các anh ném thử cái này... Gà đó ạ...”

Lương Khuê không khỏi cười em trai cô: “Em cậu ngại ngùng như vậy, sẽ có hại đến việc buôn bán nha.”

Em Trần xấu hổ đỏ mặt, Trần Yến cười giải thích: “Lương Khuê cậu đừng cười em tớ, bình thường nó cũng không tệ lắm, nhưng nó lại sợ hai người các cậu.”

Lương Khuê nghe vậy hiểu kỳ: “Tớ cùng Tô Nham rất có uy nghiêm?”

Tô Nham mừng rỡ, Lâm Cường cười nhạo: “Bởi vì các cậu là sinh viên Đại học A!”

“A? Đây là vì sao?”

Mẹ Trần Yến lớn giọng cười nói: “Tiểu tử ngọc nhà đi trời sinh là học sinh dốt, sợ nhất chính là thầy giáo. Nó vừa nghe các con gì mà Đại học A, thủ khoa, nói là còn lợi hại hơn so với giáo viên ở trường, đều là thiên tài, Đại Học Giả. Nó không phải sợ, chính là hăm dọa, đặc biệt sùng bái.”

“Phụt ha ha, thì ra là thế.”

Lâm Cường nói: “Tớ lần đầu tiên tới nó cũng như thế này, về sau quen rồi thì luôn hỏi tớ chuyện trong đại học, ha ha.”

Em Trần ho nhẹ: “Em thi không đậu, thi rớt đại học nổi tiếng, cho nên rất hiếu kỳ chuyện trong đó.”

“Vì sao không đi học tiếp?”

Trần Yến thờ dãi: “Thành tích của nó nhiều lắm là cao đẳng mà thôi, học không vào được, không có biện pháp.”

Trần ba ba cười nói: “Nhà chúng ta đều không học được, chỉ có Yến Từ mạnh chút, ha ha, ra một cái sinh viên chú cũng thỏa mãn!”

Tô Nham nhanh chóng ăn xong một bao gà, liếm láp đầu lưỡi khen: “Rán gà ăn rất ngon, tay nghề không sai.”

Hiện tại miệng người bắt bẻ, lựa chọn cũng nhiều, thật không có chút tay nghề, dù vị trí tốt cũng không giữ được. Nhà Trần Yến mặc dù không có nhà ở, nhưng sinh ý này duy trì liên tục, về sau nhất định sẽ kiếm được cái khác.

Ngày nghỉ 1 tháng 5 vui vẻ rất nhanh chấm dứt, bốn người trở về cuộc sống đại học lần nữa.

Theo thời gian trôi qua, chuyện xe, chuyện hoa tươi, đều bị hai người không để tâm đến, bọn họ ở Thành phố A xa xa, có quá nhiều chuyện phải bận rộn.

Năm hai kết thúc mỹ mãn, nghênh đón mùa hè khốc nhiệt.

Tô Nham đến Mỹ thăm Tần Việt lần nữa, Lương Khuê lần này không vội nhận công trình kiếm tiền, mà là theo chân một giáo sư mạng nghiên cứu sinh bốn ba học tập khắp nơi.

Trước nghỉ hè, khoản tiền công trình Tô Nham cùng Tô An Bình hợp tác toàn bộ đều tính kỹ, hai người hợp tác đến đây kết thúc, Nghiêm Tiểu Mễ mời hai người đi ăn cơm chúc mừng, Lương Khuê luôn miệng từ chối, sau đó, Tô An Bình không còn đi tìm Lương Khuê nữa.

Mùa hè nóng bức, làm người ta dễ sinh buồn ngủ.

Tô Nham canh giữ trong phòng bệnh, khi nào thì ngủ, khi nào thì tỉnh, y có điểm mơ hồ. Tần Việt trên giường vẫn như vậy, mặt trời ngoài cửa sổ cũng nóng bỏng như trước.

Điện thoại của y đột nhiên vang lên.

“Đừng nghe!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thành phố D

Đừng nghe! Lời này nói rất lớn, kích thẳng vào màng tai Tô Nham.

Tô Nham vừa tỉnh ngủ có chút mơ hồ giật bắn một cái, thân thể hơi run lên, tay cầm điện thoại khựng lại, trên màn hình hiện lên tên của Lương Khuê.

Tâm tình Tô Nham vốn bình tĩnh lười biếng, bởi vì một câu ‘đừng nghe’ mà trở nên hỗn loạn bất an, y gần như không chút suy nghĩ liền chọn nhận nghe.

Điện báo là Lương Khuê, y vì sao không thể nghe chứ!

Tô Nham nhanh chóng tiếp nghe, người nọ trong đầu thờ dài một tiếng buồn bã.

Tiếng thờ dài này càng như sấm đánh, giật đến Tô Nham thần kinh căng cứng, ngón tay siết thật chặt.

Y cứng ngắc phát ra âm thanh: “Lương Khuê?”

“Ha ha, Tô Nham, đoán coi tớ giờ đang ở đâu nè?”

Điện thoại đầu bên kia truyền đến tiếng cười thoải mái vui sướng bưng bưng của Lương Khuê, mơ hồ còn kèm theo tiếng sóng nước gió nhẹ. Tiếng cười của người này luôn rất có sức cuốn hút, có thể làm Tô Nham không tự chủ được cong khòe miệng theo, vứt bỏ tất cả mọi phiền não dư thừa.

“Tại bờ biển?” Tô Nham mỉm cười nói ra đáp án, trong nháy mắt đó y đem bất an do lời cảnh cáo nọ đem lại vứt ra sau đầu.

“Sai! Lại đoán đoán coi, ha ha.”

“Thành phố E không có biển, cậu đang ở trên hồ? Không nhầm nữa, hôm nay cậu... Có gặp được gì không?” Lương Khuê mỗi ngày cùng y điện thoại liên lạc, hành tung của nhau đều biết rõ trong lòng bàn tay. Vị giáo sư kia của Lương Khuê mang theo vài sinh viên bốn ba các nơi, đều là đi đến những hiện trường kiến trúc thực địa dạy, có vài kiến trúc thậm chí là tòa nhà cũ kỹ vứt đi. Sáng sớm hôm nay Tô Nham bây giờ rời giường, Lương Khuê theo lệ cũ nói chuyện với y, lúc ấy đã nói hấn ở thành phố E, chuẩn bị đi hiện trường kiến trúc VV đại kiều đang trong quá trình thi công, vị giáo sư kia của họ tham dự xây dựng VV đại kiều, vừa vận dẫn họ qua thực tập. Cả mùa hè, bọn họ học chủ yếu là về cây cầu này.

Lương Khuê lúc này đang đứng trên cầu, đỉnh đầu ánh mặt trời rực rỡ soi chiếu, phía dưới là sông nước cuộn cuộn, hôm nay mặt trời chói gắt, nhưng trên cầu gió lại rất lớn, thổi vù làm nước chảy ào ào, cả nón che nắng cũng bị thổi vào trong nước, Lương Khuê đành để đầu trần phơi nắng. Tuy thời tiết khô nhiệt làm người khó chịu, nhưng tâm tình Lương Khuê không tồi, hấn và mấy đàn anh đàn chị đều hẹn trước, chờ tới đến mặt trời lặn xong, họ bơi ngay trên bờ sông, sau đó cử hành hội nướng trong đêm, phóng pháo hoa, thỏa thích mà chơi một đêm.

Lương Khuê ghé vào cầu cười to: “Tớ hôm nay gặp được rất nhiều chuyện thú vị, ha ha ha, có một anh rất khôi hài, anh ta ra ngoài mà lại mang một đôi giày xăng-đan dây nhựa giả rẻ, kết quả chúng tớ thăm dò trên cầu lâu, buổi sáng còn không có chuyện gì, đến trưa lúc nóng nhất, anh đột nhiên nói đau chân, kết quả giờ chân lên nhìn, dây giày xăng-đan chày ra hết, dính vào bàn chân anh ta! Ha ha ha ha, may mắn phát hiện kịp thời, bàn chân anh ta chỉ bị phỏng nhẹ thôi, cười chết tớ. Nhưng nói gì thì nói nơi này nóng quá, lúc nóng nhất trên cầu tối thiểu cũng hơn sáu mươi độ, thật đòi mạng mà. Giáo sư già rồi nên cần bản không lên cầu, thân thể chịu không nổi.”

Tô Nham nghe vậy mỉm cười, tưởng tượng cảnh tượng kia cũng cảm thấy rất khôi hài, “Nhiệt độ cao thế cậu cũng chú ý một chút, đừng để bị cảm nắng.”

“Tớ biết, chúng tớ cũng không ngốc, chịu không được thì đi xuống ngay. Kỳ thật hầu hết thời gian đều ngồi hóng mát trong tiệm tạp hóa gần đó, rất thoải

mái. Món vật nơi này cũng ăn rất ngon, đáng tiếc mùa hè quá nóng, bằng không tớ thật muốn mua một ít thức ăn gửi qua bưu điện cho cậu nha.”

“Ăn thì miễn đi.”

“Ừ, đúng rồi, chỗ tớ ở là Thành phố D.”

Khúc Piano thoải mái vui sướng diễn tấu một hai phút, làn điệu dễ chịu kia gần như khiến người ta muốn đi vào mộng đẹp ngọt ngào, nhưng ngay lúc bạn thoải mái mơ màng buồn ngủ, keng —— tiếng chuông đột ngột gõ vang, kích thích mãnh liệt kia, chấn động đến mức làm bạn nát ra, tâm thần phiêu diêu.

Thành phố D!

Lương Khuê lại ở Thành phố D!

“Sao cậu lại ở Thành phố D!” Tô Nham gần như giọng chân nhảy cẫng lên rít gào chất vấn, hận không thể đem quý thần đều làm tỉnh lại. Đáng tiếc Tần Việt mê man không có động tĩnh, y tá đi ngang qua hành lang sợ tới mức dừng bước, xe đẩy trong tay thẳng tắp đụng vào tường. Y tá không khách khí gõ cửa vào, chỉ vào Tô Nham ngữ khí bất thiện blahblah giáo huấn một trận.

Nhưng Tô Nham căn bản không nghe cô ta nói gì, điện thoại trong tay y gần như bị bóp nát, sắc mặt trắng bệch, tứ chi cứng ngắc, bất an mãnh liệt ẩn sâu vào tim y, thất hồn lạc phách chạy ra khỏi phòng bệnh, thẳng ra bên ngoài.

Lương Khuê bị rùng đến đầu phát mộng một hồi lâu mới xoa lỗ tai để sát vào nói: “Tô Nham? Cậu làm gì a, lỗ tai bị cậu gào điếc. Tớ ở Thành phố D rất bình thường, đại kiểu VV vốn nổi liền DE hai thành phố, chúng tớ vốn nói đóng quân ở E, nhưng giáo sư tạm thời sửa lại, cho nên tới đây. Tô Nham? Tô Nham? Nè nè? Hey?”

Lương Khuê không giải thích được nhìn điện thoại, không hiểu nổi Tô Nham vì sao phản ứng mãnh liệt như vậy. Hắn ở D thì sao chứ? Cần kích động như vậy à? Lương Khuê rầu rĩ nhìn nước sông, trong lòng luôn cảm thấy có chỗ không đúng. Tô Nham rất ít vì chuyện gì mà phản ứng lớn như vậy, hơn nữa cả nguyên nhân cũng không nói, cái này không giống Tô Nham bình thường. Lương Khuê càng nghĩ, nghi hoặc trong lòng càng nhiều.

Hắn liên tưởng đến có quan hệ cùng Thành phố D, có thể liên quan đến Tô Nham, cũng chỉ có Mẫn Kiến Trung đại học D kia mà thôi. Tô Nham từng nói y chưa bao giờ tới Thành phố D, khi đó hắn tin... Thế nhưng về sau Tô Nham lại quen Mẫn Kiến Trung đại học D... Hiện tại Tô Nham cũng vì hắn ở D mà phản ứng kỳ quái như thế.

Sắc mặt Lương Khuê càng u ám, hắn không có cách nào không liên tưởng đến chuyện càng kỳ quái, tỷ như giấc mộng có liên quan đến Tô Nham cùng Mẫn Kiến Trung kia. Hắn đã từng cho rằng mơ chỉ là mơ, nhưng Mẫn Kiến Trung lại thật sự tồn tại, hơn nữa thật sự quen biết Tô Nham. Còn nữa, hắn cũng chưa từng tới đại học D, vì sao trong mơ cứ nhiên lại xuất hiện công đại học D chứ?

Đây là lần đầu tiên Lương Khuê tới Thành phố D.

Sáng sớm lúc giáo sư nói tới nơi này, hắn không hiểu sao lại cảm thấy hưng phấn cùng chờ mong, nói không rõ tại sao lại vui sướng, cứ như đi đến Thành phố D, có thể nhìn thấy người giấu kín trong đáy lòng ngày ngày trông ngóng.

Nhưng điều này kỳ quái cỡ nào, những người hắn muốn gặp nhất kia, căn bản không liên quan đến Thành phố D, cha mẹ của hắn ở Thành phố A xa xôi, người yêu của hắn ở Mỹ kia mà.

Hắn đi Thành phố D, người muốn gặp sẽ là ai?

Mặt trời hùng hục làm toàn thân Lương Khuê chảy mồ hôi, nhưng giờ phút này trong lòng hắn có chút lạnh lẽo.

Miên man suy nghĩ là giãy vò nhất, thế nhưng một khi có ý nghĩ kia, suy nghĩ làm cách nào cũng không thể ngăn chặn.

Lương Khuê bỗng xoay người: “Anh ơi, phiền anh nói một chút với giáo sư, tôi có chuyện phải làm, buổi tối nhất định trở về!”

Không đợi anh kia hỏi nhiều, Lương Khuê nhanh như chớp lao xuống cầu, ngăn một chiếc taxi lại, cứng ngắc nói ra nơi muốn tới: “Đại học D.”

Khi suy nghĩ biến thành hành động, dù là ai cũng không cách nào ngăn cản hoài nghi trong lòng hắn.

Đại học D, hắn mãnh liệt muốn đi xem một lần.

Ngồi trong xe, Lương Khuê kiểm chế bất an cùng hoài nghi trong lòng, không ngừng gọi cho Tô Nham, nhưng không biết vì sao, Tô Nham thủy chung không nghe. Điều này làm sắc mặt Lương Khuê càng đen thêm.

Tô Nham xông về nhà nắm hộ chiếu thẳng đến sân bay căn bản không có tâm tư nghe, Thành phố D, là bãi tha ma của y, điều này rất đáng sợ. Mỗi lần nghe người ta nói đến thành phố kia, y liền nghĩ tới con ác mộng đồ rục ấy.

Nhưng y cũng không bài xích thành phố kia, nếu Lương Khuê nói muốn đi du lịch, nói đi đến đó, y tuyệt đối sẽ không phản đối, cũng sẽ không bắt an.

Nhưng tất cả bình tĩnh, đều bị câu nói đừng nghe kia làm hỗn loạn.

Vì sao không cho y nghe?

Bởi vì Lương Khuê ở Thành phố D.

Vì sao Lương Khuê ở Thành phố D thì bảo y đừng nghe?

Tô Nham rất rõ, tuy y và chủ nhân không gian không phải cùng một loại người, nhưng chủ nhân kia đối xử y rất không tệ, tối thiểu sẽ không hại y.

Nhắc nhở y, chung quy là có ý nghĩa. Đối với Tô Nham mà nói, một tồn tại như vậy, gần như có thể so sánh với thần tiên, cả thần tiên cũng cảnh cáo y, y còn có thể bình tĩnh thế nào.

Tô Nham không ngừng thúc tài xế tăng tốc, nghi hoặc lộn xộn vô cơ hoàn toàn biến thành lo lắng, trái tim hoảng loạn đã làm thân thể y rét run. Y không khỏi hai tay ôm đầu, bắt buộc chính mình tỉnh táo, không được mất đi lý trí, không được rối loạn quá mức.

“Rốt cuộc là thế nào? Vì sao không cho ta liên lạc với Lương Khuê? Thành phố D như thế nào? Ngươi cái gì cũng không chịu nói rõ.” Y không ngừng truy hỏi.

“Nham Nham, ngươi hỏi ta cũng vô dụng, ta nói rồi, những chuyện này ta không cách nào nắm chắc, cũng không làm gì được. Ta chỉ cảm thấy bất tường mãnh liệt, tại sao như vậy, ta không cách nào trông thấy. Chỉ là một loại cảm giác mà thôi. Ta cảm thấy ngươi tốt nhất đừng đi Thành phố D...”

“Lương Khuê tại đó!”

“... Ai ai, được rồi, ngươi không gọi điện thoại bảo hắn mau mau rời đi Thành phố D sao?”

Tô Nham như bừng tỉnh, vội vàng lấy điện thoại ra bấm không ngừng, Lương Khuê rất nhanh liền nghe .

Tô Nham mừng rỡ, liên tục lớn tiếng nói: “Lương Khuê! Cậu mau rời khỏi Thành phố D, mau mau rời khỏi cho tớ, đừng nán lại nữa.”

Lương Khuê nghe vậy sắc mặt càng âm trầm, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Cậu nói cho tớ biết, dựa vào cái gì tớ phải rời đi Thành phố D? Đây là nhà cậu à? Cậu bảo tớ đi tớ liền đi? Tớ không đi đâu, tớ lại muốn nhìn cậu... Hừ.” Nếu nói lúc trước hắn vẫn hoài nghi dự đoán của mình, cú điện thoại này của Tô Nham lại làm hoài nghi của hắn tăng thêm mười lần! Hắn thật sâu cảm thấy trong đó khẳng định có mờ ám, Tô Nham nhất định gạt hắn cái gì...

Tô Nham ngạc nhiên, không ngờ Lương Khuê lại như thế. Y thoáng không phục hồi tinh thần lại, làm sao cũng không rõ Lương Khuê uống lộn thuốc gì!

“Lương Khuê! Tớ hiện tại rất chân thành nghiêm túc nói cho cậu biết, cậu nhanh chóng rời đi Thành phố D cho tớ, đừng lác lư tại đó. Hiện tại tớ không rảnh cãi với cậu, cậu đừng bướng với tớ.”

Lương Khuê giận sôi, giương giọng rống to: “Ai bướng với cậu, nếu cậu không mờ ám trong lòng tớ cũng chẳng muốn cãi với cậu, tớ nói hiện tại cậu thật sự ở Mỹ sao? Không ở đại học D cùng người ta hẹn hò chứ hả?” vừa nói xong hắn có chút hối hận, không khỏi hung hăng cắn răng, môi cũng cắn nát, chỉ là lạnh mồm lạnh miệng không có biện pháp, lời vừa ra khỏi miệng thu không trở lại. Tô Nham hiện tại ở Mỹ hắn vẫn có thể khẳng định, dù sao điện thoại biểu hiện là đường dài quốc tế. Thế nhưng Tô Nham bây giờ không ở Thành phố D, không có nghĩa là y... hạt giống hoài nghi một khi gieo xuống, không tìm được đáp án, chết cũng không cách nào yên tâm.

Tô Nham nghe vậy giận đến thiếu chút nữa nện vào kính, ngữ khí càng phần nộ: “Tôi fuck cậu thứ ngu ngốc chết tiệt này đừng nghi thần nghi quỷ tự tìm khó chịu, bây giờ không phải lúc cãi nhau với cậu! Cậu rốt cuộc có hiểu tôi gấp tới mức nào không, đại thiếu gia cậu nghe tôi mau rời đi được không, tôi lập tức bay về tìm cậu! Đến lúc đó cậu muốn làm gì cũng có thể, cậu có gì không hiểu tôi cũng nói hết cho cậu.”

“Tôi không hiểu rất nhiều! Cậu hiện tại thẳng thắn nói rõ ràng trong lòng cậu rốt cuộc là sao cho tôi, cậu nói cậu chưa từng tới đại học D, nhưng vì cái gì cậu quen Mẫn Kiến Trung, coi như các cậu làm việc mà quen đi, vậy vì cái gì cậu không để tôi tới Thành phố D? Cậu e ngại thứ gì ở đây? Tô Nham, bây giờ còn có thể cãi với cậu, nếu cậu để tôi phát hiện... Tôi giết cậu! Vurug bát đản!” mắt Lương Khuê đỏ lên, gắt gao chăm chăm vào ảnh chụp Tô Nham trên màn hình di động, tất cả hoài nghi lúc này đều biến thành phần nộ, giống như hoài nghi của hắn đã thành sự thật. Trong lòng hắn bết tắc khó chịu, mãnh liệt muốn phát tiết. Taxi chạy vút qua, cách đại học D trong mộng của hắn, càng ngày càng gần.

Xúc động táo bạo muốn đâm vào tường, đại khái chính là cảm giác giờ phút này.

Tô Nham vô lực, lúc này mới phát hiện khó có thể câu thông với Lương Khuê cỡ nào, người này ngang ngược lên rồi đến mấy con trâu cũng kéo không trở lại. Lương Khuê kỳ thật cũng không phải người đa nghi, tin đồn thất thiệt hắn rất ít để ý. Nhưng Mẫn Kiến Trung cùng đại học D, một loạt liên hệ này, Lương Khuê không nghi ngờ mới kỳ quái.

Tô Nham vô đầu, nhụt chí cầm lấy điện thoại không ngừng nói: “Cậu nghe tớ rời đi Thành phố D được không? Coi như tớ xin cậu.”

Lương Khuê nộ đến bừng cháy: “Cút đi!” Tô Nham khi nào thì hạ mình cầu xin hắn, thái độ hiện tại của y, càng làm Lương Khuê không thể chịu đựng được.

“Cậu đừng quá mức bất phân! Hoài nghi của cậu căn bản chính là khinh nhờn tình cảm tôi dành cho cậu, Lương Khuê, nếu cậu phát hiện tôi căn bản không phản bội cậu, Cậu tính thế nào? Cậu muốn coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh? Nói cho cậu biết không có cửa đâu! Cậu đã dám hoài nghi tôi, tôi liền dám hoài nghi cậu. Cậu không tin tình cảm của tôi, cậu oan uổng tôi, cậu nghĩ ăn nói với tôi thế nào? Đến lúc đó hi hi ha ha trôi qua? Tôi hiện tại nói cho cậu biết, hôm nay chỉ cần cậu đi, mặc kệ kết quả cậu tìm được thế nào, đến lúc đó tôi cũng chia tay với cậu! Từ nay về sau cậu làm chuyện

của cậu, tôi làm chuyện của tôi.”

Lương Khuê nghe vậy khiếp sợ, sau khiếp sợ, toàn thân tức giận đến run rẩy.

Tô Nham dùng tình cảm của bọn họ uy hiếp hắn, chỉ vì ngăn cản hành động hiện tại của hắn.

Lương Khuê giận không kềm được, khàn giọng rít gào: “Cậu cho rằng chia tay tôi liền sống không nổi hả!”

“Chia tay thì chia tay, tôi không thèm!” Lương Khuê rống lớn xong, hôn hên quãng điện thoại đi động.

Tài xế cau mày nói: “Đập hư kính phải đền đấy.”

“Đền thì đền!”

Tài xế tức giận hừ lạnh, xe chạy nhanh hơn, hơn 10’ sau rốt cục đến đại học D. Lương Khuê thanh toán tiền đi, hắn đứng trước cổng đại học, hoảng hốt nhìn cánh cổng, rõ ràng chỉ thấy qua trong giấc mộng một lần, không hiểu sao lại như rất quen thuộc.

Lương Khuê ngơ ngác đứng thật lâu, rốt cục giờ chân đi vào sân trường.

Giờ là bốn giờ rưỡi chiều, trong sân trường không tính náo nhiệt, Lương Khuê ngẩn người cũng không biết đi vào làm gì, hắn nhìn con đường cong cong thật dài, cây pháp đồng hai bên xanh tươi mon mồn, cả trai lẫn gái dạo bước trong đó, lẳng lặng nhìn, tựa như cảm thấy, Tô Nham sẽ đi ra từ trong đám người...

Lương Khuê mê mải đứng, thời gian chậm rãi trôi qua, đến hơn năm giờ, người đi ra sân trường càng nhiều.

Nhưng trong đám người không có Tô Nham.

Lương Khuê giật mình bật cười, Tô Nham ở Mỹ, làm sao có thể từ nơi này đi ra...

Nghĩ đến đây đã nghĩ đến chia tay, Lương Khuê lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Mắt thấy mặt trời ngã về tây, sắc trời chậm rãi ảm đạm.

Lương Khuê không biết lý do mình đứng ở chỗ này, thẳng đến hắn trông thấy Mẫn Kiến Trung từ sân trường đi tới, tim Lương Khuê rốt cục bạo động.

Thiếu chút nữa liền nhịn không được tiến lên chất vấn hắn, nhưng Mẫn Kiến Trung từ đám người lướt qua hắn, trong nháy mắt ra khỏi trường, quẹo vào, đi về hướng con đường trong mộng kia...

Lương Khuê ma xui quỷ khiến theo phía sau, tựa như trong giấc mộng ngày đó, hắn theo sát Tô Nham.

Con đường này cũng giống như trong mộng, cả quảng cáo hai bên đường cũng không thay đổi.

Lương Khuê biết rõ, đi con đường này sẽ dẫn đến nhà trọ của Mẫn Kiến Trung.

Mẫn Kiến Trung quẹo vào con đường nhỏ, vào nhà trọ, cuối cùng dừng lại ở phòng 402.

Tim Lương Khuê đập mạnh như trống, giống như đúc giấc mơ nọ, Mẫn Kiến Trung thật sự ở 402!

Mẫn Kiến Trung móc chìa khóa ra, vừa chuẩn bị mở khóa, 402 kết một tiếng, cửa mở...

Lương Khuê hung hăng nhắm mắt lại.

“Ồ, hôm nay em tới thật sớm.” tiếng Mẫn Kiến Trung cười làm tỉnh lại thần trí Lương Khuê.

Lương Khuê trừng lớn mắt nhìn sang.

“Em trốn hai tiết, hầm canh cho anh, đúng lúc có thể ăn đó.” Cô gái trong phòng mỉm cười nói.

Mẫn Kiến Trung bước vào phòng, sau đó đóng cửa.

Lương Khuê nghe được Mẫn Kiến Trung trong phòng vui vẻ nói: “Canh ngó sen thơm quá.”

Chốn giống y trong mộng, Tô Nham lại không ở.

Trong 402 là một cô gái, bạn gái của Mẫn Kiến Trung.

Lương Khuê không biết khi nào thì rời đi, hắn thở dài một hơi, lại toát ra càng nhiều nghi vấn.

Sắc trời đã tối sầm, ngựa xe như nước náo nhiệt tươi sáng.

Hắn đi một mình trên phố, điện thoại hư cũng không cách nào liên lạc. Hắn muốn cùng Tô Nham trò chuyện, muốn Tô Nham cho hắn một lời giải thích. Hắn nói chia tay chỉ là nói đùa, đương nhiên là đùa, hắn làm sao có thể chia tay. Mặc kệ sự tình như thế nào hắn cũng không chia tay.

Hắn đi đến buồng điện thoại công cộng, không chút do dự bấm số điện thoại của Tô Nham.

‘ Số quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... ’

... Lương Khuê chán nản gục đầu xuống, Tô Nham tắt điện thoại, có phải giận lắm hay không? Khăng định rất giận rồi...

Hắn không chết tâm lại bấm mấy lần, nhưng một lần lại một lần, luôn là giọng nữ đáng ghét kia.

Tô Nham biết hiện tại không có cách nào giải thích rõ ràng với Lương Khuê, cũng không thể coi lời nói nhảm của Lương Khuê cho là thật. Nhưng Tô Nham thật sự phẫn nộ, đặc biệt khi y gọi điện thoại thế nào Lương Khuê cũng không chịu nghe, y quả thực hận thấu loại cảm giác vô lực vận mệnh sắp đặt này. Đã nói vận mệnh của y đã sớm sửa lại, đã sớm thoát ly quỹ đạo ban đầu, vì sao đến bây giờ lại không thể thoát ly càng triệt để một chút! Vì sao còn phải liên quan đến Thành phố D, liên quan đến Lương Khuê!

Nên phát sinh chung quy cũng phải phát sinh, một câu như vậy, tựa như nói rõ hết thảy.

Tô Nham muốn trốn, lại trốn không thoát.

Y có chút hiểu ra thay đổi của nhân sinh, dù cải biến thế nào cũng sẽ không hoàn toàn thay đổi, luôn có nhấp nhô nhất định phải thử nghiệm trong cuộc đời đang chờ ở kia, giống như bức tường kín, nhảy cũng nhảy không qua.

Nhân sinh nhìn như thay đổi, nhưng nó sẽ không thật sự thay đổi.

Bởi vì Tô Nham vẫn là Tô Nham, Lương Khuê vẫn là Lương Khuê, tất cả mọi người, đều là chân thật.

Tô Nham ngồi trong máy bay, như vượt qua cả thế kỷ đằng đằng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Nhà xưởng bỏ hoang

chi chao đảo. Bàn tay lạnh buốt của Tô Nham bấm điện thoại lần nữa, trong lòng không ngừng cầu nguyện, mau để y nghe thấy tiếng của Lương Khuê đi. Khúc Piano trong điện thoại vang lên một lần lại một lần, Lương Khuê không nghe!

Mồ hôi của Tô Nham càng không thể khống chế, y lên taxi, vô cùng ảo não phát hiện trừ số của Lương Khuê, những đàn anh đàn chị kia của Lương Khuê, kể cả cách liên lạc với giáo sư, Tô Nham không biết gì hết.

Tô Nham cắn chặt môi, lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn cố gắng trấn định, đột nhiên linh cơ lóe lên, bấm điện thoại ngay cho Lương Hưng Quốc.

“Tìm tôi có việc gì à?” Lương Hưng Quốc luôn dứt khoát, Tô Nham không có việc gì sẽ không tìm ông, ngày lễ ngày tết những lời Cát Tường kia bình thường đều dùng tin nhắn gửi cho ông.

Tô Nham cũng bất chấp lễ phép ngày thường, ngữ khí vừa vội lại sợ hỏi thẳng: “Chú, nói cho con biết số điện thoại vị giáo sư kia của Lương Khuê!”

Lương Hưng Quốc sững sờ, lập tức hỏi: “Có phải Lương Khuê đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Nham cười khô, Lương Hưng Quốc quả nhiên nhạy cảm, câu đầu tiên đã nghe ra manh mối.

“Con không gạt chú, con không xác định có gặp chuyện không may không, nhưng con không liên lạc được với cậu ta, con rất bất an, con phải nhanh nhanh tìm cậu ấy”

Lương Hưng Quốc hung hăng nhíu mày, trầm mặc vài giây, nhanh chóng nói ra một dãy số.

Tô Nham vội vàng nói một tiếng cảm ơn liền cúp máy.

Tô Nham rất nhanh liên lạc được với vị giáo sư kia, lại nhận được tin Lương Khuê hôm qua xin nghỉ một ngày, nói phải đi Mỹ, sáng sớm hôm nay liền đi

ra ngoài, căn bản không có theo đội.

Đầu Tô Nham trống rỗng, thân ở thành thị to như vậy, đứng trên đường phố phồn hoa, lại mất đi tung tích của Lương Khuê. Mờ mịt trống rỗng như đánh mất một thứ vô giá làm y hoàn toàn lạc lõng trước những tiếng động xôn xao chung quanh, nằng gắt hùng hực đã không cách nào, dù chỉ nửa phần, sưởi ấm cho y.

Tô Nham ngơ ngác đứng thật lâu, đột nhiên hành động.

Y chạy dọc theo con đường đại học D, một ít chuyện cũ luôn bị y tận lực vứt bỏ trong lòng bỗng xông lên, y cố nén thấp thỏm lo âu, cẩn thận nhớ lại ngày đó. Con đường y cười xe đi qua, con phố vắng vẻ y gặp phải hung thủ.

Thành phố D sầm uất, xung quanh Đại học D cũng náo nhiệt dị thường, nhưng giấu sau sự phồn hoa kia, luôn có một hai con phố như vậy, cô độc quanh quẽ, dơ bẩn mà lại bí mật.

Đằng sau khuôn viên đại học D, có một con hẻm quanh co, con hẻm được tạo nên từ tầng tầng lớp lớp nhà cao tầng. Con hẻm chật hẹp này, chỉ có thể cho người và xe đạp chạy qua. Đi qua con hẻm, đi đến cuối có thể trực tiếp đến một khu phố sầm uất khác, chạy qua đường tắt này, tiết kiệm khoảng mười lăm phút lộ trình so với đường cái! Rất nhiều học sinh phụ cận đại học D đều đi qua con hẻm này, Tô Nham càng quen thuộc nơi đây, lúc trước sau khi y lên năm ba, liền thuê phòng ở sau trường, sau khi tốt nghiệp vào công ty game làm việc, công ty kia vừa vặn ngay tại nơi không xa nhà trọ, Tô Nham liền một mực không chuyển ra.

Ngày y trở lại trường cầm hồ sơ đó, buổi sáng cưỡi xe đạp xuyên qua con hẻm, sau khi xong việc, cũng muốn đi ngang qua nơi này. Chỉ tiếc, y bị chặn lại trên đường nhỏ uốn lượn này. Sau khi bị một đám đánh ngất đi, tỉnh lại đã là đêm khuya, tại nhà xường vứt đi không một bóng người.

Tô Nham mơ hồ, lại dị thường thanh tĩnh, không ngừng lại chút nào, thờ hồng hộc chạy đến ngõ nhỏ uốn lượn kia. Tô Nham ngừng lại, hai bên con hẻm đều là nhà ở, rậm rạp chằng chịt, cao thấp không đều, chặn lại tất cả ánh mặt trời. Con hẻm này vĩnh viễn âm u, mặt đất luôn thoang thoảng mùi ẩm ướt mốc meo. Dọc theo đường còn có thật nhiều đồ sinh hoạt bị bỏ đi, nhưng dấu vết trên mặt đất chứng minh rằng, nơi này ngày nào cũng có rất nhiều người đi qua như trước.

Tô Nham ngừng thờ, từng bước một đi về phía trước.

Y hiểu mình có chút ma chướng, Lương Khuê tạm thời không tìm thấy, không có nghĩa là hẳn đã xảy ra chuyện, huống chi bất kể như thế nào, Lương Khuê cũng không thể nào đi qua con hẻm bí mật này.

Nhưng Tô Nham vẫn cố chấp tới đây, cố gắng tái diễn cảnh tượng ngày xưa.

Tô Nham chậm rãi đi đến nơi trong trí nhớ của y, chỗ đó không một bóng người, y trơ trọi đứng, đứng hồi lâu cũng không ai đến đánh ngất y. Giờ khắc này y lại cảm thấy thất vọng một chút, trong lòng thậm chí thờ dài, y đã chuẩn bị tốt tâm lý gặp địch rồi mà.

Mất thấy trời chiều nghiêng về tây, Tô Nham siết chặt nắm tay.

Y không thể lại chậm chạp tìm kiếm thế này, y phải nắm chặt thời gian, dùng tốc độ nhanh nhất tìm được Lương Khuê.

Tô Nham biến mất khỏi con hẻm nhỏ.

Trong không gian, Tô Nham chạy qua thảm cỏ xanh màu lá mạ, la lớn: “Chiến Thần!” y chạy vào rừng. Nghe được tiếng kêu, Chiến Thần như Mãnh Hổ lao đến phía y, sau đó ngoan ngoãn ngừng trước mặt y. Con ngao Tây Tạng này, bộ lông đen bóng, thân hình khổng lồ, ánh mắt sắc bén, quả thật như một Chiến Thần.

“Theo ta.”

Tô Nham mang theo Chiến Thần y tin cậy nhất trở lại ngõ nhỏ, y rút cuộc không băn khoăn gì nữa, trực tiếp chạy đến cuối đường, đi đến đường cái phồn hoa, dùng giá tiền gấp đôi thuê một chiếc xe tải đang đậu ở ven đường.

“Bác tài, đi đường Phục Hoạt.”

Tài xế sững sờ, thuận miệng nói: “Đường phục hoạt hả, hoang vắng lắm đó ghen.”

Xác thực rất vắng, ngày xưa Tô Nham học hết đại học tại Thành phố D cũng chưa từng nghe đến đường Phục Hoạt, càng không biết con đường này ở hướng nào.

Buồn cười chính là đến sau khi chết, y mới biết được chỗ kia gọi là đường Phục Hoạt, chỗ đó có một nhà xường bỏ hoang.

Tô Nham một đường câm lặng, Chiến Thần uy phong lẫm lẫm ngồi xổm trên ghế, hai con người chăm chú nhìn phía trước, giống như tập trung tinh thần vận sức chờ bùng nổ.

Tài xế hiếu kỳ nói: “Tôi chưa thấy qua ngao Tây Tạng như vậy trong thành phố bao giờ, nhất định là thuần chủng phải không? Tốn không ít tiền a, ha ha.”

Tô Nham không đáp lời.

Tài xế thấy hắn không để ý, cũng lười tám chuyện.

Tô Nham gục đầu xuống, một tay chống trán, toàn thân đều tản ra khí tức chán nản vô lực.

Chuông điện thoại làm y lấy lại tinh thần, hiển thị là Lương Hưng Quốc.

“Chú ơi...” thanh âm Tô Nham không thấy chút sức sống dĩ vãng nào nữa. Giờ khắc này đối mặt với trường bối, lại làm y sinh ra vài phần bất lực, có dục vọng muốn kể ra, xin xin giúp đỡ.

Thanh âm Lương Hưng Quốc trầm thấp, hơi ứa động sự trấn định cùng tức giận cố nén: “Còn chưa tìm được?”

“Không có... Con còn đang tìm”

“...” tìm Lương Hưng Quốc đập loạn nhịp, trên thực tế trước khi gọi điện, ông đã tìm con mình vô số lần, nhưng bất kể gọi thế nào, đều là tiếng chuông không liên lạc được. Không cách nào liên lạc với Lương Khuê, hỏi qua thầy nó, các anh chị khóa trên, toàn bộ đều không có tin tức. Hoài nghi của ông càng sâu, càng khẳng định Lương Khuê gặp chuyện bất trắc. Ông tức giận không thôi, chỉ hận vì sao Lương Khuê lại đến Thành phố D, xa xôi như vậy, ông nhất thời cũng không thể chạy qua.

“Cậu có manh mối cùng suy đoán gì không, nói đại khái một chút, tôi cho bạn bè Thành phố D hỗ trợ tìm”

Tô Nham nghe vậy, trong đầu trời lên rất nhiều suy đoán, nhưng đối mặt y là Lương Hưng Quốc thân ở địa vị cao, tâm tư linh hoạt, nhất thời không biết nên nói thế nào. Một trường bối như vậy, y khó có thể đối phó, có lẽ đôi câu vài lời có thể khiến y bị nhìn thấu.

Bí mật này của y, có lẽ có một ngày sẽ nói cho người yêu đầu nhất. Nhưng y không cách nào nói cho người nào nữa, kể cả Lương Hưng Quốc. Chết rồi sống lại, loại chuyện này không phải ai cũng có thể thân nhiên tiếp nhận.

Tô Nham châm chước thật lâu, rốt cục mở miệng: “Chú, đầu năm trước hai chúng con từng bị theo dõi, là người lạ, nhưng Lương Khuê nói xem tư thái có phong phạm quân nhân, nhưng không mặc quân phục.” y không rành quân nhân, trước kia y còn không hiểu ba hung thủ kia vì sao lại mạnh như vậy, thẳng đến năm trước vì chuyện Tô An Bình vào cục cảnh sát, tình cờ nhìn thấy một trong những hung thủ, một câu của Lương Khuê mới khiến y như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

“Chú, con đoán theo dõi chúng con chính là quân nhân xuất ngũ.” Nếu thật là quân nhân, không cần theo dõi hai thằng oắt bọn họ. Cho dù là muốn nhắm vào Lương Hưng Quốc, cũng sẽ không sợ sơ ý bạo lộ hành tung như vậy. Tô Nham nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy càng giống quân nhân xuất ngũ hơn.

Mày Lương Hưng Quốc nhíu càng sâu, trầm giọng nói: “Tôi hiểu rồi, cậu cũng chú ý một chút, tôi sẽ mau chóng đến Thành phố D.”

“Dạ.”

Nhà xưởng bỏ hoang cách trung tâm mua sắm phần hoa đến lộ trình hai giờ, gần như có thể nói là xuyên qua nửa thành phố. Nơi xe chạy qua, càng ngày càng nghèo nàn, càng ngày càng vắng vẻ heo quạnh. Cả con đường cũng trở nên gập ghềnh khó đi.

Tô Nham ngồi thẳng tắp, đôi mắt gắt gao dán vào hướng trước xe.

Nhà xưởng bỏ hoang loáng thoáng rơi vào tầm mắt, cứ như một mộ viên xây bằng trần ai.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: bắt cóc

Taxi kết một tiếng ngừng lại, tài xế thấy Tô Nham ngồi phía sau thất thần vẫn không nhúc nhích, không khỏi giục: “Đến, nhà xưởng cậu nói hẳn là nhà máy gia công cao su này rồi, nhưng xem ra cũng sắp đóng cửa. Cần tôi chờ cậu về luôn không?”

Tô Nham trả tiền, trầm mặc đi xuống xe, nhìn qua nhà xưởng quanh quẩn, Tô Nham lại hoảng hốt lần nữa.

Nhà xưởng này, vẫn còn hoạt động...

Nói cách khác, giờ này khắc này, nhà xưởng này hoàn toàn không bị bỏ hoang! Mà nếu nó không phải nhà xưởng hoang, không ai lại ngốc mà chọn giết người vứt xác trong này.

Tìm Tô Nham lạnh buốt một mảnh.

Y từng chết trong mùa hè năm tốt nghiệp đại học đó. Y cấp ba học lại một năm, tăng thêm bốn năm đại học tổng cộng ở thành phố D năm năm.

Mà bây giờ y thuận lợi lên đại học, lại không phải học lại, cũng còn chưa tốt nghiệp, y năm nay năm hai, mùa hè hết trở lại trường đi học cũng chỉ mới năm ba.

Thời gian sớm hơn ba năm so với quá khứ, nhà xường này còn chưa bỏ hoang.

Sự thật trước mắt như sét giữa trời quang, Tô Nham giật mình ngầy người nửa ngày, điên cuồng trở lại xe: “Về mau! Phải nhanh!”

Ngắn ngủn một câu nói, Tô Nham đã thờ hồng học, ngữ điệu mang theo thanh âm rung động, sắc mặt trắng bệch ra, y gần như run lấy bấy lấy điện thoại ra bấm số Lương Hưng Quốc, bật thốt lên nói: “Chú mau gọi người hỗ trợ tìm! Con sợ tìm không thấy cậu ấy nữa sẽ vĩnh viễn không tìm được! Có người muốn giết cậu ấy, nhất định có người muốn giết cậu ấy!”

Đầu Lương Hưng Quốc trong nháy mắt trống rỗng, nhưng rất nhanh lại khôi phục trấn định: “Biết rồi.” Nói xong rầm một tiếng cúp máy.

Tô Nham biết Lương Hưng Quốc có bản lĩnh, nhưng giờ phút này y không cách nào ngồi chờ chết, nếu đem hết hy vọng đặt lên người làm cha kia, thì quả như câu nước xa không cứu được lửa gần.

Tô Nham bứt tóc liều mạng tự hỏi Lương Khuê có thể bị ai nhắm vào, lại bị mang đi nơi nào, y thậm chí lọc ra những nơi thích hợp giết người vứt xác ở Thành phố D.

Ngay lúc Tô Nham vắt hết óc tìm kiếm Lương Khuê, bộ phận cảnh sát Thành phố D cũng xuất động. Lương Khuê mất tích chưa tới hai mươi bốn tiếng không cách nào lập án, nhưng Lương Hưng Quốc còn có mấy phần mặt mũi cùng vài người bạn, người tìm kiếm Lương Khuê càng ngày càng nhiều.

Tô Nham từ nơi hoang vu ước chừng hai giờ mới trở lại trung tâm mua sắm, y chân trước vừa xuống xe, Lương Hưng Quốc liền gọi tới: “Cậu biết Trầm Thành không?”

Hai con người Tô Nham nhảy dựng: “Chết cũng không quên.”

“Rất tốt, tôi nghĩ cậu cũng nhớ rõ hần.”

.....

Lúc Lương Khuê mở mắt, phi thường không thích ứng ánh sáng kích thích, hai con ngươi đau đớn thiếu chút nữa chảy nước mắt xuống. Mắt hần bị bịt kín quá lâu, hơn nữa cũng hết sức thô lỗ, miếng vải đen mỏng ghim quá chặt hai con ngươi, như hần không thể moi hai nhãn cầu của hần ra. Lương Khuê thầm kêu vô số lần không xong, nghĩ thầm là bị ai theo dõi đây? Là bắt cóc hần đòi tiền, hay là trả thù giết người? Mặc kệ loại nào đều không phải chuyện tốt, giết thì khỏi nói, nếu như đòi tiền, dù cuối cùng hần có thể tự do, sợ rằng cũng phải nhận hết thống khổ, để nhận thấy nhất là thị lực đôi mắt này nhất định sẽ giảm.

Lương Khuê hít mắt cúi thấp đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhẩn nại một hồi lâu mới thông thả ngẩng đầu, thử hơi mở mắt ra, đối với hung thủ bắt cóc hần, hần thật sự rất hiếu kỳ.

Hai mắt Lương Khuê nháy một hồi lâu, trong tâm mắt rốt cục nhìn thấy vài bóng người mơ mơ hồ hồ, hần đang muốn cố gắng nhìn rõ, trước mắt đột nhiên tối sầm, bụng đau nhức, bị người hung hăng đập một phát ngay giữa bụng. Lương Khuê không đề phòng, há mồm liền kêu to một tiếng, toàn bộ thân thể đều cuộn lại. Cái đá này thật hung ác, hơn nữa kẻ hành hung lại mang giày mũi cứng.

Biểu lộ của Lương Khuê vì thống khổ mà vặn vẹo, thân hình vô lực cong lên, càng có vẻ chật vật thể thảm vạn phần.

Kẻ hành hung thấy bộ dạng hần như thế, lập tức vui sướng hừ hừ khế cười, đó là tiếng cười hưng phấn phát ra từ tâm khảm, tiếng cười vô cùng hả giận, cứ như người nợ chờ đợi đã lâu, rốt cục đợi được đến ngày báo thù, sao có thể bảo người ta không hưng phấn? Không hả giận?

Lương Khuê đau đớn khó chịu. Nghe mấy tiếng cười này, trong nội tâm lập bộp một cái, triệt để thanh tỉnh. Hần cũng lười muốn coi rõ người đối diện bộ dạng thế nào, vì người này hần quá quen thuộc, kể từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bọn họ đã làm bạn nói khổ, đã làm hàng xóm, đã làm bạn học, đã làm bạn bè, cuối cùng lại thành người dưng.

Người dưng cũng không đáng thôn thức nhất, so với người dưng càng làm người phiền lòng, chính là biến thành kẻ thù. Kẻ thù cũng không đáng sợ, xã hội này, ai sống trên đời mà không có mấy kẻ thù? Nhưng thù đến muốn lấy mạng người ta, thật sự ít có.

“Biết tao là ai không? Mày đại khái nghe không ra tiếng của tao, đã sớm không nhớ rõ tao. Nói gì thì nói chúng ta cũng hai năm không gặp, mày sinh viên giỏi giang bận rộn học tập, khẳng định không có thời gian rồi nhớ tới tao. Tao thì khác, tao là thằng thất nghiệp, ha ha, có rất nhiều thời gian, tao thời thời khắc khắc luôn thương nhớ mày, cả trong mộng cũng mơ tới mày, không, là hai cha con mày mới đúng!” Gã ngồi xổm trước mặt Lương Khuê, đầu kẻ sát qua, lời nói này cứ như mỗi chữ mỗi câu, vô cùng rõ ràng rót vào lỗ tai Lương Khuê.

Lương Khuê nghe vậy cũng không nhúc nhích, im lặng từ từ nhắm hai mắt lại. Thanh âm quét ở bên tai, hần người thấy mùi máu tươi nồng nặc, mùi của dân liều mạng.

“Cái này cũng không đúng, là cha mày. Cha mày, mày, còn có thằng tình nhân bảo bối của mày, hắc hắc.” Hắn nói xong lời cuối cùng liền không có ý tốt cười rộ lên, tiếng cười kia ẩn chứa cái gì, Lương Khuê không thể không hiểu.

Lương Khuê rút cục rung động bỗng nhúc nhích, mở mắt lần nữa, cách quá gần, dù mắt hắn giờ phút này không khỏe, vẫn thấy rõ gương mặt rất lâu không thấy.

Giờ khắc này hắn mới thật sự cảm thấy, Hoàng Thịnh An, là người xa lạ.

Người trước mắt, gặp thoáng qua trên đường, không lên tiếng không nhắc nhở, hắn nhất định không nhận ra đó là Hoàng Thịnh An.

Chăm chăm vào cẩn thận đi cân nhắc, mới tìm ra hình dáng quen thuộc trong trí nhớ.

Hoàng Thịnh An thấy Lương Khuê sững sờ nhìn mình không nói lời nào, sắc mặt càng tái nhợt vài phần, tàn thuốc liền dụi vào mặt Lương Khuê, Lương Khuê lập tức đau đến mặt mày méo mó liều mạng trốn tránh, thế nhưng chân tay bị trói, đầu hắn dù trốn thế nào cũng không được gì. Hoàng Thịnh An thấy bộ dáng thống khổ buồn cười của hắn càng cười ha ha, càng cảm thấy thú vị, hung hăng hút một ngụm khói, làm tia lửa tàn thuốc càng nóng rực, cười cười, lại giơ tay lên dùng đầu thuốc ấn vào mặt Lương Khuê tạo thành một vết bóng, bên trái một cái bên phải một cái, Hoàng Thịnh An vui sướng đập chân cười to: “Như thằng hề! Ha ha ha! Xem Lương tư lệnh chúng ta, thằng con bảo bối của Lương thủ trưởng đây mà, chắc chắn, bộ dạng cứ như thằng thiếu năng a!” Hắn khoa trương ngửa đầu cười to, đằng sau cũng có người phụ họa cười to theo, trong chốc lát, nơi bí mật này bùng phát tiếng cười vui sướng, triệt để át đi tiếng rên đau đớn yếu ớt của Lương Khuê.

Lương Khuê không chỉ đau đớn vết thương, tim cũng co rút lại, hỗn đản này y như thằng điên, không khéo lại hủy dung, hay đập tàn phé hắn cũng nên. . .

Lương Khuê đánh cái rùng mình, biểu lộ cứng ngắc nói một câu: “Tao không ngờ mày hận tao như vậy.”

Tiếng cười khằng khặc của Hoàng Thịnh An im bật, hắn hung hăng giẫm nát đầu thuốc, hung dữ chăm chăm vào Lương Khuê: “Mày dĩ nhiên không ngờ được, mày trừ sông phóng túng còn biết cái gì? Lúc mày ôm thằng tình nhân chơi sướng cả người, tao đang thương đang chém giết kẻ thù. Mày bây giờ còn có mặt mày cho bú sữa, mẹ tao chết rồi, ngay cả gặp mặt tao lần cuối cùng cũng không được.”

“Thằng thiếu năng đàn độn, mày nghĩ tao như ngày hôm nay, đều là do ai làm hại?”

Lương Khuê vốn đang cân nhắc có cần chịu thua xin khoan dung tránh thoát một kiếp không, nghe xong lời này hắn im lặng một hồi, ánh mắt lạnh lùng, không khách khí cười nhạt nói: “Tao xem như hiểu tại sao mày lại biến thành như vậy rồi.”

Hoàng Thịnh An nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt như dao chăm chăm vào Lương Khuê.

Lương Khuê hảo tâm giải thích: “Đi đường nghiêng cũng cần thiên phú, phải có cấu tạo não không giống người thường. Trước kia cảm thấy mày rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt nổi trội, hôm nay mới phát hiện mày cũng là một đóa hoa tuyệt thế nha.”

Hoàng Thịnh An âm trầm nhìn Lương Khuê mỉm cười, không chớp mắt theo dõi hắn, sau đó, Hoàng Thịnh An bừa bãi cười to, vươn tay liền có người đưa cho hắn một con dao găm, hắn cầm dao nhẹ nhàng linh hoạt xẹt qua khuôn mặt Lương Khuê, máu tươi ào ào liền tràn ra. (Hủy dung con mịa nó rồi T.T)

“Mày giờ không khác gì con chó bị nhốt trong chuồng, còn có can đảm đi kích thích tao, xem ra mày đã lo liệu đến chuyện xấu nhất rồi? Hắc hắc, tao nói thiệt cho mày biết, từ sau khi mẹ tao chết, tao liền thề, sớm muộn có một ngày tao giết mày, tao ngày cũng suy đêm cũng nghĩ, làm thế nào cho mày bị chết ‘thoải mái’ nhất. Tao còn có ý mua DV, tao sẽ thu lại, chờ sinh nhật cha mày đưa cho thằng già đó, như thế nào, mày vui không? Món quà chuẩn bị chu đáo cho cha mày, lão tuyệt đối thích lắm, món quà đời này chỉ có thể nhận được một lần, độc nhất toàn bộ thế giới, lão không chừng sướng đến vỡ vai tao nói ‘tiểu tử, làm tốt lắm.’ ha ha ha, lại nói tiếp năm nay chính là sinh nhật năm mươi tuổi của cha mày đúng không? Ha ha, đủ tuổi, không tôi, phi thường không tôi!”

Lương Khuê gợn tái mặt, máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, đau đớn đã dần chết lặng. Làm hắn rung động chính là thù hận của Hoàng Thịnh An, hắn vẫn không cách nào lý giải, những gì hắn làm, có thể làm Hoàng Thịnh An hận thành như vậy? Hắn không muốn hỏi Hoàng Thịnh An sao lại có lá gan này, Hoàng Thịnh An hiển nhiên đã không quan tâm.

Lương Khuê cũng sợ chết, sợ muốn chết. Lời Hoàng Thịnh An nói càng làm hắn sợ, nếu hắn xui xẻo chết đi, như vậy tất cả thống khổ cười vui đều rời xa hắn, hắn là một mình chết đi, sẽ không thống khổ như người sống.

“Hoàng Thịnh An, là cha mẹ thế nào mới có thể nuôi ra thằng con như mày thế? Tao dùng cái đầu của sinh viên tài cao cũng nghĩ không ra đáp án.” Lương Khuê mặt không biểu tình nhìn Hoàng Thịnh An nói, hắn cảm thấy bị ai, di Hoàng vô cùng dửng dưng, rất tiếc phần dửng dưng kia, không đi truyền cho Hoàng Thịnh An chút nào.

Nhắc tới cha mẹ, lý trí của Hoàng Thịnh An liền hồng mắt. Cha hắn không hiểu hắn, người mẹ thương yêu hắn lại cả chết cũng không thể nhìn thấy mặt, những điều này là nghịch lân của hắn.

Hắn muốn giết người, muốn tàn nhẫn giết chết Lương Khuê! Nếu không phải họ Lương, hôm nay mọi thứ đều sẽ không phát sinh! Chỉ cần Lương Khuê chết, đối với Lương Hưng Quốc còn sống mới là tra tấn cùng đã kích lớn nhất, chỉ cần Lương Khuê chết, hắn bằng lòng trả một cái giá đắt!

Thế nhưng, một tia lý trí cuối cùng kéo xúc động của hắn lại.

Hắn sẽ không để Lương Khuê thoải mái chết đi. Muốn tra tấn thẳng này, khiến vị đại thiếu gia này cũng nếm thử, thống khổ hắn phải chịu đựng.

Hắn vẫn hiểu, dùng thủ đoạn gì có thể nhìn thấy biểu lộ đặc sắc nhất của Lương Khuê.

Hoàng Thịnh An bình phục lửa giận, từ cao nhìn xuống cười Lương Khuê, thông thả nói: “Không biết gọi điện thoại cho tình nhân mày, nó có tới đây thăm mày không nhỉ?” Dứt lời còn đặc biệt vô tội buông tay: “Hy vọng nó có chút can đảm, tốt nhất có vài phần chân tình với mày, bằng không có lẽ liền không nhìn tới trò hay. Tao hy vọng nó có thể tới, nó rất không tồi, thú vị hơn nhiều so với mấy thằng trai tao chơi.”

Lương Khuê tái nhợt tròng mắt, hai con ngươi lửa giận rào rạt, thấy thể Hoàng Thịnh An hưng phấn dị thường.

“Tức giận rồi hả? Ha ha ha, mày yên tâm, tao không tính giết nó đâu. Mặc dù nó làm tao bại lộ hành tung ở thành phố A, nhưng nó còn chỗ hữu dụng, tao sẽ lưu một mạng cho nó. Tao thích nhất loại trai này, ha ha, luôn khiến tao nhớ tới thằng công tử thị trường quen trong bộ đội kia a.”

Lương Khuê đầy mặt sương lạnh, nếu không mất đi tự do, chỉ mấy câu nói đó đã đủ nhen nhóm lửa giận trong hắn, tất sẽ nhào qua đánh thẳng miệng mồm ô uế kia một trận.

Nhưng Lương Khuê lúc này có không tâm tư tức giận, toàn thân hắn phát lạnh, cầu nguyện chuyện này đừng liên lụy đến Tô Nham Tô Nham... Lương Khuê gần như không chút hoài nghi, nếu Hoàng Thịnh An liên hệ với Tô Nham, Tô Nham nhất định sẽ...

Nếu đến đây... sắc mặt Lương Khuê biến thành màu đen. Trên cổ tay bị trói chặt nổi lên gân xanh, đáy lòng đã trào lên phần nộ vô tận.

Hoàng Thịnh An!

Hận một người, chỉ đơn giản như thế!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: bị thương

Lương Hưng Quốc vừa chạy trên đường vừa gờ điện thoại nói: “Tôi tra được Hoàng Thịnh An và Trầm Thành là hạng chung đường, quan hệ hai tên này không nhỏ. Hoàng Thịnh An ngày đầu vào nam đã kết bạn với Trầm Thành, mấy năm nay cơ bản cũng giúp nhau mua bán thuốc phiện. Có người trên đường tới sân bay nhìn thấy Trầm Thành, Lương Khuê vốn phải đi qua sân bay, tính đi Mỹ tìm cậu đúng không?”

Tại Tô Nham ừ lợi hại, chết lặng gật đầu, giọng khàn khàn: “Thì ra là thế...” rất nhiều chuyện y mãi không hiểu đều đã được gỡ rối, mục tiêu đột nhiên sáng tỏ. Y không nghĩ tới, quan hệ giữa Trầm Thành và Hoàng Thịnh An lại không cạn!

Tô Nham cúp điện thoại, đứng một mình ở đầu đường thật lâu không động, người qua đường đều tò mò nhìn ngao Tây Tạng uy vũ bên chân y, Chiến Thần ngưng thần bất động, trầm tĩnh cạnh giữ một bên, không có bất kỳ người nào dám tới gần Tô Nham quanh hai thước.

“Nham Nham, tốt lắm, ta tìm được phương hướng đại khái rồi.”

Trong đầu truyền đến thanh âm có vẻ hơi mệt mỏi của người nọ.

Toàn thân Tô Nham chấn động: “Ồ nơi nào?”

“Đi theo ta.”

Tô Nham gần như mê muội chạy về hướng mục tiêu, hơn nữa gọi điện thoại nói cho Lương Hưng Quốc.

Lương Hưng Quốc tuy không tin lực lượng của một mình Tô Nham lắm, nhưng vẫn nhắc nhở một số người chạy tới chung một hướng.

Tô Nham ngựa không dừng vó chạy tới, như y lường trước, theo thời gian chuyển dời, nơi đi tới càng ngày càng hoang vắng.

Hoàng Thịnh An còn đang ảo tưởng hình ảnh mỹ diệu sau khi Tô Nham đến, điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt mộng đẹp của hắn.

“Mau rút, có người tìm tới! Hoàng Thịnh An, mày coi thường bản lĩnh của Lương Hưng Quốc quá, hừ, mới mấy giờ đã bị theo dõi?”

Hoàng Thịnh An thần sắc đại biến, bất kể hắn nghĩ thế nào cũng không rõ vì sao tốc độ của Lương Hưng Quốc lại nhanh như vậy, hắn bắt cóc Lương Khuê, sớm đã có tâm lý chuẩn bị, cũng không phải ôm ý muốn may mắn. Hắn biết Lương Hưng Quốc sẽ điên cuồng điều tra, nhưng bất kể thế nào, tốc độ hắn không nhanh như vậy.

“Biết rồi.”

Hoàng Thịnh An hung hăng nhún mảy, lập tức đập một cái vào Lương Khuê, mặt lạnh nhe răng cười: “Nhờ cha mảy ban tặng, trò hay đã không còn. Cũng được, mảy có thể chết càng nhanh một chút, ha ha.”

Lông mảy Lương Khuê, hung hăng nhướng lên.

Tốc độ của Tô Nham tăng nhanh, như kẻ điên thúc tài xế vượt cả đèn đỏ, tài xế cũng cắn răng, vì thù lao Tô Nham ra, cũng không quan tâm, nghe theo chỉ huy của Tô Nham thẳng tắp đi tới.

Cửa sổ xe mở rộng, tiếng gió mạnh bên ngoài rít gào cuốn vào, Tô Nham nghe hương vị trong gió, lẩm bẩm nói: “Bờ sông...”

Cảnh vật ngoài cửa sổ cấp tốc biến hóa, tiếng nói trong đầu nhắc nhở: “Đến, ngay bên này, cho Chiến Thần tìm xem.”

Tô Nham xuống xe, Chiến Thần gần như không chút dừng lại xông mạnh về hướng nơi nào đó, Tô Nham ra sức chạy theo phía sau. Lương Khuê cứ như ngay tại trước mắt, y cách chân tướng cũng càng ngày càng gần, y sẽ trông thấy ai? Trông thấy cảnh tượng thế nào?

Y chỉ biết hiện tại y muốn giết người!

Cái gì lý trí, cái gì pháp luật đều bị ném bỏ, phần nộ ứ đọng lại suốt hai đời đụng vào nhau, muốn báo thù! Muốn giết người! Muốn dùng con dao lạnh như băng, đem tất cả thống khổ trả lại hết cho những thằng khốn kia! Làm cho chúng cũng nếm thử mùi vị tử vong, làm người nhà chúng cũng thể nghiệm thống khổ mất đi một chút.

Tô Nham còn đang ra sức đuổi theo bước chân Chiến Thần, hồng vụ trong không gian kia lại tảo bạo quay cuồng, muốn nói với Tô Nham cái gì đó, nhưng bây giờ lại nói không nên lời. Tô Nham phần nộ giờ phút này còn có lòng tràn đầy hy vọng...

Chiến Thần quẹo vào một tòa nhà cũ nát, thẳng lên gác lầu, Tô Nham đi vào theo, cầu thang kim loại phát ra tiếng kêu kệt, Tô Nham nghe được tiếng ồn ào truyền ra từ trên lầu.

Chiến Thần gầm to một tiếng, thân ảnh triệt để biến mất khỏi tầm mắt Tô Nham.

Chân Tô Nham đột nhiên nhũn ra, chập vật ngã trên bậc thang nửa ngày không đứng lên.

Tiếng kêu của Chiến Thần không ngừng truyền xuống, còn có vô số tiếng gào thảm thiết của con người.

Tô Nham gian nan bò lên, cắn răng đi đến phía trước.

Y tới gần gian phòng kia, nghe thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Cửa ra vào có vết máu đỏ thẫm chảy ra, Tô Nham đẩy cánh cửa sắt hơi khép ra.

Trong phòng rất nhiều người bị ngao Tây Tạng cắn nằm lê lết, nhưng ngao Tây Tạng không thấy, mà Lương Khuê y muốn tìm cũng không ở!

Tô Nham há hốc mồm, nhào qua nhắc người lên ép hỏi: “Lương Khuê ở đâu? Không nói tao giết mảy!” Y móc ra dao găm mang theo bên người, hung dữ kề vào cổ người này.

“Hắn...Ồ... Trong nước... Bị vớt ... Xuống...”

Dao găm của Tô Nham loảng xoảng loảng xoảng rơi trên mặt đất.

Tô Nham bỏ nhào vào cạnh cửa sổ mở rộng, trên đó có vết máu rõ ràng, đây là cửa sổ lầu bốn, ngoài cửa sổ chính là sóng nước cuộn cuộn...

“Chiến Thần đuổi theo hung thủ, mảy cũng đừng nhảy xuống sông.”

Tô Nham kinh ngạc nhìn nước sông, gió bờ sông thổi qua mặt y, còn lạnh hơn cả băng tuyết trời đông.

Nắm tay siết chặt của Tô Nham buông lỏng, y trở lại phòng, nhìn những người bị thương kia.

“Là thằng nào ra tay?”

“Đại ca của tội tao... Hoàng Thịnh An...”

Tô Nham cười khế, cười rục rờ hơn bất cứ thứ gì.

“Vẫn chưa từng tặng quà cho người nhĩ.”

Y nói ra lời mà người ngoài không cách nào hiểu nổi.

Nhưng có một người có thể hiểu là đủ rồi.

Thù hận cùng tình yêu của con người rất giống nhau, khi đến tình trạng điên cuồng, người bình thường sẽ không cách nào thấu hiểu. Lúc này những chuyện bọn họ làm, không thể giải thích theo lẽ thường.

Lúc Lương Hưng Quốc chạy đến thành phố D, nghe được tin con mình bị vứt xuống sông, lúc ấy ông cũng không còn là Lương Hưng Quốc bình thường nữa. Trước kia lần cuối ông đánh người là hai mươi năm trước, khi đó con ông còn nhỏ, ba ngày không đánh sẽ lật ngôi nhà! Ông cũng không lưu tình, hai ba ngày lại chăm sóc thẳng con một trận, thường xuyên đánh cho nó oa oa gào to, ai khuyên cũng không được. Về sau nhóc con kia cũng dần lớn lên, ông cũng bớt lo, hai tay liền rảnh rỗi. Sau đó ông từng bước thăng chức, lên đến địa vị cao càng chú ý mỗi tiếng nói cử động, đại khái tuổi cũng lớn, tính tình nóng nảy gì cũng thu lại.

Chuyện có thể buộc ông ra đám, sớm đã không còn.

Nhưng giờ ông muốn đánh một trận, ông giết người cũng không sợ. Địa vị gì, vinh hoa phú quý gì, pháp luật gì toàn bộ đều con mẹ nó mây khói, ông đã năm mươi tuổi! Chỉ có thằng con duy nhất! Sống đến ngần này lại tuổi già tuyệt hậu!

Thằng con trai duy nhất ông nuôi hai mươi năm, lại chết!

“Tôi muốn Hoàng gia các người chôn cùng!”

“Tư lệnh dừng tay! Xin tỉnh táo lại!”

Lương Hưng Quốc điên cuồng hành hung Hoàng Á Quốc, lúc ông chạy đến Thành phố D liền thông báo cho Hoàng Á Quốc, kết quả người Hoàng gia hầu như đều theo tới, bọn họ biết sự tình lần này quá nghiêm trọng, nếu Hoàng Thịnh An thật sự bắt cóc Lương Khuê, Hoàng gia bọn họ liền xong đời. Đừng nói vấn đề pháp luật cùng thể diện, chỉ sự trả thù của Lương gia liền chịu không nổi. Dù Lương gia có kị pháp luật, nhưng cậu của Lương Khuê hai nhà hắc bạch đại phú hào kia cũng sẽ không bắn khoan. Tựa như Lương Hưng Quốc nói, nếu con tôi chết, tôi một lão già còn muốn những hư ảo kia làm gì?

Tuổi của Hoàng Á Quốc cũng xấp xỉ Lương Hưng Quốc, cũng là bán một ông già gần năm mươi, vì chuyện của con tâm sức lao lực quá độ, trong giây phút nghe thấy tin của Lương Khuê, càng tuyệt vọng.

Ông tùy ý để Lương Hưng Quốc hành hung mình, cũng không đánh trả, ông không có khí lực đánh trả, càng không có mặt mũi đánh trả nữa rồi. Đầu là cha, đầu chỉ có một thằng con duy nhất, ông hiểu rất rõ tâm tình của Lương Hưng Quốc.

Các phụ tá đi theo Lương Hưng Quốc tới cố gắng lôi kéo Lương Hưng Quốc đang phẫn nộ, những nữ quyền Hoàng gia khóc lóc cầu xin tha thứ, đi cùng bà ngoại Hoàng Thịnh An trực tiếp khóc thét quý xuống. Trước kia bọn họ cảm thấy Hoàng Thịnh An dù không đứng thế nào cũng là con nít, dù phạm sai lầm thế nào luôn có cơ hội vãn hồi. Bọn họ cũng hận Lương gia lúc trước quá không nói tình cảm. Nhưng hiện tại họ biết hết thấy đều xong rồi, nói cái gì đều là nói suông. Lương gia có lỗi với Hoàng gia là chuyện của Lương gia, nhưng hiện tại, Lương gia tuyệt hậu. Nếu đó là người ngoài làm, có lẽ họ còn có thể sau lưng thầm khen một tiếng làm tốt lắm, Lương gia tuyệt hậu đáng đời. Đáng tiếc, hung thủ là người của họ Hoàng.

Hai con người Lương Hưng Quốc đồ rức, tức sùi bọt mép, bị lôi kéo lại, ông vẫn điên cuồng dùng chân hung hăng cho Hoàng Á Quốc mấy đá.

Ông chỉ hận mình không đeo súng theo!

Cho dù phải chịu hình phạt giết người, thì có làm sao?

“Tư lệnh! Con ngài còn chưa mò lên được, có lẽ căn bản chưa chết! Ngài phải tỉnh táo, tranh thủ phải thêm người đi vớt! Hiện tại cố gắng còn cứu kịp! Nhưng Hoàng Thịnh An hung thủ kia còn chưa tìm được, sao ngài có thể vào tù sớm hơn hẳn chứ? Cho dù muốn báo thù cũng phải chờ.”

Lương Hưng Quốc hung hăng thở dốc, trong đôi mắt như tro tàn rốt cục hiển hiện một chút hòa quang hy vọng.

Trợ thủ thấy thế thăm bụng lòng một hồi, rên sất khi còn nóng kéo Lương Hưng Quốc lên xe, chạy đến bờ sông vớt.

Đây là một bờ sông rất lạc hậu, nhà cửa cư dân phụ cận cũ nát không chịu nổi, đại bộ phận đã là nhà hoang sắp sập. Bờ sông cũng hơi dốc đứng, xe cần bản không vào được.

Lương Hưng Quốc đuổi tới bên cạnh bờ sông, chỗ đó đã sớm có cảnh sát đang vớt.

Lương Hưng Quốc mặt không biểu tình đi qua, tìm kiếm một phen, nhưng không thấy thân ảnh Tô Nham.

Có cảnh sát tới nói: “Cậu trai tên Tô Nham kia nhảy xuống sông tìm rồi...”

Lương Hưng Quốc khẽ run lên, lại không nói lời nào.

Đang giữa hè, nước sông không đến mức rét lạnh, nhưng sông chứ không phải hồ, lại càng không giống bể bơi. Kỹ năng bơi tốt, không có nghĩa là có thể rong ruổi trong nước. Bắn vào sức một mình muốn vớt người lên, khó càng thêm khó.

Lương Hưng Quốc trống rỗng nhìn đội tàu vớt trên mặt sông, đột nhiên sinh lòng tuyệt vọng cứ như đời này đã đến cuối. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đau khổ của nhân gian. Ông thả họ Hoàng trực tiếp trả thù ông, hán đến tuổi này còn sợ chết cái gì nữa. Nhưng con ông chỉ mới hai mươi tuổi, phong nhã hào hoa, thậm chí vẫn còn con nít, nhân sinh của nó vừa mới bắt đầu, không thể bị tàn nhẫn cướp đoạt như thế được.

“Có người lên bờ!”

Tiếng reo vui sướng làm tỉnh lại thần chí của Lương Hưng Quốc, ông vội vàng chạy đến mép nước, nhìn thấy bơi lên là Tô Nham, trong lòng thở phào. Lúc nghe Tô Nham nhảy xuống sông, ông cứ cho rằng người trẻ tuổi kia đi tự tử...

Khi thấy Tô Nham còn kéo lên một người, Lương Hưng Quốc càng kích động hơn.

Người chung quanh đều nhào tới, nhanh chóng kéo Tô Nham lên bờ, Tô Nham cẩn thận để Lương Khuê lên mặt đất, khàn giọng nói: “Cậu ta còn có thể cứu... Mau đưa vào bệnh viện.” nói xong câu đó, Tô Nham gần như hư thoát, cả người vô lực nằm, mí mắt nặng nề khép lại.

Tiếng nói trong đầu kia thờ dài: “Yên tâm, hán là người có phúc khí, không chết được.”

Tô Nham nghe vậy muốn cười một cái, nhưng thật sự quá mệt mỏi buồn ngủ.

Khi y tỉnh lại lần nữa, đang nằm trên giường bệnh viện, chăm sóc y là cha cùng mẹ kế.

Tô Nham nhất thời trong lòng ngũ vị tạp thành, trăm mặc bỏ đây.

Ông Tô cùng mẹ kế vội vàng ân cần hỏi y thế nào, lo lắng trong mắt hai người không phải làm bộ.

Tô Nham lẳng lặng nghe hai người lải nhải, lại nghĩ tới bộ dáng thê thảm của Lương Khuê, hai mắt không khỏi cay cay.

Y sửa lại tâm tình, bình tĩnh nói: “Tôi thăm Lương Khuê.”

“Đúng vậy a, đích thực mau mau đến xem, con yên tâm, cậu ấy được cứu, Bác sĩ nói cậu ta không nguy hiểm đến tánh mạng.”

Hai vợ chồng cùng Tô Nham đi đến phòng bệnh Lương Khuê, vợ chồng và thân thích Lương gia đều đứng ở đó, Lương Khuê còn đang ngủ.

Tô Nham nhìn gương mặt say ngủ bình an của Lương Khuê, tảng đá lớn trong lòng rốt cục buông.

Lúc y tìm được Lương Khuê trong nước, nước chung quanh gần như bị nhuộm đỏ, giây phút đó, y thật sự cho rằng Lương Khuê đã chết.

“Chó đẻ họ Hoàng! Đâm nó một dao còn ném xuống sông, tôi không giết nó tôi không họ Lương! Tôi mất hết địa vị tận diệt gia sản cũng không để nó sống khá giả!” Lương Hưng Quốc vẫn tức giận như trước, dù con trai đã thoát khỏi nguy hiểm, ông vẫn cứ nuốt không trôi cục tức này.

Hốc mắt Trác Vân Chi sưng như quả hạch đào, hiển nhiên đã khóc một trận nước nỏ, gần đây bà bảo dưỡng vô cùng tốt, lần này lại tiêu tụy đi rất nhiều. Lúc này nghe lời chồng nói, bà cũng không lên tiếng, liền sững sờ nhìn Lương Khuê đang ngủ.

Cậu cả Lương Khuê nhíu mày nói: “Em rề đừng làm vậy, bao nhiêu người chăm chăm vào vị trí của chú, chỉ sợ tìm không thấy chuyện rắc rối của chú, chú cũng đừng tự mình chui vào. Nhưng thù nhất định phải báo, việc này chú đừng quản, tôi đi làm, chú cùng Vân Chi cái gì cũng đừng nhúng tay, cố gắng ở bên cạnh con là đủ rồi.”

Lương Hưng Quốc nghe vậy trăm mặc, một lúc lâu sau mới một gật đầu.

“Các em cũng đừng quá bận lòng, nghỉ ngơi thật tốt, đừng mệt quá sinh bệnh. Chúng anh đi trước, có việc gì thì gọi điện. Máy cụ có thể gạt tiếp, miễn cho bọn họ chịu kích thích.”

“Tôi tiễn mọi người.” Lương Hưng Quốc đứng dậy.

Các cậu cũng không cự tuyệt, mấy người đàn ông đi ra ngoài, lúc lướt qua Tô Nham, cậu út Lương Khuê đột nhiên dừng lại nhìn y.

“...” Tô Nham khẽ nhíu mày.

Cậu út nói: “Ngao Tây Tạng là cậu nuôi?”

Tô Nham sững sờ, đang muốn nói chuyện, Lương Hưng Quốc nói: “Cậu nói Mèo Con nhà chúng tôi? Đúng vậy, là Tô Nham đưa tới, ngao Tây Tạng nuôi rất khá, hiện tại luôn bồi hai lão.”

Cậu út lắc đầu: “Tôi là nói con ngao Tây Tạng cắn chết người kia, không phải Mèo Con nhà anh.”

Tô Nham hiểu ông nói chính là Chiến Thần, trấn định vô cùng nói: “Tôi chỉ nuôi Mèo Con.”

Đôi mắt cậu út hơi lóe qua, nhìn bộ dáng tinh táo của Tô Nham muốn nói lại thôi, có thể làm một người đi hành hung, đây cũng không phải là quan hệ bình thường... bạn bè, huynh đệ, nếu không phải lợi ích hấp dẫn, ai sẽ vì người đi giết người còn một hơi giết mấy tên. Ông sớm cảm thấy cháu trai mình

cùng Tô Nham có chút kỳ quái, hôm nay xem như xác định quan hệ của hai người. Nghĩ thông suốt điểm này ông không khỏi thán than, tại sao con một của hai em gái mình đều cùng sở thích đó... Đây là di truyền chó má gì thế này...

Cậu út không nói thêm nữa, quay đầu rời khỏi phòng bệnh. Trong phòng chỉ còn lại Lương mụ mụ cùng gia đình Tô Nham. Tô Nham đi qua sững sờ nhìn bộ dáng Lương Khuê, hai vết sẹo phồng rõ ràng trên mặt hắn đã được bôi thuốc, đột ngột tiến vào tầm mắt, là hai mắt Lương Khuê, cho dù hắn nhắm mắt, cũng có thể nhìn ra khóe mắt cùng hai mí mắt đều đỏ đến không bình thường, sưng vù biến chất.

Tô Nham trong lòng co rút đau đớn không thôi, nhất thời lại không lời nào để nói. Tựa như Lương mụ mụ, câm lặng ngồi bên cạnh.

Lương Hưng Quốc tiến bước mấy câu, lại mua vài thứ trở lại.

Lương Khuê ngủ thật lâu trùng hợp tỉnh lại, hai vợ chồng vui mừng đến hồng mắt.

Chỉ là Lương Khuê không nói vài lời liên đau đến nhe răng nhếch miệng, thuốc tê đã hết tác dụng, ngực bị đâm đau đến toàn thân run rẩy. Lương Khuê cắn chặt hàm răng chịu đựng.

Tô Nham im lặng nắm lấy tay Lương Khuê, mới phát hiện trong lòng bàn tay hắn đều là mồ hôi đau đến chảy ra. Nơi Lương Khuê bị đâm là chỗ hiểm trên ngực, quả thực cả thờ nhẹ cái thôi cũng đã lao lực.

Lương mụ mụ thấy thế đau lòng đến rơi nước mắt, lại không có cách nào.

Lương Hưng Quốc trầm giọng nói: “Cha đi hỏi coi bác sĩ có thể cho chút thuốc giảm đau không.”

Lương Khuê gian nan nói: “Đừng... Quên đi. Nhịn một chút là tốt rồi... Cũng không phải chưa từng chịu qua.”

Lương Hưng Quốc sững sờ, thờ dài ngồi xuống.

“Mọi người đi về nghỉ ngơi đi...” Lương Khuê khô khốc nói. Hắn tuy ngủ mê một ngày, nhưng nhìn ra được ba mẹ thức cả đêm, đã phi thường tiều tụy.

“Nói dối cái gì, con còn chưa khỏe, mẹ chăm sóc con.”

“Mẹ... Coi chừng biến già đó ghen...” Lương Khuê suy yếu mỉm cười.

Lương mụ mụ nín khóc mỉm cười, tâm tình tối tăm một ngày một đêm, đột nhiên sáng sủa rất nhiều.

Lương Hưng Quốc cũng cười nói: “Vân Chi em trở về ngủ một giấc, đừng để bị bệnh, anh cùng Tô Nham trông coi trước.”

Lương mụ mụ thấy không lay chuyển được, chống thân thể cứng ngắc trở về nhà.

Tô Nham canh giữ bên giường một tắc không rời, gọi bác sĩ, lấy thuốc, mua đồ ăn, Lương Hưng Quốc đều tự mình chạy. Lương Hưng Quốc vừa đi ra, Tô Nham sẽ cầm chén nước để sát vào Lương Khuê, Lương Khuê thấy thế, suy yếu lắc đầu, hắn không muốn uống nước, uống nước rất khó chịu.

Tô Nham lại hoàn toàn không hỏi ý kiến hắn, trực tiếp uống một hớp, miệng đối miệng tự dứt cho Lương Khuê, Lương Khuê kinh ngạc tròn mắt to, nhẹ nhàng cười cười. Mà uống nước xong lại nhân cơ hội hôn Tô Nham.

Tô Nham cố chấp dứt hết sạch một ly nước, Lương Khuê nghĩ thầm uống nước như vậy thật sự cũng không khó chịu, hơn nữa nước hôm nay đặc biệt ngọt, uống thoải mái.

“Ngủ đi.” Tô Nham lau khô khóe miệng của hắn, nhẹ nhàng nói.

Lương Khuê gật đầu, cầm lấy bàn tay ấm áp của Tô Nham tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: trừng phạt

Ngắm nhìn Lương Khuê vừa say giấc, Tô Nham nằm sấp bên cạnh ngăn người.

Nghe chủ Lương kể lại, dao kia của Hoàng Thịnh An vốn đâm vào giữa chỗ hiểm, gần như có thể một kích mất mạng. Nhưng Lương Khuê phúc khí lớn, vận khí tốt, Hoàng Thịnh An ra tay hung mãnh, một đao hung hăng chọc xuống, Lương Khuê trốn tránh, mũi đao đâm xượt qua Ngọc Quan Âm của

Lương Khuê, nghiêng một cái trọt qua, liền đâm trật, tuy vẫn tạo thành trọng thương, nhưng còn có thể cứu.

Chủ nhân Không gian cũng nói, Lương Khuê tuy nguyên khí đại thương, nhưng hấn là mệnh trường thọ.

Lại qua một đêm, tinh thần Lương Khuê tốt hơn một ít, miễn cưỡng có thể ăn chút đồ ăn. Người nhà thờ phào, Lương Hưng Quốc liền đem toàn bộ tinh lực đặt vào Hoàng Thịnh An đang chạy trời chết, cả ngày không ngừng gọi điện thúc, còn bạo chửi tục. Ngày thứ ba, Hoàng Thịnh An bị bắt quy án ở miền nam.

Còn chưa mở phiên tòa thụ thẩm, bà ngoại trai gái già trẻ lớn bé Hoàng gia liền vọt tới cổng bệnh viện khóc thét cầu xin tha thứ, Lương Hưng Quốc không lộ diện, Lương mụ mụ lại không cố kỵ, bà là nữ thương nhân, là mẹ của con trai mình, nhà người ta có thể vì con cái mà khóc lóc sụt sùi, bà cũng có thể.

Lúc phóng viên hiếu kỳ vây xem ở cổng bệnh viện, Lương mụ mụ liền xông ra ngoài, nữ quyền Hoàng gia lập tức đề cao tiếng khóc, thê thảm vô cùng tru lên: “Lương phu nhân, là Hoàng gia chúng tôi có lỗi với con bà, chúng ta bồi tội, xin lỗi! Xin lỗi! Mặc kệ các vị muốn bồi thường gì chúng tôi cũng tận lực, nhưng van xin các vị, tha cho Tiểu An một mạng đi a!”

Phóng viên cùng người qua đường hưng phấn chụp ảnh vây xem, Lương mụ mụ soát một cái lệ như suối trào, oạch quỳ trên mặt đất, hung hăng cúi đầu trước mặt người Hoàng gia, kêu khóc không ngừng nói: “Tôi van Hoàng gia các người tha con tôi một mạng đi! Hôm qua mới cứu được nó về! Nó bây giờ còn không thể ăn cơm không thể nói chuyện, ăn uống hay chuyện gì cũng nhờ cha mẹ hầu hạ, các người có muốn tôi dập đầu chết ở chỗ này bồi tội không a! Các người nói con tôi có lỗi với Hoàng Thịnh An, nó làm cái gì, nhắc điện thoại báo phạm tội có sai sao? Bị buồn lậu thuốc phiện nhớ thương, chọc một dao không đủ còn ném xuống sông, có phải là thấy nó không chết, các người trong lòng chưa hết giận a? Các người coi chồng tôi là thứ khôn kiếp chức lớn nên hà hiếp các người? Nhìn xem rốt cuộc ai ức hiếp ai, cho các người nhìn coi là nghiệt ai tạo nên! Nhìn xem trên ảnh là ai! Đây là con tôi, nhìn thấy đồng máu kia không? Nhìn thấy có lỗ trên ngực nó không? Đó là người nhà các người đâm! Nhìn mặt nó coi, thằng nhỏ vốn anh tuấn bao nhiêu, nó còn chưa kết hôn, lại bị hủy diệt. Các người khóc, tôi tìm ai khóc đây? Tôi khóc chết ở chỗ này, có phải có thể chịu tội thay con tôi không? Đến nha, các người có thù hận gì trút hết lên tôi luôn đi!”

Lương Khuê trên ảnh xụi lơ trên đất, ảnh cảnh sát chụp ngay tại hiện trường sau khi vớt lên từ hồ, cùng ảnh trị liệu Bác sĩ chụp, còn có ảnh sau khi thoát khỏi nguy hiểm, cảnh sát lấy làm chứng. Mặc kệ là Lương Khuê trên tấm ảnh nào, cũng thoi thóp đến mức làm người ta run sợ.

Người Hoàng gia khóc càng bi thảm, lời cầu xin tha thứ lại nói không ra được, khóc không thành tiếng quỳ một hồi, thẳng đến bà ngoại Hoàng Thịnh An ngất đi, người nhà Hoàng gia mới lùi về.

Vụ án của Hoàng Thịnh An không cần Lương Hưng Quốc động tay chân gì, nhất định là tử hình. Buồn lậu thuốc phiện, bắt cóc, giết người, hít thuốc phiện, nhiều hạng tội danh cùng một chỗ, không chết cũng phải chết.

Khắp nơi thành phố A trong lúc nhất thời đều đang thảo luận chuyện này, đơn giản chỉ cần có một nhóm người mượn cơ hội nhằm vào Lương Hưng Quốc, điên đảo trắng đen nói hươu nói vượn. Có ít người vừa nghe đến quyền lợi lớn, đã cảm thấy người ta là hỗn đản, là sai, con của ông bị đâm, là vì làm cha mà lạm dụng chức quyền, đem Hoàng Thịnh An thân là rể cô đã ra đơn vị nước lấy mầm tai vạ, đáng đời bị trả thù.

Nhưng mặc kệ người ngoài nghị luận ra sao, nhà nước làm việc đều có chuyên nghiệp của mình, nên điều tra thì vẫn điều tra, nên phạt thì sẽ phạt. Lương Hưng Quốc tiếp nhận điều tra, Tô Nham cũng tiếp nhận điều tra.

Cục công an, trong căn phòng vắng vẻ, Tô Nham đối mặt ba vị cảnh sát thẩm vấn.

Tô Nham mặt không biểu tình nói: “Không phải làm ghi chép sao? Nhìn sao cũng giống y chang thẩm tra.”

Đội trưởng kia nhíu mày, không kiên nhẫn nói: “Thằng oắt cậu còn non lắm, cậu thức thòi thì tự thú đi.”

“Kì quái quá nha, tôi nghe không hiểu.”

“Quan hệ của cậu và Lương Khuê là thế nào?” Đội trưởng kia hỏi thẳng.

Tô Nham cũng nói thẳng: “Người yêu.” Người ta đã điều tra, cái này căn bản đã lộ rồi

Đội trưởng nhíu mày: “Cho nên cậu trong cơn tức giận, dùng ngao Tây Tạng nuôi giết mấy tên hiềm nghi phạm tội kia?”

“Tôi chẳng hiểu các người đang nói cái gì, thật sự muốn tôi giết người, không bằng an bài tôi gặp Hoàng Thịnh An được không? Tôi sẽ cho hấn một đao.”

Đội trưởng tức giận đập bàn: “Nghiêm túc chút cho tôi! Căn cứ điều tra, cậu là người đầu tiên phát hiện địa điểm phạm tội, cũng là người đầu tiên xông vào hiện trường gây án, nhưng Hoàng Thịnh An tận mắt nhìn thấy ngao Tây Tạng cắn bị thương sáu thủ hạ của hấn, vết máu tại hiện trường cho thấy ít nhất có máu của bảy người, còn có dấu chân của ngao Tây Tạng. Hơn nữa sờ dĩ Hoàng Thịnh An sa lưới, cũng là vì bị một con ngao Tây Tạng đuổi bắt, trên người Hoàng Thịnh An có vết thương ngao Tây Tạng để lại!”

Tô Nham bình tĩnh nói: “Ngao Tây Tạng các người nói, có thể cho tôi nhìn cái không nào?”

Đội trưởng sắc mặt tái nhợt, bọn họ nếu có thể tìm được con ngao Tây Tạng kia cũng coi như có manh mối, thế nhưng hoàn toàn không tìm thấy! Mấy thằng đàn em theo lời Hoàng Thịnh An cũng không tìm thấy, cho dù chết cũng phải có thi thể chứ? Nhưng họ kết hợp tình huống của Tô Nham ngay lúc

đó, tỷ lệ Tô Nham giết người giấu xác căn bản là không. Như vậy mấy thằng đàn em đi đâu? Mấy người sống sờ sờ, chết phải thấy thi thể chứ!

“Cậu rất am hiểu chuyện nuôi ngao Tây Tạng, ngao Tây Tạng cậu nuôi rất thông minh, lợi hại. Ngao Tây Tạng trong nhà Lương thủ trưởng chính do cậu tặng, tuy cùng ngày con ngao Tây Tạng gọi là Mèo Con kia còn ở Thành phố A, nhưng không loại trừ khả năng cậu có ngao Tây Tạng bên kia.”

Tô Nham mỉm cười: “Nghe thì thật có lí. Nhưng chú cảnh sát à, làm ơn cho chúng có. Mấy người chú nói kia, tôi không nhìn thấy ai hết mà.”

“Nham Nham, người nói dối càng ngày càng đúng quy cách, nhưng ta thích quá nha, khắc khắc khắc khắc ~ “

Tô Nham mỉm cười, mấy người kia đã thành sùng vật nuôi trong không gian, đối với xã hội này mà nói, chúng thật sự đã chết. Nhưng thi thể, vĩnh viễn sẽ không lộ ra.

Cảnh sát phần nộ, lại không làm gì được Tô Nham. Ép hỏi một trận không có kết quả, đành phải cho đi.

Tô Nham đi ra ngoài, trông thấy cha cùng mẹ kế cũng chờ tại đó.

“Nham Nham! Con không sao chứ? Cảnh sát đồng chí, các người sao có thể bắt người thụ thẩm lung tung như thế, con tôi từ trong nước cứu Lương Khuê, sao lại còn bị các người biến thành đối tượng hoài nghi? Hung thủ giết người là thằng tên Hoàng Thịnh An! Tên khốn kia cũng thừa nhận rồi các người còn lẩn qua lộn lại cái rắm.”

“Đi thôi.” Tô Nham mặt cứng ngắt nói, dẫn đầu đi khỏi cục công an.

Trở lại bệnh viện, tiền phòng bệnh chợt nghe Lương Khuê đang cùng cha mẹ cãi nhau. Nhìn thấy Tô Nham bình an trở lại, Lương Khuê mới thở phào.

“Cậu có sao không? Cảnh sát vì sao tìm cậu vậy? Căn bản không mắc mớ gì tới cậu a! Bọn họ rốt cuộc nghĩ cái quái gì thế!” Lương Khuê nghĩ vỡ não cũng không hiểu mình bị đâm có liên quan gì đến Tô Nham. Tô Nham cứu hắn, dựa vào cái gì bị thụ thẩm.

Lương Hưng Quốc đau đầu, nói với Tô Nham: “Tự cậu giải thích với nó đi.”

Tô Nham thờ dài, đơn giản nói hết sự tình.

Lương Khuê nghe xong mới rõ thì ra là hai chuyện khác nhau, nhưng Lương Khuê trong lòng bồn chồn, hần cứng ngắt nhìn Tô Nham, cảnh sát hoài nghi Tô Nham giết những người kia, thế nhưng không tìm thấy chứng cứ. Nhưng Lương Khuê càng khẳng định sự thật này hơn cả cảnh sát...

“Tô Nham cậu... cậu...” Lương Khuê khí huyết sôi trào, hần rất cảm động Tô Nham báo thù vì hắn, nhưng mà, hần càng lo lắng Tô Nham phải gánh mấy mạng người, không biết có thể bình yên gồng gượng qua không. Nếu Tô Nham sơ sẩy một cái bị bỏ tù, thậm chí bị tử hình... Hần thả rằng khỏi phải báo thù!

“Tớ cái gì? Tớ thật cái gì cũng không có làm, trừ cứu cậu.”

Lương Khuê chăm chăm vào mắt Tô Nham, Tô Nham bình tĩnh không sóng.

Lương Khuê thở ra nói: “... Vậy là tốt rồi.”

Tô Nham nghiêng người hôn hần một cái, mỉm cười: “Chuyện gì cũng kết thúc rồi, cậu cố mà dưỡng thương đi.”

Lương Hưng Quốc cùng Lương mụ mụ xấu hổ quay đầu đi, hai vợ chồng dứt khoát rời khỏi phòng bệnh.

Lương Khuê im lặng cười trộm, ha ha nói: “Ba mẹ tớ hình như càng tán thành cậu nha.”

Tô Nham cười không nói, tiếp tục hôn Lương Khuê.

Lương Khuê bị hôn đến nóng đầu, nghĩ đến thân thể hiện tại không được, không khỏi nhụt chí.

Tô Nham cười xấu xa: “Có cần cái gì, cứ mở miệng.”

Lương Khuê hì hì mừng rỡ, cười đến miệng vết thương thấy đau, lập tức nhe răng nhếch miệng thống khổ không chịu nổi.

Trong lúc Lương Khuê dưỡng bệnh, bạn cùng trường, giáo sư, bạn học đều nhất trí, định ra Lương Khuê vì báo cáo tội phạm buôn lậu, kết quả trù mìn ghi hận, cuối cùng thiếu chút nữa bị trả thù diệt khẩu, hô to xã hội trả lại cho Lương Khuê một công đạo, nghiêm trị phân tử phạm tội, đề càng nhiều người có tâm huyết, đem phẩm đức tốt đẹp phát dương quang đại.

Vụ án mở phiên tòa thụ thẩm, Hoàng Thịnh An không có phần thắng, bị phán hoãn thi hành hình phạt hai năm, xử bắn. Người Hoàng gia không phục, một mực chống án, pháp viện duy trì nguyên phán.

Trong lúc Hoàng Thịnh An thụ thẩm, có một số người vẫn nhiệt tình điều tra vụ của Tô Nham, thế nhưng một mực không có tiến triển, không cách nào lập án.

Từ khi Hoàng Thịnh An bị hình phạt, Lương Hưng Quốc cũng trở lại quân đội lần nữa.

Lương Khuê xuất viện, chuyển về nhà, Tô Nham cũng vội vàng đi theo, mỗi ngày tiếp tục đến trường, tan học cứ tới Lương gia.

Lúc cậu Lương Khuê tới thăm, nhện không được nói với hai người: “Các con muốn xuất ngoại học không?”

Lương Khuê lắc đầu; “Con không muốn.”

Cậu thờ dài: “Ài, hai người các con không ngại người khác, nhưng cha con thì vất vả nhiều lắm, con cùng Tô Nham như vậy như vậy, cha con bên ngoài khó tránh khỏi bị người lên án.”

Lương Khuê bật cười, trong lúc Lương Hưng Quốc bị điều tra, hắn cũng cảm giác mình đại khái mang đến phiền toái cho cha, lúc ấy chủ động đưa ra ý kiến ra ngoại quốc trị liệu, nhưng Lương Hưng Quốc lại lắc đầu không chịu.

Lương Khuê cảm thấy cha hắn thay đổi, trước kia mặc kệ hắn làm cái gì, ở nơi nào, cha hắn rất ít can thiệp hỏi đến, nhưng bây giờ giống như hy vọng hắn luôn ở bên người. Xuất viện về nhà, thậm chí mở miệng nói bảo Tô Nham cũng dời qua. Cái này nếu là lúc trước, tuyệt đối không có khả năng.

“Một thằng oắt Tần Việt như vậy, không ngờ con cũng như vậy.” Cậu bắt đầu dĩ thờ dài: “Quên đi, tùy tiện bây, và lại cho dù cha con suy đồ, cũng còn có cậu che chở cho con.”

“Ha ha, đừng lo mà cậu, cậu ở lại dùng cơm đi, hôm nay dì Hồng nấu nồi canh cá mè đó.”

“Ừ, gần đây đồ ăn nhà con hương vị lại đề cao không ít.”

Đêm dài người tỉnh, ánh đèn Lương gia mờ nhạt ảm áp, dì Hồng bụng com từ phòng sách đi ra, Tô Nham cùng Lương Khuê đang hưởng thụ đồ ăn khuya trong phòng khách cũng vừa vận ăn no.

Hai người quệt quệt mồm trở về phòng, Tô Nham nhíu mày nói: “Cậu uống ly nước trước rồi ngủ tiếp.”

Lương Khuê ngã xuống giường lẩm bẩm “Luôn muốn tở uống nước trước khi ngủ, hại tở tiểu đêm quá trời nè.”

“Đừng dong dài, uống mau.”

Lương Khuê trừng mắt cốc nước chừng 800 ml, thống khô uống hết.

“Ngủ đi.”

“Tô Nham...”

Lương Khuê mò qua ôm lấy y nhõng nhõo, Tô Nham lắc đầu: “Vết thương chưa dưỡng lành, đừng suy nghĩ mấy trò đó.”

“Lành rồi! Tở bây giờ có thể ăn có thể ngủ có thể đi có thể chạy nha!”

Tô Nham hừ lạnh, ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái lên vết thương của Lương Khuê, Lương Khuê liền đau đến ho nhẹ.

“Cái này gọi là lành rồi?”

“...” Lương Khuê buồn bực vùi vào chăn.

Tô Nham cười nham qua, vòng tay qua ôm eo Lương Khuê nói: “Chờ vết thương khỏi hẳn, chúng ta đi nước ngoài nghỉ phép.”

Mắt Lương Khuê sáng lên, hắn ở nhà sắp nổi mồm nổi meo rồi, cấp thiết muốn đi ra ngoài chơi đùa, ra nước ngoài tốt, nghỉ phép cũng tốt, hai người có thể tận tình điên cuồng.

Lúc thân thể Lương Khuê càng ổn định một ít, liền trực tiếp trở lại trường đi học. Trước đó tuy hắn xin nghỉ không lên khóa, nhưng lớp trưởng mỗi ngày phụ trách thu hình lại tiết học, sau đó gọi cho Lương Khuê, Lương Khuê ở nhà cũng không chậm trễ chương trình cơ bản.

Lúc này, lại đến trời đông cuối năm lạnh lẽo. Quần áo trên người Lương Khuê dày gấp đôi so với trước kia, cả quần bông cũng bị ép mặc vào, rất giống quả dưa gang không lồ.

Sau khi tan học, cùng Tô Nham sóng vai rời khỏi trường, trước cổng trường đậu một chiếc xe, mỗi ngày phụ trách đưa đón.

Hôm nay hai người vừa đến cạnh xe, liền thấy được Tô An Bình đứng chờ một bên.

Lương Khuê chỉ nhìn hắn một cái, sắc mặt bình tĩnh mở cửa xe chui vào.

Tô An Bình lúc này mới cuống quýt chạy tới: “Lương Khuê chờ chút, tao có lời muốn nói với mày.”

“Có gì nói thẳng đi.” Lương Khuê ngồi trong xe tháo khăn quàng cổ cùng bao tay xuống, có chút bức mình ném cho Tô Nham. Bịt kín một hồi như vậy hắt chảy cả mồ hôi nóng rồi.

Tô An Bình cũng sờ nhìn Lương Khuê, nhất thời lại như nói không nên lời.

Lương Khuê thay đổi rất nhiều, trước kia hắt thoát nhìn rất cường tráng rắn chắc. Hiện tại hắt lại có vẻ nghiêng về tái nhợt, gò má hóp vào, hơn nữa trên mặt còn có mấy vết sẹo rõ ràng. Hình cầu tàn thuốc, còn có vết cắt lưỡi dao. Tô An Bình sớm nghe người khác nghị luận, nói Lương Khuê tuy bắt đầu đi học, nhưng thân thể còn chút yếu ớt, người gầy rõ ràng, hơn nữa trên mặt có sẹo, trừ phi trang điểm che đi, nếu không không thể nào biến mất.

Nghe nói là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện.

Những lời kia của hắt, nhìn thấy Lương Khuê như vậy lại không nói ra được.

Hắt cảm lạnh thật lâu, rốt cục chỉ nói một câu: “Lương Khuê, có cơ hội đi ngục giam nhìn An Từ đi, nó muốn gặp mày.”

Lương Khuê bình tĩnh nói: “Vừa vặn tôi cũng muốn gặp hắt, tôi sẽ đi, bye bye.”

Tài xế rõ máy ầm ầm, xe bay nhanh đi xa.

Tô An Bình đứng trong gió tuyết, nhìn chiếc xe đi xa, đột nhiên nhận ra rằng, lại một người bạn nổi khổ rồi hắt đi xa.

Lương Khuê nói muốn đến thăm tù, Lương Hưng Quốc cũng không phản đối, sau đó cùng Tô Nham và Lương Khuê vào ngục giam. Cảnh ngục đem ba người tới chỗ ngục cai nghiện, Hoàng Thịnh An hoàn thi hành hình phạt hai năm, hai năm nữa chỉ cần gã còn sống, phải cai nghiện.

Cách cửa sổ, Lương Khuê dò xét Hoàng Thịnh An, ngày bị bắt cóc hắt biết Hoàng Thịnh An hít thuốc phiện, vì gương mặt cùng đôi mắt kia đã không phải là người thường. Kẻ nghiện, rất dễ nhận ra. Huống chi lúc ấy Hoàng Thịnh An còn có thuốc để hút, không đến mức quá thể thảm. Hiện tại gã chịu nổi dày vò cai nghiện, cả người gầy như bộ xương khô, thân hình như nhỏ lại. Tô An Bình người nọ mềm lòng, Lương Khuê rốt cục hiểu được Tô An Bình tại sao phải tìm hắt cầu tình. May mà Tô An Bình không mở miệng, bằng không hắt sợ nhện không được ra tay với Tô An Bình.

Lương Khuê cầm lấy điện thoại: “Hoàng Thịnh An, nhìn thấy tao còn sống có phải đặc biệt thất vọng không?”

Hoàng Thịnh An thông thả ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người ở bên ngoài. Qua hồi lâu, gã mới từ từ nói: “Cả ông trời cũng chiếu cố mày.”

Lương Khuê cười đáp trả: “Vì tao là người tốt.”

Hoàng Thịnh An nhẹ nhàng giẫm cọt, hai con người lại rơi vào Tô Nham lẳng lặng đứng một bên. Tô Nham vẫn là bộ dáng lúc gã mới gặp, thần thái kia luôn khiến gã nhớ tới công tử thị trường năm đó. Lúc ấy gã chỉ là muốn chơi đùa tiết hóa, đối phương lại nghĩ lầm hắt là thiếu niên đàn độn động tình. Còn nói cái gì chờ sau khi được chức huấn luyện viên, liền đem chuyện hai người thẳng thắn với cha mẹ, tranh thủ đạt được đồng ý của cha mẹ, sau đó cùng sống bên nhau. Quả thực là trò cười buồn cười nhất trên thế giới, gã cảm thấy buồn cười, hơn nữa buồn nôn, phẫn nộ. Không phải chỉ lên giường mấy lần thôi sao, lại sinh ra thứ suy nghĩ buồn cười này. Còn cùng sống nữa chứ, hai thằng đàn ông dựa vào cái gì sống chung nào.

“Lương Hưng Quốc lại cho phép tụi mày bên nhau, vậy mà lúc trước lão lại vì chuyện này khai trừ tao.”

Lương Hưng Quốc nghe vậy muốn nói, Lương Khuê lại giành nói: “Cho dù một nam một nữ làm chuyện này trong trường, bị nhân viên nhà trường bắt được cũng khai trừ. Người làm sai, đừng đem hết mọi chuyện đổ cho người khác. Tao hôm nay tới là muốn nói cho mày biết, chính mày hủy hoại bản thân, đừng đến chết cũng không thanh tỉnh.”

Hoàng Thịnh An ha ha bật cười, thoát nhìn rất quý dị.

“Tao làm hết thấy đều không hối hận.”

“Lương Khuê, mày đã không chết. Liền đừng làm khó dễ người nhà tao, bọn họ cũng không dễ dàng. Chuyện này là tao làm, đừng quá vô tình liên lụy vô tội.”

Trong lúc Lương Khuê dưỡng thương, mấy người cậu của hắt đều đùa giỡn pháp luật dày vò Hoàng gia, hiện tại người Hoàng gia đều không có việc làm, trôi qua khó khăn.

Lương Khuê cười khê: “Tao khác với mày, ta không phải kẻ điên, sẽ không cần người lung tung.”

Cảnh ngục thông báo đã đến giờ, Lương Khuê thu nhỏ miệng lại, xoay người đi.

Tô Nham lại vội vàng cầm lấy điện thoại hỏi thăm: “Hoàng Thịnh An, tại Thành phố C năm nhất, xe Land Rover cùng hoa hồng, đều là mày làm à?”

Hoàng Thịnh An nghe vậy cười ha ha, “Thích đóa hoa kia không?”

“Biến thái!” Tô Nham mắng.

Lương gia năm nay tuy long đông, nhưng tết âm lịch năm nay lại càng náo nhiệt hơn so với năm rồi. Tô Nham không mừng năm mới ở Lương gia, mà đi

đến chỗ cha y. Nhưng trên bữa cơm đoàn viên của Lương gia, lại gọi Tô Nham ngồi. Ông bà nội Lương Khuê tuy kỳ quái, nhưng nghe nói Tô Nham lại cứu cháu nội lần nữa, hai cụ liền không suy nghĩ nhiều.

Mùng một tết, Lương mẹ dẫn họ đi chùa miếu cầu phúc cầu bình an.

Ảnh mắt Lương Khuê rất thành kính, sau khi ra chùa, hai người nhẹ nhàng cáo từ cha mẹ, quay đầu đi nơi khác chơi.

Lương Khuê đành đặc kéo tay Tô Nham, dạo bước trên con phố se lạnh.

Tô Nham cất kỹ bữa bình an Lương Khuê cầu vì y, cười nói: “Hiện tại tớ có hơi tin mấy thứ này, Ngọc Quan Âm của cậu đã cứu cậu một mạng.”

“Tâm thành tác linh, từ trước đến giờ tớ luôn tin.” Lương Khuê mỉm cười, nhưng hai đầu lông mày lại có vài phần ưu sầu.

Tô Nham hiểu kỳ: “Cậu còn học được đa sầu đa cảm?”

Lương Khuê kéo y tìm ghế dài ngồi xuống, xoa xoa tay Tô Nham có vẻ rất bất an.

Tô Nham nghi hoặc: “Sao thế?”

“... Tô Nham, cậu tin siêu năng lực không?”

“...” Tô Nham như nhìn thẳng ngốc, nhưng lập tức nghĩ lại. Chủ nhân không gian cũng thuộc về một loại siêu nhân, đúng không nhỉ?

Lương Khuê cười khò: “Tớ chỉ dám nói cho cậu... Tô Nham, hình như tớ có năng lực trông thấy tương lai.”

“...” mặt Tô Nham đen thui.

Lương Khuê xuất thần nói: “Có lẽ cậu không tin... Nhưng tớ rất rõ ràng, tớ phát hiện tớ mơ rất nhiều giấc mộng, cuối cùng đều thành sự thật.”

Tô Nham sắc mặt đại biến.

Lương Khuê sầu khổ nói: “Trước kia tớ mơ thấy đại học D cùng Mẫn Kiến Trung, kết quả thật sự thấy được hần. Tuy hình như có chút chênh lệch, nhưng cảm giác kia thật quý dị. Hơn nữa cậu biết không...”

“Chuyện tớ bị Hoàng Thịnh An đâm một dao ném vào nước, tớ mơ thấy cũng rất giống...”

“Cái gì gọi là rất giống?” Tô Nham ép hỏi.

Lương Khuê hoang mang: “Không biết nói thế nào... Thế nhưng về sau chợt nhớ tới, chuyện này giống như từng phát sinh... Giống như từng mơ thấy, tớ cũng không phân rõ là trước là sau... Nhưng lại có chút khác biệt, tớ nhớ trong mộng vớt tớ từ trong nước lên là cha. Nhưng sự thật lại là cậu.”

“... Còn gì nữa không?”

Lương Khuê nhú mày nhớ lại: “Còn có... tớ trong bệnh viện hỏi cha chuyện xuất ngoại... Cũng khác, hình như tớ chấp nhận đi. Nhưng tớ rõ ràng không muốn đi nước ngoài, tớ không muốn mà.”

Tô Nham trầm mặc, nhưng trong lòng đang quay cuồng, theo cách nói của Lương Khuê, đời trước hần cũng bị Hoàng Thịnh An đâm? Hơn nữa trong lúc trị liệu lại ra nước ngoài.

“Cậu cảm thấy đây là siêu năng lực?” Tô Nham thay một khuôn mặt tươi cười.

Lương Khuê có chút mặt đỏ: “Tớ cảm thấy cái này rất kỳ quái, bằng không cậu giúp tớ giải thích một cái đi? Hừ, tớ tuyệt không muốn mơ quái mộng! Những mộng này không có cái nào là tốt! Hừ!”

Tô Nham cười nhạo: “Là cậu miên man suy nghĩ, có câu đại nạn không chết tất có hậu phúc, cậu cũng đừng phí sức hao tâm tổn sức.”

Lương Khuê buông tay: “Quên đi, chẳng muốn nói với cậu.”

“Theo tớ về nhà ăn sủi cảo đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Lần thứ hai đếm ngược

Sau khi lên năm ba, học tập càng lu bù. Kể từ lúc học kì tiếp theo của năm ba bắt đầu, hai người cơ bản đều lượn quanh trường học. Cách một năm, thân thể Lương Khuê đã khôi phục như lúc ban đầu, thần kỳ chính là vết sẹo trên mặt, hắn cũng không làm giải phẫu, lại tự nhiên dần nhạt đi rồi biến mất. Lương Khuê mừng rỡ không ngậm miệng được, có thể không động dao kéo đương nhiên không còn gì tốt hơn. Hơn nữa hiện tại hắn cảm thấy làn da đẹp hơn cả lúc trước, mặc kệ thời tiết gì cũng không khô không dính, cho dù mỗi ngày ăn đồ Tứ Xuyên cũng không giống trước nóng đến nổi mụn.

Khi hắn phát hiện cả vết dao hung ác trên ngực kia cũng nhạt đến không đáng kể, Lương Khuê cảm thấy điều này quá mức thần kỳ... Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không rõ đây là chuyện gì, hắn không dùng bất kì sản phẩm trừ sẹo gì, cũng không thoa thuốc đặc biệt gì, là thể chất hơn người sao? Lương Khuê cảm thấy không đúng, khi còn bé hắn ngã té cả đầu gối, về sau để lại sẹo, hơn mười năm qua vẫn còn. Chỉ là gần đây những sẹo cũ kia cũng theo sẹo mới biến mất. Hôm hắn tắm nhìn không được soi gương, sau khi nhìn mình chằm chằm nửa ngày, hắn đột nhiên hô to tên Tô Nham.

Tô Nham giờ cây cà rem, giẫm phải chữ nhân[?] kéo cửa đi vào, liếm cây kem một ngụm, trừng mắt Lương Khuê trước gương hỏi: “Gì hử?”

Lương Khuê kéo y đến trước gương khoa tay múa chân, nghiêm túc nói: “Cậu nhìn tó, có phải không giống trước kia hay không?”

Tô Nham quay đầu bước đi.

“Ai ai cậu đừng đi mà! Cậu lại đây nhìn kỹ xem, tó có phải càng đẹp trai hơn trước kia không?”

Tô Nham say sưa gặm cây kem ngon lành.

Lương Khuê tự kỷ chằm chằm vào gương, thờ ơ ngẩn thờ dài nói: “Nhìn kỹ mới phát hiện, da sáng bóng hơn trước, thoát nhìn càng khỏe mạnh. A, tó cảm thấy cả mấy sợi lông cũng đẹp mắt hơn trước kia nha.”

Con mắt Tô Nham như máy quét quét qua lông tơ toàn thân Lương Khuê.

Lương Khuê bị quét đến lông mao dựng đứng, ho nhẹ nói: “Khụ khụ, thôi mà. Tớ chỉ là kinh ngạc thôi, những vết sẹo kia của tớ lại không thấy. Tớ cảm thấy tớ khẳng định có siêu năng lực, cậu tin hay không?” Hắn rất trịnh trọng chờ Tô Nham trả lời.

Tô Nham ăn xong cây kem, bàn tay lạnh buốt búng một cái lên ** của Lương Khuê, Lương Khuê bùm lấy ** lui về phía sau, đồ mặt trừng Tô Nham.

Tô Nham vịn vôi sen, vờn tay cời T-shirt ra, khinh miệt nói: “** phạm thai thôi, cho một dao thì đứt. Siêu nhân khẳng định không sợ bị chém.”[=.=]

Lương Khuê chán nản, đi qua đẩy Tô Nham lên tường, hung dữ hôn y. Làn nước ấm áp róc rách xối lên hai người, bọt nước cuộn cuộn chảy xuống từ thân thể, hai thân thể dính sát vào nhau ướt đẫm, Lương Khuê hip mắt hừ hừ cười, nhìn gương mặt Tô Nham dần ửng hồng càng cười si mê hơn. Tô Nham đem lưng chống đỡ trên vách tường bóng loáng, toàn thân dựa vào Lương Khuê, hai tay ôm đầu Lương Khuê kích tình hôn nồng nhiệt, ý loạn tình mê, hai chân sớm bị Lương Khuê nâng lên, gắt gao vòng qua lưng. Bọt nước không ngừng cọ rửa toàn thân hai người đang trầm mê, không gian nhỏ nhỏ hơi nước mờ mờ, thanh sắc kiều diễm. Hai người huyết khí phương cương, trong toilet khó bỏ khó phân.

Trong phòng Lương Khuê lại xuất hiện hai vợ chồng Lương gia đang đứng sững sờ, hai người thấy cửa không khóa mới đi vào, kết quả gian phòng không ai, tiếng động trong toilet lại kích tình, hai người đứng ngốc một hồi, lập tức nét mặt già nua đỏ bừng. Lương mụ mụ xấu hổ chân tay luống cuống, trán Lương Hưng Quốc gân xanh trực nhảy, hừ lạnh một tiếng vung tay rồi đi. Lương mụ mụ gượng cười cùng ra ngoài, sợ Lương Hưng Quốc giận, cứng nhắc cười nói: “Cái này... Người tuổi trẻ... Cảm tình tốt...”

Hai người Lương Khuê hoàn toàn không biết tình hình, chờ lúc cả hai thay quần áo sạch sẽ, sáng khoái tinh thần ra khỏi phòng liền nhìn thấy ba mẹ đều ở, Lương Khuê vui vẻ nói: “Cha mẹ đã trở lại? Sao không nói sớm cho con biết, con đi đón cha mẹ.”

Lương Hưng Quốc mặt đen không lên tiếng, Lương mụ mụ ho khan: “Hong Kong cũng quá nóng, mua thứ tốt liền sớm trở lại. Mua vài bộ quần áo cho các con, nhanh cầm lấy đi thử xem”

“Cảm ơn mẹ.”

“Mẹ còn mua không ít thuốc bổ, về sau chậm rãi hầm cho con uống.”

Lương Khuê bật cười: “Mẹ, con đã hoàn toàn tốt lắm. Lại uống thuốc bổ con liền biến thành heo đó.”

“Cẩn thận tốt hơn, tổn thương nguyên khí cũng không phải ngày một ngày hai có thể bỏ trở về, con hiện tại tuổi trẻ có lẽ thoát nhìn không có việc gì, sau này lớn tuổi liền khó nói. Sớm làm tắm bổ cho khỏe mạnh.”

“Mẹ, con thật sự hoàn toàn tốt lắm, còn khỏe hơn trước kia. Mẹ nhìn vết dao này coi, tự nó lành luôn nè.” Lương Khuê vung T-shirt lên chỉ vào vết đao trên ngực cho mẹ xem, vết sẹo trên đó đã nhàn nhạt, gần như sắp biến mất. Lương mụ mụ lại ngây ngẩn cả người, lập tức đỏ mặt cúi đầu.

Lương Khuê đang buồn bực, Tô Nham cúi thấp đầu vụng trộm đá hắn một đá. Mắt Lương Hưng Quốc gần như trừng rớt ra, cái ly trong tay thiếu chút nữa liền nhìn không được chọi qua.

May mà Lương Khuê đã buông T-shirt, hoang mang nhìn về phía Tô Nham, lại nhìn thấy Tô Nham cúi thấp đầu, cả bên tai cũng đỏ.

“Tụi bây ngày mai chuyển ra cho cha, tự mình tìm phòng đi, đừng suốt ngày nằm trong nhà, nhìn thấy liền bức bối, hừ.” Lương Hưng Quốc đột nhiên răn dạy.

Lương Khuê kinh ngạc, trong lòng cảm thấy không giải thích được. Hừ, nếu không sợ cha hắt tịch mịch, hẳn cũng không thèm ở nhà. Lương Khuê sờ sờ mũi, không cho là đúng gậy đầu: “Dạ, ngày mai chúng con liền chuyển ra.”

Buổi tối sau khi ăn xong trở về phòng, Lương Khuê vui sướng thu thập hành lý, Tô Nham đi qua đập hấn một đập.

Lương Khuê đau nhức kêu: “Cậu làm gì thế?”

“Nhìn cậu không vừa mắt, thứ nhị hóa.”

“Ê ê, cậu lại ngứa da có phải không?”

“Thu dọn đồ đạc! Mau rời đi, để tránh cậu lại bôi tro trét trấu vào mặt tớ.”

Lương Khuê khoa trương kêu sợ hãi: “Tớ sao lại bôi tro trét trấu vào mặt cậu?”

“Hỏi cha mẹ cậu đi.”

Tô Nham thảm thán, khó trách hiện tại vợ chồng trẻ kết hôn đều không muốn cùng ở với trường bối, quả nhiên không tiện. Ở nhà Lương gia lâu như vậy, ẩm áp dễ chịu thì có nhưng luôn phải cẩn thận. Chuyện ngày hôm nay không tính bất ngờ, cùng một mái nhà, khó tránh khỏi...

Vẫn là chuyển ra tốt hơn, đến nhà trọ đi, muốn thế nào được thế đó, đêm có thể chơi games tận sáng, trời nóng có thể không mặc áo, cho dù trong phòng khách cũng có thể kích tình thỏa thế.

Hai người hoan hoan hi hi dọn về nhà trọ, lúc rảnh thì về nhà ăn bữa cơm.

Nghỉ hè cả hai đến thăm Tần Việt, Tần Việt thủy chung không có dấu hiệu tỉnh lại, Lương Khuê cảm thán nói với Tô Nham: “Tớ hiện tại không cầu gì hơn, chỉ hy vọng Việt Việt có thể tỉnh lại.” Hẳn hiện tại có thể cùng Tô Nham hạnh phúc như vậy, cỡ nào muốn cổ vũ Tần Việt kiên cường, chỉ cần cố gắng, mặc kệ Tần Việt truy cầu cái gì, cũng có thể giống bọn họ chờ được đến mây mờ trắng tờ. Không có khuôn mặt tươi cười của Tần Việt chúc phúc, Lương Khuê thủy chung cảm giác hạnh phúc của mình và Tô Nham không trọn vẹn, để lại tiếc nuối.

“Người thật không có biện pháp làm Tần Việt tỉnh lại sao?” Lúc đêm dài người tĩnh, Tô Nham nằm bên người Lương Khuê đang ngủ lặng yên hỏi.

“Ta cả tự do của bản thân cũng không có biện pháp. Nhưng chỉ là tạm thời, người có thể kiên nhẫn, ta nói rồi, tối thiểu ta phải động hình lại trước đã.”

“Người cần bao lâu mới có thể thành công?”

“Không xa, khắc khắc, lần trước người lấy vào trợ giúp rất lớn.”

Tô Nham thờ dài, biết rõ thả người vào rất có lợi với hắn, nhưng y cũng không thể vụng trộm đi bắt người ném vào... Loại chuyện này làm một lần là đủ rồi, làm nhiều quá, mình đừng không được.

“Khắc khắc ~ tối đa mười năm tám năm ta có thể thành.” Hắn đắc ý cười to.

“...” Tô Nham té xiu, mười năm tám năm... Thực mẹ nó quá dài.

Nhưng hắn là hy vọng duy nhất Tô Nham có thể cứu Tần Việt, mười năm tám năm nếu quá dài, Tô Nham liền chia ra từng chút cố gắng, tranh thủ đem thời gian rút ngắn. Y cũng như Lương Khuê, nguyện vọng duy nhất hôm nay biến thành ngày Tần Việt có thể thức tỉnh. Nguyên vọng này là mục tiêu trọng yếu nhất của y, Tô Nham càng ra sức kiếm tiền mua ngọc, có thời gian liền đi thâm sơn rừng hoang du lịch tìm hoa cỏ linh mộc, Lương Khuê thỉnh thoảng đi theo, thỉnh thoảng không rảnh. Đảo mắt hai năm trôi qua, hai người chậm rãi quen biết không ít bạn bè.

Năm tư, hai người song song ghi danh thành nghiên cứu sinh của trường.

Cùng ghi danh nghiên cứu sinh Đại học A, còn có Lâm Cường cùng vài người bạn học cũ cao trung.

Nhưng càng nhiều người đã bốn ba bận rộn làm việc, Trần Yến chính là một trong số đó.

Trần Yến về tới quê quán Thành phố C, làm giáo viên thực tập trong một trường trung học.

Vì muốn thi đậu, Lương Khuê gần như mất ăn mất ngủ, ngành kết cấu cơ học hắn muốn thi cạnh tranh quá lớn, vốn hệ chỉ có mười người học, ba người đứng đầu vòng đầu mới có khả năng được giáo sư chọn.

Lúc kết quả ba tháng đi ra, Lương Khuê cùng Tô Nham thuận lợi lên cao. Đáng tiếc Lâm Cường lại lạc bắng, Lâm Cường thờ dài nói: “May mà tớ có chuẩn bị thứ hai, kết quả nhân viên công vụ cũng phát ra, thi đậu.” Mặc dù so với nhân viên công vụ hắn càng ước mơ cuộc sống nghiên cứu sinh Đại học A, nhưng không thể nghi ngờ đây là một con đường lui.

“Năm nay không được sang năm tớ tiếp tục cố gắng.” Lâm Cường ngược lại xua đuổi khỏi ý nghĩ.

Lâm Cường thi rớt ngoạn ngoạn trở lại đi làm, cũng ở Thành phố C, có thể cùng Trần Yến thường xuyên hẹn hò, điểm này ngược lại rất tốt.

Khóa thực tập của Trần Yến cũng sắp chấm dứt, trường này là trường cấp hai chính quy, nhưng mặc dù có giấy chứng nhận giáo viên, nhưng dưới tình hình số giáo viên hữu hạn, có thể được nhận hay không, cũng phải khảo nghiệm quan hệ. Không có quan hệ muốn ở lại trường giỏi rất khó, hướng chỉ đồng dạng cùng cạnh tranh với cô còn có nghiên cứu sinh bằng cấp càng có sức thuyết phục hơn. Trần Yến đã chuẩn bị tâm lý bị phân về vùng ngoại thành nông thôn làm giáo viên. Cô không phải không muốn học cao, cô cũng hy vọng được học tiếp, nhưng gánh nặng gia đình làm cô thỏa hiệp. Học bốn năm đại học đã đủ, em trai em gái đều làm việc kiếm tiền nhiều năm, cô không có ý học nữa.

Mất thấy hy vọng ở lại trường quá xa vời, Lâm Cường gọi một cú điện thoại cho Lương Khuê, hẳn không giống Trần Yến sợ phiền toái như vậy, có bạn bè có quen biết liền phải học cách dùng, hướng chỉ Trần Yến có thể tìm tới một công việc tốt, trợ giúp rất lớn đối với tương lai bọn họ. Tối thiểu, mẹ hẳn sẽ ít xoi mói chút.

“Lương Khuê, tớ biết cậu quan hệ vững nhất, cậu có quen biết gì ở Thành phố C không, giúp một chút đi mà.”

Sau khi Lương Khuê nghe xong liền đáp ứng, nếu hẳn không đáp ứng, Tô Nham khẳng định nổi nóng với hẳn. Hẳn đến nay vẫn không rõ Tô Nham vì sao lại tốt với Trần Yến như vậy, mỗi lần nhớ tới vẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng những chuyện này là chuyện nhỏ, chuyện của Hoàng Thịnh An xâm nhập tầm mắt lần nữa.

Hoàng Thịnh An lúc trước bị phán hoãn thi hành hình phạt, một mực bị ép cai nghiện, Hoàng gia luôn hy vọng gã có thể trọng phán, Hoàng Thịnh An dù ngồi tù cũng vô pháp an thân, thỉnh thoảng bị gọi đi thẩm vấn điều tra, muốn hẳn nói ra càng nhiều manh mối về trùm buôn thuốc phiện. Hoàng Thịnh An lại chưa bao giờ đề cập tới đồng hành, hoàn toàn không chịu hợp tác. Hoàng gia một mực chống án, mở phiên toà hai ba lần, lập tức hơn hai năm. Năm Lương Khuê tốt nghiệp, pháp viện thẩm phán lần nữa, Hoàng Thịnh An trong ngày nào đó của tháng sáu, bị xử bắn.

Nói thật, ngày đó, Lương Khuê vừa vặn cùng Tô Nham đến Mỹ thăm Tàn Việt, hoàn toàn không biết.

Chỉ là lúc đi trên đường, đột nhiên có tin nhắn lạ nói cho hẳn biết: An Từ chết.

Lương Khuê ngẩn người, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì.

Tô Nham đi ở phía trước không kiên nhẫn giục hẳn: “Nhanh lên, phơi nắng chết.”

“Ừ, tới liền.”

Hắn tắt điện thoại, cười chạy về phía Tô Nham.

Dưới ánh nắng gắt, bọn họ thanh xuân vừa vặn nắm lấy tay nhau, vui sướng thích ý đi trên con phố dị quốc.

Cùng năm đó, qua xong nghỉ hè, hai người song song về nước chuẩn bị khai giảng.

Mùa hè còn chưa trôi qua triệt để, tháng chín Thành phố A nóng bức như trước.

Tô Nham đụng phải Trần Yến trên QQ, hai người hàn huyên.

Trần Yến nói: cảm ơn Lương Khuê giúp tớ tìm người quen nhận được việc làm, ba mẹ tớ còn nói muốn mời cậu ấy ăn cơm, ha ha.

Tô Nham: được a, có rảnh chúng tớ trở lại Thành phố C dạo, việc làm của cậu áp lực lớn không?

Trần Yến: có chứ, áp lực lớn, nhưng có thể gắng gượng qua đi. Tớ không muốn bỏ qua cơ hội như vậy.

Tô Nham: Ừ, cố gắng lên, con gái làm giáo viên rất tốt, có nghỉ đông và nghỉ hè, sướng.

Trần Yến: tớ cũng rất thích, bản thân rất thoải mái.

Tô Nham: thế nào?

Bên kia Trần Yến trầm mặc thật lâu mới trả lời.

Trần Yến: tháng trước Lâm Cường mang tớ đến thăm nhà anh... Mẹ anh không thích tớ.

Tô Nham: ... Vì sao?

Trần Yến: dĩ nhiên trực tiếp nói với tớ, nhưng tớ cũng nhìn ra được. Sau Lâm Cường liền hỏi tớ muốn thi nhân viên công vụ không, vào đơn vị chính phủ làm việc.

Tô Nham: có ý gì? Giáo viên chẳng phải nhân viên công vụ sao?

Trần Yến: không biết... Có lẽ chỉ là đi không thích tở, tùy tiện tìm có a.

Tô Nham buồn bực, y không biết mẹ Lâm Cường, cũng không nên nói gì, nếu Trần Yến quả thật muốn thi nhân viên công vụ, y cũng có thể bảo Lương Khuê hỗ trợ giúp vào đơn vị tốt, nhưng mà, Trần Yến rõ ràng rất thích làm giáo viên, hơn nữa công việc này rất thích hợp con gái, sao có thể vì mẹ chồng tương lai không thích, liền đem công việc rất vất vả mới giành được đổi đi. Còn chưa kết hôn liền thỏa hiệp, sau kết hôn còn chết dở nữa.

Tô Nham: loại chuyện này phải coi Lâm Cường nói thế nào.

Trần Yến: Uhm, anh cũng rất thích tở làm giáo viên.

Tô Nham: vậy cậu cũng đừng quan tâm.

Trần Yến: Tô Nham... Tở vẫn muốn hỏi cậu.

Tô Nham: Ừ?

Trần Yến: ... Cậu... cậu có phải quen với Lương Khuê không?

Tô Nham thấy thế bật cười, ngón tay dừng một chút, đánh xuống một câu.

Tô Nham: tở ở bên cậu ấy, quan hệ người yêu, hiện tại tở thẳng thắn nói cho cậu biết.

Qua một hồi lâu, Trần Yến gửi trả lời tới.

Trần Yến: quả thế.

Trần Yến: chúc các cậu cả đời bình an, vĩnh viễn bên nhau.

Cô vốn cũng không có suy nghĩ này, về sau ở trường ngẫu nhiên biết được chuyện một đôi tình lữ nam tính, cô mới giật mình cảm thấy, Tô Nham cùng Lương Khuê, tựa hồ không chỉ là bạn bè. Nghĩ vậy cô rất lo lắng, về sau liền bình thường trở lại. Nếu bọn họ bên nhau, cô chỉ cần chúc phúc là tốt rồi.

“Cảm ơn.”

Ngày này, trời trong mây trắng.

Đô thị vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước.

Khó được có một ngày nghỉ ngơi, Lương Khuê trở về nhà một chuyến.

Trong điện thoại hắn nói cho Tô Nham, mẹ nấu canh, bên trong bỏ thêm nắm đầu tròn Tô Nham thích ăn nhất. Chờ một lát liền mang qua cho y nếm.

Tô Nham nói tương ớt trong nhà ăn hết rồi, y hiện tại xuống lầu mua.

Tô Nham cười đóng máy tính, cầm túi tiền cùng điện thoại đứng dậy đi về hướng cửa chính.

Giây phút y kéo cửa ra.

Y mới chợt nhớ tới, có một số việc, hình như bị mình hiểu lầm, cuối cùng lại bị mình lãng quên. Thế cho nên hạnh phúc này,

Mới cách bóng tối ngắn như thế.

Hay có lẽ, tựa như hắn nói.

Làm chuyện gì, luôn cần trả một cái giá mà có lẽ cả người cũng không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: xong xuôi

Một mũi gậy mũi nòng nặc phà vào hơi thở, nước lạnh như băng phun vào mắt, Tô Nham không phòng bị lập tức bụm lấy hai mắt lui về phía sau, điện thoại cùng túi tiền trong tay lạch cạch rơi trên mặt đất. Tô Nham xoa xoa tròn mắt nhanh chóng lui lại tránh né. Y thậm chí còn chưa kịp thấy rõ bên ngoài là ai, chỉ là cảm giác nguy cơ uy hiếp tánh mạng này làm lòng y bùng tỉnh, giờ khắc này y mới hiểu được tất cả. Thì ra tao ngộ kiếp trước cũng không phải đến trước ba năm, cũng không phải bị chuyển dời đến trên người Lương Khuê, mà căn bản còn chưa tới. Chuyện của Lương Khuê, đã từng tồn tại. Mà chuyện của Tô Nham y, giờ phút này mới trình diễn.

So với quá khứ trước một năm.

Con mắt như bị tưới nước dính vào nhau, căn bản không cách nào mở ra. Tiếng bước chân nguy hiểm, hơi gió tựa như sát khí, Tô Nham nhắm mắt lại cũng giật mình cảm thấy con dao găm sắc nhọn đâm tới mình. Tô Nham phản ứng nhanh chóng, rốt cuộc bắt chấp bị vạch trần gì, vợ chồng Chiến Thần uy phong lẫm lẫm đồng thời hiện thân, bộ lông đen tuyền tròn bóng, thân hình cao lớn khổng lồ bằng nửa người trưởng thành, há miệng, lộ ra răng nanh trắng hếu, lạnh lùng tới gần hung thủ.

Tô Nham thờ hồng học nói: “Chiến Thần, cẩn!”

Chiến Thần nhào tới, Tô Nham nhìn không thấy cũng nghe được tiếng dao găm loảng xoảng rơi xuống đất, cùng lúc đó, cũng nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi khủng hoảng quen thuộc: “Đừng ——” —

Tô Nham toàn thân chấn động, trong nháy mắt, y gần như không thể tin đáp án y nghe thấy. Y muốn tận mắt nhìn xem, tận mắt chứng thật hết thảy.

“Đừng cần chết.” Tô Nham phản phò, xoay người mò đến toilet, nhanh chóng rửa mặt, thẳng đến mơ mơ hồ hồ có thể thấy rõ một ít vật xung quanh mới đi ra phòng khách.

Tô Nham từng bước một tới gần, mặt không biểu tình nhìn toàn bộ phòng khách.

Y xoay người nhặt con dao trên mặt đất lên, lạnh lùng chăm chăm vào kẻ đang lập cập phát run nằm bẹp dưới Chiến Thần uy nghiêm.

“Tô An Bình, tôi nên nói anh thế nào đây nhỉ?”

Hầm răng Tô Nham khê cấn, hai tay dùng sức, răng rắc một tiếng bẻ gãy con dao trong tay. Đây không phải loại hung khí thích hợp giết người, đây là con dao mỏng cắt hoa quả, không sắc bén lắm, cũng không dùng được bao nhiêu lực, nhưng đương nhiên dùng để đâm người cũng đủ rồi.

Tô An Bình mặc một cái áo len trùm đầu, mũ kéo kín đầu, che khuất gương mặt. Phía dưới là quần jean cùng giày cứng mới toanh. Hình dáng này, đi vào cư xá không kỳ quái gì, tìm đại trên đường cũng tìm ra được những thanh niên hay sinh viên ăn mặc như thế, đặc biệt trời thu hiện giờ. Huống chi nhà trọ chỗ Tô Nham ở, vốn cũng không phải nơi xa hoa, bên trong có rất nhiều sinh viên ra vào.

Mới Tô An Bình trắng bệch, run rẩy nhìn Tô Nham, hai con ngươi hoảng sợ nhìn vợ chồng Chiến Thần cùng Tô Nham, thật lâu nói không ra lời.

Tô Nham cười ôn hòa: “Anh nhìn thấy à? Vốn tôi nghĩ, nếu là hung thủ tôi liền cho Chiến Thần ăn hán. Đáng tiếc anh lại là hung thủ, thực khiến tôi giật mình. Anh xem, hại tôi không nở ra tay chút rồi, dù sao trước kia ném qua vài bữa cơm của anh mà.”

Mặt Tô An Bình xám như tro, hàm răng cũng bắt đầu run lên.

“Nói cho tôi biết, anh tới giết tôi, hay giết Lương Khuê?” Tô Nham chăm chăm vào Tô An Bình lạnh lùng hỏi.

Tô An Bình thờ hồn hên, chấn kinh như sắp bật khóc. Vốn hán đã cảm thấy mình cả giết người cũng không sợ, nhưng khi trông thấy Tô Nham từ hư vô gọi ra hai con ngao Tây Tạng, hán gần như bị dọa bể mặt.

Tô Nham này, không phải người! Tuyệt đối không phải người!

Tô An Bình khủng hoảng nói: “Tôi... Tôi...”

Tô Nham thấy hán lắp bắp, lập tức không kiên nhẫn cắt đứt: “Đừng tôi tới ta ta hoài, anh có nói hay không cũng đừng nghĩ có thể trở về.”

Tô An Bình trong nháy mắt bị dọa chảy cả nước mắt.

“Thấy sợ hả? Anh có can đảm giết người, sợ chết cái gì nha” Tô Nham nhe răng cười.

Tô An Bình gục đầu xuống, nín lặng hồi lâu, mới khàn giọng nói: “Tôi chỉ muốn dọa Lương Khuê mà thôi.”

Tô Nham cười khê: “Anh giờ nói dối cũng chẳng lợi ích gì đâu.”

Tô An Bình sắc mặt trắng bệch, cắn răng, sau đó như không quan tâm nữa lạnh giọng cười cười, ngẩng đầu lên trừng Tô Nham, cặp môi mỏng khê rung động, Tô Nham nhìn không khỏi cười thầm, khó trách Lương Khuê có lần nói, miệng Tô An Bình quá mỏng, thoạt nhìn rất cay nghiệt. Khi tức giận, thời khắc đó miệng mỏng có vẻ đặc biệt rõ rệt.

“Tao đã tìm tới nơi này, cũng coi như không có đường lui. Tao muốn giết Lương Khuê, nó không xứng để sống!” hai con ngươi Tô An Bình đỏ rực, phần nộ rống lên.

Tô Nham nhặt bình xịt trên mặt đất lên, khinh miệt nói: “Cậu ta xứng để sống hay không chưa tới phiên anh thuyết tam đạo tứ, anh là thứ gì? Anh là cha hay mẹ cậu ấy? Hay là thằng đàn ông của cậu ta vậy?”

Tô An Bình ha ha cười to, chỉ thẳng vào Tô Nham: “Tao biết mày và nó không tầm thường, đúng vậy, tao là thứ gì, tao cùng nó chỉ có chút quen biết mà thôi, tao coi nó như bạn, nó thì chưa chắc coi tao là quái gì. Nó chính là thằng đạo đức giả. Trước kia tao không hiểu vì sao nó tốt với mày như thế, vì sao coi mày còn quan trọng hơn cả bạn bè chơi chung từ nhỏ. Hiện tại tao mới hiểu.” Hân ý vị thâm trường hít vào, mặt nghênh lên, bộ dáng kia, đặt trong mắt GAY thì nhìn rất tuyệt, Tô Nham nghĩ như vậy, hai vai run rẩy, trầm mặc bật cười.

Tô An Bình không hiểu tại sao y lại cười, nhủ mày nói tiếp: “Từ khi nó mang mày về Thành phố A, nó hoàn toàn khác với trước kia. Đối với chuyện của tụi tao chẳng quan tâm cũng không coi ra gì, suốt ngày vây quanh mày. Ha ha, An Từ xác thực không đúng, rất hỗn đản, cậu ấy đần nhất chính là tự hủy diệt mình, đáng tiếc cậu ấy đã chết, cả bạn bè đến viếng cũng chỉ có mình tao. Những người trước kia đều không đi! Toàn bộ đều không chịu tới!” Nói đến đây, Tô An Bình phẫn nộ mặt đỏ bừng, vẻ mặt vụn vỡ vô cùng, như loài ác quỷ muốn báo thù.

Nụ cười của Tô Nham càng thâm trầm.

Nụ cười này tựa hồ kích thích Tô An Bình, thanh âm Tô An Bình đột nhiên cất cao, nghiêng thân qua rống giận như đang phát tiết: “Vì sao chúng không đi, nhân tử vì đại, cậu ấy đã chết, còn nín lấy lỗi lầm quá khứ không tha. Đi liếc mắt một cái sẽ chết sao? Đi liếc mắt cái sẽ lây bệnh sao? Toàn bộ con mẹ nó không phải con người, không ai đến cả, chúng mày rốt cuộc có lương tâm hay không!”

“Tôi không có.” Tô Nham ngả ngón nói tiếp

Tô An Bình gần như khí bạo.

Tô Nham đổ dầu vào lửa: “Loại bỏ sát buồn nôn đó chết coi càng phát bực, ôi, khi nào hấn chết vậy ta? Tôi cứ nhiên không biết. Từ trước đến giờ tôi không chú ý những tin tức kia, Lương Khuê cũng không nói cho tôi biết, xem ra cậu ấy cũng không để bụng. Cũng đúng, dù sao An Từ kia đâm cậu ấy một sao, cậu ấy đương nhiên sẽ không tha thứ cho An Từ. Nhưng tôi nghĩ nếu An Từ chọc anh một dao thì tốt rồi, anh nhất định sẽ tha thứ cho hấn.” Y nói nháy mắt mấy cái, cười ý vị thâm trường hướng về phía Tô An Bình.

Mặt Tô An Bình tái nhợt, thân thể tức giận đến phát run, nếu không có Chiến Thần đè lại, có lẽ hấn sẽ nhảy dựng lên, loạn đao chém chết thằng nói hươu nói vượn này.

Tô An Bình nằm rạp, thanh âm khàn giọng vô cùng, dùng tiếng nói hận thù lên án: “Cũng vì cậu ấy làm hại Lương Khuê, đoạn tuyệt quan hệ, Lương Khuê không đi tảo mộ, bạn bè cậu ấy ai cũng không dám đi, chúng từ trước đến nay chỉ biết vây quanh Lương Khuê, và lại, ai lại để ý một tội phạm bị xử bắn? Tựa như Tiểu Mễ nói, Lương Khuê gia thế tốt, năng lực bản thân cũng tốt, không quen biết với người như vậy là ngu, phạm là có chút đầu óc đều gắng mà nịnh bợ nó, có lẽ một câu trợ giúp có thể để người khác bớt phần đầu nhiều năm, ‘Người bạn’ như vậy, ai muốn bỏ qua? Đồng tử, Cao Mập, bọn họ đều không muốn bỏ qua, hời hợt liền quên hết An Từ. Cậu ấy chết rồi, mà không ai tha thứ cho cậu ấy, dù đến mộ nói vài lời, có thể trở nên chúng cái gì? Tốt xấu gì cũng là cùng nhau lớn lên. Tội mày có biết hai năm qua cậu ta trôi qua trong tù thế nào không! Trừng phạt trong hai năm đã đủ rồi! Tội mày ai cũng sống thoải mái hơn cậu ấy tốt hơn cậu ấy, cậu ấy giờ chết rồi, rốt cuộc không bao giờ thấy được nữa!”

“Vậy anh đi cùng hấn đi, con mẹ nó.” Tô Nham tức giận mắng, “Thực con mẹ nó mó mé, coi như tôi hỏi nhiều.”

Tô An Bình run lên, buồn bã cười nhẹ: “Tao tới nơi này, sẽ không nghĩ tới còn sống trở về. Tao muốn giết Lương Khuê, thế nhưng tao đi theo nó, thấy được mày. Tội mày đang hôn, Lương Khuê quá tốt với mày, trước mặt mày nó tốt hơn ai hết. Tao chưa từng thấy Lương Khuê như vậy, nó đem mọi mặt tốt đều cho mày. Nếu nó có thể phân ra một chút trợ giúp An Từ, An Từ sẽ không rời đi đơn vị, cũng không biến thành như hôm nay. An Từ chết, Lương Khuê phải chịu trách nhiệm lớn nhất. An Từ sống vất vả, sống không như ý, An Từ chết rồi, chết không nhắm mắt. Lương Khuê lại sống vui sướng, có cha mẹ thương nó, còn mày, học tập, sự nghiệp, gia đình, mọi thứ đều tốt, thật tốt quá, tốt giống như một cái gương, mặt bên kia, chính là An Từ cái gì cũng khó khăn. An Từ muốn hơn người, trôi qua không thuận lợi, càng thích ganh đua so sánh cùng Lương Khuê, từ nhỏ liền thích như vậy, về sau Lương Khuê tùy hứng chạy tới Thành phố C, An Từ vào đơn vị, khi đó An Từ còn rất nhiệt tình, cậu ấy nói chờ cậu ấy từng bước cố gắng, chờ cậu ấy đến trung niên có lẽ sẽ leo đến vị trí của Lương Hưng Quốc, khi đó cậu ấy thật sự tràn ngập mộng tưởng cùng nhiệt tình.”

“Lương Khuê thi đậu Đại học A, An Từ tại bộ đội lại không như ý, cậu ấy rất buồn bực, có lần nói với tao, quan hệ không vững chắc, ở đơn vị dù cố gắng thế nào, một mình muốn bò lên cao căn bản đều là nằm mơ. Thứ cậu ấy cố gắng thế nào cũng không chiếm được, Lương Khuê tùy tiện có thể tới tay. Nhưng An Từ tâm cao khí ngạo, cậu ấy chưa bao giờ cầu Lương Khuê hỗ trợ, cậu ấy tại đơn vị đều tự mình hăng hái, chưa bao giờ tìm Lương Khuê nhờ mở đường. Chỉ có lần đầu cầu xin Lương Khuê, ha ha, cũng là lần cuối cùng, triệt để chặt đứt tiền đồ của An Từ. Nếu lúc ấy Lương Khuê có thể dụng tâm một chút giúp An Từ, An Từ thật sự có ngày này sao?” Tô An Bình nhấn mạnh hỏi thẳng Tô Nham.

Tô Nham không giận lại cười: “Có câu là tự gây nghiệt không thể sống.”

“A, tao không nên hỏi mày, mày cùng Lương Khuê là một loại.”

Tô Nham cười tươi, ngón tay chỉ giữa trán Tô An Bình, mỗi chữ mỗi câu nói cho hấn biết: “Tô An Bình, anh cũng thế thôi.”

Tô An Bình toàn thân run rẩy mạnh, hiển nhiên không cách nào tiếp nhận cách nói này.

“Tôi thích người tốt nhất.” Tô Nham mỉm cười: “Tôi sợ kẻ xấu.”

“Tô An Bình, anh còn đáng sợ hơn cả kẻ xấu.”

Tô An Bình trắng bệch không nói lời nào.

Tô Nham tới gần hắn: “Tôi không sợ Hoàng Thịnh An, hắn là kẻ xấu, tôi chán ghét hắn, nhưng tôi không sợ hắn.”

“Biết Hoàng Thịnh An vì sao không cách nào hoàn toàn thổ lộ tâm tình với anh không? Vì sao hắn không cách nào hoàn toàn tin nhiệm anh?”

“Bởi vì anh cũng là loại người hắn sợ, ha ha a.”

“Mày nói vậy!” Tô An Bình run rẩy giận dữ mắng.

Tô Nham cười xán lạn: “Không tin sau khi chết đến hỏi hắn coi. Anh tốt với hắn, tốt hơn tất cả bạn bè của hắn, cho nên hắn cũng tốt với anh, thân cận anh, có phiền lòng gì đều nói cho anh biết, đem mặt yếu ớt nhất của hắn lộ ra cho anh xem. Hắn là người thông minh, biết làm sao để bắt lấy một người bạn đối tốt với hắn. Nhưng mà, hắn sẽ không hoàn toàn tin nhiệm anh, hắn sẽ không nói với anh giống như Lương Khuê không hề giữ lại thổ lộ tình cảm với tôi.”

“Càng sẽ không yêu anh.”

“Mày câm miệng! Mày nói hươu nói vượn!” mặt Tô An Bình trắng bệch kêu gào, bộ dáng thoát nhìn quả nhiên còn đáng thương hơn cả chết.

Tô Nham không để bụng lửa giận của hắn, có thể không dùng bạo lực dẫn vật một người, đặc biệt người kia là kẻ thù, vui sướng này không cách nào hình dung, quả thực sẽ nghiện.

“Ha ha, Hoàng Thịnh An vốn là Bì, có thể chơi đàn ông, đương nhiên cũng có thể chơi anh. Nhưng hắn sẽ không đụng anh, sẽ không đập vào quả bom này. Một khi dính phải người yêu như anh, hắn có thể càng không may hơn hiện tại. Thời xưa có loại thần tử, được xưng là trung thần, có một loại trung lại được xưng là ngu trung, không phải ngu trong trí giả ngu của đại học A, là ngu của ngu xuẩn. Tô An Bình, anh là loại nào? Anh nói Lương Khuê không tốt với Hoàng Thịnh An, đúng là vậy, cậu ta không phải cha Hoàng Thịnh An, cũng không là anh em ruột, cậu ấy có quyền không tốt với hắn, anh nghĩ thế nào? Tôi hỏi anh một chút, anh hiện tại chạy tới mắng Lương Khuê, anh có tư cách gì? Quên anh rồi sao? Ngày mẹ hắn phải giải phẫu, Lương Khuê hỏi anh muốn số điện thoại cung cấp mạnh mẽ, không phải anh đã nói số cho Lương Khuê sao?”

“A, nếu lúc ấy anh không nói cho Lương Khuê, Hoàng Thịnh An liền nhon nhon ngoài vòng pháp luật, thuận lợi gặp được mẹ hắn. Anh đừng quên mất chuyện mình làm, sau đó đổ hết cho Lương Khuê, tôi nhắc nhở anh, anh cũng cùng hạng như chúng tôi thôi, thanh niên tốt nhắc điện thoại báo cáo tội phạm nha.” Tô Nham vỗ vỗ vai Tô An Bình, Tô An Bình yếu ớt không chịu nổi một kích, bệch ra trên mặt đất không nói một lời.

“Anh ‘thiệt tình’ đối tốt với An Tử như vậy, tại sao lại chịu nói cho Lương Khuê biết số điện thoại? Thực không hiểu nổi nha.” Tô Nham thờ dài.

“Nếu tôi là anh, tôi liền hết sức trợ giúp hắn gặp được mẹ, nếu thành công, nói không chừng hắn sẽ cảm động yêu tôi, ha ha a.”

“Nhưng tôi không phải anh, tôi nghĩ anh đại khái cảm thấy làm như vậy không đáng, không cần tự lố vốn, cái giá quá lớn. Dù sao chỉ là một thằng bạn mà thôi nha, đồ chơi này còn nhiều mà, có một sân rộng, thiếu một món cũng không ít, anh nói có đúng không?”

Tô Nham dứt lời tóm Tô An Bình dậy, nói vào mặt hắn: “Anh nghĩ như vậy, Lương Khuê cũng nghĩ như vậy. Đó chỉ là một thứ không quan trọng mà thôi. Hoàng Thịnh An thua thật thảm hại, không ai thật sự dụng tâm vì hắn.”

“Nhìn anh hiện tại xem, chạy tới giết tôi chờ sau khi tỉnh táo lại, khẳng định lại hối hận cực kỳ. Anh không phải còn có Nghiêm Tiểu Mễ làm bạn gái sao? Quên đi, anh cũng không nhìn thấy được.”

Tô An Bình cuối cùng mở miệng.

“Tô Nham... Tôi không phải nghĩ như vậy...” Tô An Bình thống khổ nước mắt nức nở nghẹn ngào.

Tô Nham nhướn mày: “Tự xuống dưới đi nói với hắn, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi.”

Tay Tô Nham vừa động, Tô An Bình triệt để biến mất khỏi căn phòng,

Tô Nham thu dọn phòng, thay quần áo sạch sẽ liền ra khỏi cửa.

Tô An Bình, Hoàng Thịnh An.

Những người này, tất cả đều là người Tô Nham từng hoàn toàn không quen biết, không đúng, là hoàn toàn xa lạ.

Đối với Tô Nham đã từng mà nói, hai người kia căn bản không tồn tại.

Y càng không biết hai người kia kiếp trước đã làm gì Lương Khuê.

Có lẽ Hoàng Thịnh An đâm Lương Khuê một dao, sau đó ném cậu ấy vào nước.

Có lẽ Tô An Bình vì Hoàng Thịnh An bị xử bắn mà căm phẫn, chạy đến tập kích Lương Khuê nhưng chằm dứt bằng thất bại.

Những thứ này, khiến Tô Nham biết được một ít chuyện cũ y không biết.

Chính là những điều này, cũng không phải chuyện của Tô Nham y.

Những người này, không phải ba tên hung thủ kia.

Sự tập kích đột ngột của Tô An Bình gõ vang tiếng chuông cảnh báo cho Tô Nham, chuyện y cho rằng đã chấm dứt, căn bản còn chưa bắt đầu. Ba tên kia không phải không tồn tại, tối thiểu y đã thấy tận mắt một tên, hơn nữa cách y gần như vậy.

Tô Nham lúc này, mãnh liệt muốn đi Thành phố D, muốn nhìn nhà máy cao su kia có phải đã bỏ hoang không, muốn nhìn trên con đường nhỏ tại đó, có phải sẽ có người tập kích y không.

Y vô cùng khát vọng nhìn thấy ba tên kia, giết cũng tốt, chết cũng tốt, y đã không cách nào tỉnh táo ngồi chờ chết.

Y chịu đủ rồi, sống trong hoảng loạn như thế, chờ ngày tử vong tiến đến, y sẽ ghen chết, sẽ điên mất.

Đừng quản thời gian là trước hay lui về sau, chỉ cần bắt được chúng, mới có thể biết hung thủ thật sự sau tấm màn, chỉ có chấm dứt hết thảy, mới là chấm dứt thật sự. –

Tô Nham chạy nhanh trên đường, chạy qua một rồi lại một con phố, một môi thờ hồng hộc.

Đến thành phố D tìm ba người kia? Nhà xưởng bỏ hoang chỉ là địa điểm vứt xác tạm thời, không phải sào huyệt.

Tô Nham một môi tỉnh táo lại, y không thể tùy tiện đến Thành phố D, có lẽ nếu y thật sự đi qua, sẽ đá thảo kinh xà, cuối cùng chờ cả đời cũng không nhìn thấy hung thủ đến thăm.

Con rắn giấu mình trong hang tối, không cần thợ săn tiến vào hang bắt, sẽ có ngày chúng nó bò ra kiếm ăn.

Tô Nham thờ hồn hèn, lại chậm rãi dạo bước trở về, còn tiện đường mua tương ớt cùng bánh ngọt.

Khi y về đến nhà, Lương Khuê quả nhiên đã trở về. Đang lau nhà, phòng khách đầy hương bột biển nhân nhật.

Lương Khuê nói: “Canh hầm trong bếp, cậu mau đi uống. Tô Nham, cậu thừa lúc tớ không ở nhà làm gì trong phòng? Tớ vừa vào đã nghe mùi gay mũi muốn chết, thứ gì thế a, trên đất thiết nhiều chất lỏng dính dính, là nhựa cao su sao? Tớ rửa nửa ngày mới ra đó nha”

Tô Nham dừng lại: “Cậu chờ tiếp đi, tớ đi uống canh.”

“Cậu mới đi đâu đấy? Nhìn cậu một đầu mồ hôi.”

“Đi ra ngoài chạy, mệt.”

“Ha ha, cùi bắp.”

Tô Nham khôi phục cuộc sống yên tĩnh, y không nhắc đến bất cứ chuyện gì về Tô An Bình với Lương Khuê. Nhưng y tại vùng trộm chú ý tin tức Tô gia.

Cha mẹ Tô An Bình phát hiện con trai đã lâu không thấy, Tô An Bình lâu lắm không đến công ty đi làm, điều này càng làm Tô gia luống cuống, vội vàng báo cảnh sát tìm kiếm Tô An Bình đang mất tích.

Điều tra không tiến triển gì, đúng lúc này, Nghiêm Tiểu Mễ xuất hiện.

Từ sau khi Hoàng Thịnh An qua đời, Nghiêm Tiểu Mễ chia tay với Tô An Bình, cô cũng đã tốt nghiệp, lẽ ra yêu nhau nhiều năm như vậy, cô hẳn ngay sau khi tốt nghiệp liền thuận lợi gả cho Tô An Bình. Nhưng Hoàng Thịnh An chết, Tô An Bình cũng không còn là Tô An Bình cô dám gả. Tô An Bình quả thực như mất hồn, gào khóc ở tang lễ của Hoàng Thịnh An, có thể nói hẳn nhớ tình cũ huynh đệ, cô nhìn. Đến mộ Hoàng Thịnh An tặng hoa, cô có thể hiểu được, người chết là lớn nhất. Nhưng dần dần cô phát hiện không phải như vậy, Tô An Bình hầu như mỗi ngày đều biến mất một thời gian ngắn, cô gọi điện thoại hỏi hẳn ở đâu, hẳn có rất nhiều lý do nói dối. Cô cho rằng hẳn thay long đoi dạ, bị nữ đồng sự trong công ty dụ dỗ nên hùng hổ ngăn đón trước công ty Tô An Bình muốn dạy dỗ hồ ly tinh, lại nhìn thấy Tô An Bình cô đơn một mình đi ra, cuối cùng lên xe, xe chạy thật lâu, đi vào mộ viên vắng vẻ.

Đoạn thời gian này, trời sắp tối sầm.

Toàn thân Nghiêm Tiểu Mễ lạnh lẽo phát run, theo sau đi vào mộ viên.

Tô An Bình đứng trước một mộ bia, cầm lặng đứng.

Đứng hồi lâu, hẳn lại ngồi xuống. Một mực ngơ ngác nhìn mộ bia, về sau hẳn lăm bầm lâu bầu nói gì đó.

Nghiêm Tiểu Mễ trốn sau mộ bia khác nghe những tiếng lăm bầm lâu bầu kia, trong lòng thật lạnh.

Tô An Bình hao phí ba giờ tại đó mới rời đi.

Mà Nghiêm Tiểu Mễ trốn phía sau ngáy người ba giờ, mới tỉnh ngộ.

Cô trở về tự giam mình trong nhà buồn bực một tuần, thần kỳ phát hiện, trong điện thoại không có một tin nhắn nào của Tô An Bình.

Nghiêm Tiểu Mễ không còn ảm đạm mất hồn, cô trực tiếp đưa ra yêu cầu chia tay.

Như cô đã nghĩ, Tô An Bình phản ứng bình thường.

Cô muốn cười, nhưng cảm thấy mình nên hiểu, Tô An Bình đã mất cả linh hồn, còn có thể kích động vì ai?

Có lẽ cô chết trước mặt hắn, hắn cũng không chảy giọt nước mắt nào được nữa.

Cô đương nhiên không có khả năng tìm chết, cô thương hắn, nhưng không yêu đến mức đi chính mình.

Cô còn có mộng tưởng, muốn làm cô dâu xinh đẹp nhất, muốn làm một người mẹ, muốn thể nghiệm nhân sinh ngắn ngủi.

Sau khi chia tay cô tích cực tuyên bố tin này với thân bằng hảo hữu, sau đó đi tìm đàn ông độc thân, tích cực tìm kiếm một người chồng.

Điều kiện của cô rất không tồi, không có Tô An Bình, đàn ông theo đuổi cô còn có thể xếp thành đội.

Cô có thể sống tốt hơn trước kia.

Nhưng Tô An Bình sẽ không ...

Từ giây phút rời đi mộ viên kia, cô liền nhận ra, Tô An Bình thăm hơn cô.

Thu được tin Tô An Bình mất tích cô không kinh ngạc chút nào, cũng tích cực giúp đỡ tìm kiếm, thậm chí đến mộ viên xem, thế nhưng nơi đâu cũng không có Tô An Bình.

Thẳng đến Nghiêm Tiểu Mễ trở lại nhà cha mẹ, mẹ đưa cho cô vài bưu kiện, nói là thư vừa nhận được, tất cả đều là cho cô.

Nghiêm Tiểu Mễ mở ra xem, một căn nhà để lại cho cô, một bộ áo cưới cô sớm chọn trúng, cùng một phong di thư.

Nghiêm Tiểu Mễ đọc xong bức di thư ngắn gọn, sớm đã khóc đến không thành tiếng.

Tô gia chấn động, căn cứ di thư đến bờ biển tìm kiếm, biển rộng mênh mông, đã cách nửa tháng, sao còn thân ảnh Tô An Bình

Hai tháng sau Tô gia cử hành tang lễ cho Tô An Bình.

Lương Khuê mang theo Tô Nham, cùng đám bạn nổi khổ trước kia sang viếng.

Bạn bè vụng trộm hỏi Nghiêm Tiểu Mễ: “Rất cuộc chuyện gì xảy ra? An Bình vì sao tự sát?”

Nghiêm Tiểu Mễ đã bình tĩnh, biết rõ chân tướng cũng không muốn vạch trần chuyện của Tô An Bình, chỉ nói: “Anh ta thay long đôi dạ, người kia không thích anh. Anh luẩn quẩn trong lòng liền tự sát.”

“Shit! Cậu ấy yêu con đàn bà nào, tôi muốn nhìn coi, thứ gì có thể bức An Bình thành như vậy!”

Nghiêm Tiểu Mễ cười khổ: “Vĩnh viễn nhìn không thấy ...”

“Vì sao?”

“... Cô gái kia đã bệnh chết.”

“.....”

Lúc trở về, Lương Khuê còn thì thào trên đường: “Thật là bất ngờ.”

“Bất ngờ cái gì?”

Lương Khuê thở dài: “Cái gì cũng bất ngờ, cậu ấy quen Nghiêm Tiểu Mễ rất nhiều năm, nói thế nào thay lòng liền thay lòng? Còn nói chết thì chết ... Thật sự là... Nhân sinh vô thường.”

Tô Nham cười hắc: “Vậy sau này cậu có đột nhiên thay lòng đổi dạ không?”

Lương Khuê vội vàng đầu hàng: “Tớ nào dám chứ.”

“Có lẽ có ngày tớ sẽ thay lòng đổi dạ.”

“Cậu dám!”

Tô An Bình quả thật không có dự tính sống sót trở về, lại sớm để lại di thư. Tô Nham thờ phào, vậy khỏi cần lo sẽ điều tra đến chỗ y, tìm ra dấu vết để lại.

Tô Nham lại tốn nhiều tiền lần nữa, mua khối ngọc tốt bỏ vào không gian.

Chủ nhân Không gian vui, vung tay lên nói muốn bẻ quan, tranh thủ đột phá lớn.

Tô Nham nghe vậy cũng không thể không vui vẻ, hẳn đột phá, chính là hy vọng lớn của Tần Việt.

Cuộc sống năm đầu cao học rất bề bộn, đều là đi thực tập, cũng không giống như trước nhiều nhiều ít ít lên khóa như vậy. Chỉ là cái này báo cáo cái kia báo cáo, liên dây vô người lẫn qua lẫn lại như con quay.

Thật vất vả nhìn đến nghỉ đông, hai người rốt cục thờ phào.

Đang bề bộn chuyện chuẩn bị đi Mỹ quốc, Lâm Cường gọi một cú đến, làm hai người kinh hãi chết khiếp.

“Tô Nham, tớ muốn kết hôn.”

Đầu Tô Nham đột nhiên chạm mạch, phần nộ bật ra câu hỏi: “Vậy Trần Yến tính sao hả?”

Lâm Cường khiển trách: “Shit, cậu coi tớ là cái thứ gì? Tớ là kết hôn với Trần Yến, bằng không cậu cho là ai?”

Tô Nham: “...”

Lương Khuê đoạt lấy điện thoại gào to: “Chúc mừng! Ghé dữ bây, Lâm Cường cậu trâu bò, vô thanh vô tức liền kết hôn? Nhìn cậu hiệu suất như vậy, thiệt là muộn tao mà.”

Lâm Cường vui tươi hơn hờ cười ngây ngô: “Hâm mộ hả cưng? Tranh thủ tìm đi, chỉ cần cậu mở miệng, đưa tới cửa biết bao nhiêu. Các cậu nghe rõ nha, hai mươi hai tháng chạp kết hôn! Các cậu nhất định phải chạy đến sớm! Hai người các cậu chọn đại ai làm phù rể cho tớ đi.”

“Ôi, lá gan cậu không nhỏ a, tìm phù rể đẹp trai như vậy, không sợ cô dâu đá cậu à.”

“Shit, mở quạ đen.”

Sau đó Trần Yến cũng xấu hổ gọi điện thoại cho Tô Nham, báo tin vui của mình.

Tô Nham lúc này như mới tỉnh từ trong mộng, thiết tình chúc phúc: “Chúc mừng các cậu! Chúc trăm năm hảo hợp!”

“Cảm ơn. Tớ cũng không ngờ nhanh như vậy ... chưa chuẩn bị kịp gì hết, khăn trương chết được. Ngày mai sẽ đi chụp áo cưới, ha ha.” Mặc kệ Trần Yến nói khăn trương thế nào, nhưng nghe ra được lòng cô tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào cùng chờ mong không yên.

Tô Nham mừng rỡ thay cô, khiến cho mình cũng kích động.

“Tớ và Lương Khuê nhất định đến sớm, ha ha, các cậu mở tiệc rượu tại Tử Đằng Hoa sao? Tớ bảo ông chủ Trương giảm giá cho các cậu! Cam đoan!”

“Thật sự có thể? Tiệc rượu là nhà Lâm Cường chuẩn bị... Không biết cha mẹ anh sẽ chọn nhà hàng nào.”

“À, cũng đúng. Nhưng cậu có thể đem ý của tớ nói cho trưởng bối, Tử Đằng Hoa rất tốt, đồ ăn ngon, phô trương cũng thể diện, phong cảnh cũng tốt, giảm giá xong sẽ không mắc như mấy nhà hàng khác.”

“Ừ, cảm ơn. Các cậu nhất định phải đến sớm một chút nha, ha ha.”

“Nhất định.”

Tô Nham tâm tình phi thường tốt, Lương Khuê chưa lẽ nói: “Cũng không phải cậu kết hôn, vui thành như vậy.”

Tô Nham cắt ngang hẳn: “Tớ là tâm tình gả con gái, thế nào?”

Phụt, Lương Khuê một ngụm canh bấp phun ra xa mấy mét, trợn mắt há hốc mồm chỉ vào Tô Nham: “Cậu cậu cậu... cậu thực không hiền hậu.”

“Hừ.”

“Trần Yến biết sẽ há hốc mồm...” Lương Khuê buồn cười.

Tô Nham mỉm cười, đương nhiên y ví von không thỏa đáng, nhưng phần vui sướng kia, thiệt tình rất giống gã nữ nhân. Nếu nói ban đầu sống lại, y chỉ là tập trung tinh thần muốn báo ân cho Trần Yến. Về sau chậm rãi tiếp xúc, hiểu ra, phần tình cảm kia lại biến hóa rất nhiều. Trần Yến không phải người tài ba gì, nhưng tình cảm thân thiết kia lại có thể đơn giản tan ra chảy vào tim y. Y nói với Tô An Bình đều là thật, y thích người tốt, thiệt tình thích, không nỡ lợi dụng những người này, càng không nỡ tổn thương những người này, y chỉ mong được bên cạnh người như vậy nhiều một chút, khiến y không phải sống kinh hãi lạnh lùng nữa, có lẽ, đây là chỗ dựa những khi yếu lòng.

Tô Nham bắt đầu nghiêm túc chọn quà cưới với Lương Khuê, đi khắp Thành phố A. Cuối cùng Lương Khuê vẫn quyết định đưa bao lì xì, còn Tô Nham chọn lấy một khối ngọc linh khí sung túc trong không gian, vốn là mảnh ngọc bình thường trị giá mấy ngàn nhiều năm trước mua ở Vân Nam, những năm này trải qua linh tuyến thâm đường, chất lượng đã tăng vọt, có tác dụng dưỡng thân rất tốt, đeo quanh năm, cực tốt cho thân thể, Tô Nham sớm đeo cho Tần Việt một cái, chính do chủ nhân không gian nhắc nhở. Y hiện tại lấy ra một mảnh nhỏ nhất, ảnh hưởng không lớn đến chủ nhân không gian, nhưng rất hữu dụng với Trần Yến.

Miếng ngọc này vô cùng nhỏ, điêu khắc đầu tư quý bình an, xanh biếc thanh thấu, hình đầu cô-ve trắng lười lười, loại hình rất thông thường. Chỉ lớn bằng ngón cái đàn ông trưởng thành, nhưng chất lượng vô cùng tốt.

Tô Nham cho người cột dây đỏ lên, làm bao bì tinh xảo, lúc Lương Khuê nhìn thấy mảnh ngọc quả thực ngẩn ngơ, hẳn có chút hiểu biết về ngọc, liếc một cái là biết, ngẩn người xong trong lòng lại lạc lõng đi, không khỏi cả giận nói: “Ngọc này tối thiểu mấy chục vạn đúng không? Cậu cứ đưa ra ngoài như vậy hả?”

“Không mắc như vậy.”

“Không mắc như vậy ít nhất cũng hơn mười vạn! Cậu rốt cục ra sao với cô ta? Hôm nay cậu không nói rõ ràng, thì đừng nghĩ đi dự lễ cưới gì sất!”

“...” Tô Nham phiền, quay đầu không thèm để ý.

Lương Khuê quay y lại: “Cậu đừng trốn tránh, nói rõ cho tớ nghe!”

“Cô ấy tốt với tớ vô điều kiện, tớ muốn thiệt tình hồi báo, hy vọng cô cả đời bình an hạnh phúc, chỉ đơn giản như vậy, cậu đừng ăn dấm chua bậy bạ, tớ lại không thích con gái. Hơn nữa ngọc này tớ mua có mấy ngàn thôi, cậu quên à? Cao trung chúng ta mua tại Vân Nam.”

Lương Khuê sững sờ, cẩn thận hồi tưởng chuyện cao trung đi Vân Nam, kết quả chẳng nhớ miếng ngọc giẻ rách nào cả! Nhưng hẳn tin chắc, mấy ngàn đồng muốn mua mảnh ngọc tốt như vậy ở Vân Nam là mơ tưởng!

“Cậu không giấu lại, nếu tớ có tâm tư gì với cô ấy, còn có thể vui vui về về đi tặng quà à?”

“...” Lương Khuê vừa nghe, cảm thấy cũng có lý, hẳn cũng nhìn ra được, Tô Nham là thật tâm mừng thay cho Trần Yến. Thế nhưng hẳn lại cảm thấy thấy ghét, nghĩ Tô Nham đối xử với một người không có chung huyết thống mà dụng tâm như vậy, hẳn liền ghen tị.

Lương Khuê rầu rĩ không vui mấy ngày, mất thấy ngày cưới sắp đến, ngày đó Tô Nham cười nói đặt bàn tại nhà hàng Pháp nào đó, hẹn hẳn đi hưởng thụ bữa tối ánh nến.

Lương Khuê vui vẻ đi đến, yêu nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Tô Nham chủ động hẹn hẳn đi chơi trò lãng mạn. Trước kia đều là hẳn thu xếp, Tô Nham còn thỉnh thoảng không linh tính, nói nhà hàng ngoại quốc ăn không ngon, hoa hồng quá gay mũi blahblah không hiểu phong tình, hận đến hẳn nghiến răng nghiến lợi.

Lương Khuê có ý thay tây trang, suất khí bức người chạy tới nhà hàng, hẳn nhìn mình trong gương cũng thấy mê chết người. Khi hẳn vừa vào ngồi còn không thở một ngụm, Tô Nham cũng mặc tây trang trắng thơm búng tay một cái, lập tức có tấu nhạc, một phục vụ đem đến chín mươi chín đóa hồng, Tô Nham tiếp nhận, cười vô cùng mê người. Lương Khuê đối diện nhìn thấy mắt choáng mây hoa, Tô Nham cười càng tươi, cầm lấy hoa hồng tự tay đưa cho Lương Khuê: “Ông Lương, xin hãy nhận hoa của tôi.”

Lương Khuê đỏ bừng cả mặt, đỏ tía, đỏ thắm...

Biến hóa cực kỳ đặc sắc, luống cuống tay chân nhận hoa, liền ngờ ngác đàn ra không biết làm sao.

Hắn trước kia tại sao không phát hiện, tặng hoa có thể làm người ta ngượng đến như thế? :

Thật là gặp quỷ.

Tô Nham nhìn hẳn như vậy thiếu chút nữa cười phun, trở lại chỗ ngồi, Tô Nham lại lấy ra một đôi hộp nhung hồng sắc, đem một trong số đó đưa cho Lương Khuê: “Mở ra nhìn xem.”

Lương Khuê trong lòng thầm kêu xong đời, đây không phải trình tự tắt yếu lúc cầu hôn sao? Fuck, sao lại bị Tô Nham giành trước chứ! Hình ảnh hẳn ảo tưởng biết bao nhiêu lần, thế nhưng nhân vật trong đó lại đối chỗ !

Lương Khuê mang tâm tình ối máu mở cái hộp ra, đôi mắt lập tức tròn tròn, dĩ nhiên là nhẫn ngọc tốt nhất.

Tô Nham đối diện đưa ngón tay qua, cười nhẹ nói: “Không phải cần đeo cho tớ sao?”

Lương Khuê hoàn toàn tỉnh hồn, như nhập ma kéo tay Tô Nham, gần như run lấy lấy lấy đem nhẫn ngọc đeo vào ngón áp út tay phải của y.

Tô Nham im lặng cười, không nói lời nào. Lấy ra một chiếc nhẫn khác, kéo tay Lương Khuê, chiếc nhẫn vô cùng vừa vặn nằm lại trên tay Lương Khuê.

Giờ khắc này, hai người đồng thời thờ phào.

Tựa như hoàn thành một nghi thức thần thánh.

“Đây là nhẫn ngọc tớ làm theo yêu cầu, cậu đừng tháo xuống, nhớ phải đeo quanh năm nghe chưa.”

“Tớ làm sao có thể tháo xuống, đây chính là chứng cứ cậu cầu hôn tớ mà.”

“Tớ lại chưa từng nói cầu hôn nha.”

“Người sao hoá cũng không tin.”

Tô An Bình, nhân vật này rất mâu thuẫn, hẳn không ác nhưng trong suy nghĩ của hắn những ai thương tổn, thờ ơ hay bỏ mặc người hắn yêu đều là kẻ ác. Giống như Nham Nham nói, tâm lý của hắn quá méo mó, cảm thấy ai cũng sai, chỉ có mình hắn là đúng, khi bị kịch xảy ra rồi lại chỉ biết đổ lỗi cho người khác. Tóm lại mọi người cứ liên tưởng đến một loại tiện thụ thiếu bị *****, cơ khát thèm muốn một thằng tra công, bị nó lợi dụng hút máu hại cho điều đúng mà vẫn một mực yêu nó, cuối cùng thằng tra chết quá đau khổ nên bản chất méo mó đó lại càng ngày càng bộc lộ ra, cuối cùng dẫn đến bị kịch

Bên Trung khá nhiều người thương xót cho nhân vật này, theo họ thì hắn có tội nhưng không tới mức phải chết, Nham Nham lần này làm việc quá thẳng tay và có phần... hắc hóa.

Ôi, mỗi người mỗi ý, Vân cũng chẳng biết nói gì ông nội này, đơn giản vì ngày thằng tra An tử kia chết, Tô An Bình cũng đã chết theo rồi...

Đến thành phố C tham gia hôn lễ, Lương Khuê đã hạnh phúc không còn rảnh đi ghen nữa. Tô Nham mỗi lần nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc chăm chăm vào chiếc nhẫn trộm vui mừng của hắn, cười không nói. Đối phó Lương Khuê, lòng thành chút là được, Tô Nham vô cùng đắc ý nghĩ.

Hôn lễ vẫn cử hành tại nhà hàng Từ Đăng Hoa, Tô Nham hai người tới đây mới từ miệng một vài cô bạn biết được, Trần Yến mang thai. Tô Nham bị kinh sợ lần nữa, Lương Khuê cười càng to, đập Lâm Cường nói: “Cậu thẳng oát ngoan độc! Nhanh quá ghen! Chú mày không muốn tao ai muốn tao nữa hả?”

Lâm Cường vô tội nói: “Tớ cũng không ngờ nhanh như vậy, ha ha.”

Nói gì thì nói cũng phải cảm ơn đứa nhỏ này tới đúng lúc, bằng không mẹ hắn còn ra sức bắt bẻ. Giờ thì dù mẹ hắn không hài lòng với Trần Yến, nhưng nghe Trần Yến mang thai cũng chỉ có thể thỏa hiệp cho bọn họ kết hôn. Đối với việc có thể ôm cháu nội nhanh như vậy, bà rất vui sướng. Ngày nào cũng nấu canh đưa cho Trần Yến tắm bổ.

Trần Yến vừa mang thai, bụng còn chưa to. Sớm kết hôn không đến mức mặc áo cưới khó coi. Hôn lễ có chút gấp, nhưng tổ chức ngay cuối năm, hầu hết mọi người đều được nghỉ, tân khách đã đến rất nhiều, đồng nghiệp của hai người đã ngồi mấy bàn.

Tô Nham và Lương Khuê, cùng một số bạn học thời cấp ba ngồi vào một bàn, đều cầm quà cùng tiền biếu đã chuẩn bị sẵn. Mảnh ngọc của Tô Nham làm Lâm Cường cùng Trần Yến kinh hãi, bọn họ tuy không biết giá cả cụ thể, nhưng nhìn một cái đã biết bất phàm, khẳng định không rẻ.

Tô Nham đoạt lời nói trước: “Chúc hai cậu trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm! Ngọc này dưỡng thân, Trần Yến sau này nhớ đeo, rất tốt cho cục cưng. Lâm Cường, sau kết hôn cậu chính là người lớn thật sự, hy vọng chúng ta có thể làm bạn tốt cả đời, sau này già rồi còn có thể cùng uống rượu.”

Hai người động dung, cảm khái gật đầu: “Cảm ơn, lời này chúng tớ sẽ nhớ rõ.”

Tô Nham tặng quà xong đến phiên Lương Khuê, lúc hai người nghe được lời ‘Tám vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám đồng’, Lâm Cường cùng Trần Yến thiếu chút nữa ngã nhào.

“Lương Khuê! Anh biết chú có tiền, nhưng mà anh chú hồi báo không nổi đâu!” Lâm Cường kích động nói, sự tình này từ trước đến nay đều có qua có lại, bạn kết hôn tặng hai trăm, hắn kết hôn trả hai trăm, đưa tới đưa đi, cuối cùng ai cũng không nợ ai.

Lương Khuê vỗ bả vai Lâm Cường thật mạnh: “Tớ cũng không muốn cậu trả lại, hơn nữa, anh chú kết hôn cũng không tính mời chú đâu.”

“Shit!” Lâm Cường chán nản.

“Ha ha, chú rể đừng kích động, coi tớ là bạn thì đừng gào thét nữa, cậu biết anh đây có tiền, anh không thèm để ý đâu nè.”

Lâm Cường hai người dờ khóc dờ cười bị chọc bật cười.

Lương Khuê cười hì hì tìm được vị trí trống bên cạnh Tô Nham, hắn tặng nhiều thế, đương nhiên là ngắm về phía Tô Nham.

Tô Nham quả nhiên vui vẻ, ngắm bánh cưới nói: “Cậu chọn tiền biếu không sai, điềm tốt.”

“Đó là đương nhiên.”

Những bạn học khác trên bàn đều nghị luận, khiếp sợ hai người họ cư nhiên thân với Lâm Cường Trần Yến như vậy. Khách khứa lục tục đến càng ngày càng nhiều, bạn học cũ cũng càng ngày càng đông.

Nhìn thấy Lâm Cường cùng Trần Yến đi mời bạn bè đại học của họ đến, một bàn học sinh cấp 3 của Tô Nham cười nói: “Thật không ngờ nữ sinh đầu tiên lấy chồng là Trần Yến.”

“Đúng vậy a, vừa tốt nghiệp hà.”

“Ha ha, Trần Yến khác trước kia không ít, nghe nói làm giáo viên trường trung học XX? Thật không tồi, trung học này điều kiện tốt, đãi ngộ cũng cao, ngày lễ ngày tết phúc lợi cũng ổn, phần gạo dầu hàng năm giáo viên được chia đủ dùng cho cả năm, có thể giảm một khoản tiền. Còn nghỉ đông và nghỉ hè được đi khắp nơi du lịch, thực hâm mộ.”

“Đúng vậy a, so với cao trung tớ làm tốt hơn nhiều, cao trung mệt chết người, nghỉ ngơi một chút cũng không được, tớ sắp mệt chết rồi nè.”

“Làm giáo viên mệt cỡ nào cũng có nghỉ đông nghỉ hè có thể trông mong, nhìn công ty chứng khoán của tớ coi, trước kia còn tưởng tốt lắm, hiện tại làm y như nhân viên chào hàng, kéo người quen khắp nơi mở tài khoản, tớ thân thích mua chứng khoán thua thiệt còn nghỉ ngơi tớ hâm hại ông, tớ cũng không phải thân tiên có thể cam đoan cô phiếu kiếm được tiền.”

“Làm ơn đi, tui bây có công việc còn đòi gì nữa, tao còn chưa tìm được việc làm nè, sầu chết.”

“Học tiếp thôi mái nhất, còn có thể tiêu dao bốn năm.”

“Tiêu dao cái rắm, mỗi ngày nằm ì trong phòng thí nghiệm, tìm bạn gái cũng không có thời gian. Hơn nữa không có tiền xài đây nè, khổ quá trời.”

Tô Nham cười nghe họ nói hiện trạng của mình, hôm nay không giống ngày xưa, người tụ hội lần trước đều là sinh viên, bàn tán đều là mấy chuyện đại học. Hiện tại chủ đề thực tế hơn, phiền não cùng áp lực của mỗi người đều nhiều hơn.

“Trần Oản Oản đến đó!” Có người kinh hô.

Tô Nham ngạc nhiên nhìn về phía cổng nhà hàng, quả thật thấy được Trần Oản Oản một thân áo khoác mùa đông. Trần Oản Oản đưa một ngàn tiền biếu, cười nói chúc mừng hai người Trần Yến đang kinh ngạc, bọn họ không có mời Trần Oản Oản, nhưng Trần Oản Oản đã đến, đương nhiên không thể đuổi đi. Lâm Cường vội vàng cười dẫn cô đi về hướng bàn lũ bạn bè cao trung.

Trần Oản Oản cười sáng sủa với mọi người: “Tất cả mọi người đã đến a, tôi tới chậm, ha ha, hôm nay lạnh quá nha.”

Lúc này có nam sinh nhiệt tình tiếp cận, rót trà nóng ấm tay cho cô.

“Cảm ơn, tất cả mọi người tốt nghiệp rồi ư? Nhận chức ở nơi nào? Tôi cũng tốt nghiệp về nước không lâu, đang vội kiếm công việc. Nghe bạn học cũ kết hôn, vội vàng từ Thượng Hải chạy đến.”

“Cô từ Thượng Hải? Ai nha tôi cũng ở Thượng Hải, mau đưa số cho tôi biết đi, đến lúc đó tôi tìm cô đi ra gặp thường, ở Thượng Hải cũng có bạn có bè.”

“Trần mỹ nữ có bạn trai chưa? Chắc không có khả năng độc thân đâu?”

“Tôi đích thực đang độc thân, ha ha.”

“Ôi, phúc lợi của tôi đến rồi, các cậu ai cũng đừng giành với tôi nha!”

“Qua một bên góc đi, cạnh tranh công bình.”

Tô Nham cùng Lương Khuê không nói chuyện, cầm hạt dưa kẹo bánh khai vị từ từ ăn. Phải chờ khách đến đông đủ mới mở tiệc, sẽ rất lâu. Dĩa trái cây cũng ăn xong rồi mà vẫn phải chờ, đoàn người cũng không sốt ruột, trò chuyện rất hăng say.

Lúc Trương Vĩ đi ngang qua đại sảnh nhìn mấy lần về phía Tô Nham, liền sai phục vụ cất một bàn các loại hoa quả bung qua.

“Trương tổng tặng cho các vị, hy vọng các vị liên hoan vui sướng.” Phục vụ đặt món ăn trước mặt Tô Nham.

Tô Nham vội nói: “Thay tôi cảm ơn Trương tổng, ăn cơm xong tôi tìm anh ấy.”

Lương Khuê gào khóc kêu lên vui mừng, nắm lên một khối dưa hấu liền gặm, lầm bầm nói: “Ăn bánh kẹo cưới nửa ngày, răng cũng dính cứng ngắt luôn, vừa vụn thay đổi khẩu vị.”

Mặc dù là mùa đông, nhưng một bàn hoa quả lớn không bao lâu liền bị giành giật ăn xong rồi.

Lương Khuê ăn nhiều, nói khề với Tô Nham: “Tớ đi WC chút nha.”

Tô Nham gật đầu, giúp hấn cầm lấy túi.

Lương Khuê giải quyết xong vấn đề sinh lý, vui sướng đi đến bồn rửa tay, vừa rửa tay vừa đánh bóng bản thân trong kính, xem rồi ở đâu thuận tay chỉnh lại chút.

“Nhấn phỉ thúy trên tay anh thật đẹp mắt.”

Lương Khuê dừng lại, bất đắc dĩ cười cười với Trần Oản Oản, không nói gì.

“Trên tay Tô Nham cũng có cái y như anh.”

Lương Khuê dứt khoát gật đầu: “Ồ, là nhẫn tình lữ cậu ấy có ý đặt mua, quan hệ của hai chúng tôi cô cũng biết mà.”

Trần Oản Oản cười rủ mắt xuống, “Tôi không ngờ hai người đàn ông các anh cư nhiên lại coi như bình thường như thế, đã nhiều năm như vậy... Từ cao trung, đến đại học, tốt nghiệp, vẫn còn bên nhau. Hơn nữa... Tình cảm của các anh hình như càng ngày càng tốt, đeo nhẫn cặp, không khéo lại nghĩ các anh đã kết hôn.”

“Chính có ý kia, trước mắt không có khả năng kết hôn, nhưng sau này sẽ có.”

“Phải không? Anh cùng Tô Nham... Kết hôn?” Trần Oản Oản có vẻ không tin.

“Không phải cậu ấy, còn ai vào đây?” Lương Khuê trong cười ẩn chứa độc chiếm dục bá đạo. Khi còn trẻ hấn đã gặp Tô Nham, lúc suy ngẫm đến chuyện hôn nhân bên cạnh hấn cũng là Tô Nham, trừ Tô Nham ra, hấn chưa bao giờ ảo tưởng kết hôn với người nào khác, cũng tuyệt đối sẽ không có ngày đó.

Hấn trả lời dứt khoát quyết đoán, Trần Oản Oản mặt mày nhảy dựng, trong lòng một mảnh hốt hoảng, cô rất rõ mình đã không thích Lương Khuê, nhưng khi nhìn Lương Khuê không có nửa phần mơ mộng với cô, cũng vô lực. Dù không thích, nhưng nếu chọn đối tượng kết hôn, Lương Khuê phù hợp hơn bất kì ai khác. Huống chi, tình cảm còn có thể bồi dưỡng. Hơn nữa, thích Lương Khuê cũng không khó.

Thế nhưng, hấn căn bản không muốn hôn nhân với phụ nữ.

Trần Oản Oản miễn cưỡng cười cười, trong thanh âm có vài phần mỗi mết: “Tôi về nước phát triển.”

“Ồ, tôi biết. Cô thông minh, khẳng định đại triển sự nghiệp.”

“Ha ha, hy vọng đi.”

“Tôi ra ngoài trước.” Lương Khuê đi về hướng cửa ra vào

“Lương Khuê.” Trần Oản Oản hô hấn lại.

“Ừ?”

“Anh biết bạn trai hiện tại của tôi là ai không?”

“... Không rõ lắm, đây là việc riêng của cô mà.” Lương Khuê thờ dãi trở lại đại sảnh.

Thẳng đến sắp mở tiệc, Trần Oản Oản mới từ toilet đi ra, màu mắt làm người ta phát hiện cô hình như đã khóc, mắt hơi đỏ hồng lại sưng vù. Lập tức có người quái dị nhìn về phía Lương Khuê cũng từ toilet đi ra.

Lương Khuê chẳng thèm chú ý những điều này, vừa vặn món đầu tiên lên bàn, vội vurun đưa ra đoạt: “Tóp sắp đói bụng chết rồi, chờ rượu mừng mà khó quá trời.”

Thức ăn bùng lên liên tiếp, Lương Khuê ăn đến cảm thấy mỹ mãn, Tô Nham cũng ăn ngon sáng khoái, tư thế của hai người làm người ta bật cười: “Các cậu khẩu vị thật tốt, chỉ có thời kì thanh xuân phát dục tớ mới có khẩu vị lớn như vậy, ha ha, thật hâm mộ.”

Lương Khuê lúc này lộ ra hàm răng trắng nõn: “Răng khỏe, khẩu vị liền tốt, ăn uống thoải mái, thân thể vô cùng khỏe, Lam Thiên Lục Tất Trì!” [một câu quảng cáo kem đánh răng bên Trung, cái cuối là tên của hiệu kem đánh răng đó]

“Ha ha ha ha...”

Tiệc cưới náo nhiệt kết thúc mỹ mãn lúc khoảng hai giờ, bạn bè có việc bận vội vàng đi, vài người còn lại chờ tiệc tối, còn có người ăm ỉ muốn đi xem nhà mới.

Tô Nham hai người không vội đi, đã sớm nói muốn nháo động phòng.

Lại mượn xe của Trương Vĩ, hai người bước ra khỏi WC, Tô Nham nói: “Tớ đi lấy xe, cậu ở cửa ra vào chờ tớ.”

“OK.” Lương Khuê cùng mấy người bạn đứng cạnh cửa nói chuyện phiếm, một chiếc Porsche đỏ chậm rãi chạy trong mưa rồi ngừng trước cửa, cửa xe mở ra, đi ra một người. Người nọ không sợ gió lạnh, nhàn nhả dựa vào xe chờ người. Lúc gương mặt nhìn về phía cửa ra vào, quét đến Lương Khuê, cả mặt cũng không chớp mấy cái, như người xa lạ lại quét đến nơi khác.

Lông mày Lương Khuê nhảy lên, không nói gì.

Bên cạnh có người hiểu kỳ nói nhỏ: “Xe rất đẹp, chủ xe còn trẻ như vậy, phú nhị đại a.”

Chỉ chớp lát, Tô Nham lái xe vòng qua đến, vừa vặn đậu phía sau Porsche, Tô Nham xuống xe cũng không nhìn thấy Trần Thành, bay thẳng đến bọn người Lương Khuê ngoắc: “Các cậu mau lên đây, lạnh chết.”

“Rốt cục có xe ngồi.” tụi bạn bè chạy tới.

Lương Khuê mỉm cười đi xuống cầu thang, vừa muốn cất bước chạy đến, đột nhiên bị người khác kéo tay.

Lương Khuê kinh ngạc quay đầu lại, lại nhìn thấy một gương mặt phóng đại ép thẳng đến, đôi môi mềm mại, mùi nước hoa phụ nữ, gương mặt quen thuộc.

Tất cả mọi người ngây người, ngạc nhiên nhìn hai người trong gió lạnh. Chàng trai cao lớn, cô gái xinh đẹp, rất xứng đôi đẹp mắt. Lập tức có mấy người nhớ tới, hai người này trước kia không phải một đôi sao? Lớp mười lăm yêu, không chừng bây giờ là tro tàn bùng cháy. Nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, nếu yêu nhau lần nữa, cũng là duyên phận.

Có nam sinh ồn ào huyết sáo vang, vỗ tay hoan hô.

Ai cũng không thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Nham, càng không nhìn thấy lửa giận hùng hục của người đàn ông kia, chờ họ phản ứng kịp, người đàn ông đã thô lỗ kéo hai người ra, Trần Oân Oân gần như bị kéo đến ngã trên mặt đất, mặt mũi trắng bệch, nhưng cặp mắt kia lại quật cường nhìn gã, tràn đầy khiêu khích.

Lương Khuê hung hăng lau môi, trừng mắt một nam một nữ này: “Shit!”

Mắng xong một câu, quay đầu bước đi.

Lúc này, Tô Nham đã về tới ghế lái.

Lương Khuê tâm thần bất an ngồi xuống cạnh y, nghĩ giải thích một cái, nhưng lại có người ngoài ở kề bên, sừng sốt không cách nào mở miệng. Vụng trộm nhìn gương mặt lạnh căm căm của Tô Nham, Lương Khuê trong lòng khó thở, Trần Oân Oân thực là thứ sao chổi đời hắn, luôn mang đến phiền toái cho hắn!

Đi đến nhà mới của Lâm Cường, đoàn người còn đang vây quanh Lương Khuê nói về chuyện Trần Oân Oân, mấy nam sinh đều tâm trạng chưa xót cay nghiệt, nhưng nữ sinh lại mắt sáng như tuyết, hừ hừ lạnh nói: “Porsche kia mới là bạn trai của Trần Oân Oân? Cô ta vì sao không thừa nhận chứ? Còn hôn Lương Khuê trước mặt mọi người, thật là kỳ quái, tâm tư mỹ nữ quả nhiên khó đoán.”

“Cái này dễ đoán, Trần Oân Oân khẳng định không thích tên kia, không thấy sắc mặt cô ta thật không tốt sao? Ha ha, đại khái tình cũ khó quên với Lương soái ca nhà.”

“Lương Khuê cố gắng lên, đoạt lấy mỹ nữ.”

Nếu là lúc trước, Lương Khuê nhất định cười cười pha trò chung, nhưng sẽ không nói quá tuyệt tình làm mất mặt người ta.

Nhưng hiện tại hắn nào dám, tích cực biểu hiện nói: “Tớ không có hứng thú, chuyện xưa lác xược rồi đứng lấy ra xào lại nữa.”

“Oa, tuyệt tình như vậy, có phải có người tốt hơn không nè?”

Lương Khuê gật đầu: “Đó là đương nhiên, vợ tớ Thiên Hạ Vô Song, ai cũng kém xa. Các cậu cũng đừng mò mẫm ồn ào, để y biết, tớ liền xui xẻo.”

“Phụt ha ha, Lương Khuê cậu thật viêm khí quản[sợ vợ] a.”

Lương Khuê ho nhẹ: “Viêm khí quản có hạnh phúc của viêm khí quản, tớ cam tâm tình nguyện.”

“Thực thiếu ăn đập, nhìn bộ dạng phơn phớt của cậu kia.”

“Lần tới mang đến cho chúng tớ nhìn coi! Tớ xem coi là thiên tiên tuyệt sắc gì!”

Lương Khuê vụng trộm nhìn sắc mặt Tô Nham, thế mà Tô Nham căn bản không lọt tai, yên tĩnh xem tin tức tv. Lương Khuê lập tức về mặt khổ cùng, bất đắc dĩ ngồi phịch lên chiếc giường mới tinh bị thương gào thét: “Sở tôi khổ quá đi aaaa...”

“Mọi người đánh hấn!”

“Lên!”

Tối hôm đó, đám người chơi suốt đêm, đến rạng sáng gần giờ ăn mới ngã trái ngã phải đi nghỉ ngơi. Lương Khuê lái xe trực tiếp kéo Tô Nham rời đi.

Lôi Tô Nham vào khách sạn, vừa vào phòng Lương Khuê liền ôm Tô Nham nhận lỗi: “Là cô ta đột nhiên nhào lên, tớ thật không có làm gì, cậu đừng hờ hững với tớ như vậy mà!”

Tô Nham cuối cùng chịu lên tiếng: “Các người tôi thiếu cũng ôm một phút, mê mệt lắm ha?”

“Tuyệt đối không có! Đó là ảnh hưởng tâm lý của cậu! Tớ sai rồi, từ nay về sau tớ sẽ đeo khẩu trang ra đường”

Tô Nham nghĩ đến bộ dạng hấn mang khẩu trang ra đường, phụt nở nụ cười.

Lương Khuê lập tức mềm nhũn sụp xuống giường: “Rốt cục cậu cũng chịu cười...”

Tô Nham vượt qua hấn: “Tớ đi tắm ngủ, mệt.”

“Ừ ừ, tớ cũng đi tắm.”

Hôn lễ kết thúc mỹ mãn, hai người lại không vội đi, bị Thầy Mã nhiệt tình kéo về cao trung Lê Hoa, ý muốn bọn họ đến lớp mở một cuộc trò chuyện nhỏ, tâm sự với học sinh hiện nay của thầy, chỉ dẫn phương hướng tương lai học lên chút đỉnh, rồi nói nói hiện trạng Đại học A. Không khéo, Thầy Mã năm nay gánh đứng lớp chọn 12! Tô Nham Lương Khuê, cùng Thử Thủ Nhân là nhóm sinh viên tài cao Đại học A đầu tiên thi đậu từ trên tay thầy. Hiện tại ba người đều đang học tiếp ở trường đại học, thầy lòng đầy kiêu ngạo.

“Các em khỏi chuẩn bị cái gì, chỉ dùng hình thức nói chuyện phiếm thoải mái là được, còn nhớ ban hội trước kia không? Dạ tiệc nguyên đán không? Chính là hình thức đó đó, mọi người nói thoải mái, nghĩ nói cái gì nói cái nấy, đem tụi nó trở thành em trai em gái là được rồi.”

Hai người vốn muốn từ chối nghe vậy trong lòng cũng động, đối với cao trung, bọn họ rất hoài niệm, đoạn cuộc sống kia tràn đầy kí ức tốt đẹp.

“Vậy thì tâm sự đi...” Trong lòng hai người trống rỗng, cũng không biết chia sẻ gì với nhóm đàn em trẻ tuổi này, có chủ đề gì có thể trò chuyện đây, cách nhau ba tuổi, sự khác nhau giữa bọn họ cũng không nhỏ.

Hai người Tô Nham, cộng thêm Thử Thủ Nhân, lúc hai giờ chiều hôm sau chạy tới Lê Hoa cao trung.

Đã vào nghỉ đông, nhưng các học sinh lớp chọn lớp chuyên lại phải vất vả học bù, áp lực càng lớn trả giá càng nhiều. Khối 12 chỉ có lớp xã hội và tự nhiên phải học bù mà thôi. Có lẽ bọn họ trong lòng bất mãn, sẽ phản nản sẽ mệt mỏi, nhưng họ vẫn sẽ kiên trì, người nào cũng biết gắng gượng, gắng đến mùa hè, tương lai liền tốt đẹp, đây là cấp ba của bọn họ, cũng đã từng thể nghiệm trải qua như thế.

Khi ba người bước vào phòng học ảm áp, liếc nhìn lại thiếu niên thiếu nữ thanh xuân hoạt bát, trên bàn một chồng một chồng sách vở gần như cao hơn đầu, trên bảng đen đằng sau phòng học viết báo bảng ngay thẳng ‘Quyết chí tự cường, nhìn về tương lai’. Còn có lịch đếm ngược thi đại học bắt mắt nhất trên tường.

Ba người đều nở nụ cười.

Làm thủ khoa năm đó, Tô Nham mở miệng trước tiên.

Y cười nói: “Vừa vào phòng học, tôi liền muốn ngủ.”

Học sinh phía dưới cười ha ha.

Tô Nham thần nhiên nói: “Cao trung năm đó mong đợi nhất không phải thi đại học, mà là nghỉ ngơi, muốn ngủ một giấc thật đã, kỳ vọng có một ngày có thể không cần năm giờ thức dậy, không cần sợ trễ học. Trước kia khi đi học vẫn thích ngủ gà ngủ gật, nhưng không dám ngủ, đành phải gượng chống mí mắt dày vò đến khóa. Có đôi khi hận không thể giết quách thầy đi cho rồi, chán ghét họ quần đông quần tây, nhưng phần lớn thì tâm lý vẫn rất khỏe mạnh, không vụn vỡ thành biến thái.”

Người phía dưới lại bật cười.

“Đại học A là trường đại học rất giỏi, nhưng tôi vẫn thích ba năm cao trung nhất. Rất đáng tiếc Lê Hoa cao trung trước kia đã bị san thành bình địa, sau này chỉ có thể nhớ lại. Tôi rất hâm mộ các bạn, sau này cho dù muốn trở lại thăm, cũng còn tìm được cao trung của mình. Đại học A rất tốt, sẽ giúp bạn học được rất nhiều tri thức cùng vinh quang dùng cho mưu sinh tương lai. Nhưng Đại học A sẽ không cho bạn thời thiếu niên tốt nhất, lại càng không là nơi bạn đã từng yêu sớm. Chỗ đó tuyệt đối không có ông thầy bà cô lái nhai giống như mẹ già, càng không có lịch đếm ngược thi đại học như ngọn hải đăng sáng chói.”

Tô Nham nói xong, liền có cậu bạn lớn mặt hỏi y: “Anh yêu sớm ở cao trung hả anh?”

Tô Nham bật cười, thiếu niên tuổi này quả nhiên chú ý nhất vẫn là vấn đề này.

“Đúng.”

Thầy Mã trừng mắt, cười nói: “Thầy lại không biết, còn tưởng em là học sinh ngoan.”.

“Đó là do kỹ thuật của em cao siêu.” Tô Nham cười.

“Hừ, đúng vậy, từ trước đến nay em đứng đầu, mạnh hơn nhiều so với Lương Khuê, thằng nhóc này cái gì cũng thích làm âm ỉ.”

Lương Khuê vô tội nói: “Cũng không phải em quậy, kỳ thật em ngoan hơn ai hết nha.”

“Thầy không mời các em đến thảo luận yêu sớm! Đừng xúi giục đàn em của tụi em!”

“Khụ, rồi, đến đến đến, chúng ta thảo luận vấn đề học tập nghiêm túc nè, thầy lịch đếm ngược phía sau không? Các bạn đếm thời gian đi, đến đúng ngày thì cầm giấy báo thi đi thi là được rồi! Sau khi thi xong nhớ đến trường điền nguyện vọng đầu tiên nha, vậy là chuẩn bị xong, chờ thư thông báo liền OK.”

“Em đứng đắn chút!”

“Em rất đứng đắn, về mặt học tập thầy mới là thầy, em không phải nha. Em dạy tụi nhỏ kỹ xảo học lên, cái này rất trọng yếu nha.”

“Ha ha ha, anh Lương Khuê, anh thi đậu Đại học A thế nào vậy?”

“Biết thiên tài không? Anh đây chính là một trong số đó.”

“Ha ha, vậy anh Tô Nham đậu thủ khoa là cái gì?”

“Cậu ta là học sinh tốt, rất chịu khó. Nếu không phải thiên tài, chịu khó là đường tắt duy nhất.”

“Vì sao anh nói mình là thiên tài?”

“Bởi vì anh đây là học sinh hư đến trễ về sớm đánh nhau yêu sớm không chuyện ác gì không làm, nhưng thi đại thi vẫn đậu thôi. Các em được không? Nếu được, cũng có thể làm đàn em đại học của anh, đến lúc đó mời các em uống rượu.”:

“Vậy anh Thư Thủ Nhân thi sao?”

Thư Thủ Nhân bình tĩnh nâng mắt kính một cái, nghiêm mặt nói: “Anh là một sách, gian khổ học tập khổ đọc hơn mười năm, cố gắng gắng gượng, đạt được ước mơ mà thôi.”

“Oa, một sách hả... anh giờ có bạn gái chưa?”

“... Có, đàn em nhỏ hơn anh một lớp.”

“Anh làm sao quen được ...”

Thư thủ nhân mỉm cười: “Một sách cũng không ảnh hưởng đến chuyện tìm bạn gái.”

“Đúng, hôm qua vừa vận có một một sách đại học S kết hôn, con cũng sắp có rồi kìa.” Lương Khuê cười tủm tỉm nhìn quét phòng học, ‘một sách’ đeo kiếng có thể nói không ít.

“Anh Tô Nham có bạn gái chưa ạ?”

Tô Nham thờ dãi: “Có rồi, các bạn thật có hứng thú với đề tài này.”

“Đúng vậy, lão Mã sắp khóc.”

Hội trao đổi vô cùng náo nhiệt miễn cưỡng thuận lợi chấm dứt, ba người rất vui vẻ, các học sinh cũng rất vui vẻ, chỉ có Lão Mã khổ bức.

Đi khỏi sân trường, lúc chạng vạng tối, sắc trời đã u ám như đêm tối. —

Hôm nay không lái xe đến, ba người đón xe về, Thư Thủ Nhân về nhà, Lương Khuê hai người trở lại khách sạn.

Trở lại trước khách sạn, hai người dạo bước trên đi đường dành riêng cho người đi bộ, thỏa mãn miệng lưỡi chi dục.

Sau khi ăn uống no đủ đi khỏi đường dành riêng cho người đi bộ, bên ngoài bắt đầu rơi mưa tuyết.

Lương Khuê phàn nàn: “Tuyết rơi coi như xong, còn trời mưa. Cậu chờ, tớ đi mua cây dù.”

“Ồ.” Tô Nham mang bao tay, nhìn con phố ướt đầm lẳng lặng chờ.

Người qua đường che dù lui tới trên đường như ma, rất nhiều người lướt qua bên người Tô Nham, mang theo một luồng gió se lạnh rợn người.

Tô Nham cúi đầu giậm giậm đôi chân có chút cứng ngắc, lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hướng Lương Khuê rời đi.

Một lực mạnh đột nhiên đánh úp đến, Tô Nham còn chưa kịp quay đầu lại, miệng đã bị người ta hung hăng bịt kín, mùi gay mũi hun đến Tô Nham mê muội, lung lay sắp đổ.

“Đi mau.” Có người nói.

Tô Nham chóng mặt xây xẩm cổ sức giương mắt, nhìn thấy Lương Khuê đang điên cuồng chạy về phía y.

Thế nhưng đáng người kia, lại càng ngày càng xa, cuối cùng, rốt cuộc nhìn không thấy.

Tô Nham chưa triệt để ngất đi, chỉ là tứ chi không còn chút sức lực nào. Y bị thả lên xe, bịt miệng, Tô Nham giãy dụa mấy lần ngẩng đầu, cẩn thận đi phân biệt ba người này.

Một tên, hai tên, ba tên...

Ba tên kia không nói gì, nhưng lúc bọn hắn nhìn nhau, ánh mắt trao đổi, hết thấy hành động thoát nhìn ẩn ý lại chuyên nghiệp.

Chung quanh một mảnh tĩnh mịch, quá mức yên tĩnh, càng có vẻ quý dị.

Tô Nham mơ mơ màng màng, rất nhanh lại nghe thấy tiếng còi cảnh sát.

Rốt cục có người hung hăng giẫm chân ga: “Nguy rồi.”

“Động tác nhanh lên.”

Xe điên cuồng chạy về phía trước, Tô Nham suy nghĩ, nơi này là Thành phố C a, không phải thành phố D, nhà xưởng bỏ hoang từng mai táng y, đã không tồn tại ở nơi này.

Đằng sau có xe cảnh sát đang đuổi theo, ba người lại không có vẻ đặc biệt cuống quýt.

Xe vẫn lao về phía trước, cuối cùng lúc dừng lại, Tô Nham bị bắt xuống xe, nghe thấy được mùi rác tanh tươi, nơi vắng vẻ này, là một bãi rác nào đó.

Ba người không chút do dự, nhanh chóng móc dao ra, trực tiếp thọt vào người Tô Nham.

Tô Nham mau lẹ trốn tránh, cánh tay bị chém một đường sâu dài. Sau đó ngẩng đầu suy yếu nhe răng cười, mở hai tay ra hung hăng đánh về phía bọn họ. Lúc xe cảnh sát tìm tới nơi này, chỉ thấy Tô Nham nằm trong vũng máu, mà ba kẻ bắt cóc cùng xe của chúng đã biến mất.

** đội trưởng lập tức hạ lệnh: “Tiếp tục đuổi theo!” Một số xe cảnh sát phản phát đuổi theo tiếp.

Lương Khuê đau đớn tru lên, nước mắt rơi như mưa đỏ, điên cuồng bỏ nhào vào bên người Tô Nham, “Tô Nham! Tô Nham!”

Trên bụng Tô Nham đỏ rực một mảnh, cầm một con dao găm bất mất. Hai mắt Lương Khuê tối sầm, thiếu chút nữa ngất, hắn run rẩy cầm con dao, muốn rút ra thử khùng bỏ này. Bên cạnh thấy thế lập tức ngăn lại: “Đừng lỗ mãng! Rút ra liền xấu chuyện! Mau lên xe đưa đi bệnh viện, anh ta còn thở đấy.”

“Tô Nham, Tô Nham, Tô Nham cậu phải chịu đựng!”

Xe cảnh sát nhanh chóng đưa Tô Nham đến bệnh viện, trước khi đưa vào phòng cấp cứu, Tô Nham miễn cưỡng tỉnh lại, chỉ cái liếc mắt này, đã làm Lương Khuê mừng đến bật khóc. Chỉ cái liếc mắt này, hắn đã cảm thấy trong lòng tràn đầy hy vọng.

Hắn đứng ngoài phòng cấp cứu không ngừng an ủi mình, Tô Nham phúc lớn mạng lớn, nhất định có thể bình an vô sự.

Các cảnh sát đuổi theo, lại thủy chung đuổi không kịp kẻ bắt cóc. Chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng đặt trên người Tô Nham.

Chờ đợi suốt một đêm, Tô Nham bình an vượt qua nguy hiểm.

Mất y sáng như tuyết nhìn qua ghi chép của cảnh sát: “Người sai khiến là Trầm Thành, trước khi giết tôi có người nói cho tôi biết.”

“Bộ đáng ba kẻ này tôi đều nhớ kỹ, tôi có thể tả lại.”

Cảnh sát mừng rỡ, không ngờ dễ dàng phá án như vậy, lập tức trở về điều tra thật giả, thu thập chứng cứ.

“Tớ thiếu chút nữa hại chết cậu...”

Tô Nham nhìn chăm chăm vào đôi mắt khóc đến đỏ bừng của hắn, cười nhạt: “Cứ như con gái, khóc xấu thấy ghê.”

“Tô Nham...” Lương Khuê ôm Tô Nham nức nở nghẹn ngào.

Tô Nham thì thào nhỏ đến không nghe thấy: “Cậu có khóc vì tớ là đủ lắm rồi...”

Lương Khuê không biết có phải nghe thấy hay không, chôn mặt lên cổ Tô Nham, khóc đến không thành tiếng.

Hắn không biết tại sao phải khóc đến không cách nào khống chế như thế. Vì sao phải khóc bi thương như thế, khóc đến trong lòng trống trơn toàn là bóng tối dày đặc, nhìn không thấy ánh sáng.

Giống như quá khứ đã từng biết, lưu lại đau nhức đến tận xương, khuôn mặt tươi cười trên bia mộ, làm hắn ngăn không được nước mắt trong lòng chảy xuôi. Tựa như khi đó, nghe được tin dữ Tô Nham bỏ mình. Trái tim hắn liền bị đâm ra nát nhừ, tất cả huyết lệ đều vỡ òa chảy ra ngoài. Hắn gào thét không tin chuyện này, thế nhưng ảnh chụp của Tô Nham rơi đầy trên mặt đất, từng tấm một đều là ảnh chụp cái chết của Tô Nham. Hắn phẫn nộ, đốt từng tấm từng tấm thành tro bụi. Khi đó hắn còn không khóc, hắn vẫn không tin, hắn không tận mắt thấy, sao có thể tin.

Thế nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt trên bia mộ, hét thét tan vỡ.

Trừ khóc, không tìm thấy bất cứ cách phát tiết nào khác.

Thiếu niên duy nhất hắn yêu trong cuộc đời này, đã vĩnh viễn rời xa hắn mà đi. Y đã chết, hắn còn sống. Hắn vì y khóc, dùng hết tâm lực mà khóc, hắn phải làm thế nào mới có thể nói rõ tình yêu nồng nàn vẫn lưu giữ khắc sâu trong tim như trước, hắn không biết. Hết thảy đều đã quá muộn, rồi cuộc không trở về được nữa.

Rồi cuộc không trở lại được, rồi cuộc không nhìn thấy y, không nhìn thấy gương mặt lạnh đậm của y, không nhìn thấy nụ cười keo kiệt của y, không nhìn thấy phong tình ngẫu nhiên, không nhìn thấy thần sắc nghiêm túc, không nhìn thấy y nói ‘tớ thích cậu’, bộ dạng kiên cường như vậy nữa.

Y đã chết, vì hắn mà chết. Chết trong góc tối không người, chỉ có gió rét lạnh lùng gào thét. Y chết oan uổng, chết không người làm bạn. Thiếu niên hắn yêu, đã chết rồi.

Tại sao lại thê lương như vậy, tại sao lại như vậy...

Hắn điên cuồng mà oán hận, hận trào đến tim, lệ tuôn như suối.

“... Tớ yêu cậu, tớ muốn vĩnh viễn ở bên cậu, tớ muốn cùng cậu đầu bạc đến già, tớ muốn sống lâu hơn cậu, tớ cùng cậu uống rượu, tớ hát cho cậu nghe, tớ nguyện ý vì cậu, cái gì đều nguyện ý...”

Lương Khuê ôm Tô Nham, ôm thật chặt, khóc đến ngực co rút đau đớn, gần như hít thở không thông.

Nước mắt ẩm áp như suối cuộn cuộn rơi xuống, ướt đầm vạt áo Tô Nham, những giọt nước mắt kia chảy xuống từ mặt hắn, chảy vào trong tim, ẩm đến làm sống lại tánh mạng của y.

【Ta đời trước sống lận đận, chết thê lương.

Đầy áp oán hận mà sống lại, bị thế tục hồng trần gột rửa nhường tạo lần nữa.

Thế gian lắm vất vả, lắm nhấp nhô, lắm đau thương.

Trong lòng khát vọng ánh trắng sáng chiếu rọi.

Có một người xóa đi nỗi buồn, xóa đi đau khổ, xóa đi kiếp sống lang thang, xóa đi mệnh bạc đầu không nơi nương tựa, xóa đi cảnh chết không ai chôn của ta, giúp cõi lòng ta không thiếu ánh trắng soi.】

Dùng một đời ngắn ngủi của ta làm đại giới, đổi lại cho ta một đời sáng tỏ ánh trắng.

THE END

Lời Editor: Chính văn kết thúc, nhưng theo Văn thì tính luôn phiên ngoại tiếp theo mới thật sự đặt dấu chấm hết cho bộ này, chương sau sẽ trả lời những câu hỏi vẫn chưa được giải đáp. Ai là kẻ muốn giết Nham Nham và tại sao?

Ai có thắc mắc gì xin liên hệ ghen, chương này Văn cũng chẳng biết nói gì.... Tội Khuê ca quá, chỉ mong rằng anh không còn phải khóc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: phiên ngoại 1: chấp nhất

àn bà điên khùng của mày cường hôn tao một cái? Chỉ có lý do ngây thơ này thôi sao? Nhưng vì sao mày tìm Tô Nham! Mày là đồ hèn ! Có gan sao không tìm tao ! Ông mày không phải lần đầu tiên bị đâm, ông mày không sợ chết !” Lương Khuê nắm lấy song sắt, gần như điên cuồng rống giận về phía kẻ trong tù, siết song sắt đến gần xanh nổi lên, đầu ngón tay trắng bệch. Cảnh ngục canh giữ một bên nhủu mày, mấy lần muốn khuyên hấn bình tĩnh nói chuyện một chút, nhưng nhìn ngục trưởng bình tĩnh hút thuốc bên cạnh, cảnh ngục vẫn bảo trì im lặng.

Trầm Thành trong ngục đối mặt Lương Khuê kích động phần nộ, giống như chẳng nghe thấy gì, thủy chung cả đầu cũng không nâng một cái, không nhúc nhích tí nào.

Lương Khuê càng thêm táo bạo, hấn đã đến mấy lần, thứ đàn độn này không rên một tiếng, mỗi khi về nhà hấn tức giận đến cả cơm cũng không muốn ăn.

Hấn hỏi không ra nửa câu, cảnh sát cũng hỏi không ra nửa câu, Trầm Thành không phải tội phạm bình thường, không phải cảnh sát hù dọa sẽ gật đầu nhận tội, gặt bị bắt, lại biến thành ‘Câm điếc’. Đối với tội ác của mình, hoàn toàn không hé răng.

Cảnh sát cũng rất khó xử lý, không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của người bị hại, tuy họ tìm được vân tay của kẻ khác ngoài người bị hại từ con dao găm kia ra, hơn nữa hình phạt họa ba tên hành hung đã được đưa ra truy nã, đáng tiếc lại không bắt được người.

Trầm Thành không xa lạ gì đối với cảnh sát thành phố C, ai cũng rõ gã chẳng phải thứ gì tốt lành, vốn chính là một trong những đại ca xã hội đen, hơn nữa sau còn dính thuốc phiện, nhưng muốn bắt người cũng không phải dễ, muốn tìm đến chứng cứ càng khó. Lúc này có người muốn đề gã, cảnh sát thành phố C đúng lúc tiến công thế lực của Trầm Thành, đóng vài hắc điểm của đàn em gã, thu mấy thùng hàng cấm, hàng buôn lậu, bao gồm thuốc phiện. Dù cho Trầm Thành không chịu nhận tội, gã cũng phải chết.

Không có tiền triển, Lương Khuê tức giận đón xe trở lại bệnh viện.

Vừa thấy sắc mặt thối của hấn, Tô Nham chỉ biết hấn chưa làm được gì.

Tô Nham nằm viện suốt mười ngày, thân thể đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm tính mệnh, chỉ chờ thời gian chữa khỏi. Thân bằng hảo hữu đều đến thăm y, vợ chồng Lương gia để lại một người, cha và mẹ kẻ cũng đến đây vài ngày, sau công ty cha y lại bận rộn nên trở về, để lại mẹ kẻ ở nơi này chiếu cố y mỗi ngày

Giáo viên, bạn học được tin cũng lần lượt tới. Trần Yên và Lâm Cường mỗi ngày tới thăm một lần. Trong lúc nằm viện cũng hết sức náo nhiệt

Tô Nham cũng không hiểu động cơ thật sự của Trầm Thành. Ba hung thủ kia bị y đá vào không gian, ngất nổi chúng chỉ là nhận thù lao làm việc, không rõ lý do của ông chủ. Tô Nham lúc ấy cố ý để mình bị đâm một dao, hung thủ và cả chiếc xe đều bị đẩy vào không gian. Lúc ấy vội vàng hành động, giờ nghe nói Trầm Thành không chịu khai, Tô Nham cũng muốn ba tên hung thủ kia ra làm chứng nhưng lỡ vút vào rồi, không có khả năng thả ra nữa.

Lương Khuê gọt vô táo như trút con giận, hung hăng nói:“Tớ phải bắt hấn mở miệng nói rõ ràng, hấn chết không sao cả, nhưng chết cũng phải cho tớ hiểu được. Có lá gan giết người, hiện tại giả bộ câm điếc cái gì, thứ rùa rút đầu.”

Tô Nham nằm ỉ trong chăn thờ dài, nói:“Cậu tìm Trần Oản Oản đi.”

“.....” Lương Khuê sùng sốt, lập tức cũng hiểu được, nghĩ nghĩ, vì thế gặt đầu:“Ý kiến hay. Vốn tớ không muốn liên lụy đến người vô tội, nhưng nếu miệng hấn cứng thì cũng không trách tớ được.”

Lương Khuê ngày hôm sau liền hỏi thăm chỗ ở của Trần Oản Oản, lúc này mang theo vài tên tay chân đi qua.

Trần Oản Oản đang ở trong một biệt thự xa hoa, thấy Lương Khuê xông đến, Trần Oản Oản sắc mặt trắng bệch muốn trốn, nhưng chạy vài bước lại dừng lại, như cầu xin nhìn Lương Khuê:“Không liên quan đến tôi.” Cô thấy đám đàn ông to cao phía sau Lương Khuê lại sợ tới mức xanh cả mặt, thân thể run lên cầm cập, hai chân thiếu chút nữa mềm nhũn xụi lơ.

Lương Khuê đứng xa xa, mặt âm trầm nói:“Đừng vô nghĩa, theo tôi đi gặp Trầm Thành !”

“Tôi..... Tôi không đi.....” Trần Oản Oản muốn chạy.

Lương Khuê rống to:“Nếu cô không đi, về sau vĩnh viễn đừng ra khỏi cánh cửa này !”

Trần Oản Oản nghe vậy lập tức dừng lại, oán hận trừng Lương Khuê. Cánh cửa lại mở ra, một người hoang mang rối loạn vọt vào, thấy mấy người đàn ông trong phòng, lập tức thét chói tai:“Các người muốn làm gì? Ra ngoài ! Các người nếu không đi tôi báo cảnh sát !”

Lương Khuê nhìn lên, đây cũng là người quen, tuy rằng thoạt nhìn già đi chút, nhưng đúng là người mẹ kia của Trần Oản Oản, người đàn bà khiến hấn lần

đầu tiên bị đánh vào mặt.

Lương Khuê nhất thời khóe miệng run rẩy, trông người đàn bà đang bão nổi nhìn hết sức đáng sợ kia, thật muốn cho bà một đấm. Người đàn bà lớn tiếng đe dọa nửa ngày không thấy ai nhúc nhích, thờ phỉ phò hờn hèn cũng nhìn thấy Lương Khuê, bỗng ngăn người, mờ mịt nhìn về phía con gái Trần Oản Oản.

“Sao lại thế này?”

Lương Khuê không muốn lãng phí thời gian, lại nói: “Trần Oản Oản, cô có đi không? Không cần ép tôi cũng bắt mẹ cô đi luôn.”

Mày Trần Oản Oản hung hăng nhảy dựng, phẫn hận cắn răng, không tình nguyện đi về phía Lương Khuê.

Lương Khuê hừ lạnh một tiếng, kéo người lên xe, trực tiếp mang đi gặp Trầm Thành.

Trần Oản Oản càng cách Trầm Thành gần càng run lợi hại, răng gần như cũng đánh bò cạp. Lương Khuê nói thầm, Trầm Thành biến thái kia thật sự là nhân tài, dùng thủ đoạn gì có thể dọa người ta thành ra thế này?

Trần Oản Oản như hồng mắt ngã lên cửa ngục giam, bùm mặt khóc cầu xin buông tha: “Lương Khuê..... Tôi xin anh đừng bắt tôi đi vào..... Tôi không muốn thấy hân, tôi không muốn gặp..... Tôi xin anh, đừng mang tôi đi. Anh muốn tôi làm gì cũng được, tôi không thể thấy hân, tôi không muốn gặp.....”

Lương Khuê thấy cô như thế cũng chút không hiểu làm sao, làm gì sợ thành như vậy chứ? Trầm Thành thích gia bạo? Nhưng hân cũng bị nhốt rồi, đi nhìn một cái cũng có sao đâu.

“Cô bình tĩnh một chút, hân hiện tại bị nhốt, nhất định bị tử hình, sẽ không làm gì cô được nữa, cô sợ cái khi gì. Theo tôi đi vào, tôi cam đoan với cô hân sẽ không làm gì được cô.”

Trần Oản Oản vẫn khóc không ngừng, run run làm người ta thương hại, nhưng Lương Khuê cũng không muốn về công cốc, cường ngạnh túm cô đi vào. Trần Oản Oản liều mạng giãy dụa, ngón tay cào mấy vết máu trên tay Lương Khuê, môi đỏ mớ mớ đóng đóng, điên cuồng mà phản kháng giãy dụa, Lương Khuê bị cào cấu một thân vết thương, vừa tức vừa vội, trong lòng càng hoang mang, không khỏi rùng rợn: “Cô sao lại thế này! Hân đã sắp biến thành người chết, về sau sẽ không làm gì được cô, cô còn sợ cái lông gì chứ !”

Trần Oản Oản liều mạng lắc đầu, thê lương khóc lớn không ngừng, bộ dáng kia thật sự làm người ta đau đầu nhức óc.

Lương Khuê chán nản, gần như là ôm lấy người ta ép đi vào.

Lộ trình ngắn ngủn, Trần Oản Oản khóc gần như lên cơn sốc .

Lương Khuê thấy cô phản ứng lớn như vậy, trong lòng thật sự có chút áy náy, nhưng hân không thể mềm lòng, vẫn túm Trần Oản Oản đến trước mặt Trầm Thành. Chỉ mới một hồi thôi, hân ra sức đến cả người đều là mồ hôi, nhẹ buông tay, Trần Oản Oản liền yếu đuối ngã quỵ trên mặt đất, buông xuống đầu, bộ dáng như hận không thể chui đầu vào kẽ đất.

Lương Khuê mặc kệ cô, trừng Trầm Thành châm chọc nói: “Mày rốt cục chịu ngừng đầu? Vậy mày trả lời vấn đề của tao, mày không trả lời cũng có thể, mày dù sao cũng sắp chết. Mày thích Trần Oản Oản, thích bao nhiêu tao không biết, bất quá tao có thể lấy cô ta ra làm lợi thế uy hiếp mày? Chịu lên tiếng chưa?”

Trầm Thành ngửa đầu, đôi mắt tiêu tụy nhìn chằm chằm Trần Oản Oản. Gã vẫn chưa nói chuyện, chính là dán mắt nhìn cô, nhìn cô càng khóc càng tan vỡ, càng khóc càng thê lương. Khuôn mặt xinh đẹp kia còn có chút tái nhợt bệnh hoạn, biểu tình sợ hãi trên gương mặt kia, so với trước kia càng khác sâu.

Gã vẫn biết Trần Oản Oản không thích gã, trốn tránh gã. Thời trung học không chịu chấp nhận gã, tốt nghiệp xong lại lén chạy ra nước ngoài. Sau đó trở về, lúc ban đầu gặp lại, cô còn rất lạnh tính, thực nhân nhả cười với gã, gã còn tưởng rằng cô thay đổi, nghĩ thông suốt, nguyện ý chấp nhận gã. Kết quả lại không phải, cô đã không còn là cô bé đơn thuần gã nhớ mãi không quên trước kia. Tìm gã ghi khắc, thủy chung là cô bé trước kia mặc chiếc quần trắng nõn nà không dính chút bụi trần, có mái tóc đen như thác nước, im lặng lại cao ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng tự tin, ngẫu nhiên bá đạo ngẫu nhiên khá ái. Cô trong lòng gã là độc nhất vô nhị, là cô gái đặc biệt nhất. Gã không chỉ muốn làm bạn trai cô, gã còn muốn cùng cô làm vợ chồng, gã cảm thấy có được một cô gái như vậy, đủ để gã ảo tưởng về một tương lai sau khi kết hôn.

Mỗi một người đàn ông, trong lòng đều có một người vợ mong ước nhất.

Đàn ông lãng nhãng, có thể dạo chơi bụi hoa, có thể duyệt người vô số, nhưng có thể làm gã cam tâm tình nguyện lấy về nhà , thủy chung chỉ có một cô gái như vậy. Mà Trần Oản Oản, là duy nhất trong lòng gã.

Gã từng chơi đùa với rất nhiều đàn bà, đủ loại, vô số mỹ điểm động lòng, nhu thuận nghe lời, Trần Oản Oản không phải xinh đẹp nhất, cũng không phải dịu dàng nhất, lại càng không là kẻ yêu gã nhiều nhất.

Nhưng mà, vì cái gì lại chấp nhất như vậy?

Ngay lúc cô vừa về nước, gã vô cùng mừng rỡ. Thậm chí bất kể tiền tài, cùng cô hẹn hò, mua xe chọc cô vui vẻ, mua biệt thự cô thích, mua kim cương

cô ung mất.

Tiền tài tiêu tốn như tát nước ra ngoài, đổi về không chỉ là những thứ xa xỉ, còn là giấc mộng bị đập nát tanh bành. Gã không cần chút tiền ấy, gã có chính là tiền. Nhưng gã để ý giá trị đổi lấy từ số tiền này, gã dùng tiền tưởng mua được nụ cười cùng tình cảm của cô dành cho gã. Mà không phải tát ra ngoài, chỉ làm cho gã nhìn thấy cô ngu ngốc hư vinh không khác chi những con đàn bà khác. Càng không thể dễ dàng tha thứ cô miễn cưỡng có lệ với gã.

Gã nghĩ gã đang cùng cô yêu đương.

Sự thật lại là, hần hình như đang bao dưỡng.

Vì cái gì lại đi đến bước này? Hần đang tự giết bản thân mình.

Rõ ràng biết không nên xúc động, vì con đàn bà này không đáng, lại càng không nên vì khát khao thời niên thiếu mà nhớ mãi không quên.

Nhưng mà, hần vẫn đi tới bước này.

Đôi mắt tang thương của Trầm Thành dừng ở bụng Trần Oản Oản, trào phúng cười, nói: “Thấy tôi sắp chết, em cho là cánh cứng cứng rồi, cho nên khăn cấp phả con tôi ư?”

Trần Oản Oản nghe vậy khóc càng dữ hơn, ôm bụng gào khóc nói: “Không có, không có, là không cẩn thận bị ngã, đứa nhỏ sanh non .”

Trầm Thành châm biếm: “Tôi quên, em giờ cũng thích nói dối biết cách gạt người y như mấy con đàn bà trong hộp đêm. Bị ngã? Em đừng coi tôi như thằng ngu.”

Những người đứng xem Lương Khuê khiếp sợ nhìn Trần Oản Oản, mới từ hôn lễ Trần Yến rời đi vài ngày, thế nhưng hoàn toàn không nhìn ra cô mang thai. Vì thế nhớ tới ở hôn lễ của Trần Yến, Trần Oản Oản ác khoác ngoài, chiếc áo đó có vẻ dễ che khuất bụng, huống chi mang thai mấy tháng đầu, bụng xác thực không nhìn ra được.

“Thật sự không có.” Trần Oản Oản khóc đến đáng thương.

Trầm Thành mặt không chút thay đổi nói: “Tôi dù sao cũng sắp chết, em thế nào cũng không tới phiên tôi quan tâm . A, thật là con đàn bà ngốc.”

Khóc Trần Oản Oản sắc mặt tái nhợt, đột nhiên vọt tới trước thanh sắt nỏ: “Trầm Thành, em xin anh.”

Trầm Thành bật cười: “Em xin tôi vô dụng, tôi đã không có cách nào giúp em nữa rồi. Tôi có thể làm vì em đều đã làm, nhưng đàn bà đều như vậy, vĩnh viễn không thể thỏa mãn.”

“Em cũng không muốn như vậy.” Trần Oản Oản ngồi khóc thét không ngừng: “Các người vì cái gì không hiểu cho tôi, các người biết một người con gái phiêu bạt bên ngoài vất vả bao nhiêu không? Các người biết khát vọng tôi muốn theo đuổi không? Biết kiên trì và lý tưởng của tôi không? Biết tôi cần nhất cái gì không? Anh dựa vào cái gì bóp chết khát vọng của tôi, tôi cũng muốn cố gắng yêu anh, cố gắng ở bên anh, tôi trước kia chán ghét anh dẫu dựa không ngót, nhưng tôi thử đem tình cảm của anh coi là si tình, anh có tiền, có diện mạo, tôi có thể không quan tâm đến gia thế của anh, tôi thật sự từng nghĩ như vậy. Có lẽ đời này không còn người đàn ông nào chấp nhất tôi như anh, tôi thậm chí từng cảm động. Nhưng sự thật căn bản không phải vậy, miễn cưỡng tình cảm căn bản không được. Tôi không có cách nào thích anh, anh vẫn làm tôi chán ghét như xưa.”

“Anh bá đạo cố chấp, không thể nói lý, thậm chí biến thái đáng sợ. Anh căn bản không tôn trọng tôi, không tôn trọng phụ nữ. Ở trong mắt anh, phụ nữ chính là thứ đồ sử trắng ngần bị nâng trên tay, phải thuần khiết không bụi trần, phải giống một món sưu tầm. Tôi cùng bạn trai trước kia tán gẫu hai câu trên mạng, anh liền đập máy tính của tôi. Tôi cười với đàn ông lạ một cái, anh liền đánh người ta. Tôi mới đi đến cửa quán bar đã bị anh kéo về. Bạn bè của tôi, đều bị anh không cho vào cửa. Anh đòi điện thoại của tôi, đòi luôn số liên lạc, làm tôi không thể cùng bạn bè liên hệ. Cố chấp chỉ cần lưu số của anh là được. Tôi về chỗ ba mẹ, anh còn trẻ như vậy, sự nghiệp của tôi còn chưa bắt đầu, anh muốn tôi kết hôn! Muốn tôi về nhà sinh con, dạy trẻ cho anh ! Anh cho là anh kiếm tiền cho tôi và con có được đầy đủ chính là thứ tôi muốn? Cả mẹ tôi cũng không đồng ý, bà ấy già rồi, bắt quả đưa ra câu phản đối mà thôi, anh liền tuyên bố không kết hôn sẽ giết bà. Có bạn trai như anh vậy sao? Có người yêu như anh vậy sao? Anh căn bản không hiểu tình yêu, anh biến thái, anh không xứng có được tình yêu.”

“Tôi lại càng không muốn vì loại người như anh mà sinh con! Không chỉ tôi đáng thương, đứa nhỏ có người cha như anh, mới là đáng thương nhất. Tôi không thể tưởng tượng, con của mình tương lai có ngày sẽ giống như anh.”

“Tựa như tôi nói, con là vô tội mà .”

Trần Oản Oản cười thâm, nói thoải mái như bất chấp mọi giá, không còn có kị điều gì.

Trầm Thành thật lâu không nói được gì, gã chỉ ngơ ngẩn nhìn mặt đất.

Sau một hồi, gã ngẩng đầu nói: “Trước kia em chán ghét tôi, sẽ thật sự nói cho tôi biết, một lần lại một lần cự tuyệt tôi.”

“Hiện tại em cũng không nói cho tôi biết, vừa âm thầm chán ghét tôi, vừa ở bên cạnh tôi, nhận những thứ tốt tôi dành cho em”

“Trước kia em chưa bao giờ cười với tôi.”

“Hiện tại em thật ra rất biết cười, vài nụ cười miễn cưỡng có thể đổi đến xe ngon, biệt thự, kim cương, cuộc làm ăn này thực đáng giá đúng không?”

Trần Oản Oản rống giận: “Không sai! Tôi chính là như vậy! Tôi hư vinh, tôi tham lam! Tôi không phải người phụ nữ tốt! Tôi lại càng không là cô gái thuần khiết trong lòng anh! Đó đều là phán đoán và khát khao của anh, là anh biến thái cố chấp, là anh nghĩ tôi tốt như vậy, tôi đã sớm không phải hơn mười tuổi! Mọi người là sẽ thay đổi, không phải tôi biến hóa quá nhanh, là anh khăng khăng một mực, anh ngây thơ, anh không hiểu con gái. Là tự bản thân anh làm cho anh thất vọng!”

“Trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy, anh vì cái gì chấp nhất tôi như thế? Nếu anh chọn tôi, vậy vì cái gì không cho tôi sống càng như ý! Vì cái gì không thể bao dung hết thảy của tôi, vì cái gì còn muốn thất vọng với tôi! Vì cái gì không thể thay đổi vì tôi! Vì cái gì không thể tôn trọng tất cả của tôi chứ!”

“Tôi sống không vui! Anh có biết hay không!” Trần Oản Oản rống vào mặt gã, khóc thảm thiết không ngừng.

Trần Thành lại gục đầu xuống, cảm lạnh không nói.

Lương Khuê một bên thật không biết nên lộ ra biểu tình gì, làm người đứng xem, hẳn cảm thấy loại sự tình này cũng không phân ra ai đúng ai sai được, hai người tính cách không hợp, là từ huyệt.

Nhưng mà!

Lương Khuê bật hơi: “Các người yên tĩnh một chút, tôi không phải mang mấy người đến ôn chuyện. Trần Thành, mày thành thật mở miệng cho tao! Tao muốn biết chân tướng.”

Trần Oản Oản đang khóc lại run lên một chút.

Trần Thành không ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Không có gì phải nói, tao cùng Hoàng Thịnh An là huynh đệ hợp chí thú, nó vì tao bị thương quá nặng, tao thiếu nợ nó một việc. Sau khi mẹ nó chết, nó đâm mình, hít thuốc phiện quá liều, thân thể đã sớm chịu không nổi. Nó nói muốn giết mày giải hận, trước khi ra tay nó liền nói với tao, nếu nó chết, mày còn sống, liền thay nó báo thù. Tiền mướn hung thủ nó cũng đưa cho tao.”

“Vậy mày vì cái gì tìm Tô Nham xuống tay!”

“..... Ha ha, Hoàng Thịnh An nói báo thù, chính là giết chết Tô Nham a, a, nếu mày sống sót từ tay nó, liền giết Tô Nham. Cho mày còn sống thể nghiệm một chút, mùi vị mất đi người quan trọng nhất.”

Oanh!

Não Lương Khuê bị hung hăng va chạm, hẳn chưa từng nghĩ tới, sẽ là đáp án này. Dụng tâm lương khổ như thế, chỉ vì làm cho hắn thống khổ mà sống. Lương Khuê nghiêng răng nghiêng lợi nhẹ răng cười: “Giỏi, giỏi lắm! Nó thiết nghĩ rất đúng, đúng, Tô Nham chết, tao còn phải thống khổ mà sống. Ha ha, nó cả chết cũng chán ghét tao như vậy.”

“Tụi mày luôn ở thành phố A, tao không cơ hội xuống tay. Lần này tụi mày đến thành phố C, tao sao có thể bỏ qua cơ hội này.”

“Ha ha, vốn Trần Oản Oản mang thai, tao thật vui mừng. Tính cho tụi mày sống lâu vài ngày. Nhưng con đàn bà này hình như tình cũ khó quên với mày, tao bỗng cảm thấy Hoàng Thịnh An đề nghị được lắm, giết Tô Nham, nhìn xem mày sẽ ra sao nha.”

Lương Khuê một quyền nện ở thanh sắt! Oán hận trừng Trần Thành, hẳn biểu tình dữ tợn, lại một chữ cũng chưa nói. Nhìn cũng không nhìn Trần Oản Oản đang khóc một cái, xoay người rời khỏi ngục giam.

Từ nay về sau không bao giờ cần lo sợ nữa.

Tô Nham của hắn, còn sống, thật tốt.

Nếu một ngày không có y, cuộc đời hắn sẽ đi tiếp thế nào đây?

Cho dù Hoàng Thịnh An sống lại, cũng không cách nào hiểu được thống khổ của hắn.

Lương Khuê đi rồi, Trần Oản Oản còn đang khóc, cô ngồi xồm đó, khóc đến không ngừng được nước mắt, đầu cũng không nâng dậy nổi.

Trần Thành lẳng lặng nghe, không nói một lời.

Cảnh ngục lại đó gục Trần Oản Oản đi mau.

Trần Oản Oản lung lay đứng lên, roi lệ đầy mặt khóc thét: “Trần Thành. Tôi sẽ không yêu anh! Vĩnh viễn cũng sẽ không!”

Trần Thành một chút cũng không động, cho dù thân ảnh của cô hoàn toàn đi xa.

Xuân về hoa nở, Tô Nham xuất viện, về tới thành phố A, tiếp tục cùng Lương Khuê học tập sinh hoạt.

Trước khi mùa hè kéo đến, Trầm Thành bị xử bắn.

Khi đó mùa hè còn chưa thật sự đến, nhưng thời tiết đã rất nóng bức, hai người hoàn toàn thay quần áo hè mát mẻ, áo somi cụt tay, quần bò bạc, dép kẹp, vớ vãi xuyên qua sân trường.

Phòng thường trực nói cho bọn họ, có người chờ họ ở cổng trường, người nọ nói y họ Trầm.

Có thể liên hệ đến dòng họ này, chỉ có một, mà người kia vừa chết không lâu.

Nay tìm đến, chỉ sợ có liên quan đến người chết.

Hai người mặt bình tĩnh đi đến cổng trường, thấy được một người đàn ông khoảng năm mươi dựa vào nhà ga, tây trang thẳng thớm. Người nọ có vài phần bóng dáng của Trầm Thành, nhưng tóc mai đã ngả bạc.

Lương Khuê không hề sợ hãi tiêu sái đi qua, chầm biếm nói với người đàn ông nọ: “Thế nào? Đến báo thù cho con ông à?”

Người đàn ông mặt không chút thay đổi, cầm lặng đưa đầu vào cửa kính xe.

Lương Khuê hai người lúc này mới thấy, trong xe còn ngồi một cô bé mười tuổi, cô bé ôm một đứa nhỏ, đang cầm bình sữa đút cho đứa nhỏ đó.

Người đàn ông lấy ra một cái hộp giấy bị bao kín đưa cho Lương Khuê: “Tôi cảm thấy cái này cần phải giao cho cậu. Tái kiến.”

Người đàn ông rất nhanh lên xe, đi xa.

Lương Khuê cầm hộp giấy kia, sắc mặt hơi trắng đi.

Tô Nham nói: “Sợ bom hả cưng?”

Y nói xong lấy lại muốn mở, Lương Khuê đẩy y ra, ngồi xuống tay chân lạnh lẽo xé bao bì, mặt trên là một phong thư trắng nõn, Lương Khuê cầm lấy vừa định xé coi, ánh mắt liếc qua thứ dưới phong thư, sắc mặt xanh mét, chân kinh đứng dậy lui liên tục hai bước: “Shit ! Hủ tro cốt !”

“.....” Tô Nham cũng thay đổi sắc mặt, thầm nghĩ ông Trầm này thật biến thái, con trai chết, đưa tro cốt đến dẫn dắt bọn họ hả?

Lương Khuê bình tĩnh mở thư ra, đọc nhanh xong, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng siết chặt giấy viết thư, một câu chưa nói.

Tô Nham lấy đến đọc, sắc mặt nhất thời kinh ngạc vô cùng.

‘Con tôi quả thật muốn kẻ giết người, nhưng Trần Oản Oản không thoát được liên hệ. Ngày đó tội nó từ hôn lễ bạn bè trở về đã bắt đầu cãi nhau, bảo mẫu muốn con à đó uống canh gà nó không chịu, con tôi muốn dẫn nó đi bệnh viện kiểm tra nó không chịu, nó nói bạn bè đều chê cười nó, xem thường nó, nó sống không tốt không vui, đều là bị con trai tôi làm hại.’

‘Nó nói nó chịu không nổi, không thể chịu được mình sống còn thua kém cả thứ đàn ông còn không bằng đàn bà. Nó còn không hạnh phúc bằng hạng đồng tính luyến ái, nó sống buồn tẻ vô vị không có ý nghĩa, không muốn sinh con, không muốn sống. Nó lấy dao gọt quả muốn tự sát, bị con tôi ngăn cản.’

‘Nó nói nó thấy đàn ông đều hạnh phúc hơn nó, nó hận sao thằng đó không chết đi.’

‘Con tôi động sát thủ, cũng hại chết chính mình.’

‘Mang thai là lợi thế duy nhất giúp nó có thể sống, nó lại đi nạo thai.’

‘Con tôi chết, cháu nội cũng chết, nó không nên còn sống. Đây là tro cốt của nó, tôi tặng cho các người. Ở trong lòng tôi nó mới chính là hung thủ.’

‘Từ nay về sau hai bên không liên quan gì, hy vọng các người không cần đem thù hận đòi trước kéo dài đến đời sau. Tôi thật vất vả mới giành được một đứa cháu khác, không hy vọng bị vô tội liên lụy.’

Lương Khuê hai người quả thực không nói gì được.

Hủ tro cốt giống như củ khoai lang phóng tay, nằm trên mặt đất ai cũng không muốn động vào.

Nhiều ngày sau, tro cốt của Trần Oản Oản bị bí mật đem về nhà cha mẹ cô.

Xuân khứ thu lai bất tương đãi, niên hoa tuế nguyệt nhật tiệm lão. [Xuân đến thu đi không thể đợi, tuổi đời cũng ngày một già đi]

Hai mươi bảy tuổi năm ấy, Lương Khuê còn đang học ở trường nghênh đón đứa con đầu tiên, tên gọi Lương Thư [Lương Tô].

Ngày sống lại năm đó, Tần Việt mê man mười năm, mở bừng hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: phiên ngoại 2: Nuôi con

Người Trung Quốc có câu châm ngôn gọi là ‘Nuôi con nuôi đến già’.

Những năm 80, Trung Quốc bắt đầu thực hiện kế hoạch hoá gia đình, ức chế gia tăng dân số.

Tô Truyền Chí ở niên đại này thuận lợi kết hôn cùng cô gái ông yêu. Tuy rằng ông là phần tử trí thức, ăn lương thực quốc gia nộp thuế, nhưng trong xương vẫn có quan niệm truyền thống, vẫn hy vọng vợ có thể sinh cho ông đứa con trai đầu lòng.

Nếu là con gái, ông đương nhiên sẽ không chán ghét, nhưng nói đến cùng vẫn sẽ cảm thấy thất vọng.

Bọn họ ở thời đại này, vì muốn giữ được việc làm, không thể sinh thêm được nữa.

Cả đời chỉ có thể có một đứa con, thì phải nuôi cho thật tốt.

Vợ mang thai mười tháng, thật sự sinh cho ông một đứa con trai. Đặt tên là Tô Nham, hy vọng nó tương lai tâm chí kiên cường như nham thạch, không dễ dàng bị lay động. Đàn ông con trai, có một trái tim kiên cường bất khuất mới có thể đứng vững gót chân trong cuộc đời phức tạp này.

Tô Truyền Chí ôm con nhỏ, sắc mặt hào quang, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay càng thêm rực rỡ.

Hai vợ chồng đều đi làm kiếm tiền, bà nội liền đến giúp chăm đứa nhỏ. Nhưng chiều nào tan ca về rồi, hai vợ chồng đều chơi cùng đứa con cưng này, Tô Truyền Chí thực thích đứa con này, bởi vì mặt mày nó quá giống ông.

Tô Nham vừa một tuổi đã bắt đầu chập chững tập đi, Tô Truyền Chí mỗi khi rảnh đều sẽ kiên nhẫn dẫn đường cho nó, dạy nó đi. Tô Nham không thích khóc, ngoan hơn nhiều so với mấy đứa nhỏ khác, Tô Truyền Chí rất đắc ý.

Tô Nham sau khi lên ba, cũng bắt đầu giống mấy cậu bé trai khác, bắt đầu nghịch ngợm gây sự. Trong nhà ngày nào cũng bị phá đến lộn xộn bừa bộn, Tô Truyền Chí thường xuyên thấy phiền, giận quá liền đánh vào mông nó, đánh cho tiểu quỷ khóc lộn.

Hai vợ chồng đều chịu không nổi thằng con quậy phá này, đành đưa nhóc ta đến nhà trẻ.

Ngày đầu tiên đưa nó đi, Tô Truyền Chí cả nửa ngày an ổn cũng chưa hưởng thụ được đã bị cô giáo gọi đến trường, tiểu quỷ hình như chưa thích ứng kịp, sáng sớm lại hứng gió lạnh, phát sốt ở nhà trẻ.

Tô Truyền Chí bất đắc dĩ, đành xin phép đem con về xem bệnh.

Ngày thứ ba, Tô Nham khỏe lại.

Hai vợ chồng lại đưa nó đến nhà trẻ.

Tiểu quỷ nắm lấy tay mẹ đặt trên trán mình, ủy khuất nói: “Con hôm nay cũng sốt rồi nè.”

Hai vợ chồng bị chọc cười, cố gắng nhẫn tâm đem tiểu quỷ không chịu vào nhà trẻ cho cô giáo.

Đi rất xa còn nghe thấy tiểu quỷ kia khóc nói với cô giáo: “Cô sơ đi, con nơi này thật sự bị bệnh. Ô oa. Mẹ ơi.”

Cô giáo thấy thế cũng chẳng lạ gì, trẻ con vừa vào nhà trẻ phản ứng đủ mọi kiểu. Ai cũng phải có thời kì thích ứng, đặc biệt trẻ con càng phản ứng mạnh.

Tô mụ mụ cuối cùng vẫn thấy lo lắng, sợ con ăn không ngon, chơi không vui. Vào giờ nghỉ trưa, nhìn chút thời gian từ nhà xưởng chạy tới nhà trẻ thăm,

Nhà trẻ khóa chặt cửa sắt, mấy chục đứa nhỏ bị nhốt bên trong, lú lú y như một đám chim sè, từ xa đã có thể nghe thấy.

Tô mụ mụ chớp mắt liền nghe thấy tiếng khóc lớn nhất trong đó chính là con trai bà, vội vàng chạy tới xem, đã thấy con bà hai tay nắm chặt cửa sắt, dùng sức lay động, vừa lay vừa gào khóc: “Ô oa. Oa. Cho con ra ngoài. Cho con ra ngoài.” Khóc đến cổ họng cũng khàn, mắt sưng lên như hạch đào, khiến người ta thương tiếc. Cảnh tượng này, rất giống thú cưng bị nhốt trong lồng, táo bạo phát điên cào cửa, khát vọng sự tự do bên ngoài.

Tô mụ mụ lúc này đau đứt ruột, vội nhào qua: “Nham nham! Ôi, sao lại khóc dữ vậy con.”

Tô Nham nhìn thấy mẹ từ trên trời giáng xuống, lúc này ủy khuất đặt móng ngồi xuống đất liều mạng lăn lộn, khóc đến đình tai nhức óc.

Tô mụ mụ bật cười, cô giáo bắt đầu đi giải thích: “Đứa nhỏ này sợ người lạ, không chịu cùng mấy bạn nhỏ nói chuyện, quậy đến trưa, đồ thể nào cũng không chịu. Giờ muốn bé ăn cơm cũng không chịu, muốn về nhà, muốn mẹ thôi.”

Tô mụ mụ đau đầu ôm lấy con, phui tro bụi trên người, chùi đi nước mắt của con, cười dỗ dành: “Rồi rồi, mẹ không phải đến rồi hả? Đừng khóc, mẹ mua bánh ngọt cho con, con nếu còn khóc, liền cho mấy bạn nhỏ khác ăn nha?”

Tô Nham đang gào khóc không chịu nín lập tức ngừng, phần hận đoạt lấy bánh ngọt, oan ức giận dữ khóc trừng mẹ. Tô mụ mụ cười ha ha vui vẻ, hung hăng hôn con một ngụm, mở bánh ngọt ra từng chút từng chút dứt cho con.

Tiểu quý giữa trưa ăn uống no đủ, rất nhanh liền ngủ. Tô mụ mụ thở phào, vội vàng đi làm. Bà có thể đoán được, chờ tiểu quý tỉnh lại, không nhìn thấy người quen lại khóc lóc quậy tung lên cho xem.

Buổi tối trở về, Tô mụ mụ lấy chuyện vui của con trai kể cho Tô Truyền Chí nghe, Tô Truyền Chí nghe xong cười ha ha, vuốt đầu thẳng con trai đang cố gắng tự dùng thìa ăn cơm nói: “Đàn ông con trai sao có thể làm âm ỉ thế này, ha ha, phải học thích ứng nha con.”

Ba ngày sau, Tô Nham quả nhiên thích ứng, biết sáng sớm thức dậy phải mặc quần áo, phải đến nhà trẻ, chơi với rất nhiều bạn nhỏ. Nó còn biết nhắc nhở mẹ đừng quên cái túi nhỏ của nó.

Tô Nham cứ như vậy, giống y như những đứa bé khác, một mạch học hành, chậm rãi lớn lên.

Nó thành tích thật giỏi, toán thường đạt điểm tối đa, năm nào cũng có giấy khen, mỗi lần được hạng nhất Tô Truyền Chí đều mua quà thưởng cho nó. Xe đạp, tác phẩm nổi tiếng, CD hoạt hình Slam Dunk, đồng hồ đeo tay hoạt hình, giấy thể thao vân vân, đủ loại quà phong phú đa dạng. Tô Truyền Chí không phải dạng phụ huynh buộc con học hành, ông cũng không phải muốn con hạng nhất gì. Ông không phản đối con mình coi sách ngoài môn học, bao gồm truyện tranh, hoạt hình.

Con trai một năm lại lên một tuổi, ông một năm lại ‘già’ đi một tuổi.

Đã đến trung niên, ông không thể thỏa mãn với công việc cứng nhắc buồn tẻ, chỉ có một số tiền lương muôn đời không lên. Đàn ông sống đến tuổi này, nếu không hành động một phen, liền trẻ một đời.

Năng lực hành động của Tô Truyền Chí luôn rất xuất sắc, nói làm liền làm, quyết đoán từ chức, quyết đoán đầu nhập thương trường.

Dựa vào bản lĩnh của chính mình, dựa vào quan hệ giao tiếp khéo đưa đẩy nhiều năm qua, ông rất nhanh liền nắm được mùi vị thành công lần đầu. Đã tâm trong lòng nhảy mất phóng đại, gan cũng ngày một lớn hơn.

Có lẽ chính vì vội vàng ngược xuôi khắp miền đất nước đi làm ăn như thế, ông dần xem nhẹ gia đình, xem nhẹ vợ con.

Đàn ông thường ra ngoài, những người vợ không chịu được cô đơn dễ đi ngoại tình nhất. Cho dù cung cấp đầy đủ mọi thứ, cũng không thể vẫn hồi trái tim đã chạy xa. Phụ nữ thường tham lam, muốn không chỉ là tiền tài, còn muốn đàn ông che chở quan tâm, muốn cả tình yêu của đàn ông.

Một khi họ cảm thấy bạn không thương họ nữa, họ sẽ miên man suy nghĩ.

Nghĩ Tô Truyền Chí cả ngày chạy ở bên ngoài, có phải kỳ thật đã lãng nhãng rồi hay không? Nói không chừng còn có cái “túp lều tranh” ở bên ngoài, có cả vợ và con cũng nên. Mấy chuyện thế này, chung quanh có thiếu chi.

Chỉ hoài nghi, suy đoán như vậy. Bà liền lãng nhãng thật. Người đến trung niên, thanh xuân cũng tàn, lại được một người đàn ông lãng mạn khác theo đuổi, lập tức như trẻ lại mười tuổi, trở về thời con gái. Tâm tình tuyệt vời này, Tô Truyền Chí đã không thể cho bà được nữa.

Tuy cảm thấy thực có lỗi với con trai, nhưng bà khát vọng mùa xuân thứ hai quá mãnh liệt, vẫn hạ quyết tâm. Tốt xấu gì con cũng đã hơn mười tuổi, không còn cần chăm sóc gì nữa.

Tô Truyền Chí trong những năm tháng làm ăn bên ngoài quen được một quả phụ ở thành phố A, chồng vừa bệnh chết không bao lâu, cô ta bắt đầu đi đỡ đàn cục diện rồi rầm công ty chồng để lại, còn ôm một đứa con gái chưa trưởng thành, tâm lực lao lực quá độ. Tô Truyền Chí làm là vật liệu gỗ, ông rất biết ăn nói, cũng không xem thường ai hết, gặp ai cũng có thể nói mấy lời tri kỷ. Ông đối với quả phụ rõ ràng không biết kinh doanh này cũng không xem thường gì, cận kề cùng cô nói chuyện làm ăn, không khinh cô, cũng không lừa cô, hơn nữa dạy cô rất nhiều thương thức và kinh nghiệm cần chú ý. Người phụ nữ này bị lừa cũng không phải một hai lần, đã sớm phiền lòng, thế nhưng lại không cam lòng bỏ chuyện làm ăn, tuy rằng công ty xuống dốc, nhưng hàng năm còn có không ít thu nhập, cuối cùng có thể giúp sinh hoạt của cô thoải mái chút.

Tô Truyền Chí không phải thật thà gì, nhưng cũng không phải coi trọng cô. Chỉ muốn khiến quan hệ của cả hai thật tốt, cô về mặt làm ăn không có bản lĩnh gì, nhưng cô và nhà mẹ đẻ tốt xấu cũng có chút địa vị, so ra vẫn tốt hơn ông vừa đến thành phố A, chẳng quen biết ai.

Thường xuyên qua lại, người phụ nữ này lại nhìn trúng ông.

Tâm tư của cô ta, Tô Truyền Chí sao lại nhìn không ra.

Chỉ là lúc đầu Tô Truyền Chí không nghĩ đến mặt này, thẳng đến chuyện của vợ phát sinh, ông mới cảm thấy không có ý nghĩa, dứt khoát ly hôn liền mỗi người có tương lai riêng đi, đúng lúc bớt việc.

Về phần con trai, con đã lớn vậy rồi, có gì cần quan tâm nữa chứ.

Đưa tiền cho nó không lo ăn không lo mặc là đủ rồi.

Ly hôn, rời khỏi thành phố C.

Tô Truyền Chí không có chút luyến tiếc và áy náy, ông hoàn toàn không có những cảm xúc này.

Đến thành phố A, tái hôn xong sinh hoạt cũng không tốt như trong tưởng tượng. Nhà mẹ đẻ của vợ quá nhiều người, đánh rắm cũng nhiều, ba cô sáu bà đều thích ra lệnh, thích coi ông như ‘Người bên ngoài’, ‘Con rể tới cửa’. Loại kỳ thị này ông không thể nhận, ông không thích mấy thân thích này, lại càng không thích đưa con gái trời ơi kia.

Con nhai nhanh nhồm nhanh miệng, còn không biết cái gì gọi là ‘Có vài lời đặt trong lòng là được rồi, không cần nói ra ngoài’.

Có cái gì nói cái gì, mắng ông vương bát đần, quá đáng hơn cũng không phải không có.

Ông néu bởi vậy mà lùi bước, mục đích đến thành phố A coi như thành bọt nước.

Chút suy sụp nhỏ xíu ấy ông căn bản không thêm đề ý.

Hắn đem công ty vật liệu xây dựng gần như sập tiệm kia của chồng trước của vợ để lại, gầy dựng lại lần nữa, đây đều là dựa vào bản lĩnh của ông.

Sau khi sự nghiệp ổn định, ông cũng đề cập qua chuyện muốn đem con trai đến chơi, sẵn làm quen với mẹ con họ. Nhưng người đàn bà này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lời vừa ra khỏi miệng, lập tức liền chanh chua bài xích. Bộ dáng kia ông thật không thích. Dựa vào cái gì ông có thể nhận đứa con gái trời ơi kia, người đàn bà này lại không đồng ý nhận con của ông? Huống chi chỉ ở vài ngày mà thôi.

Nhưng công ty vừa vào quỹ đạo, ông cũng không muốn vì mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này mà rạn nứt với vợ.

Chỉ là phụ nữ mà lòng dạ hẹp hòi lên, đàn ông vĩnh viễn không thể đoán ra đến trình độ nào.

Ông ban ngày bận rộn ở công ty, buổi tối về nhà, ngẫu nhiên sẽ thỉnh thoảng nhớ gọi điện thoại về cho con trai, kết quả vợ cứ như hồn ma vất vưởng trời ra, mặt âm trầm nói: ‘Lại nhớ thằng con bảo bối của anh? Có phải trách em già rồi, không thể sinh một thằng con trai cho anh không? Anh muốn thằng con trai như vậy, dứt khoát dọn về sống với nó đi, hai cha con các người cùng nhau sống, hai mẹ con em sống một mình. Nói trắng ra thì Từ Từ không phải con ruột của anh, anh cũng chẳng đem mẹ con em để trong lòng.’

Ông rất muốn nói đương nhiên rồi, nói thừa. Đừng nói đứa con gái trời ơi đáng ghét muốn chết kia, cho dù nó ngoan ngoãn khả ái, cũng kém xa thằng con ruột của ông.

Nhưng đôi mặt đàn bà đang cố tình gây sự, không thể cãi với cô, cãi một cái liền dừng không được.

Ông tuy không quá thích cái nhà này, nhưng còn chưa muốn nhanh vậy đã ly hôn lần nữa! Huống chi lúc này ông ly hôn, cơ bản là không còn xuất thân, rất không có lời.

Ba năm thấm thoát trôi qua.

Khi nghe con trai muốn thi vào đại học, ông còn cảm thấy kinh ngạc, bất tri bất giác đã lớn vậy rồi ư.

Vốn định trở về thăm, nhưng đứa con trời ơi Đường Du cũng sắp thi đại học. Hai vợ chồng cùng đi, chuyện muốn đi thăm con cũng chẳng đi đến đâu.

Buổi tối sau khi thi đại học chấm dứt, hắn liền gọi điện thoại cho con, kết quả căn bản không có người nghe. Ông nghĩ đại khái là chúc mừng kì thi đã xong, cùng bạn bè đi quây đi, nghĩ như vậy liền cười cười, hôm sau vẫn bận rộn làm việc.

Sau đó, thành tích còn chưa có, ông lại nhận được một phong thư bất ngờ.

Lá thư này thực ngắn gọn, đặt hòm thư cửa nhà ông, là được vợ nhận được. Khi ông tan tầm về nhà nhìn thấy nụ cười vui sướng khi người gặp họa của vợ, trong lòng còn thật buồn bực. Lúc ông xem xong lá thư, thật sự cảm thấy là ai đang đùa, đùa với ông một trò cười quá trớn.

Đồng tính luyến ái, từ xa lạ như vậy thế nhưng lại cách ông gần đến thế.

Ông nhiều lần gọi điện thoại về, nhưng lần nào cũng không ai nghe máy. Thẳng đến mùa hè sắp sửa kết thúc, mới nhận được điện thoại thằng con tự gọi đến.

Lần này, ông đã không còn kích động. Tối thiểu còn có thể bình tĩnh hỏi nó: Cậu là đồng tính luyến ái?

Nghe được câu trả lời lặng lẽ đó, ông chỉ nghĩ sao lại thế này .

Giây phút đó, ông vĩnh viễn không biết ông cắt đứt điện thoại, tương đương với cắt đứt điều gì.

Thần kỳ biết chừng nào, rõ ràng là thằng con ông từng mừng rỡ khi có được, cũng từng vì nó mà kiêu ngạo. Nhưng thời gian là một thứ gì đó đáng sợ, dị đoan mà lại đáng sợ.

Tựa như một loại cổ phiếu, ông từng dốc lòng đầu tư, buôn bán lời. Nhưng khi tình thế thay đổi, nó rớt giá, mà cổ phiếu đã rớt, còn cần lưu trữ làm gì? Có lẽ một ngày nào đó nó sẽ lên lại, nhưng không phải người nào cũng nguyện ý đầu tư trường kỳ. Mà khi có lựa chọn tốt hơn trước mặt, có thể không chút nào lưu luyến vứt bỏ nó.

Đồng tính luyến ái có nghĩa là gì? Nghĩa là cho dù nó là đàn ông, vẫn phải đoạn tử tuyệt tôn .

Tô Truyền Chí làm việc, luôn là mục tiêu rõ ràng, nói làm liền làm.

Con trai lớn không còn dùng được, vậy thừa dịp bây giờ bảo đao còn chưa mòn, tranh thủ sinh thêm một đứa tốt hơn.

Ông nghĩ như vậy, vợ cũng nghĩ như vậy .

Nhưng đàn ông khác với đàn bà, đàn ông ngoài bốn mươi muốn sinh con cũng không khó, nhưng đàn bà vào bốn mươi lại khác. Vì tương lai của mình và con gái, bà thà rằng mạo hiểm sinh cho chồng một đứa con, sinh cho con gái một đứa em trai hay em gái, mặc kệ thế nào nếu có quan hệ huyết thống, con gái tương lai cũng thoải mái chút.

Hai vợ chồng liền nghiêm túc mở kế hoạch này, thường xuyên chạy tới bệnh viện.

Hai người tuổi đều lớn, muốn con không phải dễ dàng, thật vất vả mang thai lại đẻ non, cuối cùng thử tình ống nghiệm, vẫn rất khó thành công.

Một năm hai năm. Thời gian qua mau.

Năm tháng không đợi người, hai vợ chồng đều sốt ruột, uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, thể xác và tinh thần mỏi mệt.

Tô Truyền Chí sớm đã vụng trộm tìm cách khác, ông cảm thấy mình khẳng định không thành vấn đề, có vấn đề là vợ, phụ nữ thân thể vốn yếu, tuổi càng lớn, muốn mang thai càng khó. Ép buộc mấy năm rồi, hy vọng càng xa vời thêm. Tô Truyền Chí đánh chủ ý tới những cô gái trẻ bên ngoài. Người được đề cử như vậy không phải không có, ông tuy tuổi lớn, nhưng có tiền, bộ dạng phong độ phiến phiến, rất có mị lực riêng của đàn ông trưởng thành. Trong những người đàn bà ngộ ý với ông, có một người ba mươi tuổi vừa ly hôn, bộ dạng thủy mị, duyên dáng, da trắng ngần, nhìn thực thoải mái. Cô ta muốn tiền, ông muốn con. Hơn nữa đàn bà tuổi này không giống mấy cô nhóc lưu riu nói lý lẽ không thông. Người đàn bà này biết tiền thối, càng biết đàn ông cần cái gì, không cần cái gì. Cô không hề đề cập tới danh phận, nguyện ý vì ông sinh con, thù lao là một căn nhà ở thành phố A, loại giao dịch này ông thực vừa lòng.

Vợ còn đang chạy chữa, ông đã lặng lẽ xây “túp lều tranh” ở bên ngoài. Phụ nữ trẻ đúng là khác, cố gắng hơn nửa năm liền mang thai, sau đó bụng chậm rãi lớn lên, mỗi lần đi bệnh viện kiểm tra đều thực khỏe mạnh. Tô Truyền Chí vô cùng vừa lòng, so với đứa con đầu lòng, càng thêm kỳ vọng đứa nhỏ này ra đời.

Ông cẩn thận đề phòng khắp nơi. Sợ vợ biết đến đánh ghen. Nhưng phòng thể nào vẫn có sơ hở, mắt thấy ngày sinh dự tính sắp đến, bà bầu lại bị xe quệt, đổ máu đương trường, phải đưa vào bệnh viện mổ.

Đứa bé không thể không sinh non, Tô Truyền Chí sau quãng thời gian lo lắng lại chờ mong, đợi ra được một đứa bé đã chết, là bé trai. Đứa nhỏ này còn thiếu một bước đã có thể khỏe mạnh đi vào thế giới này. Đáng tiếc mệnh không tốt, cuối cùng chết trong bụng mẹ. Mà cùng mang đi, còn có mẹ của nó. Xe kia nhìn như chỉ quệt nhẹ, lại một xác hai mạng!

Tô Truyền Chí đã muốn nhiều năm chưa uể oải đến như thế, mắt mắt quá lớn, gần như muốn bật khóc nức nở. Ông mờ mịt đứng ở hành lang bệnh viện, thật lâu sau cũng không nhúc nhích. Ông từ cửa sổ thủy tinh nhìn những nếp nhăn không thể che dấu trên mặt mình, năm tháng nhuộm đậm phong sương, ông thật sự cảm thấy mình già rồi. Bất kể kiếm tiền thế nào, cố gắng thế nào, ông cũng chỉ có thể nước chảy bèo trôi, trôi vài năm trôi đến năm mươi, lại trôi vài năm đến sáu mươi. Bảy mươi.

Ông bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Mà sợ hãi cũng theo đó mãnh liệt mà đến.

Một cú điện thoại xa lạ, một tiếng khách sáo máy móc.

Cảnh sát kia hình như dùng ngữ khí vô cùng tiếc hận nói cho ông: “Ông Tô, chúng ta ở nơi này, phát hiện thi thể nghi ngờ là Tô Nham con của ông. Xin ông nhanh chóng đến xác nhận.”

Cái gì kêu họa vô đơn chí, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi .

Thằng con lớn gần như bị ông cố ý vứt bỏ, không muốn nghĩ đến, lại lấy tình huống này lần nữa xuất hiện trong đầu ông. Tựa như một cây chùy sắt, hung hăng đập vào huyết thái dương, đầu trực tiếp nổ tung.

Khi ông tỉnh lại, mơ mơ màng màng đã không biết năm nào tháng nào, vợ mặt âm trầm ở bên giường bệnh nói: “Nào tự huyết.”

Ông thậm chí nghe không được gì. Nhưng thân thể tình trạng gì ông cũng hiểu, khó chịu, choáng váng, đau nhức, ù tai, hoa mắt, một tia khí lực cũng không có, chỉ có thể nằm, há mồm nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

Ông không nghĩ được nhiều lắm, bởi vì rất nhanh lại suy yếu mê man đi.

Sau đó ông cứ khi thì hôn mê, khi thì tỉnh, luôn thấy bác sĩ chạy đến chạy đi trước mắt. Ngày khôi phục được một ít, lúc có thể nói có thể động, mùa thu năm ấy cũng đã qua nửa tháng.

Ông gầy dựa đứng lên, khô khốc nói với vợ: “Anh giờ không động dậy được, em đi một chuyến đến cục công an khu Bình An thành phố D, giúp anh.” Ông gần như nói không được, nghĩ vẫn là mình đi tốt nhất, nhưng thân thể ông thế này, mà ông còn mặt mũi gì để đi đến đó chứ? Ông nghĩ đến nhiều năm không liên hệ chút gì với con, đôi câu vài lời cũng không có, nay con trai đã chết rồi, ông phải đòi mặt thế nào đây?

Vợ lại nói: “Là muốn cho thằng con lớn của anh nhất xác? Lúc anh hôn mê cảnh sát gọi vào điện thoại của anh, em nghe. Anh hôn mê bất tỉnh, em cũng không quyết định được, em gọi tiền qua, bảo cảnh sát hỗ trợ hoá táng trước, mua hủ cốt tốt nhất đặt ở nhà tang trước, vốn định chờ anh khỏe lên chút tự đi xử lý. Nhưng mà hình như không cần, em hỏi thăm rồi, mẹ của cậu ta từ nước ngoài bay về, mua một khối mồ rất tốt an táng. Khỏe một chút lại đi viếng. Đứa nhỏ này cũng mệnh khổ, tuổi còn trẻ đã đi rồi. Cảnh sát cũng vô dụng, người cũng hạ táng còn không tra được hung thủ, thói đời ngày sau a.”

Đúng vậy, tuổi còn trẻ vậy đã chết. Hai thằng con trai của ông đều chết, mà ông còn sống. Bị loại bệnh có thể chết bất đắc kì tử thế này, lại không chết đi cho xong.

Không biết là trời thương ông, hay là trừng phạt ông.

Ông chẳng những sống, còn sống rất lâu, sống đến sáu mươi, bảy mươi.

Sống đến tóc thành trắng xóa, về mặt tang thương.

Người càng già, càng dễ tịch mịch. Người già và trẻ con rất giống nhau, sợ cô đơn, sợ không có người trân trọng mình, nhớ thương mình, lấy lòng mình, sợ nhất là thân nhân không cần đến mình.

Cô nhi trên thế gian, không nơi nương tựa không người dựa dẫm, tuổi nhỏ khổ cực.

Cô lão trên thế gian, không nơi nương tựa không người dựa dẫm, tuổi già đau thương.

Cửu bệnh sàng tiền vô hiệu tử, ông sống coi như trường thọ, lại thường xuyên ghé thăm bệnh viện. Ông sớm đã không trông cậy có hiếu tử hầu hạ lúc bệnh hoạn. Càng không trông cậy vào đứa con gái trời ơi không chút huyết thống, cùng người vợ ngày nào cũng chỉ biết chăm lo cháu trai kia nữa.

Hai mẹ con họ cũng thường xuyên đến bệnh viện, nhưng không phải vì thăm ông.

Con gái trời ơi sẽ mang con rể và con nó theo tới, luôn nói về chuyện cổ phần công ty.

Vợ cũng thường một mình đến, mặt mũi hiền lành nói với ông chúng ta đều già rồi, giờ là thời đại của tụi thanh niên, anh xem anh cả ngày quan tâm chuyện công ty, tự nhiên hại mình mệt mỏi lâm bệnh. Còn không bằng để bọn nhỏ đi chịu khổ đi, anh và em đi hưởng thụ thanh phúc.

Ông mời luật sư tới, gia đình đó hưng phấn vây quanh phòng bệnh. Đứa con gái trời ơi lần đầu tiên gọi ông là ba, ngọt ngào nói: Ba yên tâm, về sau con và Cảnh Huy sẽ chăm sóc ba lúc tuổi già.

Mấy câu này ai mà tin cho được? Dù sao ông sống cả đời, nhìn cả đời, ở chung với người nhà này cũng đã nửa đời, ông hiểu đức hạnh của hai người hơn ai hết. Đại khái nó gọi cái ‘chăm sóc lúc tuổi già’ chính là không để ông chết đói, không để ông chết ở ven đường, chết rồi thì tìm cái mồ cho ông, để ông có chỗ an thân.

Nhưng chăm sóc người già căn bản không chỉ như thế, không có gì quan trọng hơn thân nhân bên cạnh. Ông đã già đến ăn không thấy ngon uống không thấy ngọt, nằm trên giường bệnh càng không cần đồ gì đẹp đẽ, mấy thứ kia cũng không quan trọng.

Ông bệnh nhiều lần như thế, lần nào nằm viện đứa con trời ơi này mua cho ông trái táo? Đút cho ông ly nước? Về phần con rể này, cứ như lần đầu gặp mặt.

Tiếng của luật sư quanh quẩn trong phòng bệnh, tiến bước nhóm người vui sướng nọ, Tô Truyền Chí cô quạnh nằm chờ trò hay. Hai người đó sau khi trở về sẽ phát hiện, cái gọi là 80% cổ phần công ty, chỉ có mấy đồng tiền lẻ, thậm chí cả căn nhà này của ông cũng đã sớm đổi chủ. Cũng không giấu lại, họ nhiều năm qua, chưa bao giờ đụng tay vào chuyện làm ăn của công ty, họ không hiểu, cũng không muốn đi học, không thích phí đầu óc, thích vờ tay lấy thôi. Đại khái cảm thấy con rể của mình có tài năng đó nên mới giật dây hấn tiếp nhận tiền nhiệm. Đàn bà ngu đàn, thực sự đưa tài sản kết xù cho con rể, con gái của bà còn có ngày lãnh u?

Không bao lâu phòng bệnh của ông lại náo nhiệt lên lần nữa.

Vợ chỉ vào ông phần nộ khóc rống: “Tô Truyền Chí ! Ông chết không từ tế! Ông vong ân phụ nghĩa ! Ông dựa vào cái gì đem tài sản Đường gia của tôi dờ ra ngoài? Dựa vào cái gì quyền ra ngoài? Ông chết đâu chết hết đi, ông sắp chết còn khi dễ mẹ con tôi, tôi rút cuộc làm cái gì có lỗi với ông! Ông

nhân tâm đối xử với tôi như vậy, ông muốn tôi không sống nữa đúng không!”

Tô Truyền Chí nằm, không có khí lực cãi vả nữa, dứt khoát không nói lời nào.

Con gái trời ơi lại nổi trận lôi đình, “Tôi đã biết ông không phải thứ tốt! Thật không biết mẹ tôi mất mù hay sao mà gả cho ông, ông không lương tâm như thế, đáng đời con trai ông chết yểu! Đáng đời không có người thân chăm sóc trước lúc lâm chung!”

Tô Truyền Chí rốt cục chịu nói, tiếng nói khàn khan cả lăm: “Tôi đáng đời. Các người cũng đáng đời. Người đang làm trời đang nhìn, ai cũng đừng nghĩ tránh được.”

“Lão bất tử ! Tôi xem ông làm tuyệt như vậy, chờ ông chết ai nhặt xác cho ông! Quỷ con mẹ nó mới mua mộ cho ông!”

“Tao đều có an bài. Không nhọc mảy quan tâm. Người còn trẻ, đáng chết không chết. Không nên chết. lại chết sớm quá.” Ông suy yếu cười, rất nhiều lần hồi tưởng lại, đứa con trai kia của ông trừ đồng tính ra, cái gì cũng giỏi hết, bộ dạng đẹp trai, tính cách cũng nghe lời, đầu óc thông minh, cho dù không dạy nó cũng biết cố gắng học tập, sẽ không tiêu tiền bậy mua đồ xa xỉ, sẽ không mắng chửi nhục mạ hay nói xấu ông, lại càng sẽ không mặc kệ lơ là lúc ông bị bệnh. Những ưu điểm này nói ra thì có vẻ vô cùng bình thường. Nhưng nay đã có một số thanh niên, sớm mất đi ưu điểm bình phàm này. Con trai của ông nếu bồi dưỡng tốt, tương lai không sợ không tài năng xuất chúng.

“Tôi giúp các người đỡ lo. Công ty cho các người. Sớm hay muộn vẫn phải bán đi. Các người. Làm không nổi.” Tô Truyền Chí tri kỷ mỉm cười.

Ông làm thực tuyệt, trực tiếp chặt đứt quan hệ với người của gia đình đó.

Từ đó về sau, những người đó cũng không đến nữa. Nhưng thật ra có mấy hảo hữu lễ phép tới thăm, Tô Truyền Chí thỉnh cầu một hảo hữu trong đó, chờ ông đi rồi mua đùm khói mộ, số tiền đó ông đã sớm chuẩn bị.

Từ vong tiền đến cũng không thể khống chế.

Con người sắp chết, rất thích nói mê sảng. Thiên mã hành không cái gì cũng có thể nói ra được.

Y tá chăm sóc cho ông ngẫu nhiên nghe ông mơ mơ màng màng nói ‘Ta là Thái Thượng Lão Quân trên trời’, ‘Ta có rất nhiều tiền’ rất nhiều lời làm người ta bật cười.

Nhưng nghe nhiều nhất, cũng là ông khàn giọng hô to ‘Các người không có lương tâm’, ‘Các người không chịu đến thăm tôi’, ‘Đồ bất hiếu’, ‘Nham Nham, thi được bao nhiêu điểm vậy con?’, ‘Nham Nham mảy thiếu ăn đập hã, sao không chịu đến trường đi học?’, ‘Sinh hoạt phí hết rồi hả? Xài tiết kiệm chút nha con.’, ‘Thi giỏi quá, mua trái bóng rổ thưởng cho con nè’.

“Nham nham, khi nào thi nghị? Đến bệnh viện trò chuyện với cha đi con.”

Tô Truyền Chí nói xong câu nói cuối cùng của cuộc đời, rời khỏi thế gian trong tiếng thờ dài của y tá.

“Lão tô ! Minh tinh rồi ! Y tá, bác sĩ, chồng tôi tỉnh rồi, các người mau tới coi đi.”

“Chú ơi có nghe con nói không? Đầu có đau không chú?”

Tô Truyền Chí mở hai to mắt, cố gắng ngẩng đầu muốn nhìn rõ gương mặt nào đang ở bên giường bệnh. Ông vừa rồi như mộng cũng không phải mộng, nhất thời cũng không biết mình sống hay đã chết.

“Cha, phải nằm yên chứ, đừng nhúc nhích.”

Giọng nói này.

Tô Truyền Chí thoải mái cười.

Chỉ là mộng cũ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: phiên ngoại ba: Mười năm

Tô Nham mơ thấy một giấc mơ, thấy một con mãnh thú, mở ra hàm răng nhọn, dùng đầu lưỡi đầy nước bọt liếm láp mặt y, bò đến mặt y dính sền sệt, làm người ta phát run.

Tô Nham giật bắn cả người, đột nhiên mở bừng hai mắt, tầm mắt còn chưa hoàn toàn rõ ràng, một bàn tay thịt mang theo hương sữa liền khỏe khoản mạnh mẽ và vào mặt y, kèm theo tiếng cười ngây ngô khanh khách của thằng quý nhỏ kia.

“.....” Tô Nham hai mắt vô thần nhìn chăm chăm thằng nhóc. Thằng nhóc đang dùng sức lăn lộn bên cạnh y, vùng hai tay kéo kéo chân, giật tóc, lỗ tai Tô Nham, và vào mặt y, tư thế như nói ‘mì phải thức dậy chơi với ta’.

Thoảng nhóc thấy y tỉnh, cười càng sáng lạn, chậm rãi kê khuôn mặt bầu bĩnh qua, dùng cái miệng đầy nước miếng vẽ loạn trên mặt Tô Nham.

Tô Nham không tiếng động thở dài, kéo mạnh cái chăn che kín cả đầu y và thằng nhóc này. Thằng nhóc lúc này cười càng như điên, hưng phấn kêu to vùng vẫy tay.

Tô Nham nheo khuôn mặt nhóc, sờ cái đầu bóng lờng của nhóc, nhìn nhóc thật vất vả úp người lại như chú rùa lại cố ý lật ngửa nhóc ra lần nữa. Thằng nhóc kia không ngại phiền lật mấy lần lại, cuối cùng một đến cái mặt đỏ bừng, đá hai chân ỳ ỳ khua khóc lớn.

Tô Nham chui đầu ra, lấy chiếc đồng hồ báo thức nhỏ bên giường cho nhóc chơi, nhóc lập tức ngừng khóc, say sưa sờ soạng chiếc đồng hồ.

Lúc này là 7h30 sáng, Tô Nham ngồi dựa vào gối nằm, xoa xoa mái tóc lộn xộn, hữu khí vô lực hô to: “Lương Khuê, cậu làm xong không? Mau đến chăm nó, tớ muốn mặc quần áo rời giường.” Nói xong một bên nhìn chăm chăm thằng nhóc không cho nó lăn xuống giường, một bên mặc quần áo.

Phòng bếp lúc này truyền đến tiếng của Lương Khuê: “Xong liền xong liền, hai phút.”

Tô Nham mặc quần áo, ghé vào bên giường chơi cùng nhóc con một hồi, Lương Khuê rất nhanh liền bùng một cái chén nhỏ đầy hình hoạt hình vào. Tiểu quý đang chơi vui vẻ lập tức hai mắt tỏa sáng, mông cọt về phía bên giường.

Tô Nham trực tiếp ôm nhóc đến phòng khách, Lương Khuê vội vàng mau mau thổi chén cháo gạo kê. Thằng nhóc nhìn thấy miếng ăn lại không chờ được, thấy hân không qua dứt, lại bắt đầu muốn khóc.

Lương Khuê buồn bực mắng: “Vương bát đản sáng sớm liền quậy thằng cha nó, mẹ nó, không đến 5h đã dậy! Không chịu ngủ, muốn cha nó đứng lên chơi chung! Thật vất vả đổi quần áo sạch sẽ cho nó rời giường, nó nha có nửa bình sữa uống còn chưa hết mà đi ỉ! Cái quần trong trong ngoài ngoài đều dơ hết, thằng cha nó lại phải tắm, thay quần áo cho nó lần nữa, còn giặt quần áo bẩn, khổ cả buổi sáng a mà có biết hay không! Hả? Còn khóc cho cha mà nghe hả? Sớm hay muộn hành hung mày một trận.”

Lương Khuê mắng xong một tay kim lấy người thằng nhóc, thuần thực ôm lên đùi mình, ôm nó bắt đầu dứt cháo. Tô Nham chạy đi đánh răng rửa mặt, thoải mái mái mới đi ra, ngủi thấy mùi cháo gạo kê, hít hít mũi nói: “Thơm quá.”

Lương Khuê cười ha ha, “Kỹ thuật của tớ tự nhiên càng ngày càng cao, hôm nay thử bỏ thêm nước cà rốt, vị đúng là có khác, hơi ngọt.” Nói xong múc một thìa đưa tới miệng Tô Nham, Tô Nham không khách khí há mồm nuốt luôn, nhắm mắt lê lưỡi với thằng nhóc đang hai mắt lấp la lấp lánh theo dõi y, đùa nói: “Đột chén cơm của con nha. Đêm qua ngủ thế nào? Nửa đêm tớ tỉnh lại một lần, phát hiện chân nó thiếu chút nữa với vào miệng tớ.”

“Phốc, nó thích nhất loạn đá loạn lăn, nằm ngang nằm dọc thế nào cũng được, chỉ không thích nằm bình thường thôi.” Lương Khuê hôn trán nó một cái.

Tô Nham vuốt cái cằm đầm tay của hắn, nói: “Mọc râu rồi nè.”

Lương Khuê lúc này cảm giận nói: “Sáng sớm toàn bận việc vì thằng quý nhỏ này, tớ có thể đi đánh răng rửa mặt là giới lắm rồi.”

Tô Nham bật cười, bước chân nhẹ nhàng vào bếp tìm cái ăn.

Cháo gạo kê giống như của thằng nhóc nửa tuổi kia, hai cái trứng chiên, mười cái bánh chèo nhân thịt heo với rau cải trắng, một bát lớn nước ngô nóng hầm hập. Từ sau khi thằng nhóc đủ ba tháng bắt đầu cai sữa, trong nhà sáng nào cũng chuẩn bị cho nó một chén cháo gạo kê, hoặc thức ăn tương tự thế.

Tô Nham và Lương Khuê bình thường bận rộn, đứa nhỏ để ở Lương gia chăm sóc, nhưng hai ngày nghỉ cuối tuần nhất định đưa nó đến đây. Hai ngày ngắn ngủi này, Lương Khuê phải tự mình làm canh cho nó, nếu không mẹ sẽ chạy qua đánh người. Nguyên văn lời bà là: “Con thân là cha của đứa nhỏ, bình thường vội vàng học tập công tác, cha mẹ giúp con chăm con cũng được. Nhưng hai ngày cuối tuần con phải chơi chung làm quen với đứa nhỏ, chứ không lẽ con muốn sau này nó kêu con là chú?”

Lương Khuê lúc ấy nghe xong vội lắc đầu, tuy cảm thấy chăm con thật sự còn mệt hơn chạy công trường, nhưng hắn thật không dám nghĩ đến chuyện tương lai con mình kêu mình là chú. Rất đã kích người.

Cả người cha nghiêm túc nhà hắn, lúc trẻ cũng không dám cả ngày không về, chỉ sợ giống như những chiến hữu khác, quanh năm suốt tháng không gặp vợ con, về sau đứa con thấy cha liền trốn, căn bản không thèm nhìn.

Thứ hai đến thứ sáu, khi chỉ có hai người thôi, Lương Khuê cũng sẽ chuẩn bị bữa sáng đơn giản. Hai người ở bên ngoài ăn nhiều năm lắm rồi, nay càng ăn càng thấy ngán, sau này Lương Khuê liền tự ra tay, nay tay nghề cũng không tệ lắm.

Bình thường hai người sống, chỉ cần cả hai có thể về nhà ăn cơm, liền phân công hợp tác, Tô Nham phụ trách mua đồ ăn, Lương Khuê phụ trách nấu, Tô Nham phụ trách ăn, Lương Khuê phụ trách rửa chén. Nếu chỉ có một mình ở nhà, không muốn làm thì cứ qua ăn ké nhà cha mẹ.

Nhưng từ ngày có thằng nhóc này, sinh hoạt nhất định phải quay quanh nó. Mỗi lần đến cuối tuần, Lương Khuê đều bị thằng quỷ nhỏ dày vò đến ói máu.

Đi ị, Lương Khuê giải quyết, đi tiểu, Lương Khuê giải quyết, đói bụng, Lương Khuê giải quyết, muốn ngủ, Lương Khuê giải quyết, muốn chơi, Tô Nham chơi chung.

Tô Nham lúc đầu chơi với thằng nhỏ liền nói: “Nhóc này dễ thương quá, chờ tở ba mươi tuổi cũng sinh một đứa.”

Sau đó Tô Nham nói: “Thật phiền chết, tở bốn mươi tuổi rồi sinh.”

Gần đây Tô Nham nói: “Vẫn là không cần đứa nào nữa cho bớt việc.”

Lương Khuê nói: “Cậu chính là miệng !”

Tô Nham: “.....”

Tô Nham cũng không cần thận như Lương Khuê, đối với việc chăm trẻ thật không biết cách. Bất quá đứa nhỏ này y thật thích, nhóc con trừ mũm mĩm hơn Lương Khuê, chỗ này cũng giống y Lương Khuê, cái mũi ánh mắt, chắc chắn, quả thực chính là bản thu nhỏ của Lương Khuê. Mấy rậm mắt to, khoẻ mạnh kháu khỉnh, chỉ cần không khóc không quấy, Tô Nham thật thích nó, sẽ ôm nó đi chơi, ba tháng đầu gần như ngày nào cũng mua quần áo, xe, đồ chơi cho nó, sau này trong nhà chất nhiều quá mới dừng tay. Nhưng mỗi khi đi công tác, Tô Nham vẫn sẽ mua mấy món quà cho nhóc, cho dù hiện giờ nó không cần nữa.

Tô Nham ăn xong bữa sáng lau lau miệng, gom mấy thứ trong nhà lại, y và Lương Khuê chỉ có một bao, có mỗi đồng phim hoạt hình của thằng nhóc đã chứa hơn một bao lớn.

Thấy Lương Khuê đã dứt xong cho thằng nhóc, liền mang mấy thứ này đi qua nói: “Uy tốt nhất chúng ta đi đi, chén đĩa khỏi dọn, tở gọi điện thoại cho người dọn dẹp hôm nay qua.”

Lương Khuê gật đầu, cười hi hi nhét thằng nhóc đã ăn no bắt đầu bán manh vào túi đeo lưng, “Ok ! đi thôi.”

Một nhà ba người ra ngoài, Tô Nham phụ trách lái xe, xuyên qua hơn nửa thành phố, tiêu hơn hai giờ mới đến nơi. Thằng nhóc ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ ít nhất cũng hai lần.

Một nhà ba người xuống xe trước công biệt thự xa hoa, chỗ đậu xe đã chiếm hơn phân nửa, toàn là xe khủng. Bước vào biệt thự, đi đến hoa viên tiếp khách, suối phun, bể bơi, người hầu đang bận rộn chuẩn bị tiệc đứng, một đồng nam nữ trẻ tuổi đang ở không ngồi nói chuyện phiếm, tạo thành một cảnh tượng náo nhiệt.

Thằng nhóc trong ngực Lương Khuê vừa tỉnh ngủ, thấy nước phun ào ào như suối, lúc này vui mừng chỉ trỏ liên tục, ồn ào muốn đi nghịch nước. Lương Khuê bắt đầu đi ôm nó đến bên cạnh, quần gia vội vàng đưa bàn và thực đơn đơn giản lên. Hai cha con ngồi bên bờ hồ thưởng thức, Tô Nham đi ra ngoài cùng mấy người quen bắt chuyện chào hỏi rồi quay lại ngồi đối diện bên cạnh Lương Khuê. Y tâm tình không tồi, ôm thằng nhóc kia qua chà đạp, nhóc đang vui, ngưỡng đầu tẹt nước miếng lên mặt Tô Nham, Tô Nham trợn đồng né tây, nhóc còn tưởng y đang chơi với mình, lập tức cười đến mặt đỏ bừng, đứng trên đùi Tô Nham nhảy lên nhảy xuống. Tô Nham buồn cười hôn nhóc một cái chóc: “Ngốc y chẳng bằng cha cưng, đến đến đến, đứng thẳng! Đứng cong chân!”

Lương Khuê đang ở không ăn vật trưng mắt phản bác: “Cậu nói nhiều quá, nó sau này ngốc thật thì làm sao.”

Tô Nham cười rục rịch: “Ngốc cũng là một loại ưu điểm, cũng nhờ thế tở mới nhìn trúng cậu đó, không phải sao?”

“Phốc !” Lương Khuê đang uống một ngụm nước trái cây liền phun phụt ra, Tô Nham làm bộ kêu lên sợ hãi, véo cầm thằng nhóc khinh thường nói: “Nhìn thẳng cha của con kìa, phun người ta một thân nước miếng.”

Một nhà ba người vô cùng bất mắt, tổ hợp hai người đàn ông và một đứa bé, ít nhiều phỏng đoán có thể nhận ra là quan hệ gì. Huống chi hôm nay đến biệt thự này giúp vui toàn những người trẻ tuổi, phần lớn đều quen biết Lương Khuê hai người, tối thiểu cũng từng nhìn thấy, nghe tin đồn về họ rồi.

Công tử nhà Lương thủ trưởng đã hai mươi bảy, không bạn gái, không vợ, cả ngày ở cùng một người đàn ông độc thân, quan hệ đủ rõ rồi. Cho dù hiện tại lại thêm một cái đuôi nhỏ, cũng không che được ánh pha lê sáng chói lấp lánh trên người Lương công tử.

Nói gì thì nói, hai người này hình như cũng không kiêng dè gì, quang minh chính đại đeo một kiềng nhẫn, cùng ra cùng vào.

Bên bể bơi đối diện Tô Nham là một bàn nam nữ, những nam nữ này tò mò đánh giá một nhà Tô Nham, trong đó một cô gái khẽ nói: “Xem nhẫn ngọc trên tay họ đi, thật đẹp, tôi thích.”

“Máu sáng dễ nhìn, nhưng phỏng chừng cũng mấy chục vạn nha.”

Có người khác càng chú ý tin đồn: “Đứa nhỏ kia rốt cuộc là nhận nuôi hay sao thế? Tiệc đầy tháng trường bối nhà tôi còn đi, ha ha, thật không hiểu vợ chồng Lương Hưng Quốc đầu óc nghĩ gì, cũng dễ dãi quá mà. Dám thật sự cho phép con trai làm gay, làm gay thì thôi, còn làm rõ ràng như vậy, nhà họ việc vui gì đều xuất hiện Tô Nham kia, cũng không kiêng dè một chút, thật gan nha.”

“Nếu là mấy cụ nhà tôi, tôi mà có cái sở thích này, đảm bảo đánh gãy chân tôi nha.”

“Ha ha, cậu không được, cậu mập thấy ón nhìn phát ghê, ha ha, bảnh như anh vợ kia của Lương gia mới đúng quy cách, tuy nói ghê thì ghê, nhưng nhìn cũng không chán ghét. Bộ dạng quả thật tinh tế, đẹp hơn mấy thằng mình tinh nhìn như đàn bà trên TV nhiều.”

“Bánh là thứ yếu, chủ yếu là loại hành vi này, chắc chắn, gần quá, tôi còn cảm thấy không được tự nhiên.”

“Cậu ngốc a, đứa bé kia đương nhiên là huyết mạch Lương gia, chứ con nuôi mà bảo bối thế à? Tôi thấy Lương Hưng Quốc cũng lười tổ chức tiệc đầy tháng cho người dung. Mà nhìn xem, thằng nhóc nhìn y như Lương Khuê.”

“Ừ ừ, nhìn cái liền biết là cha con. Chẳng lẽ Lương Khuê không chịu nổi áp lực, cùng phụ nữ bên ngoài sinh một đứa?”

“Có khả năng, thích đàn ông thế nào cũng không thể chặt đứt hậu đại.”

“Không phải đâu, người họ Tô kia thoát nhìn không phải hàng dễ nói, có thể cho phép tình nhân cùng phụ nữ sinh con, còn có thể vui vẻ ngồi chơi chung như thế?”

“Cậu hiểu hần bao nhiêu? Hần tính tình trâu bò thế nào cũng sinh không được, sinh không ra nhất định phải cúi đầu chịu thua, nếu cả con cũng không cho Lương Khuê sinh, hần còn ở được cái rằm, sớm bị Lương Hưng Quốc đuổi ra ngoài.”

“Có lẽ là đẻ mướn thì sao?”

“Cũng có khả năng.”

“Nói cũng kỳ quái, Lý Huy đính hôn mời bạn bè đến chơi, sao lại mời gia đình này tới? Tôi thấy Lý Huy cũng không thân với họ bao nhiêu, Lý Huy tên này sinh hoạt cá nhân quá bừa bãi, cùng hai tiền sĩ nhà Lương gia cũng không phải người chung đường a.”

“Hình như có liên quan với vị đại sư mà Lý Huy nói?”

Đoàn người còn đang đoán tới gần giữa trưa, chủ nhân buổi tiệc Lý Huy mang theo vị hôn thê xuất hiện, đoàn người lần lượt tiến lên chúc mừng. Lý Huy lại không yên lòng nhìn xung quanh, thẳng đến thấy Lương Khuê hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Nham cúi đầu xem đồng hồ, thời gian hẹn cũng sắp đến.

Đúng 12h, một chiếc xe thể thao phong cách đồ rực trực tiếp chạy vào biệt thự, cong cong vẹo vẹo dừng ở mặt cỏ xanh tươi. Cửa xe mở ra, một nam nhân mặc bộ tây trang đồ sộ, để mái tóc dài đen như mực nhảy ra. Khóe môi nam nhân nhếch lên nụ cười bất cần đời, gương mặt tuấn lãng dị thường làm người ta trong nháy mắt đui mù.

Nam nhân cười đi tới hướng đám người, một bước hai bước.....

“Phốc.....”

Có người nhìn không được cười trộm.

Dáng người thon dài cân xứng, tây trang đồ sộ cùng mái tóc dài lại càng làm hần nổi bật lên, có hương vị độc nhất vô nhị nồng đậm của mỹ nam tử cổ đại.

Nhưng mà, hần lại mang một đôi giày thể thao trắng như tuyết

Đỏ chói trắng tinh, bắt mắt lóng lánh dưới ánh mắt mọi người.

Nam nhân nghe được tiếng cười nhạo không thêm để ý chút nào, một tay cắm vào túi quần, lắc lắc lư lư đi thẳng đến suối phun, cuối cùng đứng ở trước mặt một nhà ba người.

Lương Khuê hung tợn trừng nam nhân này.

Tô Nham không chút để ý ngửa đầu nhìn hần: “Tự nhiên kêu ta tới nơi này làm gì?”

Nam nhân đặt mông ngồi trên bàn, nắm lấy một cái bánh bích quy ném vào miệng, tà liếc Lương Khuê, chậm rì rì nói với Tô Nham: “Ta cũng đâu có bảo người tha nhân khẩu nhà người đến.”

Tô Nham thờ dãi: “Hôm nay nghỉ, dù sao đi ra cũng là đi ra, đương nhiên mọi người cùng đi ra chơi vui hơn rồi, mà nói có ăn có uống, không mang người nhà theo thật quá lãng phí.”

Nam nhân búng một cái lên trán thẳng nhóc, nhóc giương tay lên cười hi hi bắt lấy mái tóc dài của hấn, túm ở trong tay vui sướng hài lòng thường thức.

Nam nhân thở dài:“Tiểu tử này lớn cũng chậm quá trời, lần trước nhìn thấy nó thế này, cũng qua mấy tháng, sao còn chưa biết nói chưa biết đi gì hết vậy?”

“.....” Lương Khuê không nói gì nhìn cục cưng.

Tô Nham khinh bỉ hấn:“Ngươi cũng lẩn lộn ngoài này nửa năm, còn chưa học được thường thức của nơi này? Sợ nào bị cửa kẹp rồi hả?”

Nam nhân vỗ bàn cười quái dị:“Khắc khắc khắc, cửa là cái thứ gì, có thể kẹp lấy kì tài ngất trời là ta á.”

Tô Nham bật cười:“Vậy ngươi tiến triển thế nào? Về sau có tính toán gì không?”

“Khắc khắc, đương nhiên là vừa chơi vừa tu luyện rồi.”

“Ngươi tính chơi thế nào?”

“Chơi rất đơn giản nghen, thấy thẳng nhóc trẻ bên kia không? Thấy ta đánh thắng vài ván bài, liền kêu ta là đại sư, năn nặc đòi bái ta làm thầy, ta thấy hấn căn cốt không sai liền nhận nha.”

“.....” Tô Nham nhìn nhìn Lý Huy, lau một phen mồ hôi lạnh vì hấn.

Lý Huy đứng lúc đi tới, ân cần chào hỏi Tô Nham Lương Khuê, cúi đầu khom lưng cầm rượu trong tay dâng cho nam nhân:“Sur phụ, nếm thử rượu này, đã cất rất nhiều năm rồi ạ.”

Nam nhân một hơi ực hết, rồi đem cái ly không trả lại cho Lý Huy, Lý Huy nhưng không lạ gì, nhưng lại làm một đám người giật bắn tan vỡ.

“Lý Huy a, đây là Tô Nham, về sau con thấy y chẳng khác gì thấy ta, biết không?”

Lý Huy sừng sốt nhưng vẫn gật đầu, nhiệt tình cười với Tô Nham:“Về sau xin chỉ giáo.”

Tô Nham khoe miệng co rút, nắm tay thẳng nhóc lên đánh nam nhân một cái, nam nhân khắc khắc cười quái dị, vui vẻ chọt cái bụng mềm mềm của nhóc, nhóc kia cười đến hai mắt bắn sao sáng.

“Nham nham a, ta phát hiện con nít chơi vui lắm, ngươi chừng nào sinh một đứa vậy?”

“Không cần ngươi quan tâm Ngươi nói mau, muốn ta tới nơi này làm gì?”

Nam nhân đuổi Lý Huy đi, nói:“Ta phát hiện một người rất kỳ quái, hấn không mạnh, lại liếc mắt một cái nhìn thấu tuổi của ta, tối thần kỳ là ta phát hiện hấn có liên hệ với ngươi.”

“Ai vậy?” Tô Nham kinh hãi, người này căn bản thoát ly phạm vi của nhân loại, không ai có thể nhìn thấu hấn, người hấn nói nhất định cũng không là phạm nhân.

“Một tiểu quý tên là Tô Tinh, cũng thật khéo, cùng họ với ngươi.”

“Tô..... Tinh?” Tô Nham nhú mày suy nghĩ.

Lương Khuê cũng ráng nhớ lại:“Không có người nào Tô Nham quen tên Tô Tinh hết.”

Tô Nham chọt nhớ tới:“Có một người như vậy ta quen thật, nhưng không có khả năng.”

“Sao lại không có khả năng?” Nam nhân nhú mày.

Tô Nham ngừng nói, bởi vì đó là bạn đại học đời trước. Đời này gặp cũng chưa gặp lần nào, Tô Tinh sao có khả năng biết y chứ.

“Ngươi làm sao phát hiện hấn và ta có quan hệ?”

Nam nhân cười:“Đừng quên ta là đại sư, ta hiện tại tuy tính không được quan hệ cụ thể giữa hấn với ngươi, nhưng các ngươi quả thực có một chút liên hệ. Tốt lắm, ta hỏi rõ, tái kiến.”

“Bai.”

Lương Khuê bình tĩnh nhìn nam nhân rời đi, Tô Nham buồn cười vò đầu hấn, hôn một cái lên trán hấn:“Đừng lần nào cũng ghen, cậu trong lòng cũng biết. Tổ cùng hấn không phải cái loại quan hệ đó.”

Lương Khuê trầm mặc gật đầu, có một số việc hấn quả thực biết, cũng sẽ không nói ra. Tựa như Tô Nham có một số việc, cả đời cũng sẽ không nói.

Đến giờ sau, buổi đính hôn của Lý Huy chính thức bắt đầu, Lý Huy nắm tay vị hôn thê xinh đẹp đi, hai người dưới sự chứng kiến của mọi người trao đổi nhẫn đính hôn.

Lý Huy hôn vị hôn thê, nói:“Bảo bối, về sau anh sẽ đối tốt với em.”

Vị hôn thê kích động hôn trả hân:“Chồng yêu em yêu anh.” Nói xong lại hôn dỗi trừng hân:“Anh còn chưa nói yêu em nha!”

Người xem phía dưới cười ha ha, cô gái cũng không giận, mỉm cười hờn giận nhìn Lý Huy.

Lý Huy lúc này ôm cô, mặt ngọt nói:“Ba chữ này anh muốn lưu trữ đến ngày chúng ta kết hôn đây bảy mươi năm rồi nói với em ! Chứng kiến tình yêu của chúng ta vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.”

Một chút tức giận còn sót lại của cô lúc này tan thành mây khói, kích động ôm Lý Huy hạnh phúc khóc nói:“Em sẽ đợi đến ngày đó! Chính miệng nghe anh nói với em, ai cũng không được nuốt lời !”

Người phía dưới lại có động vỗ tay cười ha ha, có người liều mạng tung hoa, có người huýt sáo cười.

Tô Nham đứng sau đám người mỉm cười, một bóng ma đột nhiên đánh úp lại, nụ hôn của Lương Khuê liền bắt ngờ chưa kịp phòng bị đặt lên môi y, Tô Nham hơi kinh ngạc.

Lương Khuê lại chưa đủ hương vị liếm liếm bờ môi y, thấp giọng nói:“Tớ nhớ năm tớ mười bảy tuổi ấy, có người nói với tớ: ‘mười năm sau, tớ sẽ nói ba chữ ấy cho cậu’. Không biết người kia còn nhớ không, có phải muốn tư lợi nuốt lời, ba ngày không xuống giường được phải không?”

Tô Nham phớt xuy bị chọc cười,“Cậu nhớ lắm, bốn chữ mới đúng.”

Lương Khuê lắc đầu:“Ba chữ.”

“Bốn.”

“Ba!”

“Rõ ràng là bốn.”

Tô Nham, cậu sao không nói thích tớ?

Vì sao không nói?

Mười năm sau, tớ nói cho cậu nghe.

Mười năm? Hai mươi bảy tuổi !

Mai một tớ cũng không nói, chờ tớ bảy mươi tuổi lại nói thêm lần nữa với cậu.

Mười năm sau.

Nếu tớ vẫn có thể thấy cậu.

Nếu tớ vẫn như cũ thích cậu.

Nếu ta vẫn có thể coi mười bảy tuổi là kí ức hạnh phúc.

Nếu chúng ta vẫn hạnh phúc nắm tay bên nhau.

Nếu tớ vẫn... có thể nói ra tớ thích cậu.....

“Là ba chữ !” Hân cười kiên trì.

Tô Nham yên lặng không nói gì, lẳng lặng nhìn chàng trai hai mươi bảy tuổi đang nôn nóng.

Nhìn vài nét nụ cười, vài vệt cau có, một chút khờ khạo, một tí ngu dần.

Nhìn ánh mắt chưa từng thay đổi suốt mười năm của hân, chấp nhất nhiều như vậy, chân thành nhiều như vậy, trong vắt nhiều như vậy.

Nhìn hân vẫn trẻ con cố chấp như ngày xưa ấy.

Tô Nham nở nụ cười, nhẹ giọng nói nhỏ.

“Mười năm sau, tớ lại nói với cậu lần nữa.”

Chàng trai hai mươi bảy tuổi bẻ hai tay thờ dài.

“Mười năm sau? Ba mươi bảy tuổi !”

Mười năm quen biết, mười năm làm bạn.

Mười năm mười năm, hiểu nhau vài cái mười năm, từ nắm tay đến đầu bạc.

Hạnh phúc mà tớ có được, chính là ở bên cạnh cậu, nắm tay hiểu nhau vài cái mười năm.

Như thế mà thôi.

Đọc chương này, tự nhiên nhớ đến bài hát của Tuấn Hưng:

Nắm tay anh thật chặt, giữ tay anh thật lâu

Hứa với anh một câu sẽ đi chọn tới cuối con đường

Đến khi tim ngừng đập và đôi chân ngừng đi

Vì em yêu ời xin em hãy cứ tin

Nắm tay anh thật chặt, giữ tay anh thật lâu

Để hứa với nhau một câu sẽ đi chọn tới cuối con đường

Đến khi tim ngừng đập và đôi chân ngừng đi

Thì đôi ta cũng sẽ không xa rời...

Con người có bao nhiêu cái mười năm, kiếp trước hai người đã bỏ lỡ quá nhiều, kiếp này mong rằng họ có thể bên nhau đến tận cuối đời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: phiên ngoại bốn: Liên hoan

Lễ Giáng Sinh năm nay kéo đến trong niềm chờ mong nóng bỏng của rất nhiều người.

Rất hiếm thấy, sáng hôm đó Lương Khuê ngủ thẳng đến tám giờ mới dậy, thấy bầu trời ngoài cửa sổ mặt trời đã ló dạng.

Lương Khuê lúc này tâm tình tốt, khoe miệng không kiềm được nụ cười, bước nhanh về bên giường lớn đặt móng ngồi xuống, nghiêng người vươn tay xoa tóc Tô Nham, Tô Nham còn chưa tỉnh ra sức chui chui vào chăn, Lương Khuê cười nheo mắt y, ghé vào bên tai y nói: “Mau đứng lên, hôm nay là ngày nắng, có mặt trời nha, nửa tháng trước cậu đã nói ngày nào có mặt trời thì ngày đó đi dạo, còn muốn đi không?”

Tô Nham hí mắt nhìn, thấy vẫn buồn ngủ, vì thế mặc kệ đạp Lương Khuê một đạp, tiếp tục lăn ra ngủ.

Lương Khuê bắt đắc dĩ thờ dài, cười đi chuẩn bị bữa sáng.

Dùng nửa giờ làm xong bữa sáng, Lương Khuê vệ sinh cá nhân sạch sẽ xong liền bung bánh bao pha lê vào phòng ngủ, ngồi ở đầu giường thùng thảng ăn. Hương bánh thơm lừng, mùi tôm thịt chưng đặc trưng làm người ta thèm thuồng, Lương Khuê ăn ngon lành, Tô Nham trên giường rớt cục chậm rãi động đậy, y quay đầu nhìn Lương Khuê, khăn khăn nói: “Tớ muốn ăn.”

Lương Khuê ha ha cười: “Đứng lên ăn đi, trong nôi còn nhiều mà.”

“Muốn ăn liền bây giờ.” Tô Nham nước miếng tràn ra, khát vọng nhìn chằm chằm bánh bao.

Lương Khuê xoa đầu y: “Cậu còn chưa đánh răng, mau đứng lên.”

Tô Nham phiền muộn xoa đầu, không cam lòng vội vàng đứng dậy mặc quần áo, bay nhanh vào toilet đánh răng rửa mặt, tóc còn chưa khô liền chạy vào bếp tìm bữa sáng của mình.

Có một mâm bánh bao tôm, một tô bún gan heo cà chua lớn, một quả trứng gà luộc và một bát sữa đậu nành nóng hổi vừa luộc xong.

Tô Nham khoai trá hừ hừ ngồi xuống bàn ăn hưởng dụng. Lương Khuê bật người nhảy qua ngồi ăn bên cạnh y, vừa ăn vừa nói: “Mặt trời bên ngoài đã lên cao, hôm nay có thể phơi chăn. Chút nữa chúng ta đi chỗ nào dạo đây?”

Tô Nham đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mặt trời quả thật lên cao, nhưng gió hơi mạnh, thổi trứng mặt liền khô khốc, Tô Nham lắc đầu nói: “Không muốn dạo, lạnh. Chơi trò thăng cấp đi, bằng không đi chỗ cha mẹ cậu ăn ké cơm trưa.”

Lương Khuê đương nhiên bất mãn: “Hôm nay là Giáng Sinh, đi chỗ cha mẹ làm gì. Hai chúng ta ra ngoài tìm chỗ chơi đi.”

Tô Nham xuyt xuyt hút bún, nóng đến chớp mũi chảy một tầng mồ hôi, lơ đãng nói: “Năm nào cũng thế, chán gần chết. Đúng lúc thăng nhóc hôm nay không ở, chúng ta kêu bạn bè đến nhà ăn cơm đi, nói gì thì từ khi chúng ta dời đến nhà mới, mọi người còn chưa từng tới.”

Lương Khuê nghe vậy đôi mắt sáng ngời: “Cũng được, ha ha, tớ phụ trách nấu cơm, để bọn họ ném thử tay nghề của tớ.”

“Ồ, nhớ lấy lò nướng điện ra nữa, tớ mua nguyên liệu.”

“Đánh trước điện thoại hỏi một chút có mấy người có thể đến, nói không chừng mọi người đều có hẹn rồi cũng nên.”

Tô Nham và Lương Khuê bắt đầu liên hệ với bạn bè, kết quả có thể đến so với tưởng tượng còn nhiều hơn, còn có tình lữ muốn cùng đến nữa chứ.

Lương Khuê hồng mắt: “Mười chín người, nhiều như vậy, vẫn là gọi một ít thức ăn đi.”

Gọi điện đặt mấy món ăn nổi tiếng, hai người phân công hợp tác. Bạn bè lục tục kéo đến, đại đa số đều muốn đến xem nhà mới của họ. Căn nhà này rộng 200 mét vuông, là Lương Khuê hai người hợp lực thiết kế trang hoàng, thi công một năm mới xong, để đó nửa năm mới mang thẳng nhóc đến, vừa ở hai tháng mà thôi.

Chủ nhà để đám bạn bè tùy ý xem đông xem tây, Lương Khuê vội vàng nấu cơm, Tô Nham hỗ trợ rửa bát đồ ăn, y tuy không giỏi xuống bếp, nhưng phụ bếp thì động tác vẫn rất nhanh nhẹn.

Vốn đang mùa đông, tủ lạnh xa hoa trong nhà chứa rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, hơn nữa còn mua về thêm, phối hợp tất cả lại, sắc thái thực phong phú.

Lương Khuê làm xong một món lại bỏ vào tủ giữ nhiệt, căn tủ trống rỗng bất tri bất giác liền đầy một phần ba. Lúc này Tô Nham đã chuẩn bị xong tất cả nguyên liệu, lập tức cười tiếp đón bạn bè: “Lên ban công nướng thức ăn đi, không nướng được thì khỏi lên.”

Ban công tân gia đặc biệt lớn, gần bằng một gian phòng ngủ của con nít, trên ban công bày bàn mặt chược, bàn cờ, đặc biệt có mấy chậu mai vàng đều cao hơn nửa người đang khoe sắc rực rỡ, tổng cộng tám chậu, cành khúc khuỷu duyên dáng mà thấp bé, hoa xinh xắn lung linh mà kiều diễm.

Mọi người sùng sốt, Thư Kế Nghiệp lúc này vỗ tay nói: “Mai vàng nở đẹp quá, trông thế nào vậy? Truyền thụ tâm đắc cho anh chút coi.”

Tô Nham đắc ý nói: “Bí phương độc nhất vô nhị, không truyền ra ngoài.”

Thư Kế Nghiệp ôm tay cười lạnh: “Kỳ thật tết này tặng ca cũng không tồi.”

Tô Nham cảm phích lò nướng, vội vàng điều chỉnh độ nóng, không chút để ý nói: “Đình công cũng không tồi nha.”

Thư Kế Nghiệp bắt đắc dĩ hừ nhẹ, cười nói: “Đợi lúc về, anh chú trực tiếp ôm hai chậu về luôn.”

Tô Nham lại tùy ý gạt đầu: “Có thể. Còn có ai thích trồng hoa, có thể chọn vài cây, ban công bên này đều là mai vàng, trên lầu còn có một ban công nhỏ có trồng đủ loại hoa, tùy các anh chọn, các anh lấy về trồng cũng không phiền lắm đâu, nhớ đặt ở nơi có ánh mặt trời là ổn, có thể trồng thật lâu.”

Thư Kế Nghiệp mừng rỡ, vội chạy lên lầu xem.

Lò nướng điện đã đủ nóng, Tô Nham cùng vài người vui vui vẽ vẽ kẹp thịt bỏ lên đó, quét dầu, các loại gia vị lên, mấy đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm lò nướng, mùi thịt dần bay đầy, người vây tới càng nhiều.

Tô Nham lại đem nấm hương, dưa leo, ngó sen, nấm kim châm, khoai tây đủ loại rau dưa để lên đó nướng theo thứ tự, cơm trưa còn chưa bắt đầu, đoàn người liền nhét bụng trước.

Gần mười hai giờ, chuông cửa lại vang lên.

Tô Nham kỳ quái lúc này còn ai đến chứ, nên đến đã sớm đến hết rồi mà.

Giờ hai bàn tay có chút bẩn chạy đến cửa chính, từ mắt mèo nhìn ra ngoài, đứng ngoài cửa là Tần Việt trùm kín như một quả cầu cùng mẹ của cậu.

Tô Nham nhất thời mừng rỡ không thôi, cách một tiếng mở tung cánh cửa: “Tần Việt! Di! Hai người sao lại đến đây, không phải nói tôi không được ư?”

Trác Liên Chi vội cười nói: “Đúng lúc bệnh viện kiểm tra xong sớm, nghĩ nơi này của các con cũng náo nhiệt, di liền đưa Việt Việt tới. Máy thanh niên các con chơi cho vui đi, di đi trước.”

“Di đừng a, di đến thì cũng đến rồi, không bằng cùng ăn cơm trưa, đã nấu xong rồi ạ.”

Lương Khuê nghe tin chạy ào ra, gào to: “Cơm trưa con đều nấu hết rồi, di út mà đi mất, chút nữa mẹ khẳng định mắng chết con. Thật sự là, chỉ có bữa cơm thôi, di út đi khách khí gì ạ.”

Mấy người trẻ tuổi trong phòng cũng chạy tới nhiệt tình kêu gọi: “Di đừng khách khí, chúng con đều thực ngoan.”

Đoàn người phụt cười, Trác Liên Chi mỉm cười, rốt cục cũng ở lại.

Mà Tần Việt từ đầu tới cuối cũng không nói chữ nào, gương mặt hoàn toàn bị che kín dưới lớp mũ và khăn quàng, nhìn không ra biểu tình.

Lương Khuê đau lòng ôm lấy Tần Việt vào sô pha phòng khách, siết lấy câu mà nói: “Gần nhất cảm giác khỏe hơn không? Bên ngoài gió lạnh, ngồi đây chắc không thôi đến đâu? Tô Nham, rót cho Việt Việt ly nước ngô nóng đi.”

Tần Việt lắc đầu, tựa vào sô pha chậm rãi nói: “Không lạnh.” Giọng nói kia, thật sự khàn khàn quá mức.

Lương Khuê thần sắc buồn bã, Tô Nham bung ly nước ngô nóng hằm hạp cho Tần Việt: “Uống đi, thực ấm.”

Tần Việt gật đầu, tháo bao tay thật dày xuống, cầm cái ly chậm rãi uống.

Lương Khuê cười giới thiệu với đoàn người: “Đây là Tần Việt, em họ tớ. Việt Việt, đây đều là bạn của anh và Tô Nham, em làm quen với họ một chút, đúng rồi, để Tô Nham mang em đi nướng thức ăn đi, cậu ấy không nấu ăn được, nhưng nướng thì cực ngon, hai người chơi cho vui, anh tiếp tục nấu, còn ba món nữa là có thể ăn.”

Tần Việt hình như không muốn động, Tô Nham nhẹ nhàng giữ chặt cậu, mỉm cười đi hướng ban công, Tần Việt không cự tuyệt, từng bước đến gần lò nướng, ngửi được mùi thức ăn thơm nồng.

Thư Kế Nghiệp đang chuyên chú nướng bắp ngang đầu, chỉ nhìn thấy gương mặt tái nhợt gầy yếu mơ hồ che dưới khăn quàng cổ của Tần Việt, không khỏi cười nói: “Tần Việt là học sinh trung học?”

Ánh mắt Tần Việt hướng về anh, vẫn không nói lời nào.

Tô Nham giải thích: “Không phải, cùng năm với tôi, thân thể Tần Việt không tốt, mới ra viện không lâu, tâm tình có chút thấp.”

Thư Kế Nghiệp bưng tỉnh đại ngô: “Nga, mới xuất viện tốt nhất đừng ăn đồ nướng.”

Tô Nham nhú mày: “Không sao cả, đều là nguyên liệu và gia vị tự chuẩn bị, đều chất lượng hết.”

Thư Kế Nghiệp bật cười: “Tùy.”

Tô Nham đưa một con cá chiên nhỏ đã nướng xong cho Tần Việt: “Cho cậu ăn này, ngon lắm.” Chủ nhân không gian tuy đã tự do, nhưng không gian tạm thời còn ở chỗ của y, tác dụng cũng chính là kho dự trữ, cá là bắt từ trong không gian ra, rất có dinh dưỡng.

Tần Việt nhận lấy cắn một cái chậm rãi từ từ nhai rồi nuốt, tâm tình hình như cũng tốt lên, nói: “Ăn ngon.”

“Ha ha, cá nướng là món sở trường nhất, cậu chờ, tớ nướng cho cậu con cá mè này, cá này rất ngon đó nha.”

“Tô Nham không phúc hậu, tôi cũng muốn ăn cá nướng của anh! Thấy ghét, con cá của tôi tiêu rồi.”

“Đáng đời, tôi sớm nhắc nhở cậu phải quét nhiều dầu mà.”

“Ném thử khoai tây của em nè, em thấy kỹ thuật của em y như đầu bếp.”

“Vẫn là nấm ăn ngon, nấm hương, nấm kim khâu, ai cũng đừng giành với tôi nghen.”

“Lòng gà của em a ! Gia vị không thấm vào nha, lật nhách hà.”

“Ê ê, không thể ăn cũng phải ăn hết, đừng lãng phí thức ăn.”

“Đừng ném bậy chứ !”

“Mịa, tiêu mỡ gì bắn vào mặt tôi hết rồi đây nè.”

Trên ban công nhao nhao ồn ào, khiến trời đông giá rét cũng ấm lên đôi phần.

Tần Việt ăn con cá trong tay thật nhanh, hai ba cái liền giải quyết xong, tuy rằng không nói, nhưng Tô Nham biết cậu đang tha thiết chờ con cá tiếp theo của y.

Nhưng nướng cá chậm nhất, trong chốc lát cũng không cách nào chín kịp.

Tô Nham kiên nhẫn lật nướng, Tần Việt bên cạnh lẳng lặng chờ, vẫn không nhúc nhích, không rên một tiếng cảm lạnh như một pho tượng, thật sự không hợp với sự náo nhiệt chung quanh. Nhưng mà, cậu quả thật tồn tại ở nơi này.

Trác Liên Chi đứng ở cửa ban công mỉm cười nhìn đoàn người trẻ tuổi, nhấp nháy mấy ánh trong tay.

Lương Khuê mang dép lê lẹp xẹp chạy tới hô to: “Giã sòng! Mau tới ăn cơm, muốn uống canh trước thì vào bếp múc nha”

Tô Nham đưa con cá mè nhỏ cho Tần Việt, nhẹ nhàng đỡ cậu đến bàn ăn ngồi. Trên bàn đặt đầy đồ ăn, đoàn người than phục liên tục, nâng Lương Khuê thẳng lên trời, Lương Khuê cười đắc ý, Tô Nham cũng thực thỏa mãn. Lương Khuê nhà bọn họ, giờ làm cái gì cũng giỏi hết nha.

Lương Khuê bụng nổi canh khổng lồ đi ra nói: “Hôm nay chúng ta chỉ uống canh ăn cơm, không uống rượu! Có uống cũng uống nước trái cây, ha ha.”

Lời này vừa ra, mấy nam sĩ đang chuẩn bị muốn rượu liền thu miệng, bất đắc dĩ cười nói: “Được, ăn canh! Hôm nay không xã giao, uống nhiều canh. Mẹ ơi, bình thường đi làm ngày nào cũng uống rượu, uống riết bụng thành bụng bia rồi.”

“Đó là do anh lười luyện tập. Nhìn Thư tổng của chúng ta coi, ba mươi mấy rồi, đáng người tuyệt. Nhìn Tô tổng của chúng ta đi, rõ ràng là đáng người mẫu. Rồi liếc qua ‘người ấy’ của Tô tổng chúng ta luôn kia, á đù, cơ thể không tồi nga.”

Tô Nham tà liếc người này: “Cậu em con mắt nào nhìn thấy cơ thể cậu ta vậy? Chẳng lẽ mắt cậu là mắt thấu thị?”

“Khụ khụ, gió lớn quá, tôi không nghe thấy gì hết. Tô tổng đang nói gì thế ạ?”

Loại vui đùa này Tô Nham thường lĩnh giáo, bởi vậy cũng không phản ứng nhiều.

Tần Việt yên lặng ngồi dùng bữa bên cạnh Tô Nham lại bỗng phốc bật cười, Tô Nham ngạc nhiên nhìn cậu, cả Trác mục mục cũng kinh hãi nhìn qua.

Tần Việt hình như nhận thấy mọi người đang chú ý mình, lại thu hồi nụ cười, tiếp tục ăn cơm.

Lương Khuê cảm khái mỉm cười, nhiệt tình gấp một đồng đồ ăn vào chén của Tần Việt: “Ăn nhiều vô ăn nhiều vô, không được bỏ mứa đó nha.”

Đoàn người lúc này mới nghiêm túc đánh giá Tần Việt. Vì đang ngồi trên bàn ăn, Tần Việt đã tháo khăn quàng và mũ xuống, màu đen tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng ai thị lực tốt lại có thể thấy không ít sợi bạc xen lẫn trong đó. Một đôi mắt to, cằm đầy, khuôn mặt thanh tú trắng đến lạ lùng, chiếc cổ mảnh khảnh ốm o. Có người trong lòng nhảy dựng, thầm nghĩ người em họ này quả thật là bệnh nhân. Còn có người thầm nghĩ, thật gầy yếu, thân hình như thiếu niên mới hơn mười tuổi, y như loại bị suy dinh dưỡng ấy. Cũng có người thờ dài, bộ dạng cũng đẹp đấy, đáng tiếc gầy quá, có chút thịt thì đẹp hơn nhiều.

Nhưng càng nhiều người lại thầm kinh hãi, đây mà hai mươi bảy? Trừ vài điểm bạc trên mái đầu ra, nhìn khí chất của cậu, cảm giác chỉ như khoảng hai mươi.

Hơn nữa, thiếu niên trắng đến mức không bình thường.

Ném qua cơm trưa, đoàn người bắt đầu tìm việc vui, có người mê đánh bài, khẩn cấp lên bàn. Những người người khác thì ca hát, xem TV, lên mạng, một đám đều thực tùy ý.

Lương Khuê thu dọn tàn cục xong lại bắt đầu chuẩn bị, tính buổi chiều nướng cái bánh Giáng Sinh.

Thằng nhóc kia yêu nhất ăn bánh, bỏ lỡ đáng tiếc lắm.

Tô Nham liền chủ động xung phong đi: “Tớ đi đón thằng nhóc về ăn bánh.”

“Ừ.”

Tô Nham cầm chìa khóa đi ra ngoài, liếc thấy Tần Việt đang xem TV đàng kia, không khỏi gọi cậu: “Tần Việt, cậu đi theo cùng tớ đi.”

Tần Việt gật đầu, Trác Liên Chi cười dạn dò: “Ra ngoài nhớ mang theo khăn quàng và mũ nha con.”

Tô Nham lái xe, Tần Việt ngồi một bên.

Tô Nham ôn hòa nói: “Cảm thấy đồ ăn trưa ăn ngon không?”

Tần Việt gật đầu: “Ngon.”

“Ha ha, về sau nhớ thường đến. Lần sau tớ nướng cá cho cậu ăn nữa.”

“Ừ.”

“Bác sĩ có nói cậu khi nào có thể đến trường được không?”

“Sang năm.....”

“Cậu muốn đi trường nào? Có nghĩ tới chưa?”

Tần Việt cảm lạnh.

Tô Nham cũng cảm lạnh.

Về tình trạng thân thể của Tần Việt, Tô Nham cũng không còn lo lắng lắm. Cậu đã tỉnh lại, không có gì làm người ta xúc động hơn so với chuyện này.

Tần Việt sau khi tỉnh dậy, tâm tình vẫn rất thấp, ít nói, giống một một tĩnh vật kỳ quái trong một bức sơn dầu.

“Tần Việt, chờ cậu đỡ hơn, tớ mang cậu đi gặp thầy cô giáo và bạn bè trước kia.”

“Muốn đi không?”

Tần Việt cúi đầu không nói.

“Đi đi, tuy rằng ngôi trường đã không còn nữa.”

Tần Việt run lên.

“Nhưng rất nhiều người, vẫn ở bên cạnh cậu.”

“Chúng tớ ở bên cậu mười năm, về sau sẽ tiếp tục ở bên cậu nữa.”

Xe chậm rãi dừng ở cổng Lương gia, Tô Nham một mình xuống xe, chỉ chốc lát liền mang theo bao lớn bao nhỏ, ôm thẳng nhóc trở ra.

Tô Nham tùy tiện vứt mấy thứ đồ cồng kềnh, rồi ôm thẳng nhóc lên phía trước, sau đó nhét nhóc vào lòng Tần Việt: “Ôm, tớ lái xe. Yên tâm, nó có mặt tã tiểu không ướt đâu.”

Thằng nhóc toàn thân đầy mùi sữa, khuôn mặt tròn vo mồm mím, ánh mắt cũng tròn xoe, cả miệng cũng tròn tròn, thật sự phi thường khả ái.

Nhóc rất hiếu kỳ đối với Tần Việt, không an phận ngồi trong lòng cậu, lắc lắc cái đầu tròn vo tò mò nhìn chăm chăm Tần Việt, miệng vênh vênh, không nói mà cười rục rờ ngây ngô. Cặp mắt đen bóng sang ngời kia, thuần khiết khiến lòng người khoan khoái.

“Nha a, oa nga y nha.” Tiểu quỷ lay khăn quàng cổ của Tần Việt, miệng ú ớ không ngừng, thỉnh thoảng cười ngây ngô, nước miếng chảy cả ra, Tần Việt xấu hổ, luống cuống tay chân vội chùi nước miếng cho nhóc.

Tô Nham cười nói: “Thằng nhóc chưa mọc răng, nhếch miệng cười liền nước miếng nhiều tùm lum. Thế nào, nó giống y anh họ ngốc của cậu đúng không?”

Tần Việt gật đầu: “Giống, rất giống.”

“Ha ha, may mà không giống mẹ của nó.”

Tần Việt hơi khựng: “Mẹ của nó.....”

Tô Nham mỉm cười giải thích: “Là người mẹ đẻ mướn, tuy trên pháp luật bọn họ không có quan hệ gì, nhưng nói là mẹ cũng không sai.”

“Đẻ mướn..... Cậu không ngại sao?”

Tô Nham vui vẻ nói: “Cậu không hiểu ý tớ, giờ đã có công ty đẻ mướn rồi, rất chính quy. Xem như việc buôn bán đi, người tình ta nguyện, ký hợp đồng làm việc, sinh xong thì không ai quen ai.” Nói xong, Tô Nham nhìn vào mắt Tần Việt: “Nam chỉ cần cung cấp jz (tinh trùng) là được, không cần tiếp xúc với người mẹ. Tần Việt, về sau cậu cũng có thể nuôi một đứa, một đứa thật dễ thương.”

“..... Tớ chưa nghĩ tới.” Tần Việt túm túm cái mũ gấu lông xù của nhóc.

“Ừ, không vội.”

“Cậu thì sao?” Tần Việt hỏi y.

“Tớ?” Tô Nham lại cười nói: “Có lẽ ba mươi sẽ có một đứa, bây giờ còn chưa được, trong nhà có một đứa đủ mệt rồi, tối thiểu chờ nó lên nhà trẻ tớ sẽ nghĩ sau.”

“..... Rất tốt.” Tần Việt thấp giọng nói.

“Tần Việt, cậu hiện giờ hẳn là hạnh phúc.”

“Bởi vì người cậu đề ý nhất, luôn ở bên cạnh cậu.”

Người đề ý nhất.....

Tần Việt nhìn phong cảnh không ngừng lui về phía sau ngoài cửa sổ, cả đôi mắt cũng không lưu được dư quang xa xôi của chúng.

Tựa như đời người, có một số quang cảnh, còn chưa đi qua, cũng chỉ xẹt ngang và lùi lại đằng sau nơi xa xôi đến mức ánh mắt bạn không cách nào níu giữ.

Tần Việt thu hồi tầm mắt, ngồi thẳng dậy, cặp đôi mắt kia, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: phiên ngoại năm: I do...

Đầu tháng năm, vào một buổi sáng trời trong nắng ấm, một chiếc taxi dừng lại tại cổng của một khách sạn nọ.

Cửa xe mở ra, bước ra là một đôi trẻ, gương mặt người phương Đông, mang theo hành lý đứng trước khách sạn, đôi mắt hình như mang theo chút chán chờ cùng kích động không yên.

“Là khách sạn này à? Anh gọi điện thoại cho Tô Nham, hỏi trước rõ ràng rồi vào.” Trần Yến cẩn thận nhắc nhở Lâm Cường.

Lâm Cường vội bấm số của Tô Nham, vang lên hồi lâu mới có người bắt, truyền ra lại là một giọng nói quen thuộc khác, Lâm Cường cười nói: “Tần Việt hả? Ha ha, cậu có ở gần Tô Nham không? Chúng tớ đã đến trước cửa, các cậu có trong khách sạn không?”

Tần Việt đầu kia vội nói: “Không ở, các cậu trực tiếp đi vào báo tên đi, chúng tớ đã đặt phòng hết rồi. Ai ai Tô Nham và anh họ tớ đều đang trang điểm thay đồ, giờ không rảnh trở lại khách sạn. Đúng rồi, mẹ tớ có ở khách sạn, tớ bảo mẹ xuống đón các cậu ha.”

Lâm Cường vừa nghe vội lắc đầu: “Đừng, không cần làm phiền đi ấy, chúng tớ tự vào, ha ha.”

“Vây cũng được, có gì gọi điện thoại nha.”

“Ừ.”

Tần Việt lại hạ giọng hỏi một câu: “Chỉ có cậu và Trần Yến đến thôi hả?”

Lâm Cường bắt đầu nhìn về phía Trần Yến, hai vợ chồng đối mặt, đều im lặng thờ dài.

“Đúng vậy, chỉ có tớ và Trần Yến đến thôi, ha ha, mang con cái theo phiền lắm, vứt cho mẹ tớ chăm rồi. Mua vé máy bay xong thẳng nhai kia khóc nửa ngày, hận không thể bò lăn trên đất, nằng nặc đòi theo chúng tớ. Ha ha, nó chỉ mang lòng hư vinh mù quáng trẻ con, nói cái gì những bạn khác trong lớp đều được ra nước ngoài chơi, chỉ có nó chưa từng đi, người khác chê cười nó. Lần này nhất định phải đi, tớ chết cũng không cho nó đi, mới tí tuổi thôi mà đã học ganh đua với người ta, về sau còn dữ hơn nữa. Mịa, lần trước thi cuối kỳ còn không đạt tiêu chuẩn, suốt ngày chỉ nhớ ăn chơi thôi.”

Tần Việt cười ha ha: “Thằng nhỏ nhà các cậu đã lên tiểu học còn không bớt lo, ha ha, tớ còn tưởng chỉ có anh họ nhà tớ ngày nào cũng bị tiểu quỷ làm giận đến giờ chán. Tô Nham lần nào cũng an ủi anh nói nó lớn chút thì sẽ đỡ hơn, xem ra còn lâu lắm mới trưởng thành nổi nha.”

“Cũng không phải, mẹ, học sinh tiểu học trưởng thành cái gì, cái rắm cũng không hiểu. Chờ lên cấp 2, không chừng còn trình diễn phản nghịch kỳ thanh xuân cho tớ coi, thằng nhai đó nếu thật sự phản nghịch lên còn phiền hơn khi còn bé! Không nghe các trường bồi nói sao? Nuôi con nuôi con, nuôi đến già, mệt đến già!”

Trần Yến không kiên nhẫn nháy mắt với hắn, giục Lâm Cường xách hành lý vào khách sạn.

Lâm Cường một bên nói điện thoại một bên vào khách sạn, chứng minh còn chưa lấy ra, điện thoại lại có người gọi đến, Lâm Cường lúc này nói: “Không nói nữa, tớ nghe điện thoại đã.”

“Ừ, các cậu vào khách sạn nghỉ ngơi một chút trước, chúng tớ chiều thì về.”

Trần Yến vội vàng đăng ký, Lâm Cường mỉm cười nói nhỏ với cô: “Là Cao Tử Huy gọi, anh biết là cậu ta sẽ đến mà.”

Trần Yến gật đầu, trong lòng có chút bất đắc dĩ, vài ngày trước khi Tô Nham cùng Lương Khuê thông báo cho bạn bè thời cấp 3, hai người họ năm nay cử hành hôn lễ ở California Mỹ, hy vọng mọi người có thể tới thăm hỏi chúc phúc. Vé máy bay, nơi dừng chân, ăn uống bao hết, dù thập toàn thập mỹ mời họ đến Mỹ nghỉ ngơi chơi đùa như thế, kết quả nguyện ý tới có mấy ai?

Bằng không vợ chồng Trần Yến cũng sẽ không đi có mỗi hai người. Trên thực tế sau khi nhận được lời mời từ Tô Nham bọn họ, bạn bè ngày xưa đều khiếp sợ, suy nghĩ gì cũng có. Trần Yến cùng Lâm Cường vốn đã sớm biết chuyện này thấy đoàn người không nể tình thế, mấy ngày nay gọi điện thoại đến nổ tung, nói lý lẽ với những người kia, hy vọng họ có thể mang tâm tình bình thân tham gia hôn lễ của Tô Nham và Lương Khuê, đưa ra chúc phúc bình thường nhất.

Nếu không phải hôn lễ đồng tính, những người kia sẽ không cự tuyệt cơ hội du lịch tốt như vậy. Cứ coi như chỉ nhân dịp du lịch, thuận tiện chứng kiến một cuộc hôn nhân đồng tính thôi, như vậy có làm trễ nải bọn họ điều gì đâu?

Kết quả thẳng đến trước khi lên máy bay, bay tới cũng chỉ có Lâm Cường cùng Trần Yến.

Cao Tử Huy trong điện thoại lâm bầm thì thầm nói: “Lâm Cường các cậu đến rồi à?”

“Ừ, vừa đến.”

Cao Tử Huy a một tiếng, cẩn thận hỏi: “Có mấy người đi?”

“Tạm thời chỉ có hai tụi tở.” Lâm Cường nói vừa xong, liền thấy cổng khách sạn tràn vào một đám người, nữ có nam có, tuổi cũng khoảng như hắn, ước chừng xấp xỉ ba mươi. Người đàn ông dẫn đầu trong đó lớn tiếng gào to bằng tiếng Anh nhưng lại đặc sệt giọng địa phương nghe rất lạ: “Shit, chúng ta bay mười tiếng đồng hồ đến, Lương Khuê anh ta lại không đến đón tôi, không biết có phải là khách sạn này không nữa. Người đẹp, xin chào, chúng tôi đến từ.....” người đàn ông mê đắm chăm chăm vào người đẹp trước quầy tiếp tân blahblah một đống, đám người chen lấn khiến vợ chồng Lâm Cường lùi qua một bên.

Trần Yến lấy được phiếu phòng, dở khóc dở cười thôi lui, Lâm Cường tắt điện thoại lại gần hỏi họ: “Có phải các người từ thành phố A tham gia hôn lễ của Tô Nham và Lương Khuê không?”

“Đúng vậy, anh là?”

“Tôi là Lâm Cường, đây là vợ tôi, Trần Yến, chúng tôi là bạn thời cấp ba của Lương Khuê và Tô Nham.”

“Nha nha, sao anh không nói sớm, chúng tôi có thể đi chung máy bay luôn, lộ trình thì dài, có người đi chung thì đỡ tẻ nhạt hơn.”

“..... À, cũng đúng. Các anh đăng ký đi, Tô Nham bọn họ đang hoá trang thay quần áo, phòng chừng còn phải chờ lâu đấy.”

“Cũng đúng, đợi tí nữa chúng ta đi ra ngoài ăn no nê trước, cùng đi ha.”

“Được. Các anh đều là bạn đại học của Lương Khuê cùng Tô Nham à?”

“Ừ hầu hết đều là bạn cùng lớp, không thì cũng chung trường, ngành nào cũng có hết. Ha ha, anh xem xem, đám đàn ông da mặt đen thui thô ráp như công nhân này đều là bạn học của Lương Khuê, khoa xây dựng, gió mưa nắng nóng gì già trước tuổi hết cả đám! Đáng thương!”

Lập tức có một cô gái khoa xây dựng đập hấn: “Tiểu Kiếm em câm miệng! Thô ráp chính là bọn đàn ông các em, bà đây không thô à nha.”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, đại tỷ vẫn đẹp như ngày nào mà.”

“Tiểu Kiếm!”

“Ôi yêu yêu, đại tỷ hạ thủ lưu tình, đừng ném hình tượng mỹ nhân phương Đông của chúng ta nơi xứ lạ quê người như thế chứ, phải hàm súc! Phải dịu dàng! Chị như vậy là không được nha.”

“Ha ha ha, đừng để ý tới đám công nhân kia nữa. Lâm Cường làm việc ở đâu? Tôi là bạn chung khoa của Tô Nham, khoa máy tính, sau tôi đều là cùng khoa, còn có vài tháng bây giờ là đồng nghiệp của Tô Nham.”

Lâm Cường quét mắt về phía sau, âm thầm tự nhủ, khoa máy tính cùng xây dựng rất dễ phân biệt, nhìn những tinh anh IT kia cái coi, hầu như đều là chim bìm bịp bốn mắt.

“Tôi và vợ làm việc tại thành phố C.....” Lâm Cường giới thiệu, cái tên lớn hợm gọi là Tiểu Kiếm kia bất mãn xen vào: “Bốn mắt đừng có mở miệng một tiếng là công nhân ghen, khoa các người gọi là tinh anh IT cho sang, chứ bất quá cũng là một loại công nhân khác thôi! Hừ, lương mà bày đặt chê lịch

nhót! Đừng có mà sỉ nhục nhau nhá.”

Đàn anh mắt kính mỉm cười gật đầu: “Vâng vâng vâng, chúng tôi cũng là công nhân IT. Ngày nào chắc tôi cũng đi thi thành viên chức, về uống trà xem báo cầm tiền lương chờ chết đi, ai, đàn ông 30 tuổi chịu không nổi nữa rồi a.”

“Đừng đừng đừng, anh tốt nhất vẫn kiên trì đi, nhìn mấy thằng vô lại bên kia coi, ha ha ha, đây có phải là khi đàn ông mang bầu không vậy ta?”

Mấy ông anh hoa tàn liễu héo bên kia phản bác ngay: “Mấy người ganh tị hả!”

Một đám người đăng ký xong cũng không vội về phòng, để phục vụ mang hành lý lên, bọn họ ngồi hết ở đại sảnh khách sạn nói chuyện phiếm. Lần này nếu không phải Tô Nham hai người họ kết hôn, đoàn người chưa chắc đã có thể tụ họp. Hôm nay thật là dịp may, có hôn lễ, có bạn bè, có rượu có cà phê, có ánh mặt trời rực sáng, đẹp nhất chính là được nâng cốc nói vui kể tâm sự.

Nếu duyên phận thật sự tồn tại, thì nó đã khiến họ đời này gặp nhau, quen biết, thi vào cùng trường, kết làm bằng hữu. Cổ ngôn có nói tu mười năm mới được chung thuyền, vậy tu bao nhiêu năm mới có thể trở thành bạn học? Bao nhiêu năm mới có thể tu thành tình hữu nghị?

Duyên phận từng giúp họ bên nhau bốn năm, thậm chí hơn mười năm.

Cuộc sống lại khiến họ mỗi người một nơi, vì tiền đồ bốn ba, vì tìm kiếm hạnh phúc.

Lúc mỗi mệt, lúc chua xót, lúc thất bại, lúc tịch mịch, còn có thể nhớ lại một thời vô ưu vô lự vui sướng trước kia.

Lâm Cường cùng bọn họ ngồi bên nhau nói chuyện phiếm, triệt để quên mấy cuộc điện thoại ban nãy.

Thăng đến điện thoại vang lên lần nữa, hiện lên vẫn là tên của Cao Tử Huy, Lâm Cường búng tỉnh bất máy: “Ngại quá, vừa rồi tớ quên.”

“Không sao, tớ nghe bên cậu rất ồn. Bạn bè đại học của Tô Nham bọn họ à?”

“Đúng vậy, cũng là bạn đại học, mấy chục người rất náo nhiệt, ha ha.”

Cao Tử Huy thờ dãi: “Tớ đã ở phi trường, mười phút mới mua vé được. Theo tớ cùng đi còn có hơn mười người, những người khác có đi không tớ không biết.”

Lâm Cường dừng một chút, gật đầu nói: “Đây là chuyện không ép buộc được, đã đến đây liền nhớ mang theo nụ cười nghe chưa.”

“Nói nhảm, ông đây đã thông suốt. Không phải là đồng tính kết hôn sao, ông cũng không thể quá cổ hủ, ha ha ha.”

“Ừ, đến đây đi, hôm nay mới đăng kí thời, ngày mai mới là hôn lễ chính thức. Trưa mai mà còn chưa đến thì khỏi luôn đi.”

Lời cuối cùng của Lâm Cường có chút nặng, nhưng hẳn biết có rất nhiều người còn đang do dự, chờ những người kia quyết định chắc chắn rồi, cả bông huê cũng héo mới chạy đến thì còn có cái rắm ý nghĩa gì nữa.

Lúc gần đến 2h chiều, Tô Nham cùng Lương Khuê mấy người rút cục chạy về khách sạn.

Hai người đều trang điểm nhã nhặn, cả hai mặc lễ phục đuôi én đen tuyền, khi họ dặt tay bước vào cổng chính khách sạn, tất cả ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn.

Dù là dựa vào thẩm mỹ của người Mỹ, hai người vẫn rất đẹp trai. Thân hình cao lớn cân xứng, ngũ quan lập thể. Lúc này có vài người Mỹ đi ngang qua nhìn thấy hai người hình như đang muốn chuẩn bị hôn lễ đồng tính, liền cao giọng nói câu:

Best wishes always!

Lương Khuê cười ha hả nhiệt tình nắm lấy người nước ngoài vừa nói cảm ơn vừa đập vai, trò chuyện mấy câu liền mời người xa lạ tham gia hôn lễ, người đó liền vui vẻ nhận lời.

Không thể nghi ngờ, hôm nay Lương Khuê là thần thái rực sáng. Chiếc áo đuôi én thật dài như gắn thêm một đôi cánh nhẹ nhàng linh hoạt cho hắn, mỗi một bước đi của hắn, nhìn cứ như đang bay lượn.

Hắn nắm tay Tô Nham đi về hướng bạn bè, gió mát phất ngang qua cổng, phát tung lễ phục đuôi én của họ, đúng lúc ánh vào trong mắt của mọi người, trong nháy mắt đó, họ giật mình nhận ra rằng, đây là một đôi trời sinh.

Hai người họ xứng đôi vô cùng, họ đứng bên nhau chính là một bức tranh được phối hợp màu tuyệt đẹp. Họ nếu là chim, nên là chim nhận, nam lai bắc vắng, vĩnh viễn bay liền đôi cánh. Dù thiếu ai trong đó, nhân sinh của họ đều là không trọn vẹn, họ phải cùng bay bên nhau.

Mà bọn họ, tụi bạn bè này, chỉ cần âm thầm chúc phúc, chỉ cần một câu, các cậu bay vui nhé.

Sau 2h, đoàn người đi theo đôi chú rể này đến chỗ đăng kí kết hôn ở California. Đội ngũ thật dài, tiếng hò hét hoan hô vang lên liên tục, bạn bè của hai người thậm chí còn đặt mua biểu ngữ và cờ, lại có mấy cô gái hết sức chu đáo, mua một đồng kẹo đỏ rực, sôi nổi phân phát ở chỗ đăng kí, người nào đi

quay cũng có phần.

Hôn nhân rất thần thánh, giấy hôn thú lại rất đơn giản ngắn gọn. Hai người đã sớm chuẩn bị xong tất cả, bởi vậy đến lúc đăng ký, đối đáp trôi chảy một đồng câu hỏi khảo nghiệm, nhanh chóng lấy được giấy hôn thú.

Khi hai người đi tới, liền có một cô gái gào thét yêu cầu: “Hôn đi! Hôn đi!” Giờ cameras lên sóng nổi chờ cuộc trình diễn đầy mãnh liệt này.

Lương Khuê che mặt: “Thôi, kì quá hà.”

Có người cười ha hả, “Lương Khuê anh còn biết thẹn thùng hà, tôi muốn ới quá đi!”

Tô Nham híp mắt cười, giờ hoa hồng đỏ trong tay lên cao che khuất tầm mắt mọi người rồi ghé mặt qua hôn lên môi một nửa còn lại của mình.

Thét lên, huyết sáo, tiếng vỗ tay, nói liền không dứt.

“Lấy hoa ra!”

“Lấy ra!”

“Thấy ghét! Che hết rồi!”

“Mịa, qua bên kia quay mau lên!”

Hoa hồng đỏ tươi chậm rãi được bỏ xuống, đôi mặt là đám người cái gì cũng chưa thấy được.

Hai người khẽ cười đi qua, bình tĩnh vô cùng nói: “Mọi người phải bình tĩnh.”

“Bình tĩnh con em cậu đó chứ bình tĩnh!”

Đăng ký xong là giờ chụp hình nhân nhả dài lê thê hết sức buồn chán, nhà nhiếp ảnh bên ba chạy theo hai người, đi hết mọi nơi họ muốn đi, nơi đẹp đẽ, nơi vui tươi, tạo nên một hồi ức hạnh phúc.

Lúc tối, lại có bạn bè nối đuôi không dứt chạy tới khách sạn. Sáng ngày hôm sau, những người chí thân của hai người họ cũng đến, cha mẹ Lương Khuê, cha và mẹ kế của Tô Nham, một phần thân thích của Lương Khuê, còn có một số giáo viên của hai người. Công nhân viên trong công ty lại chiếm số đông.

Khiến Tô Nham bất ngờ nhất chính là, lại có game thủ đến nữa.....

Y và Lương Khuê dù đã 30 tuổi, nhưng vẫn thích chơi game như cũ, rảnh thì chơi, hơn nữa vốn là thiết kế game, chơi càng ra sức hơn. Nhiều năm qua sáng tạo vài bang hội trong thế giới game, quen rất nhiều game thủ, nhưng trong thế giới internet ai cũng không biết ai.

Không biết là game thủ nào tiết lộ tin tức, lúc này trang mạng của Tô Nham Lương Khuê nổ tung lên, nhóm các cô gái triệt để sôi trào, ngao ngao ngao kêu gọi nhân viên tổ chức, hăng hái tổ chức thành đoàn nhào tới California nước Mỹ.

“Bang chủ! Chúc hai vị trăm năm hảo hợp! Vĩnh kết đồng tâm! Sớm sinh quý tử!”

“Ha ha, thừa câu sau rồi kia.”

“Lỗi kĩ thuật, niệm về thuận miệng bỏ ra luôn, gần nhất đọc nhiều quá mà.”

Tô Nham cùng Lương Khuê dở khóc dở cười, nhìn mấy cô gái sức sống mười phần này: “Cám ơn. Cũng không sao, quý tử đã sớm sinh.”

“Quát dờ heo!”

Tô Nham giờ ngón tay chỉ qua, các cô gái lập tức hưng phấn nhào về phía hai ông bà. Tô Truyền Chí sợ tới mức giật bắn cả người, tay run lên, cháu nội trong ngực meo meo muốn khóc.

Mẹ kế vội vàng nhận lấy đỡ dành: “Ngoan nha, không khóc không khóc.”

Các cô gái vội im lặng, khẩn trương chỉ vào đứa bé: “Cô chú, đây là con của vị bang chủ nào thế ạ? Tên gì vậy? Bao lớn? Trai hay gái vậy chú?”

“Bang chủ?” Tô Truyền Chí buồn bực, nhưng vẫn giải thích: “Đây là cháu trai của chú, tên là Tô Tiểu, Tô Nham là con chú, Tiểu Tiểu mới hai tháng.”

“Ngao ngao ngao, thật đáng yêu, sao béo tròn mũm mĩm thế này hông biết! Ha ha ha.”

“Ha ha, con nít đều như vậy.”

“Anh Lương có con chưa chú?”

“Bên kia kia.” Tô Truyền Chí chỉ vào bé trai Trác Vân Chí đang dắt tay, nhóc con chừng ba tuổi, ăn mặc rất sành điệu, đang phụng phịu nghênh mặt đứng ở đằng kia ăn kẹo. Thấy một đám chị em phụ nữ nóng rực nhìn nó, nhóc con chớp mắt mấy cái, đặc biệt phụng phịu bực bội, trừng bọn họ vài lần, đưa tay túm Tô phu nhân: “Bà nội ơi, con muốn ôm em, cho con ôm.”

Tô phu nhân mỉm cười: “Con ôm em không nổi đâu, ha ha, đến, ngồi xuống chơi với em đi.”

Lương Thu kêu đứa nhỏ kia là em trai, cũng không phải là sai.

Lúc Tô Nham quyết định thuê người đẻ mướn, Lương Khuê tìm cha mẹ hai bên thương lượng một hồi, cuối cùng quyết định một chuyện.

Ra sức tìm kiếm mẹ ruột của Lương Thu, vẫn nhờ cô sinh họ một đứa nữa, bất kể là nam hay nữ.

Lúc này cô gái đó đã không làm việc này nữa, dù sao thanh xuân có hạn, lúc trước cô còn trẻ, vì tiền mới giúp người khác sanh con, nếu cuộc sống tốt hơn rồi, cô gái nào lại muốn làm chuyện này chứ.

Nhưng khi Tô Nham đưa ra giá tiền cao ngất, cô cuối cùng vẫn đồng ý, vì vậy, đã có Tô Tiểu, em trai ruột cùng mẹ khác cha với Lương Thu, về mặt huyết thống, bọn họ là anh em thật sự.

Tô Tiểu còn quá nhỏ, mặt mũi còn chưa rõ hình, không nhìn ra giống ai.

Nhưng hai người đều hay nói đùa rằng, hy vọng tụi nó lớn lên giống anh em.

Đến sau cùng, là bạn bè thời cấp 3 của hai người họ. Ba năm thời cấp ba, số lượng bạn bè nhiều vô kể, nhưng đến chỉ có hơn mười người, hơn nữa hầu hết là bạn nữ.

Nam sinh cảm đầu Cao Từ Huy mang theo vợ chúc phúc cho hai người: “Chúc mừng các cậu.”

“Cám ơn.”

Nên tới cũng đã tới hết, những người do do dự dự bọn họ đợi không được nữa rồi.

Hai người trong vòng vây của thân nhân bạn bè, đi vào lễ đường kết hôn.

Không có mục sư, cũng không có cầu nguyện.

Chỉ là thuê một cái sân, thiết kế hôn lễ mà mình muốn.

Có hành khúc hôn nhân, có hai người bạn đảm đương người dẫn chương trình, có người chứng hôn, có phù dâu nhí đáng yêu khả ái, còn có một đám bạn bè mỉm cười đứng đó.

Hôn lễ là đơn giản, nhưng cũng là phức tạp. Hôn lễ là đặc biệt, rồi lại là bình thường.

Hai người cùng mặc một bộ lễ phục đen tuyền, nắm đóa hai hoa hồng giống nhau, dưới sự điều khiển của người dẫn chương trình, tuyên đọc lời thề dài dằng dặc mà sến súa.

Bất kể gió táp mưa sa, nghèo khổ tật bệnh, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cậu, dõi theo cậu, vĩnh viễn yêu cậu, chiều cố cậu, không rời không bỏ. Tôi sẽ cùng cậu khóc, cùng cậu cười, cùng cậu sống bước đến răng long đầu bạc.

Bất kể cuộc sống gian khổ, lòng người dễ thay đổi, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cậu, dõi theo cậu, mãi mãi yêu cậu, bảo vệ cậu, không xa không rời. Tôi sẽ cùng cậu khóc, cùng cậu cười, cùng cậu chết đi.

“Anh Lương Khuê, anh Tô Nham, bất kể nghèo khó tật bệnh, ngọt bùi cay đắng, các anh sẽ chiều cố lẫn nhau, giúp nhau nâng đỡ, quý trọng đối phương. Hôm nay các anh hoàn thành hôn lễ thần thánh nhất tại nơi đây, từ nay về sau các anh chính là một nửa hợp pháp của nhau, các anh có nghĩa vụ, có trách nhiệm, phụ trách cuộc sống cho nhau. Các anh có bằng lòng, kết thành bầu bạn yêu nhau cả đời hay không?”

Hai người nhìn nhau cười, nhẩn cười lóe lên ánh sang rực rỡ vĩnh hằng trên tay nhau, đôi tay nắm chặt giơ lên cao, lễ đường yên tĩnh quanh quẩn lời tuyên thệ đồng thanh.

“I do!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Đại Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

